

H. P. Blavatsky

SALAINEN OPPI

III OSA

Luvut 1-51

H. P. Blavatsky
SALAINEN OPPI
III OSA

LUVUT 1–51

e-kirja

ISBN 978-951-98922-7-6

H. P. Blavatsky
SALAINEN OPPI
III OSA
Luvut 1–51

Alkuteokset
H. P. Blavatsky,
*The Secret Doctrine, The Synthesis of Science,
Religion and Philosophy, Volume 5*
Adyar, Madras, India, 1938
(Luvut 1–51)

Tarkistuksessa käytetty
H. P. Blavatsky Collected Writings (BCW),
(III, Luvut 26–27, sivut 230–240 ja 105–126)
(XIV, Luvut 1–51, sivut z1–z453)

e-kirja

ISBN 978-951-98922-7-6

Suomentanut © Pirkko Carpelan
Hyvinkää 2012

SISÄLTÖ

LUVUT 1–51

Suomentajan alkusanat	5
Esipuhe vuoden 1897 painokseen	7
Johdanto	9
Luku 1 – Alustava katsaus	22
Luvut 2 – 3 1800-luvun kiellot ja virheet	36
Luku 4 – vihittyjen vaitiolo	49
Luku 5 – Joitakin syitä vaitioloon	60
Luku 6 – Magian harjoittamisen vaarat	69
Luku 7 – Vanha viini uusissa leileissä	77
Luku 8 – Henokin kirja kristinuskon alkulähde ja perusta	82
Luku 9 – Hermeettiset ja kabbalistiset opit	90
Luku 10 – Erilaisia kirjainten ja lukujen okkulttisia tulkitsemismenetelmiä	96
Luku 11 – Kuusikulmio keskipisteineen eli seitsemäs avain	102
Luku 12 – Tosi okkultistin velvollisuus uskontoja kohtaan	106
Luku 13 – Kristuksen jälkeen eläneet adeptit ja heidän oppinsa	107
Luku 14 – Simon ja hänen elämäkertansa kirjoittaja Hippolytos	112
Luku 15 – Paavali, nykyisen kristinuskon todellinen perustaja	117
Luku 16 – Pietari, juutalainen kabbalisti, ei vihitty	120
Luku 17 – Apollonius Tyanalainen	122
Luku 18 – Adeptien elämäkerojen perustaja olevat tapahtumat	130
Luku 19 – Antiokian Cyprianus	151
Luku 20 – Idän gupta vidya ja kabbala	155
Luku 21 – Heprealaisia allegorioita	174
Luku 22 – ”Zoharin” luominen ja Elohim	186
Luku 23 – Mitä okkultisteilla ja kabbalisteilla on sanottavanaan	197
Luku 24 – Tieteen ja okkulttisen astronomian nykyiset kabbalistit	201
Luku 25 – Itämainen ja länsimainen okkultismi	206
Luku 26 – Epäjumalankuvat ja terafim	216
Luku 27 – Egyptiläinen magia	222
Luku 28 – Mysteerien alkuperä	238
Luku 29 – Aurinkovihityn koe	248
Luku 30 – ”Vihkimyksen Aurinko” -mysteeri	255
Luku 31 – Mysteerien tarkoitukset	259
Luku 32 – Mysteerien jäljet	264
Luku 33 – Euroopan viimeiset mysteerit	273
Luku 34 – Kristuksen jälkeen eläneet mysteerien seuraajat	278
Luku 35 – Auringon ja tähtien symboliikka	289
Luku 36 – Pakanallinen tähtien palvonta ja astrologia	298

Luku 37 – Tähtien sielut – universaalinen heliolatria	304
Luku 38 – Astrologia ja astrolatria	311
Luku 39 – Kierrokset ja avatarat	318
Luku 40 – Salaiset kierrokset	321
Luku 41 – Oppi avataroista	332
Luku 42 – Seitsemän periaatetta	343
Luku 43 – Buddhaa koskeva mysteeri	345
Luku 44 – Buddhan ”jälleensyntymät”	353
Luku 45 – Buddhan julkaisematon puhe	359
Luku 46 – Nirvâna moksha	361
Luku 47 – ”Lam-rinin” ja Dzyanin salaiset kirjat	369
Luku 48 – Amita Buddha Kuan-shai-yin ja Kuan-yin. Mitä ”Dzyanin kirja” ja Tsong-Kha-pan lamalaisluostarit sanovat	371
Luku 49 – Tsong-Kha-pa – Kiinan lohanit	373
Luku 50 – Vielä muutaman väärinkäsityksen oikaisu	376
Luku 51 – ”Silmän oppi” ja ”Sydämen oppi” eli ”sydämen sinetti”	385

Suomentajan alkusanat

Salainen oppi, III osa, ilmestyi ensimmäisen kerran englanniksi H. P. Blavatskyn kuoleman (1891) jälkeen v. 1897 Annie Besantin toimittamana painoksena. Se oli lähes 600-sivuinen suurteos, jonka nimi on *The Secret Doctrine – Volume III*. Lähes sadan vuoden ajan teosofit ovat pohdiskelleet, onko painettu kolmas osa Blavatskyn tarkoittama vai koottiinko tähän kirjaan tekstejä Blavatskyn jäämistöstä. Daniel Caldwellin viimeaikaiset tutkimukset Blavatskyn puhumasta kolmannesta osasta osoittavat, että v. 1897 julkaistu III osa on todella hänen tarkoittamansa III osa. [Ks. Daniel Caldwell, ”The Myth of the ’Missing’ Third Volume of *The Secret Doctrine*”, *The American Theosophist*, Late Spring/Early Summer 1995, s. 18–25.]

Osa *Salaisen opin* III osasta ilmestyi suomeksi 1980-luvun loppupuolella viitteenä monisteena: *Salainen oppi III osa, Luvut 1–16; Luvut 17–27; Luvut 28–38; Luvut 39–51* sekä *Selityksiä joihinkin suullisiin opetuksiin*.

Kolmannen osan loppuaineisto, johon sisältyy myös moniste *Selityksiä joihinkin suullisiin opetuksiin*, on ilmestynyt kahtena Lahden Minerva ry:n kustantamana kirjana: H. P. Blavatsky, *Esoteeriset ohjeet I, II ja III* (1998) sekä *H. P. Blavatskyn opetukset sisäiselle ryhmälle* (1999), jonka Henk J. Spierenburgin kokosi ja toimitti englanniksi 1995. Näistä kahdesta kirjasta on erilliset pdf-versiot.

Edellä mainittujen monisteiden suomennoksessa käytin alun perin Annie Besantin toimittamaa kolmatta osaa, mutta olen tarkistanut edellä mainittujen monisteiden tekstit käyttäen Boris de Zirkoffin toimittamaa teosta *H. P. Blavatsky Collected Writings* [BCW], osa XIV. BCW:n sivunumerot on mainittu hakasulkeissa. Esim. [z1] tarkoittaa englanninkielisen teoksen sivunumeroa 1. Poikkeuksena tähän on luvuissa 26 ja 27 mainittujen sivunumerojen edessä BCW (esim. [BCW230], joka viittaa BCW:n III osaan). Lukujen 1–51 alussa mainitaan Besantin toimittaman teoksen *The Secret Doctrine* by H. P. Blavatsky, Volume 5, The Theosophical Publishing House, Adyar, Madras, India, 1938, sivunumerot (esim. [b25]).

Lämpimät kiitokset lausun Jouni Marjaselle, joka on tarkistanut tämän suomennoksen sekä vieraskielisten sanojen kirjoitusasun.

Hyvinkäällä 2012
Pirkko Carpelan

Olette kuulleet muiden vakuuttavan, ettei sielu vapauduttuaan kerran ruumiista kärsi... eikä ole tietoinen. Tiedän kuitenkin, että teidän kannattaisi mieluummin pohjata esi-isiltämme saamiimme oppeihin ja Dionysoksen pyhiin orgioihin kuin uskoa heihin. Sillä me jotka kuulumme veljeskuntaan tunnemme hyvin salaperäiset symbolit.

Plutarkhos

Elämän arvoitus on ihminen. Magia tai paremmin sanottuna viisaus on kehittyntä tietoa ihmisen sisäisessä olemuksessa piilevistä voimista, jotka ovat jumalallisia vuodatuksia, kuten intuitio on niiden alkuperän tajuamista ja vihkimys meidän astumista tuohon tietoon... Me aloitamme vaistosta; päämääränä on kaikkitieto.

A. Wilder

[b25-36]

ESIPUHE VUODEN 1897 PAINOKSEEN

Tämän teoksen painoon valmistaminen on ollut vaikea tehtävä ja välttämättä on esitettävä selvästi mitä on tehty. H. P. B:n minulle antamat kirjalliset työt eivät olleet missään selvässä järjestyksessä. Olen sen vuoksi ottanut jokaisen kirjoituksen erillisenä lukuna ja järjestänyt ne niin peräkkäin kuin mahdollista. Kieliopillisten virheiden korjaamista ja ilmeisen epäenglantilaisten sanontojen poistamista lukuun ottamatta materiaali on sellainen kuin H. P. B. sen jätti, ellei toisin ole sanottu. Muutamassa tapauksessa olen täyttänyt tyhjän kohdan, mutta kaikki lisäykset on merkitty hakasulkeisiin niiden erottamiseksi tekstistä.

Buddhan mysteeri -luvun kohdalla ilmeni lisävaikeus: Jotkut osat oli kirjoitettu neljään tai viiteen kertaan ja jokainen versio sisälsi lauseita, joita ei ollut muissa. Olen yhdistänyt nämä versiot ottaen täydellisimmän pohjaksi ja sijoittaen väliin kaiken, mikä oli lisättyä muissa versioissa. Olen kuitenkin epäröiden sisällyttänyt nämä osat SALAISEEN OPPIIN. Muutamine erikoisine ajatuksineen ne sisältävät monia asiavirheitä ja selostuksia, jotka perustuvat eksoteerisiin kirjoituksiin eivätkä esoteeriseen tietoon. Ne annettiin minulle julkaistavaksi osana SALAISEN OPIN kolmatta osaa, enkä sen vuoksi katso olevani oikeutettu tulemaan tekijän ja yleisön väliin joko muuttamalla selostuksia saadakseni ne vastaamaan tosiasioita tai jättämällä pois jotakin.

H. P. B. sanoo toimivansa täysin omaan auktoriteettiinsa nojautuen, ja monelle valveutuneelle lukijalle on ilmeistä, että hän tekee – kenties tarkoituksellisesti – monet esitykset niin epäselviksi, että ne ovat pelkkiä verhoja, ja toiset taas – luultavasti epähuomiolla – sellaisiksi, että ne ovat vain esoteeristen totuuksien eksoteerisia väärinkäsityksiä. Lukijan on tässä kuten kaikkialla käytettävä omaa arvostelukykyään, mutta katsoen olevani velvollinen julkaisemaan nämä osat en voi sallia niiden menevän painoon ilman varoitusta, että niissä voi olla virheitä. Jos tekijä itse olisi julkaissut tämän kirjan, hän olisi epäilemättä kirjoittanut koko tämän osan uudelleen. Näytti kuitenkin parhaalta julkaista alkuperäisessä muodossaan kaikki se, mitä hän oli sanonut eri sivuilla, ja jättää se melko viimeistelemättömään tilaan, sillä tutkijat tahtovat mieluiten lukea sen mitä hän sanoi niin kuin hän sen sanoi, vaikka he joutuisivatkin ehkä tutkimaan sitä tiiviimmin kuin jos hän olisi ehtinyt viimeistellä teoksensa.

Tehdyt lainaukset on pyritty löytämään mahdollisuuksien mukaan, samoin esittämään oikeat viitteet. Tässä vaivalloisessa tehtävässä on ollut joukko ahkeria ja tunnollisia oppilaita rva Cooper-Oakleyn johdolla auliina apunani. Ilman heidän apuaan ei olisi ollut mahdollista esittää viitteitä, koska usein koko kirja oli tutkittava kauttaaltaan muutaman rivin löytämiseksi.

Tämä teos käsittää H. P. B:n jälkeensä jättämät paperit lukuun ottamatta muutamia hajanaisia artikkeleita, jotka jäivät siitä pois ja jotka tullaan julkaisemaan aikakauslehdessä *Lucifer*. Hänen oppilaansa ovat täysin selvillä siitä, että nykyises-

sä sukupolvessa on vain muutamia, jotka voivat tehdä oikeutta H. P. B:n okkulttiselle tiedolle ja hänen loistavalle ajatuksenlennolleen, mutta kuten hän voi odottaa tulevia sukupolvia, jotta hänen suuruutensa opettajana todistettaisiin, samoin hänen oppilaansa voivat odottaa, että heidän luottamuksensa osoittautuu oikeaksi.

1897

Annie Besant

[z1]

JOHDANTO¹

”TIETO on valtaa.” Tämä on hyvin vanha aksiomi. Tieto – johon ensimmäisenä askeleena on kyky ymmärtää totuus, kyky erottaa todellinen epätodellisesta – on vain niitä varten, jotka vapauduttuaan kaikista ennakkoluuloista ja voitettuaan inhimillisen itserakkautensa sekä itsekkyytensä ovat valmiit hyväksymään jokaisen totuuden heti, kun se on heille osoitettu. Sellaisia on hyvin harvassa. Useimmat tuomitsevat jonkin teoksen sen arvostelijoiden ennakkoluulojen mukaan, arvostelijoiden, joihin on vaikuttanut tekijän suosio tai epäsuosio mieluummin kuin teoksen omat virheet tai ansiot. Teosofisen piirin ulkopuolella kirja saa sen vuoksi varmasti suuren yleisön keskuudessa vielä viileämmän vastaanoton kuin kaksi edeltäjäänsä.² Meidän aikamamme mikään esitys ei voi toivoa osakseen puolueetonta tutkimusta tai edes kuuntelua, ellei sen sisältö seuraa vakiintunutta ja hyväksyttyä kantaa pysyen tarkoin virallisen tieteen tai puhdasoppisen teologian rajoissa.

Aikamme on paradoksaalinen poikkeus. Se on erityisen materialistinen ja samalla erityisen pietistinen. Kirjallisuutemme, nykyaikainen ajattelumme ja niin kutsuttu edistyksemme, kulkevat molemmat näitä kahta yhdensuuntaista linjaa niin epäsuhtaisen erilaisina ja kuitenkin molemmat niin suosittuina ja niin kovin puhdasoppisina, kumpikin omalla tahollaan. Sen, joka rohkenee vetää kolmannen linjan sovinnon yhdysviivana näiden kahden väliin, on varauduttava kaikkein pahimpaan. Arvostelijat runnovat hänen teoksensa, kirkon ja tieteen liehakoitsijat pilkkaavat sitä, vastustajat lainaavat sitä virheellisesti ja hurskaat lainakirjastot torjuvat sen. Yhteiskunnan nk. sivistyneiden piirien järjettömät väärinkäsitykset muinaisesta [z2] viisauuskonnosta (bodhismista) *Esoteric Buddhismin* erinomaisen selvästi ja tieteellisesti esitettyjen selvitysten jälkeen ovat hyvä osoitus tästä asiasta. Ne ovat saattaneet toimia varoituksena jopa niille teosofeille, jotka karaistuneina melkein elinkautisessa taistelussa Alkulähteensä palveluksessa, ovat olleet pelottomia kynäkäyttäjiä lainkaan kauhustumatta dogmaattisia olettamuksia ja tieteellisiä auktoriteetteja.

Mutta tekivätpä teosofiset kirjoittajat mitä tahansa, ei materialismi eikä dogmaattinen pietismi koskaan kuuntelisi heidän filosofiaansa rehellisesti. Heidän oppinsa hylätään systemaattisesti ja heidän teorioiltaan kielletään paikka jopa niiden tieteellisten päiväkorentojen, aikamme aina vaihtuvien ”työhypoteesien” joukossa. ”Animalistisen” teorian kannattajalle kosmogeneettiset ja antropogeneettiset oppimme ovat keijukaissatuja parhaimmillaan. Sillä niistä, jotka haluavat päästä kaikesta moraaliseen vastuusta, on varmasti mukavampaa hyväksyä polveutuminen alhaisista apinamaisista esi-isistä ja nähdä veli mykässä hännättömässä paviaa-

¹ [On mahdotonta varmistua siitä, onko tekstin jako lukuihin ja niiden otsikointi H. P. B:n vai onko toimittaja tehnyt ne. Olemme säilyttäneet ne. – Z.]

² [On mahdollista, että H. P. B:llä oli mielessään *Salaisen opin* lisäosa, jota ei itse asiassa koskaan löytynyt hänen kirjallisesta jäämistöstään. – Z.]

nissa kuin tunnustaa pitrien, ”jumalan poikien”, isyys ja joutua myöntämään slummien nälkiintynyt olento veljeksi.

”Lopettakaa”! huutavat pietistit vuorostaan. ”Te ette tule koskaan tekemään kunniallisista kirkossa käyvistä kristityistä esoteerisia buddhalaisia!”

Me emme myöskään ole mitenkään innokkaita tekemään metamorfoosia.¹ Mutta tämä ei voi eikä sen pidä estää teosofeja esittämästä sanottavaansa erityisesti niille, jotka asettaen nykyisen tieteen oppiamme vastaan tekevät siten, ei sen itsensä takia, vaan taatakseen persoonallisen maineensa ja menestyksen omille yksityisille harrasteilleen. Jos emme voikaan todistaa monia yksityiskohtiamme, eivät voi hekään sen enempää. Kuitenkin sen sijaan, että esittäisimme vain historiallisia ja tieteellisiä tosiasioita – niiden mielenylennykseksi, jotka tietäen vähemmän kuin tiedemiehet luottavat heihin järjestääkseen ajatuksensa ja muodostaakseen mielipiteensä heidän mukaansa –, me voimme osoittaa kuinka useimmat oppineet näyttävät pyrkivän vain kumoamaan muinaiset tosiasiat arvosteluillaan tai vääristämään ne tukipuiksi, jotta ne pönkittäisivät heidän omia näkökantojaan.

Tätä ei tehdä pahanilkisyyden tai arvostelun hengessä, koska kirjoittaja myöntää kernaasti, että ne monet henkilöt, joista hän löytää virheitä, ovat oppineisuudessaan äärettömän paljon korkeammalla kuin hän itse. Mutta suuri [z3] oppineisuus ei sulje pois vinosuuntausta eikä ennakkoluuloa, se ei myöskään suojele itserakkautelta vaan pikemminkin päinvastoin. Lisäksi aiomme ottaa ”suuret auktoriteetit” vain oman esityksemme lailliseksi turvaksi, ts. muinaisen viisauden ja sen suurten totuuksien puolustukseksi.

Ellei tässä teoksessa todellakaan omaksuta varovaisuutta ja vastata etukäteen perusväitteitä koskeviin tiettyihin vastaväitteisiin – joita joku oppinut tekee varmasti muinaisaikaisten filosofisten teosten esoteerisesta luonteesta – esitystämme tullaan vielä kauan vastustamaan ja jopa tekemään se kyseenalaiseksi. Tämän kirjan² eräs päätarkoitus on osoittaa vanhojen arjalaisten, kreikkalaisten ja muiden huomattavien filosofien teosten samoin kuin kaikkien maailman pyhien kirjoitusten sisältämä mittava esoteerinen allegoria ja symboliikka. Toisena tarkoituksena on osoittaa, että avaimen tulkintaan, kuten okkultismin itäinen hindulais-buddhalainen ohje sanoo (tuo avain nimittäin sopii yhtä hyvin kristillisiin evankeliumeihin kuin egyptiläisiin, kaldealaisiin ja persialaisiin kirjoihin ja jopa heprealaisiin Mooseksen kirjoihin), on täytynyt olla yhteinen kaikille kansoille, miten erilaisia niiden kunkin menetit ja eksoteeriset ”verhot” ovat olleetkin.

Meidän päiviemme arvostetuimmat oppineet ovat kiivaasti kiistäneet nuo väitteet. Edinburgin luennoissaan prof. Max Müller hylkäsi tämän teosofien pääesityksen viittaamalla hindulaisiin shâstroihin ja pandiitteihin, jotka eivät tiedä mitään

¹ [Edellä olevat kappaleet on löydettävissä *Luciferista*, vol. VIII, s. 97–98 ja *B. C. W. XIII*:stä, 148–151.]

² [Jos nämä todella ovat H. P. B:n omia sanoja eivätkä toimittajan, hän suunnitteli Salaisen opin uutta osaa, josta hän puhui I ja II osassa. – Z.]

sen kaltaisesta esoterismista.¹ Oppinut sanskritin tuntija vakuutti monisanaisesti, ettei *purânoissa* eikä *Upanishadeissa* ollut mitään kätkeytä tarkoitusta, mitään esoteerista elementtiä tai verhoa. Ottaen huomioon että sana Upanishad tarkoittaa käännettynä SALAINEN OPPI, väite on [z4] vähintäänkin omituinen. Sir M. Monier Williams taas on jyrkästi samaa mieltä buddhalaisuudesta. Hänen mukaansa Gautamaa, Buddhaa, olisi pidettävä esoteeristen oppien vihollisena. Hän itse ei koskaan opettanut niitä! Kaikki sellaiset ”väitteet” okkulttisista opeista ja maagisista kyvyistä ovat myöhempien arhatien, ”Aasian Valon” myöhäisten seuraajien esittämiä!

Yhtä ylimielinen prof. B. Jowett puolestaan ei ole huomaavinaan uusplatonikkojen ”absurdeja” tulkintaeroja Platonin *Timaioksen* ja Mooseksen kirjojen suhteen. Platonin *dialogeissa* ei ole mystiikan itämaisen (gnostisen) hengen henkäystä, sanoo tuo kruunun nimittäjä kreikkankielen professori meille, ei myöskään mitään tieteeseen viittaavaa. Lopulta ylittääkseen kaiken prof. Sayce, assyriologi, vaikkei hän kielläkään assyrialaista laattojen ja nuolenpääkirjoitusten kätkeyttä merkitystä –

Monet pyhistä teksteistä oli kirjoitettu siten, että vain vihityt ymmärtävät niitä –²

väittää kuitenkin, että avaimet ja selitykset niihin ovat nykyään assyriologien käsissä. Hän vakuuttaa, että nykyisillä oppineilla on hallussaan johtolangat esoteeristen tietojen tulkintaan,

jota eivät edes (Kaldean) vihityt papit omanneet.

Nykyajan orientalistien ja professorien oppineen arvion mukaan tiede oli näin ollen lapsuusiässä Egyptin ja Kaldean astronomien aikana. Pânini, maailman suurin kielentutkija, ei tuntenut kirjoitustaitoa. Samoin oli herra Buddhan ja jokaisen muun laita Intiassa aina vuoteen 300 eaa. asti. Mitä suurin tietämättömyys vallitsi Intian rishien aikoina, samoin Thalesin, Pythagoraan ja Platonin päivinä. Teosofien on todellakin oltava taikauskoisen tietämättömiä väittäessään noin arvostetun todistusaineiston edessä aivan päinvastaista!

Näyttää todellakin siltä, että maailman luomisesta lähtien olisi ollut [z5] vain yksi todellisen tiedon aikakausi maan päällä – nykyinen. Usvaisessa hämyssä, historian harmaassa aamunkoitossa seisovat kautta maailman tunnettujen vanhojen

¹ Useimmat pandiitit eivät tiedä nykyään mitään esoteerisesta filosofiasta, koska he ovat kadottaneet avaimen siihen. Kuitenkaan ei yksikään heistä, jos on rehellinen, kieltäisi, että *Upanishadit* ja erityisesti *purânat* ovat allegorisia ja symbolisia; ei myöskään sitä, että Intiassa on yhä muutamia suuria oppineita, jotka voisivat, jos tahtoisivat, antaa heille avaimen sellaisiin tulkintoihin. He eivät myöskään kiellä mahätmojen – vihittyjen joogien ja adeptien – tosiasiallista olemassaoloa jopa tällä kali-yugan aikakaudellamme.

² [Ks. vuoden 1887 *Hibbert-luentoja*, s. 14–17 tai *B. W. C.*, vol. XIII, s. 91 ja av.]

viisaiden kalpeat varjot. He etsivät toivottomina omien mysteeriensä oikeaa tarkoitusta. Henki on niistä kadonnut paljastumatta hierofanteille ja pysynyt salassa aina nykyajan tieteeseen ja tutkimukseen vihkiytyneiden tuloon asti. Tiedon keskipäivän kirkkaus on vasta nyt saapunut ”Kaikkietävälle”, joka paistatellen johdatuksen häikäisevässä päivänpaisteessa puuhaa ”työhypoteesien” Penelopen tehtävässä ja puolustaa äänekkäästi oikeuksiaan universaaliin tietoon. Nykyisen näkemyksen mukaan muinaisen filosofin ja joskus myös häntä menneinä vuosisatoina välittömästi seuranneiden oppineisuus on aina ollut hyödytön maailmalle ja arvoton hänelle itselleen!

Sillä, kuten niin monin sanoin on yhä uudelleen selitetty, samalla kun entisajan rishit ja viisaat ovat kulkeneet kauas yli tarun ja taikauskon karujen vainioiden, keskiajan oppinut ja jopa kahdeksannentoista vuosisadan keskitason tiedemieskin on aina ollut enemmän tai vähemmän ”yliluonnollisen” uskonnon ja uskomusten rajoittama. Yleisesti kuvitellaan, etteivät jotkut muinaiset eivätkä myöskään keskiajan oppineet, kuten Pythagoras, Platon, Paracelsus ja Roger Bacon, lukuisten muiden loistavien nimien seuraamina, ole todellakaan jättäneet vähäistäkään rajapyykkiä filosofian kallisarvoisiin lähteisiin ja luonnontieteelle tuntemattomiin malmisuoniin. Mutta silloin näiden varsinainen kaivaus, kullan ja hopean sulatus ja niiden sisältämien arvokkaiden jalokivien hiominen riippuvat kaikki nykyajan tiedemiehen kärsivällisistä ponnistuksista. Ja eikö tietämätön ja tähän asti petetty maailma ole kiitollisuudenvelassa juuri jälkimmäisten ainutlaatuiselle nerokkuudelle kosmoksen todellisen luonteen oikeasta tiedosta, maailmankaikkeuden ja ihmisen todellisesta alkuperästä, kuten fyysikkojen automaattiset ja mekaaniset teoriat paljastavat ehdottoman tieteellisen filosofian mukaisesti!

Ennen sivistynyttä aikaamme tiede oli pelkkä nimi, filosofia petos ja ansa. Todellisen tieteen ja filosofian nykyisen asiantuntijan vaatimattomien väitteiden mukaan tiedon puu on vasta nyt kasvanut esiin taikauskon kuolleista rikkaruohoista, kuten kaunis perhonen kuoriutuu rumasta toukasta. Meillä ei siis ole mitään syytä kiittää esi-isiämme. Muinaisajan ihmiset ovat parhaassa tapauksessa muokanneet ja hedelmöittäneet maaperän ja vasta nykyajan ihmiset [z6] ovat istuttaneet tiedon siemenet ja hoitaneet ihania istutuksia nimeltään pelkkä tyhjiys ja hedelmätön agnostisismi.

Teosofien näkemys ei kuitenkaan ole edellä kuvatun kaltainen. He toistavat sen mikä esitettiin 20 vuotta sitten. Ei riitä, että puhutaan ”sivistymättömän menneisyyden paikkansa pitämättömistä käsityksistä” (Tyndall); vedalaisten runoilijoiden ”*parler enfantin*”, lapsellisesta puheesta (Max Müller); uusplatonikkojen järjettömyydestä (Jowett); kaldealais-assyrialaisien vihittyjen pappien tietämättömyydestä heidän omiin symboleihinsa nähden, kun niitä verrataan englantilaisten orientalistien tietoon niistä (Sayce). Jonkin kestävämmän kuin vain näiden oppineiden pelkän sanan on vakuutettava edellä mainittujen kaltaiset olettamukset. Sillä ei minkäänlainen kerskaileva pöyhkeys voi kätkeä näitä älyllisiä tietolähteitä, joista niin monet nykyajan filosofit ja tiedemiehet ovat esityksensä ammentaneet. Kuinka moni Euroopan kuuluisimmista tiedemiehistä on saavuttanut mainetta ja kunniaa pelkäämään vanhojen filosofien ajatuksiin nojautumalla, vaikka he ovat aina valmiit hal-

ventamaan noita filosofeja, tuon seikan toteaminen jätetään puolueettoman jälki-maailman punnittavaksi. *Hunnuton Isis* [teologia 1, 114] ei näytä olevan täysin väärässä sanoessaan tietyistä kuolleiden kielten tutkijoista ja oppineista, että he sallivat rajattoman itserakkautensa ja itsepäisyytensä tuhota loogiset ja järkevät kykynsä mieluummin kuin myöntävät muinaisille filosofeille mitään sellaista tietoa, jota nykyaika ei tunne.

Koska osa tästä teoksesta käsittelee vihittyjä ja mysteerien aikana annettua salaista tietoa, on ensin tutkittava niiden väitteet, jotka siitä tosiasista huolimatta että Platon oli vihitty väittävät, ettei hänen teoksistaan ole löydettävissä mitään kätkeytyä mystiikkaa. Liian monet kreikan ja sanskritin nykyiset tutkijat menevät liian helposti tosiasioiden edelle omien ennalta omaksuttujen, henkilökohtaisiin ennakkoluuloihin perustuvien teorioittensa vuoksi. He unohtavat tarkoituksellisesti joka tilanteessa, eivät vain kielen lukuisat muutokset, vaan myös, että allegorisella esitystavalla vanhojen filosofien kirjoituksissa ja mystikkojen salaperäisyydellä on *raison d'être*, olemassaolon oikeutuksensa; että ennen Kristusta ja Kristuksen jälkeen eläneet klassiset kirjoittajat – heidän suuri enemmistö joka tapauksessa – eivät pyhästä velvollisuudesta koskaan ilmaisseet salaisia tietoja, joita heille annettiin pyhäköissä; ja että pelkästään tämä riittää johtamaan surkeasti harhaan teosten kääntäjät ja [z7] vihkimättömät arvostelijat. Mutta tätähän nuo arvostelijat eivät tietenkään myönnä, kuten pian tulemme näkemään.

Yli kahdenkymmenen kahden vuosisadan aikana jokainen, joka on lukenut Platonia, on ollut selvillä siitä että hän oli vihitty, kuten useimmat muutkin kreikkalaiset filosofit, joilla oli tietoa. Niinpä hän ollen veljeskunnan valan sitoma saattoi sen vuoksi puhua tietyistä asioista vain peitetyin allegorioin. Hänen kunnioituksensa mysteerejä kohtaan oli rajaton. Hän tunnusti avoimesti kirjoittavansa arvoituksellisesti, ja havaitsemme hänen noudattaneen mitä suurinta varovaisuutta pitääkseen sanojensa todellisen merkityksen salassa. Aina kun aihe käsittelee idän viisauden suurimpia salaisuuksia – maailmankaikkeuden syntyä tai ideaalista aikaisempaa maailmaa – Platon verhoaa filosofiansa erittäin vaikeasti ymmärrettävään hämyyn. Hänen *Timaioksensa* on niin epäselvä, ettei kukaan muu kuin vihitty voi ymmärtää sen kätkeytyä merkitystä. Kuten on jo sanottu *Hunnuttomassa Isiksessä*:

Platonin *Symposiumissa* esittämät ajatukset alkuihmisten luomisesta [tai paremmin sanottuna evoluutiosta] ja *Timaiokseen* sisältyvä tutkielma maailmankaikkeuden synnystä on ymmärrettävä allegorisesti, jotta ne voitaisiin ylipäättään hyväksyä. Juuri tätä *Timaiokseen*, *Kratylokseen*, *Parmenideehen* sekä muutamaaan muuhun trilogiaan ja dialogiin kätkeytyä pythagoralaisuutta uusplatonikot rohkenivat tuoda esille niin paljon kuin heidän antamansa teurgiaa koskeva vaitiololupaus salli. Pythagoraan oppi Jumalasta kaiken läpäisevänä maailmanjärkenä sekä oppi sielun kuolemattomuudesta muodostavat ytimen näissä näennäisesti ristiriitaisissa opetuksissa. Platonin kuuliaisuus ja suuri kunnioitus MYSTEEREITÄ kohtaan antavat aiheen olettaa, ettei hän sallinut varomattomuuden puheissaan voittaa tuota syvää vastuuntunnetta, jota jokainen adepti tuntee

itsessään. *Faidroksessa* [249c] hän sanoo: ”Jatkuvasti ponnistellen kohti täydellisiä MYSTEEREITÄ ihminen tulee ainoastaan niiden avulla todella täydelliseksi.”

Hän ei yrittänytäkään salata suuttumustaan siitä, että mysteerit olivat tulleet julkisemmiksi kuin aikaisemmin. Sen sijaan että hän olisi saattanut ne häpeään paljastamalla ne kansanjoukoille, hän olisi tahtonut suojella niitä mustasukkaisen tarkasti kaikilta muilta paitsi kaikkein vakavimmilta ja arvokkaimmilta oppilailtaan.¹ Vaikka hän puhuu jumalista joka sivulla, hänen monoteisminsä on täysin kiistatonta, sillä hänen kirjoituksistaan käy selvästi ilmi, että nimityksellä *jumalat* hän tarkoittaa asteikoltaan paljon alemmaa olentoryhmää kuin jumaludet ja ainoastaan [z8] yhtä astetta korkeampaa luokkaa kuin ihmiset. Jopa Josefus on huomannut ja myöntänyt tämän rotunsa synnynnäisestä ennakkoluuloisuudesta huolimatta. Kuuluisassa hyökkäyksessään Apionia vastaan tämä historioitsija sanoo:² ”Ne kreikkalaiset, jotka harrastivat *totuudenmukaista filosofiaa*, eivät kuitenkaan olleet tietämättömiä mistään... eikä heiltä jäänyt huomaamatta myyttisten allegorioiden järkyttävä pinnallisuus, minkä vuoksi he täysin oikeutetusti halveksivat niitä... Tämän johdosta Platonkin sanoi, ettei ollut välttämättöntä sallia kenenkään runoilijan pääsyä ’Ihannevaltioon’. Vaisusti hän *hylkää myös Homeroksen* kruunattuaan ja voideltuaan hänet ensin, jottei Homeros tuhoaisi *myyteillään oikeaoppista uskoa, yhden Jumalan kunnioitusta*.”³

Ja tämä on jokaisen Filosofin Jumala, iankaikkinen ja persoonaton Jumala. Kaikki tämä ja paljon enemmänkin, mitä tässä ei voida tilan puutteen takia esittää, johtaa siihen ehdottomaan varmuuteen, että a) koska kaikki tieteet ja filosofiat olivat temppelien hierofanttien hallussa, Platonin heidän vihkimänään täytyi tuntea ne; ja b) tuo looginen päätelmä riittää jo siihen, että jokainen voi pitää Platonin kirjoituksia allegorioina ja ”hämärinä sanontoina”. Ne verhoavat totuudet, joita hänellä ei ollut oikeutta paljastaa.

Tietäen tämän, miten voi olla mahdollista, että prof. Jowett, eräs parhaista kreikan tutkijoista Englannissa, Platonin teosten nykyaikainen kääntäjä, koettaa kuitenkin selittää, ettei missään *dialogeissa* – ei edes *Timaioksessa* – ole mitään aineksia itämaisestä mystiikasta? Ne, jotka osaavat erottaa Platonin filosofian todellisen hengen, tulevat tuskin vakuuttuneiksi niistä todisteluista, joita tämä Master of Balliol College esittää lukijoilleen. Hänelle *Timaios* voi olla ”hämärä ja torjuva”, mutta yhtä varmaa on, että tämä hämäryys ei johdu ”luonnontieteen lapsuusiästä”, kuten professori selittää yleisölleen, vaan pikemminkin sen salaperäisestä aikakaudesta. Se ei johdu ”teologisten, matemaattisten ja fysiologisten käsitteiden epäsel-

¹ Platon itse tukee selvästi tätä väitettä kirjoittaessaan: ”Sanotte etten ole aikaisemmassa puheessani selvittänyt riittävästi teille *Ensimmäisen* luonnetta. *Puhun tahallani arvoituksellisesti*, niin että jos muistiinpanot sattuisivat hukkumaan merellä tai maalla, henkilö, *jolla ei olisi aikaisempaa tietoa aiheesta, ei voisi ymmärtää niiden sisältöä*.” (Platon *Ep.* II, 312; *Cory's Ancient Fragments*, s. 304) [Ei uudessa painoksessa.]

² *Contra Apionem*, II § 37.

³ *Hunmuton Isis*, Tiede osa 2, s. 41–42.

vyydestä eikä halusta käsittää koko luonto ilman riittävää tietoa sen osista”.¹ Sillä matematiikka ja geometria olivat okkulttisen kosmogonian ja tämän jälkeen ”teologian” selkäranka, ja meidän aikamme tiede [z9] on päivittäin vahvistanut muinaisten viisaiden fysiologisia käsitteitä ainakin niille, jotka tietävät, miten muinaisia esoteerisia teoksia on luettava ja ymmärrettävä. ”Tieto osista” auttaa meitä vähän, jos tämä tieto johtaa meitä vain yhä syvempään tietämättömyyteen kokonaisuudesta tai ”maailmankaikkeuden olemuksesta ja syystä”, kuten Platon kutsui jumaluutta ja saa meidät haparoimaan yhä pahemmin kerskailemiemme induktiivisten menetelmien sokkeloissa. Platon on saattanut olla ”kykenemätön induktioon tai yleistämiseen nykyaikaisessa mielessä”² ja hän on myös voinut olla tietämätön verenkierrosta, joka, niin meille kerrotaan, ”oli ehdottoman tuntematon hänelle”,³ mutta silti ei voida väittää, ettei hän tiennyt, mitä veri on – ja tämä on enemmän kuin kukaan nykyajan fysiologi tai biologi voi vaatia.

Vaikka prof. Jowett antaakin ”luonnonfilosofille” enemmän tilaa kuin tuskin kukaan muu nykyinen kommentaattori tai kriitikko, hänen kritiikkinsä on siitä huolimatta niin paljon vakuuttavampaa kuin hänen ylistyksensä, että lienee parasta lainata hänen omia sanojaan osoittamaan selvästi hänen arviointiensa yksipuolisuus. Hän sanoo:

Merkityksen tuominen järjelliseen puoleen, jonkin tien löytäminen ulkonaisen seikkojen labyrintista tai kaaoksesta, joko matematiikan valtatie tai mutkittelevimpien polkujen kautta, joihin antoi aiheen ihmisen ja maailman analogia; nähdä että kaikella on syynsä ja kaikki kulkee loppua kohti – tämä on muinaisen luonnonfilosofin ajatusmaailma.⁴ Mutta me emme arvosta hänen saavuttamaansa tiedon tasoa, eikä liioin hänen mielikuvitustaan kiinnittäneillä ajatuksilla ole meihin samaa vaikutusta. Sillä hän leijailee aineen ja hengen välillä; hän on abstraktioiden vallassa; hänen vaikutelmansa tulevat miltei umpimähkään luonnon ulkopuolelta; hän näkee valon, mutta ei valon paljastamia kohteita; ja hän asettaa rinnakkain asioita, jotka meistä ovat yhtä kaukana toisistaan kuin maapallon navat, koska hän ei löydä mitään niiden väliltä.

[z10] Viimeistä edellinen väite on ilmeisesti vastenmielinen nykyajan ”luonnonfilosofille”, joka näkee ”kohteet” edessään, muttei onnistu näkemään maail-

¹ *The Dialogues of Plato*, kääntänyt B. Jowett, kreikankielen professori Oxfordin yliopistosta, III, s. 523.

² *Sama*, s. 561.

³ *Sama*, s. 591.

⁴ Tämä määritelmä asettaa (tietämättään tietysti) muinaisen ”luonnonfilosofin” monta kynnärää nykyaikaista ”luonnontutkija”-virkaveljeään korkeammalle, koska jälkimmäisen *ulthima thule* on johtava ihmiskunnan uskomaan, ettei universumilla eikä ihmisellä – ei ainakaan älyllisellä – ole mitään syytä ja että ne ovat syöksyneet olemassaoloon sokean sattuman ja atomien merkityksettömän pyörimisen johdosta. Kumpi näistä kahdesta hypoteesista on järkevämpi ja loogisempi, se jätetään puolueettoman lukijan pääteltäväksi. – [Main. teos, vol. III, 523.]

manjärjen valoa, joka paljastaa ne, ts. hän etenee täysin vastakkaista tietä. Sen vuoksi oppinut professori tekee sen johtopäätöksen, että muinaisen filosofin, jota hän nyt arvostelee Platonin *Timaioksen* perusteella, on täytynyt toimia eittämättömän epäfilosofisella, jopa järjettömällä tavalla. Sillä:

Hän siirtyy katkonaisesti henkilöstä käsitteisiin ja lukuihin ja käsitteistä *lukuihin* ja *henkilöihin*.¹ Hän sekoittaa subjektit ja objektit, *ensimmäiset* ja *viimeiset* syyt ja haaveillessaan geometrisista muodoista² eksyy ajatuksiinsa. Meiltä vaaditaan ajatuksen ponnistusta *ymmärtääksemme hänen kaksinaiskieltään* tai käsittääksemme *tiedon hämärän luonteen* ja muinaisen filosofin nerouden, joka sellaisissa olosuhteissa [?] näyttää jumalallisen kykynsä avulla aavistaneen totuuden monessa tapauksessa.³

Merkitsevätkö ”sellaiset olosuhteet” tietämättömyyden ja mentaalisen tylsyyden tilaa ”muinaisten filosofien neroudessa” vai jotakin muuta, sitä emme tiedä. Mutta me tiedämme sen, että kursivoimiemme kohtien merkitys on täysin [z11] selvä. Uskoopa kruunun asettama kreikan professori geometrinen muotojen ja esoteerisen ”siansaksan” kätkeytyyn merkitykseen tai ei, niin kuitenkin hän myöntää ”kaksinaiskielen” sisältyvän näiden filosofien kirjoituksiin. Siten hän hyväksyy kätkeytyksen merkityksen, jolla on täytynyt olla selitys. Miksi hän sitten suorastaan peruu oman väitteensä heti seuraavalla sivulla? Ja miksi hänen pitäisi kieltää *Timaiokselta* – tuolta erityisen pythagoralaiselta (mystiseltä) dialogilta – okkulttinen merkitys ja yrittää parhaansa mukaan saada lukija vakuuttuneeksi siitä, että

Vaikutus, joka *Timaioksella* on ollut jälkimaailmaan, johtuu osittain väärinkäsityksestä.

¹ Kursivointi on minun. Jokainen vasta-alkaja itämaisessä filosofiassa, jokainen kabbalisti näkee syyn sellaiseen henkilöiden, käsitteiden ja lukujen sekä geometrinen muotojen yhdistämiseen. Sillä luku, sanoo Filolaos, ”on asioiden ikuisen jatkumisen hallitseva ja itsensä aiheuttama side”. [Ks. hänen maailmankaikkeutta käsitteleviä katkelmiaan H. Dielsin teoksessa *Pre-Socratic Philosophers*.] Vain nykyajan oppinut ei näe tätä suurta totuutta.

² Tässä muinainen filosofi tuntuu jälleen olevan nykyajan filosofeja edellä. Sillä hän vain ”sekoittaa... ensimmäiset ja viimeiset syyt” (jollaisen sekoittamisen kumoavat ne, jotka tuntevat muinaisen opin hengen), kun taas hänen nykyinen seuraajansa on tunnustetusti täysin tietämätön kummastakin. Mr. Tyndall osoittaa tieteen olevan ”kykenemätön” ratkaisemaan yhtäkään luonnon lopullisista ongelmista ja ”koulutetun (lue: nykyajan materialistisen) mielikuvituksen vetäytyvän hämmentyneenä (aineen maailman) ongelmien mietiskelystä”. Hän jopa epäilee, omaavatko nykyajan tiedemiehet ”älyllisiä edellytyksiä, jotka saisivat heidät kiinnittämään huomiota luonnon perimmäisiin rakenteellisiin voimiin”. Mutta Platonille ja hänen oppilailleen alemmat tyypit olivat vain korkeampien abstraktisten tyyppien konkreettisia kuvia; kuolemattomalla sielulla on aritmeettinen alku, kuten keholla on geometrinen alku heijastuksena suuresta universaalista Archeuksesta (*Anima Mundi*). Tämä alku on itseliikkuva ja levittäytyy keskuksesta yli koko makrokosmoksen ruumiin.

³ *Sama*, s. 523–524.

Seuraava ote hänen johdannostaan on suoranaudessa ristiriidassa sitä edeltäneen, edellä lainatun kappaleen kanssa.

Tämän dialogin kuvitelluista syvyyksistä uusplatonikot löysivät kätkettyjä merkityksiä ja yhteyksiä juutalaisiin ja kristillisiin kirjoituksiin ja niistä he sane-livat oppeja, jotka ovat täysin ristiriidassa Platonin hengen kanssa. Uskoen, että hän oli Pyhän Hengen inspiroima tai oli saanut viisautensa Moosekselta,¹ he näyttävät löytäneen hänen kirjoituksistaan kristillisen kolminaisuuden, sanan, kirkon... ja uusplatonikoilla oli tulkintamenetelmiä, jotka voivat tuoda esiin mitä moninaisimpia merkityksiä kaikista sanoista. He olivat todellakin kykenemät-tömiä huomaamaan eri filosofien mielipiteiden välisiä eroja tai erottamaan Pla-tonin vakavia ajatuksia hänen ohi kiitävistä kuvitelmistään.² ...[Mutta] nyky-ajan kommentaattorilla ei ole mitään vaaraa joutua *Timaioksen* johdosta uuspla-tonikkojen järjettömyyteen.

[z12] Minkäänlaista vaaraa ei tietenkään ole siitä yksinkertaisesta syystä, että nykyajan kommentaattoreilla ei ole koskaan ollut avainta okkulttisiin tulkintoihin. Ja ennen kuin sanotaan toinenkin sananen Platonin ja uusplatonikkojen puolustuk-seksi, olisi oppineelta Balliol Collegen oppimestarilta kunnioittavasti kysyttävä: mitä hän tietää tai voi tietää esoteerisen tulkinnan kaanonista? Sanalla kaanon tar-koitetaan tässä sitä avainta, jonka mestari ilmoitti oppilaalle suullisesti ”suusta korvaan” tai hierofantti vihkimykseen pyrkivälle.

Näin tapahtui ikivanhoista ajoista lähtien halki pitkien ajanjaksojen, joiden ai-kana sisäiset – eivät julkiset – mysteerit olivat jokaisen maan pyhin instituutio. Ilman sellaista avainta ei Platonin *dialogien* tai muiden kirjoitusten *Vedoista* Ho-merokseen, *Zend-Avestasta* Mooseksen kirjoihin, oikea tulkinta ole mahdollinen. Miten silloin voi kunnianarvoisa tri Jowett tietää, että uusplatonikkojen tekemät tulkinnat eri kansojen pyhistä kirjoista ovat järjettömyyksiä”? Missä hänellä puo-lestaan on ollut tilaisuus opiskella näitä ”tulkintoja”?

¹ Uusplatonikot eivät mitenkään ole syyllistyneet sellaiseen järjettömyyteen. Oppineen professorin on täytynyt ajatella kahta väärää teosta, joita Eusebios ja Hieronymus erheelli-sesti sanoivat Ammonios Sakkaan töiksi. Hän ei kirjoittanut mitään. Tai professorin on täytynyt sekoittaa uusplatonikot Filon Aleksandrialaiseen. Mutta silloin Filon eli yli 130 vuotta ennen uusplatonismin perustajan syntymää. Hän kuului Aristobulos Juutalaisen kouluun. Tämä eli Ptolemaios Filometerin (150 eKr.) aikana ja häntä pidetään sen liikkeen alkuunpanijana, joka pyrki osoittamaan, että Platon ja jopa perispateettinen filosofia pohjasi ”paljastettuihin” Mooseksen kirjoihin. Valckenaer yrittää osoittaa, että *Mooseksen kirjojen kommentaarien* tekijä ei ollut Aristobulos, Ptolemaioksen liehakoitsija. [Vrt. *Diatriben de Aristobulo Judaeo* jne., toim. J. Juzacio, Lugd. Bat., 1806.] Mutta kuka hyvänsä hän olikin, hän ei ollut uusplatonikko vaan eli jo Filonin aikana tai ennen häntä, koska viimeksi mainit-tu näyttää tunteneen hänen teoksensa ja seuranneen hänen menetelmiään.

² Ainoastaan Clemens Aleksandrialainen, kristillinen uusplatonikko ja hyvin fanaattinen kirjoittaja.

Historia osoittaa, että kristillisen kirkon isät ja heidän fanaattiset katekumeeninsa hävittivät kaikki sellaiset teokset mistä tahansa niitä löydettiin. Väite, että sellaiset ihmiset kuin Ammonios, nero ja pyhimys, jonka oppineisuus ja hurskas elämä antoivat hänelle arvonimen Theodidaktos (”jumalan opettama”), ja sellaiset ihmiset kuin Plotinos, Porfyrios ja Proklos olisivat ”olleet kykenemättömiä huomaamaan eri filosofien mielipiteiden välisiä eroja tai erottamaan Platonin vakavat ajatukset hänen ohikiitävistä kuvitelmistaan”, osoittaa tuollaisen oppineen omaksuneen paikkansapitämättömän kannan. Se merkitsee väitettä, että a) monet kuuluisimmista filosofeista ja Kreikan ja Rooman vallan suurimmista oppineista ja viisaista olivat typeriä narreja; ja b) että kaikki muut kommentaattorit ja Kreikan filosofian ihailijat, jotkut heistä aikansa terävimpään älymystöön kuuluvia – jotka eivät ole samaa mieltä tri Jowettin kanssa – ovat myös narreja eivätkä sen parempia kuin ne, joita he ihailevat. Edellä lainatun kohdan alentava sävy johtaa erittäin naiiviin käsitykseen, joka herättää huomiota jopa itseilyksen ja keskinäisen ihailun nurkkakuntaisella ajallamme. Meidän on syytä verrata professorin näkökantaa joidenkin muiden oppineiden näkemyksiin.

Prof. Alexander Wilder New Yorkista, eräs tämän päivän parhaista platonikoista, sanoo Ammonioksesta, uusplatonisen koulun perustajasta:

[z13] Hänen syvä henkinen intuitionsa, hänen laaja oppineisuutensa, hänen perehtyneisyytensä kristillisiin isiin, Pantainokseen, Clemensiin ja Athenagoraasiin sekä sen ajan oppineimpiin filosofeihin, kaikki tuo valmisti häntä työhön, jonka hän suoritti hyvin perusteellisesti.¹ Hänen onnistui kiinnittää näkemyksiinsä Rooman valtakunnan oppineiden ja julkisten henkilöiden huomio, sellaisten ihmisten, jotka mielellään kuluttivat aikaansa dialektisiin harrastuksiin tai taikauskoihin menoihin. Hänen toimintansa tulokset ovat yhä tänä päivänä havaittavissa kaikissa kristillisen maailman maissa. Jokaisessa huomattavassa oppijärjestelmässä on todettavissa merkkejä hänen herkän kätensä työstä. Kullakin entisajan filosofilla on ihailijansa nykyajan filosofien joukossa, ja jopa juutalaiset...ovat omaksuneet muutoksia, joita tuo ”jumalan opettama” aleksandrialainen ehdotti... Hän oli harvinaisen oppinut ja lahjakas mies, joka vietti moitteetonta elämää ja oli rakastettava luonteeltaan. Hänen miltei yli-inhimillinen tietomääränsä ja oivalliset ansionsa toivat hänelle arvonimen Theodidaktos, jumalan opettama, mutta hän seurasi Pythagoraan vaatimatonta esimerkkiä ja omaksui vaatimattomasti vain nimen filaletheialainen, totuuden ihailija.²

Totuuden vuoksi olisi onnellista, jos nykyajan oppineemme seuraisivat yhtä vaatimattomina suurten edeltäjiensä jälkiä. Mutta eivät he – filaletheialaiset!

Sitä paitsi me tiedämme, että

¹ Työ eri uskonnollisten järjestelmien selvittämiseksi.

² Alex. Wilder, M.D., *New Platonism and Alchemy*, s. 7, 4.

Kuten Orfeus, Pythagoras, Kungfutse, Sokrates ja itse Jeesus,¹ Ammonioskaan ei merkinnyt kirjallisesti mitään muistiin.² Sen sijaan hän... ilmoitti [z14] tärkeimmät oppinsa asianmukaisesti ohjatuille ja opetuille henkilöille asettaen heille salaisuuden säilyttämisen velvoitteet, kuten ennen häntä Zoroaster ja Pythagoras olivat tehneet mysteerien suhteen. Muutamien hänen oppilaittensa tutkielmien lisäksi meillä on vain joitakin hänen vastustajiensa selityksiä, mistä ottaa selville hänen todellisia opetuksiaan.³

Luultavasti tuollaisten ”vastustajien” väitteiden johdattamana Oxfordin oppinut Platonin *dialogien* kääntäjä teki sen johtopäätöksen, että

Sitä, mikä oli todella suurta ja tunnusomaista hänelle [Platonille], hänen ponnistuksensa abstraktioiden käsittämiseksi ja yhdistämiseksi, sitä he [uusplatonikot] eivät *ymmärtäneet* lainkaan [?].

Hän selittää – varsin halveksivasti muinaisista älyllisen analyysin menetelmistä – että

Nykypäivänä... muinaista filosofia on tulkittava hänestä itsestään käsin ja sen ajan aatemaailman mukaan.⁴

¹ On tunnettua, että vaikka Ammonios oli syntynyt kristityistä vanhemmista, hän oli luopunut kirkon opinkappaleista – Eusebioksen ja Hieronymuksen väitteistä huolimatta. Porfyrios, Plotinoksen oppilas, joka oli asunut Ammonioksen kanssa yksitoista vuotta yhdessä ja jolla ei ollut mitään syytä valehdella, ilmoittaa selvästi, että hän oli luopunut kokonaan kristinuskosta. Toisaalta tiedämme, että Ammonios uskoi loistaviin jumaliin, suojelijoihin, ja että uusplatoninen filosofia oli yhtä ”pakanallinen” kuin se oli mystinen. Mutta Eusebios, häikäilemättömin vanhojen tekstien sepittäjä ja väärentäjä, ja Hieronymus, läpeensä fanaattinen, jotka kummatkin kiistivät tosiasioita, väittivät Porfyriosta vastaan. Enemmän me uskomme viimeksi mainittua, joka on jättänyt jälkimaailmalle tahrattoman nimen ja maineen aidosta rehellisyydestään.

² Kahta teosta on virheellisesti pidetty Ammonioksen töinä. Toisen, nyt kadonneen, nimeltään *De Consensu Moysis et Jesu*, mainitsee sama ”luotettava” Eusebios, Kesarean piispa ja kristillisen hallitsijan Konstantinuksen ystävä, Konstantinuksen, joka kuitenkin kuoli pakanana. Kaikki mitä tästä ”teoksesta” tiedetään on, että Hieronymus ylisti sitä suuresti (*Vir. Illust.*, § lv, ja *Eusebiuksen Kirkkohistoria*, VI, xix). Toisen väärän teoksen nimi on *Diatessaron* (eli ”Evankeliumiharmonia”). Tämä teos on osittain jäljellä. Mutta toisaalta siitä on olemassa vain latinalainen versio, jonka Viktor, Capuan piispa (kuudes vuosisata) laati. Hän puolestaan piti sitä Tatianoksen työnä luultavasti yhtä virheellisesti kuin myöhemmät oppineet *Diatessaronia* Ammonioksen työnä. Sen vuoksi siihen ei voi luottaa paljонkaan, ei myöskään sen ”esoteerisiin” tulkintoihin evankeliumeista. Haluaisimme tietää, johdattiko juuri tuo teos prof. Jowettia pitämään uusplatonisia tulkintoja ”järjettömyyksiä”?

³ Wilder, *main. teos*, s. 7.

⁴ Jowett, *main. teos*, III, s. 524.

Tämä on kuin sanoisi, että muinaista kreikkalaista oikeiden suhteiden kaanonina (jos koskaan löydetty) ja Feidiaksen Athene Promakhosta on tulkittava nykypäivänä samanaikaisen arkkitehtuurin ja kuvanveistotaiteen historiasta, Albert Hallista ja Memorial Monumentista ja Italian kauniissa julkisivussa tipsuttelevista hirveistä krinoliinimadonnista käsin. Prof. Jowett huomauttaa, että ”mystiikka ei ole kritiikkiä”. Ei, mutta kritiikki ei liioin aina ole puhdasta tervettä arviointia.

La critique est aisée, mais l'art est difficile.

Uusplatonikkojen kriitikoltamme – hänen kreikan oppineisuus mukaan luettuna – puuttuu täysin sellainen taito. Aivan ilmeisesti hänellä ei myöskään ole avainta [z15] Pythagoraan ja Platonin mystiikan todelliseen henkeen, koska hän kieltää jopa *Timaioksessa* esiintyvän itämaisen mystiikan ainekset ja yrittää osoittaa kreikkalaisen filosofian osaltaan vaikuttaneen itään, unohtaen, että totuus on aivan päinvastainen ja että ”itämaisyyden syvempi ja vallitsevampi henki” on juuri – Pythagoraan ja hänen mysteereihin vihkiytymisensä kautta – tunkeutunut Platonin sielun todellisiin syvyyksiin.

Mutta tri Jowett ei näe tätä. Hän ei liioin ole valmis myöntämään sitä, että jotakin hyvää tai järkevää – ”sen ajan aatemaailman” mukaan – voisi tulla tuosta pakanallisten mysteerien Nasaretista, eikä sitäkään, että *Timaioksen* tai jonkin muun dialogin kätketyssä luonteessa olisi jotakin tulkittavaa. Hänelle

Niin kutsuttu Platonin mystiikka on pelkästään kreikkalaista. Se nousee hänen epätäydellisistä tiedoistaan¹ ja korkeista pyrkimyksistään ja on satoa aikakaudelta, jolloin filosofia ei ollut täysin erossa runoudesta ja mytologiasta.²

Monien muiden yhtä virheellisten väitteiden joukossa on erityisesti olettamukset a) että Platonin kirjoituksissa ei ollut mitään aineksia idän filosofiasta, ja b) että jokainen nykyajan oppinut, olematta itse mystikko tai kabbalisti, voi väittää pystyvänsä arvostelevaan muinaista esoterismia. Nämä väitteet me aiomme kumota. Sitä varten meidän on esitettävä arvovaltaisempia väitteitä kuin omamme ja tuotava esiin toisten oppineiden todisteita, yhtä suurten ellei suurempien oppineiden kuin tri Jowett, jotka ovat lisäksi alansa asiantuntijoita, voidaksemme osoittaa ja mitätöidä Oxfordin kreikankielen professorin todistelut.

Kukaan ei kiellä sitä, että Platon oli kieltämättä Pythagoraan innokas ihailija ja seuraaja. Ja on yhtä kiistatonta, kuten prof. Matter sen ilmaisee, että Platon oli toisaalta perinyt oppinsa ja toisaalta saanut viisautensa samoista lähteistä kuin samos-

¹ ”Epätäydelliset tiedot” mistä? Että Platon oli tietämätön monista nykyajan ”työhypoteeseista” – aivan yhtä tietämätön kuin lähimmät jälkeläisemme varmasti ovat sanotuista hypoteeseista, kun ne vuorostaan kumouduttuaan siirtyvät ”suureen enemmistöön” – saattaa olla valepukuinen siunaus.

² *Sama*, s. 524.

lainen filosofi.¹ [z16] Pythagoraan opit ovat ytimeltään itämaisii ja vieläpä brahmalaisia. Sillä tämä suuri filosofi viittasi aina kaukaiseen itään lähteenä, josta hänen tietonsa ja filosofiansa olivat peräisin. Colebroke osoittaa, että Platon vakuuttaa samoin *epistoloissaan* ja sanoo saaneensa opetuksensa ”muinaisista pyhistä opeista”.² Lisäksi sekä Pythagoraan että Platonin aatteet ovat niin yhtäpitäviä intialaisten ja Zarathustran oppijärjestelmien kanssa, että ne vakuuttavat eittämättä niiden alkuperän jokaiselle, joka on tutustunut näihin järjestelmiin. Vielä:

Pantainos, Athenagoras ja Clemens olivat saaneet perusteellisen ohjauksen Platonin filosofiaan ja *ymmärsivät* sen oleellisen yhteyden itämaisii järjestelmiin.³

Pantainoksen ja hänen aikalaistensa historia voi antaa avaimen niihin platonisiin ja samalla itämaisii aineksiin, jotka niin silmäänpistävästi hallitsevat evanbeliumeja juutalaisii kirjoituksiin verrattuna.

¹ M. J. Matter, Strasbourgin Kuninkaallisen Akatemian professori, *Historie Critique du Gnosticisme*. ”Pythagoraassa ja Platonissa havaitsemme ensimmäiset ainekset [itämaisesta] gnostisismista Kreikassa”, hän sanoo. (Vol. I, iii, 53.)

² *Asiatic Transactions of the Royal Asiatic Society of Great Britain and Ireland*, London, 1827, vol. I, 578–579

³ *New Platonism and Alchemy*, s. 4.

[b37-50]

LUKU 1

ALUSTAVA KATSAUS

Vihittyjä, jotka ovat saavuttaneet kykyjä ja transsendentaalista tietoa, voidaan seurata meidän aikakaudeltamme neljenteen kantarotuun asti. Koska käsiteltävien aiheiden moninaisuus estää sellaisen historiallisen luvun esittelyn, jonka – olivatpa sen tosiseikat kuinka historiallisia tahansa – sekä kirkko että tiede torjuu *a priori* jumalanpilkkana ja taruna, kosketelemme aihetta vain ohimennen. Oman mielensä ja oikkunsa mukaan tiede pyyhkäisee pois tusinoittain muinaisia sankareita nimenen yksinkertaisesti siksi, että heidän historiassaan on liian paljon myyttisiä aineksia. Kirkko taas vaatimalla vaatii, että Raamatun patriarkkoja on pidettävä historiallisina merkkihenkilöinä ja kutsuu seitsemää ”tähtienkeliään” Luojan historiallisiksi kanaviksi ja auttajiksi. Kummatkin ovat oikeassa, koska molemmat löytävät voimakkaan ryhmän tuekseen.

Ihmiskunta on parhaimmillaankin vain surkea lammaislauma, joka seuraa [z17] sokeasti sitä johtajaa, joka sillä hetkellä sattuu sopimaan sille. Ihmiskunta – sen enemmistö joka tapauksessa – kammoksuu ajattelemista omilla aivoillaan. Se loukkaantuu jopa nöyryimmästä kehotuksesta poiketa hetkeksi vanhasta tutusta kaavamaisuudesta ja astua oman harkintansa mukaan polulle, joka johtaa johonkin uuteen suuntaan. Antakaa sen ratkaistavaksi outo tehtävä. Jos matemaatikot silloin kieltäytyvät laskemasta sitä, kun eivät pidä sen ulkonäöstä, matematiikkaan totuttamaton ihmisjoukko tuijotettuaan tuntematonta suuretta ja sotkeutuneena toivottomasti x:iin ja y:ihin kääntyy ympäri ja yrittää repiä kappaleiksi älyllisen nirvânansa kutsumattoman häiritsijän. Tämä voi ehkä selittää sen, miten helposti ja menestyksellisesti Rooman kirkko käännäsi näennäisprotestantteja ja vapaa-ajattelijoita. Heitä on runsas joukko, joka ei ole koskaan nähnyt vaivaa ajatella itse noita erittäin tärkeitä ja suuria ihmisen sisäisen olemuksen ongelmia.

Mutta ellei tosiasioiden todistusta, historiassa säilyneitä asiakirjoja ja kirkon loputtomia pannajulistuksia kirouksen alaisen Kainin rodun maagikkoja ja ”mustaa magiaa” vastaan oteta huomioon, vaivannäkömme osoittautuu turhaksi. Kun lähes kaksi tuhatta vuotta muuan ihmisryhmä on lakkaamatta korottanut äänensä *mustaa* magiaa vastaan, pitäisi jo sen perusteella voida päätellä, että jos musta magia esiintyy todellisuutena, jossain on oltava sen vastapuoli – *valkoinen* magia. Miten voi olla olemassa vääriä hopearahoja, ellei olisi oikeaa hopearahaa.

Luonto on kaksinainen, mitä tahansa kirkko yrittääkin selittää. Sen harjoittaman vainon olisi jo pitänyt avata yleisön silmät aikoja sitten. Miten paljon matkustajat ovatkin valmiit vääristelemään jokaista tosiseikkaa, joka viittaa poikkeaviin kykyihin, joita joillakin ihmisillä on ”pakanallisissa” maissa, ja miten innokkaita he ovatkin tulkitsemaan väärin sellaisia tosiasioita ja – käyttääksemme vanhaa sananpartta – ”kutsumaan valkeaa joutsenta mustaksi hanheksi” ja tappamaan sen – olisi silti edes roomalaiskatolisten lähetyssaarnaajien todistus otettava huomioon, kun he

kerran kaikki yhdessä vahvistavat tiettyjä tosiasioita. Heidän todistustaan näiden kykyjen olemassaolosta ei voida hylätä sen vuoksi, että he sattuvat näkemään Saatanan apulaisen tietynlaisissa ilmestyksissä.

Sillä mitä he sanovat Kiinasta? Ne lähetyssaarnaajat, jotka ovat eläneet maassaan monia vuosia ja vakavasti tutkineet jokaisen seikan ja uskomuksen, joka voi osoittautua esteeksi heidän menestykselleen [z18] käännytystyössä, ja jotka ovat tutustuneet jokaiseen sekä virallisen uskonnon että lahkolaisuuskojen eksoteeriseen riitettiin – he kaikki vahvistavat tietynlaisen ihmisryhmän olemassaolon. Kukaan muu kuin keisari ja valittu ryhmä korkeita virkamiehiä ei voi tuota ryhmää saavuttaa.

Muutamia vuosia sitten, ennen Tonkinin sotaa, Pekingin arkkipiispa kirjoitti muutamien satojen lähetyssaarnaajien ja kristittyjen selonteosta Roomaan. Aivan samanlainen kertomus oli esitetty 25 vuotta aikaisemmin ja sitä oli laajalti levitetty kirkollisissa lehdissä. Siinä mainittiin, että he olivat koettaneet tutkia tiettyjä salaperäisiä virallisia lähetystöjä, joita keisari ja vallanpitäjät lähettivät vaaran aikoina sheninsä ja kueinsa luokse, kuten heitä kutsutaan ihmisten keskuudessa. Nämä shen ja kuei, he selittivät, olivat vuorten henkiä, joilla oli suuria ihmeitätekeviä voimia. ”Tietämättömät” joukot pitävät heitä Kiinan suojelijoina, hyvät ja ”oppineet” lähetyssaarnaajat saatanallisina voimina.

Shen ja kuei ovat ihmisiä, jotka kuuluvat toisenlaiseen olemisen tilaan kuin tavallinen ihminen, tilaan, jossa he olivat samalla kun olivat ruumiiseensa verhoutuneina. He ovat ruumiista vapautuneita henkiä, henkiolentoja ja aaveita, jotka kuitenkin elävät havaittavassa muodossaan maan päällä ja oleskelevat vuorten turvissa. He ovat vain niiden saavutettavissa, joiden he sallivat vierailuun luonaan.¹

Tiibetissä tiettyjä askeetteja kutsutaan myös lhaksi, hengiksi niiden keskuudessa, joihin he eivät ole yhteydessä. Shen ja kuei, joita ”henkiin” uskomattomat filosofit, kungfutselaiset ja kuningas kunnioittavat suuresti, ovat yksinkertaisesti lohaneja – adepteja, jotka asuvat täysin eristäytyneinä tuntemattomissa turvapaikoissaan.

Mutta sekä kiinalainen ainutlaatuisuus että luonto näyttävät liittoutuneen eurooppalaista uteliaisuutta ja pyhyden rikkomista – jollaisena sitä todella pidetään Tiibetissä – vastaan. Kuuluisa matkailija Marco Polo on eurooppalaisista ehkä uskaltanut kauimmaksi sisämaahan näissä maissa. Mitä hänestä sanottiin vuonna 1876, toistetaan nyt tässä:

Gobin autiomaan aluetta – itse asiassa koko itsenäisen Tartarian ja Tiibetin aluetta – on mustasukkaisesti vartioitu muukalaisten tungettelua vastaan. Ne, joille on annettu lupa matkustaa alueen halki, ovat erityisen huolenpidon [z19] ja ylimmän virkavallan toimitsijoiden luotsauksen alaisia, ja he ovat asiaankuuluvasta kunnioituksesta estyneet antamasta mitään tietoja paikoista tai henkilöistä ulkopuoliselle

¹ Tämä tosiseikka ja muitakin voidaan löytää kiinalaista lähetystyötä koskevista raporteista ja Monseigneur Delaplacen, Kiinan piispan, teoksesta *Annales de la Propagation de la Foi*.

maailmalle. Ilman tätä rajoitusta mekin saattaisimme lisätä näille sivuille kertomuksia tutkimuksista, seikkailuista ja löydöistä, ja niitä luettaisiin kiinnostuksella. Tulee aika, ennemmin tai myöhemmin, kun autiomaan kaamea hiekka luovuttaa kauan sitten hautaamansa salaisuudet, ja silloin todella nykyinen turhamaisuutemme saa kokea odottamattomia nöyryytyksiä.

”Pashai’n ihmiset”,¹ sanoo Marco Polo, 13. vuosisadan rohkea matkailija, ”ovat suuria mestareita taikuudessa ja *pirun* taidoissa.” Hänen teoksensa oppinut toimittaja lisää: ”Tämä Pashai, eli Udyâna, oli Padmasambhavan synnyinmaa; hän oli yksi...lamalaisuuden eli Tiibetin buddhalaisuuden pääapostoleista. Shâkyan opit, sellaisina kuin ne vallitsivat Udyânassa *vanhoina aikoina*, olivat ilmeisesti voimakkaasti värittyneet shivalaisella magialla. Tiibetiläiset pitävät yhä tuota seutua taikuuden ja noituuden klassisena alueena.”

”Vanhat ajat” ovat aivan kuin ”nykyiset ajat”, mikään ei ole muuttunut, mitä tulee maagisiin temppuihin, paitsi että ne ovat tulleet yhä esoteerisimmiksi ja salaisimmiksi ja että adeptien varovaisuus lisääntyy suhteessa matkustajien uteliaisuuteen. Hsüan-tsang sanoo asukkaista: ”Nämä ihmiset...pitävät paljon tutkimuksesta, mutta harjoittavat sitä ilman intoa. *Maagisten kaavojen tieteestä on tullut heidän keskuudessaan tavallinen, ammattimainen liikeasia.*”² Emme väitä kunnianarvoisaa kiinalaista pyhiinvaeltajaa vastaan tässä suhteessa, ja myönämme mielellämme, että seitsemännellä vuosisadalla *jotkut* ihmiset tekivät magiasta ”ammattimaisen liikeasian”, niin myös nyt jotkut ihmiset tekevät, mutta eivät varmasti todelliset adeptit. Sitä paitsi tuolla vuosisadalla brahmalaisuus oli tuskin tunkeutunut Tiibetiin, jonka väki oli vajonnut Bönin – lamalaisuutta edeltäneen uskonnon – noituuksiin. Hsüan-tsang, hurskas ja peloton mies, joka vaaransi elämänsä satoja kertoja saadakseen onnen nähdä Buddhan varjon Peshâvarin luolassa, ei syyttäisi pyhiä lamoja ja ihmeidentekijämunkkeja ”ammattimaisen liikeasian harjoittamisesta” näiden näyttäessä luolaa matkailijoille. Gautaman käskyn – joka sisältyy hänen vastaukseensa kuningas Prasenajitille, suojelijalleen, joka kutsui hänet esittämään ihmeitä – on aina täytynyt olla Hsüan-tsangin mielessä. ”Suuri kuningas”, sanoi Gautama, ”en opeta lakia oppilailleni kehottaen heitä ’menkää, te pyhät, ja esittäkää brahmaanien ja talonväen silmien edessä yliluonnollisten voimienne avulla suurempia ihmeitä kuin kukaan ihminen kykenee esittämään’. Opettaessani heille lakia sanon heille: ’Eläkää, te pyhät, *kätkien hyvät työnne ja näyttäen syntinne.*’”

Ihastuneena maagisten näytöksien kuvauksista, joita eri aikojen matkailijat, jotka olivat vierailleet Tartariassa ja Tiibetissä, olivat todistaneet ja merkinneet muistiin, eversti Yule päätyi johtopäätökseen, että paikallisilla asukkailla on täytynyt olla käytössään [z20] koko nykyajan ”spiritistien tietovarasto”. Du Halde mainitsee heidän noituutensa joukossa taidon tuottaa invokaation avulla

¹ Seudut jossain lähellä Udyânaa ja Kashmiria, kuten Marco Polon kääntäjä ja toimittaja (eversti Henry Yule) uskoo. *The Book of Ser Marco Polo*, I, 172-173.

² *Voyage des Pèlerins Bouddhistes*, Vol. I; *Histoire de la vie de Hiouen-Tshang jne.*, kääntänyt kiinan kielestä Stanislav Julien.

Lao-tsen¹ ja jumaluuksien hahmoja *ilmassa* näkyviksi ja kyvyn *saada kynä kirjoittamaan vastauksia kysymyksiin ilman että kukaan koskettaa sitä*.²

Nämä invokaatiot olivat ominaisia heidän pyhien paikkojensa uskonnollisille mysteereille. Jos niitä harjoitettiin muuten, eli hyödyn vuoksi, pidettiin sitä *noituutena*, henkien manaamisena ja ankarasti kiellettyinä. Jälkimmäinen taito, saada kynä kirjoittamaan ilman kontaktia, oli tunnettu ja sitä oli harjoitettu Kiinassa ja muissa maissa vuosisatoja ennen kristittyjen ajanlaskua. Se oli magian A B C noissa maissa.

Kun Hsüan-tsang halusi jumaloida Buddhan varjoa, hän ei turvautunut ”ammattimaagikkoihin”, vaan oman sielunsa kutsun voimaan, rukouksen, uskon ja mietiskelyn voimaan. Kaikki oli pimeää ja synkkää lähellä suurta luolaa, jossa ihmeen väitettiin toisinaan tapahtuvan. Hsüan-tsang meni sisälle ja alkoi rukouksensa. Hän teki 100 tervehdystä, mutta ei nähnyt eikä kuullut mitään. Silloin, pitäen itseään liian syntisenä hän itki katkerasti ja lähti pois. Mutta samalla kun hän oli luopumaisillaan kaikesta toivosta hän havaitsi itäisellä seinällä heikon valon, mutta se katosi. Hän uudisti rukouksensa, tällä kertaa täynnä toivoa, ja taas hän näki valon, joka välähti ja katosi jälleen. Tämän jälkeen hän teki vakavan lupauksen: hän ei jättäisi luolaa ennen kuin hän haltioituen lopulta näkisi ”tämän aikakauden Kunnianarvoisan” varjon. Hänen täytyi odottaa kauan tämän jälkeen, sillä vasta 200 rukouksen jälkeen pimeä luola yhtäkkiä kylpi valossa ja Buddhan varjo, väriltään säkenöivän valkoinen, nousi majesteettillisesti seinälle, samalla kun pilvet yhtäkkiä avautuivat, kaikki yhtä aikaa, kääriytyen auki suurenmoiseksi kuvaksi ”Valon Vuoresta”. Häikäisevä kirkkaus valaisi jumalallisten kasvojen piirteet. Hsüan-tsang oli vaipunut mietiskelyyn ja ihmetykseen eikä kääntänyt silmiään pois täydellisestä, vertaansa vailla olevasta kohteesta. Hsüan-tsang lisää omassa päiväkirjassaan, *Si-yu-kissa*, että ainoastaan silloin kun ihminen rukoilee vilpittömällä uskolla, ja jos hän on saanut ylhäältä salatun vaikutelman, hän näkee varjon selvästi, mutta ei voi iloita näystä kuin hetkisen.³

...Laidasta laitaa maa on täynnä mystikkoja, uskonnollisia filosofi, buddhalaisia pyhimyksiä ja *maagikkoja*. Usko henkiseen maailmaan, joka on täynnä näkymättömiä olentoja – jotka tiettyssä tilanteessa ilmestyvät kuolevaisille objektiivisesti – on yleismaailmallinen. ”Keski-Aasian kansojen uskon mukaan”, huomauttaa I. J. Schmidt, ”maa ja sen sisusta sekä sitä ympäröivä ilma-kehä on henkisten olentojen täyttämä, joilla on [z21] osaksi hyvää tekevää, osaksi pahansuopa [z21] vaikutus koko orgaaniseen ja epäorgaaniseen luontoon... Erikoisesti pahojen henkien tärkeimpinä asuin- ja kohtauspaikkoina on pidetty autiomaita ja muita villoja ja asumattomia seutuja, joissa luonnon vaikutukset korostuvat jättiläismäisiin ja hirveisiin mittoihin... Siten Turanin aroja ja ni-

¹ Lao-tse, kiinalainen filosofi.

² *The Book of Ser Marco Polo*. Ks. *Hunnuton Isis*, Tiede osa 2, 369–371.

³ Max Müller, ”Buddhist Pilgrims”, teoksessa *Chips From a German Workshop*, vol. I, 272–273.

menomaan Gobin suurta hiekka-autiomaata on pidetty ilkeiden olentojen asuinpaikkana hämärän muinaisuuden päivästä saakka.”¹

...Kalleudet, jotka tri Schliemann kaivoi esiin Mykenessä, ovat herättäneet yleisen ahneuden, ja seikkailunhaluisten keinottelijoiden silmät ovat kääntyneet niihin paikkoihin, joissa muinaiskansojen rikkauksien oletetaan olevan haudattuina kryptoihin ja hautoihin, hiekan alle tai lietemaahan. Ei minkään paikan ympärillä, ei edes Perun, liiku niin monia tarinoita kuin Gobin autiomaan ympärillä. Itsenäisessä Tartariassa, autiomaassa, jossa hiekka lentää ulvovassa tuulesa, oli kerran, jos selostus pitää paikkansa, rikkaamman imperiumin valtaistuini kuin maailma on koskaan nähnyt. Maanpinnan alla on sanottu olevan sellainen kullan, jalokivien, kuvapatsaiden, aseiden ja kaikenlaisten sivistystä, ylellisyyttä ja hienoja taiteita osoittavien esineiden paljous, jollaista mikään kristikunnan pääkaupungeista ei voi esittää tänään. Gobin autiomaan hiekka liikkuu säännöllisesti idästä länteen kauhistuttavan myrskyn edellä, joka jatkuvasti puhaltaa. Ajoittain jotkut kätketyistä rikkauksista paljastuvat, mutta kukaan alkuasukkaiden ei uskalla koskettaa niitä, sillä koko alue on julistettu mahtavan lumouksen alaiseksi. Rangaistuksena olisi kuolema. Bahti – hirveät, mutta uskolliset miehet – vartioivat tämän esihistoriallisen kansan aarteita odottaen päivää, jolloin syklisten aikakausien tapahtumien kierto tulee jälleen tekemään tunnetuksi heidän tarinansa ihmiskunnan opetuksiksi.²

Edellä oleva on tarkoituksella otettu *Hunnuttomasta Isiksestä* virkistämään lukijan muistia. Yksi syklinen ajanjakso on juuri ohitettu, eikä meidän tarvinne odottaa mahâ-kalpan loppuun, jotta arvoituksellisen autiomaan historiasta paljastuisi jotakin, bahtista ja yhtä ”inhottavista” Intian räkshasoista huolimatta. Kertomuksia tai kuvitelmia esitettiin noissa aikaisemmissa nidoksissamme kaoottisella tavalla, jonka kirjoittaja täysin vailla turhamaisuutta tunnustaa julkisesti monin anteeksipyyntöin.

Nykyään myönnetään yleisesti, että ikimuistoisista ajoista lähtien kaukainen itä, erityisesti Intia, oli tiedon ja kaikenlaisen oppineisuuden maa. Kuitenkaan ei ole ainoatakaan maata, jolta sen kaikkien taiteiden ja tieteiden alkuperä olisi niin perusteellisesti evätty kuin alkuperäisten arjalaisten maalta. Arkkitehtuurista eläinraataan kaiken mainitsemisen arvoisen tieteen ovat orientalistien päätöksen mukaan luoneet kreikkalaiset, salaperäiset yavanat! [z22] Sen takia on vain loogista, että jopa okkulttinen tieto olisi evättävä Intialta. Tiedetäänhän sen yleisestä harjoittamisesta tuossa maassa vähemmän kuin minkään muun muinaisen kansan kohdalla. Niin on, koska yksinkertaisesti:

Hindulaisten keskuudessa se oli ja on esoteerisempaa kuin se oli milloinkaan ollut egyptiläisten pappien keskuudessa. Sitä pidettiin niin pyhänä, että tuskin myönnettiin sitä olevankaan, ja sitä harjoitettiin vain yleisissä hätätapauksissa. Se on *enemmän kuin uskonnollinen asia, sillä sitä pidettiin* [ja yhä pidetään]

¹ [Ssanang-Ssetzen Chungtaidschi, Geschichte der Ost-Mongolen, Pietari, 1829, s. 352.]

² *Hunnuton Isis*, Tiede osa 2, s. 369, 371, 373 ja 369.

jumalallisena. Huolimatta ankarasta ja moitteettomasta moraalistaan egyptiläisiä hierofantteja ei voida verrata askeettisiin gymnosofisteihin ja heidän puhtaan elämäänsä tai niihin ihmeellisiin voimiin ja kykyihin, jotka olivat kehittyneet heissä tuloksena luopumisesta kaikesta maallisesta. Jotka tunsivat heidät hyvin, pitivät heitä suuremmissa kunnioituksissa kuin kaldealaisia maagikkoja. ”He elivät metsissä täydellisinä erakkoina kieltäytyen pienimmistäkin aineellisista mukavuuksista”,¹ kun taas heidän egyptiläiset veljensä ainakin kokoontuivat yhteen. Vaikka historia on saattanut häpeään kaikki magian harjoittajat ja ennustajat, se on tunnustanut heillä olleen hyvin tärkeitä lääketieteellisiä salaisuuksia ja heidän olleen erinomaisen taitavia tämän ammatin harjoittamisessa. Hindulaisissa luostareissa on lukuisia teoksia, joihin on tallennettu todisteita heidän tiedoistaan. Ehdottoman tarkkojen tiedemiesten mielestä olisi pelkkää spekulatiota yrittää arvella, olivatko nämä gymnosofistit intialaisen magian varsinaisia luoja vai harjoittivatko he vain vielä varhaisemmilta ajoilta peräisin olevilta risheilä² – seitsemältä alkuviisaalta – periytynyttä magiaa.³

Siitä huolimatta tätä on yritettävä. *Hunnuttomassa Isiksessä* kaikki se, mikä voitiin esittää magiasta, kirjoitettiin vihjailevasti. Sen kahteen osaan sirotellun suuren aineistopaljouden takia paljon teoksen tärkeitä asioita jäi lukijalta huomaamatta, kun kaiken lisäksi se ei onnistunut kiinnittämään hänen huomiotaan noihin seikkoihin virheellisen ryhmittelynsä vuoksi. Mutta vihjailut saavat nyt muuttua selityksiksi. Kyllin usein ei voida koskaan toistaa: *magia on yhtä vanha kuin ihminenkin*. Sitä ei enää voida nimittää puoskaroinniksi tai hallusinaatioksi, kun Euroopan ja Amerikan kuuluisimmat biologit ja fysiologit ovat tutkineet sen pienempiä haaroja niin vakavasti. Sen haaroja kutsutaan mesmerismiksi – jota nyt [z23] nimitetään väärin hypnotismiksi – ajatusten lukemiseksi, suggestioksi ja ties miksi, vain jotta välttyttäisiin kutsumasta sitä sen oikealla ja laillisella nimellä. Magia on pysyvästi sulautunut jokaisen maan uskontoon ja on erottamaton sen alkuperästä. Historian on yhtä mahdotonta nimetä aikaa, jolloin sitä ei olisi esiintynyt kuin ajanjaksoa, jolloin se ilmaantui, ellei vihittyjen varjelemia oppeja oteta huomioon.

Tiede ei myöskään voi milloinkaan ratkaista ihmisen alkuperän ongelmaa, jos se torjuu maailman vanhimpien aikakirjojen todistuksen ja kieltää luonnon mysteerien laillisten suojelijoiden kädessä olevan avaimen universaaliin symboliikkaan. Aina kun joku tutkija on yrittänyt yhdistää magian ensimmäisen alun johonkin maahan tai historialliseen tapahtumaan tai henkilöön, lisätutkimukset ovat osoittaneet hänen hypoteesinsa perusteettomiksi. Tässä suhteessa on olemassa mitä vali-

¹ Ammianus Marcellinus, *Rom. Hist.*, XXIII, 6. luku, 32, 33.

² Rishit, joita oli seitsemän, elivät ennen vedalaista aikaa. Heidä pidettiin viisaina ja heitä kunnioitettiin puolijumalina. [Mutta heidän voidaan nyt osoittaa olevan jotakin muuta kuin pelkkiä kuolevaisia filosofeja. On lisäksi olemassa muita ryhmiä, jotka ovat lukumäärältään 10, 12 ja vielä 21.] Haug osoittaa, että heillä on samanlainen asema brahmalaisuudessa kuin Jaakobin 12 pojalla juutalaisten *Raamatussa*. Brahmaanit väittivät polveutuvansa suoraan näistä risheilästä.

³ *Hunnuton Isis*, Tiede osa 1, 213.

tettavin ristiriita symbolien tutkijoiden kesken. Joku väittää, että Odin, skandinaivialainen pappi ja hallitsija aloitti magian harjoittamisen joskus vuonna 70 eaa., vaikka siitä puhutaan tuon tuostakin jo *Raamatussa*. Mutta koska voitiin osoittaa, että valas (völvas) -papittarien salaperäiset riitit olivat paljon aikaisemmalta ajalta kuin Odinin aikakausi,¹ silloin Zoroaster yritettiin tuoda esiin sillä perusteella, että hän oli maagisten riittien perustaja. Ammianus Marcellinus, Plinius, Arnobius ja muut muinaiset historioitsijat ovat kuitenkin osoittaneet, että Zoroaster oli vain kaldealaisten ja egyptiläisten harjoittaman magian uudistaja eikä lainkaan sen perustaja.²

Kenellä niistä tutkijoista, jotka ovat ehdottomasti kääntyneet pois okkultismista ja jopa spiritualismista pitäen niitä epäfilosofisina ja sen vuoksi arvottomina tieteelliselle ajattelulle, on sitten oikeus väittää, että hän on tutkinut muinaisajan kansoja, tai että mikäli hän on tutkinut niitä, hän on ymmärtänyt kaiken niiden sanomasta? Vain ne, jotka väittävät olevansa viisaampia kuin heidän sukupolvensa ja jotka luulevat tietävänsä kaiken minkä muinaiset kansat tiesivät tietäen muka tänään paljon [z24] enemmän, kuvittelevat olevansa oikeutetut nauramaan niiden muinaiselle yksinkertaisuudelle ja taikauskoisuudelle. He luulevat keksineensä suuren salaisuuden julistaessaan muinaisen kuninkaallisen sarkofagin, jossa ei ole enää kuningasvihittyä, jyvähinkaloksi ja pyramidin, josta se löytyi, vilja-aitaksi, ehkä viinikellariksikin!³

Nykyajan yhteiskunta joihinkin tiedemiehiin luottaen pitää magiaa silmänpääntötempuna. Mutta 800 miljoonaa ihmistä maailmassa uskoo siihen tänään. Sanoetaan, että 20 miljoonaa täysin tervejärkistä ja usein hyvinkin älykäästä miestä ja naista, saman yhteiskunnan jäseniä, uskoo sen ilmiöihin spiritualismin nimellä. Koko muinainen maailma oppineineen ja filosofeineen, viisaineen ja profeettoineen uskoi siihen. Mistä löytyy se maa, jossa sitä ei ole harjoitettu? Millä kaudella se karkotettiin omasta maastamme? Uudessa maailmassa, kuten vanhassa maassa-

¹ Ks. Münter, ”On the most Ancient Religions of the North before Odin”, *Memoires de la Société des Antiquaires de France*, II, 230.

² Ammianus Marcellinus, XXVI, vi, 31–32; Arnobius, *Adv. Gent.*, I, 5 ja 52, XXX, iv. [*Isis*, tiede 1, 134.]

³ Niilin laakson satojen pyramidien rakentamisajankohtia on mahdotonta määrittää millään nykytieteen menetelmistä, mutta Herodotos kertoo meille, että järjestyksessä kukin kuningas pystytti pyramidin hallintokautensa muistoksi ja hautakammioiksi itselleen. Mutta Herodotos ei kertonut kaikkea vaikka tiesi, että pyramidin *todellinen* tarkoitus oli varsin toisenlainen kuin se, minkä hän ilmoittaa. Ellei hänen uskonnollinen epäluuloisuutensa olisi estänyt, hän olisi saattanut lisätä, että ulkonaisesti katsottuna se symboloi luonnon luovaa periaatteita. Sisäiseltä kannalta katsottuna se oli majesteettinen temppele, jonka hämärissä kammioiden mysteereitä vietettiin ja jonka seinämät useinkin todistivat kuninkaallisen perheen jäsenten vihkimysmenoja. Porfyryrin sarkofagi, jonka professori Piazzini Smyth, Skotlannin Kuninkaallisen Tähtitieteen Seuran jäsen, alentaa jyvähinkaloksi, oli *kasteallas*, josta noustessaan neofyytti ”uudestisyntyi”, ja hänestä tuli adepti. (*Hunmuton Isis*, Tiede osa 2, 288.)

kin (jälkimmäinen on paljon nuorempi kuin edellinen), tunnettiin tuo tieteiden tiede ja sitä harjoitettiin jo kaukaisimmasta muinaisuudesta alkaen.

Meksikolaisilla oli omat vihittynsä, pappishierofanttinsa ja maagikkonsa sekä vihkimyslulonsa. Kahdesta Tyynen valtameren maista kaivetusta kuvapatsaasta toinen esittää meksikolaista adeptia hinduusketille tyypillisessä asennossa ja toinen atsteekkilaista papitarta, jolla on tukkalaite, joka olisi sopinut intialaisen jumalattaren päähän. Guatemalan ”mitali” sitä vastoin esittää tiedon puuta – satoine silmineen ja korvineen se esittää kuvaannollisesti sisäistä näkemistä ja kuulemista. Puun ympäri on kiertynyt viisauden käärme, joka kuiskaa [z25] pyhän linnun korvaan. Bernard Diaz de Castilla, Cortezin seuraaja, antaa jonkinlaisen käsityksen espanjalaisten raa’alla voimalla valloittamien maiden ihmisten hämmästyttävästä hienoudesta, tiedosta ja sivistyksestä sekä maagisista taidoista. Heillä on samankaltaiset pyramidit kuin Egyptissäkin. Ne on rakennettu saman salaisen mittasuhtejärjestelmän mukaan kuin faaraoiden pyramidit, ja atsteekit näyttävät saaneen sivistyksensä ja uskontonsa monelta osin samasta lähteestä kuin egyptiläiset ja näitä ennen intialaiset. Kaikkien näiden kolmen kansan keskuudessa kehitettiin salaperäinen luonnonfilosofia eli magia korkeimpaan asteeseensa.

Että magia oli luonnollista eikä yliluonnollista ja että muinaiset kansat pitivät sitä sellaisena, sen osoittaa Lukianuksen toteamus ”nauravasta filosofista”, Demokritoksesta, joka, kuten hän kertoo lukijoilleen,

Ei uskonut mihinkään [ihmeisiin]...mutta näki vaivaa keksiäkseen menetelmän, jolla teurgit voisivat aikaansaada niitä. Sanalla sanoen, hänen filosofiansa vei hänet johtopäätökseen, että magia rajoittuu kokonaan luonnon lakien ja töiden soveltamiseen ja jäljittämiseen.

Kuka siis voi vielä kutsua magiaa muinaisten kansojen taikauskoksi?

[Tässä suhteessa Demokritoksen] mielipide on meille ensiarvoisen tärkeä, koska Abderan maagit, jotka Kserkses jätti hänen luokseen, olivat hänen opettajiaan, ja hän oli lisäksi tutkinut magiaa egyptiläisten pappien kanssa huomattavan kauan.¹ Lähes 90 vuotta 109 vuotta kestäneestä elämästään tämä suuri filosofi oli näet tehnyt kokeita ja kirjoittanut ne muistiin kirjaan, joka Petroniuksen² mukaan *käsitteli luontoa* – tosiseikkoja, jotka hän itse oli todistanut oikeiksi. Emmekä vain havaitse hänen hylkäävän täydellisesti *ihmeitä* ja olevan niihin uskomatta, vaan näemme hänen vakuuttavan, että jokainen noista silminnäköjoiden vahvistamista ihmeistä oli tapahtunut ja saattoikin tapahtua, sillä kaikki, jopa kaikkein *uskomattominkin*, saatiin aikaan ”*luonnon salattujen lakien*” mukaisesti.³ Lisätkää tähän, että Kreikka, ”myöhempi tieteiden ja taiteiden kehto”, ja Intia, uskonnon kehto, olivat, ja intialaiset ovat yhä, pyhittäytyneet sen tutki-

¹ Diogenes Laertios, *Merkittävien filosofien elämät ja opit*, 9. kirja, Demokritos, 34, 35.

² *Satyricon*, lxxxviii. Vrt. M. Vitruvius Pollio: *De architectura*, IX, iii.

³ Plinius, *Naturalis historia; Hunnuton Isis*, Tiede osa 2, 278.

miseen ja harjoittamiseen – ja kuka rohkenee epäillä sen arvoa tutkimuksena ja sen perusteellisuutta tieteenä.¹

Kukaan tosi teosofi ei koskaan tee niin. Sillä suuren itämaisen joukkomme jäsenenä hän tietää epäilemättä, että idän SALAINEN [z26] OPPI sisältää universaalin tieteen alfan ja omegan; että sen hämärissä teksteissä ja rehevässä, jos kohta liiankin ylenpalttisessa allegorisen symboliikan sadossa piilevät muinaisen ja nykyisen tiedon kulmakivet ja avaimet. Tuon jumalallisen rakentajan ylhäältä tänne tuoman kiven on nyt hylännyt liian inhimillinen työmies, näin sen vuoksi, että ihminen on kuolettavassa aineellisuudessaan kadottanut kaiken muiston, ei ainoastaan pyhästä lapsuudestaan, vaan jopa nuoruudestaan, jolloin hän itse oli yksi rakentajista, jolloin ”aamutähdet lauloivat yhdessä ja Jumalan Pojat kiljuivat ilosta” järjestettyään mitat maan perustamiseen – käyttäksimme Jobin, arabialaisen vihityn, syvän merkityksellistä ja runollista kieltä. Mutta ne, jotka vielä pystyvät sisimmässä itsessään antamaan tilaisuuden jumalalliselle säteelle ja siksi hyväksyvät salaisten tieteiden viestit vilpittöminä ja nöyrinä, tietävät hyvin, että tässä kivessä on kätkeynä filosofian ehdottomuus. Tuo filosofia on avain kaikkiin niihin elämän ja kuoleman salaisuuksiin, joihin jotkut joka tapauksessa löytänevät selvityksen näistä nidoksista.

Kirjoittaja on selvästi tietoinen niistä suunnattomista vaikeuksista, jotka ilmaantuvat tuollaisia vaikeatajuisia kysymyksiä käsiteltäessä, ja hän tuntee myös kaikki tehtävän tuomat vaarat. Inhimilliselle luonnolle on häpäisevää leimata totuus petoksen nimellä. Kuitenkin näemme näin tapahtuvan päivittäin ja hyväksymme sen. Sillä kaiken okkulttisen totuuden on kuljettava tuollaisen kieltämisen kautta ja sen kannattajien marttyyriuden kautta, ennen kuin se lopullisesti hyväksytään. Jopa silloin se on edelleenkin vain liian usein

Kruunu,
Kultainen näöltään, kuitenkin vain orjantappuraseppele.²

Okkulttisiin mystereihin nojautuvilla totuuksilla on jokaista niitä arvostavaa lukijaa kohti tuhat sellaista, jotka leimaavat ne polttomerkillä petoksiksi. Tämä on vain luonnollista, ja ainoa keino, jolla okkultisti voisi sen välttää, olisi pythagoralaisen vaitiololupauksen antaminen ja sen uusiminen joka viides vuosi. Muussa tapauksessa sivistynyt yhteiskunta – josta 2/3 pitää velvollisuutenaan uskoa, että ensimmäisen adeptin ilmaantumisen jälkeen puolet ihmiskuntaa on petkuttanut ja puijannut [z27] toista puolta – tulee kieltämättä vaatimaan itselleen perinteistä oikeutta kivittää tungettelija. Ne armeliaat kriitikot, jotka mieluiten julistavat Carlylen maanmiehistään esittämää, nyt kuuluisaa aksiomia, jonka mukaan nämä olivat useimmiten typeryksiä – kunhan ensin huolehtivat siitä, että sisällyttävät itsensä turvallisesti tämän säännön suotuisiin poikkeuksiin –, tulevat tästä teoksestamme saamaan uutta voimaa ja lisävakaumusta siihen surkeaan tosiasiaan, että ihmisrotu

¹ Ks. *Hunnuton Isis*, Tiede osa 2, 291.

² [John Milton, *Paradise Regained*, II, 458.]

muodostuu yksinkertaisesti roistoista ja syntyperäisistä idiooteista. Mutta tämä merkitsee hyvin vähän.

Okkultistien ja heidän muinaisen tieteensä puolustus tunkeutuu hitaasti mutta vakaasti yhteiskunnan sydämeen tunneittain, päivittäin ja vuosittain kahden hirvitävän, magian rungosta eksyksiin joutuneen haaran – spiritualismin ja roomalaiskattolisen kirkon – muodossa. Totuudellisuus raivaa hyvin usein tiensä kuvitelmiensä läpi. Kuten valtavan suuri kuningasboa, erehdys jokaisessa muodossaan ympäröi ihmiskuntaa yrittäen tukahduttaa tappavassa silmukassaan jokaisen hengähdyksen kohti totuutta ja valoa. Mutta erehdys on voimakas vain pinnalla okkulttisen luonnon estäessä sen pääsyn vähääkään syvemmälle. Sillä sama okkulttinen luonto ympäröi koko maapalloa joka suunnassa jättämättä huomiotta edes pimeintä kolkkaa. Ja joko ilmiön tai ihmeen avulla, hengen koukuin tai piispan sauvoin okkultismin on voitettava ennen kuin nykyinen aikakausi saavuttaa läntisen syklin ”Shanin (Saturnuksen) kolmoisitseitsenkauden” Euroopassa, toisin sanoen ennen 21. vuosisadan loppua ”jKr.”.

Kaukaisen menneisyyden maaperä ei tosiaankaan ole kuollut, se on vain levännyt. Muinaisten druidien pyhien tammien rungot voivat yhä kasvattaa vesoja kuivuneista oksistaan ja herätä uuteen elämään, kuten se 4 000 vuotta vanhan muumion sarkofagista peräisin oleva kourallinen jyviä, jotka, kun ne istutettiin, itivät, kasvoivat ja ”antoivat hienon sadon”. Miksi ei? Totuus on ihmeellisempi kuin kuvitelma. Se voi milloin tahansa aivan odottamatta puolustaa viisauttaan ja kumota aikamme käsityksen osoittaen, että salainen veljeskunta ei todellakaan sammunut viimeisen eklektisen koulun filaletheialaisen mukana ja että gnosis kukoistaa yhä maan päällä ja sen hartaita ihailijoita ovat monet, joskin tuntemattomia. Kaiken tämän voi aikaansaada yksi tai useampi suurista Mestareista, jotka vierailivat Euroopassa ja vuorostaan paljastavat niin kutsutut magian paljastajat ja panettelijat. Useat tunnetut kirjailijat ovat maininneet salaisista veljeskunnista, ja [z28] Mackenzie'n *Royal Masonic Cyclopaedia* puhuu niistä. Kirjoittaja toistaa nyt pelkäämättä miljoonille epäilijöille sen mikä sanottiin *Hunnuttomassa Isiksessä*:

Jos heitä [vihittyjä] on pidetty pelkkänä kirjailijan mielikuvituksena, on tämä seikka vain auttanut ”adeptiveljiä” pysymään tuntemattomina...

Saatuaan katkerasti oppia menneisyyden häväistyksistä ja vainoista tämän vuosisadan Saint-Germainit ja Cagliostrot käyttävät toisenlaista taktiikkaa.¹

Nämä enteelliset sanat kirjoitettiin vuonna 1876 ja toistettiin 1886. Silti sanomme vielä:

...On kuitenkin joukoittain mystisiä veljeskuntia, joilla ei ole mitään tekemistä ”sivistyneiden” maiden kanssa, ja heidän tuntemattomiin yhdyskuntiinsa on menneisyyden luurangot kätkeyty. Nämä ”adeptit” voisivat halutessaan esittää väitteitä merkillisistä edeltäjistään ja näyttää todennettavissa olevia dokumentteja, jotka selittäisivät monia sekä pyhän että maallisen historian salaperäi-

¹ *Hunnuton Isis*, Teologia osa 1, 428.

siä sivuja.¹ Jos kristilliset isät olisivat tunteneet avaimet hieraattisiin kirjoituksiin sekä egyptiläisen ja hindulaisen symboliikan salaisuuksiin, he eivät olisi jättäneet runtelematta ainuttakaan muinaista muistomerkkiä.²

Mutta maailmassa vaikuttaa toisenlaisia adepteja, jotka kuuluvat tiettyyn veljeskuntaan. He ovat mahtavampia kuin ketkään niistä, jotka tavallinen ihminen tuntee. Monet näidenkin joukossa ovat henkilökohtaisesti hyviä ja hyväntahtoisia, jopa puhtaita ja pyhiä tilapäisesti, yksilöinä. He toimivat kuitenkin yhdessä ja järjestönä, jolla on itsekkäät, yksipuoliset tarkoitusperät säälimättömine voimineen ja päätöksineen, joten heidät on luokiteltava mustan magian adepteiksi. Näitä ovat nykyajan roomalaiskatoliset ”isämme” ja papistomme. Keskiajalta lähtien he ovat tulkinneet monia hieraattisia kirjoituksia ja symboleja. He ovat sata kertaa oppineempia salaisen symboliikan ja vanhojen uskontojen tuntijoina kuin orientalistimme konsanaan. Viekkauden ja taitavuuden ilmentymänä jokainen tuollainen magian mestari pitää tietonsa avaimet tiukasti suljettuna nyrkissään ja pitää huolen siitä, ettei salaisuutta helposti levitetä, jos hän voi sen estää. Roomassa ja koko Euroopassa ja Amerikassa on syvällisemmin oppineita kabbalisteja [z29] kuin yleisesti luullaan. Täten ovat ”mustien” adeptien avoimesti julkiset ”veljeskunnat” voimakkaampia ja vaarallisempia protestanttisille maille kuin mikään itäisten okkultistien joukko.

Ihmiset naureskelevat magialle! Tiedemiehet, fysiologit ja biologit, nauravat tavallisesti noituudeksi ja mustaksi magiaksi kutsutulle mahdollille ja niille, jotka uskovat sen olemassaoloon! Arkeologeilla on Stonehengensä tuhansine salaisuuksineen Englannissa ja sen kaksoisveli Bretagnen Karnac. Kuitenkaan kukaan heistä ei edes aavista, mitä niiden kryptoissa ja salaperäisissä sopissa ja nurkkauksissa on tapahtunut viime vuosisadan aikana. He eivät edes tiedä sellaisten ”magian hallien” olemassaolosta Stonehengessä, missä esitetään kummallisia näytelmiä aina kun uusi käännynnäinen on näkyvissä. Satoja kokeita on tehty ja tehdään päivittäin Salpêtrièressä,³ samoin oppineet hypnotisoijat tekevät niitä yksityiskodeissaan. On osoitettu, että sekä miehissä että naisissa on eräänlaista herkkyyttä, kun heihin vaikuttava henkilö vaivuttaa heidät transsiin. Tämä voi saada heidät suorittamaan tietyn tehtävän vesilasillisen juomisesta aina lavastettuun murhaan asti. Palatessaan normaaliin tilaansa he menettävät kaiken muiston tapahtumista tuossa tilassa. Tiede kutsuu sitä suggestioksi. Määrätynä tuntina ja hetkenä henkilö, vaikka hän on silloin tietoinen ja täysin hereillä, tuntee vastustamattoman sisäisen voiman pakottavan hänet suorittamaan tehtävän, jonka hänen hypnotisoijansa on painanut hänen mieleensä. Hän suorittaa sen, mikä se lieneekin. Toisin sanoen johtaja pitää hänen tahtoaan vallassaan, kuten käärme lumooa linnun pakottaen sen lopulta heittäytymään avoimeen suuhunsa. Pahempaa kuin tämä: sillä lintu on tietoinen vaarasta; se

¹ Juuri näin jotkut heistä ovat valmiit tekemään, ja monia pyhän ja maallisen historian ”salaperäisiä sivuja” käsitellään näillä sivuilla. Hyväksytäänkö heidän selityksensä vai ei – se on toinen kysymys.

² *Sama.*

³ [Pariisissa oleva alkuaan asevarikoksi perustettu suuri sairashuone, jossa hoidettiin pääasiassa hermosairaita naisia. – Suom. toim.]

vastustaa vaikkakin avuttomana viimeiseen saakka, kun taas hypnotisoitu henkilö ei kapinoi, vaan tuntuu seuraavan suggestioita omasta vapaasta tahdostaan ja sielunsa äänen käskystä.

Kuka eurooppalaisista tiedemiehistämme, joka uskoo näihin *tieteellisiin* kokeisiin – ja kovin harvat epäilevät niitä enää nykyään eivätkä ole vakuuttuneet niiden todellisuudesta –, kuka heistä on valmis myöntämään sen mustaksi magiaksi? Kuitenkin se on muinaisajan *todellista*, kieltämätöntä ja varsinaista *taikuutta* ja *noituutta*. Nilgirin Mula-kurumbat menettelevät samoin *noituudessaan*, kun he yrittävät tuhota [z30] vihollisensa, eivätkä Sikkimin ja Bhutanin dugpat tunne mitään mahtavampaa voimaa kuin *tahtonsa*. Heissä tuo tahto ei toimi hypähdyksin vaan varmasti. Se ei ole riippuvainen kohteen vastaanottavuusasteesta tai hermojen herkkyydestä. Kun dugpa on valinnut uhrinsa ja asettunut yhteyteen tämän kanssa, hänen ”fluiduminsa” löytää varmasti tiensä perille, sillä hänen tahtonsa on äärettömän paljon voimakkaammin kehittynyt kuin eurooppalaisen kokeilijan tahto. Viimeksi mainittu on omatekoinen, oppimaton ja *tiedostamaton* noita, joka toimii tieteen nimissä. Hänellä ei ole mitään käsitystä (eikä uskoa) ikivanhojen menettelytapojen moninaisuudesta ja voimasta, menettelytapojen, joita *tietoiset* noidat, idän ja lännen ”mustat maagikot”, ovat käyttäneet ja kehittäneet.

Ja nyt esitämme avoimesti ja vilpittömästi kysymyksen: Miksi ei fanaattinen ja harras pappi saadakseen jonkun rikkaan ja vaikutusvaltaisen jäsenen yhteiskunnasta kääntymään käyttäisi samaa keinoa kuin ranskalainen parantaja ja kokeilija omassa tapauksessaan? Roomalaiskatolisen papin omatunto on mitä todennäköisimmin levollinen. Hän ei toimi *henkilökohtaisesti* minkään itsekkään tarkoituksen vuoksi, vaan hänen tarkoituksenaan on ”pelastaa sieluja ikuisesta kadotuksesta”. Hänen näkökulmastaan katsottuna, jos siinä on magiaa, se on pyhää, ansiokasta ja jumalallista magiaa. Sellainen on sokean uskon voima.

Kun luotettavat ja arvossapidetyt henkilöt, jotka kuuluvat korkeaan yhteiskunnalliseen asemaan ja ovat luonteeltaan nuhteettomia, vakuuttavat meille, että roomalaiskatolisten pappien keskuudessa on monia hyvin organisoituja yhteisöjä, jotka nykyajan spirituaalismin ja mediumismin varjolla pitävät *séances*, istuntoja, käännytystarkoituksessa käyttäen suggestiota joko suoraan tai matkan päästä – vastaamme: me tiedämme sen. Ja kun meille kerrotaan lisäksi, että milloin tahansa nuo pappishypnotisoijat haluavat vaikuttaa johonkin yksilöön tai yksilöihin, jotka he ovat valinneet käännytystä varten, he vetäytyvät maanalaiseen paikkaan, jonka he ovat valinneet ja vihkineet tähän tarkoitukseen (nimittäin seremonialliseen magiaan), ja muodostaen ympyrän he lähettävät sieltä yhdistetyn tahdonvoimansa tuon yksilön suuntaan ja toistaen tämän menettelynsä he pystyvät täysin hallitsemaan uhriaan – me vastaamme: hyvin todennäköisesti. Itse asiassa tiedämme näin tapahtuvan, harjoitettiinpa tämänkaltaista seremoniallista magiaa ja noituutta sitten Stonehengessä tai muualla. Me tiedämme sen [z31] henkilökohtaisesta kokemuksesta ja myös koska monet kirjoittajan parhaista ja rakastetuimmista ystävistä on heidän tietämättään vedetty paavin kirkkoon ja sen ”hyvänsuopaan” suojeluun juuri tuollaisin keinoin. Ja sen vuoksi voimme vain sääliä todeta noiden harhaan johdettujen tiedemiesten ja sivistyneiden tutkijoiden tietämättömyyden ja itsepäisyyden.

Hehän uskoessaan tri Charcotin ja hänen oppilaittensa kykyyn vaikuttaa kohteisiin ei keksi parempaa kuin halveksivan hymyn aina kun musta magia ja sen voima mainitaan heille. Eliphas Lévi, abbé-kabbalisti, kuoli ennen kuin tiede ja Ranskan lääketieteellinen tiedekunta oli hyväksynyt hypnotismin ja suggestiolla vaikuttamisen tieteellisten kokeilujensa joukkoon, mutta hän sanoi 25 vuotta sitten *Dogme et Rituel de la Haute Magie* -kirjansa luvussa Les Envoûtements et les Sorts näin:

Se, mitä noidat ja henkien manaajat ennen kaikkea tavoittelivat manatessaan paholaisen henkeä esiin, oli se magneettinen voima, joka on todellisen adeptin laillista omaisuutta ja jonka he tahtoivat saada haltuunsa pahoihin tarkoituksiin... Eräs heidän pääpyrkimyksistään oli vaikuttaa loitsujen ja vahingollisten vaikutusten voimalla... Tuota voimaa voidaan verrata todelliseen myrkyttämiseen astraalivalovirralla. He voimistavat tahtoaan seremonioiden avulla saaden sen tuhoavaksi matkan päässä... Olemme sanoneet ”Dogmassamme”, mitä ajatellaan maagisista loitsuista ja kuinka tämä voima on tavattoman todellinen ja vaarallinen. Oikea magus [tietäjä] lumoo ilman seremonioita pelkällä paheksunnallaan ne, joiden menettelyyn hän on tyytymätön ja jotka hänen mielestään tarvitsevat rangaistuksen.¹ Hän lumoo, jopa pahoitellen, ne jotka loukkaavat häntä, ja vihittyjen viholliset eivät koskaan saa iloita pitkään siitä, että heidän pahat tekonsa jäisivät rankaisematta. Olemme itse nähneet usein todisteita tästä kohtalokkaasta laista. Marttyyrien teloittajat joutuvat aina kokemaan onnettoman lopun, ja adeptit ovat tiedon marttyyrejä. Sallimus [karma] näyttää halveksivan niitä, jotka halveksivat heitä, ja ottaa hengiltä ne, jotka haluavat estää heitä elämästä. Legenda vaeltavasta juutalaisesta on suosittu taru tästä mysteerios- ta. Kansa oli lähettänyt viisaan ristiinnaulittavaksi. Tuo kansa oli käskenyt häntä: ”Kulje eteenpäin!” hänen yrittäessään levätä hetken. Niinpä tuo kansa joutuu tästä lähtien samanlaisen tuomion alaiseksi. Se ajetaan kokonaan maanpakoon ja monien vuosisatojen ajan sitä käsketään: ”Kulje eteenpäin! kulje eteenpäin!” sen löytämättä lepoa tai sääliä.²

[z32] Vastaus tähän on oleva: ”Satuja ja taikauskoa”. Olkoon niin. Itsekkyyden ja välinpitämättömyyden kuolettavan henkäyksen edessä jokainen epämurkava tosi- asia muuttuu tarkoituksettomaksi kuvitelmaksi, ja kaikki kerran vihreän totuuden puun oksat ovat perin pohjin kuivuneet ja sen alkuperäinen henkinen merkitys on karsittu pois. Nykyaikainen symbolien tutkijamme on ylenpalttisen terävä vain keksiessään falloksen palvonnan ja seksuaalisuuden vertauskuvat sielläkin, missä mitään sellaista ei ole milloinkaan tarkoitettu. Mutta okkulttisen tiedon oikealle

¹ Tämä on epätarkasti ilmaistu. Todellinen ”oikean käden” adehti ei koskaan rankaise ketään, ei edes katkerinta ja vaarallisinta vihamiestään. Hän yksinkertaisesti jättää viimeksi mainitun karmansa huomaa, ja karma ei koskaan jätä sitä tekemättä, ennemmin tai myöhemmin.

² *Main. teos*, II, 239, 241, 240. [Täydellisen biobibliografisen yhteenvedon saamiseksi Éliphas Lévistä (salan. Alphonse-Louis Constant) ks. *B. C. W.*, vol. I, s. 491-495. – Z.]

opiskelijalle valkoista eli jumalallista magiaa ei voisi olla olemassa luonnossa ilman sen vastakohtaa, mustaa magiaa, kuten ei ole päivää ilman yötä, kestäkööt ne sitten 12 tuntia tai kuusi kuukautta. Hänelle kaikella tuossa luonnossa on okkulttinen – valoisa ja pimeä puolensa. Pyramidit ja druidien tammet, dolmeenit ja bopuut, kasvit ja mineraalit – kaikki olivat täynnä viisautta, syvää merkitystä ja pyhää totuutta, kun päädruidi paransi magialla ja lausui loitsujaan tai egyptiläinen hierofantti manasi esiin ja opasti chemnua, ”ihastuttavaa kummitusta”, entisajan naispuolista Frankenstein-luomusta, loihti vihkimyskokelaan eteen sielunvoimien kidutukset ja koetukset samanaikaisesti, kun tämän maallinen inhimillinen luonto itki tuskallisesti viimeisen kerran. On totta, että magia on menettänyt maineensa ja sen myötä oikeutensa tulla tunnustetuksi. Mutta sitä harjoitetaan yhä päivittäin ja sen seurannaiset, magneettinen vaikutus, puhetaidon voima, vastustamaton lumous, koko kuulijakunnan alistaminen ja pitäminen ikään kuin lumouksessa, ovat kaikkien tuntemia ja käyttämiä käsitteitä, vaikka ovatkin nykyään yleensä merkityksettömiä. Sen vaikutukset ovat kuitenkin tarkemmin määriteltyjä ja rajattuja sellaisten uskonnollisten yhteisöjen keskuudessa kuin shakerit, negrometodistit ja pelastusarmeijalaiset, jotka kutsuvat niitä Pyhän Hengen toiminnaksi ja armoksi.

Totuus on se, että magialla on yhä suuri valta ihmiskuntaan, kuinka sokea tämä sitten onkaan sen hiljaiselle läsnäololle ja vaikutuksille ihmiskunnan jäseniin, kuinka tietämätön yhteiskunta onkaan sen jokapäiväisille ja jokahetkisille myönteisille tai vahingollisille vaikutuksille. Maailma on täynnä sellaisia tiedostamattomia maagikkoja – sekä politiikassa että jokapäiväisessä elämässä, sekä kirkossa että [z33] vapaa-ajattelun turvapaikoissa. Useimmat noista maagikoista ovat valitettavasti ”noitia”, ei metaforisesti vaan todella heidän luontaisen itsekkyytensä, kostonhaluisen luonteensa, kateutensa ja ilkeytensä perusteella. Totuudesta hyvin perillä olevana todellinen magian opiskelija katsoo heitä säälien, ja jos on viisas, vaikeenee. Sillä jokainen ponnistus, jonka hän suorittaa poistaakseen yleismaailmallisen sokeuden, palkitaan vain kiittämättömyydellä, panettelulla ja usein kirouksin, jotka voimatta saavuttaa häntä vaikuttavat takaisin niihin, jotka toivoivat hänelle paha. Valheet ja panettelu – jälkimmäinen on hampaat saanut valhe, joka lisää varsinaiset puremat joutaviin, vaarattomiin perättömyyksiin – tulevat hänen voitokseen. Tästä syystä hyvää toivova revitään pian palasiksi korvauksena hänen hyvää tarkoittavasta valistushalustaan.

Varmaan on kirjoitettu tarpeeksi sen osoittamiseksi, että salaisen universaalien opin olemassaolo ja sen käytännön magian menettelytavat eivät ole mikään hurja sepustus tai kuvitelma. Tämän tosiasian tiesi koko muinainen maailma ja tieto siitä on säilynyt idässä, erityisesti Intiassa. Ja jos siellä on sellainen tiede, siellä on luonnollisesti oltava jossain sen opettajia tai adepteja. Joka tapauksessa sillä on vähän merkitystä, pidetäänkö Pyhän Tiedon suojelejoita elävinä, todellisuudessa olemassa olevina ihmisinä vai myyteinä. Kuitenkin heidän filosofiansa on pysyvä pystyissä tai kaatuva omien ansioittensa mukaan ja adepteista riippumatta. Sillä viisaan Gamalielin sanoin, jotka hän osoitti Sanhedrinille:¹ ”Jos tämä oppi on vää-

¹ Suuri neuvosto, Jeesuksen aikaan korkein tuomioistuin. – Suom. toim.

rä, se kaatuu ja häviää itsestään. Mutta jos se on oikea, silloin – *sitä ei voida hävittää.*”[Ap. t. 5:38–39.]

[B. W. C. XIII, 225–241]
[b51–63]

LUVUT 2–3

1800-LUVUN KIELLOT JA VIRHEET¹

Nykyisen vuosisadan alussa tai sen vaiheilla kaikkia hermeettisiksi kutsuttuja kirjoja ei tavallisen tiedemiehen mielestä kannattanut ottaa vakavasti. Ne työnnettiin syrjään ja julistettiin äänekkäästi pelkiksi *kertomuskokoelmiksi, vilpillisiksi uskotte-
luiksi ja täysin järjettömiksi väitteiksi.* ”Niitä ei ole koskaan ollut ennen kristillistä aikakautta”, sanottiin, ”ne kaikki kirjoitettiin kolminkertainen keinottelu-, petkutus- ja uskonnollinen petostarkoitus mielessä.” Ne kaikki, jopa paras niistä, olivat typeriä apokryfisiä kirjoja. Tässä suhteessa 1800-luku osoittautui 1700-luvun mitä arvokkaimmaksi jälkeläiseksi. Sillä Voltairen aikakaudella yhtä hyvin kuin tällä vuosisadallakin kaikki muu, paitsi mikä ilmestyi Kuninkaallisesta Akatemiasta, oli perätöntä, taikauskoista ja typerää. Muinaisten kansojen viisauteen uskoville naurettiin pilkallisesti, silloin ehkä nykyistäkin enemmän. Pelkkä ajatus hyväksyä ”*perättömän* Hermeksen, *perättömän* Orfeuksen, *perättömän* Zoroasterin”, *perättömien* oraakkeliin, *perättömien* sibyllojen ja kolmasti *perättömän* Mesmerin – jolla oli typerä fluiduminsa – teot ja haihattelut aitoina totuuksina leimattiin kielletyksi kautta linjan. Niinpä kaikki, millä oli [z225] alkuperänsä Oxfordin ja Cambridgen tai Ranskan Akatemian oppineiden ja dogmaattisten rajojen ulkopuolella, julistettiin silloin epätieteelliseksi ja naurettavan typeräksi. Tämä suuntaus on säilynyt nykypäiviin asti.

Luulemme näkevämme harhanäyn vanhasta filosofista ja mystikosta – joka ker-
ran vaikutti Cambridgen yliopistossa – Henry Moresta, joka liikkuu astraalisumus-
sa yli muinaisen kaupungin sammalpeitteisten kattojen. Tuossa kaupungissa hän kirjoitti kuuluisan kirjeensä ”noidista” Glanvillille. ”Sielu” näyttää levottomalta ja suuttuneelta, kuten tuona toukokuun 5. päivänä vuonna 1678, jolloin tuo tohtori valitti niin katkerasti *Sadducismus triumphatuksen* tekijälle Scotista, Adiesta ja Websteristä. Sielun kuullaan mutisevan: ”Uudet armoitetut pyhimyksemme, noitien vannoutuneet esitaistelijat, jotka tyhmänrohkeina eivät tahdo vastoin kaikkea järkeä, kaikkea menneisyyttä, vastoin kaikkia tulkitsijoita ja jopa inspiraation välityksellä kirjoitettua Raamattua ketään Samuelia näyttämölle vaan jonkun ovelan

¹ [Lukujen 2-3 teksti julkaistiin ensimmäisen kerran aikakauslehdessä *Lucifer*, X vsk., nro 58, kesäkuu 1893. Artikkelin teksti on myös *Salaisen opin* ensimmäisessä luonnoksessa, jonka H. P. B. lähetti Adyariin 1886. Luonnoksessa olevassa versiossa on joitakin artikke-
listä puuttuvia kappaleita, jotka olemme lisänneet käsillä olevaan artikkeliin oikeille pai-
koilleen. – Zirkoff]

lurjuksen. Jokainen päätelkään itse, pitäisikö uskoa inspiroituun Raamattuun vai näihin pöyhkeileviin ilveilijöihin, jotka pullottavat pelkkää tietämättömyyttä, ylpeyttä ja typerää epäuskoa.”¹

Levätköön tuo levoton sielu rauhassa! Myöhemmin asiat ovat hiukan muuttuneet. Ja tuosta hirmuisesta päivästä lähtien, jolloin Akatemian valiokunta (Franklin mukaan luettuna) tutki Mesmerin ilmiöitä ja julisti ne nokkelaksi konnantyöksi, koko ajan on tullut uusia todisteita mesmerismin ja yleensä ilmiöiden hyväksi. Mutta vuosisatamme ensimmäisellä vuosikymmenellä tiedemiehet olivat sokeita kuin lepakat – ja monet ovat yhä – ja hermeettinen kirjallisuus kiellettiin kaikkien aikojen oppineimpien todisteista huolimatta.

[z226] Lukiessaan mitä Renan, tuo menneisyyden, nykyisyyden ja tulevaisuuden uskontojen oppinut nykyaikainen ”hävittäjä”, on sanonut surkeasta ihmiskunnasta ja sen arvostelukyvyistä, tuntee itsensä pieneksi ja nöyryytetyksi. Hän uskoo että

Ihmiskunnalla on vain hyvin rajoittunut mieli. Niitä ihmisiä, jotka pystyvät tajuamaan terävästi asioiden todellisen analogian, on erittäin vähän. (*Études Religieuses*.)

Kun sitten vertaa tätä lausuntoa erääseen toiseen mielipiteeseen, jonka sama tekijä on lausunut, nimittäin että

Arvostelijan mielen olisi mukauduttava tosiasioihin, kädet ja jalat niihin sidottuina niin, että ne voivat vetää hänet minne tahansa ne johtavatkin (*Études Religieuses*),²

tuntee itsensä helpottuneeksi. Kun näitä kahta filosofista lausuntoa vahvistaa vielä kolmas tunnetun akateemikon lausuma, joka ilmoittaa että

tout parti pris *a priori*, doit être banni de la science,³

jää vain vähän pelättävää. Valitettavasti Renan on ensimmäinen, joka rikkoo tämän kultaisen säännön.

Herodotoksen todiste sekä vakavat ja rehelliset vakuutukset Platonin ja Thukydideen, Polybioksen ja Plutarkhoksen filosofisissa kertomuksissa ja jopa itse Aristoteleen tietyt lausunnot on sotkettu sellaisiksi, että nykyajan kritiikki pitää niitä helposti myytteinä. Herodotosta on kutsuttu, epäilemättä ivallisesti, historian isäksi, koska jokaisessa kysymyksessä, jossa nykyajan ajattelu on eri mieltä hänen kans-

¹ [Ks. Glanvill, *Sadducismus triumphatus*, s. 48. Lainattu myös *Hunnuttomaan Isikseen*, tiede osa 1, 336–337. Ennemoserin kirjan *History of Magic* H. P. B:n kappaleessa, joka on nyt Adyarin arkistossa ja josta hän lainaa lisäksi tähän artikkeliin, on viite Henry Moreen (Vol. I, s. 8). Alleviivaten kaksi kertaa sanat ”Henry More” H. P. B. kirjoittaa kynällä sanat: ”Jumala siunatkoon häntä!” Ks. ev. Olcottin *Old Diary Leaves*, I, 237–239, mikä osuus Henry Morella oli *Hunnuttoman Isiksen* tuottamisessa.]

² *Mémoire*, ks. Académie des Inscriptions et Belles Lettres, 1859. [Tekstimuodossa tämä ilmestyi julkaisussa *Études D’Histoire Religieuse*, Pariisi.]

³ [Jääräpäisellä ennakkoluulolla ei ole sijaa tieteessä.]

saan, hänen todisteensa ei merkitse mitään. Siitä on jonkin aikaa, kun Strauss julisti:

Yliluonnollisen aineksen tai ihmeen läsnäolo kertomuksessa on *pettämätön merkki myyttiaineksesta siinä*.

Sellainen on kritiikin sääntö, jonka jokainen nykyajan arvostelija on omaksunut. Mutta mitä myytti – *μῦθος* – on alkuaan? Eivätkö muinaiset kirjoittajat ole kertooneet meille selvästi, että sana merkitsee *perinnettä*? Eikö latinan sana *fabula*, opettavainen eläintaru, merkitse samaa kuin jokin kerrottu esihistoriallisten aikojen tapahtuma eikä siis välttämättä ole keksitty? Sellaisista [z227] arvostelun yksinvaltiaista ja tyranneista johtuen kuin Menan Ranskassa, useimmat englantilaiset ja saksalaiset orientalistit, voi historiallisia, maantieteellisiä, etnologisia ja filologisia yllätyksiä siten olla loputtomasti varalla tulevia vuosisatoja varten. Travestiat, ivamukaelmat, ovat tulleet filosofiassa niin tavanmukaisiksi viime aikoina, ettei yleisöä voi hätkähdyttää mikään tässä suhteessa. Eräs oppinut pohdiskelija on jo ilmaissut, että Homeros oli yksinkertaisesti sankarirunoelman myyttinen henkilöitymä;¹ toinen, että Hippokrates, Asklepioksen poika, ”saattoi olla vain khimaira”, hirviö; että asklepiadit seitsemän vuosisadan jaksostaan huolimatta ehkä lopultakin osoittautuvat vain *kuvitelmaksiksi*; että Troijan kaupunki (tri Schliemann oli toista mieltä) oli olemassa *vain* kartoilla jne. Miksei maailmaa kehoitettaisi tämän jälkeen pitämään jokaista tähän asti historiallisena pidettyä vanhanajan henkilöä myyttinä? Ellei kielitiede olisi tarvinnut Aleksanteri Suurta moukariksi, jolla murskata päät bramiinien kronologisilta vaatimuksilta, hänestä olisi kauan sitten tullut vain vieraan alueen anastamisen vertauskuva tai valloituksen henki, kuten de Mirville sanoi osuvasti.

Pelkkä kieltäminen on ainoa arvostelijoille jäänyt suoja. Tulevina aikoina se on varmin turvapaikka, joka antaa suojan viimeisille epäilijöille. Sille, joka kieltää ehdottomasti, väittely ei ole vaivan arvoinen, ja hän välttää myös näin sen mikä on pahinta, että täytyisi ehkä myöntää jokin seikka vastustajansa kumoamattomien väitteiden ja tosiasioiden edessä. Creuzerin, joka on suurin kaikista nykyisistä vertauskuvien tutkijoista, oppinein monien saksalaisten lukeneiden mytologien joukossa, on täytynyt kadehtia tiettyjen epäilijöiden tyyntä itseluottamusta, kun hänen oli myönnettävä itselleen epätoivoisen hämmennyksen hetkinä että

Olemme ehdottomasti ja kaikkein ensimmäiseksi pakotetut palaamaan teorioihin noidista ja henkiolennoista sellaisina kuin muinaiset kansat ne ymmärsivät; se on oppi jota ilman on [z228] aivan mahdotonta selittää itselleen mitään, mikä koskee mysteereitä.²

¹ Ks. L. F. Alfred Maury, *Histoire des religions de la Grèce antique* jne., I, 248; ks. myös Holzmannin teoriaa aikakauslehdessä *Zeitschrift für Vergleichende Sprachforschung*, v. 1852, s. 487 eteenp.

² Creuzer, *Symbolik*, osa III, 456.

Okkultismi on kaikkialla maailmassa läheisesti yhteydessä kaldealaiseen viisau-teen, ja sen arkistot osoittavat arjalaisten bramiinien esi-isät kaldealaisen pyhissä toimissa – adeptien luokan (joka eroaa babylonialais-kaldealaisista ja *kaldealaisista*) – taiteiden ja tieteiden, astronomien ja näkijöiden johdossa. He juttelevat ”tähti-en” kanssa ja ”saavat ohjeita Ilun (*kätketyn* jumaluuden) loistavilta pojilta”. Heidän pyhyytensä ja suuri oppineisuutensa – viimeksi mainitun siirtyessä jälkimaailmalle – teki tuosta nimestä tieteen synonyymiksi pitkiksi aikakausiksi. He olivat todellakin *välittäjiä* ihmisten ja taivaan nimettyjen sanansaattajien välillä. Viimeksi mainittujen *pallo* loistavat tähtitaivaalla, ja he olivat niiden tahtojen tulkitsoijia. Mutta onko tämä astrolatria tai saabalaisuutta? Ovatko he palvoneet *tähtiä, jotka me näemme*? Ja tahtoisivatko nykyiset (keskiaikaisia seuraavat) roomalaiskatoliset, jotka syyllistyvät täsmälleen samaan palvontaan – lainattuaan sen myöhemmiltä kaldealaisilta, Libanonin nabatealaisilta ja kastetuilta saabalaisilta (eivätkä oppineilta vanhan ajan astronomeilta ja vihityiltä) – nyt salata lähteen, josta se oli peräisin kiroamalla sen? Teologia ja kirkollinen oppi samentaisi mielellään kirkkaan lähteen, joka ruokki niitä ensin, estääkseen jälkimaailmaa havaitsemasta sitä ja siten näkemästä niiden heijastusta. Okkultistit uskovat kuitenkin, että on tullut aika antaa jokaiselle, mikä hänelle kuuluu. Meidän toiset vastustajamme – nykyajan skeptikot ja epikurolaiset, kyynikot ja saddukealaiset – löytävät kyllä vastauksen kieltoihinsa teoksemme aikaisemmista osista (Ks. *Hunnuton Isis*, tiede osa 2, 304). Syy monien muinaisten oppien epäoikeudenmukaisiin panetteluihin selviää *Isiksen* sanoista:

Tämän päivän kommentaattorin ja kriitikon ajatukset muinaiskansain oppineisuudesta rajoittuvat temppelien *eksoterismiin* ja pyörivät tämän ympärillä. Kykyään nähdä asioiden todellinen luonne hän ei joko halua tai kykene ulottamaan muinaisaikain juhlallisiin, sisimpiin pyhäkköihin, joissa hierofantti opasti vasta-alkajaa näkemään julkiset jumalanpalvelusmenot oikeassa valossa. Yksikään muinainen tietäjä [z229] ei olisi opettanut, että ihminen on luomisen huip- pu ja että tähtitaivas ja maa-aitimme luotiin hänen vuokseen.¹

Kun huomaamme sellaisten teosten kuin *Rivers of Life* ja *Phallicism*² ilmestyvän meidän aikanamme painosta materialismin suojeluksessa, on helppo nähdä, että salassapidon ja ivan aika on ohi. Filologia ja symboliikkaa käsittelevä tiede sekä vertaileva uskontotiede ovat loitonneet liian kauas esittääkseen enää kieltoja, ja kirkko on liian viisas ja varovainen ollakseen nyt selviytymättä tilanteesta. ”Hekaten rombeja” ja ”Luciferin pyöriä”,³ joita on miltei päivittäin kaivettu esiin Babyloniassa, ei voida enää käyttää selvänä osoituksena saatanan palvonnasta, koska samat symbolit nähdään roomalaiskatolisen kirkon rituaaleissa. Tämä kirkkohon on

¹ *Hunnuton Isis*, Tiede osa 2, 304.

² Kenr.maj. James George R. Forlong, *Rivers of Life, or Sources and Streams of the Faith of Man in all Lands* jne., Lontoo 1883, 2 vol.; ja Hargrave Jennings, *Phallicism*, Lontoo 1884.

³ Ks. de Mirville, *Des Esprits*, osa III, s. 267 eteenpäin.

liian oppinut ollakseen tietämättä sitä tosiasiaa, että jopa myöhemmät kaldealaiset, jotka olivat asteittain vajonneet dualismiin muuttaen kaiken kahdeksi alkuperäiseksi periaateksi, eivät koskaan palvoneet saatanaa tai epäjumalankuvia sen enempää kuin zarathustralaisetta, jotka ovat nyt saman syytöksen alaisia. Sitä paitsi heidän uskontonsa, jos mikään, oli syvästi filosofinen. Heidän kaksinaisesta ja eksoteerisesta teosofiastaan tuli juutalaisten perhekalleus. Nämä puolestaan olivat pakotetut jakamaan sen kristittyjen kanssa. Parsilaisia on tähän päivään asti syytetty auringonpalvonnasta, ja kuitenkin *Kaldealaisissa oraakkeleissa*, kohdassa Zoroasterin ”Maagiset ja filosofiset ohjeet” on seuraava säkeistö:

Älä suuntaa mieltäsi maan suuriin mittoihin,
Sillä totuuden tainta ei maassa kasva.
Eivätkä Auringon mitat sääntöjä kooten mittaa taivaltaan,
Sillä Isän ikuinen tahto kannattaa sitä – ei sinun vuoksesi.
Heitä pois mielestäsi Kuun kiihkeä kulku.
Sillä se liikkuu aina välttämättömyyden pakosta.
Tähtien kiertoa ei kehitetty sinun vuoksesi.

[z230] Todellisen hartaudenharjoituksen ja valtionuskontojen välillä oli suunnaton ero. Edellistä opetettiin niille, jotka osoittautuivat sen arvoisiksi. Maageja on syytetty kaikenlaisesta taikauskosta, mutta sama *Kaldealaiset oraakkelit* sanoo:

Lintujen laaja ilmalento ei ole totta,
Ei liioin uhrieläinten sisälmyksien leikkely.
Ne ovat kaikki pelkkiä leluja,
Pyyteen ja petoksen perusta
Karta näitä jos tahdot avata hartauden
pyhän paratiisin, missä hyve, viisaus ja
oikeudenmukaisuus ovat yhdessä.¹

Kuten sanoimme edellisessä teoksessamme:

Varmasti ei ”pyyteestä ja petoksesta” voida syyttää niitä, jotka siitä ihmisiä varoittavat. Kuten muualla sanottiin: ”Mikäli he suorittavat ihmeellisiltä vaikuttavia tekoja, kuka rohkenee vilpittömästi kiistää sen, että näin tapahtui vain siksi, että heidän hallussaan oli luonnonfilosofiasta ja psykologiasta tietoa, jonka syvyyttä meidän koulumme eivät tunne?”²

Edellä mainitut säkeistöt ovat melko outo opetus tullakseen niiltä, joiden yleisesti uskotaan palvoneen Aurinkoa, Kuuta ja taivaallisia sotajoukkoja jumalina. Kun maageja koskevien ohjeiden ylevä syvällisyys on saavuttamaton nykyajan materialistiselle ajattelulle, kaldealaisia filosofeja syytetään tähtien ja Auringon palvonnasta, mutta se oli vain oppimattoman kansan uskonto.

¹ *Psellus*, 4, cxliv, julkaistu I. P. Coryn teoksessa *Ancient Fragments*, s. 269. [2. painos 1832.]

² *Hunnuton Isis*, Tiede osa 2, 305.

Viime aikoina asiat ovat tosiaan muuttuneet. Tutkimuskenttä on laajentunut. Vanhoja uskontoja ymmärretään hiukan paremmin. Siitä viheliäisestä päivästä, jolloin Ranskan akatemian komitea Benjamin Franklinin johdolla tutki Mesmerin ilmiöitä julistaen ne vain puoskaroinniksi ja ovelaksi konnantyöksi, sekä pakanallinen filosofia että mesmerismi ovat saavuttaneet tiettyjä oikeuksia ja vapauksia [z231] ja niitä tarkastellaan nyt aivan toisesta näkökulmasta. Onko oikeus kuitenkin palkinnut niitä ja arvostetaanko niitä yhtään enempää? Pelkäämme ettei. Ihmisluonto on sama nyt kuin silloin, kun paavi kuvasi ennakkoluulon voimaa sanoen että

...Ero on yhtä suuri
Näkevien silmien kesken kuin nähdyt kohteet.
Kaikki väriivahde riippuu omasta näkemisestämme,
Tai jotkut värit voivat muuttua intohimojemme vuoksi,
Tai mielikuvituksen säteet laajentavat, moninkertaistavat,
supistavat tai muuttavat ne päinvastaisiksi ja
luovat niistä kymmenentuhatta väriä.¹

1800-luvun ensi vuosikymmeninä kirkonmiehet ja tiedemiehet tarkastelivat hermeettistä filosofiaa kahdesta aivan vastakkaisesta näkökulmasta. Edellinen ryhmä kutsui sitä syntiseksi ja saatanalliseksi, jälkimmäinen kielsi ehdottomasti sen aitouden huolimatta todistusaineistosta, jonka jokaisen aikakauden oppineimmat ihmiset, omamme mukaan luettuna, olivat esittäneet. Esimerkiksi oppinutta isä Kircheriä ei edes huomattu. Hänen väitteilleen, että ne katkelmat, jotka tunnettiin Hermes Trismegistoksen [Hermes Kolmasti Suurin eli Merkurius], Berossoksen, Syroksen Ferekydeen jne. teosten nimillä, olivat kirjakääröjä, jotka olivat säästyneet tulelta, joka tuhosi suuren Aleksandrian kirjaston 100 000 teosta, yksinkertaisesti naurettiin. Kuitenkin Euroopan oppineet tiesivät silloin, kuten tietävät nytkin, että maineikkaan Aleksandrian kirjaston, ”aikojen ihmeen”, oli perustanut Ptolemaios Filadelfos; että sen lukuisia käsikirjoituksia oli huolellisesti jäljennetty hieraattisista teksteistä ja vanhimmista pergamenteista, kaldealaisista, foinikialaisista, persialaisista jne.; ja että näiden translitteraatioiden ja jäljennösten lukumäärä käsitti toiset 100 000 kääröä, kuten Josefus ja Strabon vakuuttavat.

On myös olemassa Clemens Aleksandrialaisen todistus, jonka pitäisi olla uskottava edes jossain määrin.² [z232] Clemens todisti Thotin kirjojen 30 000 nidoksen

¹ [Moral Essays, i, 31–36.]

² Clemens Aleksandrialaisen mainitsema egyptiläisten 42 pyhää kirjaa, jotka olivat olemassa hänen aikanaan, olivat vain osa Hermeksen kirjoista (*Stromateis*, II, 324). Jamblikhos, pitäen egyptiläistä pappi Abammonia auktoriteettinaan (*De mysteriis*, VIII, 1), väittää näitä Hermeksen kirjoja olleen 20 000 ja Manetho 36 525. Mutta koska Jamblikhos oli uusplatonikko ja teurgi, nykyajan kriitikot hylkäävät tietenkin hänen lausuntonsa. Bunsen arvostaa Manethoa suuresti ja pitää häntä ”täysin historiallisena henkilönä”... jota ”ei voi verrata kehenkään myöhempään kotimaiseen historioitsijaan”... (ks. *Egypt's Place*, I, 97). Mutta heti kun Manetho esittää tiedemiesten ennakkoluuloisten käsitysten kanssa ristiriidassa olevia ajatuksia magiasta ja okkultisesta tiedosta, joita muinaisaikojen papit väittivät

olemassaolon. Ne olivat Osymandiaksen haudan kirjastossa. Sen sisäänkäynnin yläpuolelle oli kaiverrettu sanat ”Sielun hoitoa varten”.

Kuten kaikki tietävät, sittemmin Champollion on löytänyt ”valheellisen” Poimandresin sekä yhtä ”valheellisen” Asklepiadeen ”apokryfisten” teosten kokonaisia tekstejä Egyptin vanhimmista muistomerkeistä.¹ Kuten *Hunnuttomassa Isiksesä* sanottiin:

Omistettuaan koko elämänsä vanhan Egyptin viisauksia koskevien asiakirjojen tutkimukselle sekä Champollion-Figéac että Champollion Junior, huolimatta [z233] harkitsemattomien ja typerien kriitikkojen esittämistä puolueellisista arvosteluista, julistivat julkisesti, että *Hermeksen kirjat* ”todella sisältävät suuren joukon egyptiläisiä perinteitä, joita jatkuvasti vahvistavat varmasti alkuperäiset asiakirjat ja muistomerkit Egyptin varhaisimmasta menneisyydestä”.²

Champollionin ansiota egyptologina ei kukaan aseta kyseenalaiseksi, ja jos hän painottaa, että kaikki todistaa mysteerisen Hermes Trismegistoksen kirjoitusten tarkkuutta, ja vahvistaa pienimpiä yksityiskohtia myöten väitteen, että niiden korkea ikä ulottuu takaisin aikakauden yöhön asti, silloin kritiikin olisi todellakin oltava vakuuttava. Champollion sanoo:

Nämä kirjoitukset ovat vain tosi kaiku ja ilmaus vanhimmista totuuksista.

Sen jälkeen kun nämä sanat kirjoitettiin, joitakin tarunomaisen Orfeuksen apokryfisiä säkeitä on löydetty jäljennettyinä sana sanalta myös hieroglyfeistä, jotka ovat tietyistä 4. dynastian kirjoituksista ja osoitetut eri jumaluuksille.

Lopulta Creuzer keksi ja osoitti monia kohtia, jotka Hesiodos ja Homeros olivat lainanneet orfisista hymneistä. Kristityt puolestaan vertasivat Aiskhyloksen todis-

omanneen, hän leimaa Manethon epäluotettavaksi. Kuitenkaan kukaan arkeologi ei epäile hetkeäkään hermeettisten kirjojen miltei uskomatonta ikää. Champollion pitää niiden aitoutta ja todenperäisyyttä sängen mahdollisena, koska niin monet vanhimmista muistomerkeistä tukevat tätä. Ja Bunsen esittää kumoamattomia todisteita niiden iästä. Hänen tutkimuksistaan selviää esimerkiksi, että Mooseksen aikaa oli edeltänyt 61 kuninkaan kausi, jonka sivistyksen jälkiä voi helposti seurata useita tuhansia vuosia taaksepäin. Niinpä on aihetta uskoa Hermes Trismegistoksen teosten olleen vielä olemassa useita sukupolvia ennen juutalaisen lainlaatijan syntymää. ”Maailman vanhimmista muistomerkeistä 4. dynastian ajalta on löydetty piirtimiä ja mustepulloja”, mainitsee Bunsen. Joskin tämä kuuluisa egyptologi hylkää 48 863 vuoden periodin ennen Aleksanteria, johon ajankohtaan Diogenes Laertios (*Merkittävien filosofien elämät ja opit*, 1. kirja, 2) ajoittaa pappien kirjoitukset, hän on varmaan joutunut vielä suurempaan hämminkiin 10 000 vuoden kuluessa tehtyjen astrologisten havaintojen suhteen. Hän huomauttaakin, että ”jos ne olisivat todellisia havaintoja, niiden on täytynyt ulottua yli 10 000 vuoden ajalle”. (Bunsen, *main. teos*, I, 14). ”Huomaamme kuitenkin”, hän jatkaa, ”eräistä vanhoista kronologisista teoksista... että alkuperäiset egyptiläiset traditiot, jotka koskevat mytologista aikakautta, sisältävät myriadeja vuosia”. (*Sama*, s. 15; *Isis*, Tiede osa 1, 149.)

¹ Nämä yksityiskohdat on otettu teoksesta *Des Esprits*, III, s. 204 ja 205.

² Champollion-Figéac, *Égypte ancienne*, 139; *Hunnuton Isis*, Tiede osa 2, 395–396.

tukseen, joka paljasti ainakin ”vanhan ajan sibyllojen ennakkotiedon”, sanoo de Mirville.¹ Täten hän osoitti edellisen olevan paljon vanhempi kuin *Ilias* tai *Odysseia*.

Näin asteittain tulevat muinaiset väitteet puolustetuiksi, ja nykyajan kritiikin on pakko alistua todistusten edessä. Monet kirjoittajat myöntävät nyt, että sen tyyppistä kirjallisuutta kuin Egyptin hermeettiset teokset ei voida koskaan ajoittaa liian kauas taaksepäin esihistorialliselle kaudelle. Monien näiden muinaisten teosten – Henokin kirja mukaan luettuna – jotka niin äänekkäästi julistettiin apokryfisiksi tämän vuosisadan alussa, tekstejä on nykyään löydetty Kaldean, Intian, Foinikian, Egyptin ja Keski-Aasian salaisimmista ja pyhimmistä paikoista ja ne on tunnistettu.

Mutta eivät edes nämä todisteet ole onnistuneet vakuuttamaan suurta osaa materialisteistamme. Syy tähän on hyvin yksinkertainen ja ilmeinen. [z234] Kaikki nämä tekstit – joita on muinaisuudessa tutkittu ja pidetty suuressa kunniaissa, joita jokainen filosofi on kopioinut, joita on löydetty jokaisesta temppelistä ja joita suurimmat eläneet viisaat, valtiomiehet, klassiset kirjailijat, kuninkaat ja kuuluisat adeptit hallitsivat uhraten usein kokonaisia elämiä alituista mentaalista työtä niiden hyväksi – mitä ne olivat? Selvästi ja yksinkertaisesti määriteltynä: *magiaa* ja *okkultismia* koskevia tutkimuksia, nyt pilkattua ja tabuksi julistettua teosofiaa ja salatieteitä, joille nykyinen materialismi nauraa halveksuvasti.

Olivatko ihmiset sitten niin yksinkertaisia ja herkkäuskoisia Pythagoraan ja Platonin aikoina? Olivatko miljoonat Babylonian ja Egyptin, Intian ja Kreikan ihmiset noina opin ja sivistyksen kausina, jotka edelsivät ajanlaskumme alkua – joka jälkimmäinen on antanut alun vain keskiaikaisen fanatismiin älylliselle pimeydelle –, niin yksinkertaisia ja herkkäuskoisia, että nuo monet muutoin niin suuret miehet olisivat omistaneet elämänsä pelkälle illuusiolle, pelkälle hallusinaatiolle? Siltä näyttää, jos olisi tyydyttävä nykyajan filosofien lausuntoon ja johtopäätöksiin.

Egypti kokosi kaikkien maiden tutkijat ennen kuin Aleksandria perustettiin.

...miten on mahdollista [kysyy Ennemoser], että niin vähän on tiedetty mysteereistä...niin pitkinä aikakausina, niin monina eri aikoina ja niin monien ihmisten keskuudessa? Vastaus on, että se johtuu kaikkien aikojen vihittyjen ehdottomasta vaitiolosta. Toinen syy voi olla siinä, että kirjalliset muistiinpanot kaukaisimman muinaisajan salaisesta tiedosta ovat hävinneet ja totaalaisesti kadonneet... Liviuksen kuvaamat Numan kirjat, joissa oli luonnonfilosofiaa, löydettiin hänen haudastaan. Mutta niitä ei saatu tehdä tunnetuksi, etteivät ne paljastaisi valtionuskonnon salaisimpia mysteerejä... Senaatti ja kansantribuunit päättivät, että...kirjat piti polttaa mieluummin kuin antaa kansalle...²

Cassianus mainitsee neljännellä ja viidennellä vuosisadalla tunnetun tutkielman, jota pidettiin Haamin, Nooan pojan tekemänä. Hänen vuorostaan otaksuttiin saaneen sen [z235] Jaredilta, Setin, Aadamın pojan, neljänneltä sukupolvelta.³

¹ *Pneumatologie, Des Esprits*, ”Prometheus”, 1863, II, s. 373.

² J. Ennemoser, *The History of Magic*, Vol. II, Lontoo 1854, s. 9–11.

³ Joannes Cassianus, *Collationes Patrum*, 1, iii, 21.

Herodotos kertoo, että Orfeus toi mysteerit Intiasta. Orfeusta kutsutaan kirjainten ja kirjoituksen keksijäksi, ja hänet sijoitetaan sekä Homerosta että Hesiodosta varhaisemmaksi. Kuitenkin aivan viime aikoihin asti orfista ja argonauttien kirjallisuutta on pidetty samanaikaisena kuin Pisistratus, Solon ja Pythagoras. Onomakritos-nimisen henkilön uskotaan koonneen ne nykyisessä muodossaan joskus kuudennen vuosisadan puolivälin tienoilla eaa. eli 800 vuotta Orfeuksen ajan jälkeen. Viimeisimmät tutkimukset johtavat orientalistit kuitenkin uskomaan, että tämä kokoomateos oli vain hyvin myöhäinen uusittu painos orfilaisista hymneistä, joko ideografisista tai piktografisista. Näiden hymnien alkuperäistekstien on nyt osoitettu olevan paljon vanhempia kuin kuudennelta vuosisadalta eaa. Pausaniaksen kirjassa *Description of Greece* [eli *Matkakertomus*], IX, xxx, 12, kerrotaan, että hänen aikanaan oli papillinen perhe,¹ joka kuten bramiinit *Vedojen* suhteen ja eepisten runojen taitajat, oli opetellut ulkoa nuo orfiset hymnit ja että viimeksi mainitut siirtyivät yleensä siten yhdeltä sukupolvelta toiselle. Mitä tulee argonauttien runoihin, Vivien de Saint-Martin uskoo, että ne voidaan todellakin jäljittää niin kauas taaksepäin kuin Orfeuksen päiviin asti.²

Vivien de Saint-Martin on hyvin puolueeton ja kohtuullinen ja varmasti yhtä oppinut. Jotkut menevät silti vielä kauemmas taaksepäin kuin tämä. Ei ole kirjoittajan asia väitellä monien edellä lainattujen runojen ajankohdasta, vaan ainoastaan osoittamalla niiden ilmeisen antediluviaaninen – mieluummin *esihistoriallinen* – alkuperä vaatia sama salatieteille. Kun tiedetään aasialaisten *pakanallisten* kronologioiden esittämä aikaero, varhaisaikojen kristillistä filosofia voidaan pyytää ilmaisemaan yksityinen mielipide sanokaamme MAGIAN ajankohdan suhteen.

Clemens Aleksandrialainen, [z236] uusplatonisen koulun entinen oppilas sanoo, että ”jos on olemassa oppi, on etsittävä opettaja”. Niinpä hän osoittaa, että Kleantesta opetti Zenon, Teofrastosta Aristoteles, Metrodorosta Epikuros, Platonia Sokrates jne. Ja hän lisää, että kun hän katsoo kauemmas taaksepäin Pythagoraaseen, Ferekydeehen ja Thalesiin, hänen on yhä etsittävä heidän opettajiaan. Sama koskee egyptiläisiä, intialaisia, babylonialaisia ja jopa maageja. Hän tahtoisivat jatkaa kysymistä tietääkseen, ketkä olivat olleet heidän kaikkien opettajia. Ja kun Clemens pääsisi tutkimuksessaan aina ihmiskunnan kehtoon asti, ensimmäiseen ihmiseen – Adamiin – hän toistaisi vielä kerran kysymyksensä ja kysyisi: ”Kuka oli hänen opettajansa?” Clemensin mielestä heidän opettajansa ei voisi olla ”kukaan ihminen”. Ja vielä, kun hän pääsisi niin korkealle kuin enkeleihin asti, sama kysymys olisi esitettävä heille: ”Ketkä olivat heidän opettajiaan?”³

Kunnon isän pitkän todistelun tarkoituksena on tietenkin keksiä kaksi ilmeistä opettajaa, toinen raamatullisten patriarkkojen opettaja ja toinen pakanoiden neuvonja. Salaisen opin tutkijoiden ei kuitenkaan tarvitse nähdä sellaista vaivaa. Heidän

¹ [Lycomidae.]

² Vivien de Saint-Martin, *Découvertes géologiques*, I, 313. Vrt. de Mirville, *Pneumatologie, Des Esprits*, III, 205 av.

³ *Stromateis*, kirja VI, vii.

opettajansa ovat hyvin selvillä siitä, ketkä olivat ihmiskunnan *ensimmäisiä* opettajia *okkulttisissa* tieteissä.

Clemens jäljitti lopulta *kaksi* opettajaa. He ovat tietysti Jumala ja hänen ainainen vihollisensa ja vastustajansa, paholainen. Clemensin kyselyn aihe on yhteydessä hermeettisen tiedon *kaksinaisen* puolen kanssa syynä ja seurauksena. Myöntäen kaikkien tuntemiensa okkulttisten teosten julistamien hyveiden moraalisen kauneuden Clemens tahtoi tietää syyn ilmeiseen ristiriitaan, joka vallitsi opin ja harjoituksen, *hyvän* ja *pahan* magian välillä, ja hän tuli siihen johtopäätökseen, että magialla on kaksi alkuperää – *jumalallinen* ja *diabolinen*, pirullinen. Hän tajuaa sen *haarautumisen* kahdeksi kanavaksi, tästä johtuu hänen päättelynsä ja johtopäätöksensä.

Me tajuamme myös tuon kaksinaisuuden osoittamatta kuitenkaan välttämättä sellaista haarautumista ”oikeaksi” ja ”vasemmaksi poluksi”, niin kuin kutsumme sitä – aivan sen alkuun asti. Jos asiaa arvostellaan Clemensin oman uskonnon vaikutuksen ja [z237] sen opettajien elämänuran perusteella hänen *Mestarinsa* kuolemasta lähtien, okkultisteilla olisi oikeus tulla jotakuinkin samaan johtopäätökseen kuin Clemens. Heillä olisi oikeus sanoa, että samalla kun Kristus, kaikkien *tosi* kristittyjen Mestari, oli joka suhteessa jumalallinen, niin niillä, jotka turvautuivat inkvisition kauheuksiin, harhaoppisten kiduttamiseen ja polttamiseen, ja Calvinilla oppilaineen, joka vainosi okkultisteja jne. on täytynyt olla mestarinaan PAHOLAINEN. Mutta okkultistit eivät usko paholaiseen. Clemensin todistus on kuitenkin arvokas, koska se esittelee 1) suunnattoman määrän oman aikansa okkulttisia tieteitä käsitelviä teoksia, ja 2) tiettyjen ihmisten hankkimia erinomaisia kykyjä noiden tieteiden avulla.

Hän omistaa *Stromateis*-teoksensa¹ koko kuudennen kirjan oikean ja väärän filosofian kahden ensimmäisen ”mestarin” tutkimiselle, ja kertoo kumpaakin suojellun Egyptin pyhäköissä. Hyvin osuvasti hän myös kysyy kirjassaan kreikkalaisilta, miksi he eivät hyväksyisi Mooseksen ihmetöitä, koska vaativat aivan samoja etuoikeuksia omille filosofeilleen. Hän sanoo: ”Aiakos sai ihmeellisen sateen aikaan kyvyillään; Aristaios sai tuulet puhaltamaan; Empedokles tyynnytti tuulen ja vaimensi sen täysin” jne.²

Hermes Trismegistoksen kirjat kiinnittivät eniten Clemensin huomiota. Hän sanoo, että Hermeksen äärimmäisen viisauden pitäisi aina olla kaikkien huulilla – *semper esse in ore*.³ Hän innostui myös ylistämään Hystaspesta (*Gushtasp*), *Sibyllan kirjoja* ja jopa astrologiaa.

Kaikkina aikoina on ollut magian käyttöä ja väärinkäyttöä, kuten meidän aikamme on mesmerismin ja hypnotismin käyttöä ja väärinkäyttöä. Muinaisella maailmalla oli Apollonioksensa ja Ferekydeensä, ja älykkäät ihmiset saattoivat syrjiä heitä, kuten he nytkin voivat. Kun kukaan klassinen tai [z238] pakanallinen

¹ [Teoksessa *Writings of Clement of Alexandria*, käänt. past. Wm. Wilson, teoksesta *Ante-Nicene Christian Library*, vol. XII, Edinburg, 1869. Ks. kirja IV, iii.]

² Sen vuoksi Empedoklesta kutsutaan tuulen valtiaaksi (tuulen hillitsijä). *Lives*, k. VIII, ii, 60.

³ *Stromateis*, VI, iv.

kirjoittaja ei ole koskaan löytänyt yhtään moitteen sanaa esim. Apollonios Tyana-laisesta, sama ei päde Ferekydeehen. Miletian Hesykhios, Bybloksen Filon ja Eusthatios syyttävät jälkimmäistä kitsastelematta siitä, että hän rakensi filosofiansa ja oppinsa demonisille traditioille. Cicero ilmoittaa, että Ferekydes on *potius divinus quam medicus*, ”pikemminkin ennustaja kuin parantaja”,¹ ja Diogenes Laertios esittää lukuisia kertomuksia, jotka kuvaavat hänen ennustuksiaan. Kerran Syroksen Ferekydes ennusti laivan haaksirikon satojen mailien päässä hänestä. Toisen kerran hän ennusti, että arkadialaiset voittaisivat lakedaimonilaiset. Lopuksi hän näki ennakolta oman kurjan loppunsa.²

Tuollaiset syytökset osoittavat hyvin vähän, paitsi ehkä sen, että selvänäköisyyttä ja ennaltanäkemistä on ollut kaikkina aikoina. Ellei Ferekydeen oma uskonto olisi esittänyt todistusaineistoa, että Ferekydes käytti väärin kykyjään, häntä vastaan ei olisi ollut mitään todisteita noituudesta tai mistään muustakaan väärästä menettelystä. Kristittyjen esittämällä todistusaineistolla ei ole mitään arvoa. Filosofin uskosta aineen yhtäläiseen ikuisuuteen hengen kanssa löytävät esim. Baronius ja de Mirville kumoamattoman todisteen demonologialle! De Mirville sanoo:

Ferekydes...edellyttää periaatteessa Zeuksen eli eetterin alkuperäisyyden ja sitten hyväksyy samalla tasolla olevan toisen prinssiin, ensimmäisen kanssa *yhtä ikuisen ja yhdessä toimivan*, jota hän kutsuu viidenneksi elementiksi eli *ogenokseksi*. Joskus ihmiset ovat ihmetelleet aivan oikein, mitä hän tarkoitti tuolla termillä. Kuitenkin viimeisessä analyysissä seuraava käänös vaikuttaa oikealta: ”jokin mikä sulkee, pitää vangittuna” ja on yhdellä sanalla Haades eli helvetti.³

Ensimmäisen lausunnon ”tuntee jokainen koulupoikakin” ilman, että markiisin tarvitsisi vaivautua selittämään sitä. Mitä tulee päättelyyn, jokainen okkultisti tietenkin kieltää sen ja vain hymyilee sen mielettömyydelle. Ja nyt tulemme teologiseen johtopäätökseen.

Yhteenveto roomalaiskatolisen kirkon – samanlaisten kirjoittajien kuin markiisi de Mirville – näkemyksistä on, että [z239] hermeettiset kirjat, huolimatta niiden viisaudesta joka on täysin myönnetty Roomassa, ovat ”Kainin, kirokun, jättämä perintö ihmiskunnalle”. ”Yleisesti myönnetään”, sanoo tuo nykyaikainen muistimerkitsijä historian ”saatanasta”,

että heti vedenpaisumuksen jälkeen Haam jälkeläisineen oli julistanut uudeleen kainilaisten ja hukkuneen rodun muinaisia opetuksia.⁴

Tämä osoittaa joka tapauksessa, että magia tai noituus, kuten hän kutsuu sitä, on vedenpaisumusta aikaisempi taito, ja tästä saadaan yksi näkökohta. Sillä kuten hän sanoo:

¹ *De divinatione*, k. 1, 50, 112.

² Diogenes Laertius, *Lives*, k. 1, xi, 116.

³ *Pneumatologie, Des Esprits*, III, 209.

⁴ *Main. teos*, 208.

Berossoksen todistus¹ tekee Haamin samaksi kuin ensimmäinen Zoroaster (!), joka oli Baktrian perustaja (!!!) ja Babylonian kaikkien maagisten taitojen ensimmäinen alkuunpanija. Zoroaster on saman auktoriteetin mukaan *Chemenua* eli Haam,² *halpamainen*,³ joka jätti uskolliset ja luotettavat *noakilaiset*, siunatut, ja hän on palvonnan kohde egyptiläisille, jotka saatuaan tuon nimen *Χημεία* (mistä seuraa kemia) rakensivat hänen kunniaakseen kaupungin nimeltään *Khemmis* eli ”tulen kaupunki”.⁴ Haamin sanotaan kunnioittaneen tulta, mistä syystä [z240] nimi *Cham-main* annettiin pyramideille, jotka vuorostaan on alennettu jokapäiväisessä kielessä chimneyksi, savupiipuksi.⁵

Mielestämme antoropomorfoidun saatanan kiihkeä puolustaja on väärässä. Egypti oli kemian kehto ja sen syntypaikka – tämä aika tietää sen sangen hyvin. Kenrick ja muut todistelevat kuitenkin sanan juuren olevan *chemi* tai *chem*, joka ei ole *Cham* eli Haam, vaan *Khem*, mysteerien egyptiläinen fallinen jumala.

Mutta tässä ei ole kaikki. De Mirville päätti vakaasti löytää saatanaallisen alkuperän jopa nykyään viattomalle tarotille. Hän jatkaa:

Mitä tulee tämän pahan magian laajenemiskeinoihin, traditio paljastaa sen tietyistä metallilevyille (*lames*) jäljennetyistä riimukirjainmerkeistä, jotka vedenpaisumus on säästänyt hävitykseltä⁶. Tätä olisi voitu pitää legendaarisena, elleivät päivittäiset paljastukset olisi osoittaneet sen olevan kaukana siitä. Levyjen kaiverrukset olivat erityisiä, aivan käsittämättömiä merkkejä. Nämä olivat

¹ *Antiquities*, III.

² Englanninkielisille, jotka kirjoittavat Nooan kunnioittoman pojan nimen ”Ham”, muistutetaan, että oikea muoto on ”Kham” tai ”Cham”.

³ Musta magia eli noituus on okkulttisten tieteiden harjoittamisesta jollakin tavoin hankittu huono seuraus. Tämän vuoksi se on tuomittava ainoastaan vaikutustensa perusteella. Ei nimi Haam eikä Kain lausuttuna ole koskaan tappanut ketään. Mutta jos meidän on uskottava tuota samaa Clemens Aleksandrialaista, joka löytää kristinuskon ulkopuolella olevan jokaisen okkultistin opettajan jäljet paholaisesta, niin Jehovah-nimi (lausuttuna *jevo* määrättyllä tavalla) kykeni tappamaan ihmisen pitkän matkan päästä. Kabbalistit eivät aina käyttäneet mysteeristä *Shem-ha-meforashia* pyhiin tarkoituksiin, varsinkaan sapattina eli lauantaina, joka oli pyhitetty Saturnukselle eli pahalle Shanille.

⁴ *Khemmisin*, esihistoriallisen kaupungin on ehkä tai ei ole rakentanut Nooan poika, mutta kaupungille ei annettu hänen nimeään, vaan mysteerijumalatar *Khaemnun* eli *Khaemnisin* (kreikkalainen muoto) nimi. Tuo jumaluus oli kokelaan kiihkeän mielikuvituksen luoma. Kokelasta kiusattiin näin koeajan ”kahdentoista tehtävän” aikana ennen lopullista vihkimystä. Hänen miespuolinen vastineensa on *Khem*. *Chaemmis* eli *Khemmis* (tänään *Akhmim*) oli *Khem*-jumalan pääpaikka. Kreikkalaiset, jotka samastivat *Khem*in Paniin, kutsuivat kaupunkia Panopolikseksi.

⁵ *Des Esprits*, III, 210. Tämä näyttää enemmän uskonnolliselta kostoilta kuin filologiaalta. Kuva vaikuttaa kuitenkin epätäydelliseltä, koska tekijän olisi pitänyt lisätä ”chimney’in”, savupiippuun, noita-akka, joka lentää siitä ulos luudallaan.

⁶ Kuinka ne saattoivat säästyä vedenpaisumukselta, ellei Jumala niin tahtonut? [H. P. B.]

epämääräiseltä muinaisajalta, jolta *haamilaisten* katsotaan saaneen hämmästyttävät ja kauheat kykynsä.¹

Voimme jättää hurskaan markiisin omiin ortodoksiin uskomuksiinsa. Hän vaikuttaa joka tapauksessa aivan vilpittömältä näkökannoissaan. Sittenkin hänen taitavien todistelujensa on täytynyt kaivaa niiden perustaa, sillä matemaattiselta pohjalta on täytynyt selvittää, *ketkä* tai mieluummin *mitkä* Kain ja Haam todella olivat. De Mirville on vain kirkkonsa vilpitön poika, joka on innokas pitämään Kainia ihmishahmoisena henkilönä ja säilyttämään hänet nykyisessä paikassaan ”Pyhässä Raamatussa”. Okkultismin tutkija puolestaan on kiinnostunut vain totuudesta. Mutta ajan on seurattava kehityksen luonnollista kulkua. Kuten sanoin *Hunnuttomassa Isiksessä*:

Olemme kierroksen alimmassa kohdassa ja ilmeisesti siirtymävaiheessa. Platon jakaa universumin älyllisen kehityksen kunkin kierroksen aikana hedelmällisiin ja hedelmättömiin jaksoihin. Kuunalaisissa piireissä eri elementtien sfäärit pysyvät aina täydellisessä harmoniassa jumalaisen elämän kanssa, ”mutta niiden osat”, hän sanoo, ”johtuen liiallisesta läheisyydestä maahan ja niiden sekoittumisesta maalliseen (mikä on ainetta ja sen tähden pahan valtakunta) ovat joskus (jumalaisen) elämän mukaisia ja joskus vastakkaisia sille”. Kun nämä vaihtelut – joita Éliphas Lévi kutsuu ”astraalivalon virroiksi” – universaalissa eetterissä, joka sisältää itsessään jokaisen elementin, ovat sopusoinnussa jumalaisen hengen kanssa, maassa ja kaikessa siihen kuuluvassa vallitsee hedelmällinen kausi. Kasvien, eläinten ja mineraalien okkultiset voimat ovat aivan ihmeellisellä tavalla sympaattisessa yhteydessä ”korkeampaan elämään” ja ihmisen jumalainen sielu on täydellisessä yhteisymmäryksessä ”alemman” kanssa. Mutta hedelmättöminä ajanjaksoina nämä menettävät maagisen sympatiansa ja suurin osa ihmiskunnasta sokeutuu henkisesti kadottaen kaiken tiedon oman jumalaisen henkensä korkeimmista voimista. Olemme nyt hedelmättömässä ajanjaksossa: 1700-luvulla levisi skeptisismi kuin pahanlaatuinen kuumetauti vastustamattomalla voimalla ja jätti 1800-luvulle perinnölliseksi sairaudeksi epäuskon. Jumalainen järki on peitossa ihmiseltä; vain hänen eläimelliset aivonsa filosofoivat.²

¹ Venäjällä on erikoinen teos, jonka on kirjoittanut slaavilaisella papillisella kielellä kuuluisa arkkipiispa Peter Mogila (Hauta). Siinä manataan pois pahoja henkiä ja voimia, jotka vainoavat ennen kaikkea munkkeja ja nunnia. Jotkut, joiden onnistui hankkia se – sillä sen myynti on ankarasti kielletty ja sitä pidetään salassa – yrittivät lukea sitä ääneen manatakseen ulos näitä voimia. Joistakuista tuli hulluja, toiset kuolivat nähdessään, mitä tapahtui. Eräs rouva sai kirjasta epätäydellisen kopion maksamalla siitä 2000 ruplaa. Hän käytti sitä kerran ja heitti sen tuleen samana päivänä, minkä jälkeen hän tuli aivan kalpeaksi aina kun kirja mainittiin.

[Lainatut kohdat ovat de Mirvillen kirjasta *Pneumatologie, Des Esprits*, III, 210.]

² *Hunnuton Isis*, tiede osa 1, 380.

[z33] [b64-74]

LUKU 4

VIHITTYJEN VAITIOLO

Jeesuksen lukuisten vertausten ja sanontojen virheellistä tulkintaa ei sovi ollenkaan ihmetellä. Orfeuksesta, ensimmäisestä vihitystä adeptista, josta historia näkee vilauksen esikristillisen ajan usvan läpi, Pythagoraan, Kungfutsen, Buddhan, Jeesuksen ja Apollonios Tyanalaisen kautta aina Ammonios Sakkasiin kukaan opettaja tai vihitty ei ole koskaan kirjoittanut mitään yleistä käyttöä varten. He kaikki ovat kehottaneet järkähtämättä vaitioloon ja salaamiseen tietyissä asioissa ja teoissa. Kungfute esim. kieltäytyi selittämästä julkisesti ja tyydyttävästi, [z34] mitä hän tarkoitti ”Suurella äärimmäisellä”, tai antamasta avainta ”oljista” ennustamiseen. Ennen korkeinta ja viimeisintä vihkimystään Jeesus puolestaan neuvoi opetuslapsiaan olemaan kertomatta kenellekään, että hän oli Kristus¹ (Khrestos), ”surujen (ja koetusten) ihminen”, tai että hän oli tehnyt kuolleista herättämisen ”ihmetyön”.² Apostolien oli pidettävä salaisuutensa niin, ettei vasen käsi tiennyt mitä oikea käsi teki; yksinkertaisemmin sanottuna, etteivät vaaralliset vasemman puoleisen opin taitajat – oikean puolen adeptien hirvittävät viholliset varsinkin ennen näiden tärkeintä vihkimystä – hyötyisi julkisuudesta ja vahingoittaisi sekä parantajaa että potilasta. Jos edellä olevaa väitetään vain olettamukseksi, mikä silloin olisi näiden pelottavien sanojen merkitys:

Teille on uskottu jumalan valtakunnan salaisuus, mutta nuo ulkopuoliset kuulevat kaiken vain vertauksina, jotta he nähdessäänkään eivät näkisi eivätkä huomaisi, jotta he kuullessaankaan eivät kuulisi eivätkä ymmärtäisi, eivät kääntyisi eivätkä saisi anteeksi.³

Tämän huomautuksen äärimmäinen itsekkyyys ja armoton henki olisi aivan ilmeinen, ellei sitä selitettäisi vaitiolon ja karman lain valossa. Nämä sanat on suoraan yhdistetty hirveään oppiin armovalinnasta. Leimaako hyvä ja älykäs kristitty Vapahtajansa tällaisen julman itsekkyyden häpeätahralla?⁴

¹ *Matt.* 16:20.

² *Mark.* 5:43.

³ *Mark.* 4:11–12.

⁴ Eikö ole ilmeistä, että sanat: ”niin etteivät kääntyisi [engl. lest at any time they should be converted], (tai ”etteivät ehkä kääntyisi” [lest haply they should turn again] – kuten on korjatussa englanninkielisessä versiossa) ja saisi anteeksi” eivät ollenkaan merkitse Jeesuksen pelkäävän, että katumuksen seurauksena joku ulkopuolinen tai ”nuo ulkopuolella olevat” välttyisivät kadotukselta – mitä sananmukaisesti kuolleen kirjaimen merkitys selvästi osoittaa – vaan aivan muuta? Nimittäin, ettei kukaan vihkimätön ymmärtämällä hänen saarnaansa, vertauksen peittämättä sitä, pääsisi selville joistakin salaisista opetuksista ja vihkimismysteereistä – jopa okkulttisista kyvyistä. ”Kääntyisi” on toisin sanoen sellaisen tiedon saamista, joka kuuluu yksinomaan vihityille; ”ja saisi anteeksi”, se on, heidän syntinsä lankeaisivat laittomien paljastajien osalle, niille, jotka olisivat auttaneet ansiottomia

[z35] Totuuksien julistustyö vertauksin jätettiin korkeiden vihittyjen oppilaille. Heidän velvollisuutensa oli seurata salaisen opetuksen avaintietoa paljastamatta sen mysteereitä. Tämä näkyy kaikkien suurten adeptien elämäkerroista. Pythagoras jakoi luokkansa eksoteeristen ja esoteeristen opetusten kuulijoihin. Maagit saivat opetuksensa ja vihkimyksensä Baktrian kaukaisissa ja salaisissa luolissa. Josefuksen sanoessa Abrahamin opettaneen matematiikkaa hän tarkoitti sillä magiaa, sillä pythagoralaisessa kielessä matematiikka tarkoitti esoteerista tietoa eli gnosisista.

Professori Wilder huomauttaa että

Juudean ja Karmelin essealaiset erottivat heihin lukeutuvat samalla tavoin, jakaen heidät kokelaisiin, veljiin ja kehittyneisiin... Ammonios velvoitti valalla oppilaansa olemaan ilmaisematta korkeampia oppejaan muille kuin niille, joita oli perusteellisesti opastettu ja koetettu (valmistettu vihkimykseen).¹

Painavimman syyn ehdottoman salaisuuden välttämättömyyteen antoi Jeesus itse, sikäli kuin *Matteukseen* on luottamista. Sillä Mestarin ilmoitetaan selvästi sanoen:

Älkää antako koirille sitä, mikä on pyhä, älkääkä heittäkö helmiänne sikojen eteen, etteivät ne tallaa niitä jalkoihinsa ja käy teidän kimppuunne ja raatele teitä.²

Hyvin tosia ja viisaita sanoja. Meidän ajallamme on monia joukkoomme kuuluvia ponnekkaasti muistutettu niistä, mutta usein liian myöhään.³

[z36] Jopa Maimonides kehotti vaikenemaan *Raamatun* tekstien todellisesta merkityksestä. Tämä ohje kumoo väitteen, että ”Pyhä kirja” olisi ainoa kirja maa-

korjaamaan satoa sieltä, minne he eivät ole koskaan kylväneet, ja olisivat antaneet heille sitä paitsi keinot, miten välttyä täällä maan päällä heille kuuluvalla karmalta, jonka silloin olisi vaikutettava osaltaan paljastajaan, joka hyvän vaikutuksen sijasta saisi aikaan vahinkoa ja epäonnistuisi.

¹ *New Platonism and Alchemy*, 1869 [ja näköispainos 1975], s. 7-9.

² *Matt.* 7:6.

³ Historia on täynnä todisteita tästä. Ellei Anaksagoras olisi julistanut mysteereissä opetettua suurta totuutta, nim. että Aurinko oli varmasti suurempi kuin Peloponnesos, fanaattinen roskaväki olisi tuskin vainonnut häntä ja ottanut häntä miltei hengiltä. Jos taas Pythagorasta vastaan noussut roskaväki olisi ymmärtänyt, mitä Krotonan salaperäinen viisas tarkoitti ilmoittaessaan, että hän muisti olleensa ”Merkuriuksen – salaisen viisauden jumalan – poika”, hänen ei olisi täytyntä paeta henkensä edestä. Jos Sokrates olisi jättänyt paljastamatta jumalallisen daimoninsa, häntä ei olisi surmattu. Hän tiesi, kuinka vähän hänen vuosisatansa – vihittyjä lukuun ottamatta – olisi ymmärtänyt hänen tarkoitustaan, jos hän olisi ilmoittanut kaiken mitä tiesi Kuusta. Täten hän rajoitti esityksensä allegoriaksi, jonka nyt on todistettu olleen tieteellisempi kuin mitä tähän asti on uskottu. Hän oli sitä mieltä, että Kuu oli asuttu ja että kuuolennot elivät syvissä, suunnattoman suurissa ja pimeissä laaksoissa ja että se on sellaisten syvien laaksojen ulkopuolella ilmaton ja vailla ilmakehää. Kiinnittämättä enempää huomiota tähän paljastukseen, jonka ymmärtävät täysin vain harvat, on näin välttämättä oltava, jos loistavalla Kuullamme on lainkaan ilmakehää. Mysterien salaisiin aikakirjoihin merkittyjen tosiasioiden oli kuoleman uhalla pysyttävä verhottuina.

ilmassa, jonka jumalalliset ennustukset sisältävät pelkkää vilpittöntä totuutta. Näin voi olla oppineiden kabbalistien mielestä, mutta kristittyjen suhteen asia lienee aivan päinvastoin. Sillä oppinut heprealainen filosofi sanoo näin:

Sen, joka tajuaa *Genesiksen* todellisen merkityksen, olisi varottava paljastamasta sitä. Tämä on ohje, jonka kaikki viisaamme toistavat meille ja ennen kaikkea kunnioittavat kuuden päivän työtä. Jos joku keksisi sen *todellisen* merkityksen yksin tai toisen avulla, hänen tulee olla hiljaa, tai jos hän puhuu, hänen on puhuttava siitä epäselvästi ja arvoituksellisesti, kuten minä itse, jättäen lopun niiden arvattavaksi, jotka voivat ymmärtää minua.¹

Kun eräs suurimmista juutalaisista filosofeista tunnustaa näin *Vanhan testamentin* symboliikan ja esoterismin, on vain luonnollista havaita kristittyjen isien tekemän saman tunnustuksen *Uuden testamentin* ja yleensä *Raamatun* suhteen. Toimmekin Clemens Aleksandrialaisen ja Origineen myöntävän asian niin selvästi kuin sanat voivat sen tehdä. Clemens, joka oli vihitty Eleusiin mysteereihin, sanoo:

Siellä opetetut opit sisälsivät kaikkien *opetusten tarkoitukset sellaisina kuin ne oli saatu Moosekselta ja profetoilta.*²

Tosiasioden pieni vääristely annettaneen anteeksi kunnan isälle. Nämä sanat myöntävät kuitenkin sen, että juutalaisten mysteerit olivat samat kuin pakanallisten kreikkalaisten, jotka puolestaan ottivat ne egyptiläisiltä. Nämä taas lainasivat ne kaldealaisilta, jotka saivat ne arjalaisilta, atlantislaisilta ja niin edelleen, jatkuen yli tuon Rodun aikakauden. Clemens myöntää myös avoimesti [z37] evankeliumien salaisen merkityksen sanoessaan, että uskonkappaleiden mysteerejä ei saa ilmaista kaikille.

Mutta koska tätä perimätietoa ei ole julkaistu pelkästään sitä varten, joka tajuaa sanojen suurenmoisuuden, on sen vuoksi välttämätöntä kätkeä mysteeriin Jumalan Pojan opettama viisaus.³

Origenes ei ole yhtään selväsanaisempi *Raamatun* ja sen vertauskuvallisten tarujen suhteen. Hän huudahtaa:

Jos pysymme sananmukaisessa merkityksessä ja meidän olisi ymmärrettävä, mitä on kirjoitettuna juutalaisten ja tavallisten ihmisten laissa, silloin minun olisi häveten tunnustettava ääneen, että Jumala on antanut nämä lait, ja silloin ihmisten lait näyttäivät paremmilta ja kohtuullisemmilta.⁴

Ja hyvin hän on voinut ”hävetä”, tuo varhaisen kristinuskon suhteellisen puh-

¹ [Guide of the Perplexed, II, 29. Maimonides viittaa myös teokseensa *Commentary on the Mishnah (Hagigah, II, i)*. H. P. B. lainaa Kenealyn teosta *The Book of God*, jossa Maimonideen teksti on lyhennettynä. – Z.]

² *Stromateis*, V, xi.

³ *Stromateis*, I, xii.

⁴ Ks. *Leviticus*-saarna [3. Moos.]; lainattu teokseen *The Source of Measures*, s. 306–307.

tauden ajan rehellinen ja vilpittömän isä. Mutta meidän korkeasti kirjallisen ja sivistyneen aikamme kristityt eivät häpeä ollenkaan. Sitä vastoin he nielevät ennen Aurinkon syntymistä olleen ”valon”, Edenin puutarhan, Joonan valaan ja kaiken muun siitä huolimatta, että sama Origenes kysyy aivan luonnollisessa suuttumuspuuskassaan:

Kuka järkevä ihminen voi hyväksyä ilmoituksen, että ensimmäinen, toinen ja kolmas päivä, joiden *ilta* ja *aamu* on mainittu, olivat ilman Aurinkoa, Kuuta ja tähtiä sekä ensimmäinen päivä ilman taivasta? Kuka voi olla sellainen idiootti, että olettaa Jumalan istuttaneen puita Paratiisiin kuin maamies ainakin jne.? Uskon jokaisen pitävän näitä asioita kuvina, joihin kätkeytyy salainen merkitys.¹

Kuitenkin miljoonia ”sellaisia idiootteja” tavataan meidän valistuksen aikakaudellamme eikä vain kolmannella vuosisadalla. Kun tähän lisätään Paavalin varsin selvä *Kirje galatalaisille*, 4:22–25, jossa hän mainitsee, että kertomus Abrahamista ja hänen kahdesta pojastaan on allegorinen ja että Hagar on Siinainvuori, niin hiukan voidaan todella moittia kristittyä tai pakanaa, joka hyväksyy *Raamatun* muutoin paitsi nerokkaan allegorian valossa.

Rabbi Shim'on ben ”Johai”, *Zoharin* kokoonpanija, ei koskaan ilmaissut opin tärkeimpiä kohtia muuten kuin suullisesti ja vain hyvin pienelle oppilasjoukolle. Sen vuoksi [z38] ilman lopullista vihkimistä *merkabaan kabbalan* tutkiminen on vaillinaista, ja *merkabaa* voidaan opettaa vain ”pimeydessä, asumattomassa paikassa ja monien kammottavien kokeiden jälkeen”. Tuon suuren juutalaisen vihityn kuoleman jälkeen tämä kätkeyty oppi on säilynyt pyhänä salaisuutena ulkopuoliselle maailmalle.

Kunnianarvoisissa tannaiittien [tannaim] eli viisaiden miesten lahkossa oli joitakin, jotka opettivat salaisuuksia käytännössä ja vihkivät muutamia opetuslapsia suureen ja lopulliseen mysteerioon. Mutta *Mishna Hagigan* toisessa jaksossa sanotaan, että *Merkaban*² sisällysluettelon ”saa antaa vain vanhoille viisaille”. *Gemara* on vielä dogmaattisempi. ”Mysteerien keskeisiä salaisuuksia ei paljastettu edes kaikille papeille. Ne ilmoitettiin vain vihityille.”³ Saman vaite-liaisuuden havaitsemme vallinneen kaikissa muinaisissa uskonnoissa.⁴

Mitä itse *kabbala* sanoo? Sen suuret rabbit uhkaavat itse asiassa sitä, joka hyväksyy heidän sanomisensa *sanasta sanaan*. Luemme *Zoharista*:

Voi sitä, joka näkee *Toorassa*, laissa, vain yksinkertaisia selostuksia ja taval-lisia sanoja! Sillä, jos se todella sisältäisi vain ne, voisimme jopa tänään kirjoittaa paljon paremman Tooran. Sillä jos löydämme vain yksinkertaisia sanoja,

¹ Origen, *De Principiis*, IV, i, 16.

² [Merkavah.]

³ [Clement, *Strom.*, v, 670.]

⁴ *Hunnuton Isis*, Teologia osa 1, 377.

meidän olisi vain käännättävä maan lainsäätäjien puoleen,¹ niiden, jotka ovat useimmiten suurimpia. Heidän matkimisensa ja Tooran tekeminen heidän sanojensa ja esimerkkinsä mukaan olisi silloin riittävä. Mutta asia ei ole näin. Jokainen Tooran sana sisältää ylevän tarkoituksen ja jalon mysteerin... Tooran selostukset ovat sen vaatteita. Voi sitä, joka luulee vaatteita itse Tooraksi... Yksinkertaiset ihmiset ottavat huomioon vain Tooran ulkokuoren tai selostukset. He eivät tiedä mitään muuta, he eivät näe sitä, mikä kätkeytyy vaatteiden alle. Ne, joita on opastettu enemmän, eivät kiinnitä huomiota vaatteisiin vaan kehoon, joka niihin verhoutuu.²

[z39] Ammonios Sakkas opetti, että viisauuskonnon SALAINEN OPPI oli täydellisenä *Thothin* (Hermeksen) kirjoissa, joista sekä Pythagoras että Platon ammensivat tietonsa ja osan filosofiastaan. Hän selitti näiden kirjojen olevan ”yhtäpitäviä kaukaisen Idän viisaiden opetusten kanssa”. Professori A. Wilder huomauttaa:

Thot-nimen tarkoittaessa kollegiota tai kokousta on hyvin todennäköistä, että kirjat nimettiin siten, koska ne olivat Memfiksen papillisen veljeskunnan koottuja ennustuksia ja oppeja. Rabbi Wise on esittänyt saman olettamuksen heprealaisiin pyhiin kirjoituksiin tallennettujen jumalallisten lausuntojen suhteen.³

Tämä on hyvin todennäköistä. Vihkimättömät eivät vain ole koskaan ymmärtäneet ”jumalallisia lausuntoja”. Filon Aleksandrialainen, ei-vihitty, yritti antaa niiden salaisen merkityksen – ja epäonnistui.

Mutta *Thotin kirjat* tai *Raamattu*, *Vedat* tai *kabbala*, kaikki velvoittivat samaan salassa pitoon, mitä tulee niissä kuvattuihin luonnon mysteereihin. ”Voi sitä, joka paljastaa *laittomasti ensimmäisen vihikijän* mänushin korvaan kuiskaamia sanoja.” Kuka tämä vihikijä oli, sanotaan selvästi *Henokin kirjassa*:

Heiltä [enkeleiltä] kuulin kaiken ja ymmärsin näkemäni, sen mikä ei tapahdu tässä sukupolvessa [Rodussa] vaan sukupolvessa, joka on tuleva kaukaisena ajanjaksona [kuudes ja seitsemäs Rotu] valittujen [vihittyjen] tähden.⁴

Edelleen siinä sanotaan niiden rangaistuksesta, jotka opittuaan ”enkeliä kaikki salaisuudet” paljastavat ne:

He ovat paljastaneet salaisuuksia ja sen vuoksi *heidät on tuomittu*; mutta ei sinua, poikani [Nooa]. Henkien herra tietää, että sinä olet puhdas ja hyvä ja syy-

¹ Materialistiset ”lainlaatijat”, kriitikot ja saddukealaiset, jotka ovat yrittäneet repiä palasiksi suurten muinaisten ja nykyisten aasialaisten mestarien – eivät oppineita sanan nykyaikaisessa merkityksessä – opit ja opetukset, tekisivät viisaasti harkitessaan näitä sanoja. Jos nämä opit ja salaiset opetukset olisi sepitetty ja kirjoitettu Oxfordissa tai Cambridgessä, ne olisivat epäilemättä ulkoasultaan loistavampia. Vastaisivatko ne yhtä hyvin universaaleja totuuksia ja tosiasioita, on kuitenkin toinen asia.

² *Zohar*, iii, 152 b, lainattu Meyerin *Qabbalahiin*, s. 102.

³ *New Platonism and Alchemy*, s. 6.

⁴ *Book of Enoch*, I, 2, Richard Laurence, Lontoo, Kegan Paul, 1883. [Vrt. *Etiopialainen Enoikin kirja*, suom. Johannes Seppälä, Joensuu 1982.]

tön mitä tulee salaisuuksien *paljastamiseen*.¹

Mutta meidän vuosisadallamme on niitä, jotka ”paljastettuaan salaisuuksia” ilman apua ja pelkästään oppineisuutensa ja terävyytensä ansiosta ja jotka ovat kuitenkin rehellisiä ja vilpittömiä ihmisiä, joita uhkaukset ja varoitus eivät pelota, koska he eivät ole koskaan [z40] lupautuneet pitämään mitään salaisuutta, hämmästyvät kovin noista paljastuksista. Eräs heistä on oppinut ”Heprealais-egyptiläisten mysteerien” avaimen kirjoittaja ja keksijä. Kuten hän sanoo, *Raamatun* ”julkaisemisen olosuhteisiin liittyä joitakin outoja piirteitä”.

Raamatun kokoojat olivat ihmisiä, kuten mekin. He tunsivat, näkivät, käsitelivät ja tajusivat avainmitan² avulla elävän ja aina aktiivisen Jumalan *lain*.³ Heidän ei tarvinnut uskoa, että Hän oli, työskenteli, suunnitteli ja saattoi asiat päätökseen kuten mahtava mekaanikko ja arkkitehti.⁴ Mikä sitten säilytti yksinomaan heille tämän tiedon – kun he ensin Jumalan ihmisinä ja sitten Jeesus Kristuksen apostoleina antoivat verhottua rituaalipalvelusta ja tyhjää *uskon* ope- tusta ilman mitään konkreettista todistusta – joka paljastuu vasta harjoittamalla juuri niitä aisteja, jotka jumaluus on antanut kaikille ihmisille varsinaisina kei- noina oikean ymmärryksen saavuttamiseksi? *Mysteeri, vertauskertomus ja epäselvä sanonta* sekä todellisen merkityksen *naamiointi* ovat Vanhan ja Uuden testamentin taakkana. Jos oletetaan, että *Raamatun* kertomukset ovat tarkoituk- sellisia sepityksiä tietämättömien joukkojen erehdyttämiseksi, jopa pakottaes- saan hyväksymään täydellisen moraalisten velvollisuuksien säännösten, miten voidaan puolustaa niin suuria petoksia osana jumalallista maailmanjärjestystä, kun yksinkertaisen ja täydellisen *totuudenmukaisuuden* ominaisuuden on asioi- den luonteen vuoksi kuuluttava tuohon maailmanjärjestykseen? Mitä tekemistä mysteerillä on tai mitä sillä pitäisi olla Jumalan totuuksien julkaisemisessa?⁵

Aivan varmasti ei yhtään mitään, jos nuo mysteerit olisi annettu alussa. Asia on toisin ihmiskunnan ensimmäisten, puolijumalallisten, puhtaiden ja henkisten Rotu- jen suhteen. Heillä oli ”Jumalan totuudet” ja he elivät niiden ja ihanteidensa mu- kaan. He säilyttivät ne niin kauan kuin oli tuskin mitään pahaa, ja tästä tuskin joh- tuu noiden tietojen ja totuuksien mahdollinen väärinkäyttö. Mutta kehitys ja asteit- tainen vajoaminen aineellisuuteen on myös yksi ”totuuksista” ja myös yksi ”Juma-

¹ *Main. teos*, LXIV, s. 10. [Vrt. *Etiopialainen Eenokin kirja*, LXIV, 1–2, LXV, 10–11.]

² Avaimen osoitetaan olevan ”mittojen lähteessä, lähtöisin englantilaisesta tuumasta ja muinaisesta kyynästä”, kuten kirjoittaja yrittää osoittaa.

³ Sana voisi monikkomuodossa ratkaista paremmin mysteerin. Jumala on *aina läsnäoleva*; jos hän olisi *aina aktiivinen*, hän ei voisi olla enää ääretön Jumala – eikä aina läsnäoleva rajoituksessaan.

⁴ Kirjoittaja on ilmeisesti kenraali [Albert] Piken tavalla ajatteleva vapaamuurari. Niin kauan kuin Amerikan ja Englannin vapaamuurarit hylkäävät Ranskan ”Suuren Orientin luovan periaatteen”, he pysyvät eksyksissä.

⁵ J. Ralston Skinner, *Key to the Hebrew Egyptian Mystery in the Source of Measures*, 1875, s. 308-309. [Uusi painos: San Diego, Kalifornia, USA, 1980]

lan laeista”. Kun [z41] ihmiskunta edistyi ja tuli joka sukupolvelta enemmän maaksi, maalliseksi, jokaisen väliaikaisen egon yksilöllisyys alkoi puolustautua. Juuri persoonallinen itsekkyyks kehittää ja jouduttaa ihmistä hänen tietojensa ja kykyjensä väärinkäyttöön. Itsekkyyks on inhimillinen rakennelma, jonka ikkunat ja ovet ovat aina selko selällään kaikenlaisen pahuuden astumiseksi ihmissieluun. Ihmiskunnan varhaisaikana harvat ihmiset olivat ja nyt vielä harvemmat ovat halukkaita toteuttamaan paavin pontevaa julistusta, että hän repisi pois sydämensä, ellei sillä olisi parempaa tehtävää kuin rakastaa vain itseään ja nauraa kaikille hänen lähimmäisilleen. Tämän vuoksi oli välttämätöntä asteittain poistaa ihmiseltä hänen jumalalliset tietonsa ja kykynsä, joista tuli jokaisen uuden ihmiskierroksen myötä yhä vaarallisempi kaksipäinen ase, jonka paha puoli uhkasi aina ihmisen lähimmäistä ja jonka kykyjä hyvään käytettiin tuhlaten vain itseen. Niistä harvoista ”valituista”, joiden sisäinen luonne ei välittänyt ulkoisesta fyysisestä kasvusta, tuli siis aikaa myöten ilmoitettujen mysteerien ainoita suojelijoita. He siirsivät tiedon niille, jotka kykenivät parhaiten säilyttämään sen ja pitämään sen muiden saavuttamattomissa. Jos tämä selitys torjutaan salaisilta opetuksilta, jo uskonnon nimestäkin tulee petoksen ja väärennöksen synonyymi.

Massojen ei kuitenkaan voitu sallia jäävän ilman minkäänlaista moraalista rajoitusta. Ihminen on aina halunnut hartaasti ”toiselle puolelle” eikä hän voi elää ilman jonkinlaista ihannetta suuntamerkinä ja lohdutuksena. Kuitenkaan ei kenellekään tavalliselle ihmiselle, ei edes nykyisen yleisen kasvatuksen aikakaudella, voitu uskoa liian metafysisiä totuuksia, joita hänen mielensä ei pystyisi käsittämään ilman vaaraa, että sitä seuraisi uhkaava vastavaikutus ja että usko jumaliin ja pyhimyksiin tekisi tilaa epätieteelliselle tyhjälle ateismille. Ei kukaan todellinen filantrooppi, eikä siten kukaan okkultisti, voisi ajatella hetkeäkään ihmiskuntaa ilman mitään uskontoa. Jopa nykyinen eurooppalainen sunnuntaihin rajoittuva uskonto on parempi kuin ei mitään.

Mutta jos, kuten Bunyan¹ ilmaisee asian, ”uskonto on paras haarniska, joka ihmisellä voi olla”, se on varmasti ”huonoin naamio”, ja juuri tuota naamioita ja valheellista teeskentelyä vastaan okkultistit ja teosofit taistelevat. Todellinen ideaalinen jumaluus, yksi ainoa elävä Jumala luonnossa, ei voi koskaan sallia ihmisen palvontaa, jos tuo [z42] ulkoinen naamio, jonka ihmisen mielikuviutus on punonut ja jonka vallanhimoisen papin petollinen käsi on heittänyt jumaluuden ylle, vedetään syrjään. Tämän vuosisadan alkaessa on koittanut se hetki, jolloin jokaisen kansan ”korkein Jumala” syöstään valtaistuimelta yhden ainoan universaalien jumaluuden hyväksi. Tuo Jumala ei ollut rakkauden vaan muuttumattoman lain Jumala, ei laupeuden vaan oikeudenmukaisen koston Jumala, joka pelkää kannustaa pahantekoon ja sen toistamiseen.

Suurin rikos, mitä ihmiskunnan osaksi on koskaan langennut, tehtiin sinä päivänä, jolloin ensimmäinen pappi keksi ensimmäisen rukouksen itsekäs tarkoitus mielessään. Jumala, jota kohtuuttomat rukoilijat voivat lepyttää ”siunaamaan palvojan aseet” ja lähettämään häviötä ja kuolemaa tuhansille vihollisilleen – veljilleen,

¹ [Ks. Thomas Fuller, *Gnomologia*, # 4011.

jumaluus jonka voidaan olettaa kuuntelevan ylistyslauluja, joihin on sekoitettu pyyntöjä ”suotuisasta tuulesta” itselle ja yhtä luonnollisesti tuhoisaa tuulta päinvas-
taiselta suunnalta tuleville toisille merenkävijöille – juuri tämä käsitys Jumalasta on
ruokkinut ihmisen itsekkyyttä ja riistänyt häneltä hänen itseluottamuksensa. Ruko-
us on jalostavaa toimintaa silloin kun se on syvä tunne, itse sydäimestä eteenpäin
tulviva kiihkeä halu toisten ihmisten parhaaksi, ja kun se on kokonaan kääntynyt
pois itsekkäistä henkilökohtaisista päämääristä. Kaipaus tuolla puolen olevaan on
luonnollinen ja pyhä ihmisessä, mutta vain sillä ehdolla, että tuo riemu jaetaan
muiden kanssa. Voi hyvin ymmärtää ja arvostaa ”pakanallisen” Sokrateen sanoja
hänen julistaessaan syvässä vaikkakin oppimattomassa viisauudessaan:

Rukoustemme olisi oltava siunauksia kaikille ylimalkaan, sillä Jumala tietää
parhaiten, mikä on meille hyväksi.¹

Mutta virallinen rukous – yleisen hädän puolesta tai yhden yksilön hyödyksi,
joka ei ota lukuun tuhansille aiheutuvia vahinkoja – on rikoksista halpamaisin,
ollen sitä paitsi sopimatonta omahyväisyyttä ja taikauskoa. Se on peritty ja ryöväyty
suoraan Jehovan seuraajilta – autiomaan ja kultaisen vasikan juutalaisilta.

Kuten pian osoitetaan, niin juuri ”Jehova” johdatti mieleen välttämättömyyden
verhota ja salata tämä korvike nimellä, jota on mahdoton lausua. Siitä seurasi myös
kaikki nuo ”mysteerit, [z43] vertaukset, hämärät sanonnat ja naamiot”. Mooses oli
joka tapauksessa vihkinyt heimonsa 70 vanhinta näihin kätettyihin totuuksiin, ja
siten *Vanhan testamentin* kirjoittajat ovat jossain määrin oikeutetulla perustalla.
Uuden testamentin kirjoittajat eivät ole onnistuneet tehtävässään senkään vertaa.
He ovat turmelleet Kristuksen korkean keskushahmon dogmeillaan ja ovat aina
siitä asti johtaneet ihmisiä miljooniin erehdyksiin ja mitä synkimpiin rikoksiin Hä-
nen pyhässä nimessään.

On ilmeistä, että Paavalia ja Clemens Aleksandrialaista lukuun ottamatta, jotka
kummatkin oli vihitty mysteereihin, kukaan isistä ei tiennyt paljoa totuudesta. He
olivat enimmäkseen oppimattomia, tietämättömiä ihmisiä. Ja jos sellaiset kuin Au-
gustinus ja Lactantius tai lisäksi kunnianarvoisa Beda ja muut aina Galilein² aikaan
asti olivat niin valitettavan tietämättömiä pakanallisissa temppeleissä opetetuista
tärkeimmistä totuuksista – esimerkiksi maan pyöreyydestä, aurinkokeskisestä järjes-
telmästä puhumattakaan – kuinka suuri onkaan täytynyt olla muiden tietämättö-

¹ [Ks. Platonin *Lait*, kirjat 3, 7 ja 10.]

² *Des Esprits* -teoksessa osa IV, s. 105–112, markiisi de Mirville lukee tiedon aurinkokeski-
sestä järjestelmästä – ennen Galileita – Urbanuksen, 8:n paavin, ansioksi. Tekijä menee
vielä pitemmälle. Hän yrittää osoittaa, että kuuluisa paavi oli, ei vainooja vaan Galilein
vainoama, ja kaiken lisäksi firenzelaisten astronomien panettelema. Jos näin on asianlaita,
silloin se on paljon pahempaa roomalaiskatoliselle kirkolle, koska sen paavit tästä tietoisina
yhä vaikenivat tässä hyvin tärkeässä asiassa suojellakseen joko Joosuaa tai omaa erehtymät-
tömyyttään. Voi hyvin ymmärtää, että *Raamatun* ollessa korotettuna niin korkealle toisten
järjestelmien yläpuolelle ja sen väittämän monoteismin ollessa riippuvainen ylläpidetystä
vaitiolosta, ei tietenkään voitu muuta kuin pysyä hiljaa sen symboliikasta, sen kaikkien
virheiden jäädessä näin ollen Jumalan syyksi.

myyden! Oppineisuus ja synty olivat synonyymejä varhaiskristittyjen silmissä. Tästä johtuivat syytökset, että pakanalliset filosofit olivat jatkuvasti tekemisissä paholaisen kanssa.

Mutta totuuden on tultava ilmi. Okkultistit, joihin sellaiset kirjoittajat kuin de Mirville viittasi kirottun Kainin seuraajina, voivat nyt esittää päinvastaista. Se, mikä on ollut tähän asti tunnettua vain muinaisille ja nykyisille kabbalisteille Euroopassa ja Aasiassa, julkaistaan nyt ja sen osoitetaan olevan matemaattisesti totta. *The Key to the Hebrew-Egyptian Mystery in The Source of Measures* -teoksen tekijä on nyt toivottavasti osoittanut yleiseksi tyydytykseksi, että kahden suuren Jumala-nimen, Jehovan ja Elohimin,¹ eräät numeeriset arvot merkitsevät halkaisijan ja kehän arvoa, [z44] toisin sanoen ne ovat geometrinen suhteiden numeerisia vertauslukuja; ja lopulta että *Jehova on Kain ja päinvastoin*.

Tuo tekijä sanoo, että tämä näkökohta:

...auttaa myös poistamaan hirvittävän tahran Kainin nimestä, huijauksen, jonka tarkoitus oli turmella hänen maineensa. Sillä jopa ilman näitä osoituksia, itse tekstin perusteella, *hän [Kain] oli Jehova*. Siten teologisten koulujen olisi syytä tehdä, jos suinkin mahdollista, palvelemaan Jumalan hyvään nimeen ja maineeseen kunniakas muutos.²

Tämä ei ole ensimmäinen ”teologisten koulukuntien” saama varoitus, jotka kuitenkin epäilemättä tiesivät sen alusta alkaen, kuten myös tiesi Clemens Aleksandrialainen ja muut. Mutta jos asia on niin, he hyötyvät vielä vähemmän siitä, koska myöntäminen hämmäntäisi heitä enemmän kuin pelkkä vakiintuneen uskon pyhyys ja arvokkuus.

Nyt voidaankin kysyä, mikseivät aasialaiset uskonnot, joilla ei ole mitään tämänkaltaista salattavaa ja jotka ilmoittavat täysin avoimesti oppiensa esoteerisen luonteen, seuraa samaa kaavaa? Seuraavasta yksinkertaisesta syystä: Kun kirkon nykyinen ja epäilemättä pakollinen vaitiolo tässä asiassa koskee vain *Raamatun* ulkoista ja teoreettista muotoa – näiden salaisuuksien paljastuminenhan ei olisi

¹ Tässä kirjassa käytetään sekä muotoa Elohim että elohimit. – Suom. toim.

² *Main. teos*, liite VII, s. 296. Kirjoittaja on iloinen löytäessään tämän asian selitetynä matemaattisesti. Kun *Hunnuttomassa Isiksessä* mainittiin, että Jehova ja Saturnus olivat yksiä ja samoja adam kadmonin, Kainin, Aadamin ja Eevan, Abelin, Setin jne. kanssa, ja *Salaisessa opissa* (II osa, s. e442, 444, e461 ynnä seur. sivut), että kaikki olivat samaa tarkoittavia symboleja ja että ne vastasivat salaisia lukuja ja niillä oli *Raamatussa* samoin kuin muissa opeissa enemmän kuin yksi merkitys, tekijän esitystä ei huomattu. *Isis* ei ollut tieteellisessä muodossa ja esittäessään itse asiassa liian paljon se antoi kovin vähän tyydyttävää tutkijaa. Mutta jos matematiikka ja geometria *Raamatun* ja *kabbalan* todisteiden lisäksi kelpaavat mihinkään, yleisön on oltava tyytyväinen. Ei voida löytää perusteellisempää, tieteellisemmin esitettyä todistetta, joka osoittaisi, että Kain on Elohimin (Sefira Bina) muodonmuutos androgyyniksi Jah-Veh’iksi (eli Jumala-Eevaksi) ja että Set on miehinen Jehova, kuin on esitetty Seyffarthin, Knightin jne. yhteisissä paljastuksissa ja viimein Ralston Skinnerin erinomaisessa teoksessa. Näiden ensimmäisten ihmisrotujen personointien lisäyhteyksiä ja asteittaista kehitystä selvittellen lähemmin myöhemmin tekstissä.

merkinnyt mitään käytännön vahinkoa, jos ne olisi selitetty ensin –, itämaisessa esoterismissa ja symboliikassa asia on aivan toisin. Evankeliumien suuri keskushahmo olisi pysynyt yhtä [z45] aitona *Vanhan testamentin* symboliikan paljastuessa kuin buddhalaisuuden perustajankin keskushahmo, jos Buddhan syntymää edeltäneiden brahmalaisten *purâna*-tekstien olisi osoitettu olevan allegorisia. Jeesus Nasaretilainen olisi lisäksi saavuttanut enemmän kuin mitä hän olisi menettänyt, jos hänen olisi sanottu olevan tavallinen kuolevainen, joka tuomittiin hänen omien toimiansa ja ansioittensa perusteella sen sijaan, että hänet otettiin kristinuskoon Jumalana, jonka monia sanoja ja tekoja nyt niin avoimesti kritisoidaan.

Toisaalta symbolit ja allegoriset sanomat, jotka *Vedoissa*, *Brahmanoissa* ja *Upanishadeissa* ja erikoisesti lamalaisten *Theg-pa Chen-po mdo'ssa* [mahâyâna-suuttrissa] sekä muissa teoksissa peittävät luonnon suuria totuuksia, ovat aivan toisen luonteisia ja niiden salainen merkitys on paljon pulmallisempi. Kun *Raamatun* lähes kaikilla hieroglyfeillä on kolmiyhteinen perusta, itämaisten kirjojen hieroglyfit perustuvat seitsemäisyyden periaatteelle. Ne ovat yhtä läheisessä yhteydessä fysiikan ja fysiologian mysteereihin kuin psykologiaan ja kosmisten elementtien transsendentaaliseen luonteeseen sekä teogoniaan.¹ Ratkaistuina ne olisivat enemmän kuin turmiollisia vihkimättömille. Annettuina nykyisille sukupolville niiden nykyisessä fyysisessä ja älyllisessä kehitysvaiheessa, henkisyiden ja jopa käytännön moraalisuuden puuttuessa, niistä tulisi ehdottoman tuhoisia.

Pyhien paikkojen salaiset opetukset eivät kuitenkaan ole jääneet todistusta vaille: niistä on tullut monin tavoin kuolemattomia. Ne ovat ilmestyneet maailmalle satoina teoksina täynnä alkemistien omituista, päätä sekoittavaa fraseologiaa. Ne ovat virranneet kuin okkulttisen mystisen tiedon hillitsemätön vesiputous runoilijoiden ja runonlaulajien kynistä. Ainoastaan neroilla oli tiettyjä etuoikeuksia noina pimeinä aikoina, jolloin kukaan uneksija ei voinut esittää maailmalle ainuttakaan kuvitelmaa sovittamatta taivastaan ja maataan raamatulliseen tekstiin. Vain nerot saattoivat paljastaa vapaasti joitakin suurimpia totuuksia vihkimyksistä noina mentaalisen sokeuden vuosisatoina, jolloin ”pyhän toimiston” pelko heitti paksun verhon jokaisen kosmisen ja psyykkisen totuuden ylle. Mistä Ariosto sai *Orlando furiosossaan* ajatuksen Kuun laaksosta, jossa kuolemamme jälkeen voimme saada ajatuksia ja mielikuvia kaikesta maassa olevasta? Kuinka Dante saattoi kuvailla *Infernossaan* – uusi Johanneksen ilmestys, todellinen okkulttinen ilmestyskirja runomitassa – käyntiään [z46] seitsemän piirin sielujen luona ja yhteyttäni niihin? Jokainen okkulttinen totuus on saanut olla vapaasti runoissa ja satiirissa, niitä ei ole osattu ottaa vakavasti. Kreivi de Gabalis on tunnetumpi ja arvostetumpi kuin Porfyrios ja Jamblikhos. Platonin salaperäinen Atlantis on julistettu kuvitelmaksi, kun taas Nooan vedenpaisumus on näihin asti askarruttanut eräitä arkeologeja, jotka pilkkaavat Marcel Palingeniuksen *Eläinradan*² arkkityyppistä maailmaa ja ottaisivat henkilökohtaisena loukkauksena, jos heitä pyydetäisiin keskustelemaan Her-

¹ Oppi jumalten synnystä – Suom. toim.

² [Marcello Palingenio Stellato (Pier Angelo Manzolin salanimi), *Zodiacus vitae jne.*, n. 1534.]

mes Tsirmegistoksen neljästä maailmasta, jotka ovat prototyyppinen, henkinen, astraalinen ja elementaarinen maailma, kolmen muun ollessa avoimen näyttämön takana. Ilmeisesti sivistynyt yhteiskunta on yhä vain puolittain valmis näihin paljastuksiin. Tämän vuoksi vihityt eivät paljasta koko salaisuutta, ennen kuin suurin osa ihmiskuntaa on muuttanut nykyistä luonnettaan ja pystyy paremmin omaksumaan totuuden. Clemens Aleksandrialainen oli ehdottoman oikeassa sanoessaan, että se viisaus, jonka ”Jumalan pojat” ovat opettaneet, on välttämättä kätkeytyvä mysteeriin.

Kuten tullaan näkemään, tuo viisaus koskee kaikkia alkuperäisiä totuuksia, jotka itse maailmankaikkeuden ”rakentajat” ovat antaneet ensimmäisille Roduille, ”järkisyntyisille”.

...jokaisella sivistystä omaavalla muinaisella kansalla oli esoteerinen oppinsa, järjestelmä, jota nimitettiin VIISAUDEKSI,¹ ja niitä, jotka olivat omistautuneet sen harjoittamiseen, kutsuttiin ensin viisaiksi... Pythagoras kutsui tätä järjestelmää ή γνωσις των όντων, gnosikseksi eli tiedoksi asioista, jotka olivat. VII-SAUDEN jalon nimen alle muinaiset opettajat, Intian viisaat, Persian ja Babylonian maagit, Israelin [z47] tietäjät ja profeetat, Egyptin ja Arabian hierofantit sekä Kreikan ja lännen filosofit sisällyttivät kaiken sen tiedon, jota he pitivät olennaisesti jumalallisena, luokitellen osan esoteeriseksi ja lopun eksoteeriseksi. Rabbit kutsuivat eksoteerista ja maallista osaa *merkabaksi* [vaunuiksi], joka oli korkeamman tiedon sisältävä ruumis eli käyttöväline.²

Puhumme myöhemmin idän cheloja sitovasta vaitiolon laista.

¹ Vanhoilta ajoilta säilyneet kirjoitukset personoivat viisauden usein Luojan emanaatioksi ja kumppaniksi. Näitä ovat hindujen Buddha, Babylonian Nabu, Memfoksen Thot ja Kreikan Hermes sekä naispuoliset jumalolennot Neith, Metis, Athene ja gnostinen voima Akhamot eli Sofia. Samarialainen *Pentateukki* kutsui *Genesisistä* Akamauthiksi eli Viisaudeksi, ja vanhojen tutkielmien kaksi jäännöstä, *Viisauden kirja* ja *Jeesus Siirakin kirja*, liittyvät samaan aiheeseen [ks. Vanhan testamentin apogryfikirjat]. *Mashalimin kirja* – Salomonin puheet eli *sananlaskut* – kuvaavat Viisautta Luojan apulaisena. Idän salaisessa viisausopissa tuo apulainen on kollektiivisesti Alkuperäisen Valon ensimmäiset ulosvirtaukset, seitsemän dhyan-chohania, joiden on osoitettu olevan samoja kuin roomalaiskatolisten ”seitsemän läsnäolon henkeä”.

² *New Platonism and Alchemy*, s. 6 ja av.

LUKU 5

JOITAKIN SYITÄ VAITIOLOON

Usein valitetaan, että vihityt ovat salanneet maailmalta okkulttisia tieteitä ja kieltäneet ne ihmiskunnalta. On kuulunut myös sellaisia väitteitä, että salaisen tiedon suojelijat olivat itsekkäitä salatessaan muinaisen viisauden aarteita; että sellaisen tiedon, jos minkään, kätkeminen tiedemiehiltä oli ehdottoman rikollista jne.

Salaamiseen on kuitenkin täytynyt olla erittäin pätevät syyt, koska jo historian aamunkoitosta alkaen jokainen hierofantti ja ”Mestari” on menetellyt siten. Pythagorasta, ensimmäistä esikristillisen Euroopan adeptia ja todellista tiedemiestä syytetään siitä, että hän opetti julkisesti, ettei maa liikkunut ja että tähdet pyörivät sen ympäri. Sitä vastoin hän selitti etuoikeutetuille adepteilleen, että hän uskoi maan liikkuvan planeettana ja kuuluvan aurinkokeskiseen järjestelmään. Syyt vaikenemiseen ovat kuitenkin monet eikä tietoja salattu turhan päiten. Tärkein syy esitettiin *Hunnuttomassa Isiksessä*. Se toistetaan tässä.

Jo sinä päivänä, jona varhaisten rotujen ”jumalallisten dynastioiden” ensimmäinen opettaja opetti ensimmäiselle mystikolle keinon yhteyden pitämiseksi tämän maailman ja näkymättömien joukkojen maailmojen välillä, aineen piirin ja puhtaan hengen piirin välillä, hän teki sen johtopäätöksen, että tämän salaperäisen tieteen jättäminen [tahtoen tai tahtomattaan] rahvaan häväistäväksi merkitsisi sen menettämistä. Sen väärinkäyttö saattaisi viedä ihmiskunnan nopeaan tuhoon; oli kuin olisi ympäröinyt lapsijoukon [z48] räjähdyspanoksilla ja antanut sille tulitikkuja. Ensimmäinen jumalallinen opettaja vihki vain muutaman valitun ja noudatti vaiteliaisuutta kansanjoukkojen suhteen. [He tunsivat ”jumalansa” ja jokainen adepti tunsu suuren ”ITSEN” sisässään.] ”Ätman”, ”Itse”, mahtava Herra ja Suojelija, näytti koko voimansa sille joka tunnisti ”vielä heikon äänen”, heti kun ihminen tiesi hänen olevan ”minä olen”, ”ego sum”, ”asmi”. Ensimmäisen vedarunoilijan kuvaamista alkuajoista aina meidän päiviimme saakka ei ole ollut yhtäkään filosofin nimeä ansaitsevaa, joka ei olisi kantanut sydämensä hiljaisessa pyhäkössä tuota suurta, salaperäistä totuutta. Jos hän oli vihitty, hän oppi sen pyhänä tietona, jos hän ei ollut, silloin Sokrateen tavoin toistaen itselleen ja lähimmäisilleen jaloa kehotusta ”oi ihminen, tunne itsesi” hän onnistui havaitsemaan Jumalan sisässään. ”Te olette jumalia”, kertoo meille psalmintekijäkuningas ja huomaamme Jeesuksen muistuttaneen kirjanoppineita siitä, että tämä ilmaus oli osoitettu muille kuolevaisille ihmisille, ja väittäneen ilman mitään herjausta tämän kuuluvan heillekin.¹ Ja uskollisen kaiun tavoin Paavali, vakuutettuaan että me kaikki olemme ”elävän Jumalan temppeleitä”,² lisää

¹ Joh. 10:34–35.

² 2. kor. 6:16.

varovasti, että loppujen lopuksi kaikki nämä asiat on tarkoitettu vain ”viisaille” ja että on ”luvatonta” niistä puhua.¹

Tässä esitetään muutamia syitä vaitioloon.

Kreikkalaisten uusplatonikkojen kutsuma teofania oli ja on yhä käytännön teurgian pääsääntö ja yleisavain sovellettaessa sitä vakavaan kosmisten ja sideeristen, psyykkisten ja henkisten mysteerien opiskeluun. Yleisesti hyväksytyssä merkityksessään se on ”kommunikointia jumalien (tai jumalan) ja niiden vihittyjen kuolevaisten välillä, jotka pystyvät henkisesti nauttimaan tällaisesta yhteydestä”. Esoteerisesti se merkitsee kuitenkin enemmän kuin tämä. Se ei nimittäin ole vain Jumalan läsnäoloa, vaan persoonallisen jumaluuden, korkeamman itsen, todellinen – kuinka tilapäinen tahansa – inkarnaatio, niin sanottu sulautuminen ihmiseen, edustajaansa, maan päällä. Yleisenä sääntönä Korkein Jumala, inhimillisen olennon ylisielu (ätma-buddhi), vain varjostaa yksilöä hänen elämänsä aikana opetus- ja ilmestystarkoituksessa. Roomalaiskatolilaiset, jotka virheellisesti kutsuvat tuota ylisielua suojelusenkeliksi, sanoisivat sen seisovan ulkopuolella ja vartioivan. Mutta teofanisen mysteerin kyseessä ollen se inkarnoituu teurgiin ilmestystarkoituksessa. Kun inkarnaatio on tilapäinen, noiden mysteeristen transsien tai ”ekstaasin” aikana, mitä Plotinos kuvaa

[z49] Mielen vapautumiseksi rajallisesta tietoisuudestaan tullen yhdeksi ja samastuen rajattomaan,

tämä suurenmoinen tila on hyvin lyhyt. Inhimillisen sielun ollessa Jumalansa jälkeläinen eli emanaatio ”Isä ja Poika” tulevat yhdeksi ”jumalallisen lähteen virratessa kuin joki inhimilliseen uomaansa”.² Poikkeustapauksissa mysteeristä tulee kuitenkin täydellinen. Sana tulee lihaksi todellisuudessa. Yksilöstä tulee jumalallinen sanan täydellisessä merkityksessä, koska hänen persoonallinen jumalansa on tehnyt hänestä pysyvän, elämän pituisen tomumajansa – ”Jumalan temppelin”, kuten Paavali sanoo.

Se mitä tässä tarkoitetaan ihmisen *persoonallisella* jumalalla, ei tietenkään ole ainoastaan hänen seitsemäs prinsiippinsä, koska sinänsä ja pohjimmiltaan se on vain säde rajattomasta valomerestä. Yhdessä jumalallisen sielumme, buddhin, kanssa sitä ei voi sanoa duadiksi, kaksinaiseksi, vaikka sitä muuten voitaisiin, koska, vaikkakin muodostuen ätmasta ja buddhista (kaksi korkeampaa prinsiippiä),

¹ *Hunnuton Isis*, Teologia osa 1, s. 340. H. P. B. teki monia muutoksia *Isiksen* alkuperäistekstin lainauksiin ja niitä seurataan tässä teoksessa.

² Plotinos väitti kokeneensa tämän suurenmoisen tilan kuusi kertaa mystisen elämänsä aikana. Porfyrios väittää, että Apollonios Tyanalainen yhtyi näin neljä kertaa jumaluuteensa – väite jonka me uskomme olevan erehdys, koska Apollonios oli nirmānakāya (jumalallinen inkarnaatio – ei avatāra) – ja hän (Porfyrios) vain kerran ollessaan yli 60 vuoden ikäinen. Teofaniaa (Jumalan todellinen näyttäytyminen ihmiselle), teopatiaa (”jumalallisen luonnon sulautuminen”) ja teopneustiaa (inspiraatio tai mieluummin mystinen kyky kuulla suullisesti Jumalan opetuksia) ei ole koskaan ymmärretty oikein. [Ks. myös *New Platonism and Alchemy*, s. 13.]

edellinen ei ole mikään olemus vaan emanaatio absoluutista ja todellisuudessa siitä jakamaton. Persoonallinen jumala ei ole monadi, vaan todellakin jälkimmäisen prototyyppi, mitä paremman sanan puutteessa kutsumme *ilmenneeksi* kâramâtmaksi (kausaalinen sielu),¹ yhdeksi ihmismonadien tai egojen ”seitsemästä” päälähteestä. Egot muodostuvat ja voimistuvat vähitellen inkarnaatiosyklinsä aikana yksilöllisyyden jatkuvasti vahvistuessa persoonallisuuksista, joihin inkarnoituu tuo androgyyninen, puolihenkilinen, puolimaallinen prinssioppi osallistuen sekä henkiseen että maalliseen. Vedantalaiset kutsuvat sitä jîvaksi ja vijñānamaya-koshaksi ja okkultistit manakseksi (mieli). Se on lyhyesti sanottuna se, mikä yhtyen osittain monadiin inkarnoituu jokaisessa uudessa syntymässä. Yhtyneenä täydellisesti (seitsemänten) prinssioppiinsä, puhtaaseen [z50] henkeen, se on jumalallinen korkeampi itse, kuten jokainen teosofian opiskelija tietää. Jokaisen uuden inkarnaation jälkeen buddhi-manas valitsee, niin sanoaksemme, persoonallisuudeksi kutsutun kukan tuoksun, jonka täysin maallinen jäännös – sen pohjasakka – jää varjona lakastumaan. Transsendentaalisen metafyyssisenä tämä on opin vaikein osa.

Kuten tässä ja muissakin teoksissa on usein toistettu, muinaisia filosofeja, viisaita ja adepteja ei ollenkaan voi syyttää epäjumalanpalvelusta. Tuntiessaan jumalallisen yhteyden he olivat itse asiassa ainoat, jotka esoterismin mysteereihin vihitäytinä ymmärsivät oikein hyponoian eli antropomorfismin perimmäisen merkityksen, joka koski niin kutsuttuja enkeleitä, jumalia ja kaikenlaisia henkisiä olentoja. Jokainen palvoen ainoaa jumalallista olemusta, joka täyttää kaiken luonnossa, kunniotti mutta ei koskaan palvonut tai jumaloinut ketään näistä ”jumalista”, korkeista tai alhaisista – ei edes omaa persoonallista jumaluuttaan, josta hän oli säde ja jonka puoleen hän kääntyi.²

Pyhä kolminaisuus virtaa Yhdestä ja on tetraktys. Jumalat, demonit ja sielut ovat virtausta kolminaisuudesta. Sankarit ja ihmiset toistavat hierarkiaa itsessään.

Näin sanoi Khioksen Metrodoros, pythagoralainen, lauseen jälkimmäisen osan tarkoittaessa, että ihmisellä on sisässään seitsemän jumalallisen hierarkian seitsemän hentoa heijastusta. Sen vuoksi hänen korkeampi itsensä on vain suoran säteen taittunut valokuova. Se, joka pitää jälkimmäistä olentona sanan tavallisessa merkityksessä, on ”jumalanpilkkaja ja ateisti”, joista Epikuros puhui, sillä hän liittää tuohon jumalaan ”tavallisen kansan uskomukset”, mikä on karkeammanlaatuista antropomorfismia.³ Adeptit ja okkultistit tietävät, että ”vain ensimmäisiä prinssioppeja kutsutaan jumaliksi” (Aristoteles). Ne ovat älykkäitä, [z51] tietoisia ja *eläviä*

¹ Kârana sharîra on kausaaliruumis ja sitä kutsutaan joskus persoonalliseksi jumalaksi. Ja sitä se onkin eräässä mielessä.

² Tämä olisi eräässä merkityksessä itsepalvontaa.

³ Epikuros sanoi: ”Jumalia on olemassa, mutta ne eivät ole sellaisia kuin *hoi polloi* (tavalliset ihmiset) uskovat. Jumalanpilkkaja [eli ateisti] ei ole se, joka kieltää tavallisen kansan jumalat, vaan se, joka liittää jumaliin tavallisen kansan uskomukset.” [Diogenes Laertios, *Merkittävien filosofien elämät ja opit*, 10, 123, suom. Marke Ahonen, 2002.]

”prinsiippejä”, seitsemän alkuvaloa, jotka ovat *ilmenneet ilmenemättömästä* valosta – joka on meille pimeyttä. Ne ovat seitsemän – eksoteerisesti neljä – kumâraa eli Brahmân järkisyntyistä poikaa. Ja dhyâni-chohanit puolestaan ovat prototyyppejä alempien jumalien ja jumalallisten olentojen hierarkioiden aionisessa ikuisuudessa, jonka olemisen alimmilla tikapuilla olemme me – ihmiset.

Polyteismi filosofisesti ymmärrettynä voi ehkä siten olla astetta korkeammalla kuin sanokaamme protestantin monoteismi, joka rajoittaa ja ehdollistaa jumaluuden, jossa hän näkee itsepintaisesti äärettömän, mutta jonka oletetut teot tekevät tuosta ”absoluuttisesta ja äärettömästä” filosofian mahdottomimman paradoksin. Tästä näkökulmasta katsottuna roomalaiskatolisuus on äärettömän paljon korkeampi ja loogisempi kuin protestanttisuus, vaikka Rooman kirkko on nähnyt hyväksi omaksua pakanallisen ”rahvaan” eksoterismin ja hylätä puhtaan esoteerisen filosofian.

Jokaisella kuolevaisella on kuolematon puolensa eli arkkityypinsä taivaassa. Tämä merkitsee, että edellinen on pysyvästi yhdistynyt jälkimmäiseen, kaikissa ruumiillistumisissaan ja syntymien syklin ajaksi. Se on hänessä vain henkisen ja järjellisen prinssiin välityksellä, ollen kokonaan erossa alemmasta itsestä, ei koskaan maallisen persoonallisuuden kautta. Jotkut näistä ovat vieläpä taipuvaisia katkaisemaan yhteyden kokonaan, kun sitovat, nimittäin henkiset siteet puuttuvat moraalisesta yksilöstä. Kuten Paracelsus sanoo hienossa piinallisessa fraseologiasaan, ihminen kolmine (yhdistettyine) henkineen riippuu totisesti kuin sikiö kaikista kolmesta makrokosmoksen kohdussa; hänet yhdistävä lanka on ”lanka-sielu”, sùtrâtma ja vedantalaisten taijasa (”loistava”). Ja juuri tämän ihmisessä olevan henkisen ja järjellisen prinssiin, taijasan – loistava, ”koska sillä on valaiseva, sisäinen osa seuralaisenaan” – avulla tuo ihminen yhdistyy siten taivaalliseen prototyyppiinsä, ei koskaan alemman sisäisen itsensä tai astraaliruumiinsa avulla, jonka osaksi useimmissa tapauksissa jää vain kuihtuminen.

Okkultismi, tai teurgia, opettaa miten sellaisen yhteyden voi saavuttaa. Mutta vain ihmisen toiminta – hänen oma ansionsa pelkästään – voi aikaansaada sen maan päällä tai määrätä sen keston. Se kestää muutamasta sekunnista, välähdyksestä, useisiin tunteihin, jona aikana teurgi tai teofani on tuo varjostava ”Jumala” [z52] itse. Tämän vuoksi hänestä tulee sillä hetkellä suhteellisen kaikkietävä ja kaikkivaltias. Sellaisten täydellisten (jumalallisten) adeptien kuin Buddhan¹ ja muiden tapauksessa tuollainen avatârisen tilan hypostaattinen vaihe voi kestää koko elämän ajan, kun taas täydellisten vihittyjen tapauksessa, jotka eivät ole vielä saavuttaneet jîvanmuktan² täydellistä tilaa, teopneustia kokonaan hallittuna johtaa korkean

¹ Esoteerinen, kuten eksoteerinenkin, buddhalaisuus kieltää teorian, että Gautama oli Vishnun inkarnaatio tai avatâra, mutta opettaa tässä selitettyä oppia. Jokaisessa ihmisessä on ainekset, ellei mahdollisuudet, teofaniseen kanssakäymiseen ja teopneustiaan, innoittavan ”jumalan” ollessa kuitenkin jokaisessa tapauksessa hänen korkeampi itsensä eli jumalallinen prototyyppinsä.

² Kokonaan ja ehdottomasti puhdistunut, ilman mitään yhteistä maan kanssa paitsi hänen kehoaan.

adeptin kaiken nähdyn, kuullun ja aistitun täydelliseen muistamiseen.

Taijasassa... toteutuu yliaistillinen.¹

Vähemmän täydellisessä se päättyy vain osittaiseen, hämärään muistoon, kun taas aloittelija kohtaa psyykkisten kokemustensa ensi aikoina pelkkää sekaannusta, jota seuraa tämän superhypnoottisen tilan aikana nähtyjen mysteerien nopea ja lopulta täydellinen unohtaminen. Kun henkilö palaa valvetilaansa ja fyysisen aistimuksen tasolle, muistamisen aste riippuu hänen henkisestä ja psyykkisestä puhdistautumisestaan, ja henkisen muistin suurin vihollinen on ihmisen fyysiset aivot, hänen aistivan luontonsa elimet.

Edellä kuvattuja tiloja kuvataan selvemmin tässä teoksessa. On olemassa niin monia vaihtelevia tiloja, että jopa tietäjä voi sekoittaa ne keskenään. Toistaaksemme: kreikkalainen, harvoin käytetty sana ”teofania” merkitsi enemmän uusplatonikoille kuin nykyiselle sanakirjojen tekijälle. Yhdyssana teofania (sanasta *theos*, jumala ja *fainesthai*, ilmestyä) ei merkitse yksinomaan ”jumalan ilmestymistä ihmiselle *todellisen* näyttäytymisen kautta” – järjettömyys, muuten – vaan jumalan tosiasiallista läsnäoloa ihmisessä, *jumalallista* inkarnaatiota. Kun Simon Magus väitti olevansa ”Isä Jumala”, hän tahtoi ilmoittaa vain sen mikä on jo selitetty, nimittäin, että hän oli oman Isänsä *jumalallinen* inkarnaatio, näemmepä [z53] viimeksi mainitussa sitten enkelin, jumalan tai hengen. Sen vuoksi häntä kutsuttiin ”tuoksi jumalan voimaksi, jota kutsutaan Suureksi”,² tai tuoksi voimaksi, joka saa jumalallisen Itsen kätkeytymään alempaan itseen – ihmiseen.

Tämä on yksi monista olemista ja inkarnaatiota koskevista mysteereistä. Eräs mysteeri on se, kun adepti saavuttaa elämänsä aikana sen pyhyiden ja puhtauden tilan, joka tekee hänestä ”enkeliä vertaisen”. Kuolemassa hänen aave- eli astraaliruumiistaan tulee silloin samanlainen ja yhtä silmännähtävä kuin hänen entinen kehonsa ja se muuttuu todelliseksi ihmiseksi.³ Vanha fyysinen ruumis putoaa pois kuin poisheitetty käärmeennahka. ”Uuden” ihmisen ruumis jää joko näkyväksi tai adeptin halutessa katoaa näkyvistä, se kun on sitä suojelevan äkäshisen kuoren ympäröimä. Jälkimmäisessä tapauksessa adeptiuteen johtaa kolme tietä:

1. Hän voi jäädä maan piiriin (vâyu- tai kâma-loka) sille eteeriselle tasolle, joka on salassa ihmisnäöltä paitsi selvänäköisten hetkien aikana. Tässä tapauksessa adeptin astraaliruumiin, sen suuren puhtauden ja henkisyiden takia, menetettyä äkäshiseen valoon (alempi eli maallinen eetteri) tarvittavat mahdollisuudet liittävät itseensä puoliaineellisia osiaan, hänen on jäätävä hajoavien kuorien seuraan – tekemättä mitään hyvää tai hyödyllistä työtä. Näin ei tietysti voi olla.

2. Hän voi mitä suurimmin ponnistuksin sulautua kokonaan ja yhtyä monadiinsa. Niin tekemällä hän a) veisi kuitenkin korkeammalta itseltään kuolemanjälkeisen samâdhin – autuaallinen tila joka ei ole todellinen nirvâna – puhtaimmankin astraalipuolen ollessa liian maallinen sellaiseen tilaan; ja b) hän johdattaisi siten itsensä

¹ *Mândûkyopanishad*, 4.

² *Ap. t.* 8:10 (engl. tark. painos).

³ Ks. tästä aiheesta annettuja selityksiä G. M:n kirjasesta *Elonneste*.

karman lain piiriin, sen ollessa itse asiassa vain seurausta persoonallisesta itsekkyydestä – itsen itseään varten keräämien hedelmien korjaamisesta.

3. Adepti voi luopua tietoisesta nirvânasta ja levosta työskennelläkseen maan päällä ihmiskunnan hyväksi. Näin hän voi tehdä kahdella tavalla: joko, kuten edellä sanottiin, muuntamalla astraaliruumiinsa kiinteään fyysiseen muotoon hän voi ottaa jälleen aivan saman persoonallisuuden; tai hän voi ottaa itselleen [z54] aivan uuden fyysisen ruumiin, joko vastasyntyneen lapsen tai – kuten Shankarâchâryyan kerrotaan tehneen kuolleen râjan ruumiille – ”ottaa hylätyn verhon” ja elää siinä niin kauan kuin haluaa. Tämä on niin sanottu jatkuva olemassaolo. Luku ”Buddhaa koskeva mysteeri” antaa lisävalaistusta tähän teoriaan asiaa käsittämättömälle vihkimättömälle tai kerrassaan *typerille* yleensä. Sellainen on opetettu oppi. Jokainen voi valita, haluaako hän tutkia sitä perusteellisemmin tai jättää sen huomiotta.

Edellä oleva on vain pieni osa siitä, mitä *Hunnuttomassa Isiksessä* olisi voitu esittää, jos aika olisi silloin ollut sopiva, kuten se nyt on. Okkulttisia tieteitä ei voi tutkia eikä niistä ole mitään hyötyä, ellei antaudu tehtävään kokonaan – sydämiin, sieluineen ja ruumiineen. Jotkut sen totuudet ovat liian pelottavia, liian vaarallisia tavalliselle ymmärrykselle. Kukaan ei voi leikkiä sellaisten kauheiden aseiden kanssa ilman rankaisua. Sen vuoksi on ”luvatonta” puhua niistä, kuten Paavali sanoi. Hyväksykäämme muistutus ja puhukaamme vain siitä, mikä on ”luvallista”.

Lainaus (*Hunnuttomasta Isiksestä*) edellä sivulla z47–z48 koskee vain psyykkistä tai henkistä magiaa. Okkulttisen tiedon käytännön opetukset ovat aivan toisenlaisia, ja harvat ovat kyllin voimakkaita niihin. Mitä tulee ekstaasiin ja sentapaiseen itsevalaistukseen, sen voi saavuttaa itseksensä ja ilman mitään opettajaa tai vihkiä, sillä ekstaasi saavutetaan Itsen sisäisellä fyysisen egon hallinnalla. Mitä tulee luonnon voimien hallitsemiseen, se edellyttää pitkäaikaista harjoittelua tai synnynnäisen ”luonnonmaagikon” kykyä. Niitä, jotka eivät omaa kumpaakaan tarpeellista ominaisuutta, neuvotaan ehdottomasti rajoittumaan puhtaasti henkiseen kehitykseen. Mutta sekin on vaikeaa, koska ensimmäinen ehdoton edellytys on järkkymätön usko omiin voimiin ja itsessään olevaan jumaluuteen. Muussa tapauksessa ihmisestä kehittyisi vain vastuuton medio.

Läpi koko muinaisen mystisen kirjallisuuden tapaamme saman henkiseen esoterismiin kuuluvan ajatuksen, että persoonallinen jumala on palvojan sisällä, ei missään ulkopuolella. Tuo persoonallinen jumaluus ei ole mikään tyhjä henkäys tai kuvitelma vaan kuolematon olemus, vihittyjen vihkiä, nyt kun alkuihmiskunnan taivaalliset vihkiät – edeltävien syklien shishtat – eivät ole enää keskuudessamme. Nopean ja kirkkaan pohjavirran tavoin se virtaa sekoittamatta kristallinkirkasta puhtauttaan [z55] dogmatismiin, pakkosyötetyn antropomorfisen jumaluuden ja uskonnollisen suvaitsemattomuuden liejuiseen ja sameaan veteen.

Löydämme tämän ajatuksen *Codex Nazaraeuksen*¹ piinallisista ja barbaarisista sanonnoista ja myöhemmän uskonnon neljännen evankeliumin loistavasta uusplatonisesta kielestä, vanhimmasta *Vedasta* ja *Avestasta*, *Abhidharmasta*, Kapilan

¹ [Mathieu Norberg julkaissut latinaksi ja syyriaksi nimellä Aadamin kirja eli *Liber Adami*, 3 osaa, sisältää hakemiston, 1815.]

Sânkhya-sûtroista ja *Bhagavadgîtâsta* [sekä Patanjalin *yoga-sûtroista*]. Emme voi saavuttaa adeptiutta ja nirvânaa, autuutta ja ”taivaan valtakuntaa” ellemmme yhdy pysyvästi *Rex Luxiimme*, valon ja kirkkauden herraan, kuolemattomaan jumalaan sisässämme. ”*Aham eva Parabrahman*” – olen totisesti korkein Brahman – on aina ollut ainoa elävä totuus adeptien sydämessä ja mielessä, ja juuri se auttaa mystikkoa tulemaan sellaiseksi. Ensin on tiedostettava oma kuolematon periaateensa ja vasta sitten voi valloittaa tai ottaa taivasten valtakunnan väkiryntäyksellä. Korkeimman – ei keskimmäisen eikä kolmannen – ihmisen on vain saavutettava tämä, viimeisen ollessa tomua. Eikä toinen ihminen, ”Poika” – tällä tasolla, koska hänen ”Isänsä” on Poika vielä korkeammalla tasolla – voi tehdä mitään ilman ensimmäisen, ”Isän”, apua. Onnistuakseen ihmisen on samastuttava jumalalliseen alkupeiräänsä.

Ensimmäinen ihminen oli maallinen, maasta lähtöisin, toinen [sisäinen, meidän korkeampi] ihminen on Herra taivaasta... Nyt ilmoitan teille salaisuuden.¹

Näin sanoo Paavali mainiten vain kaksinaisen ja kolminaisen ihmisen, jotta ei viihityt ymmärtäisivät paremmin. Mutta tässä ei ole kaikki, sillä oraakkelimainen käsky on täytettävä: ihmisen on tunnettava itsensä tullakseen täydelliseksi adeptiksi. Vain harvat voivat kuitenkin saavuttaa tiedon, ei pelkästään sen sisäisessä mystisessä vaan myös sen sananmukaisessa merkityksessä, sillä tällä oraakkelin käskyllä on kaksi merkitystä. Tämä on Buddhan ja bodhisattvojen puhdas ja yksinkertainen oppi.

Samanlainen mystinen merkitys on myös sillä, mitä Paavali sanoi korinttolaisille, että he ovat Jumalan temppeli, sillä tämä merkitsee esoteerisesti:

[z56] Ettekö tiedä, että te olette Jumalan [eli Jumalanne] temppeli ja että Jumalan [Jumalanne] henki asuu teissä?²

¹ 1. Kor. 15:47–51.

² 1. Kor. 3:16. Onko lukija koskaan mietiskellyt Jeesuksen ja hänen apostoliensa usein julistamia, paljonpuhuvia sanoja. ”Olkaa siis te täydellisiä, niin kuin teidän taivaallinen Isänne on täydellinen” (Matt. 5:48), sanoo suuri mestari. Sanat ”yhtä täydellinen kuin Isänne, joka on taivaassa”, tulkitaan niin, että ne tarkoittavat Jumalaa. On kertakaikkinen mahdollisuus, että jostakin ihmisestä tulisi yhtä täydellinen kuin ääretön, kaikkitiedävä ja kaikkialla läsnäoleva jumaluus. Jos se hyväksytään tuossa merkityksessä, Jeesuksesta tehdään suurimman virheellisyyden esittäjä. Esoteerinen merkitys on: ”Isänne, joka on aineellisen ja astraalisen ihmisen yläpuolella, korkein periaate (monadia lukuun ottamatta) ihmisessä, hänen oma persoonallinen jumalansa eli hänen oman persoonallisuutensa jumala, jonka ’vanki’ ja ’temppeli’ hän on.” ”Jos tahdot olla täydellinen (ts. adepti ja vihitty), niin mene ja myy kaikki mitä sinulla on” (Matt. 19:21). Jokaisen ihmisen, joka haluaa tulla oppilaaksi, chelaksi, oli silloin niin kuin on nytkin tehtävä lupaus omaisuudesta. ”Täydellinen” oli nimi, joka annettiin kaikille vihityille. Platon kutsuu heitä sillä nimellä. Essealaisilla oli omat ”täydellisensä” ja Paavali selittää yksinkertaisesti, että he, vihityt, voivat puhua vain muiden adeptien edessä. ”Viisautta me julistamme [vain] siihen kypsyykselle [täydellisten seurassa].” (1. Kor. 2:6.)

Tämä merkitsee täsmälleen samaa kuin vedantalaisten ”minä olen totisesti Brahman”. Eikä jälkimmäinen väite ole yhtään pilkkaavampi kuin Paavalin esittäjä – jos nyt kummassakaan oli jumalanpilkkua, mikä kielletään. Mutta vedantalainen, joka ei koskaan viittaa ruumiiseensa itsenään tai edes osana itseään tai minään muuna kuin illusorisena muotona muiden nähtäväksi, esittää väitteensä avoimemmin ja vilpittömämmin kuin Paavali.

Kaikki vanhan ajan kansat ymmärsivät täysin oraakkelimaisen käskyn ”tunne itsesi”. Samoin ymmärtävät nytkin muut kuin kristityt, koska se on islaminuskoa lukuun ottamatta olennainen osa kaikkia itäisiä uskontoja, mukaan lukien kabbalistisesti opetetut juutalaiset. Sen täydellisen merkityksen ymmärtäminen edellyttää kuitenkin kaikkein ensimmäiseksi uskoa jälleensyntymiseen ja kaikkiin sen mysteereihin, ei siten kuin opetetaan Allan Kardecin koulun ranskalaisten reinkarnationistien opissa, vaan niin kuin esoteerinen filosofia selittää ja opettaa. Lyhyesti sanottuna, ihmisen on tiedettävä, kuka hän oli, ennen kuin hän pääsee perille siitä, mikä hän on. Ja kuinka moni eurooppalainen kykenee kehittämään itsessään absoluuttisen uskon menneisiin ja tuleviin jälleensyntymiin yleensä edes lakina, puhumattakaan ihmisen mystisestä tiedosta edellisestä elämästään? [z57] Kasvatus, perinteet ja ajatustottumukset, kaikki tämä asettuu koko heidän elämänsä ajan vastustamaan sellaista uskoa.

Sivistyneet ihmiset on kasvatettu siihen mitä vaarallisimpaan käsitykseen, että suuri ero yhden ja saman ihmiskunnan tai jopa rodun yksilöjen välillä johtuu sattumasta; että kuilu kahden ihmisen välillä, heidän yhteiskunnallinen asemansa, syntymänsä, älynä, fyysiset ja mentaaliset kykynsä – joilla kaikilla ominaisuuksilla on suora vaikutus jokaisen ihmisen elämään – että kaikki tämä johtuu vain sokeasta sattumasta. Ja vain kaikkein hurskain heidän joukostaan löytää kyseenalaisen lohdutuksen ajatuksesta, että se on ”Jumalan tahto”. He eivät ole koskaan analysoineet, eivät ole koskaan pysähtyneet ajattelemaan sitä syvää häväistystä, joka sälytetään heidän Jumalansa ylle, jos suuri ja kohtuullinen laki ihmisen monista jälleensyntymistä tähän maailmaan hylätään typerästi. Itseään kristittyinä pitävät naiset ja miehet, jotka rehellisesti ja vilpittömästi yrittävät viettää Kristuksen kaltaista elämää, eivät ole koskaan pysähtyneet pohtimaan oman *Raamattunsa* sanoja. ”Oletko Elia?” juutalaiset papit ja leviitat kysyivät Kastajalta.¹ Heidän Vapahtajansa opetti oppilailleen tämän esoteerisen filosofian suuren totuuden, mutta todellakin, jos hänen apostolinsa ymmärsivät sen, kukaan muu ei näytä käsittäneen sen todellista merkitystä. Ei edes Nikodemos, joka väitteeseen ”jos ihminen ei synny uudesti,”²

¹ *Joh.* 1:21.

² *Joh.* 3:3. ”Syntynyt” ylhäältä, nimittäin monadistaan eli jumalallisesta EGOSTA, seitsemänneestä periaateesta, joka säilyy kalpan loppuun, samalla kertaa varjostavasta periaateesta persoonallisuuden karanähtävänä (kausaalisielu) ja sen ytimeistä jokaisessa jälleensyntymässä. Tässä merkityksessä lause ”syntyy uudesti” merkitsee ”laskeutua ylhäältä”, jolloin kaksi viimeistä sanaa eivät viittaa taivaaseen tai avaruuteen, joita kumpaakaan ei voida rajoittaa tai paikallistaa, koska toinen on hengen tila ja toinen ääretön ja tästä syystä ilman päällimansuuntia. (Ks. *Uusi testamentti*, em. paikka.)

ylhäältä, hän ei pääse näkemään Jumalan valtakuntaa”, vastaa: ”Miten joku voisi vanhana syntyä?” Häntä heti nuhdellaan huomauttaen: ”Etkö sinä, Israelin opettaja, ymmärrä sitä” (Joh. 3:10) – koska kellään ei ollut oikeutta kutsua itseään ”mestariksi” ja opettajaksi, ellei häntä ollut vihitty a) vedestä, tulesta ja hengestä henkisen uudestisyntymisen mysteereihin ja b) lihasta uudestisyntymisen mysteereihin.¹ Mikä sitten voi ilmaista selvemmin [z58] opin monista jälleensyntymistä kuin Jeesuksen antama vastaus saddukeuksille, ”jotka kielsivät ylösnousemuksen”, toisin sanoen uudelleen syntymisen, nyt kun järkevä papistokin pitää oppia lihan ylösnousemuksesta mahdottomuutena:

Ne, jotka on katsottu arvoisiksi pääsemään tuohon maailmaan (nirvânaan)²... eivät enää mene naimisiin. He eivät enää voi kuolla,

mikä osoittaa, että he olivat jo kuolleet ja useammin kuin yhden kerran. Ja vielä:

Ja sen, että kuolleet nousevat ylös, Mooseskin on osoittanut... Hänhän sanoo, että Herra on Abrahamin Jumala, Iisakin Jumala ja Jaakobin Jumala. Ei hän ole kuolleiden Jumala, vaan elävien.³

Lause ”se että kuolleet *nousevat ylös*” tarkoittaa ilmeisesti Jaakobin ja Iisakin todellisia jälleensyntymiä eikä heidän tulevia ylösnousemuksiaan, sillä sellaisessa tapauksessa he olisivat yhä kuolleita väliaikaisesti eikä heihin voitaisi viitata ”elävinä”.

Mutta ajatuksia herättävin Kristuksen vertauksista ja ”pimeistä sanonnoista” on selitys, jonka hän antoi apostoleilleen sokeasta miehestä:

”Mestari, kuka on tehnyt sen synnin, jonka vuoksi hän on syntynyt sokeana? Hän itsekö vai hänen vanhempansa?” Jeesus vastasi: ”Ei hän [sokea ihminen] eivätkä hänen vanhempansa. Niin on tapahtunut, jotta [hänen] Jumalan[sa] teot tulisivat hänessä julki.”⁴

Ihminen on vain Jumalansa tomumaja, rakennus, eikä suinkaan temppeli vaan

¹ Tämä ei voi viitata kristilliseen kasteeseen, koska Nikodemoksen aikana ei ollut mitään kastetta eikä hän sen vuoksi voinut tietää siitä mitään, vaikka olikin ”mestari”.

² Tämä sana, joka *Uudessa testamentissa* on käännetty ”maailmaksi” sopiakseen viralliseen selitykseen, tarkoittaa paremminkin ”ajanjaksoa” (kuten on osoitettu englantilaisessa tarkistetussa painoksessa) eli yhtä ajanjaksoa manvantaran aikana, kalpaa eli aionia. Esoteerisesti lause kuuluisi: ”Se, joka saavuttaa syntymien sarjojen ja karman lain avulla tuon tilan, jossa ihmiskunta tulee olemaan seitsemännen kierroksen ja seitsemännen Rodun jälkeen, kun tulee nirvâna, moksha, ja kun ihmisestä tulee ’enkeliä kaltainen’ tai dhyâni-chohanien kaltainen, on ’ylösnousemuksen poika’, ’eikä voi kuolla enää’. Silloin ei ole avioliittoa, koska ei ole sukupuolten eroa” – seuraus nykyisestä aineellisuudesta ja aistillisuudesta.

³ Luuk. 20:37–38

⁴ Joh. 9:2–3.

sen asukas – ”Jumalan”¹ [z59] käyttöväline – joka on tehnyt syntiä edellisessä inkarnaatioissa ja on siten aiheuttanut sokeuden karman uuteen rakennukseen. Täten Jeesus puhui totuuden mukaisesti, mutta tähän päivään asti hänen seuraajansa ovat kieltäytyneet ymmärtämästä puhuttuja viisauden sanoja. Vapahtajan seuraajat osoittavat hänen ikään kuin valmistaneen sanoillaan ja selityksillään tien ennakkosuunnitelmaan, joka oli johtava suunniteltuun ihmetyöhön. Todellakin Suuri Marttyyri on ollut siitä lähtien kahdeksantoista vuosisataa uhri, jonka papilliset opetuslapset ja maallikkoseuraajat ristiinnaulitsevat päivittäin julmemmin kuin koskaan hänen allegoriset vihamiehensä olisivat tehneet. Sillä sellainen on sanojen ”jotta Jumalan teot tulisivat hänessä julki” todellinen merkitys teologisen tulkinnan valossa, ja se on hyvin arvoton, jos esoteerinen selitys kielletään.

Epäilemättä edellä olevaa pidetään törkeänä jumalanpilkkana. Kuitenkin tunemme joukon kristittyjä – jotka iloitsevat Jeesus-ihanteestaan yhtä paljon kuin heidän sielunsa torjuu virallisen Vapahtajan teologisen kuvan – jotka miettivät selitystämme eivätkä havaitse siinä mitään loukkaavaa vaan ehkä helpotuksen.

[b85-92]

LUKU 6

MAGIAN HARJOITTAMISEN VAARAT

Magia on kaksinainen voima: Mikään ei ole helpompaa kuin muuttaa se noituudeksi. *Paha ajatus riittää siihen*. Samalla kun teoreettinen okkultismi on vaaraton ja voi tehdä hyvää, käytännön magia eli elämän ja tiedon puun hedelmät² eli ”oppi hyvästä ja pahasta” on täynnä vaaroja. Teoreettisen okkultismin opiskelua varten on epäilemättä lukuisia teoksia, joita kannattaa lukea, lisäksi [z60] sellaisia kirjoja kuin *Finer Forces of Nature*³ jne., *Zohar*, *Sefer jetsira*, *Henokin kirja*,⁴ Franckin *Kabbala* ja monet hermeettiset kirjoitelmat. Näitä kirjoja on käännetty vähän eurooppalaisille kielille, mutta keskiaikaisten filosofien – jotka tunnetaan yleisesti alkemisteina ja ruusuristiläisinä – teoksia latinaksi on runsaasti. Mutta jopa näiden

¹ Tietoinen ego eli viides prinsiippi, manas, jumalallisen monadin eli ”Jumalan” käyttöväline.

² Jotkut symbolien tutkijat, jotka luottavat tiettyjen asioiden ja henkilöiden symbolien ja lukujen vastaavuuteen, pitävät näitä ”salaisuuksia” synnyttämisen mysteerinä. Mutta se on enemmän kuin tätä. ”Hyvän ja pahan tiedon puun” symboli sisältää epäilemättä fallisen ja seksuaalisen elementin kuten ”nainen ja käärme”, mutta sillä on myös psyykinen ja henkinen merkitys. Symbolien on tarkoitus antaa enemmän kuin yksi merkitys.

³ Würzburg-manuskriptissa [myöh. WMS] ei ole tätä nimeä (s. 63). Rama Prasadin kirjan *Finer Forces of Nature* johdosta ks. *Esoteeriset ohjeet*, s. 101 av. & 118, missä H. P. B. sanoo: ”Se suosittelee pahimman laista mustaa magiaa ja on henkisen raja-joogan vastakohta...” WMS:n tätä sivua ja seuraavaa koskevat viittaukset ovat *The Theosophistista*, LIII, joulukuu 1932, s. 265–266. – Z.]

⁴ [WMS lisää tähän sanat: ”jota kreikkalaiset kutsuvat nimellä Enoikhion eli ’sisäinen silmä’.”]

tutkiminen voi osoittautua vaaralliseksi ohjaamattomalle opiskelijalle. Jos niitä lähestyy ilman oikeaa avainta ja jos opiskelija on sopimaton magiaan mentaalisen kykenemättömyytensä vuoksi eikä siis pysty erottamaan oikeaa tietä vasemmasta, ottakoon hän vaarin neuvostamme ja luopukoon opiskelusta. Hän vain aiheuttaa itselleen ja perheelleen odottamatonta surua ja murhetta aavistamatta koskaan, mistä se tulee tai mitä voimia hänen mielensä saa hereille suuntautuessaan näihin voimiin. Edistyneille opiskelijoille on monia teoksia, mutta ne voidaan asettaa vain lupauksen antaneiden chelojen (oppilaiden) käyttöön, niiden, jotka ovat lausuneet aina sitovan valan ja joita sen vuoksi autetaan ja suojellaan.¹ Kaikkia muita tarkoituksia varten, vaikka sellaiset teokset olisivatkin hyvää tarkoittavia, ne voivat vain johtaa varomattoman harhaan ja ohjata hänet huomaamatta mustaan magiaan tai noituuteen – elleivät vielä pahempaan.

Suuressa kabbalassa olevat mystiset merkit, aakkoset ja erityisesti numerot ovat ehkä teoksen vaarallisinta tietoa. Ne ovat vaarallisia, koska ne tuottavat nopeimmin seurauksia kokeilijan tahtomatta tai tahtoen, jopa hänen tietämättään. Jotkut opiskelijat epäilevät helposti tätä väitettä siitä yksinkertaisesta syystä, että kokeiltuaan noita lukuja he eivät ole voineet havaita mitään hirveitä fyysisiä yhteyksiä tai seurauksia. Sellaisia seurauksia pidettäisiin vähiten vaarallisina, mutta ilmenneet moraaliset syyt ja aavistamattomaan kriisiin johtaneet erilaiset [z61] tapahtumat todistaisivat sen, mitä nyt on esitetty, jos maallikko-opiskelijan erottamiskyky vain toimi.

Tuon luku, kirjain- tai aakkosvastaavuuksista tunnetun okkulttisen opin erityisen haaran lähtökohtana on juutalaisilla ja kristityillä kabbalisteilla kaksi väärin tulkittua säettä, jotka sanovat että Jumala

sääti kaikille luvut, mitat ja painot,²

ja

Hän loi sen [viisauden] Pyhästä hengestä, näki sen, numeroi sen ja mittasi sen.³

Mutta idän okkultisteilla on toinen motto: ”*Ehdoton ykseys, x*, paljoudessa ja moninaisuudessa.” Sekä läntiset että itäiset salatun viisauden opiskelijat pitävät kiinni tästä itsestään selvästä totuudesta. Jälkimmäiset ovat vain ehkä vilpittömämpiä tunnustuksissaan. Sen sijaan että naamioisivat tietonsa he näyttävät sen kasvot avoimesti, vaikka peittäisivätkin sen sydämen ja sielun huolellisesti sellaisten ymmärtämättömien maallikkojen edessä, jotka ovat aina valmiita käyttämään väärin pyhimpiä totuuksia omiin itsekkäisiin tarkoituksiinsa. Mutta ykseys on okkulttisen tieteen – fyysisen ja metafysisen – todellinen perusta. Tämän osoittaa jopa Éliphas

¹ [WMS:ssä lukee: ”Useita teoksia on kirjoitettu lupauksen antaneita vihittyjä varten, niitä, jotka ovat lausuneet iäti sitovan valan ja jotka ainoastaan voivat harjoittaa opetuksiaan käytännössä.”]

² *Wisdom* [Viisauden kirja], XI, 21, Douayn versio.

³ *Jeesus Siirakin kirja*, 1:9, Douayn versio. [WMS samastaa ”sen” ”viisauteen”.]

Lévi, oppinut länsimainen kabbalisti, joka kallistuu kuitenkin mieluummin jesuiittamaiseen suuntaan. Hän sanoo:

Ehdoton Ykseys on kaiken ylin ja lopullinen tarkoitus. Sen vuoksi tuo tarkoitus ei voi olla yksi ihminen eikä kolme ihmistä. Se on Tarkoitus ja ennen kaikkea Tarkoitus [*raison par excellence*].¹

Tämän ykseyden merkitys ”Jumalan” eli luonnon moninaisuudessa voidaan ratkaista vain transsendentaalisin menetelmin, luvuin, kuten sielun ja Sielun välisten vastaavuuksien avulla. *Kabbalassa* niin kuin *Raamatussakin* sellaiset nimet kuin Jehova, adam kadmon, [z62] Eeva, Kain, Abel ja Henok ovat kaikki geometrisesti ja astronomisesti lähemmin yhteydessä fysiologiaan (tai fallismiin) kuin teologiaan tai uskontoon. Vaikka sen myöntävätkin vain harvat, se osoittautuu todeksi. Jos nuo kaikki nimet ovat *Raamatun* ja *Vedojen* kätkeytyjen yhtä hyvin kuin ilmoitettujen asioiden symboleja, niiden kunkin omat mysteerit eroavat suuresti. Platonin moton ”Jumala geometrisoi” hyväksyivät sekä arjalaiset että juutalaiset. Mutta kun edelliset käyttivät oppiaan vastaavuuksista verhoamaan luonnon henkisimmät ja ylevimmät totuudet, jälkimmäiset käyttivät terävyyttään kätkemään vain yhden – heille jumalallisimman – kehitysmysteerin, nimittäin syntymän ja siittämisen mysteerin ja palvoivat sitten jälkimmäisen elimiä.

Tätä lukuun ottamatta jokainen kosmogonia varhaisimmasta myöhäisimpään perustuu ja on mitä läheisimmässä yhteydessä lukuihin ja geometrisiin hahmoihin. Vihityn tutkimana nämä hahmot ja luvut antavat numeroarvoja, jotka perustuvat ympyrän – ”aina näkymättömän jumaluuden salaisen olinpaikan”, kuten alkemistit ilmaisevat sen – kokonaisarvoihin niin kuin ne antavat kaikkia muitakin okkultisia yksityiskohtia, jotka ovat yhteydessä tuollaisiin joko antropograafisiin, antropologisiin, kosmisiin tai psyykkisiin mysteereihin. ”Yhdistäessämme ideat lukuihin voimme operoida ideoilla samalla tavoin kuin luvuilla ja päätyä totuuden matemaatiikkaan”, kirjoittaa eräs okkultisti, joka osoittaa suurta viisautta halutessaan pysyä tuntemattomana.

Kuka tahansa Pythagoraan numerojärjestelmään ja geometriaan perehtynyt kabbalisti kykenee osoittamaan Platonin metafyyksisten käsitysten pohjautuvan tiukasti matemaattisiin lakeihin. Magikon² on sanonut, että ”todellinen matemaatiikka on jotakin, johon kaikilla korkeammilla tieteenhaaroilla on yhteytensä. Tavallinen matemaatiikka on vain salakavala harhakuva, jonka paljon ylistetty erehtymättömyys syntyy vain siitä, että sen perustana ovat aineet, yhteydet ja viitteet.”

[z63] Kosmologinen numeroteoria, jonka Pythagoras oppi [Intiassa ja] egyptiläisiltä hierofanteilta, pystyy yksin suhteuttamaan nämä kaksi yksikköä, aineen ja hengen, toisiinsa sekä todistamaan toisensa matemaattisesti.

Maailmankaikkeuden pyhät numerot yhdistettyinä toisiinsa esoteerisesti rat-

¹ *Dogme et Rituel de la Haute Magie*, I, 360-1.

² [Μαγικον [Magikon] oder das geheime System einer Gesellschaft unbekannter Philosophen jne.]

kaisevat tämän suuren ongelman ja selittävät säteilyteorian ja emanaatioiden kiertokulun. Alempien kehitysjärjestelmien on emanoiduttava, säteiltävä ulos, henkisesti korkeammista, ennen kuin ne pystyvät kehittymään korkeammalle, ja saavutettuaan käännekohtansa niiden on sulauduttava jälleen äärettömään.¹

Tieto kosmoksesta ja kaikista mysteereistä perustuu tähän todelliseen matematiikkaan. Sille, joka on perehtynyt siihen, on helpoin mahdollinen asia osoittaa, että sekä *Vedojen* että *Raamatun* rakenteet perustuvat ”jumalaan luonnossa” ja ”luontoon jumalassa” perimmäisenä lakina. Sen vuoksi tämä laki – kuten kaikki muukin muuttumaton ja pysyvä ikuisuudessa – voisi saada oikean ilmauksen vain tuossa kaikkein puhtaimmassa transsendentaalisessa matematiikassa, johon Platon viittasi, ja erityisesti transsendentaalisesti sovelletussa geometriassa. *Ilmoitettuna* ihmisille – me emme pelkää emmekä tule kavahtamaan tätä ilmausta – tässä geometrisessa ja symbolisessa puvussa totuus on kasvanut ja kehittynyt siksi laajemmaksi symboliikaksi, jonka ihminen keksi ihmiskunnan suuren joukon tarpeisiin ja sen ymmärrettäväksi. Tuo joukko tuli liian myöhään sykliseen kehitykseensä ollakseen osallisenä alkuperäisestä tiedosta eikä olisi koskaan käsittänyt sitä muuten. Jos viekas ja kaikkina aikoina valtaa haluava papisto myöhemmin antropomorfoi ja alensi arvossa sekä abstraktiset ihanteet että todelliset ja jumalalliset olennot, jotka ilmenevät luonnossa ja ovat manvantarisen maailmamme ja kautemme suojelijoita, vika ja syyllisyys on niiden johtajiksi havittelevien eikä massojen harteilla.

Mutta on koittanut aika, jolloin keskiaikaisten esi-isiemme karkeat käsitykset eivät voi enää tyydyttää ajattelevaa uskonkiihkoilijaa. Keskiaikaiset alkemistit ja mystikot ovat nyt muuttuneet skeptisiksi kemisteiksi ja fyysikoiksi. Useimpien heistä havaitaan kääntyneen pois totuudesta, koska he ovat löytäneet puhtaasti antropomorfisista ideoista – karkeaa materialismia – muodoista, joissa se ilmenee heille. Näin ollen tulevien sukupolvien on joko vihkiydettävä asteittain totuuksiin, jotka ovat eksoteeristen uskontojen – myös heidän omansa – pohjana, tai he joutuvat katkaisemaan viimeisten kultaisten jumalankuvien [z64] savijalat. Kukaan oppinut mies tai nainen ei kääntyisi pois mistään ”taikauskosta”, kuten sitä nykyisin kutsutaan, jonka he uskovat pohjautuvan lastenkamarijuttuihin ja tietämättömyyteen, jos he vain voisivat nähdä jokaisen ”taikauskon” takana olevan perustan. Mutta he oppivat varmasti kerran, että okkulttisissa tieteissä tuskin on väitettä, joka ei perustuisi filosofisiin tai tieteellisiin tosiasioihin luonnosta, ja he pyrkivät opiskelemaan noita tieteitä samalla, elleivät vielä suuremmalla kiihkolla kuin mitä ovat uhranneet niiden karttamiseen. Niitä ei voi saavuttaa heti, sillä sellaisten totuuksien paljastaminen ihmiskunnalle on suoritettava asteittain ja erittäin varovasti, koska yleinen mielipide ei ole valmis siihen.

Pystyvätpä aikamme agnostikot omaksumaan kuinka paljon tahansa nykyisen tieteen vaatimia mentaalisia asenteita, ihmiset ovat kuitenkin aina alttiit takertumaan vanhoihin harrasteisiinsa niin kauan kuin muisto niistä säilyy. He ovat kuin keisari Julianus – jota kutsuttiin luopioksi, koska hän rakasti totuutta liian paljon

¹ *Hunnuton Isis*, Tiede osa 1, 121–122.

hyväksyäkseen mitään muuta – joka, vaikka näkikin viimeisessä teofaniassaan rakastamansa jumalat valjuina, loppuun kuluneina ja tuskin erottuvina varjoina, kuitenkin takertui niihin. Annettakoon siis ihmisten takertua jumaliinsa mille tasolle tai mihin maailmaan ne kuuluvatkin. Tosi okkultisti syyllistyisi suureen petokseen ihmiskuntaa kohtaan, jos hän poistaisi vanhat jumaluudet ennen kuin pystyisi korvaamaan ne täydellisellä ja puhtaalla totuudella – ja tätä hän ei vielä voi tehdä.

Kuitenkin lukijan sallittaneen oppia ainakin totuuden aakkoset. Hänelle voidaan osoittaa joka tapauksessa, mitä pakanoiden jumalat ja jumalattaret, joita kirkko sanoi demoneiksi, eivät ole, ellei hän voi tietää koko ja lopullista totuutta siitä mitä ne ovat. Annettakoon hänen vakuuttua siitä, että hermeettiset ”Tres Matres” ja *Sefer jetsiran* ”kolme äitiä” ovat yksi ja sama asia; että ne eivät ole demonijumalattaria vaan valo, lämpö ja sähkö, jolloin oppineet luokat eivät ehkä enää torju niitä. Tämän jälkeen ruusuristiläiset illuminaatit voivat saada seuraajia jopa kuninkaallisista akatemioista, jotka ovat ehkä nykyistä valmiimmat myöntämään muinaisaikaisen luonnonfilosofian suuret totuudet, varsinkin kun niiden oppineet jäsenet vakuuttuvat siitä, että Hermeksen murteessa ”kolme äitiä” ovat kaikkien niiden voimien symboleja, joilla on oma paikkansa nykyaikaisessa ”voimien vastaavuuksien” [z65] järjestelmässä.¹ Jopa ”taikauskaisen” bramiinin ja palvojan polyteismi osoittaa olemassaolon tarkoituksensa, koska kolmen suuren Jumalan, Brahmân, Vishnun ja Shivan, kolme shaktia on samoja kuin monoteistisen juutalaisen ”kolme äitiä”.

Kaikki muinainen uskonnollinen ja mystinen kirjallisuus on symbolista. *Hermeksen kirjat*, *Zohar*, *Ya-Yakav*, egyptiläinen *Kuolleiden kirja*, *Vedat*, *Upanishadit* ja *Raamattu* sisältävät yhtä paljon symboliikkaa kuin kaldealaisen Qu-tamin nabatealaisten uskontoa koskevat paljastuksetkin.² On ajan tuhlausta kysyä, mikä on varhaisin. Kaikki ovat vain erilaisia versioita yhdestä esihistoriallisen tiedon ja ilmoituksen muinaisesta lähteestä.³

Genesisin neljä ensimmäistä lukua sisältävät tiivistelmän koko muusta *Pentateukista* ja ovat vain saman asian eri versioita erilaisina allegorisina ja symbolisina

¹ ”Synesius kertoo kivisistä kirjoista, jotka hän näki Memfiksen temppelissä. Yhteen niistä oli kaiverrettu seuraavanlainen kirjoitus: ’Toinen luonto saa iloa toisesta, toinen luonto voittaa toisen, toinen luonto hallitsee toista, mutta kaikki ne ovat kuitenkin yhtä.’

Aineelle ominainen paikallaan pysymättömyys on ilmaistu osuvasti Hermeksen sanoissa: ’Toiminta on Ptahin elämää.’ Orfeus kutsuu luontoa πολυμήχανος μήτηρ, ’äidiksi, joka synnyttää monenlaisia olioita’, tai nerokkaaksi ja kekseliääksi äidiksi.” *Hunnuton Isis*, Tiede osa 2, 13. [Vrt. Eugenius Abel, *Orphica*, Lipsiae, 1885.]

² [Ks. *Nabatealainen maanviljelys*, kääntänyt Chwohlsohn; julkaistu hänen teoksessaan *Über die überreste der Altbabylonischen Literatur in arabischen übersetzungen*, Pietari 1859; käsikirj. # 301 Leidenin kirjastossa Hollannissa, 1860. Ks. *B. C. W.*, VIII, 422–423.]

³ [WMS (*The Theosophist*, vol. LIII, joulukuu 1932, s. 269) sanoo: ”*Hermeksen kirjat*, kaldealainen *kabbala* eli *Lukujen kirja* samoin kuin *Zohar* – mainitsemattakaan jostakin tuntemattomasta, taipuisasta ja kestävästä aineesta tehtyjä vanhoja laattoja opettajiemme hallussa olevassa *Yo-ya-hooksi* kutsutussa kirjassa – ovat kaikki symbolista kirjoitusta ja sisältävät numeerisen menetelmän, jonka mukaan Moses laati *Genesisin*...” – Z.]

sovelluksina. Keksittyään että Kheopsin pyramidin kaikki mitat tavataan pienimpiä yksityiskohtia myöten Salomonin temppelistä ja varmistuttuaan että raamatulliset nimet Seem, Haam ja Jafet ratkaisevat

pyramidin mitat Nooan 600-vuotisjakson ja Seemin, Haamin ja Jafetin 500-vuotisjakson yhteydessä;...sanat ”Elohimin pojat” ja H-Adamin ”tyttäret” [ovat] ensiksikin astronomisia termejä,¹

[z66] tämän jo mainitun hyvin erikoisen teoksen tekijä – valitettavasti kovin vähän tunnettu kirja Euroopassa – ei näytä keksivän *Raamatusta* mitään matematiikan ja metrologian ulkopuolelta. Hän tulee kaikkein odottamattomimpiin ja erikoisimpiin johtopäätöksiin, joihin on hyvin vähän aihetta keksittyjen tosiasioiden perusteella. Hänen vaikutelmansa tuntuu olevan, että koska juutalaiset raamatulliset nimet ovat kaikki astronomisia, tämän seurauksena kaikkien muiden kansojen pyhät kirjat voivat olla ”vain tätä eivätkä yhtään enempää”. Mutta tämä on suuri erehdys oppineelta ja ihmeellisen terävältä *The Source of Measures* -teoksen tekijältä, jos hän todella ajattelee niin. ”Avain heprealais-egyptiläiseen mysteeriin” avaa vain tietyn osan näiden kahden kansan hieraattisista kirjoituksista ja jättää muiden kansojen kirjoitukset käsittelemättä. Hänen ajatuksensa on se, että *kabbala* on vain se jalo tiede, johon vapaamuurarius perustuu. Itse asiassa hän pitää vapaamuurariutta *kabbalan* pääsisältönä ja jälkimmäistä ”Pyhän Kirjan heprealaisen tekstin rationaalise-
na perustana”. Tästä emme väittele tekijän kanssa. Mutta miksi pitäisi kaikkia niitä, jotka ovat löytäneet *kabbalasta* jotakin enemmän kuin ”jalon tieteen”, jolle vapaamuurarius väitetään rakennetun, halveksia yleisesti?

Yksipuolisuudessaan sellainen johtopäätös on täynnä tulevia väärinkäsityksiä ja on ehdottomasti väärä. Tuomitsevassa kritiikissään se saattaa huonoon valoon itse ”jumalallisen tieteen”.

Kabbala on todella ”sisimmältä olemukseltaan vapaamuurariutta”, mutta vain sen yksi vähemmän esoteerinen puoli perustuu metrologiaan. Eihän edes Platon salailnut, että jumaluus geometrISOI aina. Vihkimättömälle, kuinka oppinut ja nerokas hän onkin, *kabbala*, joka käsittelee vain ”jumalan pukua” eli totuuden *verhoa*,

rakentuu maasta ylöspäin soveltuen käytännöllisesti nykyisiin tarkoituksiin.²

Toisin sanoen se kuvaa eksaktia tiedettä vain maallisella tasolla. Vihitylle kabbalistinen Herra on peräisin alkurodusta polveutuen henkisesti ”järkisyntyisestä seitsemästä”. Saavuttuaan maan päälle jumalallinen matematiikka – [z67] magian synonyymi Josefuksen aikana, kuten hän kertoo meille – peitti kasvonsa. Tästä johtuen sen meille nykyisenä aikana antama tärkein salaisuus on se, että vanhat roomalaiset mitat ovat samat kuin nykyiset brittiläiset mitat ja heprealais-egyptiläinen kynnära on sama kuin vapaamuurarien tuuma.³

Keksintö on mitä hienoin ja se on johtanut erilaisten arvoitusten pienempiin li-

¹ *The Source of Measures*, s. x.

² *Masonic Review*, heinäkuu 1886.

³ Ks. *The Source of Measures*, s. 47–50.

säpaljastuksiin, jotka koskevat symboliikkaa ja raamatullisia nimiä. Nahmanides osoittaa täysin ymmärretyn ja todistetun, että Mooseksen aikana *Genesiksen* alkulause kuului *B'râsh itbara Elohim* eli ”Päälähteestä [eli mûlaprakritista – juurettomasta juuresta] kehittyivät jumalat [Elohim], taivaat ja maa”. Sitä vastoin se on nyt *masoran*¹ ja teologisen taitavuuden takia muutettu *B'râshit bara Elohim* eli ”Alussa Jumala loi taivaat ja maan” – mikä pelkästään petkuttaen on johdattanut materialistiseen antropomorfismiin ja dualismiin. Kuinka monta samanlaista lausetta on kätkeyty *Raamattuun*, muinaisajan viimeisimpään okkulttiseen teokseen? Enää ei okkulttisti epäile, etteikö *Raamattu* huolimatta muodostaan ja ulkoisesta tarkoituksesta – kuten *Zohar* tai *Midrash, Jetsira* (luomiskirja) ja *Kymmenen sefirotin kommentaari* (Azriel ben Manahem’ilta, 12. vuosisadalta) selittävät – olisi olennainen osa arjalaisten salaista oppia, joka selittää samalla tavoin *Vedat* ja muut allegoriset kirjat.² *Zohar* opettaessaan että persoonaton Ainoa Syy ilmenee universumissa emanaatioidensa, sefirotien, kautta – tuon universumin ollessa kokonaisuudessaan yksinkertaisesti jumaluuden omasta substanssista kudottu verho – on kieltämättä aikaisempien *Vedojen* jäljennös ja sanatarkka kaiku. Jos *Raamattua* tarkastellaan ilman vedalaisen ja brahmalaisen kirjallisuuden lisäapua, se ei koskaan tarjoa universaaleja salaisuuksia okkulttisesta luonnosta. Tämän fyysisen tason kyynärät, tuumat ja mitat eivät koskaan ratkaise maailman ongelmia henkisellä tasolla – sillä henkeä ei voi punnita eikä mitata. Näiden ongelmien selvittäminen jätetään ”mystikoille ja uneksijoille”, jotka ainoastaan pystyvät ratkaisemaan ne.

[z68] Mooses oli vihitty pappi. Hän oli perehtynyt Egyptin temppelien okkulttiseen tietoon ja kaikkiin mysteereihin – ja näin ollen tutustunut alkuperäiseen viisauteen. ”Mysteerien mysteerin”, suuren pyramidin symbolista ja astronomista merkitystä on etsittävä juuri tuosta viisaudesta. Oltuaan niin perehtynyt geometrisiin salaisuuksiin, jotka pysyivät salassa pitkiä ajanjaksoja maan vankassa helmassa – kosmoksen (pieni maapallomme mukaan luettuna) mittojen ja suhteiden salaisuuksiin – ihmekö siis, jos hän käytti tietojaan. Egyptin esoterismi oli kerran koko maailman omaisuutta. Kolmannen Rodun pitkinä ajanjaksoina se oli ollut koko ihmiskunnan perhekalleus, jonka se oli saanut opettajiltaan, ”valon pojilta”, alkupe-
räiseltä seitsemältä.

Oli myös aika, jolloin viisauuskonto ei ollut symbolinen, sillä siitä tuli esoteerinen vasta vähitellen, atlantislaisten noituuden ja väärinkäytön pakottaessa muutokseen. Sillä ei jumalallisen lahjan käyttö vaan ”väärinkäyttö” johti neljännen Rodun ihmiset mustaan magiaan ja noituuteen ja lopulta siihen, että he ”unohtivat viisauden”. Viidennen Rodun ihmiset, tretâ-yugan rishien perilliset, sitä vastoin käyttivät kykyjään surkastuttaakseen sellaiset ihmiskunnan lahjat yleensä ja sitten, ”valittuna rotuna”, hajaantuivat. Ne, jotka selviytyivät ”suuresta tulvasta”, säilyttivät vain muiston siitä ja uskon, joka perustui suoraan ylenevältä polvelta saatuun tietoon, että sellainen Tieto oli olemassa, ja Henokin ylistämä ”valittu rotu” varjeli

¹ [Perimätieto Vanhan testamentin oikeasta lukemisesta ja sitä varten laadittu lukumerkkinjärjestelmä. – Suom. toim.]

² [Ks. *B. C. W.*, III, 456.]

sitä nyt mustasukkaisesti. Mutta jälleen on tultava aika, jolloin ihmisestä tulee vielä kerran se, mitä hän oli toisen yugan (ajanjakson) aikana, jolloin hänen koetuskautensa on ohi ja hänestä tulee asteittain se mikä hän oli – puoliaineellinen ja puhdas. Eikö Platon, vihitty, kerro meille *Faidroksessa* kaiken, mitä ihminen kerran oli ja sen, mitä hänestä vielä kerran tulee:

Ennen kuin ihmisen henki vajosi aistillisuuteen ja ruumiillistui hänen menettettyään siipensä, hän eli jumalten keskellä ilmapavassa henkisessä maailmassa, missä kaikki on todellista ja puhdasta.¹

Muualla hän puhuu ajasta, jolloin ihmiset eivät tehneet itseään pysyviksi vaan elivät puhtaina henkinä.

[z69] Annettakoon niiden tiedemiesten, jotka haluavat nauraa tälle, itse ratkaista ensimmäisen ihmisen alkuperän mysteeri.

Haluamatta, että hänen valittu kansansa – hänen valitsemaansa – jäisi niin karkeasti jumalakuvia palvovaksi kuin sitä ympäröivä tavallinen joukko, Mooses käytti hyväkseen tietojaan pyramidin kosmogonisista mysteereistä luodakseen niiden pohjalta *Genesiksen* kosmogonian symboleineen ja hieroglyfeineen. Tämä oli *hoi polloin* ymmärrykselle helpommin omaksuttavissa kuin vaikeatajuiset totuudet, joita opetettiin pyhissä paikoissa. Hän ei keksinyt mitään muuta kuin ulkoisen puvun, lisäämättä rahtuakaan. Mutta tässä hän seurasi pelkästään vanhempien kansojen ja vihittyjen esimerkkiä. Jos hän puki hierofanttien hänelle paljastamat suuret totuudet mitä kekseliäimpiin kuviin, hän teki sen täyttääkseen israelilaisten vaatimukset: tuo itsepäinen suku ei suostuisi vastaanottamaan mitään Jumalaa, ellei Hän olisi yhtä antropomorfinen kuin Olympoksen jumalat. Mooses itse ei voinut nähdä ennalta aikoja, jolloin korkeasti oppineet valtiomiehet puolustaisivat viisauden hedelmän arvotonta kuorta, viisauden, joka kasvoi ja kehittyi hänessä Siinainvuorella hänen keskustellessaan oman persoonallisen jumalansa – jumalallisen Itsensä – kanssa. Mooses ymmärsi suuren vaaran, joka seuraisi sellaisen totuuden antamisesta itsekkäille ihmisille, sillä hän ymmärsi Prometheuksen tarun opetuksen ja muisti menneen. Tämän vuoksi hän verhosi tiedon julkisen tarkastelun häpäisyltä ja antoi sen allegorisesti. Tästä syystä hänen elämäkertansa kirjoittaja sanoo hänestä, että laskeutuessaan Siinailta

Mooses ei tiennyt, että hänen kasvonsa säteilivät... ja hän verhosi kasvonsa.²

Ja niin hän verhosi *Pentateukkinsa* kasvot sillä seurauksella, että käyttäen oikeaoppista kronologiaa, vasta 3376 vuotta tapauksen jälkeen ihmiset alkavat vakuuttua siitä, että se ”on todella verho”. Eivät ne ole Jumalan tai edes Jehovan kasvot, jotka säteilevät läpi, eivät myöskään Mooseksen kasvot, vaan toden totta myöhempien rakkien kasvot.

¹ *Faidros*, 246 de.

² 2. *Moos*. 34:29–33.

Ei ole ihme, että Clemens kirjoitti *Stromateis*-teoksessaan:

Heprealaisien ja egyptiläisten arvoitusten salaisuudet ovat siten samanlaiset.¹

[z70] [b93-98]

LUKU 7

VANHA VIINI UUSISSA LEILEISSÄ

On enemmän kuin todennäköistä, etteivät protestantit tienneet uskonpuhdistuksen aikoina mitään kristinuskon todellisesta alkuperästä eli, selvemmin ja oikeammin ilmaistuna, roomalaiskatolisesta kirkollisuudesta. Kreikkalaiskatolinen kirkko ei myöskään tiennyt siitä luultavasti paljonkaan. Näiden kahden kirkon välinen ero tapahtui näet aikana, jolloin taistelussa poliittisesta vallasta roomalaiskatolinen kirkko luotti mihin hintaan hyvänsä korkeasti oppineiden, kunnianhimoisten ja vaikutusvaltaisten pakanoiden liittoon, kun taas pakanat olivat halukkaita omaksu-
maan uuden palvonnan ulkoisen muodon edellyttäen, että he itse pysyivät vallassa. Tässä ei tarvitse muistuttaa lukijaa taistelun yksityiskohdista, jotka jokainen sivistynyt ihminen tuntee. On varmaa, ettei (nykyinen) roomalaiskatolinen kirkko leimannut korkeasti sivistyneitä gnostikkoja ja heidän johtajiaan – sellaisia kuin Saturninos, ehdoton askeetti, Markion, Valentinus, Basileides, Menandros ja Kerinthos – sen vuoksi, että he olivat harhaoppisia tai että heidän oppinsa olivat todella ”*ob turpitudinem portentosam nimium et horribilem*”,² ”hirveitä synnyttäen inhoa”, kuten Baronius sanoo Karpokrateen opeista. Se leimasi heidät yksinkertaisesti siksi, että he tiesivät liian paljon. Kenneth R. H. Mackenzie huomauttaa aivan oikein:

Myöhempi roomalaiskatolinen kirkko leimasi heidät, koska he törmäsivät vastakkain kristinuskon puhtaamman kirkon kanssa – jonka omistuksen Rooman piispa anasti itselleen, mutta jota alkumuotoa jatketaan kuuliaisena perustajaa kohtaan alkuperäisessä ortodoksisessa kreikkalaisessa kirkossa.³

Haluamatta ottaa vastuuta perusteettomista olettamuksista kirjoittaja pitää parempana todistaa tämä päättely erään hartaan roomalaiskatolilaisen kirjoittajan useamman kuin yhden henkilökohtaisen ja uhmaavan tunnustuksen avulla, Vatikaanin uskottua ilmeisesti tuon hienon tehtävän hänelle. Markiisi de Mirville yrittää epätoivoisesti selittää tietyt merkittävät arkeologiset ja paleograafiset keksinnöt roomalaiskatolilaisten eduksi, ja kirkko saadaan pysymään viisaasti poissa riidasta. [z71] Hänen raskaslukuiset Ranskan Akatemialle osoitetut teoksensa vuosilta 1851–1868 kieltämättä todistavat tämän. Kiinnittäen tekosyyyn varjolla materialististen ”kuolevaisten” huomion ”epideemiseen spiritualismiin”, saatanallisten voi-

¹ *Main. teos*, osa II, kirja V, vii, s. 245.

² [”Erittäin kauhean ja pelottavan halpamaisuuden vuoksi.”]

³ *The Royal Masonic Cyclopaedia*, hakus. ”Gnosticism”.

mien suurten joukkojen tunkeutumiseen Eurooppaan ja Amerikkaan, hän suuntaa ponnistelunsa sen todistamiseen esittämällä perusteelliset sukutaulut ja teogonian kristillisistä ja pakanallisista jumalista ja vertaamalla niitä toisiinsa. Kaikki sellaiset ihmeelliset samankaltaisuudet ovat vain näennäisiä, hän vakuuttaa lukijalle. Hän kertoo, että helvetin paholaiset esittivät kristillisiä symboleja ja hahmoja, Kristusta, Neitsyttä, enkeleitä ja pyhimyksiä vuosisatoja aikaisemmin häpäistäkseen ikuisen totuuden näiden jumalattomien kopioiden avulla. ”Keksittyään enkelien salaisuuDET” paholaiset aavistivat tapahtumia tulevaisuutta koskevien tietojensa avulla. Saastattomista äideistä syntyneet ja väkivaltaisesti kuolleet pakanalliset jumaluuDET, kaikki *sotereiksi* – vapahtajiksi – nimetyt aurinkojumalat olivat vain ferouereja,¹ kuten [z72] zarathustralaiset kutsuivat heitä – tulevan Messiaan demonisia kopioita.

Vaara tunnistaa sellaiset jäljennökset oli viime aikoina tullut vaarallisen suureksi. Asia oli pysynyt uhkaavasti ilmassa heiluen kuin Damokleen miekka kirkon yllä Voltairen, Dupuisin ja muiden samoilla linjoilla olleiden kirjoittajien ajoista asti. Egyptologiain paljastukset, assyrialaisien ja babylonialaisten Moosesta edeltävien, hänestä legendan kertovien esineiden löytäminen² ja erityisesti monet Englannissa julkaistut rationalistiset teokset, kuten *Supernatural Religion*, tekivät tunnustamisen välttämättömäksi. Sen vuoksi ilmestyi protestanttisia ja roomalaiskatolisia kirjailijoita, jotka olivat saaneet tehtäväkseen selittää selittämättömän, sovittaa totuu-

¹ Jacobi määrittelee artikkelissaan ”Ferouerit ja devit” (kirjaimet F ja D) sanan ferouer seuraavalla tavalla: Ferouer [fravashi] on osa olennosta (joko ihminen tai eläin), jonka esikuva se on ja josta se jää jäljelle. Se on kreikkalaisten nous, siksi jumalallinen ja kuolematon, joten se tuskin voi olla paholainen tai saatanallinen kopio, joksi de Mirville tahtoo kuvata sen. Foucher kumoaa hänet täysin. Ferouer ei koskaan ollut ”aistimusprinsiippi” vaan viittasi aina ihmisen egon jumalallisimpaan ja puhtaimpaan osaan – henkiseen prinsiippiin. Anquetil sanoo, että ferouer on ihmisen sielun puhtain osa. Persialaisten dev [daeva] on ferouerin vastakohta, sillä Zoroaster on muuttanut devin pahan hengeksi (mistä tulee kristittyjen devil), mutta jopa dev on vain rajallinen. Sillä saatuaan ihmisen sielun valtaansa *anastuksen* avulla sen on jätettävä se tuomion suurena päivänä. Dev kiusaa kuolleen sielua kolme päivää, minä aikana sielu vaeltaa paikassa, jossa se väkivaltaisesti erosi ruumiista; ferouer nousee ikuisen valon seudulle. [Ks. *Memories...de l'Academie Royale des Inscriptions...*, osa XXXVII, s. 623 ja luku xxxix, s. 749. Tässä varhaissarjassa on Anquetil du Perronilta useita kokonaisia artikkeleita zarathustralaisista opetuksista.] On valitettavaa, että jalo markiisi de Mirville käsitti ferouerin *jumalallisen* perikuvan ”saatanalliseksi kopioksi”. Kutsumalla kaikkia pakanoiden jumalia, Apolloa, Osirista, Brahmää, Ormazdia, Belia jne. Kristuksen ja pääenkelien feroueriksi hän vain esittää sen jumalan ja ne enkelit, joita hänen pitäisi kunnioittaa, pakanoiden jumalia alempina, kuten ihminen on sieluaan ja henkeään huonompi. Onhan ferouer kuolematon osa kuolevaista olentoa, jonka esikuva se on ja josta se jää jäljelle. Ehkä tekijäparka on tietämättään profeetallinen, ja Apollo, Brahmä, Ormazd, Osiris jne. jäävät pakostakin jäljelle ja korvaavat – ikuisina kosmisina totuuksina – vähitellen häviävät kuvitelmat roomalaiskatolisen kirkon Jumalasta, Kristuksesta ja enkeleistä.

² Ks. George Smithin *Ancient History from the Monuments, The History of Babylonia*, toim. prof. A.H. Sayce, Lontoo, 1877, ja muita teoksia.

den jumalallisesta ilmestyksestä siihen mysteeriin, että kristinuskon jumalalliset hahmot, riitit, dogmit ja symbolit olivat usein samoja kuin monien suurten pakanallisten uskontojen vastaavat opit. Edellinen – protestanttinen puolustaja – yritti selittää sitä ”profeetallisten, valmistavien ideoiden” pohjalta. Sellaiset roomalaiskatolilaiset kuin de Mirville yrittivät selviytyä keksimällä kaksi sarjaa enkeleitä ja jumalia: toiset jumalallisia ja oikeita, toiset – varhaisemmat – ”alkuperäisiä edeltäneitä kopioita”, seuraus paholaisen ovelasta plagiaatista. Protestanttien salajuoni on vanha, ja roomalaiskatolilaisten niin vanha, että se on unohdettu ja on yhtä hyvä kuin uusi.

Tri Lundyn *Monumental Christianity* ja *A Miracle in Stone* kuuluvat tuohon ensimmäiseen yritykseen, de Mirvillen *Pneumatologie* toiseen. Intiassa ja Kiinassa kaikki sellaiset skottilaisten ja muiden lähetyssaarnaajien yritykset päättyvät nauruun eivätkä aiheuta vahinkoa. Jesuiittojen keksimä suunnitelma on merkittävämpi. De Mirvillen teokset¹ ovat siten hyvin tärkeitä, koska ne tulevat lähteestä, jolla on kieltämättä aikansa suurin oppineisuus käytettävissään, ja tähän on yhtyneenä kaikki se taito ja kasuistiikka, jonka Loyolan pojat voivat hankkia. [z73] Rooman palveluksessa olleet terävä-älyisimmät henkilöt auttoivat ilmeisesti markiisi de Mirvilleä.

Hän aloittaa, ei vain myöntämällä Rooman kirkkoa vastaan kohdistettujen syytösten ja hyökkäysten kohtuutta sen oppien alkuperän suhteen, vaan nauttimalla selvästi ennalta noista syytöksistä. Sillä hän osoittaa kristinuskon jokaisen opin olleen muinaisissa pakanallisissa rituaaleissa. Hän käy läpi koko pakanallisten jumaluuksien pantheonin, ja jokaisen osoitetaan muistuttaneen jossain määrin kolminaisuusopin hahmoja ja Mariaa. Roomalaiskatolisessa kirkossa tuskin on mysteeriä, dogmia tai riittiä, jota tekijä ei osoita ”paholaisten, curvati – ”curved” – parodioidaksi”. Kun kaikki tämä on myönnetty ja selitetty, symbolien tutkijoiden pitäisi vaieta. Niin he tekisivätkin, ellei olisi materialistisia kriitikkoja, jotka torjuvat tuollaisen paholaisen kaikkivaltiuuden tässä maailmassa. Sillä jos Rooma myöntää samankaltaisuudet, se myös vaatii oikeuden tuomita oikean ja väärän avatäran, todellisen ja epätodellisen jumalan, alkuperäisen ja kopion välillä – vaikka kopio edeltää alkuperäistä tuhansia vuosia.

Tekijämme esittää edelleen, että milloin tahansa lähetyssaarnaajat yrittävät käännäyttää epäjumalanpalvelijoita, heille vastataan säännöllisesti:

Meillä oli ristiinnaulittumme ennen teitä... Mitä te tulette esittämään meille?² Ja mitä me saavuttaisimme kieltämällä tämän kopion mystisen puolen sillä varjolla, että Weberin mukaan kaikki nykyiset *purânat* on tehty uudelleen vanhemmista, koska täällä meillä on samanlaisia merkkihenkilöitä *oikeassa* järjestyksessä, mitä kukaan ei koskaan ajattelisikaan kiistä.³

¹ [*Des Esprits et de leurs Manifestations...*, J.-E. de Mirvilleltä, 6 osaa, Pariisi, H. Urayet de Surcy, 1863–1864; vol. VI, julk. F. Wattelier, 1868.]

² Tämä on yhtä mielikuvituksellista kuin se on mielivaltaista. Missä on se hindu tai buddhalainen, joka puhuisi ristiinnaulitustaan?

³ *Pneumatologie* [*Des Esprits...*], IV, 237-238.

Ja tekijä mainitsee esimerkkinä Buddhan, Krishnan, Apollon jne. Myönnettyään kaiken tämän hän välttää vaikeuden tällä tavoin:

Kuitenkin kirkkoisät, jotka tunsivat oman omaisuutensa sellaisten lampaiden vaatteiden alta...tuntien evankeliumin avulla...kaikki luuloteltujen valonhenkien metkut; isät, me sanomme, mietiskellen näitä ratkaisevia sanoja ”ne, jotka ovat tulleet ennen minua, ovat kaikki olleet varkaita ja rosvoja” (*Joh. 10:8*) eivät epäröineet tunnistaessaan okkulttisen voiman toiminnassa, sen yleisen ja yli-luonnollisen ohjauksen, joka oli annettu etukäteen valheelle, kansojen kaikkien noiden väärien jumalien universaalisen ominaisuudelle ja piirille; ”*omnes dii Gentium daemonia (elilim)*”. (*Ps. 96:5*).¹

[z74] Sellaisella taktiikalla kaikki tehdään helpoksi. Ei ole yhtään räikeää yhdennäköisyyttä, ei yhtään täysin todistettua identtisyttä, jota ei siten voitaisi poistaa. Edellä lainattuja karkeita, itsekkäitä ja itseään ylistäviä sanoja, jotka Johannes on asettanut Hänen suuhunsa, Hänen joka oli itse nöyryys ja rakkaus, ei Jeesus olisi koskaan voinut lausua. Okkultistit torjuvat syytöksen närkästyneinä ja ovat valmiit puolustautumaan osoittamalla, mistä neljännen evankeliumin tekijä plagioi sanat. Ne on otettu kokonaisuudessaan *Henokin kirjan* ”ennustuksista”. Tässä kohdassa voidaan esittää oppineen raamatuntutkijan, arkkipiispa Laurencen, ja *Evolution of Christianity*n tekijän ja käännöksen toimittajan² todistus asian todistamiseksi. *Henokin kirjan* johdannon viimeisellä sivulla on seuraava kohta:

...vertauksen lampaista, jotka hyvä paimen pelasti palkatuilta suojelijoilta ja saaliinhimoisilta susilta, on neljäs evankelista ilmeisesti lainannut *Henokilta*, lxxxix. Siinä tekijä kuvaa paimenia tappamassa ja hävittämässä lampaita ennen heidän Herransa tuloa ja siten paljastaa tuon tähän asti mystisen kohdan todellisen tarkoituksen Johanneksen vertauksessa – ”ne, jotka ovat tulleet ennen minua, ovat kaikki olleet varkaita ja rosvoja” – ilmaus, jossa huomaamme nyt ilmeisen viitteen Henokin allegorisiin paimeniin.

”Ilmeinen” todella ja jotakin muuta lisäksi. Sillä jos Jeesus julisti nuo sanat esitettyssä merkityksessä, silloin hänen on täytynyt lukea *Henokin kirja* – puhtaasti kabbalistinen, okkulttinen teos – ja hän tunnusti sen vuoksi sen kirjoitelman arvon, jonka hänen kirkkonsa julistavat nyt apokryfiseksi. Hän ei ole myöskään voinut olla tietämättä, että nämä sanat kuuluivat vanhimpaan vihkimysrituaaliin.³ Ja ellei

¹ *Main. teos*, s. 250.

² [Charles Gill.]

³ ”K.: Kuka koputtaa ovelle?

V.: Hyvä karjapaimen.

K.: Kuka tuli edelläsi?

V.: Kolme rosvoa.

K.: Kuka seuraa sinua?

V.: Kolme murhaajaa jne.

hän olisi lukenut sitä, ja [z75] lause kuuluu Johannekselle tai sille, joka kirjoitti neljännen evankeliumin, miten silloin voidaan luottaa muihin sanontoihin ja vertauksiin, joita pidetään kristillisen Vapahtajan esittäminä?

De Mirvillen selitys on siten valitettava. Kaikki muut todisteet, jotka kirkko esittää osoittaakseen esi- ja antikristillisten jäljittelijöiden helvetillisen luonteen, voidaan yhtä helposti kumota. Tämä on ehkä valitettavaa, mutta se on kuitenkin totuus – *Magna est veritas et prevalebit*.¹

Edellä on okkultistien vastaus kahdelle osapuolelle, jotka syyttävät heitä lakkaamatta, toinen taikauskosta ja toinen noituudesta. Niille veljillemme, jotka ovat kristittyjä ja moittivat meitä vaitiolosta, joka on määrätty idän cheloille, lisäten aina, että heidän oma ”Jumalan Kirjansa” on ”avoin teos” kaikille ”lukea, ymmärtää ja pelastua”, me vastaamme pyytämällä heitä tutkimaan, mitä juuri olemme sanoneet tässä luvussa ja sitten kumoamaan sen – jos pystyvät. Meidän päivinämme on hyvin vähän niitä, jotka ovat yhä valmiit vakuuttamaan lukijoilleen, että *Raamatulla* oli

Jumala tekijänä, pelastus loppuna ja totuus ilman mitään virheitä sisältönä.

Jos Lockelta voitaisiin kysyä nyt, hän olisi ehkä haluton toistamaan uudelleen, että *Raamatussa* on

kaikki puhdasta, kaikki vilpittöntä, ei mitään ylimääräistä, ei mitään vajavaista.

Ellei *Raamattua* voida osoittaa tämän kaiken vastakohtaksi, se tarvitsee kipeästi tulkitsijaa, joka on perehtynyt idän oppeihin, niin kuin ne ovat löydettävissä sen salaisista teoksista. Ei myöskään ole turvallista lainata arkkipiispa Laurencen *Henokin kirjan* käännöksen jälkeen Cowperia² ja vakuuttaa meille, että *Raamattu*

... valaisee jokaisen ajan,
Se antaa, mutta ei lainaa mitään.

[z76] Sillä se lainaa ja lisäksi huomattavasti, varsinkin niiden mielestä, jotka tietämättä sen symbolista merkitystä ja siihen kätkeytyvien totuuksien universaalisuutta voivat arvostella vain sen kuolleen kirjaimen perusteella. Se on suuri teos, mestari-teos ja se koostuu viisaista, nerokkaista taruista, jotka sisältävät suuria totuuksia. Mutta se paljastaa jälkimmäisen puolen vain niille, joilla vihittyjen tavoin on avain sen sisäiseen merkitykseen. Se on moraalisesti ja opetuksellisesti suurenmoinen kertomus – kuitenkin kertomus ja allegoria. Vanhemmissa, heprealaisissa osissa on

Tämä keskustelu käytiin pappisvihkijän ja vihkimyskokelaan välillä niiden mysteerien aikana, jotka esitettiin Himalajan turvapaikkojen vanhimmassa pyhäkössä. Seremonia suoritetaan vielä nykyäänkin eräässä muinaisessa temppelissä Nepalin syrjäseudulla. Se on peräisin ensimmäisen Krishnan mysteereistä, siirtyi ensimmäiselle Tirthankaralle ja päättyi Buddhaan, ja sitä kutsutaan Kurukshetra-riitiksi, jota esitetään jumalallisen adeptin suuren taistelun ja kuoleman muistoksi. Se ei ole vapaamuurariutta, vaan merkitsee tuon korkean olennon vihkimistä okkultisiin opetuksiin – pelkkää, puhdasta okkultismia.

¹ [Suuri on totuus ja se voittaa.]

² [William Cowperin runosta *The Light and Glory of the World*, useissa kokoelmissa, - Z.]

kokoelma keksittyjä henkilöitä ja myöhemmissä lisäyksissä hämääviä sanontoja ja vertauksia, ja se on siten täysin harhaanjohtava, ellei tunne sen esoterismia. Sitä paitsi *Mooseksen kirjoista* löytyy puhdasta ja pelkkää tähtienpalvontaa, kun niitä luetaan eksoteerisesti, ja mitä ihmeellisintä muinaisaikaista tiedettä ja astronomiaa, kun sitä tulkitaan – esoteerisesti.

[b99-106]

LUKU 8

HENOKIN KIRJA KRISTINUSKON ALKUPERÄ JA PERUSTA

Muodostellessaan suuren osan *merkabaa* juutalaiset, tai paremminkin heidän synagogansa, hylkäsivät *Henokin kirjan* joko siksi, että se ei alusta alkaen sisällynyt heprealaiseen kaanoniin, tai sitten, kuten Tertullianus ajatteli,

...juutalaiset hylkäsivät sen, kuten kaikki muutkin kirjoitukset, jotka puhuvat Kristuksesta.¹

Mutta kumpikaan syy ei ole todellinen. Sanhedrinilla, suurella neuvostolla, ei voinut olla mitään tekemistä sen kanssa yksinkertaisesti siitä syystä, että se oli pikemminkin maaginen kuin puhtaasti kabbalistinen teos. Nykyiset sekä roomalaiskatoliset että protestanttiset teologit luokittelevat sen apokryfisten teosten joukkoon. Kuitenkin *Uudessa testamentissa*, erityisesti *Apostolien teoissa* ja *epistoliossa* vilisee käsitteitä ja oppeja, jotka erehtymätön Rooman kirkko sekä muut kirkot ovat nyt hyväksyneet ja vakiinnuttaneet dogmeiksi. Siinä on jopa kokonaisia lauseita, jotka on otettu sanatarkasti Henokista tai ”vale-Henokista”, joka kirjoitti tuolla nimellä aramean eli syrokaldean kielellä, kuten [z77] piispa Laurence, etiopiankielisen tekstin kääntäjä vakuuttaa.

Kirjalliset varkaudet ovat niin räikeät, että *The Evolution of Christianity* tekijän, joka toimitti piispa Laurencen käännöksen, oli pakko tehdä joitakin paljon puhuvia huomautuksia johdantokappaleeseen. Sisältö osoittaa,² että tämä kirja on kirjoitettu ennen kristillistä aikaa (onko se kaksi vai kaksikymmentä vuosisataa ennen, sillä ei ole merkitystä). Toimittaja väittää aivan oikein, että se on

...joko suuren heprealaisen profeetan inspiroima ennustus, joka ennustaa ihmisen täsmällisesti Jeesus Nasaretilaisen tulevia opetuksia, tai seemiläinen sepielmä, joka lainasi käsitteensä ihmisen Pojan voittoaasta paluusta, Hänen, joka asettui tuomioistuimelle riemuitsevien pyhimysten ja vapisevien synnintekijöiden, iankaikkista onnea tai ikuista kadotusta odottavien keskelle. Hyväksytäänpä nämä taivaalliset näyt sitten inhimillisinä tai jumalallisina, niillä on ollut niin

¹ *Book of Enoch*, arkkipiispa Laurencen käännös, johdanto, s. v.

² Eurooppa ei tuntenut *Henokin kirjaa* tuhanteen vuoteen, kun Bruce löysi Etiopiasta muutamia sen etiopiankielisiä kopioita. Arkkipiispa Laurence käänsi sen vuonna 1821 Oxfordin yliopiston kirjaston teksteistä.

suunnaton vaikutus ihmiskunnan kohtaloon lähes kaksi tuhatta vuotta, että uskonnon rehelliset ja puolueettomat totuudenetsijät eivät voi enää lykätä tutkimuksiaan *Henokin kirjan* suhteesta kristinuskon ilmestykseen tai kehitykseen.¹

Henokin kirja

...kertoo myös luonnonvoimien yliluonnollisesta ohjauksesta, voimien, jotka yksilöllisten enkelien toiminnan avulla hallitsevat tuulia, merta, rakeita, pakkasta, kastetta, salamointia ja ukkosta. Langenneiden päenkelien nimet annetaan myös. Niiden joukosta tunnemme joitakin näkymättömiä voimia, joita mainitaan [maagisissa] loitsuissa, joita on kaiverrettu heprealais-kaldealaisiin savi-kuppeihin.²

Näissä kupeissa on myös sana halleluja, joka osoittaa, että

...sanasta, jolla muinaiset syrokaldealaiset manasivat, on tullut kielenvaihtojen kautta nykyajan herätysaarnaajien tunnussana.³

Toimittaja esittää tämän jälkeen 57 säettä [z78] *Evankeliumien* ja *Apostolien tekojen* eri osista rinnakkain *Henokin kirjan* kohtien kanssa ja sanoo:

Teologien huomio on keskittynyt *Juudaksen kirjeessä* olevaan kohtaan, koska tekijä siinä erityisesti mainitsee profeetan. Mutta monet yhteensattumat *Henokin* ja *Uuden testamentin* kielessä ja ajatuksissa, kuten vertaamamme kohdat paljastavat, osoittavat selvästi, että seemiläisen Miltonin teos oli se erehtymätön lähde, josta evankelistat ja apostolit tai ne, jotka kirjoittivat heidän nimissään, lainasivat käsityksensä ylösnousemuksesta, viimeisestä tuomiosta, kuolemattomuudesta, kadotuksesta sekä vanhurskauden universaalista valtakunnasta ihmisen Pojan ikuisen vallan alaisena. Tämä evankelinen plagiaatti huipentuu *Johanneksen ilmestyksessä* – jossa *Henokin* näyt on muokattu kristinuskoon sopiviksi – muunnelmiin, joista puuttuu apokalyptisen ennustuksen suuren mestarin suurenmoinen yksinkertaisuus, mestarin, joka ennusti vedenpaisumusta edeltäneen patriarkan nimissä.⁴

Totuuden vuoksi hypoteesin olisi pitänyt ainakin mainita, että *Henokin kirja* nykyisessä muodossaan on vain kopio – lukuisine kristinuskoa edeltävine ja seuraavine lisäyksineen – paljon vanhemmista teksteistä. Nykyaikainen tutkimus meni niin pitkälle huomautuksessaan, että Henok saadaan luvussa 71 jakamaan päivä ja yö kahdeksaantoista osaan ja esittämään, että vuoden pisin päivä muodostuu näiden 18 osan 12 osasta, kun sitä vastoin 16 tunnin pituista päivää ei voinut olla Palestiinassa. Kääntäjä, arkkipiispa Laurence, huomauttaa:

...seudun, jossa tekijä asui, on täytynyt olla enemmän kuin 45 astetta pohjoista

¹ *Main. teos*, s. 20.

² *Main. teos*, s. 20–21.

³ *Main. teos*, s. 14, alaviite.

⁴ *Main. teos*, s. 35.

leveyttä, missä pisin päivä on 15,5 tuntia, ei kuitenkaan korkeammalla kuin ehkä 49 astetta, missä pisin päivä on täsmälleen 16 tunnin pituinen. Niinpä maa, missä hän kirjoitti, sijaitsee vähintään niin korkealla kuin Kaspien meren ja Mustanmeren pohjoiset alueet... *Henokin kirjan* tekijä oli ehkä jonkin sellaisen heimon jäsen, jonka Shalmaneser vei pois ja asetti asumaan ”Goosen-joen varrelle Halahiin ja Haboriin sekä Medeksen kaupunkeihin”.¹

Lisäksi tunnustetaan, että

Ei voida osoittaa, että sisältö todistaa *Vanhan testamentin* paremmaksi kuin *Henokin kirja*... *Henokin kirja* opettaa Ihmisen Pojan, Valitun, Messiaan, aikaisempaa olemassaoloa, olennon, joka [z79] ”alusta alkaen oli salassa,² ja jonka nimeä huudettiin avuksi henkien Herran läsnä ollessa, ennen kuin Aurinko ja merkit luotiin”. Tekijä viittaa myös ”toiseen voimaan, joka oli maapallolla vetten päällä tuona päivänä” – ilmeinen viite *Genesiksen* 1:2 kieleen.³ [Me väitämme, että se pätee myös hindujen nârâyanaan, ”vesillä liikkujan”.] Siten meillä on henkien Herra, Valittu ja kolmas voima ennustamassa nähtävästi tulevan ajan kolmiyhteyttä [toisin sanoen trimûrtia]. Mutta vaikka *Henokin* kuvitellulla Messiaalla epäilemättä oli tärkeä vaikutus alkukäsityksiin ihmisen Pojan jumaluudesta, emme voi identifioida hänen epäselvää viittaustaan toiseen ”voimaan” aleksandrialaisen koulun kolminaisuusopin kanssa, varsinkaan kun ”voiman enkeleitä” vilisee *Henokin* näyissä.⁴

Okkultisti voisi kyllä identifioida kyseisen ”voiman”. Toimittaja päättää merkittävät ajatuksensa lisäämällä:

Tähän mennessä olemme saaneet tietää, että *Henokin kirjan* julkaisi ennen kristillistä kautta jokin suuri tuntematon seemiläinen [?] rotu, joka uskoen olevansa inspiroitu jälkiprofeetallisena aikana lainasi vedenpaisumusta edeltäneen patriarkan nimen⁵ todistamaan oman hurmahenkisen ennustuksensa messiaanisesta valtakunnasta. Ja koska hänen hämmästyttävä kirjansa sisältyy vapaasti kerrottuna *Uuden testamentin* kokoonpanoon, siitä seuraa, että ellei tekijä ollut inspiroitu profeetta, joka ennusti kristinuskon opetukset, hän oli näkyjä näkevä intoilija, jonka illuusiot evankelistat ja apostolit hyväksyivät ilmestyksinä – vaihtoehtoisia johtopäätelmiä, jotka sekoittavat kristinuskon jumalallisen tai inhimillisen alkuperän.⁶

Mistä kaikesta seuraa saman toimittajan sanoin:

...keksintö, että väitetyn ilmestyksen kieli ja ajatukset tavataan aikaisemmasta

¹ *Main. teos*, s. 13.

² Seitsemäs periaate, ensimmäinen vuodatus [H. P. B.].

³ *Main. teos*, s. 37 ja 40.

⁴ *Main. teos*, s. 40 ja 41.

⁵ Joka kuvaa ”aurinkovuotta”- tai manvantarista vuotta [H. P. B.].

⁶ *Main. teos*, s. 41 ja 42.

teoksesta, jonka evankelistat ja apostolit ottivat vastaan inspiroituina, mutta jonka nykyiset teologit sijoittavat apokryfisten teosten joukkoon.¹

Tämä selittää myös Oxfordin kirjaston kunnianarvoisien kirjastonhoitajien hallittomuuden julkaista *Henokin kirjan* etiopiankielistä tekstiä.

[z80] *Henokin kirjan* ennustukset ovat todella profeetallisia, mutta ne tarkoittavat seitsemästä kantarodusta viittä ja ne sisältävät niiden aikakirjat – kaiken tähdätessä kahden viimeisen salassa pitämiseen. Siten englanninkielisen käännöksen toimittajan huomautus, että

Luku 92 ilmoittaa sarjan ennustuksia, jotka ulottuvat Henokin omasta ajasta noin tuhat vuotta kauemmaksi kuin nykyinen sukupolvi,²

on väärä. Ennustukset ulottuvat nykyisen Rotumme loppuun, ei vain ”tuhat vuotta” tämän jälkeen. Hyvin oletettavaa, että

[Kristinuskon] Kronologisessa järjestelmässä päivää vastaa [toisinaan] sata ja viikkoa seitsemänsataa vuotta.³

Mutta tämä on mielivaltainen ja mielikuvituksellinen järjestelmä, jonka kristityt omaksuivat sovittaakseen raamatullisen kronologian tosiasioihin ja teorioihin, eikä se vastaa alkuperäistä ajatusta. ”Päivät” vastaavat sivurotujen määrittämättömiä ajanjaksoja ja ”viikot” alarotuja, ja ilmaus, jota ei edes ole englanninkielisessä käännöksessä, viittaa puolestaan kantarotuihin. Lisäksi virke sivun 150 lopussa:

Myöhemmin, neljännellä viikolla...nähdään pyhän ja vanhurskaan näyt, järjestys sukupolvi sukupolvelta *tapahtuu*,⁴

on aivan virheellinen. Alkuperäistekstissä sanotaan: ”järjestys sukupolvi sukupolvelta oli tapahtunut maan päällä” jne., toisin sanoen sen jälkeen, kun ensimmäinen ihmisrotu, joka syntyi todellakin inhimillisellä tavalla, oli ilmaantunut kolmannessa kantarodussa, muutos, joka muuttaa kokonaan merkityksen. Mitä tulee käännöksessä esitettyihin asioihin – kuten myös hyvin todennäköisesti etiopialaiseen tekstiin, koska jäljennöksiä on peukaloitu pahasti – se, mikä oli tapahtuva tulevaisuudessa, on saamamme tiedon mukaan mennessä aikamuodossa alkuperäisessä kaldeankielisessä käsikirjoituksessa. Eikä se ole profetia vaan kertomus siitä, mitä oli jo tullut tapahtumaan. Kun Henok alkaa ”kertoa kirjoista”,⁵ hän lukee suuren näkijän antaman selostuksen, eivätkä [z81] ennustukset ole hänen omiaan vaan näkijän.

¹ *Main. teos*, s. 48.

² *Main. teos*, s. 23.

³ Edellä mainittu paikka.

⁴ *Main. teos*, 92:9. [Johannes Seppälän suomennoksessa: ”Ja tämän jälkeen, neljännessä seitsemikössä, lopussa, pyhät ja vanhurskaat näkevät näkyjä, heitä varten valmistetaan yksi laki kaikiksi sukupolviksi ja yksi tarha.” *Etiopialainen Eenokin kirja*, Joensuu 1982, XCIII: 6.]

⁵ *Main. teos*, 92:4. [*Etiopialainen Eenokin kirja*, XCIII: 3.]

Henok eli Enoikhion merkitsee ”sisäistä silmää” eli näkijää. Siten jokaista profeettaa ja adeptia voitaisiin kutsua ”Enoichioniksi” hänen tulematta vale-Henokiksi. Mutta tässä näkijä, joka kokosi puheena olevan *Henokin kirjan*, kuvataan selvästi lukemassa julki kirjasta:

...Minä synnyin seitsemäntenä ensimmäisessä seitsemikössä [ensimmäisen alarodun seitsemäs haara eli sivurotu sen jälkeen, kun fyysinen lisääntyminen oli alkanut, nimittäin kolmannessa kantarodussa]... Minun jälkeeni ilmenee [ilmeni] toisessa seitsemikössä [toinen alarotu] suuri pahantapaisuus... Sen aikana tulee ensimmäisen loppu, ja sen aikana pelastuu yksi ihminen [ihmiskunta on turvassa]. Ja kun se (loppu) on täytetty, vääryys kasvaa...¹

Käännettynä siinä ei ole mitään merkitystä. Esoteerisen tekstin mukaan se merkitsee yksinkertaisesti, että ensimmäisen kantarodun loppu tulee kolmannen kantarodun toisen alarodun aikana, jonka ajanjakson aikana ihmiskunta on turvassa. Tämä ei lainkaan viittaa raamatulliseen vedenpaisumukseen. Jae 10 [XCIII:8] puhuu kuudennesta seitsemiköstä [kolmannen kantarodun kuudes alarotu], kun

...kaikki siellä elävät sokeutuvat, ja kaikkien sydän hylkää viisauden jumalattomalla tavalla. [Jumalallinen tieto häviää] ja silloin yksi ihminen nousee.

Jostakin omasta mystisestä syystään tulkitsijat panevat tämän ”ihmisen” merkitsemään Nebukadnesaria. Hän on todellisuudessa puhtaan inhimillisen Rodun (allegorisen synnyttämiseen lankeamisen jälkeen) ensimmäinen hierofantti, joka valittiin säilyttämään devojien (enkeliä tai elohimien) viisaus. Hän on ensimmäinen ”Ihmisen Poika”, joka on mänushien (ihmisten) ensimmäisen inhimillisen koulun jumalallisille vihityille annettu salaperäinen nimi aivan kolmannen kantarodun lopussa. Häntä kutsutaan myös Vapahtajaksi, koska hän muiden hierofanttien tapaan pelasti valitut ja täydelliset suurelta geologiselta palolta jättäen ne, jotka seksuaalisessa aistillisuudessaan unohtivat muinaisen viisauden, menehtymään lopun luonnonmullistuksessa.²

[z82] Sen [”kuudennen viikon” eli kuudennen alarodun] lopussa tuli polttaa valtakunnan huoneen [puolet maapalloa eli silloin asutun mantereen], ja valitun juuren koko heimo hajotetaan.³

Edellä oleva koskee valittuja vihittyjä, eikä ollenkaan juutalaisia, oletettua valittua kansaa, tai Baabelin vankeutta, kuten kristityt teologit ovat tulkinneet. Kun Henok tai hänen ikuistajansa mainitessaan ”syntisten tuomion” täytäntöönpanon

¹ *Main. teos*, 92:4-7. [*Etiopialainen Eenokin kirja*, CIII:3-4.]

² Jokaisen kantarodun lopussa tulee luonnonmullistus vuorotellen veden tai tulen aiheuttamana. Heti ”synnyttämiseen lankeamisen” jälkeen kolmannen kantarodun kuona – ne, jotka vajosivat aistillisuuteen luovuttuaan jumalallisten opettajien opetuksesta – hävitettiin, mikä jälkeen syntyi neljäs kantarotu, jonka lopussa tapahtui viimeinen vedenpaisumus. (Ks. ”Jumalan pojat”, *Hunnuton Isis*, Tiede osa 2, s. 365.)

³ *Main. teos*, 92:11. [*Etiopialainen Eenokin kirja*, CIII:8.]

useina eri viikkoina¹ sanoo, että ”kaikki jumalattomien teot häviävät koko maasta” tänä neljäntenä aikana (neljäs kantarotu), se voi tuskin todellakaan tarkoittaa *Raamatun* yhtä erityistä vedenpaisumusta, vielä vähemmin vankeutta.

Tästä siis seuraa, että koska *Henokin kirja* käsittää manvantaran viisi rotua ja muutamia viittauksia kahteen viimeiseen, se ei sisällä ”raamatullisia ennustuksia” vaan yksinkertaisesti tosiasioita, jotka on otettu idän salaisista kirjoista. Toimittaja tunnustaa lisäksi, että

Kuusi edellistä säettä, nimittäin säkeet 13, 14, 15, 16, 17 ja 18, on otettu yhdeksänentoista luvun 14. ja 15. säkeen välistä, mistä ne ovat löydettävissä käsikirjoituksesta.²

Tämän mielivaltaisen siirron takia hän on saanut aikaan vielä pahemman sekaannuksen. Kuitenkin hän on aivan oikeassa sanoessaan, että *Evankeliumien* ja jopa *Vanhan testamentin* opit on otettu kokonaisuudessaan *Henokin kirjasta*, sillä tämä on yhtä ilmeistä kuin Aurinko taivaalla. Kaikki *Mooseksen kirjat* mukailtiin mainittuihin tosiasioihin sopiviksi. Tämä selittää, miksi heprealaiset kieltäytyivät ottamasta kirjaa kaanoniinsa, aivan kuten kristityt ovat myöhemmin kieltäytyneet hyväksymästä sitä kanonisiin teoksiinsa. Se tosiasia, että apostoli Juudas ja monet kristityt isät viittasivat siihen ilmoituksena ja pyhänä kirjana, on kuitenkin erinomainen todiste siitä, että varhaiskristityt hyväksyivät sen. Oppineimmat heidän joukostaan – kuten esimerkiksi Clemens Aleksandrialainen – ymmärsivät kristinuskon ja sen opit aivan eri tavalla kuin heidän nykyiset seuraajansa ja näkivät Kristuksen [z83] sellaisessa valossa, jota vain okkultistit voivat arvostaa. Varhaisnasarealaiset ja krestityt, kuten Justinus Marttyyri heitä kutsui, olivat Jeesuksen, vihkimyksen todellisen Khrestoksen ja Khristoksen, seuraajia. Sitä vastoin nykyajan kristittyjä, varsinkaan lännen kristittyjä, jotka ovat ehkä paavinvallan kannattajia, kreikkalaisia, kalvinisteja tai luterilaisia, voi tuskin kutsua kristityiksi, toisin sanoen Jeesuksen Kristuksen seuraajiksi.

Henokin kirja on täysin symbolinen. Se kertoo ihmisrotujen historiasta ja niiden varhaisesta suhteesta teogoniaan, symbolien sekoittuessa astronomisten ja kosmisten mysteerien kanssa. Yksi luku puuttuu kuitenkin Nooan aikaisista kertomuksista (sekä Pariisin että Oxfordin käsikirjoituksista), nimittäin 10. osan 58. luku. Tätä lukua ei olisi voitu muokata uudestaan ja siksi sen oli kadottava. Vain turmeltuja katkelmia on jäänyt siitä jäljelle. Uni lehmistä, mustista, punaisista ja valkoisista hiehoista, kertoo ensimmäisistä Roduista, niiden hajaantumisesta ja häviämisestä. Luku 88, missä yksi neljästä enkelistä ”meni valkoisen härän tykö ja johdatti sen salaisuuteen”, minkä jälkeen se syntyi häräksi ja ”tuli ihmiseksi”, viittaa a) ensimmäiseen ryhmään, joka kehittyi varhaisarjalaisista ja b) niin sanottujen hermafrodiittien mysteeriin, mikä viittaa ensimmäisten ihmisrotujen syntyyn sellaisina kuin ne nyt ovat.

Intiassa hyvin tunnettu uskonnollinen riitti, joka on säilynyt tuossa patriarkaali-

¹ *Main. teos*, 92:7, 11, 13, 15. [*Etiop. Eenokin kirja*, XCI:12–13]

² *Main. teos*, s. 152.

nessa maassa tähän päivään asti ja joka tunnetaan siirtymisenä eli uudestisyntymisenä lehmän kautta – seremonia, johon niiden alempikastisten, jotka halusivat tulla bramiineiksi, on alistuttava – on saanut alkunsa edellä mainitusta mysteeristä. Jos itämainen okkultisti lukee huolella *Henokin kirjan* edellä mainitun luvun, hän huomaa, että ”lampaiden Herra”, jossa kristityt ja eurooppalaiset mystikot näkevät Kristuksen, on hierofanttiuhri, jonka sanskritinkielistä nimeä emme uskalla paljastaa. Kun länsimaiden kirkonmiehet puolestaan näkevät ”lampaissa ja susissa” egyptiläisiä ja israelilaisia, kaikki nuo eläimet viittaavat todellisuudessa kokelaan kokeisiin ja vihkimismysteereihin, joko Intiassa tai Egyptissä, ja siihen kauheaan rangaistukseen, jonka ”sudet” itselleen aiheuttavat – ne jotka paljastavat umpimähkään sen, mikä on tarkoitettu vain valittujen ja ”täydellisten” tiedoksi.

Kristityt, jotka myöhempien lisäysten¹ takia ovat [z84] nähneet edellä mainituksa luvussa kolmiosaisen ennustuksen, joka kertoo vedenpaisumuksesta, Mooseksesta ja Jeesuksesta, erehtyvät, koska se todellisuudessa käsittelee suoraan Atlantin rangaistusta ja menetystä sekä varomattomuuden seurauksia. ”Lampaiden Herra” on karma ja ”Hierofanttien Pää” samoin, korkein vihkijä maan päällä. Hän sanoo Henokille, joka pyytää hartaasti häntä säästämään lampaiden johtajat petoeläimiltä:

...Ja lue edessäni luvut, montako he ovat hävittäneet ja montako antaneet hävitykseen...mitä he tekevät, noudattavatko he käskyä, jonka annoin heille, vai eivätkö.

Mutta heidän ei pidä siitä tietää, etkä sinä ilmoita sitä heille, etkä neuvo heitä, vaan vain kirjoitat muistiin jokaisesta erikseen sen hävityksen, jonka paime-
net aiheuttavat, jokaisen ajallansa.²

Mutta Hän ei välittänyt, vaikka näkikin sen, vaan iloitsi, kun ne syötiin, ja nieltiin ja ryöstettiin, ja Hän jätti ne kaikkien villien eläinten armoille...³

Ne, jotka ovat sen harhakäsityksen vallassa, että eri kansojen okkultistit hylkäävät *Raamatun* alkuperäisessä tekstissään ja merkityksessään, ovat väärässä. Samoin on *Thothin kirjan*, kaldealaisen *kabbalan* ja itse *Dzyanin kirjan* laita. Okkultistit torjuvat vain *Raamatun* yksipuoliset tulkinnat ja inhimillisen aineksen. *Raamattu* on okkulttinen ja sen vuoksi pyhä teos yhtä paljon kuin muutkin. Kauhea rangaistus odottaa todella kaikkia niitä, jotka rikkovat salaisten paljastusten sallitut rajat. Prometheuksesta Jeesukseen ja Jeesuksesta korkeimpaan adeptiin ja alhaisimpaan oppilaaseen, jokaisesta mysteerien paljastajasta on täytynyt tulla Khrestos, ”surun

¹ Lisäyksiä ja muutoksia löydetään miltei kaikkialta, missä on esitetty numeroita – varsinkin kun esiintyy luvut 11 ja 12 – koska ne kaikki saadaan (kristittyjen taholta) koskemaan apostolien, heimojen ja patriarkkojen lukuja. Etiopiankielisen tekstin kääntäjä, arkipiispa Laurence, lukee ne yleensä ”kopioijan virheiksi” aina kun Pariisin ja Oxfordin käsikirjoitukset eroavat toisistaan. Me pelkäämme, etteivät ne ole virheitä, useimmissa tapauksissa.

² *Main. teos*, 88:99, 100. [*Etiop. Eenokin kirja*, LXXXIX: 63, 64.]

³ *Main. kohta*, 94. [*Etiop. Eenokin kirja*, LXXXIX: 58.] Tämä kohta, kuten tullaan pian osoittamaan, on johtanut hyvin kummalliseen keksintöön.

ihminen”, ja marttyyri.

”Varokaa”, sanoi eräs suurimmista mestareista, ”paljastamasta mysteeriä ulkopuolisille” – vihkimättömille, saddukeuksille ja uskottomille. Historian kaikkien suurten hierofanttien osoitetaan kokeneen [z85] väkivaltaisen kuoleman. Heitä ovat Buddha,¹ Pythagoras, Zoroaster, useimmat suurista gnostikoista, heidän vastaavien koulujensa perustajat ja omalla uudemmalla aikakaudellamme monet tulifilosofit, ruusuristiläiset ja adeptit. Kaikkien näiden osoitetaan – selvästi tai allegoriaan verhottuna – saaneen rangaistuksen tekemistään paljastuksista.

Maallikkolukijasta tämä voi tuntua vain yhteensattumalta. Okkultistille jokaisen ”Mestarin” kuolema on huomattava ja täynnä merkityksiä. Mistä löydämme historiassa sen ”sanansaattajan”, suuren tai pienen, vihityn tai kokelaan, jota, kun hänestä tehtiin jonkin tähän asti salatun totuuden tai totuuksien sanantuoja, ei ristiin-naulittu tai jota kateuden, ilkeyden ja tietämättömyyden ”koirat” eivät repineet riekaleiksi? Sellainen on kauhea okkulttinen laki, ja se, joka ei tunne itsessään leijonan sydäntä halveksiakseen vihaista haukkujaa ja rauhankyyhkyn sielua antaakseen anteeksi tietämättömille poloisille, luopukoon Pyhästä Tieteestä. Onnistuakseen okkultistin on oltava peloton. Hänen on kohdattava vaarat, loukkaus ja kuolema. Hänen on oltava anteeksiantava ja vaiettava siitä, mitä ei voi ilmoittaa. Niiden, jotka ovat turhaan työskennelleet tuolla suunnalla, on odotettava näinä [z86] päivinä – kuten *Henokin kirja* opettaa – ”kunnes pahantekijät menehtyvät” ja pahojen valta hävitetään. Okkultistin on laitonta etsiä tai edes janota kostoja. Hän saa

Odottaa tosiaan kunnes synti menee ohitse, sillä heidän [syntisten] nimensä pyyhitään pois elämän kirjasta ja pyhistä kirjoista [astraalisista aikakirjoista], ja heidän siemenensä häviää iankaikkisesti, ja heidän henkensä surmataan.²

¹ Yleisen historian mukaan Gautama Buddha kuoli 80-vuotiaana ja siirtyi elämästä kuolemaan rauhallisesti suuren pyhimyksen tyyneydellä, kuten Barthelemy Saint-Hilaire kertoo. Esoteerinen ja oikea tulkinta paljastaa kuitenkin sen maallisen ja allegorisen selostuksen todellisen merkityksen, jonka mukaan Gautama, buddha, kuoli hyvin epärunollisesti nautittuaan liian paljon sianlihaa, jota Tsonda hänelle valmisti. Kuinka se, joka saarnasi, että eläinten tappaminen oli suurin synti, ja joka oli täydellinen kasvissyöjä, saattoi kuolla sianlihan syömiseen, on kysymys, jota orientalistimme eivät koskaan esitä. Jotkut heistä tekevät kylläkin suurta pilaa väitetystä tapahtumasta [nykyään sillä pilailevat monet lempeät läheyyssaarnaajat Ceylonilla]. Yksinkertainen totuus on se, että riisi ja sianliha ovat puhtaasti allegorisia. Riisi vastaa ”kiellettyjä hedelmiä” kuten Eevan omenaa ja tarkoittaa okkulttista tietoa kiinalaisten ja tiibetiläisten keskuudessa. Sianliha merkitsee brahmalaisia opetuksia – Vishnun otettua ensimmäisessä avatârassaan villisian muodon kohottaakseen maan avaruuden vesien pinnalle. Buddha ei siis kuollut sianlihaan vaan ilmaistuaan joitakin brahmalaisia mysteereitä, minkä jälkeen hän, nähdessään paljastuksen aiheuttamat huonot vaikutukset joillekin kelvottomille ihmisille, sen sijaan että olisi astunut nirvânaan, jätti maallisen muotonsa jääden yhä elämän piiriin auttamaan ihmiskuntaa kehityksen tiellä. Tästä johtuvat hänen jatkuvat jälleensyntymisensä Dalai- ja Teshu-lamojen hierarkiaan kaiken muun hyvän lisäksi. Tällainen on esoteerinen selitys. Gautaman elämästä puhutaan perusteellisemmin myöhemmin.

² *Main. teos*, 100:21. [*Etiop. Eenokin kirja*, CVIII: 3.]

Esoteerisesti Henok on ”ihmisen Poika”, ensimmäinen. Symbolisesti hän on viidennen kantarodun ensimmäinen alarotu.¹ Jos hänen nimensä merkitsee numeerisessa ja astronomisessa symboliikassa aurinkovuotta eli 365 sen eliniän mukaan, joka hänelle annetaan *Mooseksen kirjoissa*, se on siksi, että ollen seitsemäs hän on okkulttiselta merkitykseltään kahden edeltävän Rodun ja niiden neljäntoista alarodun personoitu ajanjakso. Sen vuoksi hänet kuvataan kirjassa Nooan suurena iso-isänä. Nooa puolestaan personoi viidennen kantarodun ihmiskuntaa, joka taistelee neljänteen kantarotuun kuuluvien ihmisten kanssa. Tuo suuri ajanjakso on paljastettujen ja yleisten mysteerien aikaa, jolloin ”Jumalan pojat” tultuaan alas maan päälle ottivat vaimoikseen ihmisten tyttäriä ja opettivat heille enkelien salaisuuksia, toisin sanoen jolloin kolmannen kantarodun ”järkisyntyiset” ihmiset sekoittuivat neljännen kantarodun ihmisiin ja ihmiset alensivat vähitellen jumalallisen tiedon noituudeksi.

[b107–b113]

LUKU 9

HERMEETTISET JA KABBALISTISET OPIT

Hermeksen kosmogonia on yhtä verhottu kuin Mooseksen järjestelmä, sen näkyvä puoli on vain verrattomasti enemmän sopusoinnussa salaisten tieteiden ja myös nykyisen tieteen oppien kanssa. Kolmesti suuri Trismegistos sanoo: ”Käsi, joka muokkasi maailman muodottomasta [z87] ennen olleesta aineesta, ei ole mikään käsi”, johon *Genesis* saatiin vastaamaan: ”Maailma luotiin ei-mistään”, vaikka *kabbala* kieltää sellaisen merkityksen alkulauseissaan. Kabbalistit sen enempiä kuin Intian arjalaisetkaan eivät ole koskaan hyväksyneet sellaista järjettömyyttä. Heidän mukaansa tuli, eli lämpö, ja liike² olivat pääasiallisia välikappaleita maailman muodostamisessa aikaisemmasta aineesta. Vedantalaisten Parabrahman ja mūlaprakriti ovat kabbalistien Ain Sufin ja Shekhinahin esikuvia. Aditi on Sefiran alkumuoto ja prajāpatit ovat Sefirotin vanhempia veljiä. Nykyisen tieteen nebulaariteoria kaikkine salaperäisyyksineen selviää muinaisaikaisen opin kosmogonian avulla, ja paradoksaalisen vaikkakin hyvin tieteellisen lausunnon, että ”jäähdyttäminen aiheuttaa kokoonvetäytymistä ja kokoonvetäytyminen aiheuttaa lämpöä”, osoitetaan olevan suurin vaikuttaja maailmojen muodostamisessa ja varsinkin Aurinkomme ja aurinkokuntamme muodostamisessa.

¹ *Raamatussa* (*Genesis* 4 ja 5) on kolme eri Henokia [Hanok] – Kainin poika, Seetin poika ja Jeredin poika. Mutta he kaikki ovat yksi ja sama, ja kaksi heistä mainitaan harhaanjohtamistarkoituksessa. Vain kahden ensimmäisen vuodet ilmoitetaan, ensimmäisen jäädessä ilman lisähuomiota.

² Ikuinen ja lakkaamaton luonnon eli ”Parabrahmanin sisään- ja uloshengitys”, rajattu avaruus joko manvantaran tai pralayan aikana.

Kaikki tämä sisältyy *Sefer jetsiran* pienissä puitteissa sen kolmeenkymmeneen-kahteen ihmeelliseen viisauden tiehen viittein ”Jah Jehovah Tsebaot”, jonka ymmärtää se, jolla on avain sen kätkeytyyn merkitykseen.¹ Mitä tulee *Genesisin* ensimmäisten säkeiden dogmaattiseen tai teologiseen tulkintaan, vastaus saadaan asiaankuuluvasti samasta kirjasta, jossa kirjoittaja puhuessaan kolmesta äidistä, ilmasta, vedestä ja tulesta, kuvaa niitä tasapainotilana, jossa on:

Hyvä yhdessä vaakakupissa, paha toisessa ja tasapainon vaa’an kieli niiden välissä.²

Eräs ainoan ikuisen ja aina läsnä olevan jumaluuden salaisista nimistä oli kaikissa maissa sama ja se on säilyttänyt tähän päivään asti foneettisen muotonsa eri kielissä. Hindujen salaisesta tavusta AUM [z88] oli tullut kreikkalaisten Αἰών ja roomalaisten Aevum – Pan eli kaikki. Kolmattakymmenettä tietä kutsutaan *Sefer jetsirassa* kokoavaksi ymmärrykseksi, koska

Sen kautta taivaalliset adeptit kokoavat päätelmiä tähdistä ja taivaallisista merkeistä, ja heidän havaintonsa radoista ovat tieteellisen täydellisiä.³

Kolmattakymmenettätoista eli viimeistä tietä kutsutaan kirjassa ”palvelevaksi ymmärrykseksi” siksi, että se on

Kaikkien niiden määrääjä, jotka palvelevat seitsemän planeetan työssä niiden joukkojen mukaan.⁴

”Työ” oli vihkimys, jonka aikana kaikki ”seitsemään planeettaan” liittyvät mysteerit ilmaistiin ja myös mysteeri ”aurinkovihitystä” seitsemine katkaistuine säteineen – voidellun loisto ja riemuvoitto, Khristos; mysteeri joka selvittää Clemensin melko arvoituksellisen ilmauksen:

Sillä tulemme huomaamaan, että hyvin monet dogmit, jotka sellaisten [barbaarisen ja helleenisen filosofian] lahkojen mielestä eivät ole täysin mielettömiä eikä niitä ole temmattu luonnon järjestyksestä [”katkaisemalla Kristus”⁵ tai pa-

¹ [WMS lainaa Skinnerin avainta *The Source of Measure* -teoksesta. Ks. *The Theosophist*, vol. LIII, tammikuu 1933, s. 399–400, jossa sanotaan: ”Tämä nimi tulee ymmärrettävämmäksi ja luotettavammaksi, kun oppii, että Mooseksen mukaan jumalannimet Elohim ja Jehova olivat geometristen suhteiden numeerisia mittoja ja tarkoittivat (yhdessä mielessä) vastaavasti halkaisijan ja kehän arvoja.” – Z.]

² *Main. teos*, iii:1.

³ *Main. teos*, s. 30.

⁴ *Main. teos*, s. 32.

⁵ Ne, jotka ovat selvillä siitä, että gnostikot käyttivät sanaa Khristos korkeammasta egosta (muinaiset pakanalliset kreikkalaisvihityt tekivät samoin), ymmärtävät jo viitteen. Khristoksen sanottiin tulevan katkaistuksi alemmasta minuudesta, Khrestoksesta, lopullisen ja korkeimman vihkimyksen jälkeen, kun kaksi sulautui yhdeksi. Khrestos vallataan ja herätetään henkiin kirkastetussa Khristoksessa. – Franck, *Die Kabbala*, 75; S. F. Dunlap, *Söd, The Son of Man*, II.]

remminkin Khrestos]...sopivat alkuperänsä ja koko totuuden kanssa yhteen.¹

*Hunnuttomasta Isiksestä*² lukija löytää *Zoharista* ja sen tekijästä, suuresta kabbalistista Shim'on ben Johaista enemmän kuin mitä tässä voidaan esittää. Siinä sanotaan, että sen vuoksi, että hänen tiedettiin omanneen salaista tietoa ja tunteneen merkaban, mikä takasi ”Sanan” omaksumisen, hän [z89] joutui hengenvaaraan ja hänen oli paettava autiomaahan. Siellä hän eli luolassa kaksitoista vuotta uskollisten opetuslasten ympäröimänä. Hän kuoli siellä lopulta ennusmerkkien keskellä.³ Hänen opetuksensa salaisen opin tai, kuten hän myös kutsui sitä, salaisen viisauden alkuperästä ovat samoja kuin idän opit sillä poikkeuksella, että hän asettaa planeettahenkien joukon päällikön paikalle ”Jumalan” sanoen, että Jumala itse opetti ensin tätä viisautta tietyille valituille enkeleille. Tämä sanonta poikkeaa kuitenkin idän opeista, kuten tullaan näkemään.

Edessämme on joitakin synteettisiä ja kabbalistisia tutkimuksia pyhästä *Henokin kirjasta* ja tarosta (rota). Esitämme lainauksen erään läntisen okkultistin käsi-kirjoituskopiosta, jonka johdannossa ovat seuraavat sanat:

On vain yksi laki, yksi lähtökohta, yksi syy, yksi totuus ja yksi sana. Se mikä on ylhäällä on analogisesti sama kuin se mikä on alhaalla. Kaikki se mikä on, on seuraus määristä ja tasapainotiloista.

Éliphas Lévin aksiomi ja tämä kolminkertainen mietelause osoittavat samanlaisia ajattelua idän ja lännen välillä, mitä tulee salaiseen tietoon, joka saman käsikirjoituksen mukaan on:

Avain salattuihin asioihin, avain kaikkein pyhimpään. Tämä on se pyhä Sana, joka antaa adeptille korkeimman selityksen okkultismin mysteereihin. Se on filosofioiden ja opinkappaleiden kvinteesenssi. Se on alfa ja omega. Se on valo, elämä ja universaali viisaus.

Pyhän *Henokin kirjan* taro eli rota on lisäksi varustettu seuraavalla selvityksellä:

Tämän kirjan ikä katoaa ajan yöhön. Se on *intialaista alkuperää* ja peräisin Mooseksen aikaa paljon kaukaisemmalta ajalta. Se on kirjoitettu erillisille [z90]

¹ *Stromateis*, I, xiii.

² Teologia osa 1, luku 8.

³ On lukuisia muistiinpanoja ihmeistä, joita tapahtui hänen kuollessaan, tai oikeastaan olisi sanottava hänen siirtyessään, sillä hän ei kuollut niin kuin muut kuolevat. Hän oli yhtäkkiä kadonnut, ja samalla kun häikäisevä valo täytti luolan kirkkaudella, hänen ruumiinsa nähtiin jälleen asettuvan paikoilleen. Kun tämä taivaallinen valo väistyi pimeään luolan tavanomaisen hämäryyden tieltä – vasta silloin, sanoo Ginsburg, ”Israelin opetuslapset ymmärsivät, että Israelin lamppu oli sammunut”. [*The Kabbala...*, I. I.] Hänen elämäkertansa kirjoittajat kertovat, että hänen hautajaistensa ja niiden valmistelujen yhteydessä kuultiin ääniä taivaasta. Kun arkku laskettiin sitä varten auki kaivettuun syvään luolaan, siitä leimahti liekki, ja kuultiin mahtava, majesteettinen ääni: ”Tässä on hän, joka sai maan järkkymään ja valtakunnat vapisemaan.” [*Hunnuton Isis*, Teologia osa 1, s. 429; *Zohar*, III, s. 296, Mantua-pain.]

lehdille, jotka olivat aluksi hienoa kultaa ja kallista metallia... Se on symbolinen ja sen yhdistelmät mukautuvat hengen kaikkiin ihmeisiin. Sen muuttuessa aikojen saatossa se on kuitenkin säilyttänyt – utelioiden tietämättömyyden ansiosta – symbolinsa ja tärkeimmät alkuperäiset kuvansa.

Tähän Henokin rotaan, nykyisin sitä kutsutaan Henokin taroksi, de Mirville viittaa välineenä, jota käytetään ”pahaan magiaan”, ja siihen liittyvät ”metallilevyt pelastuivat vedenpaisumuksen tuholta” hänen mukaansa Kainin ansiosta. Ne pelastuivat vedenpaisumukselta siitä yksinkertaisesta syystä, että tämä tulva ei ollut ”yleismaailmallinen”. Sen sanotaan olevan intialaista alkuperää, koska se on peräisin viidennen kantarodun ensimmäisen alarodun intialaisilta arjalaisilta ennen Atlantiksen viimeisen turvapaikan lopullista tuhoa. Vaikkakin se on peräisin alkupepäisten hindujen esi-isiltä, sitä ei kuitenkaan käytetty ensin Intiassa. Sen alkuperä on vielä vanhempi ja sitä on seurattava kauemmaksi Himalajan¹ lumisille rinteille. Se syntyi sillä salaperäisellä seudulla, jota kukaan ei voi paikantaa ja joka on kysymysmerkki sekä maantieteilijöille että kristityille teologeille – alue, jonne bramiini sijoittaa kailásansa, Sumeruvuoren ja Pârvâti Pamîrin, jonka kreikkalaiset muuttivat Paropanisokseksi.

Tämän yhä olemassa olevan paikan ympärillä syntyi perimätieto Edenin puutarhasta. Näiltä seuduilta kreikkalaiset saivat Parnassoksensa.² Sieltä ovat myös peräisin useimmat *Raamatun* henkilöt, jotkut heistä aikanaan ihmisiä, jotkut puolijumalia ja jotkut – vaikkakin hyvin harvat – myyttejä, edellisten astronomisia kaksois-olentoja. Abram oli yksi heistä – kaldealainen [z91] bramiini [Brâhman],³ mikä on legendan mukaan muutettu myöhemmin, kun hän oli hylännyt jumalansa ja lähtenyt Kaldean Urista (*purista*, ”kaupungista”?), A-brahmiksi⁴ (tai A-brahamiksi), ”ei-bramiiniksi, joka muutti maasta. Näin selittyy se, että Abramista tuli ”monien kansojen isä”.

Okkultismin opiskelijan on pidettävä mielessään, että muinaisten pantheonien kaikilla jumalilla ja puolijumalilla (*Raamattu* mukaan luettuna) on kolme rinnakkaista ns. elämäkertakertomusta. Kukin liittyy kerrottavan yhteen puoleen – historialliseen, astronomiseen ja täysin myyttiseen. Viimeksi mainittu yhdistää kaksi

¹ Pockocke ei ehkä ollut aivan väärässä johtaessaan saksan kielen Himmel-sanana Himalajasta. Ei voida myöskään kieltää, etteikö hindulainen Kailâsa (taivas) olisi kreikan taivas (Koilon) ja latinan Coelum-sanana isä.

² Ks. Pockocken *India in Greece* (s. 302) ja miten hän johtaa Parnassos-sanana *pârnasista*, hinduuskettien lehtimajasta, joka on puoliksi pyhäkkö ja puoliksi asunto. ”Osaa Paropamisuksesta (Bâmiyân-kukkulaa) kutsutaan Parnassokseksi. Näitä vuoria kutsutaan devanîkaksi, koska ne ovat niin täynnä devoja eli jumalia, joita kutsutaan ’maan jumaliksi’, bhu-devoiksi. *Purânoiden* mukaan ne asuivat lehtimajoissa, joita kutsutaan *parnaseiksi*, koska ne tehtiin lehdistä (*parnas*).”

³ Rawlinson uskoo aivan aiheellisesti arjalaisen ja vedalaisten vaikuttaneen Babylonian ja Kaldean varhaismytologiaan ja historiaan.

⁴ Tämä on Salaisen opin väite, joka voidaan hyväksyä tai hylätä. Abraham, Iisak ja Juuda muistuttavat vain kovasti hindulaisuuden Brahmää, Ikshvâkua ja Yadua.

muuta yhteen ja tasoittaa kertomuksen epätasaisuudet ja ristiriidat. Se kokoaa kahden ensimmäisen tosiasiat yhdeksi tai useammaksi symboliksi. Tapahtumapaikat saadaan vastaamaan astronomisia, jopa psyykkisiä tapahtumia. Muinainen mysteeri kahlitsi siten historian niin, että siitä tuli myöhemmin yhdeksännentoista vuosisadan suuri sfinksi. Sen sijaan että sfinksi nielaisisi liian tyhmit kyselijät, jotka tahtovat ratkaista sen arvoituksen, hyväksyi se sitä tai ei, nykyajan Oidopus häpäisee ja turmelee sen ennen kuin pakottaa sen teorioiden aallokkoon, minne se hukkuu ja katoaa. Tämän ovat nyt tehneet päivänselväksi, ei vain säästävaisesti annetut salaiset opetukset, vaan rehelliset ja oppineet symbolien tutkijat ja jopa geometrikot. *The Key to the Hebrew Egyptian Mystery* -teosta, missä oppinut cincinnatilainen vapaamuurari Ralston Skinner paljastaa Jumalaa koskevan arvoituksen niin jumalattomasti kuin *Raamatun* Jah-ve, seuraa tieteellisen seuran perustaminen Ohioista kotoisin olevine puheenjohtajineen ja neljine varapuheenjohtajineen, joista yksi on Piazza Smyth, tunnettu astronomi ja egyptologi.

Skotlannin kuninkaallisen observatorion johtaja ja *The Great Pyramid, Pharaonic by name, Humanitarian by fact, its Marvels, Mysteries, and its Teachings* -teoksen tekijä yrittää todistaa samaa asiaa kuin amerikkalainen kirjailija ja vapaamuurari, nimittäin, että englantilainen mittajärjestelmä on sama [z92] kuin se, jota käytettiin muinaisessa Egyptissä pyramidin rakentamisessa. Skinnerin omin sanoin faraoiden ajan ”mittojen lähde” synnytti ”brittiläisen tuuman ja muinaisen kyynärän”. Se synnytti paljon enemmän kuin tämän, kuten tullaan osoittamaan ennen seuraavan vuosisadan loppua. Ei vain kaikki läntisessä uskonnossa oleva ole yhteydessä mittoihin, geometrisiin kuvioihin ja aikalaskelmiin, pääajanjaksojen perustuessa useimpiin historiallisiin henkilöihin,¹ vaan viimeksi mainitut ovat myös todella yhteydessä taivaaseen ja maahan, tosin vain indoarjalaiseen taivaaseen ja maahan, eikä palestiinalaiseen.

Melkein kaikkien raamatullisten henkilöiden prototyypit voidaan löytää Intian vanhasta pantheonista. Brahmân tai paremminkin dhyâni-pitarahin (”Isä-jumalien”) ”järkisyntyiset” Pojat, ”Valon Pojat”, ovat synnyttäneet ”maan Pojat” – patriarkat. Sillä jos *Rigveda* ja sen kolme sisarta, *Vedat*, on ”lypsetty tulesta, ilmasta ja Aurin-

¹ C. W. Kingin teoksessa *The Gnostics and their Remains*, s. 13, sanotaan nimistä Brahmâ ja Abram: ”Tämä ihmisen hahmo, Seir Anpin, muodostuu numeroista 243, joka on nimen Abram kirjainten numeroarvo ja merkitsee eri järjestyksiä taivaallisessa hierarkiassa. Itse asiassa nimet Abram ja Brahmâ ovat numeroarvoiltaan samat.” Esoteerista symboliikkaa tuntevasta ei siis näytä ollenkaan oudolta löytää loka-päloista (kompassin neljä pää- ja välisuuntaa, joita esittää kahdeksan hindujumalaa) Indran elefantti nimeltään *Abhramâtanga* ja hänen vaimonsa *Abhramu*. Abhra on eräässä mielessä viisauden jumaluus, sillä tämän elefantin pää korvasi viisauden jumala Ganeshan (Ganapati) pään, jonka Shiva katkaisi. Nyt Abhra merkitsee ”pilveä” ja se on myös sen kaupungin nimi, missä Abrammin oletetaan asuneen – takaperin luettaessa – ”Arba (Kiryath), neljän kaupunki... Abram on Abra lisättynä m loppuun, ja takaperin luettuna Abra on Arba” (*The Source of Measures*, s. ix). Tekijä olisi voinut lisätä, että Abhra tarkoittaa sanskritin kielessä ”pilvissä tai pilvistä”, jolloin Abrammin kosmoastronominen symboli tulee vielä selvemmäksi. Kaikesta tästä pitäisi lukea sanskritinkielisistä alkuteksteistä.

gosta” eli Agnista, Indrasta ja Sûryasta, kuten *Manu-Smriti* kertoo meille, ”lypsettiin *Vanha testamentti* epäilemättä heprealaisten kabbalistien nerokkaimmista aivoista, osittain Egyptissä ja osittain Babyloniassa – ”alkuaan sanskritin kirjallisuuden ja brahmalaisen oppineisuuden kotipaikasta”, kuten eversti Vans Kennedy vilpittömästi vakuuttaa. Eräs sellainen kopio oli Abram eli Abraham, jonka helmaan jokainen puhdasoppinen juutalainen toivoo tulevansa viedyksi kuoleman jälkeen, tuon paikan [z93] sijaitessa ”taivaana pilvissä” eli Abhra.¹

Abrahamista Henokin taroon tuntuu olevan melkoinen välimatka. Kuitenkin näitä kahta yhdistää useampi kuin yksi yhdysside. Gaffarel on osoittanut, että taron 21. selityksen neljä symbolista eläintä kolmannessa seitsikossa ovat juutalaisten terafim, jumalankuvia, jotka Abramin isä Terah keksi ja joita hän palvoi sekä käytti uurimin ja tummimin oraakkeleissa. Lisäksi astronomisesti Abraham on aurinkomitta ja osa Aurinkoa, kun taas Henok on aurinkovuosi, samoin kuin Hermes tai Thot. Numeroarvoltaan Thot ”vastasi Moosesta tai Hermestä”, ”alempien maailmojen herraa, jota pidettiin myös viisauden opettajana”, kertoo sama muurarimatemaatikko meille. Taron ollessa paavin erään viimeisimmän bullan mukaan ”helvetin keksintöä”, samaa kuin ”vapaamuurarius ja okkultismi”, suhde on ilmeinen. Taro sisältää todella mysteerin kaikista sellaisista henkilöiden muuttumisista tähtiruumiiksi ja päinvastoin. ”Henokin pyörä” on muinainen keksintö, kaikista vanhin, sillä se tavataan Kiinassa. Éliphas Lévi sanoo, ettei ollut kansaa, jolla ei sitä ollut. Sen todellista tarkoitusta suojeltiin mitä suurimmalla vaiteliaisuudella. Se oli universaali perhekalleus.

Kuten näemme, ei *Henokin kirja* (hänen ”pyöränsä”), *Zohar* eikä mikään muukaan kabbalistinen teos sisällä pelkästään juutalaista viisautta.

Koska itse oppi on vuosituhansien ajatustyön tulosta, se on siten kaikkien Auringon alla elävien kansakuntien vihittyjen yhteistä omaisuutta. Kuitenkin *Zohar* opettaa enemmän käytännöllistä okkultismia kuin yksikään toinen tätä aihetta käsittelevä teos, ei kuitenkaan sellaisena kuin se on käännetty ja eri arvostelijat ovat sitä kommentoineet, vaan sen marginaaleissa olevien salaisten merkkien avulla. Näihin merkkeihin kätkeytyvät ohjeet, jotka on pidettävä erillään niistä metafysisistä tulkinnoista ja ilmeisistä mielettömyyksistä, joihin Josefus uskoi täysin. Josefus ei ollut [z94] vihitty, ja hän antoi eteenpäin *kuolleen kirjaimen* sellaisena kuin oli sen itse vastaanottanut.²

¹ Ennen kuin nämä teoriat ja pohdiskelut – me olemme halukkaita myöntämään, että ne ovat sellaisia – hylätään, seuraavat kohdat pitäisi selittää. 1) Miksi Jehova muutti patriarkan nimen Egyptistä lähdön jälkeen Abramista Abrahamiksi? 2) Miksi Saraista tulee samalla perusteella Saara (*Gen.* 17:15)? 3) Mistä johtuu nimien outo yhteensattuma? 4) Miksi Aleksandros Polyhistor sanoi, että Abraham syntyi Kamarinassa eli Uriassa, ennustajien ja keksityn astronomian kaupungissa? 5) ”Abrahamilaiset muistot ulottuvat ainakin 3000 vuotta Jaakon isoisää kauemmaksi”, sanoo Bunsen. (*Egypt's Place in History*, V, 35.)

² *Hunnuton Isis*, Teologia osa 1, 377.

[Adyarin arkistossa olevassa Würzburgin manuskriptissä on tässä kohtaa seuraava jatko:]

Koska Abrahamin suhdetta muihin universaaleihin symboleihin on määrä tarkastella tuonnempana, meidän ei tässä kannata puhua hänestä enempää kuin on välttämätöntä. Itse nimellä on jo hyvin voimakas kabiirilainen ulkonäkö. Sanat *Heber*, *Geber* (liittyen Nimrodiin ja *Genesisin* 6. luvun jättiläisiin) ja *Kaber* kaikki kuulostavat salaperäisiltä sanoilta, sillä kaikki mysteerijumalat olivat kabiireja. Foinikialaiset olivat φοίνικες eli Ph'-Anekes, ollen anâkîm, *kabiirilaisia*, kuninkaallista eli jumalallista Rotua, joka oli ihmiskuntamme *toinen* Rotu, kuten on osoitettu *Salaisissa kirjoissa*, joissa kaikki Brahmân muodonmuutokset läpi aionien on esitetty. Brahmâ syntyi neljännen Rodun mukana; ensimmäinen – kirjoittamattomassa *Rigvedassa* – ei tuntenut häntä eikä häntä edes mainita tuossa arkaaisessa arjalaisessa raamatussa, joka on kirjoitettu Tiibetissä tretâ-yugan alussa Manasarovara-järvellä. Vasta kolmannessa Rodussa keksittiin Henokin ”pyörä” ensimmäisenä yrityksenä symbolien tulkintaan, vaikka Henokilla nro 1 ei ollut mitään tekemistä sen kanssa.

On olemassa kaksi *taroa* – puhtaasti esoteerinen pyörä ja läntinen *tarot* – kabbalistinen, seemiläisten uudistama, jotka ovat arjalaisia ja jopa haamilaisia paljon nuorempi haara. Jälkimmäistä *taroa* (*tarot*) on luettava oikealta vasemmalle kuten arabialaista ja heprealaista kirjoitusta. Edellinen, varhainen ”pyörä” on nuolenpääkirjoitusta ja astrologisia merkkejä. Yksi maailman vanhimmista on tehty eräänlaisista *tolla*-lehdistä, jotka ovat jotenkin kemiallisesti valmistettua ja häviämätöntä materiaalia, joka saa ne näyttämään ikään kuin kiillotetulta metallilta. [Ks. *The Theosophist*, vol. LIII, maaliskuu 1933, s. 623-624.]

[z95] [b113–119]

LUKU 10

ERILAISIA KIRJAINTEEN JA LUKUJEN OKKULTTISIA TULKITSEMISMENETELMIÄ

Kabbalan transsendentaalisia menetelmiä ei saa mainita yleisissä teoksissa. Sen erilaisia aritmeettisia ja geometrisia menetelmiä tiettyjen merkkien ratkaisemiseksi voidaan kuitenkin kuvata. *Zoharin* laskentamenetelmiä, joihin kuuluvat *gematria*, *notaricon* ja *temura* sekä lisäksi albat ja algal, on erittäin vaikea harjoittaa käytännössä. Niille, jotka tahtovat oppia asiasta enemmän, suosittelimme Cornelius Agrippan teoksia.¹ Mutta mitään noista menetelmistä ei voida koskaan ymmärtää, ellei kabbalan tutkija todella perehdy oppiinsa. Pythagoraan symboliikka edellyttää

¹ Ks. *Hunnuton Isis*, Teologia osa 1, 321–323. Metateesi kreikankielisestä sanasta γραμματεία antaa gematrian. Notariconia voidaan verrata pikakirjoitukseen. Temura on permutaatio, vaihtelu – tapa jakaa aakkoselliset ja vaihtuvat kirjaimet.

vielä tarmokkaampaa tutkimista. Hänen systeemissään on paljon symboleja, ja jotta ymmärtäisi hänen vaikeatajuisten oppiensä yleisen ytimen hänen symboliikastaan, hänen oppejaan olisi tutkittava vuosikausia. Hänen tärkeimmät kuvionsa ovat neliö (tetraktys), tasasivuinen kolmio, piste ympyrän sisällä, kuutio, kolmoiskolmio ja lopuksi Eukleideen *Elementan* [Geometrian alkeet] neljäskymmenesseitsemäs väittäjä, jonka Pythagoras oli keksinyt. Mutta tätä lukuun ottamatta mitkään edellä olevat symbolit eivät olleet hänen keksimiään, kuten jotkut luulevat. Tuhansia vuosia ennen hänen aikaansa ne tunnettiin hyvin Intiassa, mistä Pythagoras toi ne, ei teoriana vaan todistettuna tieteenä, sanoo Porfyrios lainaten pythagoralaista Moderatusta.

Pythagoraan numerot olivat hieroglyfisiä symboleja, joiden avulla hän selitti kaikki asioiden olemusta koskevat ideat.¹

Kabbalan geometrinen peruskuvio, jonka itse Jumala antoi tradition ja [z96] esoteerisen tiedon mukaan Moosekselle Siinainvuorella,² sisältää *Lukujen kirjassa*³ esitetyssä muodossa avaimen universaaliin ongelmaan yksinkertaisina mutta suurenmoisina yhdistelminä. Tähän kuvioon sisältyy kaikki muut.

Numeroiden ja niiden keskinäisten matemaattisten suhteiden symboliikka on myös yksi magian, erityisesti mentaalisen magian, ennustamisen ja oikean selvänäköisen havaintokyvyn haaroista. Menetelmät vaihtelevat, mutta perusajatus on kaikissa sama. Kenneth R. H. Mackenzie sanoo *Royal Masonic Cyclopaediassa*:

Yksi menetelmä valitsee ykseyden, toinen kolmiyhteyden ja kolmas viisisysteemin. Edelleen meillä on kuusi-, seitsen-, yhdeksänkulmiot, kahdestoistaosat jne., kunnes mieli eksyy tutkiessaan pelkästään numerotieteiden eri menetelmiä. Numerot ovat myös yhteydessä oikeisiin suhteisiin, ja kun jokin asteikko valitaan jossakin systeemissä, suhde muuttuu. Devarikoinnilla saamme erilaisia arkkitehtuurin muotoja. On mahdotonta kieltää kertotaulua tai väittää, että minä tahansa kolmion kolme kulmaa eivät muodosta kahta suorakulmiota.⁴

Devanâgarî-kirjainmerkit, joilla sanskritia yleensä kirjoitetaan, sisältävät kaiken sen, mikä kuuluu hermeettisiin, kaldealaisiin ja heprealaisiin aakkosiin, ja niiden lisäksi ”ikuisen äänen” okkulttisen merkityksen sekä jokaiselle kirjaimelle annetun, sekä henkisiin että maallisiin asioihin liittyvän merkityksen. Koska heprealaisissa

¹ *De Vita Pythagorae*, Amsterdam, 1707.

² 2. *Moos.* 25:40.

³ [*Book of Numbers.*] Emme ole selvillä siitä, onko eurooppalaisten kirjastojen luetteloissa yhtään kappaletta tätä muinaista teosta. Se kuuluu *Hermeksen kirjoihin*, ja monet antiikin ja keskiajan filosofiset kirjailijat viittaavat siihen ja lainaavat sitä. Näihin lähteisiin kuuluvat Arnoldus de Villanovan *Rosarium philosophorum*, Francesco Arnolphinus Lucensiksen *Tractat de lapide* jne., Hermes Trismegistoksen *Tractatus de transmutatione metallorum*, *Tabula Smaragdina* sekä ennen kaikkea Raimundus Lulluksen [Ramón Lull] tutkimus *De angelis opus divinum de quinta essentia*.

⁴ *Sub voce*, ”Numbers”.

aakkosissa on vain 22 kirjainta ja 10 perusnumeroa, kun taas devanâgarîin sisältyy 35 konsonanttia ja 14 vokaalia eli yhteensä 49 peruskirjainta, joista saadaan lisäksi lukemattomia yhdistelmiä, ilmaisullinen rakenteluvara on vastaavasti huomattavasti suurempi.

Jokaisella kirjaimella on vastikkeensa muissa kielissä ja sitä vastaava numero-merkki tai -merkkejä laskutaulukoissa. Niillä on myös monia muita merkityksiä johtuen tutkittavan kohteen tai henkilön erityisistä ominaispiirteistä. Koska hindut väittävät saaneensa devanâgarî-kirjainmerkit Sarasvatîlta, sanskritin – ”devojen eli jumalien [z97] kielen” – keksijättäreltä (heidän eksoteerisessa pantheonissaan), niin useimmat muinaiset kansat vaativat saman kunnian kirjaintensa ja kielensä alkuperälle. *Kabbala* kutsuu heprean aakkosia enkelien kirjaimiksi, jotka ilmaistiin patriarkoille aivan samoin kuin devat antoivat devanâgarîn risheille. Kaldealaiset löysivät kirjaimensa taivaalta ”vielä vakiintumattomien tähtien ja komeettojen” piirtäminä, sanoo *Lukujen kirja*, kun taas foinikialaisilla oli pyhät aakkoset, jotka olivat muodostuneet pyhien käärmeiden kiemurtelusta. Egyptiläisten Neter Khari (hieraattinen kirjaimisto) ja salainen (papillinen) kieli on läheisessä yhteydessä vanhimman ”Salaisen opin kielen” kanssa. Sensar on suurelta osin peräisin devanâgarîsta mystisine yhdistelmineen ja lisäyksineen.

Monet läntiset okkultistit tuntevat hyvin numeroiden ja kirjainmerkkien voiman ja vaikutuksen kaikkien näiden järjestelmien yhdistelminä, mutta ne ovat yhä tuntemattomia hinduopiskelijoille, elleivät heidän okkultisteilleen. Euroopan kabbalistit puolestaan eivät yleensä tunne Intian esoterismin aakkossalaisuuksia. Toisaalta lännen tavallinen lukija ei tunne kumpaakaan, kaikkein vähiten sitä, miten voimakkaasti maailman esoteeriset numerojärjestelmät ovat vaikuttaneet kristillisiin kirkkoihin.

Kuitenkin ne, jotka tutkivat numerojärjestelmiä, voivat ratkaista kosmogonian arvoituksen, kun taas geometrysten muotojen järjestelmä vastaa numeroita objektiivisesti.

Jotta tajuaisi, millaisen jumalallisen ja syvällisen käsityskyvyn muinaiset viisaat omasivat, on tutkittava heidän ensimmäisten filosofiensa vertauskuvaallisia esityksiä ja niiden alkuperää. *Hermeksen kirjat* sisältävät läntisen okkultismin numerosymboliikan vanhimmat aarteet. Niissä kerrotaan, että numero 10¹ on sielun äiti elämän ja valon yhdistyessä siihen. Sillä, kuten pyhä anagrammi Teruph osoittaa *Avainten (Lukujen) kirjassa*, numero 1 on syntynyt hengestä ja numero 10 aineesta. ”Ykkönen on tehnyt kymmenen ja kymmenen ykkösen”, ja tämä on vain panteistinen selviö, toisin sanoen ”Jumala luonnossa ja luonto Jumalassa”.

Kabbalistinen gematria on aritmeettista eikä geometrasta. Se on eräs menetelmä, jonka avulla johdetaan [z98] kirjainten, sanojen ja lauseiden salainen merkitys. Siinä sanan kirjaimille annetaan se merkitys, mikä niillä on numeroina ulkoisen muodon yhtä hyvin kuin yksilöllisen merkityksen perusteella. Ragon kuvaa asiaa seuraavasti:

¹ Ks. Johannes Meursius, *Denarius Pythagoricus* jne., 1631.

Numero 1 merkitsi elävää ihmistä (pystyssä oleva), ihmisen ollessa ainoa elävä olento, joka pystyy tähän. Kun siihen lisättiin pää, saatiin merkki (tai kirjain) P, joka merkitsi isyyttä, luovaa voimaa. R puolestaan merkitsi kävelevää ihmistä (jalan astuessa eteenpäin), käyntiä, *iens, iturus*.¹

Kirjaimet saatiin myös täydentämään puhetta, jolloin kirjain oli samalla kuvio, joka merkitsi ääntä kuulolle ja ajatusta mielelle. Esimerkkinä kirjain F, joka on leikkaava ääni kuin nopeasti läpi avaruuden virtaava ilma; fury [raivo], fusee [eräänlainen isopäinen tulitikku] ja fuuga, kaikki sanat ilmaisevat ja kuvaavat niiden merkitystä.²

Mutta edellä kerrottu kuuluu toiseen menetelmään, kirjainten ja niiden ulkoisen hieroglyfisen muodon alkuperäiseen ja filosofiseen muodostamiseen eikä gematriaan. Temura on eräs toinen kabbalistinen menetelmä, jonka avulla jokaisen sanan sisältämä mysteeri voitaisiin saada sen anagrammista.³ Niinpä luumme *Sefer jetsirasta*: ”Yksi – elämien Alahimin henki.” Vanhimmissa kabbalistisissa diagrammeissa sefirotit (seitsemän ja kolme) kuvataan pyörinä tai ympyröinä, ja adam kadmon, alkuperäinen ihminen pystysuorana pilarina. ”Pyörät ja serafit ja pyhät olennot” (*Hayyot*), sanoo rabbi A’qibah. Vertauskuvallisen *kabbalan* eräässä toisessa menetelmässä nimeltään albat – jossa aakkosten kirjaimet ovat pareittain kolmessa rivissä – kaikkien ensimmäisen rivin parien numeroarvo on kymmenen. Simeon ben-Shetahin (aleksandrialainen uusplatonikko ensimmäisen Ptolemaioksen aikana) menetelmässä korkeinta paria – kaikkein pyhintä – edeltää pythagoralainen luku: yksi ja nolla – 10.

Kaikilla olennoilla ensimmäisestä jumalallisesta emanaatiosta eli ”ilmenneestä jumalasta” alimpaan atomiseen olemassaoloon ”on erityinen numeronsa, joka luokittelee kunkin niistä ja josta tulee niiden ominaisuuksien samoin kuin niiden kohtalon alkulähde”. Cornelius Agrippa opetti, että sattuma on itse asiassa vain tuntematonta etenemistä ja aika vain lukujen perättäisyyttä. Tämän vuoksi, tulevaisuuden ollessa sattuman ja ajan yhdistelmä, nämä palvelevat okkultisia laskelmia [z99] jonkun tulevan kohtalon tai jonkin tapahtuman ratkaisun selvittämiseksi. Pythagoras sanoo:

Salaperäinen yhteys vallitsee jumalien ja numeroiden välillä, ja tähän perustuu aritmanttiikka. Sielu on maailma, joka on itseliikkuva. Sieluun sisältyy ja se on nelinäinen, tetraktys [täydellinen kuutio].

On olemassa onnea ja onnettomuutta tuottavia, hyviä ja vahingollisia numeroita. Samalla kun kolmiluku, ensimmäinen pariton luku (ykkösen ollessa täydellinen ja kuuluessa ilman muuta okkultismiin), on jumalallinen hahmo eli kolmio, duadi, kaksi, oli alusta asti pythagoraisten epäsuosiossa. Se edusti ainetta, passiivista ja pahaa prinsiippiä – mâyan, harhan, numeroa.

¹ Ragon, *Maçonnerie Occulte*, s. 426 alaviite.

² *Sama*, s. 432, alaviite.

³ Kirjainleikki, jossa sanan kirjainten järjestystä muuntelemalla muodostetaan uusia sanoja tai lauseita. – Suom. toim.

Numero *yhden* kuvatessa harmoniaa, järjestystä tai hyvää periaatetta (yhtä ainoaa Jumalaa ilmaisi latinankielessä *Solus*, josta tulee sana *Sol*, Aurinko, jumaluuden symboli) numero *kaksi* edusti vastakkaisista ideoista. Siitä alkoi oppi hyvästä ja pahasta. Kaikki mikä on kaksinaista, väärää, ainoaa todellisuutta vastaan, kuvattiin kahdeksi. Se ilmaisi myös luonnon vastakohtia, joita on aina kaksi: yö ja päivä, valo ja pimeys, kylmä ja kuuma, kosteus ja kuivuus, terveys ja sairaus, virheellisyys ja totuudenmukaisuus, mies ja nainen jne... Roomalaiset pyhittivät vuoden toisen kuukauden Plutolle ja tuon kuukauden toisen päivän vainajien kunniaksi annetuille sovintouhreille. Tästä johtuu roomalaiskatolisen kirkon vakiinnuttama samanlainen uskonnollinen tapa, jota seurattiin uskollisesti. Paavi Johannes XIX määräsi vuonna 1003 kuolleiden juhlan, jota piti viettää marraskuun, syksyn toisen kuukauden, toisena päivänä.¹

Kaikki kansat kunnioittivat suuresti kolmiota, puhtaasti geometrista kuviota, ja tästä syystä

Geometriassa suora viiva ei voi kuvata ehdottoman täydellistä kuviota enempää kuin kaksi viivaakaan. Toisaalta kolmen suoran viivan leikatessa toisensa syntyy kolmio eli ensimmäinen ehdottoman täydellinen kuvio. Sen vuoksi se on symboloinut alusta tähän päivään saakka ikuista – ensimmäistä täydellisyyttä. Latinan ja ranskan kielessä jumaluutta kuvaava sana alkaa D-kirjaimella, kreikassa se on delta eli kolmio, Δ , jonka kolme sivua kuvaavat kolmiyhteyttä, kolmea valtakuntaa eli, jälleen, jumalallista luontoa. Keskellä on hepreankielinen jod, Jehovan alkukirjain [ks. Éliphas Lévin *Dogme et Rituel*, I, 154], elähdyttävä henki eli tuli, siittävä periaate, jota kuvattiin G-kirjaimella, joka on pohjoisten kielten ”Jumalan” [God] alkukirjain ja jonka filosofinen merkitys on synnyttäminen.²

[z100] Kuten kuuluisa vapaamuurari Ragon aivan oikein esittää, hindujen trimurtia personoi ideoiden maailmassa luominen, säilyttäminen ja tuhoaminen eli Brahmâ, Vishnu ja Shiva. Aineen maailmassa sitä personoi maa, vesi ja tuli eli Aurinko ja kuvaa lootus, kukka, joka elää maasta, vedestä ja Auringosta.³ Isikselle

¹ Otettu Ragonin teoksesta *Maçonnerie Occulte* s. 427, alaviite.

² Koottu Ragonin em. teoksesta sivulta 428, alaviite.

³ Ragon mainitsee erikoisen seikan, että saksan kielen neljä ensimmäistä numeroa ovat saaneet nimensä elementtien mukaan.

”Ein eli yksi merkitsee ilmaa, elementtiä, joka ollen aina liikkeessä tunkeutuu aineen läpi, ja sen jatkuva vuoksi ja luode on elämän universaali ilmaisija.

Zwei, kaksi, johdetaan vanhasta saksan kielen sanasta *Zweig*, joka merkitsee itua, hedelmällisyys. Se vastaa maata, kaiken hedelmällistä äitiä.

Drei, kolme, kreikkalaisten *trienos*, vastaa vettä, mistä tulee merenjumatat, tritonit, ja trident, kolmikärki, Neptunuksen tunnus – vettä tai merta yleensä kutsuttiin Amfitriteksi (ympäröiväksi vedeksi).

Vier, neljä, merkitsi belgian kielessä tulta... Ensimmäinen kiinteä hahmo tavataan nelinäisydessä, joka on kuolemattomuuden universaali symboli, pyramidi, jonka ensimmäinen

pyhitetyllä lootuksella oli Egyptissä sama merkitys, kun taas kristillisessä symbolisissa lootus, jota ei esiintynyt Juudeassa eikä Euroopassa, korvattiin lumpeella. Kaikissa roomalais- ja kreikkalaiskatolisissa kirkoissa Marian ilmestystä esittävässä kuvissa arkkienkeli Gabriel kuvataan seisomassa Marian edessä tämä kolminainen symboli kädessään, kun taas pääalttarin yläpuolella tai kupolin alla ikuisuuden silmä on maalattu kolmion sisälle ja pantu korvaamaan heprealainen jod eli Jumala.

Ragon sanoo, että kerran on todella ollut aika, jolloin numerot ja kirjainmerkit merkitsivät jotakin enemmän kuin nykyisin, jolloin ne ovat pelkkien vähäpätöisten äänneiden kuvia.

Niiden tehtävä oli silloin jalompi. Kukin niistä kuvasi muodollaan [z101] täydellistä merkitystä, jolla sanan merkityksen lisäksi oli kaksinaisuusoppiin sopiva kaksoistulkinta.¹ Kun siis viisaat tahtoivat kirjoittaa jotakin, joka oli tarkoitettu vain oppineiden ymmärrettäväksi, he sepittivät jutun, unen tai jonkin muun keksityn aiheen ihmisten ja paikkojen nimineen, jotka paljastivat kirjainmerkkiensä avulla tekijän todellisen tarkoituksen kertomuksen avulla. Tällaisia olivat kaikki heidän uskonnolliset luomuksensa.²

Jokaisella nimellä ja termillä oli olemassaolon tarkoituksensa. Kasvin tai mineraalin nimi ilmaisi sen luonteen vihitylle ensi silmäyksellä. Hän erotti kaiken ytimen heti, kun se kuvattiin sellaisin kirjainmerkein. Kiinalaiset kirjainmerkit ovat säilyttäneet osan tästä havainnollisesta ja kuvallisesta piirteestä tähän päivään asti, vaikka täydellinen tieto järjestelmästä onkin kadonnut. Kiinalaisten keskuudessa on kuitenkin vielä nykyään joitakuuta, jotka osaavat kirjoittaa pitkän kertomuksen, teoksen, yhdelle sivulle, ja symbolit, jotka selittyvät historiallisesti, allegorisesti ja astronomisesti, ovat säilyneet nykyaikaan.

Vihittyjen keskuudessa tunnetaan universaali kieli, jota kaikkien maiden adeptit ja jopa oppilaat voivat ymmärtää lukemalla sitä omalla kielellään. Meillä euroopalaisilla on vain yksi graafinen merkki & (ja), joka on yhteinen kaikille. On olemassa kieli, jossa on enemmän metafyyysisiä termejä kuin missään kielessä maan päällä ja jonka jokainen sana ilmaistaan melkein tavallisilla merkeillä. Niin kutsut-

tavu merkitsee tulta'. Lokrisin Lysis ja Timaios väittivät, ettei voitaisi nimetä esinettä, jolla ei olisi nelinäisyyttä juurenaan... Nerokas ja mystinen idea, joka johti kolmiluvun ja kolmion kunnioittamiseen, tarkoitti numeroa neljä ja sen muotoa. Sen sanottiin ilmaisevan elävää olentoa, 1, kolmion ilmaisijan, 4:n, Jumalan käyttövälineen eli ihmisen kuljettaessa mukanaan jumalallista prinssiä."

Lopuksi, "muinaiset kansat kuvasivat maailmaa numerolla viisi. Diodoros selittää sitä sanomalla, että tämä numero edustaa maata, tulta, vettä, ilmaa ja eetteriä eli spiritusta. Tästä johtuu *pente* (viisi) ja *Pan* (jumala), joka tarkoittaa kreikan kielessä kaikki". (Vrt. Ragon, *main. teos*, s. 428–430.). Hinduokkultistien selitettäväksi jää, mikä on tämän sanskritin sanan *pañcha* (viisi) suhde elementteihin, kreikan *penten* juurihan tulee sanskritista.

¹ Niin kutsuttujen senzar-kirjainmerkkien järjestelmä on vieläkin ihmeellisempi ja vaikeampi, koska kukin kirjain sisältää useita merkityksiä alkuun pannun merkin osoittaessa todellisen merkityksen.

² Ragon, *main. teos*, s. 431, alaviite.

tu *Litera Pythagorae*, kreikkalainen Υ (iso Y) sanomaan yksin merkittynä ilmaisi asian yhtä hyvin kuin sivullinen lauseita, sillä se kuvasi asioiden laatua, esimerkiksi valkeaa ja mustaa magiaa.¹ Oletetaan jonkun tiedustelleen toiselta: mihin maagiiseen kouluun se ja se kuului? Jos vastaukseen oli merkitty oikea haara paksumaksi kuin vasen, niin se tarkoitti ”oikeaa kättä eli jumalallista magiaa”. Mutta jos kirjain oli merkitty tavallisella tavalla, vasen haara paksumpana kuin oikea, silloin se tarkoitti päinvastaista oikean tai [z102] vasemman haaran ollessa ihmisen koko elämäkerta. Aasiassa varsinkin devanâgarî-kirjainmerkeissä jokaisella kirjaimella oli useita salaisia merkityksiä.

Kabbalan pyhimpien oppien joukossa on avaimia tuollaisten apokalyptisten kirjoitusten kätketyn merkityksen tulkintoihin. Hieronymus vakuuttaa meille, että profeettojen koulukunta tunsivat tulkinnat ja opetti niitä, mikä on hyvin todennäköistä. Heprean kielen tutkija Franz Joseph Molitor sanoo traditiota käsittelevässä kirjassaan että

Heprean aakkosten 22 kirjainta pidettiin emanaationa eli lausumattomaan nimeen luonnostaan kuuluvien jumalallisten voimien näkyvänä ilmauksena.²

Näillä kirjaimilla on numerovastineensa samalla tavoin kuin muissa järjestelmissä. Esimerkiksi aakkosten kahdestoista ja kuudes kirjain antavat nimelle arvon kahdeksantoista. Kun lisätään tuon nimen toiset kirjaimet, ne voidaan aina vaihtaa siihen numeromerkkiin, joka vastaa aakkosten kirjainta. Sitten kaikille noille numeromerkeille tehdään algebrallinen toimitus, joka muuttaa ne jälleen kirjaimiksi; minkä jälkeen viimeksi mainitut antavat kysyjälle ”tulevaisuuden jumalallisen pysyvyyden (ikuisuuden sen muuttumattomuudessa) suurimmat salaisuudet”.

[b120-123]

LUKU 11

KUUSIKULMIO KESKIPISTEINEEN ELI SEITSEMÄS AVAIN

Pohtiessaan nimien (*Baalshem*) voimaa Molitor on sitä mieltä, ettei voida kieltää *kabbalan* – sen nykyisestä väärinkäytöstä huolimatta – perustuvan perinpohjaiselle ja tieteelliselle pohjalle. Ja jos väitetään, hän vakuuttaa,

Että Jeesuksen nimen edessä jokaisen toisen nimen on alistuttava, miksei tetragrammatonilla olisi samaa voimaa?³

¹ Eksoteerisesti Y ei merkitse vain hyveen tai paheen kahta polkua, vaan se symboloi lukua 150, ja viiva Y:n päällä lukua 150 000.

² Ks. *Philosophie der Geschichte oder über die Tradition...* Munster, Theissing, 1827-1855, s. 341-342.

³ *Sama*, luku ”Numbers”.

[z103] Tämä on järkevää ja loogista. Sillä jos Pythagoras näki kuusikulmion, joka muodostuu kahdesta ristikkäin olevasta kolmiosta, luomisen symbolina ja egyptiläiset tulen ja veden yhtymisen (tai siirtämisen) symbolina; jos essealaiset näkivät siinä Salomonin sinetin, juutalaiset Daavidin kilven, hindut Vishnun merkin (tähän päivään asti); ja jos jopa Venäjällä ja Puolassa kaksoiskolmiota pidetään voimakkaana talismanina – silloin niin laajalle levinnyt käyttö osoittaa, että siinä on jotakin. On todellakin itsestään selvää, ettei niiden, jotka eivät tiedä mitään sen voimasta tai okkulttisesta merkityksestä, pitäisi pelkästään torjua tuota ikivanhaa ja kaikkialla kunnioitettua symbolia ja pitää sitä naurettavana. Todettakoon että kyseinen merkki on vain erään vihittyjen käyttämän merkin korvike. British Museumissa oleva Tântrika-teos lausuu hirvittävän kirouksen sen päälle, joka koskaan ilmaisee maallikoille todellisen okkulttisen kuusikulmion, joka tunnetaan Vishnun merkinä, Salomonin sinettinä jne.

Kuusikulmion – jossa on mystinen keskusmerkki I, tai svastika [hakaristi], seitsemäinen – suuri voima selitetään hyvin *Things Concealed* -kirjan seitsemännessä avaimessa, sillä siinä sanotaan:

Seitsemäs avain on pyhän seitsenluvun, kuninkuuden, pappeuden [vihkimyksen], riemuvoiton ja todellisen taistelutuloksen hieroglyfi. Se on maaginen mahti koko voimassaan, todellinen ”pyhä kuningaskunta”. Hermeettisessä filsofiassa se on kvinteesenssi, joka seuraa suuren maagisen vaikuttajan kahden voiman yhtymisestä [âkâsha, astraalivalo]... Se on samalla Jakin ja Boaz, jotka adeptin tahto on sitonut ja hänen kaikkivaltuutensa voittanut.

Tämän avaimen voima on ehdoton magiassa. Kaikki uskonnot ovat siunanneet tämän merkin uskonnollisissa menoissaan.

Voimme käsitellä nyt vain pikaisesti vedenpaisumusta varhempien teosten pitkää sarjaa niiden vedenpaisumuksen jälkeisessä ja hajanaisessa sekä usein turmelussa muodossa. Vaikka ne kaikki ovat perintöä neljänneltä Rodulta – joka makaa nyt haudattuna valtameren mittaamattomissa syvyyksissä – niitä ei kuitenkaan pidä hylätä. Kuten olemme osoittaneet, ihmiskunnan aamunkoitossa oli vain yksi tiede ja se oli täysin jumalallinen. Jos ihmiskunta saavuttaessaan kypsän ikänsä on käyttänyt sitä väärin – varsinkin neljännän kantarodun viimeiset alarodut –, se on ollut käyttäjien vika ja synty, niiden, jotka häpäisivät jumalallisen tiedon, eikä niiden jotka pysyivät uskollisina sen muinaisille opeille.

Okkultistit tai edes tietämättömät spiritualistit ja vapaamuurarit eivät todellakaan ole ”kischufien, haamilaisten, kasdimilaisten, kefeneläisten, ofiittien ja khar-tumilaisten” jälkeläisiä – kaikkien näiden ollessa ”saatanan seuraajia” – vaikka nykyinen roomalaiskatolinen kirkko uskollisena perinnäiselle suvaitsemattomuudelleen [z104] heidät sellaisena mielellään näkee. Jokaisen maan valtiolliset tai kansalliset uskonnot ovat aina ja kaikkina aikoina kovin helposti lopettaneet kilpailuvia oppisuuntia väittäen uskovansa, että ne olivat vaarallisia harhaoppeja – sekä tuo vanha roomalaiskatolinen valtionuskonto että nykyinenkin. [Jos Napoleon Suuri voi kerskailla yhdellä ansiokkaalla teolla teurastusurallaan, niin se on ’Pyhän’

inkvisition lopettaminen.]¹

Pannajulistus ei kuitenkaan ole tehnyt yleisöä yhtään viisaammaksi okkulttisen tieteen mysteerien suhteen. Joissakin suhteissa tietämättömyys on parempi vaihtoehto maailmalle. Luonnon salaisuudet ovat kaksiteräinen miekka. Ansaitsemattoman kädessä niistä on enemmän kuin todennäköisesti tuleva tappavia. Tietääkö meidän aikanamme monikaan mitään tiettyjen kirjainten ja merkkien – talismanien – todellisesta vaikutuksesta ja niissä vaikuttavista joko hyvistä tai pahoista voimista? Riimukirjoituskatkelmat ja kischufien kirjoitukset, joita on siellä täällä vanhoissa keskiajan kirjastoissa; jäljennökset efesolaisista ja miletoslaisista kirjaimista ja kirjainmerkeistä; kolmesti kuuluisa *Thothin kirja* ja kaldealaisen Targesin ja hänen oppilaansa, etruskilaisen Tarkhonin – jotka elivät kukoistusaikaansa paljon ennen Troijan sotaa – (yhä säilyneet) hirvittävät tutkielmat merkitsevät nykyajan sivistyneelle oppineelle merkityksettömiä nimiä ja nimityksiä (vaikka ne tavataankin klassisessa kirjallisuudessa).

Ja kuka tällä vuosisadalla uskoo esim. Targesin tutkielmissa kuvattuihin taitoihin, joissa manataan ja suunnataan salamaniskuja? Kuitenkin samanlaisia asioita kuvataan brahmalaisessa kirjallisuudessa. Targes kopioi ”salamaniskunsa” *Astrasta*,² noista hirveistä tuhoavista koneista, jotka *Mahâbhâratan* arjalaiset tunsivat. Dynamiittipommien koko arsenaali kalpenisi tämän taidon edessä – jos se tulisi joskus länsimaalaisten tietoon. Lordi Bulwer Lytton sai ajatuksensa vrilistä eräästä vanhasta katkelmasta, [z105] joka käännettiin hänelle. On todella onnekas asia, että tätä epäoikeudenmukaisten sotien, anarkistien ja dynamiittisankarien aikaamme koristavista hyveistä ja ihmisrakkaudesta huolimatta Numa’n hautakammiosta löydettyt kirjat salaisuuksineen piti muinoin polttaa. Mutta Kirken ja Medeian oppi ei ole hukkunut. Sen voi löytää *tântrika sûtrojen*, Bhutanin *Kuku-man*, Sikkimin dugpojen ja Tiibetin ”punamyssyjen” mongerruksesta ja jopa Nilgiri Mula-kurumbojen noituudesta. Onneksi vain harvat vasemman polun kulkijoiden ja oikean polun adeptien – joiden käsissä mystiset salaisuudet oikeine merkityksineen ovat turvassa – lisäksi ymmärtävät ”mustaa” manaamista. Muussa tapauksessa läntiset yhtä hyvin kuin itäiset dugpat selvittäisivät nopeasti vihollisensa. Viimeksi mainittuja on leegio, sillä ennen vedenpaisumusta vaikuttaneiden noitien suorat jälkeläiset vihaavat kaikkia niitä, jotka eivät ole heidän puolellaan, väittäen, että sen vuoksi he ovat heitä vastaan.

Mitä tulee ”Pikku Albertiin” – jos kohta tästä pienestä puoliesoteerisesta teoksesta on tullut kirjallinen reliikki – ja ”Isoon Albertiin” eli ”punaiseen lohikäärmeeseen” yhä jäljellä olevine lukemattomine vanhoine kopioineen sekä myyttisten äiti-shiptonien ja merlinien surkeisiin käsikirjoituksiin – tarkoitamme vääriä –, kaikki nämä ovat samanimisten alkuperäisteosten yksinkertaistettuja jäljitelmiä. Tuo ”Petit Albert” on piispa Adalbertin, kahdeksannella vuosisadalla eläneen,

¹ Würzburgin manuskriptistä (*The Theosophist*, vol. LIII, huhtikuu 1933, s. 10). Lause selittää seuraavaa kappaletta.

² Tämä on eräänlainen maaginen jousi ja nuoli, joka on suunniteltu hävittämään hetkessä kokonaisia armeijoita. Se mainitaan *Râmâyanassa*, *purânoissa* ja muualla.

Rooman konsiiliin tuomitseman okkultistin, latinankielisen suurteoksen pilattu jäljennös. Hänen teoksensa painettiin uudestaan useita vuosisatoja myöhemmin nimellä *Alberti Parvi Lucii Libellus de Mirabilibus Naturae Arcanis*.¹ Roomalaiskattolisen kirkon otteet ovat aina olleet ankaria ja kiihkeitä. Kun saa kuulla tästä tuomiosta, joka asetti kirkon, kuten tullaan osoittamaan, seitsemän arkkienkelin, Jumalan kolmannen tai seitsemännen asteen enkeliolentojen, suhteen mitä kiusallimpaan tilanteeseen pitkiksi vuosisadoiksi, on todella ihmeellistä havaita, etteivät jesuiitat ole hävittäneet arkistoja lukemattomine Ranskan ja Espanjan historian aikakirjoineen. Edellisen historia ja aikakirjat puhuvat yksityiskohtaisesti verrattomasta talismanista, jonka Kaarle Suuri sai paavilta. Se oli pieni magiaa – tai paremminkin noituutta – käsittelevä teos, täynnä kabbalistisia kuvioita, merkkejä, salaperäisiä lauseita ja manauksia tähdille [z106] ja planeetoille. Nämä talismanit oli tarkoitettu kuninkaan vihollisille (*les ennemis de Charlemagne*). Kronikka kertoo meille, että niistä oli suurta apua, koska ”jokainen heistä [vihollisista] kuoli väkivaltaisella tavalla”.

Pieni teos nimeltään *Enchiridion Leonis Papae* on kadonnut ja siitä on kaikeksi onneksi loppunut painos. Thotin aakkosista voidaan sitä vastoin löytää hämäriä merkkejä nykyisestä tarotista, jota on saatavissa melkein jokaiselta kirjakauppiaalta Pariisissa. Mitä tulee sen ymmärtämiseen tai hyväksikäyttöön, monet Pariisin ammattimaiset ennustajat epäonnistuvat surkeasti tarotin symboliikan lukemisyrityksissään, puhumattakaan sen oikeasta tulkinnasta, koska heiltä puuttuu aiheen filosofiset alkututkimukset. Todellinen tarot täydellisine symboleineen on löydettävissä vain babylonialaisista sylintereistä, joita kuka tahansa voi tutkia British Museumissa ja muualla. Kuka tahansa voi nähdä nämä kaldealaiset ikivanhat vinoneliöt tai pyörivät sylinterit, joihin on kaiverrettu pyhiä merkkejä. Näiden ennustavien ”pyörien” tai, kuten de Mirville niitä kutsuu, ”Hekaten pyörivien pallojen” salaisuuksien on kuitenkin vaiettava vielä jonkin aikaa. Sillä välin kokemattomille on nykyajan meedioiden ”kääntyvät pöydät” ja vahvoille *kabbala*. Tämä voi antaa lohdutuksen.

Ihmiset käyttävät helposti sanoja, joita eivät ymmärrä, ja langettavat tuomioita ensi näkemältä. Valkoisen ja mustan magian välistä eroa on hyvin vaikea tajuta täysin, koska kumpaakin on arvosteltava niiden motiivien perusteella, joista niiden lopulliset vaikkei välittömät vaikutukset riippuvat, vaikka niitä ei havaittaisikaan vuosiin. Itämainen sananlasku sanoo, että ”oikean ja vasemman käden [magian] välillä on vain hämähäkin seitinlanka”. Muistakaamme sen sisältämä viisaus ja odottakaamme, kunnes olemme oppineet enemmän.

Meidän on tarkasteltava uudestaan yksityiskohtaisemmin *kabbalan* suhdetta gupta-vidyään ja käsiteltävä enemmän esoteerisia ja numeerisia järjestelmiä, mutta ensin meidän on seurattava adeptien vaiheita Kristuksen syntymän jälkeisinä aikoina.

¹ [Albertus Parvus Luciuksen pieni kirja joka käsittelee luonnon salattuja ihmeitä.]

TOSI OKKULTISTIN VELVOLLISUUS USKONTOJA KOHTAAN

Käsitelyämme Kristusta edeltäneitä vihittyjä ja heidän mysteerejään – vaikka viimeksi mainituista olisi puhuttava enemmän – meidän on esitettävä muutama sana Kristuksen jälkeen eläneistä adepteista tarkastelematta heidän henkilökohtaisia uskomuksiaan ja oppejaan. Meidän on puhuttava heidän myöhemmästä asemastaan joko pyhässä tai maallisessa historiassa. Tehtävämme on analysoida tätä adeptiutta epätavallisine ihmeitä tekevine eli kuten nykyisin sanotaan psyykkisine kykyineen. Teemme jokaiselle tuollaiselle adeptille oikeutta ottamalla ensin huomioon ne heitä koskevat historialliset aikakirjat, jotka ovat säilyneet meidän päiviimme asti, ja sitten tutkimme todennäköisyyslakien valossa kyseisiä voimia.

Aluksi kirjoittajalle on sallittava muutama sana sanottavansa puolustukseksi. Olisi mitä epäreiluinta havaita näillä sivuilla mitään kristinuskoon kohdistuvaa taisteluvaatimusta tai halveksuntaa – kaikkein vähiten halua haavoittaa kenenkään tunteita. Teosofi ei usko jumalallisiin eikä saatanallisiin ihmeisiin. Näin pitkän ajan päästä hän voi vain hankkia *prima facie* -todistusaineistoa ja arvostella sitä väitettyjen tulosten perusteella. Hänelle ei ole pyhimystä eikä noitaa, ei profeettaa eikä ennustajaa, vain ilmiöllisten taidonnäytteiden adepteja eli taitajia, joita voi arvostella heidän sanojensa ja tekojensa perusteella. Ainoa ero, jota hän voi nyt tutkia, riippuu saavutetuista tuloksista sen mukaan, olivatko ne hyvää vai pahaa tuottavia luonteeltaan vaikuttaessaan niihin, joihin adepti kohdisti voimansa. Jakoon, jota eri uskontojen seuraajat ja kannattajat niin mielivaltaisesti suorittavat ”ihmeellisten” tekojen taitajien välillä, okkultisti ei voi *eikä saa* puuttua. Kristityllä, jonka uskonto vaatii häntä pitämään Pietaria ja Paavalia pyhimyksinä ja jumalallisesti inspiroitui- na ja kirkastettuina apostoleina sekä näkemään Simonin ja Apollonioksen taikureina ja henkien manaajina, joita oletetut pahat voimat autoivat palvelemaan tarkoituseriään – on täysi oikeus menetellä siten, jos hän on vilpittömän puhdasoppinen kristitty. Mutta niin on myös okkultisti oikeutettu hylkäämään sellaisen yksipuolisen tarkastelutavan, jos hän tahtoo palvella totuutta ja vain totuutta.

Okkultismin opiskelija ei saa kuulua mihinkään erityiseen uskontokuntaan tai lahkoon. Hänen tulee kuitenkin kunnioittaa jokaista uskontoa ja uskoa, jos hän tahtoo tulla [z108] hyvän lain adeptiksi. Kenenkään ennalta muodostetut lahkolaismielipiteet eivät saa sitoa häntä. Hänen on muodostettava omat mielipiteensä ja tultava johtopäätöksinsä oman tieteensä antamien sääntöjen mukaan. Kuitenkin, jos okkultisti on esimerkiksi buddhalainen, silloin hän pitäessään Gautama Buddhaa eläneistä adepteista suurimpana ja epäitsekään rakkauden, rajattoman lempeyden ja moraalisen hyvyyden inkarnaationa näkee Jeesuksen samassa valossa – ilmoittaen tämän olevan eräs toinen kaikkien jumalallisten hyveiden inkarnaatio. Hän kunnioittaa suuren marttyyrin muistoa, vaikka kieltäytyykin samalla tunnus- tamasta häntä ainoan korkeimman jumalolennon inkarnaationa maan päällä ja ”Jumalien Jumalana” taivaissa. Hän arvostaa ihanneihmistä tämän henkilökohtais-

ten hyveiden vuoksi eikä niiden väitteiden vuoksi, joita aikaisempien aikojen fanaattiset uneksijat tai ovela laskelmoiva kirkko ja teologia ovat esittäneet hänen puolestaan.

Okkultisti uskoo myös useimpiin ”väitettyihin ihmeisiin”, mutta selittää ne oman tieteensä ja psyykkisen arvostelukykynsä mukaan. Eväten niiltä sanan ihme – teologiselta merkitykseltään ”vallitsevien luonnonlakien vastainen” – hän tarkastelee niitä kuitenkin poikkeuksina tieteen (toistaiseksi) tuntemista laeista, mikä on aivan toinen asia. Lisäksi okkultisti luokittelee evankeliumien – joko todistettujen tai todistamattomien – *prima facie* -todisteiden perusteella useimmat sellaiset teot hyvää tekeväksi jumalalliseksi magiaksi, vaikka hänellä on oikeus pitää sellaisia tapauksia kuin riivaajahenkien ajamista sikalaumaan¹ allegorisina ja kuolleen kirjaimen merkityksessä turmiollisina tosiuskolle. Tällaisen näkökannan oikea puolueeton okkultisti ottaisi. Tässä suhteessa jopa fanaattiset islamilaiset, jotka pitävät Nasaretin Jeesusta suurena profeettana ja kunnioittavat häntä, antavat hyödyllisen rakkauden oppitunnin kristityille, jotka opettavat ja hyväksyvät, että ”uskonnollinen suvaitsevaisuus on jumalatonta ja järjetöntä”² ja jotka eivät koskaan viittaa islamilaisten profeettaan muutoin kuin vääränä profeettana. On siis okkultismin periaatteiden mukaista, että tarkastelemme nyt Pietaria, Simonia, Paavalialia ja Apolloniosta.

Nämä neljä adeptia on valittu tarkastelun kohteeksi [z109] hyvällä syyllä. He ovat ensimmäisiä Kristuksen jälkeen eläneitä adepteja – kuten maallikoille tarkoitetuissa pyhissä kirjoituksissa on kerrottu – jotka löysivät avaimen ”ihmeisiin”, toisin sanoen psyykkisiin ja fyysisiin ilmiöihin. Vain teologinen kiihkoilu ja suvaitsemattomuus voisi jakaa kaksi harmonista puolta niin pahansuovasti ja mielivaltaisesti kahdeksi erilliseksi ilmenemismuodoksi, jumalalliseksi ja saatanalliseksi magiaksi, ”hurskaiksi” ja ”jumalattomiksi” teoiksi.

[b126-130]

LUKU 13

KRISTUKSEN JÄLKEEN ELÄNEET ADEPTIT JA HEIDÄN OPPINSA

Mitä suuri maailma tietää esim. Pietarista ja Simonista? Ei-kirkollinen historia ei kerro mitään näistä kahdesta, kun taas se, mitä nk. pyhä kirjallisuus kertoo meille heistä, sisältyy muutamaaan *Apostolien teoissa* olevaan lauseeseen. Mitä tulee *apokryfisiin kirjoihin*, jo niiden nimi kieltää arvostelijoita luottamasta niiden esittämään tietoon. Okkultistit väittävät kuitenkin, että apokryfiset *evankeliumit*, vaikka ne saattavatkin olla yksipuolisia ja puolueellisia, sisältävät paljon enemmän historiallisia tositapahtumia ja yksityiskohtia kuin *Uusi testamentti* mukaan luettuna

¹ Matt. 8:30-34.

² W. G. T. Shedd, *Dogmatic Theology*, iii, 345.

Apostolien teot. Edelliset sisältävät karkeaa perimätietoa, jälkimmäiset (viralliset evankeliumit) ovat huolellisesti laadittu legenda. *Uuden testamentin* pyhyys on henkilökohtaisen uskomuksen ja sokean uskon asia, ja vaikka lähimmäisen mieli-pidettä onkin kunnioitettava, kenenkään ei ole pakko jakaa sitä.

Kuka oli Simon Magus ja mitä hänestä tiedetään? *Apostolien teot* kertovat, että huomattavien maagisten kykyjensä takia häntä kutsuttiin ”Jumalan suureksi voimaksi”. Filippuksen sanotaan kastaneen tämän samarialaisen. Myöhemmin Simonia syytettiin siitä, että hän tarjosi rahaa Pietarille ja Jhannekselle, jotta nämä opettaisivat häntä tekemään oikeita ”ihmeitä”, väärin ihmeiden vakuutetaan olevan paholaisesta.¹ Tässä on kaikki, jos jätämme pois haukkumasanat, joita häneen auliisti kohdistettiin väärin ”ihmeiden” tekijänä. Origenes mainitsee hänen käyneen Roomassa Neron hallitessa² ja Mosheim sijoittaa hänet kristinuskon julkisten [z110] vihamiesten joukkoon.³ Mutta okkulttinen perimätieto ei syytä häntä sen pahemmasta kuin siitä, että hän kieltäytyi tunnustamasta ”Simeonia” Jumalan käskynhaltijaksi. Oliko tuo ”Simeon” Pietari vai joku muu, se jätetään avoimeksi kysymykseksi.

Irenaeus [Eirenaios]⁴ ja Epifanos⁵ sanovat, että Simon Magus olisi esiintynyt ruumiillistuneena kolminaisuutena; että hän oli Samariassa Isä, Juudeassa Poika ja oli pakanoille väittänyt olevansa Pyhä Henki. Tämä on kuitenkin selvää panettelua. Ajat ja tapahtumat muuttuvat. Ihmisluonto pysyy kuitenkin samana kaikissa olosuhteissa. Syytös on perinteisen ja nyt klassisen *odium theologicum*, teologisen vihan, tulosta ja tuotetta. Kukaan okkultisti, joka on henkilökohtaisesti kokenut jossain määrin teologisen vihan seuraukset, ei koskaan usko sellaisia asioita pelkäänsä Irenaeuksen vakuuttelun perusteella, jos hän itse ylipäänsä koskaan kirjoitti kyseisiä sanoja. Lisäksi Simonista kerrotaan, että hän kuljetti mukanaan naista, jonka hän esitteli Troijan Helenana, joka oli läpikäynyt sata jälleensyntymää ja joka vielä aikaisemmin, aionien alussa, oli Sofia, jumalallinen viisaus, hänen oman (Simonin) ikuisen järkensä emanaatio, kun hän (Simon) oli ”Isä”; ja lopulta, että tuon olennon kautta Simon oli ”synnyttänyt arkkienkelit ja enkelit, joiden avulla maailma luotiin” jne.

Tiedämme nyt kaikki, missä määrin mikä tahansa selostus voidaan altistaa muutoksille ja reheville paisutuksille sen kulkiessa vain puolen tusinan käden kautta. Sitä paitsi kaikki nämä väitteet voidaan selittää ja niiden voidaan osoittaa myös olevan pohjimmiltaan totta. Simon Magus oli kabbalisti ja mystikko, joka niin monien muiden uskonpuhdistajien tavoin yritti perustaa uuden uskonnon, joka olisi perustunut salaisen opin perusopetuksiin, ilmaisematta kuitenkaan sen mysteereitä enempää kuin oli tarpeen. Miksei Simon, mystikko, jota tiedot useista inkarnaatioista innoittivat syvästi (voimme olettaa luvun 100 olevan hänen oppilaittensa

¹ *Ap. t.* 8:9-24.

² *Contra Celsum*.

³ J. L. von Mosheim, *Institutes of Eccles. History*, I, s. 140.

⁴ *Adversus haereses*, I, xxiii, 1-4.

⁵ *Panarion*, kirja I, osa II, Haer., xxi, § 1.

liioittelua), olisi sitten voinut puhua kenestä tahansa, jonka hän psyykkisesti tunsi [z111] jonkun nimekkään sankarittaren inkarnaatioksi, ja tavalla millä hän teki sen – jos koskaan teki? Tiedämmehän me omalta vuosisadaltamme joitakin kunniallisia ihmisiä, eikä suinkaan huijareita vaan älykkäitä korkeasti kunnioitettuja yhteiskunnan jäseniä, joiden sisäinen vakaumus vakuuttaa heille, että he olivat olleet – joku kuningatar Kleopatra, toinen Aleksanteri Suuri, kolmas Jeanne d’Arct jne. Tässä on kyse sisäisestä vakaumuksesta, joka perustuu enemmän tai vähemmän siihen, että asioita tutkiva henkilö on perehtynyt okkultismiin ja uskoo nykyiseen jälleensyntymisteoriaan. Viimeksi mainittu eroaa vanhasta alkuperäisestä opista, kuten tullaan osoittamaan, mutta ei ole sääntöä ilman poikkeusta.

Mitä tulee siihen, että Magus oli ”yhtä Isä Jumalan, Poika Jumalan ja Pyhä Henki Jumalan kanssa”, tämä on aivan järkevää, jos myönnämme, että mystikolla ja näkijällä on oikeus käyttää allegorista kieltä. Lisäksi tässä tapauksessa esoteerisen filosofian opettama oppi universaalista ykseydestä oikeuttaa siihen täysin. Jokainen okkultisti sanoo samaa (hänelle) tieteellisten ja loogisten syiden perusteella, täysin tunnustamansa opin mukaisesti. Vedântalainen ei vain sano samaa päivittäin: hän on tietenkään Brahman ja hän on Parabrahman heti, kun hän hylkää persoonallisen henkensä yksilöllisyyden ja tunnistaa jumalallisen säteen, joka piilee hänen korkeammassa itsessään universaalisen hengen ainoana heijastuksena. Tämä on kaikkina aikoina ja kausina elänyt kaiku alkuperäisestä emanaatio-opista. Ensimmäinen emanaatio tuntemattomasta on ”Isä”, toinen on ”Poika”, ja kaikki on lähteisoin Yhdestä eli tuosta jumalallisesta hengestä, joka on ”tuntematon”. Tästä johdetaan väite, että hänen (Sofian eli Minervan, jumalallisen viisauden) kautta hän (Simon) ollessaan vielä Isän luona, itse Isä (eli ensimmäinen kollektiivinen emanaatio), synnytti arkkienkelit – ”Pojan” – jotka olivat tämän maailman luoja.

Itse roomalaiskatolilaiset vastustajiensa – noiden oppineiden filologien ja symbolien tutkijoiden, jotka repivät kirkon opit ja sen auktoriteetit kappaleiksi ja osoittavat *Raamatun* Elohimin monikollisuuden – kumoamattomien todisteiden seinään ajamina myöntävät tänään, että Jumalan ensimmäisen ”luomuksen”, Tsaban eli arkkienkeliä, on täytynyt osallistua universumin luomiseen. Emmekö voisi olettaa:

Vaikka ”Jumala yksin loi taivaan ja maan”... [z112] vaikeivat he [enkelit] ehkä olleet yhteydessä alkuperäisen *ex nihilo* luomisen kanssa, he ovat voineet saada tehtävän suorittaakseen ja jatkaakseen ja ylläpitääkseen sitä,¹

huudahtaa de Mirville vastauksessaan Renanille, Lacourille, Maurylle ja Ranskan Instituutin *tutti quantille*. Salainen oppi väittää täsmälleen samaa tietyin muutoksin. Monet ajanlaskumme ensimmäisten ja myöhempien vuosisatojen uskonpuhdistajat eivät todellakaan ole saarnanneet yhtään ainuttakaan oppia, joka ei perustaisi ensimmäisiä oppejaan tähän universaaliin kosmogoniaan. Tutkikaa Mosheimia² ja katsokaa, mitä hänellä on sanottavanaan monista ”harhaopeista”, joita hän kuvaa. Juutalainen

¹ *Des Esprits*, Osa II, s. 337.

² *Main. teos*, s. 110 av.

Kerinthos

Opetti, että tämän maailman luoja... juutalaisten ylhäinen Jumala, oli olento... joka oli syntyisin korkeimmasta Jumalasta,

ja että tämä olento lisäksi

Luopui vähitellen synnynnäisestä hyveellisyydestään ja alkuperäisestä asemastaan.

Basileides, Karpokrates ja Valentinus, jotka olivat toisen vuosisadan egyptiläisiä gnostikoita, olivat omaksuneet samat ideat muutamien poikkeuksin. Basileides saarnasi seitsemästä aionista (sotajoukosta tai arkkienkelistä), jotka olivat lähtöisin korkeimman olemuksesta. Kaksi niistä, voima ja viisaus, synnytti arvoltaan ja asemaltaan ensimmäisen taivaallisen hierarkian. Tämä emanoi toisen, toinen kolmannen jne. Kukin seuraava kehitystaso oli alempi kuin edeltävä taso ja kukin loi itselleen taivaan asunnokseen, ja näiden taivaiden loistava ja puhdas olemus väheni, kun se tuli lähemmäs maata. Siten näitä asuntoja oli 365. Kaikkea hallitsi korkein tuntematon nimeltään Abraksas, joka kreikkalaisen numerojärjestelmän mukaan antaa luvun 365. Mystisessä ja numeerisessa mielessä tämä luku sisältää luvun 355 eli ihmisen arvon.¹ Tämä oli gnostilainen mysteeri, [z113] joka perustui alkuperäisen evoluution mysteeriin, joka päättyi ”ihmiseen”.

Antiokian Satornilos julkaisi saman opin hiukan muutettuna. Hän opetti, että oli olemassa kaksi ikuista prinssiippiä, hyvä ja paha, jotka ovat yksinkertaisesti henki ja aine. Seitsemän enkeliä, jotka hallitsevat seitsemää planeettaa, ovat universumimme rakentajia – puhtaasti itäinen oppi, koska Satornilos oli aasialainen gnostikko. Nämä enkelit ovat planeettajärjestelmämme seitsemän alueen luonnollisia vartijoita. Voimakkain näistä *kolmannen* seitsemästä luovasta enkelistä on ”Saturnus”, planeettaa hallitseva henki ja juutalaisten Jumala: nimittäin Jehova, jota kunnioitettiin juutalaisten keskuudessa ja jolle he pyhittivät seitsemännen päivän eli sapatin, lauantain, joka on ”Saturnuksen päivä” skandinaavien ja myös hindujen keskuudessa.

Markion, joka oli myös omaksunut opin kahdesta vastakkaisesta prinssiipistä, hyvästä ja pahasta, vakuutti, että näiden kahden välissä – toinen ”sekoitettua luontoa” – oli kolmas jumaluus, juutalaisten Jumala, alemman eli meidän maailmamme luoja (sotajoukkoineen). Vaikka tämä välissä oleva olento oli aina sodassa pahan

¹ Kymmenen on ”ilmenneiden” jumaluuksien joukkoon kuuluvan korkeimman Jumalan täydellinen luku, sillä luku 1 on universaalinen yksikön eli luonnossa olevan maskuliinisen prinssiipin symboli ja luku 0 on feminiininen symboli, kaaos, syvyys. Nämä kaksi lukua muodostavat siten androgyynisen luonnon symbolin samoin kuin aurinkovuoden täydellisen arvon, joka oli myös Jehovan ja Henokin arvo. Pythagoraan mukaan kymmenen oli universumin symboli; myös Enosin, Sethin pojan eli ”Ihmisen Pojan”, joka on 365-päiväisen aurinkovuoden symboli ja jonka elinvuosiksi ilmoitetaan sen vuoksi myös 365. Egyptiläisessä symboliikassa Abraksas oli Aurinko, ”Taivaiden Herra”.

Ympyrä on ainoan ilmenemättömän prinssiipin symboli, jota vastaa ikuinen äärettömyys, ja halkaisija ylittää ympyrän vain manvantaroen aikana.

prinsiipin kanssa, se oli silti myös vastakkain hyvän prinsiipin kanssa, jonka paikkaa ja titteliä se himoitsi.

Siten Simon oli vain aikansa lapsi, uskonnollinen uudistaja, kuten niin monet muut, ja adepti kabbalistien joukossa. Kirkko, jonka on pakko uskoa hänen tosiasialliseen olemassaolonsa ja suuriin kykyihinsä – jotta Pietarin suorittama ”ihme” ja riemuvoitto näyttäisivät paremmilta kuin Simonin ihmetyöt – ylistää auliisti hänen ihmeellisiä maagisia saavutuksiaan. Toisaalta oppineet ja arvostelijat yrittävät epäilevyydellään torjua hänet kokonaan. Niinpä he kieltämällä Simonin olemassaolon ovat pitäneet lopulta sopivana sulattaa hänen yksilöllisyytensä kokonaan Paavalin persoonaan. *Supernatural Religion* -teoksen¹ tuntematon kirjoittaja [z114] yritti väsymättömästi osoittaa, että meidän on ymmärrettävä Simon Maguksen tarkoittavan apostoli Paavalia, jonka *epistoloita* Pietari sekä salaa että julkisesti paneteli ja jota hän syytti ”vaikeasti ymmärrettävästä opista”. Tämä tuntuu todellakin hyvin todennäköiseltä, kun tarkastelemme kahta apostolia ja vertaamme heidän luonteitaan.

Pakanoiden apostoli oli rohkea, suorapuheinen, vilpiton ja varsin oppinut; ympärileikkauksen apostoli oli pelkurimainen, varovainen, *vilpillinen* ja kovin tietämätön. On täysin varmaa, että Paavali oli, ainakin osittain ellei kokonaan, vihitty teurgian mysteereihin. Hänen kielensä, kreikkalaisille filosofeille niin luonteenomainen fraseologia sekä tietyt, vain vihittyjen käyttämät ilmaukset ovat kaikki tähän olettamukseen viittaavia tunnusmerkkejä. Epäilystämme on vahvistanut eräässä newyorkilaisessa aikakausjulkaisussa ilmestynyt, tri A. Wilderin oivallinen artikkeli nimeltään Paul and Plato [Paavali ja Platon], jossa kirjoittaja esittää merkittävän ja meidän kannaltamme erittäin kallisarvoisen havainnon. *Korinttilaiskirjeessä* hän osoittaa Paavalin käyttävän runsaasti ”Saba-zioksen ja Eleusiin vihkimyksistä kuten myös [kreikkalaisten] filosofien luennoista saatuja ilmauksia. Hän [Paavali] käyttää itsestään nimitystä *idiotes* – henkilö, joka ei taida Sanaa, mutta kyllä *gnosiksen* eli filosofisen opin. ”Viisautta me julistamme siihen kypsyneille”, hän kirjoittaa, ”mutta emme tämän maailmanajan kukistuvien valtioiden viisautta. Me julistamme Jumalan salaista, *kätettyä viisautta*... Sitä ei kukaan tämän *maailman valtiaista ole tuntenut*.”²

Mitä muuta apostoli voi tarkoittaa näillä selkeillä sanoilla kuin sitä, että hän, kuuluen itse *mysteihin* (vihittyihin), puhui asioista, joita ainoastaan mysteereissä näytettiin ja selitettiin? ”Salattu Jumalan viisaus, jota ei kukaan tämän *maailman valtiaista ole tuntenut*”, sisältää ilmeisesti suoran viittauksen eleusiläisen vihkimyksen basileukseen, joka sen tunki. Basileus kuului suuren hierofantin virkailijakuntaan ja oli Ateenan *arkontti* ja siinä ominaisuudessa hän oli yksi johtavista *mysteistä* kuuluen *sisempiin* mysteereihin, joihin vain hyvin valikoidulle ja pienelle joukolle myönnettiin pääsy.³ Eleusiin mysteereitä valvoneita

¹ [Vol. II, s. 34 eteenpäin.]

² 1. Kor. 2:6-8.

³ Vrt. Thomas Taylor, *The Eleusinian and Bacchic Mysteries*, s. 14.

johtohenkilöitä kutsuttiin arkonteiksi [valtiaiksi].¹

Otamme kuitenkin ensin Simon Maguksen käsiteltäväksemme.

[z115] [b131-135]

LUKU 14

SIMON JA HÄNEN ELÄMÄKERTANSA KIRJOITTAJA HIPPOLYTOS

Kuten teoksemme aikaisemmissa osissa on osoitettu, Simon oli samarialaisten tannaiittien (tannaimit) oppilas, ja maine, jonka hän jätti jälkeensä, sekä nimi ”Jumalan suuri voima” todistavat hänen opettajiensa kykyjen ja oppineisuuden puolesta. Mutta tannaiittit olivat saman salaisen koulun kabbalisteja kuin *Ilmestyskirjan* Johannes, jonka vakaa pyrkimys oli salata niin hyvin kuin mahdollista *Mooseksen kirjojen* nimien todellinen merkitys. Kuitenkaan eivät panettelut, joita *Apostolien tekojen* tuntemattomat tekijät ja kokoojat niin kateellisina levittivät Simon Maguksesta, voineet vääristää totuutta niin paljon, että ne olisivat salanneet sen tosiasian, ettei kukaan kristitty voinut kilpailla hänen kanssaan ihmeteoissa. Tarina, joka kertoo hänen pudonneen yrittäessään lentää, katkaisseen molemmat jalkansa ja lopuksi tehneen itsemurhan, on naurettava.

Jälkimaailma on kuullut vain yhden puolen tarinasta. Jos Simonin oppilailla olisi ollut mahdollisuus puhua, olisimme ehkä kuulleet, että Pietari itse katkaisi molemmat jalkansa. Mutta vastoin tätä oletusta me tiedämme, että tämä apostoli oli liian arka antautuakseen koskaan vaaraan Roomassa. Useat kirkolliset kirjailijat ovat myöntäneet, ettei kukaan apostoli koskaan tehnyt sellaisia ”ylilunnonnollisia ihmeitä”, mutta hurskaat ihmiset sanovat tämän tietenkin vain osoittavan selvemmin, että Simonin kautta toimi paholainen. Kun häntä syytettiin Pyhän Hengen pilkkaamisesta, häntä syytettiin vain siitä, että hän käytti ”Pyhästä Spirituksesta” ilmausta Mens (Järki) tai ”kaiken Äiti”. Mutta samaa ilmausta käytetään *Henokin kirjassa*, jossa ”Ihmisen Pojan” sijasta puhutaan ”Naisen Pojasta”. Nasarealaisten koodeksissa ja *Zoharissa* yhtä hyvin kuin *Hermeksen kirjoissa* käytetään samaa ilmaisua. Jopa apokryfisestä *Heprealaisen evankeliumista* on luettavissa, että Jeesus tunnusti Pyhän Hengen naisellisen sukupuolen käyttäen ilmausta ”Minun Äitini, Pyhä Pneuma”.²

Pitkien kieltämisen ajanjaksojen jälkeen on kuitenkin lopultakin osoitettu, oliko Simon Magus Saul, Paavali vai Simon. Käsikirjoitus, joka puhuu hänestä Simonin nimisenä, on löydetty Kreikasta, ja näin pohdiskelut ovat päättyneet.

[z116] E. D. de Pressensé esittää mielipiteensä teoksessaan *Histoire des trois*

¹ *Hunmuton Isis*, Teologia osa 1, 101–102.

² [Origen, *Comm. In Job.*, s. 59, ed. Huet.]

*premiers siècles de l'église*¹ tuosta uudesta varhaisen kristinuskon reliikistä. Niiden lukuisten myyttien takia, joita Simonia käsittelevä historia vilisee, hän sanoo, monet teologit (protestanttien joukossa, hänen olisi pitänyt lisätä) ovat tulleet siihen johtopäätökseen, että kyseessä oli vain taitavasti punottu legendojen verkko. Mutta hän lisää:

Kirkkoisien yksimieliset todistukset osoittavat, jonka vahvistaa äsken löydetty Hippolytoksen kertomus, että Simon-historia näyttää sisältävän *selviä tosi-asioita*.²

Tämä käsikirjoitus ei ole kovin mairitteleva läntisen gnostisismin väitettyä perustajaa kohtaan. Tunnustaessaan Simonin suuret voimat se leimaa hänet saatanan papiksi – mikä jo riittää osoittamaan, että se oli kristityn kirjoittama. Se osoittaa myös, että kuten eräs toinenkin ”paholaisen palvelija”, joksi kirkko kutsuu Manesta, Simon oli *kastettu* kristitty. Kumpaakin vainottiin kuitenkin sen vuoksi, että he olivat perehtyneet liian hyvin todellisen *alkuperäisen* kristinuskon mysteereihin. Selitys sellaiseen vainoon oli silloin, kuten on nytkin, itsestään selvä niille, jotka tarkastelevat kysymystä puolueettomasti. Yrittäessään säilyttää riippumattomuutensa Simon ei voinut alistua kenenkään apostolin, kaikkein vähiten Pietarin tai Johanneksen, *Ilmestyskirjan* fanaattisen tekijän, johdettavaksi tai vaikutusvallan piiriin. Tästä johtuivat syytökset harhaoppisuudesta, jota seurasi ”anathema maranatha”.

Kirkon vainot eivät koskaan kohdistuneet magiaa vastaan silloin kun se oli oikeaoppista, sillä uusi kirkkoisien vakiinnuttama ja valvoma teurgia, joka tunnetaan nykyisin kristinuskossa ”armona” ja ”ihmetekoina”, oli ja on yhä tapahtuessaan vain magiaa – joko tietoista tai tiedostamatonta. Sellaiset ilmiöt, jotka ovat kulkeutuneet jälkimaailman tietoon ”jumalallisten ihmetöiden” nimellä, saatiin aikaan puhtaan elämän ja ekstaasin avulla saavutetuilla kyvyillä. Rukous ja mietiskely yhdessä asketismin kanssa ovat paras harjoitustapa, jotta oppilaasta tulisi teurgi silloin, kun hänellä ei ole varsinaista vihkimystä. Voimakas rukoilija, joka haluaa päätökseen jonkin asian, voi vain käyttää voimakasta *tahtoa* ja halua, jotka johtavat tiedostamattomaan magiaan. Meidän päivinämme George Müller Bristolista on todistanut sen. Mutta [z117] samat syyt, jotka synnyttävät noitavaikutuksia, aiheuttavat ”jumalallisia ihmetekoja”. Näiden välinen ero johtuu hyvistä tai pahoista vaikuttimista ja niiden suorittajasta. Kirkko tuomitsi vain ne, jotka poikkesivat kaavoista ja pitivät tiettyjä ihmeellisiä aikaansaannoksia ihmisen itsensä aiheuttamina sen sijaan, että niitä olisi sanottu persoonallisen jumalan alkuun panemiksi. Ne magian taitajat, jotka toimivat kirkon välittömässä ohjauksessa ja suojeluksessa, julistettiin jälkimaailmalle pyhimyksiksi ja Jumalan ystäviksi, kun taas kaikki muut huudettiin ulos kirkosta ja tuomittiin ikuisen panetteluun ja kiroukseen heidän ajoistaan tähän päivään asti. Uskonkappaleet ja käskyvalta ovat aina olleet ihmis-

¹ *Main. teos*, osa II, s. 395.

² Lainattu de Mirvillen teoksesta *Des Esprits*, VI, 42.

kunnan kirous, valon ja totuuden suuri sammuttaja.¹

Ehkä juuri sen siemenen huomaaminen, joka myöhemmin silloisessa alkukirkossa kasvoi kyltymättömän voiman ja kunnianhimon virukseksi ja saavutti huipunsa erehtymättömyyden dogmissa, pakotti Simonin ja niin monet muut katkaisemaan välinsä kirkkoon jo sen alkuvaiheessa. Lahkolaisuudet ja erimielisyydet alkoivat ensimmäisellä vuosisadalla. Kun Paavali nuhtelee Pietaria vasten kasvoja, Johannes panettelee näkyyn verhoten nikolaiittoja ja panee Jeesuksen vakuuttamaan, että tämä vihaa heitä.² Tarkastelemme sen vuoksi hiukan Kreikasta löydetyn käsikirjoituksen Simonia vastaan esittämiä syytöksiä.

Kirjan nimi on *Philosophumena*. Kreikkalaiskatolinen kirkko pitää Hippolytosta sen tekijänä.³ [z118] Paavinvallan kannattajat viittaavat tekijään ”tuntemattomana harhaoppisena” vain sen vuoksi, että hän puhuu siinä ”hyvin panettelevasti” paavi Callistiksesta, joka oli myös pyhimys. Kreikkalais- ja roomalaiskatolilaiset ovat kuitenkin samaa mieltä siinä, että *Philosophumena* on erikoinen ja hyvin suurta oppineisuutta osoittava teos. Tübingenin huomattavimmat auktoriteetit ovat menneet takuuseen sen vanhasta iästä ja aitoudesta.⁴

Kuka lieneekään tekijä, hän ilmaisee ajatuksensa Simonista tällä tavoin:

Simon, joka oli hyvin perehtynyt magiaan, harhautti monia ihmisiä osittain Thrasymedeiden taidolla⁵ ja osittain demonien⁶ avulla... Hän yritti esiintyä jumalana... Syntisten taitojensa avulla hän yritti todistaa, ei vain Mooseksen, vaan psalmirunoilijoiden opetuksia... Hänen oppilaansa ovat käyttäneet tähän päivään asti hänen taikakeinojaan. Loitsujen, taikajuomien, miellyttävien hyväily-

¹ St. George Lane-Fox on ilmaissut asian ihailtavalla tavalla kaunopuheisessa vetoomuksessaan kilpailevien koulujen ja järjestöjen edustajille Intiassa. Hän sanoo: ”Olen varma, että alkuperäinen motiivi, kuinka heikosti se tajuttiinkin, joka teihin näiden liikkeiden kannattajina vaikutti, oli kapina sitä tyrannimaista ja melkein yleismaailmallista järjestelmää vastaan, joka oli levinnyt kaikkiin vallitseviin yhteiskunnallisiin ja nk. uskonnollisiin instituutioihin. Joissakin ulkoisissa muodoissa tämä anastettu valta syrjäytti ja sekoitti ainoan todellisen ja lopullisen arvovalan, jokaiselle yksittäiselle sielulle paljastetun, ilmenevän totuuden hengen, todellisen omantunnon itse asiassa, tuon koko korkeimman inhimillisen viisauden ja voiman lähteen, joka korottaa ihmisen eläintä korkeammalle.” (*To the Members of the Arya Samāj, The Theosophical Society, Brahma and Hindu Samāj and other Religions and Progressive Societies in India.*) [*The Philosophical Inquirer*, painettu Madrasissa Intiassa, viittaa Lane-Foxin puheeseen siellä. Ks. julkaisua 6.4.1884, s. 1, art. ”Are Theosophists Atheists?” – Z.]

² *Ilm.* 2:6.

³ [*Philosophumena* tunnetaan myös nimellä *Refutatio omnium haeresium* ”Kaikkien harhaoppien kumoaminen”. – Suom. toim.]

⁴ [Ks. H. P. B:n *Esoteeriset ohjeet*, s. 58–67 ja B. C. W., XII, 571–573.]

⁵ Tämä ”taito” ei ole tavallista taikomista, kuten jotkut määrittelevät sen nyt: se on eräänlaista psykologista taikomista, jos taikomista ollenkaan, missä lumousta käytetään harhakuvien aikaansaamiseksi. Se on hypnotismia laajassa mitassa.

⁶ Tekijä vakuuttaa tässä kristillistä uskomustaan.

jensä¹ ja kutsumiensa ”unien” avulla he lähettävät demoneja vaikuttamaan kaikkiin niihin, jotka he tahtovat lumota. Tähän tarkoitukseen he käyttävät ”koti-demoneja”, kuten he niitä kutsuvat.²

Edelleen käsikirjoituksessa sanotaan:

Magus (Simon) pani ne, jotka tahtoivat kysyä demonilta, kirjoittamaan kysymyksensä pergamenttilehdelle. Se taitettiin neljään osaan ja heitettiin hehkuvaan hiilipannuun, jotta savu olisi paljastanut kirjoituksen sisällön hengelle (demonille) (*Philos.*, IV, 4). Muutama kourallinen suitsutusainetta heitettiin liekehtiville hiilille ja Magus lisäsi papyruspalasille niiden henkien heprealaiset nimet, joiden puoleen hän kääntyi, ja liekki nielaisi kaiken. Hyvin pian *jumalallinen* henki näytti valtaavan maagikon, joka lausui käsittämättömiä loitsuja, ja tuossa tilassa hän vastasi kaikkiin kysymyksiin – aavemaisten olentojen kohottaessa usein liekehtivien hiilien yli (*sama*, 3). Toisinaan tuli laskeutui taivaasta maagikon aikaisemmin osoittamien esineiden ylle [z119] (*sama*). Joskus esiin manattu jumalolento ylittäen huoneen seurasi tulisia lentäviä palloja (*sama*, 9)³

Tähän asti edellä kuvatut kertomukset pitävät yhtä Anastasios Siinailaisen kertomusten kanssa:

Ihmiset näkivät Simonin saavan patsaat kävelemään, paiskautuvan liekkeihin palamatta itse, muuttavan kehonsa erilaisten eläinten hahmoiksi [lykantropia], loihduttavan esiin aaveita ja näkyjä ja *saavan huonekalut liikkumaan ympäri huonetta* näkymättömien *henkien* avulla. Hän ilmoitti, että häntä ympäröi joukko varjoja, joita hän nimitti ”kuolleiden sieluiksi”. Lopuksi hänellä oli tapana lentää ilmassa... (Anastasios Siinailainen, *Patrologie Grecque*, osa lxxxix, palsta 523, kys. 20).⁴

Suetonius sanoo *Nerossaan*:

Noina aikoina eräs Ikaros putosi noustessaan ensimmäistä kertaa ylös lähellä Neron aitiota ja peitti sen verellä.⁵ [luku ii.]

Tämä lause, joka ilmeisesti viittaa johonkin onnettomaan akrobaattiin, joka menetti jalansijan ja mätkähti alas, esitetään osoittamaan, että putoaja oli Simon.⁶ Mutta viimeksi mainitun nimi oli varmasti liian tunnettu, sikäli kuin kirkkoisiin on uskomista, että historioitsija tuskin olisi maininnut hänet pelkästään ”eräänä Ikaroksena”. Kirjoittaja tietää hyvin, että Roomassa on Simonium-niminen paikka

¹ Magneettisia kädenliikkeitä ilmeisesti, joita seurasi transsi ja uni.

² ”Elementaaleja”, joita korkeimmat adeptit käyttävät suorittamaan mekaanisia, ei älyllisiä, vaikutuksia, kuten fyysikko käyttää kaasuja ja seoksia. [*Philosophumena*, VI, s. 7, 19, 20.]

³ Lainattu de Mirvilliltä, *main. teos*, VI, 43–44.

⁴ *Sama*, VI, 45.

⁵ *Sama*, 46.

⁶ Amédée Fleury, *St. Paul avec Sénèque; recherches sur les rapports du philosophe...*, II, 100. Tämä on kokonaisuudessaan otettu de Mirvilliltä, *Des Esprits*.

lähellä Santi Cosma e Damiano -kirkkoa (Via Sacra) ja Romuluksen muinaisen temppelin raunioita, missä näkyy vielä tänä päivänä ne murtuneet kivenpalaset, joille apostoli Pietarin väitetään painaneen polvensa kiittäessään oletetusta voitostaan Simonista. Mutta mitä tämä näyte todistaa? Yhden kiven palasia vastaan Ceylonin buddhalainen näyttää Adams Peakilla kokonaisen kallion toisenlaisine jälkineen. Siellä kallionkieleke törröttää tasanteella, jonka pengertukee valtavan suurta siirtolohkareta, jolla on ollut lähes kolme tuhatta vuotta 1,5 metrin pituinen pyhä jalanjälki. Miksei [z120] uskota legendaa jälkimmäisestä, jos meidän on hyväksyttävä kertomus pyhästä Pietarista? ”Apostolien ruhtinas” tai ”uskonpuhdistajien ruhtinas” tai myös ”saatanan esikoinen”, kuten Simonia kutsutaan, kaikki ovat legendoja ja taruja. Yhtä henkilöä niiden sallitaan kuitenkin syrjiä.

Että Simon osasi lentää, ts. kohottaa itsensä ilmaan muutamaksi minuutiksi, ei ole mikään mahdottomuus. Nykyiset meediat ovat esittäneet samanlaisia taidonnäytteitä sellaisen voiman kannattamana, jota spiritualistit itsepintaisesti kutsuvat ”hengiksi”. Mutta jos Simon lensi, se tapahtui itse saavutetun, näkymättömän voiman avulla, joka vähät välittää kilpailevien adeptien saati sitten pyhimysten rukouksista ja määräyksistä. Kertomus Simonin putoamisesta ja Pietarin rukouksesta on itse asiassa epäjohdonmukainen. Sillä jos hän olisi hävinnyt julkisesti apostolille, hänen oppilaansa olisivat hylänneet hänet sellaisen huononmuuden osoituksen jälkeen ja heistä olisi tullut oikeaoppisia kristittyjä. Mutta havaitsemme jopa *Philosophumenan* tekijän, juuri sellaisen kristityn osoittavan muuta. Simon oli menettänyt niin vähän luottamusta oppilaidensa ja muiden ihmisten taholta, että hän kävi päivittäin rukoilemassa roomalaisessa Campaniassa sen jälkeen, kun hänen oletetaan pudonneen pilvistä ”korkealta Capitoliumin yläpuolelta”, missä putoamisessa hän katkaisi vain jalkansa! Joku voisi sanoa, että niin onnekas putoaminen itsessään on jo riittävän ihmeellinen.

LUKU 15

**PAAVALI, NYKYISEN KRISTINUSKON
TODELLINEN PERUSTAJA**

Saanemme lainata *Phallicismia*:

Me kaikki kannatamme *rakentamista* – jopa *kristityt*, vaikka tietysti filosofista *rakentamista*. Meillä ei ole mitään tekemistä todellisuuden kanssa ihmisen ahtaassa, mekaanisen tieteellisessä merkityksessä, eikä *realismin* kanssa. Olemme ryhtyneet todistamaan, että mystiikka on uskonnon varsinainen elämä ja sielu;¹ ... että [z121] *Raamattua on vain väärin luettu ja esitetty väärässä valossa, kun se torjutaan siksi, että se esittää nk. uskomattomia ja ristiriitaisia asioita*; että Mooses ei tehnyt virheitä vaan puhui ”ihmisten lapsille” sillä ainolla tavalla, jolla alaikäisiä *lapsia* voidaan puhutella; että maailma on todella aivan erilainen paikka verrattuna siihen, minä sitä pidetään; että se mille nauretaan noituutena on ainoaa todellista ja tieteellistä *tietoa*, ja lisäksi että nykyinen tieto ja nykyinen tiede ovat suuressa määrin *noituutta*, hyvin tuhoavaa ja tappaavaa noituutta.²

Kaikki tämä on täysin totta ja oikein. Mutta on myös totta, että *Uusi testamentti, Apostolien teot ja epistolat* – kuinka oikea Jeesuksen historiallinen hahmo onkin – sisältävät kaikki symbolisia ja allegorisia sanontoja ja että ”ei Jeesus vaan Paavali oli kristinuskon todellinen perustaja”,³ mutta se ei missään tapauksessa ollut virallinen kirkon kristinuskko. ”Antiokiassa ruvettiin ensiksi nimittämään opetuslapsia kristityiksi, *Apostolien teot* kertovat meille.⁴ Heitä ei kutsuttu siten aikaisemmin eikä pitkään aikaan sen jälkeen, vaan yksinkertaisesti nasarealaisiksi.

Tämän näkemyksen ovat omaksuneet monet kirjoittajat nykyiseltä ja menneiltä vuosisadoilta. Mutta tähän asti se on aina torjuttu todistamattomana hypoteesina, jumalaa pilkkaavana oletuksena; vaikka, kuten *Paul, the Founder of Christianity'n* tekijä todella sanoo:⁵

Sellaiset miehet kuin Irenaeus, Epifanios ja Eusebios ovat kertoneet jälki-maailmalle sellaisista valheista ja vääristä tavoista, että sydän sairastuu kuullessaan tuon ajan rikoksista.

Näin on etenkin kun koko kristillinen järjestelmä perustuu *heidän* sanomisiinsa.

¹ Mutta emme voi koskaan olla tekijän kanssa samaa mieltä siinä, että ”riitit ja rituaalit ja muodollinen palvelonta sekä rukoukset ovat ehdottoman välttämättömiä”, sillä ulkoinen voi kehittyä, kasvaa ja tulla palvelukseksi vain sisäisen, ainoan todellisen ja oikean kustannuksella.

² Hargrave Jennings, *Phallicism, Celestial and Terrestrial* jne., s. 37, 38.

³ Ks. *Hunnuton Isis*, Teologia osa 2, s. 181.

⁴ *Ap.t.* 11:26.

⁵ A. Wilderin art. [newyorkilaisessa aikakauslehdessä] *The Evolution*, , syysk. 1877.

Mutta me huomaamme nyt toisen vahvistuksen ja tällä kertaa tutkiessamme raamatullisia merkkejä. *The Source of Measures* -teoksesta löydämme seuraavaa:

Meidän on pidettävä mielessä, että nykyinen kristinusko on *Paavalin* eikä *Jeesuksen* aikaansaannosta. Jeesus oli eläessään juutalainen, joka noudatti lakia. Lisäksi hän [z122] sanoo: ”Kirjanoppineet ja fariseukset istuvat Mooseksen paikalla. Mitä tahansa he vaativatkin teitä tekemään, ottakaa vaarin ja tehkää se.” Ja vielä: ”En tullut hävittämään vaan täyttämään lain.” Sen vuoksi hän oli lain alainen kuolemaansa asti, eikä voinut eläessään poistaa siitä rahtuakaan. Hän oli ympärileikattu ja vaati ympärileikkausta. Mutta Paavali sanoi ympärileikkauksesta, ettei siitä ollut mitään hyötyä, ja *hän* (Paavali) poisti lain. *Saul* ja *Paavali* – ts. Saul lain alaisena ja Paavali vapaana lain velvoituksista – olivat yhdessä ihmisessä, mutta *lihassa* olevana vastaavuutena Jeesukselle, lakia noudattaneelle ihmiselle, joka kuoli siten *Khrestoksessa* ja syntyi vapautuneena sen velvoituksista henkimaailmassa *Khristoksena* eli voittoisana Kristuksena. Juuri Kristus vapautettiin, mutta Kristus oli hengessä. Saul lihassa tarkoitti ja vastasi Khrestosta. Paavali lihassa tarkoitti ja vastasi Jeesusta, joka tuli Kristukseksi hengessä, maallisenä todellisuutena vastatakseen ja toimiakseen *apoteoosin*, jumalaksi korottamisen, puolesta, ja oli siten mitä pätevin ilmielävänä poistamaan inhimillisen lain.¹

Todellinen syy siihen, miksi Paavalin osoitetaan ”poistaneen lain”, voidaan löytää vain Intiasta, missä ikivanhat tavat ja etuoikeudet ovat säilyneet kaikessa puhtaudessaan tähän päivään asti huolimatta niihin kohdistuvista syytöksistä. Siellä on vain yksi ihmisryhmä, joka voi olla välittämättä brahmalaisten instituutioiden laista kastijako mukaan luettuna ilman rankaisua, ja tuo ryhmä on täydelliset swâmit, joogit – jotka ovat saavuttaneet tai joiden oletetaan saavuttaneen ensimmäisen portaan jïvanmukta-tilaan johtavalla tiellä – eli täydelliset vihityt. Ja Paavali oli epäilemättä vihitty. Linaamme paria kohtaa *Hunnuttomasta Isiksestä*, sillä emme voi sanoa nyt yhtään paremmin kuin silloin:

Katsokaapa Paavalia. Lukekaa se vähäinen alkuperäinen aines, joka tämän urhean, rehellisen, vilpittömän miehen ajatuksista on jäljellä hänen nimiinsä pannuissa kirjoituksissa ja tuumikaa sitten, voiko kukaan löytää niistä sanaakaan joka osoittaisi, että Paavali tarkoitti sanalla Kristus jotakin muuta kuin sitä omakohtaisen jumaluuden abstraktia ihannekuva, joka ihmisessä piilee. Paavaliille Kristus ei ole persoona vaan aatteen ruumiillistuma. ”Jokainen, joka on Kristuksessa, on siis uusi luomus”,² hän *uudestisyntyy* aivan kuten vihkimyksessä, sillä Herra on henki – ihmisen henki. Paavali oli ainoa apostoli, joka oli ymmärtänyt Jeesuksen opetusten takana piilevät salaiset aatteet, vaikkei ollut häntä koskaan tavannut.³

¹ *The Source of Measures*, s. 262.

² 2. Kor. 5:17.

³ *Hunnuton Isis*, Teologia osa 2, 180.

Mutta Paavali ei ollut erehtymätön eikä täydellinen.

...koska hänen päämääränään oli aloittaa uusi, laaja-alainen koko [z123] ihmiskunnan kattava uudistus, hän aivan vilpittömin aikein kohotti omat oppinsa korkealle aikain viisauden yläpuolelle, muinaisten mysteerien ja epoptain kokemuksen lopullisten ilmestysten yläpuolelle.¹

Toinen todiste siitä, että Paavali kuului ”vihittyjen” piiriin, piilee seuraavassa tosiseikassa. Apostoli oli leikkauttanut tukkansa Kenkreassa (missä Apuleius vihittiin), sillä ”hän oli tehnyt lupauksen”. Juutalaisissa kirjoituksissa näemme, että *nasiirien* – eli erilleen asettuneiden – oli leikattava tukkansa, jonka he pitivät pitkänä ja johon ”ei partaveitsi koskenut” milloinkaan muulloin, ja uhrattava se vihkimysalttarilla. Nasiirit olivat eräs kaldealaisten teurgien [eli vihittyjen] luokka.²

Hunnuttomassa Isiksessä osoitetaan Jeesuksen kuuluneen tähän ryhmään.

Paavali ilmoittaa: ”Jumalalta saamani armon mukaan olen taitavan *rakentajan* tavoin laskenut perustuksen.” (1. Kor. 3:10.)

Tämän ilmauksen ”rakentaja”,³ jota käytetään koko *Raamatussa* vain *kerran* ja jonka käyttäjä Paavali on, voidaan katsoa sisältävän koko ilmoituksen. Mysteereissä kutsuttiin pyhien riittien kolmatta osaa *epoptiksi* eli ilmestykseksi, vastaanottamiseksi salaisuuksiin. Pääasiallisesti se tarkoittaa [selvänäköisyyden korkeinta tilaa – jumalallista tilaa]... Mutta sanan todellinen merkitys on ”katseleminen” sanasta ὄπτομαι - ”minä näen itseni”. Sanskritissa juuri *ap* merkitsee alun perin samaa, mutta myös saavuttaa (”to obtain”).⁴

Epopteia on yhdyssana, joka koostuu osista ἐπί, yläpuolella, ja ὄπτομαι, katsella tai olla valvojana tai tarkastajana; tätä käytetään myös rakennusmestarista. Vapaamuurariudessa käytettävä nimitys mestarimuurari on tästä johdettu, siinä merkityksessä kuin tätä mysteereissä käytetään. Näin ollen kun Paavali nimittää itseään ”rakennusmestariksi”, hän käyttää sanaa, joka on mitä suurimmassa määrin kabbalistinen, teurginen ja vapaamuurarillinen ja jota kukaan toinen apostoli ei käytä. Siten hän julistautuu *adeptiksi*, jolla on oikeus *vihkiä* muita.

Jos jatkamme etsintöjä tähän suuntaan, edessämme nuo luotettavat oppaat,

¹ *Sama*.

² *Hunnuton Isis*, Teologia osa 1, 102–103.

³ [Alkutekstissä on kreikan sana *arkhitektôn*, ’ylirakentaja’ eli rakennusmestari. – Suom. toim.]

⁴ *Sama*. Laajimmassa merkityksessä sanskritin sanalla on sama kirjallinen merkitys kuin kreikan termillä; kummatkin viittaavat ”ilmestykseen”, ei inhimillisen voiman avulla vaan ”pyhän juoman nauttimisen kautta”. Intiassa vihitty nautti ”soma”, pyhää juomaa, joka auttoi vapauttamaan hänen sielunsa ruumiista. Eleusiläisissä mysteereissä pyhää juomaa tarjottiin *epopteissa*. Kreikkalaiset mysteerit on kokonaisuudessaan johdettu brahmalaisvedalaisista menoista ja nämä puolestaan esivedalaisista uskonnollisista mysteereistä – alkuperäisestä buddhalaisesta filosofiasta.

kreikkalaiset mysteerit ja *kabbala*, löydämme helposti sen salaisen syyn, miksi Pietari, Johannes ja Jaakob vainosivat ja vihasivat Paavalia. *Ilmestyskirjan* kirjoittaja oli juutalainen kabbalisti *pur sang*, joka oli perinyt kaiken esi-isiensä vihan [pakanallisia] [z124] mysteereitä kohtaan.¹ Jeesuksen elinaikana hänen mustasukkaisuutensa ulottui jopa Pietariin, ja vasta näiden apostolien – joista edellinen käytti juutalaisen rabbin hiippaa ja sen kultalevykettä – yhteisen mestarin kuoltua he saarnasivat ympärileikkausriitistä varsin innokkaasti. Pietarin silmissä täytyi Paavalin, joka oli hänet nöyryyttänyt ja jonka hän tunsu olevan paljon häntä itseään ylempänä ”kreikkalaisten opissa” ja filosofiassa, näyttää luonnollisesti maagikolta, ”gnosiksen” ja kreikkalaisten mysteerien ”viisauden” saastuttamalta mieheltä – täten ehkäpä ”Simon Maagikolta” [vertailuna eikä li-sänimenä].²

[b139-141]

LUKU 16

PIETARI, JUUTALAINEN KABBALISTI, EI VIHITTY

Mitä Pietariin tulee, raamatunkritiikki on jo aiemmin osoittanut, ettei hänellä todennäköisesti ollut muuta tekemistä latinalaisen kirkon perustamisen kanssa Roomassa kuin se, että hän antoi verukkeen, johon viekas Irenaeus niin innokkaasti tarttui hyödyttääkseen kirkkoa apostolin uudella nimellä – Petra tai Kefas. Tuo voitiin luontevasti yhdistää Petromaan yksinkertaisen sanaleikin avulla. Petroma oli kaksi kivitaulua, joita hierofantit käyttivät vihkimyksissä lopullisen mysteerin aikana. Tässä piilee syy siihen, miksi Vatikaani väittää Pietarin istuinta omakseen. Kuten *Hunnuttomassa Isiksessä*³ jo esitettiin:

Itämailla nimitys פֶּטְרָה, Pietari [foinikian ja [z125] kaldean kielellä tulkitsija] näyttää olleen tämän henkilön nimi.⁴

Uskristinuskon ”tulkitsijoina” paaveilla on kieltämättä oikeus kutsua itseään Pietari-nimen perijöiksi, mutta tuskin Jeesus Kristuksen oppien seuraajiksi, vielä

¹ On tarpeetonta sanoa, että Johannes ei kirjoittanut *Johanneksen evankeliumia*, vaan sen kirjoitti uusplatoniseen koulukuntaan kuulunut platonikko tai gnostikko.

² *Sama*, Teologia osa 1, 102–103. Se seikka, että Pietari vainosi ”pakanoiden apostolia”, kuten häntä nimitettiin, ei välttämättä merkitse, ettei Paavalin lisäksi ollut erikseen olemassa Simon Magus -nimistä henkilöä. Siitä on saattanut tulla herjaava yleisnimitys. Theodoretos ja Khrysostomos, noiden aikojen gnostilaisuuden varhaisimmat ja luotettavimmat kommentaattorit, näyttävät itse asiassa tekevän Simonista Paavalin kilpailijan ja väittävän, että heidän välillään kulki jatkuvasti viestejä. Niiden asioiden uutterana levittäjä, joita Paavali nimittää ”gnosiksen antiteesiksi” (1. Tim. 6:20), on edellisen täytynyt olla kipeä oka apostolin kyljessä. On riittävästi todisteita siitä, että Simon Magus todella oli olemassa.

³ Teologia osa 1, s. 103.

⁴ Thomas A. Taylorin *Eleusinian and Bacchin Mysteries*, A. Wilderin toim., s. 10.

vähemmän tulkitsijoiksi. Sillä on olemassa Rooman hierarkiaa vanhempi ja paljon puhtaampi idän kirkko, jonka, pitäytyttyään aina uskollisesti apostolien alkuperäisissä opeissa, tiedetään historian mukaan kieltäytyneen seuraamasta alkuperäisestä apostolisesta kirkosta erillään olevia latinalaisia lahkolaisia. Tosin, kummallista kyllä, sen roomalainen sisar viittaa siihen yhä skismaattisena kirkkona. On tarpeetonta toistaa syitä edellä esitettyihin seikkoihin, koska ne kaikki ovat löydettävissä *Hunnuttomasta Isiksestä*,¹ missä selitetään sanat Pietari, Patar ja Pitar sekä osoitetaan ”Piterin istuimen” alkuperä. Edellä mainituilta sivuilta lukija voi todeta, että yhdennentoista dynastian (Bunsenin mukaan v. 2782 eaa.) kuningatar Mentuhetepin ruumisarkusta löydettiin päällekirjoitus, jonka vuorostaan osoitettiin olleen jäljennös *Kuolleiden kirjan* seitsemänneistöistä luvusta. Se ajoittuu varmasti aikaisemmaksi kuin 4500 eaa., mikä on *Raamatun* ajanlaskun mukaan 496 vuotta ennen maailman luomista. Paroni Bunsen esittää kuitenkin hieroglyfiryhmän (*Peter-ref-su*, ”mysterisana”) ja pyhän kaavakokoelman, jotka on sekoitettu kokonaisen sananselitysten ja tulkintojen sarjan kanssa, joka on eräässä 4000 vuotta vanhassa monumentissa.

Tämä merkitsee sitä, ettei merkintä [todellinen tulkinta] enää tuohon aikaan ollut ymmärrettävissä... Pyydämme lukijoitamme ymmärtämään, että pyhä kirjoitus, hymni, joka sisälsi poismenneen hengen sanoja, oli olemassa tässä muodossa noin 4000 vuotta sitten... ollen kuninkaallisille kirjureille kaikkea muuta kuin käsittämätön.²

”Käsittämätön” ei-vihityille – se on varmaa, ja sekavat ja ristiriitaiset selitykset ovat sen osoittaneet. Siitä [z126] ei kuitenkaan ole epäilystäkään, että se oli – sillä se on *yhä* – mysterisana. Paroni selittää edelleen:

Minusta vaikuttaa siltä, että meidän PTR on kirjaimellisesti vanha aramealainen ja heprealainen ”Patar”, joka esiintyy Joosefin historiassa erityisesti *tulkintaa* merkitsevänä sanana, tästä syystä myös *Pitrun* ilmaisee tekstin tai unen tulkintaa.³

Tämä sama PTR tulkittiin osittain erään toisen sanan mukaan, joka on samalla tavoin kirjoitettu eräässä steelessä olevaan hieroglyfiryhmään. Siinä käytetty glyfi oli avattu silmä, jonka de Rouge⁴ tulkitsi ”ilmestymisenä” ja Bunsen ”valaisijana”, joka on oikeampi tulkinta. Olipa se mikä tahansa, sana Patar eli Pietari sijoittaa sekä mestarin että oppilaan vihkimyksen piiriin ja saattaa heidät salaisen opin yhteyteen. Sitä vastoin Pietarin istuimessa voimme tuskin nähdä yhteyttä Petromaan, kahteen kivitauluun, joita hierofantit käyttivät korkeimmassa vihkimyksessä lopullisen mysteerin aikana, kuten jo esitettiin, tai myöskään sanaan pîtha-sthâna (istuin eli istuimen paikka). Viimeksi mainittua sanaa käytettiin Intiassa tântrika-

¹ Teologia osa 1, 103–105.

² Bunsen, *Egypt's Place in Universal History*, V, 90. Ks. *Isis*, Teologia osa 1, 104.

³ *Sama*.

⁴ *Stele*, s. 44.

mysteereissä, joissa safn [roviolla elävänä poltetun lesken] ruumiinjäsenet hajotetaan sinne tänne ja yhdistetään jälleen, kuten Isis tekee Osiriksen jäsenille.¹ Pîtha on sanskritinkielinen sana ja sitä käytetään myös osoittamaan vihkivän laman paikka.

Oppineiden symbolien tutkijoiden ja filologien päätettäväksi jätetään se, ovatko kaikki edellä mainitut sanat pelkästään yhteensattumia vai jotakin muuta. Me esitämme tosiasioita, emme yhtään enempää. Monet muut kirjoittajat, jotka ovat paljon oppineempia ja paremmalla syyllä oikeutetut kuultaviksi kuin tämän kirjan tekijä on koskaan väittänyt olevansa, ovat osoittaneet riittävän hyvin, että Pietarilla ei koskaan ollut mitään tekemistä roomalaiskatolisen kirkon perustamisen kanssa; että hänen oletettu Petra- tai Kefas-nimensä sekä myös koko kertomus hänen roomalaisesta apostoliudestaan ovat vain leikkimistä sanalla, joka merkitse kaikissa maissa, yhdessä tai toisessa muodossa, mysteerien hierofanttia tai tulkitsijaa; ja lopuksi, että kaukana siitä, että olisi kuollut marttyyrinä Roomassa, missä hän ei luultavasti koskaan edes käynyt, hän kuoli melko iäkkäänä Babyloniassa. [z127] *Sefer Toledot Jeshussa*, erittäin vanhassa heprealaisessa käsikirjoituksessa – luultavasti alkuperäinen ja erittäin arvokas asiakirja sen perusteella, miten huolellisesti juutalaiset yrittivät kätkeä sen kristityiltä – Simoniin (Pietariin) viitataan ”Jumalan uskollisena palvelijana”, joka vietti elämänsä askeettisesti ja mietiskelyssä ja oli kabbalisti ja nasarealainen, joka eli Babyloniassa ”erään tornin huipulla, sepitti ylistyslauluja, julisti rakkautta” ja kuoli siellä.²

[b142-149]

LUKU 17

APOLLONIOS TYANALAINEN

Hunnuttomassa Isiksessä sanotaan jumaluusopin suurten opettajien olevan yhtä mieltä siitä, että lähes kaikki muinaiset kirjat kirjoitettiin symbolisesti ja kielellä, jota ymmärsivät vain vihityt. Apollonios Tyanalaisen elämäkerta tarjoaa esimerkin. Kuten jokainen kabbalisti tietää, se sisältää koko hermeettisen filosofian ja on monessa suhteessa kuningas Salomosta meille jääneiden perimätietojen vastine. Se muistuttaa satukertomusta, mutta, kuten viimeksi mainitunkin tapauksessa, joskus tosiasiat ja historialliset tapahtumat kuvataan maailmalle kaunokirjallisuuden värein. Matka Intiaan kuvaa joka vaiheessa, vaikka tietenkin allegorisesti, oppilaan kokeita antaen samalla maantieteellisen ja topografisen kuvan tietystä maasta sellaisena kuin se on jopa nykyisin, jos etsijä tietää vain mistä hakea sitä.

Apollonioksen pitkät keskustelut bramiinien kanssa, heidän viisaat neuvonsa ja dialogit korinttilaisen Menippoksen kanssa ovat oikein selitettyinä esoteerinen katekismus. Hänen vierailunsa viisaiden valtakunnassa ja hänen tapaamisensa hei-

¹ Ks. Dawsonin *Hindu Classical Dict.*, hakusanan Pîthasthâna kohdalta.

² [Ks. *Isis*, Teologia osa 1, s. 142 ja *B. C. W.*, VIII, 380–382.]

dän kuninkaansa Iarkhaan, Amfiaraoksen oraakkelin kanssa selittävät symbolisesti Hermeksen – nimen yleismerkityksessä – monia salaisia oppeja ja okkultismia. Se on ihmeellinen kertomus, ja ellei selostusta tukisi lukuisat jo esitetyt käsitykset ja jo puoliksi paljastettu salaisuus, kirjoittaja ei olisi koskaan uskaltanut esittää sitä. [z128] Suuren tietäjän matkoja kuvataan oikein, joskin allegorisesti – toisin sanoen kaikki Damiksen kertoma oli todella tapahtunut – mutta kertomus pohjautuu eläinradan merkkeihin. Damiksen *translitteroimana*¹ Apollonioksen opastuksella ja Filostratoksen *kääntämänä* se on todella ihmeellinen. Tarkoituksemme tulee selvemmäksi lukijalle hänen luettuaan sen, mitä nyt voidaan kertoa Tyanan ihmeellisestä adeptista.

Haluamme vain sanoa toistaiseksi, että kyseiset dialogit paljastavat oikein ymmärrettyinä luonnon tärkeimpiä salaisuuksia. Éliphas Lévi huomauttaa siitä suuresta samankaltaisuudesta, joka vallitsee kuningas Iarkhaan ja legendaarisen Hiramín välillä, jolta Salomo hankki Libanonin setripuut ja Ofirin kullan. Mutta hän vaikeenee toisesta samankaltaisuudesta, josta hän oppineena kabbalistina oli varmasti tietoinen. Lisäksi omaksumansa tavan mukaisesti hän paremminkin hämmentää lukijan kuin opettaa häntä, ilmaisematta mitään ja johtaen hänet pois oikealta suunnalta.

Kuten useimmat hämärän muinaisuuden historialliset sankarit, joiden elämä ja teot poikkeavat suuresti arkipäiväisten ihmisten vaiheista, Apollonios on ollut tähän päivään saakka arvoitus, jota kukaan ei ole vielä ratkaissut. Hänen olemassaoloon ympäröi sellainen mysteeriverho, että hänen luullaan usein olevan myytti. Kuitenkin johdonmukaisuuden ja järkevyyden nimessä on aivan selvää, ettei Apolloniosta pitäisi koskaan tarkastella sellaisessa valossa. Jos tyanalaista teurgia voidaan pitää taruhahmona, silloin historialla ei ole mitään oikeutta Caesareihinsa eikä Aleksantereihinsa. On totta, että tämä viisas, jonka ihmeitä tekevät kyvyt ovat olleet ainutlaatuisia tähän päivään asti – historiallisen todistusaineiston mukaan –, tuli julkisen elämän areenalle – kukaan ei tunnu tietävän milloin – ja katosi sieltä – kukaan ei tunnu tietävän minne. Mutta syyt tähän ovat ilmeiset.

Erityisesti neljännen ja viidennen vuosisadan aikana käytettiin kaikki keinot pyyhkimään ihmisten mielistä tämän suuren ja pyhän miehen muisto. Kuten tullaan näkemään, kristityillä oli todella hyvä syy estää hänen monien innostusta herättävien elämäkertojensa leviäminen. Damiksen päiväkirja säilyi kuin ihmeen avulla esittääkseen kerrottavansa. Mutta ei pidä unohtaa, että Justinus Marttyyri puhui usein Apollonioksesta, ja koska tuon hyvän ihmisen luonne ja rehellisyys ovat moitteettomat, hänellä oli [z129] sitäkin suurempi syy olla hämmentynyt. Kuutena ensimmäisenä vuosisatana Apollonios jäi tuskin keltään kirkkoisältä huomaamatta. Vallitsevan kristillisen rakkauskäsitteen mukaisesti he vain kastoivat kynänsä *odium theologicumin*, teologisen vihan, suvaitsemattomuuden ja yksipuolisuuden mustimpaan musteeseen, kuten tavallista. Hieronymus esittää lopulta kertomuksen Johanneksen väitetystä kamppailusta Tyanan viisaan kanssa: se on kilpailu ”ihme-

¹ Kirjoittaa toisella kirjaimistolla esim. sanskritin sanoja latinalaisella kirjoituksella. – Suom. toim.

töistä”, jossa uskollinen pyhimys¹ tietysti kuvaa Apollonioksen häviön hehkuvin värein ja hakee vahvistusta Johanneksen *apokryfistä*, jonka jopa kirkko² on julistanut epäluotettavaksi.

Sen vuoksi kukaan ei voi sanoa, missä ja milloin Apollonios syntyi, ja kaikki ovat yhtä tietämättömiä siitä, milloin ja missä hän kuoli. Jotkut sanovat hänen olleen 80 tai 90 vuoden ikäinen kuollessaan, toiset taas, että hän oli 100 tai jopa 117 vuotta vanha. Kuoliko hän Efesoksessa vuonna 96 jKr., kuten jotkut sanovat, vai tapahtuiko se Lindoksen Pallas-Athenen temppelissä vai katosiko hän Diktyunnan temppelistä tai, kuten toiset väittävät, eikö hän kuollut ollenkaan vaan aloitti 100-vuotiaana uuden elämän magian avulla ja jatkoi työskentelyään ihmiskunnan hyväksi, kukaan ei voi [z130] kertoa. Vain salaiset aikakirjat ovat rekisteröineet hänen syntymänsä ja elämänsä. Mutta toisaalta, kuka uskoo siihen raporttiin?

Kaikki mitä historia tietää on, että Apollonios oli uuden mietiskelykoulun innostunut perustaja. Ehkä vähemmän metaforisena mutta käytännöllisempänä kuin Jeesus hän kuitenkin painotti samaa henkisyyden tärkeyttä, samoja korkeita moraalisia totuuksia. Häntä syytetään siitä, että hän esitti tietojaan vain korkeammille yhteiskuntaluokille sen sijaan että olisi Buddhan ja Jeesuksen tavoin saarnannut niitä köyhille ja onnettomille. Sitä, miksi hän toimi tällä toisia hylkivällä tavalla, ei voida arvostella näin pitkän ajan päästä. Mutta karman laki tuntuu vaikuttaneen asiaan.

On hyvin todennäköistä, että hän syntyneenä aristokraattien keskuuteen tahtoi saada päätökseen sen työn, jota hänen edeltäjänsä eivät olleet suorittaneet tällä erityisellä taholla, ja yritti saada aikaan ”rauhaa maan päällä ja hyvää tahtoa” *kaikkien* ihmisten keskuuteen eikä pelkästään hylkiöiden ja rikollisten pariin. Sen vuoksi hän seurusteli aikansa kuninkaiden ja mahtavien kanssa. Joka tapauksessa kolme ”ihmeidentekijää” osoitti hämmästyttävän samanlaisia pyrkimyksiä. Kuten

¹ Ks. Baronius, *Preface to St. Mathew's Gospel*, I, 752, lainattu de Mirvillen teokseen, osa VI, s. 63. Hieronymus on se isä, joka löydettyään Matteuksen, apostoli-publikaanin, oikean ja alkuperäisen *evangeliumin* (heprealainen teksti) Kesarean kirjastosta – ”Matteuksen omakätisesti kirjoittama” (*De Viris Illustr.* luku 3), kuten hän itse myöntää – piti sitä harhappisena ja korvasi sen omalla kreikkalaisella tekstillään. [Ks. *B. C. W.*, IV, 238–242.] Juuri hän vääristeli myös *Jobin kirjan* tekstiä korostaakseen uskoa ruumiin ylösnousemukseen (Ks. *Hunnuton Isis*, Teologia osa 1, 197, 198) ja esitti tuekseen erittäin oppineita auktoriteetteja.

² De Mirville esittää seuraavan liikuttavan selostuksen ”kamppailusta”: ”Hieronymus kertoo meille, että Johannes kaikkien Aasian kirkkojen painostaessa häntä julistamaan juhlallisemmin [Apollonioksen ihmetekojen edessä] Jeesuksen Kristuksen jumaluudesta, rukoiltuaan kauan oppilaineen Patmos-vuorella ja ollessaan ekstaasissa sai jumalallisen hengen kautta kuulla ukkosen jyrinän ja salamoinnin keskellä kuuluisan *In Principio erat Verbumensa*. Kun tuo korkea ekstaasitila, jonka vuoksi häntä kutsuttiin Ukkosen pojaksi, oli mennyt ohi, Apollonioksen oli pakko perääntyä ja kadota. Sellainen oli hänen häviönsä, verettömämpi mutta yhtä vaikea kuin Simon Maguksen häviö.” (*Des Esprits*, VI, 63.) Me puolestamme emme ole koskaan kuulleet ekstaasitilasta, joka olisi aikaansaanut ukkosen ja salamoinnin emmekä voi käsittää merkitystä.

Jeesus ja Buddha, Apollonios oli kaiken ulkoisen hurskauden näyttämisen, hyödyttömien uskonnollisten seremonioiden, kiihkoilun ja tekopyhyiden ehdoton vastustaja. On myös totta, että hänen ”ihmetekonsa” olivat ihmeellisempiä, vaihtelevampia ja historian paremmin todistamia kuin muiden ihmeteot. Materialismi kiistää ne, mutta jopa kirkon itsensä todisteet ja vakuuttelut – olipa se leimannut hänet kuinka pahasti tahansa – puhuvat niiden puolesta.¹

Apolloniosta vastaan levitetty panettelut olivat yhtä lukuisat kuin valheelliset. Vielä niin myöhään kuin 1800 vuotta hänen kuolemansa jälkeen piispa Douglas halvensi häntä teoksessaan, joka on suunnattu ihmeitä vastaan. Tässä kohden kunnianarvoisa piispa törmäsi rajusti päin historiallisia tosiasioita. [Sillä meidän ei tule etsiä Buddhan, Jeesuksen ja Apollonioksen samankaltaisuutta *ihmeistä* vaan heidän julistamistaan ajatuksista ja opeista.] Mikäli tutkimme kysymystä maltillisin mielin, oivallamme piankin, että Gautama Buddhan, Platonin, Apollonioksen, Jeesuksen, Ammonios Sakkaan sekä hänen opetuslastensa etiikka perustui samaan mystiseen filosofiaan. Huomaamme myös, että he kaikki palvoivat yhtä Jumalaa riippumatta siitä, pitivätkö he tätä [z131] ihmiskunnan ”Isänä”, joka elää ihmisessä samoin kuin ihminen hänessä, vai käsittämättömänä Luovana Prinsiippinä, ja että kaikki viettivät jumalallista elämää. Puhuessaan filosofiastaan Ammonios opetti, että heidän koulunsa oli peräisin Hermeksen ajoilta, joka puolestaan oli saanut viisautensa Intiasta. Oli kyse läpikotaisin samasta mystisestä kontemplaatiosta, jota joogit harjoittavat: yhteydestä Brahmanin ja oman, loistavan Itsen – ”ätmanin” – välillä.²

Eklektisen koulun perusta oli siis samanlainen kuin joogien – hindumystikkojen – oppi. Sen osoitetaan olevan peräisin samasta lähteestä kuin Gautaman ja hänen arhatiensa varhaisempi buddhalaisuus.

Lausumaton nimi, jonka etsinnässä niin monet kabbalistit – tietämättä yhdestäkään itämaisestä tai edes eurooppalaisesta adeptista – kuluttavat turhaan tietämyksensä ja elämänsä, piilee jokaisen ihmisen sydämessä. Tämän ihmeitä tekevän nimen, joka vanhimpien oraakkeliin mukaan ”tunkeutuu äärettömiin maailmoihin, ἀκοιμήτω στροφάλιγγι”,³ voidaan löytää kahtalaisella tavalla: säännönmukaisella vihkimyksellä sekä sen ”heikon äänen” avulla, jonka Elia kuuli luolassa Hoorebilla, Jumalan vuorella. ”Kun Elia kuuli sen, hän peitti *kas-*

¹ Tämä on hyvin vanha kertomus. Monet teosofit tietävät kyllä omasta katkerasta kokemuksestaan, miten pitkälle kirkollismielinen viha, ilkeys ja vaino voivat mennä tällä taholla. He tietävät, mihin valheellisuuden, panettelun ja julmuuden määrään asti nämä tunteet voivat kasvaa jopa nykyisenä aikanamme ja millaisia *kristusmaisen* rakkauden esikuvia Kristuksen väitetyt palvelijat ja itsensä palvelijoiksi nimittäneet ovat osoittaneet olevansa.

² *Hunnuton Isis*, Teologia, osa 1, 363–364.

³ [Tallaamaton tai luoksepäsemätön kierros. Proklos, *Kommentaari Platonin Kratyloksen.*]

vonsa viitallaan, meni ulos ja jäi seisomaan luolan suulle. Ja katso, hänelle puhui ääni...”¹

Kun Apollonios Tyanalainen tahtoi kuulla ”heikon äänen”, hänellä oli tapana kääriytyä kokonaan hienosta villasta tehtyyn vaippaan. Hän laittoi sille molemmat jalkansa tehtyään määrättyjä magnetisoivia liikkeitä ja lausui, ei ”nimeä” vaan loitsun jonka jokainen adepti hyvin tuntee. Sitten hän veti vaipan päänsä ja kasvojensa yli, ja hänen astraalihenkensä oli vapaa. Tavallisesti hän ei käyttänyt villaa sen enempää kuin temppelien papitkaan. ”Nimen” salaisen kirjainyhdistelmän tunteminen antoi hierofantille vallan kaikkiin olentoihin, niin inhimillisiin kuin muihinkin, jotka eivät olleet sielullisesti yhtä vahvoja kuin hän.²

Kuuluipa Apollonios Tyanalainen mihin kouluun tahansa, hän jätti kuitenkin kuolemattoman nimen jälkeensä. Satoja teoksia on kirjoitettu tästä ihmeellisestä miehestä. Historioitsijat ovat vakavasti keskustelleet hänestä. Itsestään suuria luulevat typerykset, jotka eivät ole voineet päätyä mihinkään tulokseen tästä viisaasta, ovat yrittäneet kieltää hänen koko olemassaolonsa. Kirkko puolestaan vaikka se kiroaakin hänen muistonsa, on kyllä aina yrittänyt esittää hänet historiallisena merkkihenkilönä. Sen pyrkimyksenä näyttää nyt olevan [z132] hänen jättämänsä vaikutelman kohdistaminen toiseen suuntaan – mikä on hyvin tunnettu ja vanha salajuoni. Samalla kun esim. jesuiitat ovat myöntäneet hänen ”ihmetekonsa”, he ovat panneet liikkeelle toisenkin ajatusvirran ja onnistuneet tehtävässään, kuten he onnistuvat kaikessa mihin ryhtyvät. Yksi ryhmä pitää Apolloniosta kuuliaisena ”saatanan meediona”, jonka manaamiskyky nähdään ihmeellisessä ja häikäisevässä valossa, kun taas toinen ryhmä tunnustaa pitävänsä koko aihetta nokkelana sepuksena, joka on kirjoitettu ennalta päätetty tavoite tähtäimessä.

Käsitellessään ”Saatanan muistelmissaan” Jumalan vihollisen tunnustamista hengellisten ilmiöiden tuottajaksi markiisi de Mirville omistaa kokonaisen luvun tälle suurelle adeptille. Seuraavien kohtien käänös paljastaa koko juonen. Lukijaa pyydetään muistamaan, että markiisi kirjoitti jokaisen teoksensa paavinvallan suojeluksella ja valtuutuksella.

Salaisimme tietoa ensimmäiseltä vuosisadalta ja loukkaisimme Johanneksen muistoa, jos sivuuttaisimme vaitiololla sen henkilön nimen, jolla oli kunnia olla Johanneksen erityinen vastustaja, kuten Simon oli Pietarin vastustaja, Elymas Paavalin jne. Kristillisen ajan alkuvuosina... Kappadokian Tyanassa esiintyi eräs hyvin merkillinen ihminen, jollaisia pythagoralainen koulu tuotti niin ylen määrin. Opettajansa tavoin suurena matkustajana, joka oli vihitty kaikkiin Intian, Egyptin ja Kaldean salaisiin oppeihin ja sen vuoksi varustettuna muinaisten maagien kaikilla manaamiskyvyillä, hän saattoi hämilleen kaikki maat, joissa hän kävi, ja ne kaikki – meidän on pakko myöntää – näyttävät siunanneen hänen muistoaan. Voimme kyllä uskoa tämän tosiasian hylkäämättä historian todellisia aikakirjoja. Eräs historioitsija neljänneltä vuosisadalta [Filostratos], joka

¹ [J. Kun. 19:13]

² *Main. teos*, s. 365.

käänsi Damiksen, filosofin oppilaan ja läheisen ystävän, kirjoittaman päiväkirjan, joka selosti päivä päivältä kyseisen henkilön elämää, on kuvannut seikkaperäisesti hänen elämäänsä.¹

De Mirville myöntää sen mahdollisuuden, että sekä tietojen tallentaja että kääntäjä ovat voineet liioitella jonkin verran. Mutta hän ei usko että mielikuvitukselle olisi jäänyt paljon sijaa. Sen vuoksi hän on pahoillaan huomattessaan abbé Freppelin kaunopuheisissa kirjoitelmissaan² [z133] kutsuvan Damiksen päiväkirjaa romanttiseksi kertomukseksi. Miksi?

[Koska] puhuja kuvittelee voivansa perustaa mielipiteensä oletettuun täydelliseen yhtäläisyyteen legendan ja Vapahtajan elämän välillä. Mutta tutkittuaan aihetta syvällisemmin hän [abbé Freppel] voi vakuuttua siitä, ettei Apollonios eikä Damis tai Filostratos koskaan vaatinut korkeampaa kunniaa kuin Johanneksen kaltaisuutta. Tämä suunnitelma itsessään oli riittävän lumoava ja ivamukaelma tarpeeksi törkeä. Sillä maagisten kykyjensä vuoksi Apollonioksen oli onnistunut vastata päällisin puolin useisiin [Johanneksen suorittamiin] ihmetekoihin Efesoksessa jne.³

Anguis in herba [nurmikossa oleva käärme] on näyttänyt päänsä. Apollonioksen elämän täydellinen ja ihmeellinen samankaltaisuus Vapahtajan elämän kanssa asettaa kirkon Skyllan ja Kharybdiksen väliin. Edellisen elämän ja ”ihmetekojen” kieltäminen johtaisi niiden samojen apostolien ja patrististen kirjoittajien uskottavuuden kieltämiseen, joiden todistuksen varaan rakentuu koko Jeesuksen elämä. Sanoa adeptin hyvää tekeviä tekoja, hänen kuolleista nousemistaan, rakkaudenosoituksiin, parantavia kykyjään jne. ”vanhan vihollisen” tekemiksi olisi melko vaarallista tänä aikana. Tämän vuoksi tehtiin salajuoni sekoittamaan niiden ajatukset, jotka luottavat todisteisiin ja arvosteluihin. Kirkko on paljon terävänäköisempi kuin kukaan suuri historioitsija. Kirkko tietää, että tuon adeptin olemassaolon kieltäminen pakottaisi sen kieltämään keisari Vespasianuksen ja hänen historioitsijansa, keisarit Aleksanteri Severuksen ja Aurelianuksen historioitsijoihin ja lopulta Jeesuksen sekä kaikki todisteet hänestä, mikä valmistaisi tietä sille, että sen lauma kieltäisi lopulta *sen itsensä*. On mielenkiintoista saada tietää, mitä se tässä vaikeassa tilanteessa sanoo valitun puhujansa de Mirvillen välityksellä. Näin se kuuluu:

Mitä uutta ja mahdotonta on Damiksen kertomuksessa, joka koskee heidän matkaansa kaldealaisten ja gymnosofistien maihin? hän kysyy. Yrittäkää muistaa ennen kieltämistä, mitkä olivat noina aikoina varsinaisten ihmetekojen maita samoin kuin sellaisten ihmisten kuin Pythagoras, Empedokles ja Demokritos todistus; heidänhän olisi pitänyt saada tietää, mistä kirjoittivat. Minkä perusteella meidän on lopulta arvosteltava Apolloniosta? Senkö vuoksi, että hän, kuten oraakkelitkin, esitti sarjan ihmeellisesti toteutuneita ennustuksia? [z134] Ei: koska tutkittuamme

¹ *Des Esprits*, osa VI, s. 62.

² *Les Apologues Chrétiens au Deuxième Siècle*, s. 106.

³ *Des Esprits*, Vol. VI, s. 62.

nyt asiaa paremmin *tiedämme*, mitä ne ovat.¹ Oraakkelit merkitsevät meille nyt samaa kuin mitä ne olivat jokaiselle menneinä vuosisatoina Van Dalesta Fontanelleen. Senkö vuoksi että hän oli selvänäköinen ja näki matkan päästä?² Ei: sillä sellaisia ilmiöitä esiintyy nykyisin puolessa Eurooppaa. Senkö vuoksi että hän kerskui osaavansa kaikkia Auringon alla tavattavia kieliä opiskelematta koskaan yhtäkään niistä? Mutta kuka voi olla tietämättä sitä, että tämä on paras kriteeri³ ties minkälaisien henkien läsnäolosta ja avusta.

Vai senkö vuoksi että hän uskoi sielunvaellukseen (reinkarnaatioon)? Meidän aikanamme siihen uskotaan (miljoonat ihmiset uskovat) yhä. Kellään ei ole aavistustakaan niiden tiedemiesten lukumäärästä, jotka kaipaavat druidien uskonnon ja Pythagoraan mysteerien palauttamista. Vai senkö vuoksi että hän ajoi ulos demoneja ja vitsauksia? Egyptiläiset, etruskilaiset ja kaikki roomalaiset paavit olivat tehneet samoin kauan aikaisemmin.⁴ Senkö vuoksi että hän seurusteli kuolleiden kanssa? Teemme samoin tänään tai uskomme tekevämme – mikä on aivan sama asia. Senkö vuoksi että hän uskoi empuseihin?⁵ Missä on demonologi, joka ei tiedä että empuse on ”etelän demoni”, johon viitataan Daavidin *psalmeissa* ja jota pelättiin silloin, kuten sitä pelätään vielä nytkin Pohjois-Euroopassa?⁶ Senkö vuoksi että hän teki itsensä näkymättömäksi milloin tahansa? Se on yksi mesmerismin saavutuksista. Senkö vuoksi että hän ilmestyi (oletetun) kuolemansa jälkeen keisari Aurelianuselle Tyanan kaupunginmuurien yläpuolella ja pakotti hänet siten luopumaan kaupungin piirityksestä? Niin teki jokainen sankari haudan takaa, ja sen vuoksi [z135] palvottiin maaneja, vainajien sieluja.⁷

Senkö vuoksi että hän astui Trofoniuksessa villieläinten luolaan ja otti sieltä vanhan kirjan, jota keisari Hadrianus säilytti vuosia myöhemmin Antiumin kirjastossaan? Luotettava ja vakavamielinen Pausanias oli laskeutunut samaan luolaan ennen Apolloniosta ja tuli takaisin ei yhtään vähemmän uskovana. Senkö vuoksi että hän katosi kuollessaan? Kyllä, kuten Romulus, Votan, Lykurgos tai Pythago-

¹ Monet ovat ne, jotka *eivät tiedä*, ja tästä johtuen he eivät usko niihin.

² Juuri niin. Pitäessään luentoa Efesoksessa monen tuhannen kuulijan edessä Apollonios näki keisari Domitianuksen murhan Roomassa ja ilmoitti siitä tuolloin koko kaupungille. Swedenborg näki samoin Göteborgissa Tukholman suuren tulipalon ja kertoi siitä ystävilleen. Lennätin ei silloin vielä ollut käytössä.

³ Ei kriteeri ollenkaan. Hindulaiset saddhut ja adeptit saavuttavat kyvyn pyhän elämänsä seurauksena. Jooga-vidya opettaa sitä eikä ”henkiä” tarvita lainkaan.

⁴ Mitä tulee paaveihin, asia on melko kyseenalainen.

⁵ *Empusae* on klassisen mytologian tuntema nimitys ihmisiä syöville hirviöille, joilla on aasin jalat ja pronssikaviot. – Suom. toim.

⁶ Mutta tämä yksin ei ole syy siihen, miksi ihmisten pitäisi uskoa tämän luokan henkiin. Sellaisesta on olemassa parempia todisteita.

⁷ De Mirville yrittää osoittaa, että sellaiset maanien tai vapautuneiden henkien ilmenemiset ovat paholaisen, ”saatanan varjokuvan” työtä.

ras,¹ aina mitä salaperäisimmissä olosuhteissa, mitä seurasi alituisen näkyjä, ilmestyksiä jne. Lopettakaamme tähän ja toistakaamme vielä kerran: jos Apollonioksen elämä olisi ollut vain *seikkailuromaani*, hän ei olisi koskaan saavuttanut sellaista kuuluisuutta elämänsä aikana tai herättänyt niin monia ihmisiä, jotka olivat niin haltioissaan hänen kuolemansa jälkeen.

Ja lisätkäämme tähän, että jos tämä kaikki olisi ollut vain mielikuvitusta, Caracalla ei olisi koskaan korottanut häntä sankarin maineeseen² tai Aleksanteri Severus sijoittanut hänen rintakuvaansa puolijumalia ja todellisia jumalia esittävien rintakuvien väliin³ (tai eräs keisarinna ollut kirjeenvaihdossa hänen kanssaan). Tuskin selvittyään Jerusalemin piirityksen rasituksesta Titus ei olisi kiirehtinyt kirjoittamaan Apolloniokselle kirjettä pyytäen tätä tapaamaan hänet Argosissa ja lisäten, että Titus itse ja hänen isänsä saivat kiittää häntä, suurta Apolloniosta, ja että sen vuoksi hän ensimmäisenä ajatteli hyväntekijäänsä. Keisari Aurelianus ei myöskään olisi rakentanut temppeliä ja pyhäkköä tuolle suurelle viisaalle kiittääkseen häntä hänen ilmestymisestään ja viestistään Tyanassa. Tuo hänen *kuolemansa* jälkeen tapahtunut keskustelu pelasti kaupungin, kuten kaikki tietävät, koska Aurelianus oli sen seurauksena luopunut piirityksestä. Lisäksi, jos se olisi ollut seikkailuromaani, historia ei olisi saanut Vopiscuksen,⁴ erään luotettavimpiin [z136] kuuluvan pakanallisen historioitsijan, vahvistusta asiaan. Apollonios ei myöskään olisi ollut sellaisen jalon henkilön kuin Epiktetoksen ja jopa monien kirkkoisien, kuten esimerkiksi Hieronymuksen ihailun kohde, joka parhaimpina hetkinään kirjoitti Apollonioksesta:

¹ Hän olisi voinut lisätä: kuten suuri Shankarâchârya, Tsong-Kha-pa ja niin monet muut todelliset adeptit – jopa hänen oma mestarinsa Jeesus. Sillä tämä on todella oikean adeptiuden kriteeri, vaikkakaan ”kadotukseen” ihmisen ei tarvitse lentää pilviin.

² Ks. *Dion Kassius, Rooman Historia*, LXXVIII, xviii, 2.

³ Lampridius, *Alexander Severus*, XXIX.

⁴ Tämä kohta kuuluu seuraavasti: ”Aurelianus oli päättänyt hävittää Tyanan, ja kaupunki sai kiittää pelastumisestaan vain Apollonioksen ihmetekoa. Tämä kuuluisa ja viisas mies, tämä jumalien suuri ystävä, kauan sitten kuollut, ilmestyi äkkiä omassa muodossaan keisarin eteen, kun tämä oli palaamassa teltaansa, ja sanoi hänelle pannonian kielellä: ’Aurelianus, jos tahdot voittaa, luovu näistä pahoista suunnitelmistasi maani kansalaisia vastaan. Jos tahdot johtaa, kieltäydy vuodattamasta viatonta verta. Jos tahdot elää, kieltäydy epäoikeudenmukaisuudesta.’ Aurelianus tuntiessaan Apollonioksen kasvot, jonka muotokuvan hän oli nähnyt monissa temppeleissä, hämmästyti suuresti, lupasi heti hänelle [Apolloniokselle] patsaan, muotokuvan ja temppelin ja omaksui täysin ajatuksen armahtamisesta.” Ja Vopiscus lisää: ”Jos olen uskonut yhä enemmän *majesteettisen* Apollonioksen hyveisiin, se johtuu siitä, että koottuani tietoni erittäin vakavasti otettavilta henkilöiltä olen löytänyt kaikki nämä tosiasiat vahvistettuina Ulpianuksen kirjaston kirjoista.” (Ks. Flavius Vopiscus, *Divas Aurelianus*, XXIV teoksessa *Scriptores Historiae Augustae*.) Vopiscus kirjoitti vuonna 250 ja edelsi sen vuoksi Filostratosta vuosisadalla. [Vrt. de Mirville, *Des Esprits*, VI, 68 av.]

Tämä matkusteleva filosofi löysi aina jotakin opittavaa minne tahansa hän menikin. Ja oppien kaikkialla hän edistyi joka päivä.¹

Mitä tulee hänen ihmeisiinsä, tahtomatta päästä perille niistä Hieronymus kielämättä myöntää ne sellaisiksi, mitä hän ei olisi varmasti koskaan tehnyt, elleivät tosiasiat olisi pakottaneet häntä siihen. Lopettaaksemme tämän aiheen: jos Apollonios olisi ollut vain neljännellä vuosisadalla dramatisoitu romaanisankari, efesolaiset eivät olisi innostuneen kiittollisina pystyttäneet hänelle kultaista patsasta kaikesta siitä hyvästä, mitä hän oli heille tehnyt.²

[z137] [b150-169]

LUKU 18

ADEPTIEN ELÄMÄKERTOJEN PERUSTANA OLEVAT TAPAHTUMAT

Hedelmistään puu tunnetaan, adepti sanoistaan ja teoistaan. Nämä rakkauden ja armeliaisuuden sanat sekä suurenmoiset ohjeet, jotka on pantu Apollonioksen (tai hänen tähtivarjonsa) suuhun, kuten Vopiscus esittää, ilmaisevat okkultistin, jollainen Apollonios oli. Miksi häntä sitten kutsutaan ”saatanan välikappaleeksi” seitsemäntoista vuosisataa myöhemmin? On oltava hyvin painava syy, joka oikeuttaa siihen ja selittää, miksi kirkko vihasi niin voimakkaasti yhtä aikansa jalointa ihmistä. Syy siihen on olemassa ja esitämme sen *Key to the Hebrew Egyptian Mystery in the Source of Measures* -teoksen tekijän ja professori Seyffarthin sanoin. Jälkimmäinen analysoi ja selittää Jeesuksen elämän merkittäviä ajankohtia ja selvittää siten päätelmiä edellisestä. Esitämme otteen kummastakin yhdistäen ne.

(Kolmenkymmenen päivän) ”aurinkokuukausien mukaan (eräs heprealaisten keskuudessa käytetty kalenteri) kaikki huomattavat *Vanhan testamentin* tapahtumat sattuivat päiväntasaus- ja päivänseisäuspäivinä. Esimerkiksi temppelien ja alttarien perustamiset ja vihkimiset” ja liitonmajan vihkiminen tapahtuivat näinä aikoina. ”Samoina tärkeinä päivinä tapahtuivat *Uuden testamentin* huomattavimmat tapahtumat: esimerkiksi Marian ilmestys, Kristuksen syntymä ja ylösnousemus sekä Johannes Kastajan syntymä. Huomaamme siis, että *Uuden testamentin* kaikki tärkeät ajankohdat oli *Vanhassa testamentissa* pyhitetty esikuvallisesti kauan aikaisemmin, alkaen luomisen loppua seuraavasta päivästä, joka oli kevätpäiväntasauksen päivä. Ristiinnaulitsemisen aikana nisan-kuun neljäntenätoista päivänä Dionysios Areiopagilainen näki Etiopiassa auringonpimennyksen ja sanoi: ’Nyt Herra (Jehova) kärsii.’ Kristus nousi kuolleista maaliskuun 22. päivänä, *nisanin* 17. päivänä, sunnuntaina, kevätpäiväntasauksen päivänä [Seyffarth, lainaten Filonin *de Septeniä*] – toisin sanoen pääsiäise-

¹ *Ep. Ad Paulinam.*

² Edellä oleva on suurelta osin koottu de Mirvilleltä, *main. teos*, s. 66–69.

nä, päivänä, jolloin Aurinko antaa Maalle uuden elämän. Johannes Kastajan sanat 'hänet on korotettava, mutta minut alennettava' vahvistavat kirkkoisien mukaan, että Johannes oli syntynyt vuoden pisimpänä päivänä ja Kristus, joka oli kuusi kuukautta nuorempi, lyhimpänä eli kesäkuun 22. ja joulukuun 22. päivänä, päiväntasauspäivinä.”

Mitä tulee asian toiseen puoleen, tämä osoittaa ainoastaan, että Johannes ja Jeesus esittivät historiallisesti vain samaa Aurinkoa eri aspekteissa tai vaiheissa. Yhden vaiheen seuratussa toista pakostakaan selostus (*Luuk. 9:7*) ei ollut vain tyhjä ilmoitus, vaan oli totta, mitä ”muutamit sanoivat: (Jeesuksessa) Johannes on noussut kuolleista”. (Tämä näkökohta selittää sen, miksi Filostratoksen *Apollonios Tyanalaisen elämän* käännös ja sen yleinen tutkiskelu on niin itsepintaisesti estetty. Niiden, jotka ovat [z138] tutkineet sitä alkukielellä, on ollut pakko huomauttaa, että joko *Apollonioksen elämä* on otettu Uudesta testamentista tai Uuden testamentin kertomukset on otettu *Apollonioksen elämästä*, näin on kertomuksen *rakenteellisten seikkojen* ilmeisen yhtäläisyyden vuoksi. Selitys on aivan yksinkertainen, kun otetaan huomioon, että *Jeesuksen* nimi Ψ ja *Apollonios* eli *Apollo* muistuttavat kummatkin *taivaissa olevan Auringon* nimiä. Välttämättä toisen historia, mitä tulee hänen matkoihinsa *merkkien* kautta, personoiden hänen kärsimyksiään, voittojaan ja ihmetekojaan, voi olla vain *toisen historiaa* siellä, missä oli laajalle levinnyt yleinen tapa kuvata noita matkoja personoituman avulla.) Tuntuu myös siltä, että paljon myöhemmin tämän kaiken tiedettiin perustuvan astronomiselle pohjalle. Näin siksi, että maallinen kirkko, niin sanoaksemme, oli Konstantinuksen perustama, ja syntyneen kultin asiallisena ehtona oli se osa hänen päätöstään, jossa vahvistettiin, että *Auringon* kunnianarvoisa päivä sunnuntai olisi varattava Jeesus Kristuksen palvontaa varten. Eräissä toisissa tosiseikoissa on jotakin outoa ja hämmästyttävää. Profeetta Daniel (*todellinen profeetta*, sanoo Graetz)¹ ennusti pyramidin eli astrologisten lukujen avulla *Méshiacin* poistempaamisen, niin kuin se tapahtui (mikä osoittaisi hänen omaamansa astronomisen tiedon paikkansapitävyyden, jos tuona aikana oli auringonpimennys)... Nyt kuitenkin temppeleitä hävitettiin vuonna 71, Neitsyen kuussa, ja luku 71 on rauhankyyhkyn luku, kuten on jo osoitettu, eli $71 \times 5 = 355$, ja *kalan* kanssa Jehovan luku.²

Tekijä kysyy edelleen ja vastaa siis jokaisen hänen teostaan lukevan ja tutkivan kristityn ja okkultistin syvimpään ajatukseen:

Onko mahdollista, että ihmiskunnan tapahtumat kulkevat rinnakkain näiden numeromuotojen kanssa? Jos näin on, samalla kun Jeesus Kristus astronomisena lukuna todensi kaiken sen mikä on ennakoitu ja ehkä vielä enemmän, hän ihmisenä, joka on saattanut täytyä numeroiden mukaan, vastaa elämän valtameressä en-

¹ ”Todellinen profeetta”, koska hän oli vihitty ja täysin perehtynyt okkulttiseen astronomiaan. – H. P. B.

² *The Source of Measures*, s. 259-260. Astronomia ja fysiologia ovat kehoja, astrologia ja psykologia niitä elähdyttäviä sieluja. Edellisiä opiskellaan aistimussilmän avulla, jälkimmäisiä sisäisen eli ”sielusilmän” avulla, ja kummatkin ovat *eksakteja* tieteitä.

nalta määrättyä tyyppiä. Jeesuksen persoonaa ei ilmeisesti ole hävitetty, koska hän *ehtona* vastasi astronomisia muotoja ja suhteita. Arabialainen sanoo: Kohtalosi on kirjoitettu tähtiin.¹

Apollonioksen ”persoonaa” ei myöskään ”häviä” [z139] samasta syystä. Jeesuksen tapaus antaa saman mahdollisuuden kaikkien adeptien ja avatârojen – sellaisten kuin Buddha, Shankarâchârya, Krishna jne. – tapauksissa. Kaikki mainitut henkilöt ovat olleet yhtä suuria ja historiallisia omien seuraajiensa keskuudessa ja maissaan kuin Jeesus Nasarealainen on nyt kristityille ja tässä maassa.

Mutta varhaisten vuosisatojen vanhassa kirjallisuudessa on jotakin vielä enemmän. Jamblikhos kirjoitti suuren Pythagoraan elämäkerran.

Se muistuttaa niin läheisesti Jeesuksen elämää, että sitä voidaan pitää travestiana. Diogenes Laertios ja Plutarkhos kertovat Platonin historiasta samaan tyyliin.²

Miksi sitten ihmetellä epäilyjä, jotka ahdistavat jokaista oppinutta, joka tutkii heidän kaikkien elämiä? Kirkko tiesi kaikki nämä epäilyt varhaisvaiheessaan. Ja vaikka vain yhden sen paaveista tiedettiin olevan julkisesti ja avoimesti pakana, kuinka paljon enemmän oli niitä, jotka olivat liian kunnianhimoisia paljastaakseen totuuden?

Tämä ”mysteeri”, sillä mysteeri se on todella niille, jotka olematta vihittyjä eivät voi löytää täydellisen yhtäläisyyden avainta Pythagoraan, Buddhan, Apollonioksen jne. elämien välillä – on vain luonnollinen asia niille, jotka tietävät, että kaikki nämä suuret henkilöahmot olivat saman koulukunnan vihittyjä. Heille ei ole olemassa yhden ”travestian” eikä ”jäljennöstä” toisesta. Heille he ovat kaikki alkuperäisiä hahmoja, jotka on kuvattu esittämässä yhtä ja samaa aihetta: vihittyjen mystistä ja samalla julkista elämää, vihittyjen, jotka on lähetetty maailmaan pelastamaan osa elleivät he voi pelastaa koko ihmiskuntaa. Sen vuoksi heitä kaikkia varten on sama ohjelma. Oletettu ”saastaton alkuperä” viittasi jokaisen kohdalla hänen ”mystiseen syntymäänsä” vihkimysmysteerin aikana. Massat hyväksyivät sen kirjaimellisesti, ja tähän heitä rohkaisi paremmin tietävä mutta kunnianhimoinen papisto. Siten heidän jokaisen äidin ilmoitettiin olevan neitsyt, joka hedelmöityi suoraan Jumalan Pyhän Hengen kautta. Pojat olivat sen johdosta ”Jumalan poikia”, vaikka kukaan heistä ei todellakaan ollut yhtään sen enempää oikeutettu sellaiseen tunnustukseen kuin muut vihityt veljensä, sillä he kaikki olivat – mitä heidän mystisiin elämiinsä tulee – vain saman [z140] Auringon historia pienoiskoossa, mikä taas on toinen mysteeri *Mysterissä*.

Tuollaisten sankarien nimiä kantavilla ulkoisten henkilöiden elämäkertoilla ei ole mitään tekemistä itse sankarien tai heidän yksityiselämiensä kanssa. Ne ovat vain mystisiä aikakirjoja heidän julkisesta elämästään ja sen lisäksi vastine heidän *sisäisestä* elämästään oppilaina tai vihittyinä. Tästä johtuu heidän kunkin oman elämäkerran ilmeinen tulkinnallinen samuus. Ihmiskunnan alusta asti risti eli ihmi-

¹ *Main. teos*, s. 260–261.

² A. Wilder, *New Platonism and Alchemy*, s. 12.

nen kädet ojennettuina vaakasuoraan, mikä esittää hänen kosmista alkuperäänsä, yhdistettiin hänen psyykkiseen luonteeseensa ja ponnisteluihin, jotka johtivat vihkimykseen. Mutta jos kerran osoitetaan, a) että jokaisen todellisen adeptin oli ja on yhä käytävä läpi seitsemän ja kaksitoista vihkimyskoetta, joita symboloi Herakleen kaksitoista tehtävää; b) että hänen todellista syntymäpäiväänsä pidetään sinä päivänä, jolloin hän on syntynyt maailmaan henkisesti, ja hänen todellinen ikänsä laskeetaan hänen toisen syntymänsä hetkestä, joka tekee hänestä ”kahdesti syntyneen” dvijan eli vihityn, jona päivänä hän on todella syntynyt Jumalasta ja saastattomasta äidistä; c) että kaikkien näiden merkkihenkilöiden kokeet saadaan vastaamaan vihkimysmenojen – jotka kaikki vastasivat kahtatoista eläinratamerkkiä – esoteerista tarkoitusta, silloin jokainen huomaa, mikä tarkoitus on kaikkien noiden sankarien matkoilla läpi taivaassa olevan Auringon merkkien. Lisäksi ne personoivat kussakin yksilöllisessä tapauksessa adeptin ”kärsimyksiä, voittoja ja ihmetekoja” ennen ja jälkeen hänen vihkimyksensä. Kun tämä kaikki selitetään koko maailmalle, silloin myös noiden elämien mysteeri, jotka niin läheisesti kuvaavat toinen toistaan, että yhden historia näyttää olevan toisen historia ja päinvastoin, selviää kuten kaikki muukin.

Ottakaamme esimerkiksi legendat – sillä ne kaikki ovat legendoja eksoteerisessa mielessä, vaikka se ehkä kielletäänkin yhdessä tapauksessa – Krishnan, Herakleen, Pythagoraan, Buddhan, Jeesuksen, Apollonioksen ja Chaitanyan elämistä. Maailmallisella tasolla heidän elämäkertansa, jos ne ovat piirin ulkopuolisten kirjoittamia, eroaisivat suuresti siitä, mitä luemme heistä kertomuksista, jotka ovat säilyneet heidän mystisistä elämästään. Ovatpa ne naamioidut ja kätkeytynyt kuinka hyvin tahansa maalliselta katseelta, sellaisten elämien pääpiirteet ovat kuitenkin samat. Kukin noista hahmoista kuvataan jumalallisesti ainosyntyiseksi *Soteriksi* (Vapahtajaksi), nimi [z141] joka annetaan jumaluuksille, suurille kuninkaille ja puolijumalille. Vastakkainen voima (aineen ja illuusion maailma), kutsutaanpa sitä sitten kuningas Kansaksi, Herodekseksi tai kuningas Märaaksi (paha voima), etsii ja uhkaa kuoleamalla (kuitenkaan tappamatta koskaan) jokaista heistä joko heidän syntyessään tai myöhemmin. Heidä kaikkiä koetellaan ja vainotaan ja sanotaan, että heidät vihdoin murhataan vihkimysmenojen lopussa, toisin sanoen *fyysisinä* persoonallisuuksina, mistä heidät vapautetaan ainiaaksi *henkisen* ylösnousemuksen eli ”syntymän” jälkeen. Koettuaan tällaisen oletetun väkivaltaisen kuoleman he kaikki laskeutuvat alempaan maailmaan, helvettiin, kiusauksen, himon ja aineen, niin muodoin pimeyden valtakuntaan, mistä palatessaan voitettuaan ”Khrestos-tilan” he kirkastuvat ja tulevat ”jumaliksi”.

Heidän elämiensä samankaltaisuutta ei pidä tietenkään etsiä heidän jokapäiväisestä elämästään vaan heidän sisäisestä tilastaan ja tärkeimmistä tapahtumista heidän toimiessaan uskonnollisina opettajina. Kaikki tämä rakentuu astronomian pohjalle ja on yhteydessä siihen, mikä on samalla perustana vihkimysasteiden ja -kokeiden kuvaukselle: laskeutuminen pimeyden ja aineen valtakuntaan *viimeisen kerran* ja tuleminen sieltä esiin ”oikeudenmukaisuuden Aurinkona” on kaikkein tärkein tapahtuma ja sen vuoksi se tavataan kaikkien Vapahtajien historiassa – Orfeuksesta ja Herakleesta Krishnaan ja Kristukseen. Euripides sanoo:

Herakles, joka on lähtenyt Maan huoneista
jättäen Pluton seudun, manalan.¹

Vergilius kirjoittaa:

Stykskin on vavissut sinun tähtesi, myös Manan vahti...
Ei pelottaa sua voinut Tyfoeus...
Terve, *Zeun tosi poika*, jo nyt jumaliin korotettu.²

Orfeus etsii Pluton valtakunnasta Eurydikeä, kadonnutta sieluaan. Krishna menee alas manalaan ja pelastaa sieltä kuusi veljeään, hänen ollessa seitsemäs prinssiippi; selvä allegoria hänen tulostaan ”täydelliseksi vihityksi”, [z142] kaikkien kuuden prinssiipin sulautuessa seitsemänteen. Jeesus pannaan laskeutumaan saatanan valtakuntaan pelastamaan Aadamın sielu, mikä on aineellisuuden, fyysisen ihmiskunnan symboli.

Onko kukaan oppinut orientalistimme koskaan ajatellut etsiä hänen allegoriansa alkuperää ”elämänpuun” alku-”siemenestä”, joka puu kantaa niin vehmaita oksia, koska sen ”rakentajien” kädet istuttivat sen ensin maahan? Me epäilemme. Kuten nyt osoitetaan, se tavataan kuitenkin jopa *Vedojen – Rigvedan*, vanhimman ja luottettavimman kaikista neljästä – eksoteerisissa, väärissä tulkinnoissa. Tätä kaikkien tulevien vihitty-vapahtajien juurta ja siementä kutsutaan siinä Vishvakarmaniksi, ”Isä”-prinssiipiksi, mikä on ”käsittämätön kuolevaisille”. Toisessa vaiheessa sitä kutsutaan Sûryaksi, ”Pojaksi”, joka tarjoaa itsensä uhriksi itselleen. Kolmannessa vaiheessa sitä kutsutaan vihityksi, joka uhraa *aineellisen* puolensa *henkiselle* Itselleen. Juuri Vishvakarmanissa, ”kaikkitekevässä”, josta tulee (mystisesti) Vikartana, ”säteensä menettänyt Aurinko”, joka saa kärsiä liian tulisesta luonteestaan ja joka kirkastuu sitten (puhdistautumalla), piilee vihkimysavain luonnon suurimpaan mysteeriiin. Tästä johtuu ihmeellisen ”samankaltaisuuden” salaisuus.

Kaikki tämä on allegorista ja mystistä ja kuitenkin täysin ymmärrettävää ja selvää jokaiselle idän okkultismin tutkijalle, vaikka hän olisi perehtynyt vihkimysmysteeriin vain pintapuolisesti. Meidän objektiivisessa aineen ja väärrien vaikutelmien maailmassamme Aurinko on mitä sopivin elähdyttävän, hyvää tekevän jumaluuden vertauskuva. Hengen ja todellisuuden subjektiivisessa, rajattomassa maailmassa kirkkaalla valonlähteellä on toinen mystinen merkitys, jota ei voida täysin kuvata julkisesti. Niin kutsuttuja jumalankuvia palvovat parsilaiset ja hindut ovat varmasti lähempänä totuutta uskonnollisessa Auringon kunnioituksessaan kuin mitä kylmä, aina analysoiva ja yhtä usein erehtyvä yleisö on valmis nykyään uskomaan. Teosofille, joka ainoastaan pystyy käsittämään merkityksen, voidaan kertoa, että Aurinko on planetaarisen systeemimme seitsemännen prinssiipin ulkoinen ilmaus, kun taas Kuu on sen neljäs prinssiippi loistaen isäntänsä lainapuvussa, ollen karkean materiaalisen kehonsa, Maan, kaikkien kiihkeiden sysäysten ja intohimojen kyllästävä ja heijastaen niitä. Adeptiuden ja vihkimyksen koko kierros ja kaik-

¹ Euripides, *Herakles Mainomenos*, 806–808.

² Vergilius, *Aeneis*, 8, 296–301, säkeet suomennanut Teivas Oksala.

ki sen mysteerit ovat yhteydessä näihin kahteen sekä seitsemään planeettaan ja riippuvat niistä. Henkinen selvänäköisyys on peräisin [z143] Auringosta. Kaikki psyykkiset tilat, sairaudet ja jopa mielenvikaisuus johtuvat Kuusta.

Jopa historian tietojen mukaan – sen johtopäätösten ollessa huomattavan virheellisiä, kun taas sen lähtökohdat ovat useimmiten oikeat – vallitsee hyvin erikoinen yhtäpitävyys jokaisesta uskonnonperustajasta kerrottujen legendojen (ja myös kaikkien uskonnollisten menojen ja oppien) sekä Auringon johtamien planeettojen nimien ja ratojen välillä. Tästä ei kuitenkaan seuraa, että sekä perustajat että heidän uskontonsa olisivat – toiset mielikuvituksen tuotteita ja toiset taikauskkoa. Ne kaikki ovat erilaisia versioita luonnon samasta alkumysteeristä, jolle viisauuskonto perustui ja sen adeptien kehitys vastaavasti rakentui.

Vielä kerran meidän on pyydettävä lukijaa olemaan kallistamatta korvaansa teosofeja ja erityisesti kirjoittajaa vastaan esitetyille syytöksille, että he eivät kunnioita adeptiuden historian erästä suurinta ja jalointa henkilöahmoa – Jeesus Nasarealaista – tai että he vihaavat kirkkoa. Totuuden ja tosiasioiden esittämistä voidaan tuskin pitää, oikeudenmukaisesti ajatellen, pilkkana tai vihana. Koko asia riippuu yhden kohdan ratkaisemisesta: Oliko Jeesus ”Jumalan Poikana” ja ihmiskunnan ”Vapahtajana” ainutlaatuinen maailman historiassa? Oliko hänen tapauksensa – niin monien samanlaisiksi väitettyjen tapausten joukossa – ainoa poikkeus ja ennen tapahtumaton? Oliko hänen syntymänsä ainoa yliluonnollinen saastaton sikiäminen? Olivatko kaikki muut, kuten kirkko väittää, vain etukäteen tehtyjä herjaavia saatanallisia plagiointeja ja jäljennöksiä? Vai oliko hän vain ”tekojensa poika”, ilmeisen pyhä ihminen ja uudistaja, yksi monista, joka maksoi elämällään röyhkeästä pyrkimyksestään tietämättömyyden ja hirmuvallan edessä valaistakseen ihmiskuntaa ja keventääkseen sen taakkaa etiikkansa ja filosofiansa avulla? Ensimmäinen edellyttää sokeaa, kaiken torjuvaa uskoa, jälkimmäinen puhuu jokaiselle järjen ja logiikan avulla. Onko kirkko lisäksi aina uskonut, kuten se uskoo nyt – tai paremminkin, kuten se teeskentelee tekevänsä ollakseen oikeutettu suuntaamaan pannajulistuksensa niitä vastaan, jotka ovat eri mieltä sen kanssa – tai onko se läpikäynyt saman epäilyn, vieläpä salaisen kieltämisen ja epäuskon tuskan, jonka voimakas kunnianhimo ja vallanhalu vain on tukahduttanut?

Jälkimmäiseen vaihtoehtoon on vastattava myönteisesti. [z144] Se on kumoamaton johtopäätös ja luonnollinen päätelmä, joka perustuu historiallisista aikakirjoista tunnettuihin tosiasioihin. Jättäen toistaiseksi käsittelemättä niiden monien paavien ja pyhimysten elämää, jotka esittivät äänekkäästi valheellisia väitteitä erehtymättömyydestä ja pyhydestä, lukija tutkikoon kirkon historiaa ja kristillisen kirkon (ei kristinuskon) kehitystä ja edistystä koskevia arkistoja, niin hän löytää vastauksen noilta sivuilta. Eräs kirjoittaa:

Kirkko on tiennyt liian hyvin vapaan ajattelun herättämät ajatukset, samoin kuin kaikki ne epäilyt, jotka aiheuttavat nykyään sen vihan. ”Salaiset totuudet”, jotka se tahtoi saattaa julkisuuteen, on vuoroin myönnetty, vuoroin kielletty, muutettu ja taas muutettu ja niitä on lisätty ja karsittu kirkkohierarkian korkeiden henkilöiden toimesta ja jopa aivan perusoppien osalta.

Missä on se Jumala tai puolijumala, jonka alkuperä, elämäkerta ja sukupuu olisivat epäselvempiä tai vaikeampia selvittää ja lopulta päästä yksimielisyyteen kuin Jeesuksen? Miten lopulta ratkaistiin nyt peruuttamattomat opit hänen todellisesta luonteestaan? Äitinsä kautta hän oli evankelistojen mukaan ihminen – pelkkä kuoleva ihminen. Isänsä kautta hän on Jumala! Mutta miten? Onko hän siten ihminen vai Jumala, tai onko hän kumpaakin samalla kertaa? kysyy hämmästynyt kirjoittaja. Opin tästä kohdasta esitetyt väitteet ovat todella aiheuttaneet muste- ja verivirtoja, jotka on vuorostaan vuodatettu onnettoman ihmiskunnan päälle, ja epäilyt jatkuvat yhä. Tässä kuten niin monessa muussakin asiassa viisaat kirkkoneuvostot ovat puhuneet ristiin ja muuttaneet mieltään lukuisia kertoja. Tehkäämme yhteenveto ja luokaamme silmäys tarkasteltavaksemme annettuihin teksteihin. Tämä on historiaa.

Piispa Paulos Samosatalainen kielsi Kristuksen jumaluuden Antiokian ensimmäisessä kirkolliskokouksessa [269 jKr.]. Aivan teologisen kristinuskon alkuaikoina häntä kutsuttiin Jumalan Pojaksi pelkästään hänen pyhyytensä ja hyvien tekojensa perusteella. Hänen verensä oli katoavainen ehtoollissakramentissa.

Nikaian kirkolliskokouksessa v. 325 jKr. esiintyi Areios perusteluineen, jotka melkein hajottivat katolisen unionin.

Seitsemäntoista piispaa puolusti Areioksen oppeja, ja Areios ajettiin maanpakon niiden takia. Kuitenkin kolmekymmentä vuotta myöhemmin, v. 355 Milanon kirkolliskokouksessa, 300 piispaa allekirjoitti Areioksen näkemyksiä kannattavan kirjeen siitä huolimatta, että kymmenen vuotta [z145] aikaisemmin, vuonna 345, Antiokian uudessa kirkolliskokouksessa Eusebios kannattajineen julisti, että Jeesus Kristus oli Jumalan Poika ja yhtä Isänsä kanssa.

Sirmiumin kirkolliskokouksessa vuonna 357 ”Poika” ei ollut enää samaa olemusta. Olemuksen yhteisyyden kieltäneet Eunomios Kyzikoslaisen kannattajat ja areiolaiset voittivat. Vuotta myöhemmin, Ankyran toisessa kirkolliskokouksessa sovittiin, että ”Poika ei ollut samaa olemusta vaan ainoastaan Isän kaltainen olemukseltaan”. Paavi Liberius vahvisti päätöksen.

Useiden vuosisatojen aikana kirkolliskokousten osanottajat taistelivat ja riitelivät kannattaen täysin vastakkaisia näkemyksiä. Heidän raskaan raadantansa tulos oli Pyhä Kolminaisuus, joka kuin Athene tuli esiin teologisista aivoista ja kirkonkirouksella varustettuna. Uusi mysteeri saatettiin maailmaan eräiden hirveiden erimielisyyksien vallitessa, jolloin murhia ja muita rikoksia tehtiin mielivaltaisesti. Saragossan kirkolliskokouksessa vuonna 380 julistettiin, että Isä, Poika ja Pyhä Henki ovat yksi ja sama persoona, ja Kristuksen inhimillinen olemus on vain ”il-luusio” – kaiku hindulaisesta avatära-opista. ”Kerran isien oli laskeuduttava tätä iljanteista polkua *ad absurdum*, mielettömiin – ja tässä he onnistuivat.” Miten voi kieltää sellaisen inhimillisen olemuksen, joka on syntynyt naisesta? Eutykhes teki ainoan viisaan huomautuksen eräässä Konstantinopolin kirkolliskokouksessa. Hän oli kyllin rohkea sanoakseen: ”Jumala varjelkoon minua järkeilemästä Jumalani olemusta.” Sen vuoksi paavi Flavius julisti hänet pannaan.

Efesoksen kirkolliskokouksessa vuonna 449 Eutykhes sai kostaa. Koska Kesarean rehellinen piispa Eusebios¹ pakotti hänet myöntämään Jeesuksen Kristuksen kaksi eri olemusta, kirkolliskokous kapinoi häntä (Eusebiosta) vastaan, ja ehdotettiin, että hänet piti polttaa elävänä. Piispat nousivat yhtenä miehenä ja nyrkkejään puiden sekä raivoten vaativat, että Eusebios piti jakaa ja repiä kahtia, kuten hän tahtoi kohdella Jeesusta, jonka olemuksen hän jakoi. Eutykhes palautettiin valtaan ja virkaansa. Eusebios ja Flavius syöstiin paikoiltaan. Sen jälkeen kaksi puolta hyökkäsi toistensa kimppuun mitä kiivaimmin ja taisteli keskenään. Hyökätessään Flaviuksen kimppuun ja potkiessaan häntä piispa Diodorus kohteli häntä niin huonosti, että hän kuoli muutamaa päivää myöhemmin saamiinsa vammoihin.

[z146] Näissä kirkolliskokouksissa antauduttiin alttiiksi kaikille epäsuhdille, ja tuloksina on kirkon opeiksi kutsutut, nykyisin elävät paradoksit. Esimerkiksi Ankyran ensimmäisessä kirkolliskokouksessa vuonna 314 kysyttiin: kun kastetaan äiti lapsineen, tuleeko syntymätön lapsi myös näin kastetuksi? Kirkolliskokouksen vastaus oli kielteinen, koska väitettiin, että kasteen saavan henkilön on oltava suostuva osapuoli, mikä on mahdotonta äitinsä kohdussa olevalle lapselle. Siten tietämättömyys on kanoninen este kasteelle, ja niin muodoin kukaan nykyisin kastettu lapsi ei ole itse asiassa ollenkaan kastettu! Entä miten on niiden kymmenien tuhansien nälkää näkevien pakanalasten laita, joita lähetyssaarnaajat kastoivat nälänhädän aikana ja liian innokkaat isät ”pelastivat” muuten luvatta? Lukijaa kehoitetaan seuraamaan lukuisten kirkolliskokousten toinen toistaan seuraavia väittelyjä ja päätöksiä huomatakseen, mihin vastaväitteiden sekamelskaan nykyinen erehtymätön ja apostolinen kirkko perustuu!

Voimme nyt nähdä, kuinka paradoksaalinen kirjaimellisesti otettuna on *Genesiksen* väite: ”Jumala loi ihmisen omaksi kuvakseen.” Sen räikeän tosiseikan lisäksi, ettei jumalalliseksi kuvaksi luoda siten Aadamia maan tomusta (luku 2) vaan jumalallinen kaksisukuinen (luku 1) eli adam kadmon, voi jokainen itse nähdä, että ihminen loi Jumalan – kristittyjen Jumalan joka tapauksessa – omaksi kuvakseen varhaisten kirkolliskokousten potkujen, lyöntien ja murhien keskellä.

Eräs omituinen seikka, joka valaisee sitä väitettä, että Jeesus oli vihitty ja marttyyrikuoleman kärsinyt adepti, esitetään (jo niin usein lainatussa) teoksessa, jota voidaan kutsua ”matemaattiseksi ilmoitukseksi” – *The Source of Measures*.

Matteuksen evankeliumin 27. luvun 46. jae kiinnittää huomiota. Se kuuluu seuraavasti: ”Eli, Eli, lama sabakhthani? – se on: Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?”² Käännöksemme on tietenkin otettu alkuperäisestä *kreikkalaisesta* käsikirjoituksesta (syy siihen, miksi meillä ei ole näitä tapahtumia koskevia alkuperäisiä heprealaisia käsikirjoituksia, johtuu siitä, että hepreankielellä arvoitukset paljastuisivat verrattaessa niitä niiden vanhatestamentillisiin alkulähteisiin). Kreikkalaiset käsikirjoitukset antavat poikkeuksetta seuraavat sanat:

‘Ηλί’ Ηλί λαμὰ σαβαχθανί

¹ [Kyseessä on Dorylaeumin Eusebios (kuoli n. 452).]

² [Ks. myös B. C. W., IV, s. 271–280, ja G. de Purucker, *Esoteric Tradition*, I, 69–75.]

[z147] Ne ovat *heprealaisia sanoja* ilmaistuna *kreikaksi*, ja hepreaksi ne kuuluvat:

אֱלֹהֵי אֱלֹהֵי לָמָּה שְׂבַחְתָּנִי

Raamatun teksti sanoo omana käännöksensä: ”Se on, Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?” Näistä sanoista ei voi kiistää ja epäilemättä Raamattu antaa niistä sellaisen tulkinnan. Sanat eivät kuitenkaan sisällä tällaista tulkintaa ja kyseessä on väärä käännös. Todellinen merkitys on *juuri päinvastainen* kuulu-

Jumalani, Jumalani, kuinka sinä minut kirkastat!

Mutta vielä enemmän, sillä samalla kun *lama* on *miksi* tai *kuinka*, sanana siihen liittyy ajatus *häikäistä* eli adverbien tavoin se voisi kuulua ”*kuinka häikäisevästi*” jne. Ajattelemattomalle lukijalle tämä tulkinta saadaan väkisin vastaan ikään kuin profeettallisen ilmaisun täyttymistä viittaamalla *Psalmien* 22:1 kohtaan, joka kuuluu:

”Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?”

Tämän säkeen heprealaiset sanat kuuluvat:

אֱלֹהֵי אֱלֹהֵי לָמָּה שְׂבַחְתָּנִי

mikä kohta on virheetön ja tulkinta oikea ja hyvä, *mutta aivan eri sanoin*. Sanat ovat:

Eli, Eli, lamah azabvta-ni?

Oppineimmankaan ihmisen järki ei pysty pelastamaan tätä kohtaa *väärältä tulkinnalta*, ja niin siitä tulee mitä hirvittävin isku lauseen omalle ensisijaiselle pyhyydelle.¹

Yli kymmenen vuotta sitten kokoontuivat *Raamatun* tarkistajat(?), mitä vaikuttavien joukko maan oppineita, Englannin suurimmat heprean ja kreikan tuntijat, tarkoituksenaan korjata vähemmän oppineiden edeltäjiensä, Raamatun kääntäjien, virheet ja törkeät erehdykset ja laiminlyönnot. Aiotaanko meille kertoa, että kukaan heistä ei nähnyt räikeää eroa *Psalmien* 22. luvun heprealaisten sanojen *azabvta-ni* ja *Matteuksen evankeliumin sabakhthani* välillä ja että he eivät olleet selvillä harkitusta väärennöksestä?

Sillä se oli väärennös. Ja jos kysytään syytä siihen, miksi varhaiskirkon isät turvautuivat siihen, vastaus on selvä: [z148] Koska nuo *sakramentilliset* sanat kuuluivat oikein tulkittuina pakanallisiin temppelimenoihin. Ne ilmoitettiin pelottavien vihkimyskokeiden jälkeen, ja ne olivat vielä joidenkin ”isien” tuoreessa muistissa, kun *Matteuksen evankeliumi* julkaistiin kreikan kielellä. Lopuksi, koska monet

¹ *The Source of Measures*, liite, VII, s. 300–301.

mysterien hierofantit ja vielä useammat vihityt elivät vielä noina aikoina ja koska oikein sanoin käännetty lause olisi luokitellut Jeesuksen suoraan tavallisten vihittyjen joukkoon. Sanat ”Jumalani, Aurinkoni, sinä olet vuodattanut säteesi minuun!” olivat viimeiset sanat, jotka päättivät vihityn, ”Auringon loistavan valitun ja pojan”, kiitosrukouksen. Egyptistä löydämme vielä tänäkin päivänä veistoksia ja maalauksia, jotka kuvaavat tätä riittä. Kokelas on kahden jumalallisen takaajan keskellä; toinen, ”Osiris-Aurinko” haukanpäineen, edustaa elämää, toinen, Merkurius – iibispäinen psykhopompos-jumaluus, joka opastaa sieluja kuoleman jälkeen uuteen olinpaikkaan, Haadekseen – vastaa vertauskuvallisesti fyysisen ruumiin kuolemaa. Kummatkin kaatavat ”elämän virtaa”, puhdistavaa vettä, vihityn päälle, ja nämä kaksi virtaa muodostavat leikatessaan ristin.¹ Totuuden pitämiseksi paremmin salassa tätä *basso rilievo* [matalaa kohokuvaa], on myös selitetty ”kristillisen totuuden pakanalliseksi ennakkoavistukseksi”. Chevalier des Mousseaux kutsuu tätä Merkuriusta:²

Osiris-Solin avustajaksi, kuten Mikael on sanan avustaja, ferouer.

Khrestoksen monogrammi ja labarum, Konstantinuksen – joka muuten kuoli pakanana eikä häntä koskaan kastettu – lippu, on edellä olevasta riitistä peräisin oleva symboli ja merkitsee myös elämää ja kuolemaa. Kauan ennen kuin ristinmerkki omaksuttiin kristilliseksi symboliksi, sitä käytettiin salaisena tunnistamismerkkinä oppilaiden ja adeptien keskuudessa. Éliphas Lévi sanoo:

Ristinmerkki, jonka kristityt ottivat käyttöönsä, ei kuulu yksin heille. Se on kabbalistinen ja kuvaa elementtien vastakkaisuutta ja neljää tasapainotilaa. Huomaamme *Isä meidän -rukouksen* okkulttisesta säikeestä, [z149] johon olemme kiinnittäneet huomiota eräässä toisessa teoksessa, että alun perin oli kaksi tapaa tehdä se tai vähintään kaksi aivan erilaista sanakaavaa ilmaista sen merkitys: toinen oli pappeja ja vihittyjä varten, toinen annettiin oppilaille ja maallikoille.³

Voimme nyt ymmärtää, miksi *Matteuksen evankeliumi*, ebionilaisten evankeliumi, on heprealaisessa muodossaan suljettu ainiaaksi maailman uteliaalta katseelta.

Hieronimus löysi oikean, alkuperäisen apostoli-publikaani Matteuksen hepreaksi kirjoittaman *evankeliumin* marttyyri Pamfiliuksen kokoamasta Kesarean kirjastosta. ”Tätä kirjaa [evankeliumia] käyttäviltä Syyrian kaupungissa Beroiassa asuvilta *nasarealaisilta minäkin sain mahdollisuuden sen jäljentämiseen*”,

¹ [Ks. B. C. W., IX, 273, missä on julkaistu valokuva Kom-Ombossa Egyptissä olevasta veistoksesta, jossa Thot ja Horus suorittavat yllä kuvattua riittä..]

² [Ks. Henry Plon, *Les Mediateurs et les moyens de la magie...*, s. 114–117 & 122, Pariisi 1863. Siinä hän myös viittaa teokseensa *Dieu et les dieux*, Pariisi 1854. – Z.]

³ *Dogme et rituel de la haute magie*, Vol. II, s. 88.

hän kirjoitti neljännen vuosisadan lopulla.¹ ”Evankeliumissa, jota *nasarealaiset* ja *ebionilaiset* käyttivät”, Hieronymus lisää, ”jonka me hiljattain käänsimme hepreasta kreikaksi ja jota kovin monet kutsuvat *Matteuksen autenttiseksi tekstiksi*” jne.²

Hetken varomattomuudessa Hieronymus tuli tunnustaneeksi, että apostolit olivat saaneet Jeesukselta ”salaisen opin” ja että tämä itse opetti sellaista. Tämä käy ilmi seuraavista Hieronymuksen sanoista. Kirjoittaessaan piispa Chromatiukselle ja piispa Heliodorukselle hän valittaa, että ”vaikea työ on annettu tehtäväksi, koska teidän Autuutenne ovat minulle määränneet tämän käännöksen, jota *Matteus itse, apostoli ja evankelista*, EI TOIVONUT AVOIMESTI KIRJOITETTAVAN. Sillä ellei tämä olisi ollut salaista, hän [Matteus] olisi lisännyt *evankeliumiin*, että se mitä hän levitti oli hänen *omaansa*; sen sijaan hän teki siitä *heprealaisia kirjaimia käyttämällä suljetun kirjan. Omakätisesti* hepreaksi kirjoittamansa esityksen hän laati *sellaiseksi*, että sitä saattoivat ymmärtää kaikkein *uskonnollisimmat ihmiset*, jotka myös ajan oloon saivat sen haltuunsa edeltäjiltään. Mutta tätä nimenomaista kirjaa he eivät koskaan antaneet kenellekään kopioitavaksi ja sen *tekstin* he kertoivat yksi yhdellä ja toinen toisella tavalla.”³ [z150] Myöhemmin samalla sivulla hän lisää: ”Ja kävi niin, ettei tämä kirja, kun sen oli julkaissut Manichaeuksen [Manes] oppilas nimeltä Seleukos, joka perättömän puheen mukaan kirjoitti myös *Apostolien teot*, vaikuttanut rakentavasti vaan hajottavasti ja että se *hyväksyttiin synodissa*, jota kirkko täysin oikein menetellen kieltäytyi kuuntelemasta.”⁴

¹ Hieronymus, *De viris illustribus liber*, 3. [Sakari Häkkinen, *Köyhät kerettiläiset, Ebionit kirkkoisien teksteissä*. Helsinki 1999, s. 281.] ”On merkittävää, että samalla kun kaikki kirkkoisät sanovat, että Matteus kirjoitti *hepreaksi*, he kaikki käyttävät kreikkalaista tekstiä alkuperäisenä apostolisena kirjoituksena mainitsematta, mikä suhde *hepreankielisellä Matteuksella* on meidän *kreikankieliseen!* Siinä oli monia *erikoisia lisäyksiä*, jotka puuttuvat meidän [kreikankielisestä] evankeliumistamme.” (Olshausen, *Nachweis der Echter der sämtlichen Schriften des Neuen Test.*, s. 35.)

² *Commentariorum in Mattheum*, II, xii, 13. [*Köyhät kerettiläiset*, s. 280.] Hieronymus lisää, että se oli kirjoitettu kaldean [eli aramean] kielellä mutta hepreankielisin kirjaimin. [*Dial. Contra Pelag*, iii, 2.]

³ Jerome, *Opera omnia*, toim. Johannes Martianay, Paris, 1693-1706, Vol. V, p. 445. Vrt. Dunlap, *Sôd, the Son of Man*, s. 46. [Ks. myös *B. C. W.*, VIII, 233–238., jossa on julkaistu Hieronymuksen kirjeen latinalainen teksti ja sen tarkempi käännös. Kirje Chromatiukselle ja Heliodorukselle ei ole Hieronymuksen itsensä kirjoittama, vaan se on peräisin myöhemmältä ajalta.]

⁴ Tämä selvittää myös Justinus Marttyyrin teosten hylkäämisen. Hän käytti vain tätä *Evankeliumia heprealaisten mukaan*, kuten hyvin todennäköisesti teki myös hänen oppilaansa Tatianos. Sen, kuinka myöhäisenä ajankohtana Kristuksen *jumaluus* oli täysin vakiintunut käsitys, voimme päätellä yksinkertaisesti siitä, ettei Eusebios [*Kirkkohistoria*, III, 25] vielä neljännellä vuosisadalla leimannut tätä kirjaa vääräksi vaan luokitteli sen vain *Johanneksen ilmestyskirjan* kaltaiseksi. Credner (*Zur Gesch. des Kanons*, s. 120) osoittaa Nikeforoksen sijoittavan sen *Stikhometriassa*an *Ilmestyskirjan* kanssa antilegomenan joukkoon. [Antilegomena = ne UT:n kirjoitukset, joiden oikeaperäisyydestä oltiin epävarmoja.] Ebionilaiset,

Hieronymus myöntää, että kirja, jonka hän todistaa ”*Matteuksen omakätisesti*” kirjoittaneen, oli hänelle melkein pä käsittämätön siitä huolimatta, että hän käänsi sen kahdesti, sillä se oli arcanum eli *salaisuus*. Tästä huolimatta Hieronymus piti kaikkia sen kommentaareja, omaansa lukuun ottamatta, *kerettiläisinä*. Eikä tässä kaikki. Hieronymus tiesi, että tämä *Matteuksen alkuperäinen evankeliumi* oli ainoa todellinen Kristuksen opin tulkitsija ja että se oli sen evankelistan teos, joka oli ollut Jeesuksen ystävä ja kumppani. Hän tiesi, että jos näistä kahdesta *evankeliumista*, kyseisestä heprealaisesta ja nykyiseen Raamattuumme kuluva kreikkalaisesta, toinen oli epäaito ja tästä syystä kerettiläinen, niin se ei ollut nasarealaisten evankeliumi. Ja kuitenkin tietäen tämän Hieronymus alkoi entistä innokkaammin vainota ”kerettiläisiä”. Miksi? Koska sen hyväksyminen olisi merkinnyt kuolemantuomiota vastaperustetulle kirkolle. *Evankeliumi heprealaisten mukaan* vain oli liian tunnettu ollakseen neljänsadan vuoden aikana ainoa, jonka juutalaiskristityt, nasarealaiset ja ebionilaiset hyväksyivät. Eikä kumpikaan näistä tunnustanut Kristuksen *jumalallisuutta*.¹

Ebionilaiset olivat ensimmäisiä, varhaisimpia kristittyjä, joiden edustaja oli *Klemensiläisten Saarnojen* gnostilainen tekijä. Ja kuten *Supernatural Religion* -teoksen tekijä osoittaa,² ebionilainen gnostilaisuus oli kerran ollut kristinuskon puhtain muoto. He olivat varhaisten nasarealaisten – kabbalististen gnostikkojen – oppilaita ja seuraajia. He uskoivat maailmankausiin, kuten kerinthoslaisetkin uskoivat, ja että [z151] ”enkelit (dhyâni-chohanit) olivat panneet maailman kokoon”, kuten Epifanos valittaa (*Contra Ebionitas*):³ ”Ebionilla oli nasarealaisten mielipiteet ja kerinthoslaiten ulkoinen olemus.” ”He päättivät, että Kristus oli ihmisen siemenestä”, hän pahoittelee.⁴ Lisäksi:

...Dan-Skorpionin tunnus on *kuolema-elämä*, symbolissa ☿ *kaksi ristikkään olevaa luuta ja pääkallo* eli takaraivo... eli *elämä-kuolema*: ja tämä oli Khrestoksen monogrammi ja Rooman keisari Konstantinuksen *labarum* eli lippu. Abelin on osoitettu olevan Jeesus, ja Kain-Vulcain eli Mars keihästi hänet. Konstantinus oli Rooman hallitsija, jonka sotaisa jumala oli Mars, ja roomalainen sotilas keihästi Jeesuksen ristillä... Mutta Abelin keihästämisen täydellisti hänen liittonsa Kainin kanssa, ja tämä oli sopivaa Mars-synnyttäjän muodossa. Tästä johtuu kaksinkertainen merkki, toinen Mars-synnyttäjä [Osiris-Aurinko] ja toinen Mars-hävittäjä [Merkurius, kuoleman jumala egyptiläisessä basso ri-

todelliset ja alkuperäiset kristityt, jotka hylkäsivät apostoliset kirjoitukset, käyttivät ainoastaan tätä evankeliumia (Irenaeus, *Adversus Haereses*, I, xxvi, 2; myös *Eusebioksen Kirkkohistoria*, III xxvii), ja he, kuten Epifanos vakuuttaa, uskoivat lujasti nasarealaisten tavoin, että Jeesus oli vain ihminen, ”ihmisen siemenestä”. [*Panarion*, Haer. XXX, iii.]

¹ *Hunnuton Isis*, Teologia osa 1, 198.

² *Main. teos*, II, s. 4.

³ *Panarion*, k. I, osa II, § 8; XXX, 1.

⁴ Ks. myös *Hunnuton Isis*, Teologia osa 1, s. 196 luvun loppuun.

lievossa]. Tämä tarkoittaa elävän kosmoksen eli syntymän ja kuoleman alkupe-
räistä ideaa, välttämätön elämän virran jatkumiselle¹.

Lainataksemme vielä kerran *Hunnutonta Isistä*:

Serapeionin kaikkein pyhimmästä löydettiin pyhäkön erääseen graniittilaat-
taan hakattu, latinalainen, täydellisesti kristillisen mallin mukainen risti...ja
munkit vakuuttivat, että pakanat olivat pitäneet ristiä pyhänä ”profeetallisessa
hengessä”. Ainakin Sozomenos on tämän seikan kirjannut muistiin voiton-
riemuisesti.² Mutta arkeologia ja symbolientutkimus, nuo papiston valheellisten
verukkeiden väsymättömät, leppymättömät viholliset, ovat löytäneet kuvion
ympärillä olevan kirjoituksen hieroglyfeistä ainakin osittaisen tulkinnan sen
merkityksestä.

Kingin sekä muiden numismaatikkojen ja arkeologien mukaan risti sijoitet-
tiin paikkaansa ikuisen elämän symboliksi. Sen kaltaista tau- eli egyptiläistä ristiä
käytettiin Bacchuksen ja Eleusiin mysteereissä. Se oli kaksinaisen luovan
voiman vertauskuva, ja se laitettiin vihityn rintaan, kun hänen [z152] ”uudes-
tisyntymisensä” oli tapahtunut ja kun mystit olivat palanneet meressä tapahtu-
neesta kasteestaan. Se oli mystinen merkki siitä, että hänen henkinen syntymän-
sä oli uudistanut hänen astraalisen sielunsa ja yhdistänyt sen hänen jumalalli-
seen henkeensä ja että hän oli valmis hengessä kohoamaan valon ja kirkkauden
autuaille sijoille – Eleusiniaan. Tau oli samalla sekä maaginen talismaani että
uskonnollinen vertauskuva. Kristityt saivat sen itselleen gnostikkojen ja kabba-
listien kautta, jotka käyttivät sitä laajalti, kuten heidän lukuisat amulettinsa to-
distavat, ja jotka saivat kaksi- tai kolmesataa vuotta eaa. taun (eli kahvaristin)
egyptiläisiltä ja latinalaisen ristin buddhalaisilta lähetyssaarnaajilta. Nämä toivat
sen Intiasta, mistä se on löydettävissä tänäkin päivänä. Assyrialaiset, egyptiläi-
set, Amerikan muinaiskansat, hindut ja roomalaiset käyttivät sitä erilaisissa vain
hieman muunnelluissa muodoissa. Vielä varsin myöhään keskiajalla sitä pidet-
tiin voimallisena taikakuviona kaatumatautia ja riivaajademoneja vastaan, ja
”elävän Jumalan sinetti”, jonka toi alas Johanneksen näyssä idästä nouseva en-
keli painaakseen ”sinetin Jumalamme palvelijan otsaan”, ei ollut muuta kuin tuo
sama mystinen tau – egyptiläinen risti. Saint-Denis’n (Ranskassa) lasimalauk-
sessa tämä enkeli kuvataan painamassa merkkiä valitun otsaan, tekstin kertoes-
sa: SIGNUM TAY. *Gnostics*-teoksessa King muistuttaa, että ”yleensä tätä merk-

¹ *Source of Measures*, s. 299. Tätä ”elämän virtaa” kuvaa juuri mainitussa *bassorilievossa*
vesi, jota kaadetaan ristin muodossa vihkimyskandidaatin päälle, suorittajina Osiris – *elämä*
ja Aurinko – ja Merkurius – *kuolema*. Se oli vihkimysmenon *loppukohtaus* sen jälkeen, kun
vihittävä oli läpikäynyt menestyksellisesti *seitsemän* ja *kaksitoista* kärsimystä Egyptin
kryptoissa.

² Jälleen yksi epäluotettava, epäuskottava ja tietämätön kirjailija ja kirkollinen historioitsija
400-luvulta. Hänen Theodosios nuoremmalle omistamansa ns. historia, joka kertoo vuosien
324 ja 439 välillä käydystä taistelusta pakanoiden, uusplatonikkojen sekä Aleksandrian ja
Konstantinopolin kristittyjen välillä, on täynnä tahallisesti vääristeltyjä tietoja. [Vrt. Sok-
rates Skholastikos, *Ecclesiastical History*, V, xvii & VII, xv.]

kiä kantaa Pyhä Antonios, egyptiläinen erakko”.¹ Kristitty Johannes, egyptiläinen Hermes sekä hindulaiset bramiinit selittävät meille, mikä taun todellinen merkitys oli. On varsin ilmeistä, että ainakin apostolille se merkitsi ”Lausumantonta Nimeä”, koska hän kutsuu tätä ”elävän Jumalan sinettiä” muutamaa lukua edempänä,² ”otsaan kirjoitetuksi Isän nimeksi”.

Brahmâtmällä, hindulaisten vihittyjen johtajalla, oli päähineessään kaksi ristiin asetettua avainta, elämän ja kuoleman paljastuneen salaisuuden symboli. Muutamissa Tartarian ja Mongolian buddhalaisissa pagodeissa on temppelien sisällä olevan kammion sisäänkäynti, jossa tavallisesti ovat sisempään dagobaan³ johtavat portaat, sekä muutamien *prachidojen*⁴ pylväiköt koristettu ristillä, joka on muodostettu kahdesta kalasta, samalla tavoin kuin eräissä buddhalaisen eläinratakuvioissa. Meidän ei tule ollenkaan ihmetellä saadessamme tietää, että Rooman katakombihaudoissa nähtävä kuvio, ”vesica piscis”, johtuu edellä mainitusta buddhalaisesta eläinratamerkistä. Kuinka yleinen tuon geometrisen kuvion on täytynyt olla maailman symbolien joukossa, sen voi päätellä siitä seikasta, että vapaamuurareilla on perimätieto, jonka mukaan Salomon temppele rakennettiin kolmelle perustukselle, jotka muodostivat ”Kolminkertaisen taun” eli kolme ristiä.

Egyptiläinen risti sai mystisessä merkityksessään alkunsa vertauskuvana varhaisimpien filosofien nähdessä selkeästi *luonnon kaikkien ilmennysten androgyynisen dualismin*, luonnon joka kehkeytyy niin ikään androgyynisen jumaluuden abstraktisesta ihannekuvasta. [z153] Sitä vastoin kristillinen vertauskuva on yksinkertaisesti sattuman satoa. Jos olisi vallinnut Mooseksen laki, Jeesus olisi pitänyt kivittää.⁵ Ristillä riiputtaminen oli kidutuskeino, joka oli aivan yleinen roomalaisilla ja tuntematon seemiläisillä kansoilla. Sitä kutsuttiin ”häpeäpuuksi”. Vasta myöhemmin se omaksuttiin kristilliseksi symboliksi, mutta kahtena ensimmäisenä vuosikymmenenä apostolit katselivat sitä kauhuissaan.⁶ Johanneksella ei varmastikaan ollut mielessään kristillinen risti, kun hän puhui ”elävän Jumalan sinetistä”, vaan *mystinen tau* – Tetragrammaton eli mahtava nimi – joka esitettiin vanhimmissa kabbalistsissa talismaaneissa neljällä heprean kirjaimella, joista Pyhä Sana muodostuu.

Kuuluisalla lady Ellenboroughilla, joka tunnetaan eräällä aavikolla sekä Damaskoksen arabien keskuudessa viimeisimmän avioitumisensa jälkeen *Hanoun Midjwalina*, oli hallussaan talismaani, jonka eräs Libanon-vuoren druun-

¹ *Main. teos*, I, s. 135.

² *Ilm.* 7:2, 3 ja 14:1.

³ Dagoba on pieni, pallon muotoinen temppele, jossa säilytetään Gautaman maallisia jäännöksiä.

⁴ *Prachidat* ovat meidän mausoleumiemme kaltaisia, kaiken kokoisia ja muotoisia rakennuksia, jotka on pyhitetty kuolleiden votiivilahjoille.

⁵ Talmudin kirjoituksissa väitetään, että sen jälkeen kun hänet oli hirtetty hänet kivitettiin ja haudattiin veden alle, kahden virran yhtymäkohtaan. *Mishnah Sanhedrin*, vi, 4; Babylonin *Talmud*, sama artikkeli, 48a, 67a (lainannut E. Renan).

⁶ *Coptic Legends of the Crucifixion*, XI.

seista oli lahjoittanut hänelle. Eräästä tietystä merkistä sen vasemmassa kulmassa se tunnustettiin kuuluvaksi siihen luokkaan, jonka jalokiviä nimitetään Palestiinassa ”messianistiseksi” amuletiksi toiselta tai kolmannelta vuosisadalta eaa. Se on vihreä, viisikulmainen kivi, ja sen alaosaan on kaiverrettu kala, ylempänä on Salomon sinetti¹ ja aivan ylinä neljä kaldealaista kirjainta, jod, he, vau, he [JAHO], joista muodostuu Jumalan nimi. Näiden järjestys on melko epätavallinen, alhaalta ylöspäin käänteisessä järjestyksessä, ja ne muodostavat egyptiläisen taun. Näiden ympärillä on kirjoitus, jota meillä ei ole oikeutta ilmoittaa, koska kivi ei ole meidän omaisuuttamme. Mystisessä merkityksessään tau on, kuten myös *crux ansata*, elämänpuu.

On varsin tunnettu seikka, että varhaisimmat kristilliset symbolit – ennen kuin oli yritettykään kuvata Jeesuksen ulkonäköä – olivat Karitsa, Hyvä Paimen ja Kala. Viimeksi mainitun symbolin alkuperä, joka on aiheuttanut niin paljon päänvaivaa arkeologeille, käy täten ymmärrettäväksi. Koko salaisuus kätkeytyy siihen helposti todennettavaan seikkaan, että kun *kabbalassa* Messias-Kuningasta kutsutaan ”Tulkitsijaksi” eli mysteerin paljastajaksi ja osoitetaan hänen olevan *viides* emanaatio, niin *Talmudissa* käytetään – syistä, jotka nyt selitämme – Messiaasta nimitystä ”DAG” eli kala. Tämä on kaldealaisilta perittyä ja viittaa – kuten nimi itsekin osoittaa – babylonialaiseen Dagoniin, kalaihmiseen, joka oli opastaja ja selittäjä sen kansan keskuudessa, jolle ilmestyi. Abarbanel selittää nimeä sanoen, että merkki hänen (Messiaan) tulostaan ”on Saturnuksen ja Jupiterin konjunktio Kalojen merkissä”.² Siispä [z154] kun kristityt olivat päättäneet samastaa Khristoksensa *Vanhan testamentin* Messiaaseen, he omaksuivat sen niin innokkaasti että unohtivat sen todellisen alkuperän löytyvän vielä babylonialaista Dagoniakin kauempaa. Kuinka innokkaasti ja yksityiskohtaisesti varhaiskristityt yhdistivät Jeesuksen ihannekuvan jokaiseen kuviteltavissa olevaan kabbalistiseen ja pakanalliseen oppiin, se voidaan päätellä kielestä, jota Clemens Aleksandrialainen käytti puhuessaan uskonveljilleen.

Kun he kiistelivät soveliaimman vertauskuvan valitsemisesta muistuttamaan heitä Jeesuksesta, Clemens neuvoi heitä seuraavin sanoin: ”Kaiverrettakoon sormukseenne jalokiveen joko *kyyhkynen* tai *myötätuuleen purjehtiva alus* [Argha] tai *kala*.”³ Vaivasiko hyvää isää hänen kirjoittaessaan tätä virkettä muisto Nunin pojasta Joosuasta (jota kutsutaan kreikkalaisissa ja slaavilaisissa käännöksissä Jeesukseksi) vai oliko hän unohtanut, mikä oli näiden pakanallisten vertauskuvien todellinen tulkinta?⁴

¹ Emme ymmärrä, miksi King kuvasivulla ”Gnostic Gems” esittää Salomonin sinetin viisisakaraisena tähtenä, vaikka se todellisuudessa on kuusisakarainen ja Intiassa käytetty Vishnun sinetti. [*The Gnostics* jne., kuvasivu XIII, 4.]

² Kingin teoksessa (*Gnostics and their Remains*, s. 138) on kuva eräästä keskiajalla varsin yleisestä kristillisestä symbolista, jossa kolme kalaa on asetettu kolmion muotoon ja johon on piirretty VIISI (joka on pyhä pythagoralainen luku) kirjainmerkkiä, I.X.Θ.Y.Σ. Luku viisi viittaa samoihin kabbalistisiin laskelmiin.

³ [*Paidagogos*, XXX, xl.]

⁴ *Hunnuton Isis*, Teologia osa 1, 273–275.

Ja nyt näiden siellä täällä *Isiksessä* ja muissa senkaltaisissa teoksissa olevien kohtien avulla lukija huomaa ja pääättelee itse, kumpi kahdesta selityksestä – kristittyjen vai okkultistien – on lähempänä totuutta. Ellei Jeesus ollut vihitty, miksi esitettäisiin kaikki nuo hänen elämänsä *allegoriset* tapahtumat? Miksi nähtäisiin niin suunnattoman paljon vaivaa ja tuhlattaisiin niin paljon aikaa, jotta saataisiin yllä oleva a) vastaamaan varta vasten *Vanhasta testamentista* valikoituja lauseita ja sopimaan ne yhteen niiden osoittamiseksi *profetioiksi* ja b) säilyttämään niissä vihkimyssymboleja, tunnuskuvia, jotka ovat täynnä okkulttisia merkityksiä ja jotka kaikki kuuluvat pakanalliseen *mystiseen* filosofiaan? *Source of Measures* -teoksen tekijä esittää tuon *mystisen* tarkoituksen, mutta vain kerran ja jälleen yksipuolisessa, numeerisessa ja kabbalistisessa merkityksessä. Eikä hän kiinnitä huomiota muihin ja henkiseen alkuperään tai välitä siitä vaan käsittelee sitä vain sikäli kuin se on yhteydessä *Vanhaan testamenttiin*. Hän sanoo, että tarkoituksellinen muutos lauseessa ”Eli, Eli, lama sabakhthani” johtuu jo mainitusta kahden ristikkäin asetetun luun ja pääkallon perusasetelmasta labarumissa

Kuoleman vertauskuvana ja on asetettu elämän oven yläpuolelle ja merkitsee *syntymää* tai kahden vastakkaisen seikan keskinäistä sitomista [z155] yhteen, kuten Vapahtajaa pidettiin mystisesti mies-naisena.¹

Tekijän ajatuksena on esittää, että evankeliumin kirjoittajat sekoittivat salaperäisesti Jehovan, Kainin, Abelin jne. Jeesukseen (juutalaisen kabbalistisen numerojärjestelmän mukaan). Mitä paremmin hän onnistuu, sitä selvemmin hän osoittaa, että sekoittaminen oli *pakollista* ja että meillä ei ole yhtään muistiinpanoa Jeesuksen elämän todellisista, silminnäkijöiden tai apostolien kertomista tapahtumista. Kertomus perustuu kokonaan eläinradan merkkeihin:

Jokainen... kaksoismerkki eli miehis-naisellinen [muinaisessa astrologisessa magiassa] – nimittäin, se oli Härkä-Eeva, ja Skorpion oli Mars-Lupa eli Mars naispuolisen suden kanssa [suhteessa Romulukseen]. Koska nämä merkit olivat vastakkain toisiinsa, kuitenkin *kohdakkain keskustassa*, ne olivat yhteydessä toisiinsa. Ja niin itse asiassa oli, ja kaksoismerkityksessä vuoden hedelmöityminen tapahtui Härässä, kuten Eevan hedelmöityminen Marsista, sitä vastapäätä, Skorpionissa. Syntymä tapahtuisi talvipäivän seisauksena eli jouluna. Päänvas-
taisessa tapauksessa, kun hedelmöityminen oli Skorpionissa – nim. Lupan Härästä – syntymä olisi Leijonassa. Skorpion oli Khrestos *nöyryytyksessä*, kun taas Leijona oli Khristos *voitossa*. Samalla kun Härkä-Eeva täytti astronomiset tehtävät, Mars-Lupa täytti henkiset tehtävät esikuvan avulla.²

¹ *The Source of Measures*, s. 301. Kaikki tämä yhdistää Jeesuksen suuriin vihittyihin ja solaarisiin puolijumaliin ja on puhtaasti pakanallista, uudella tavalla kehitetyssä muunnelmassa, kristillisessä järjestelmässä.

² *Main. teos*, s. 296.

Tekijä perustaa tämän kaiken egyptiläisiin jumalia ja jumalattaria koskeviin vastaavuuksiin ja merkityksiin, mutta ei välitä arjalaisista, jotka olivat paljon aikaisemmin.

”*Muth* eli *Mouth* oli Venuksen (Eevan, kaiken elävän äidin)¹ tai *Kuun* egyptiläinen lisänimi. Plutarkhos (*Isis*, 374) esitti, että ’Isistä kutsuttiin joskus *Muthiksi*, joka sana merkitsee *äitiä*. Joko *Man* tai *Maut* tarkoittaa *hoitajaa*, *äitiä*. Ehkä *Muth* voidaan johtaa sanasta *Man-tho*, *materterra* (Eeva-Aadam), jonka ollessa tosiasiassa *Muth* ei eroa missään Isiksestä, Maan kuningattaresta (Issa, אשה, *nainen*).’ (*Isis*, 374). Hän sanoo, että Isis on se osa luontoa, joka naisellisena sisältää itsessään imettäjänä (*nutrix*) kaikki syntyvät asiat... Astronomisesti puhuen ’varmasti Kuu pääasiassa harjoittaa tätä tehtävää Härässä, Venuksen ollessa huone (vastakkain Marsiin, *synnyttäjään*, Skorpionissa), koska merkki on luna, ♀, *hypsona*.’ Koska tästä Plutarkhoksen kohdasta voidaan todellakin olettaa, että Isis *Metheur* eroaa Isis *Muthista* ja että sanaan *Muth* [z156] voi kätkeytyä *käsitys synnyttämisestä*, ja koska hedelmöityksen on tapahduttava Auringon yhteydessä Kuuhun Vaa’assa, on todennäköistä, että *Muth* ensimmäiseksi todella merkitsee Venusta Vaa’assa. Tästä johtuu Kuu Vaa’assa.” (Gustav Seyfarth, *Beiträge zur Kenntniss*, II, 9, kohta *Muth*.)² ...kaksinkertainen sanaleikki sanalla *Muth*, מוּת, jonka avulla saadaan todellinen tarkoitus okkulttisella tavalla, kuten aiottiin. *Sin*, *kuolema* ja *nainen* ovat yhdessä merkissä ja liittyvät vastaavasti *sukupuoliyhteyteen* ja *syntymään*.³

Tekijä soveltaa tätä kaikkea *vain* eksoteerisiin ja juutalaisiin euhemerisoituihin symboleihin, jota vastoin niiden piti ennen kaikkea kätkeä kosmogoniaa ja siten antropologisen kehityksen mysteereitä seitsemästä kantarodusta, jo kehittyneestä ja tulevasta, ja erityisesti mitä tulee kolmannen kantarodun viimeiseen haaraan. Kuitenkin sanan tyhjiys (alkukaaos) osoitetaan vastaavan Eeva-Venus-Naamahia Fürstin määrityksen mukaisesti, sillä kuten hän sanoo:

”Tässä [tyhjyyden] alkuperäisessä merkityksessä בְּרוּ [bohu] otettiin *Raamatun* kosmogoniaan ja käytettiin vakiinnuttamaan luomista koskevaa oppia (וְאֵלֵינוּ שׁוֹ, *Jes(us)*, *m’aven*, *Jes-us ei mistään*).⁴ Tämän vuoksi Aquila kääntää οὐδέν, vulg. *vacua*” (tästä johtuu *vacca*, *lehmä*).⁵ ”Onkelos ja Samarit, וְאֵלֵינוּ. Foinikia-

¹ Kuten Vâch, kaiken elävän äiti, muutos *Aditista*, kuten Eeva oli muutos Sefirasta. – H. P. B.

² *Main. teos*, s. 294–295.

³ *Main. teos*, 295.

⁴ Mikä osoittaa *Uuden testamentin* kirjoittajien olleen melko perehtyneitä *kabbalaan* ja okkulttisiin tieteisiin ja vahvistaa yhä väitettämme. – H. P. B.

⁵ Tästä johtuu myös Isiksen sarvet – luonto, Maa ja Kuu – tullen sanasta Vâch, hindulainen ”kaiken elävän äiti”, joka samastetaan Virâjin kanssa ja sitä kutsutaan *Atharvavedassa* Kâman tyttäreksi, *ensimmäiseksi* haluiksi: ”Tuota sinun tyttäresi, oi Kâma, kutsutaan *lehmäksi*, siksi jota viisaat nimittävät *Vâch-Virâjiksi*”, jota Brihaspati, rishi, lypsi, mikä on eräs toinen mysteeri. – H. P. B.

lainen kosmogonia on yhdistänyt Bohun, בְּהוּן, Βααβ'ın, personoituun ilmaukseen, joka merkitsee *alkuperäistä ainetta* ja jumaluutena *jumalien rotujen äitiä*.¹ Aramealainen nimi בְּהוּרַת, בְּהוּרַת, בְּהוּרַתָּא, Βαώθ, Βυθ-ός, Buto, jumalien äidille, joka nimi siirtyi gnostikoille, babylonialaisille ja egyptiläisille, *on silloin sama kuin [z157] Mot* (מֹת nädiem מֹת, *Muth*), oikeastaan Βώθ (בְּהוּרַת), ja on peräisin foinikian kielestä b:n vaihtuessa m:ään.”²

Mieluummin voimme sanoa: vaikuttaa syntyyn. Viisauden ja järjen mystinen euhemerisaatio, joka vaikuttaa kosmisessa kehitystyössä, eli *buddhi* sanoissa Brahmâ, purusha jne. miehisenä voimana ja Aditi-Vâch jne. naisellisena voimana, mistä tulee Sarasvatî, viisauden jumalatar, josta tuli esoteerisen salaamisen varjolla Butos, *Bythos*-syvyys, karkean aineellinen persoonallinen nainen, Eevaksi kutsuttu, Irenaeuksen ”alkuperäinen nainen”, ja *ei mistään* syntyvä maailma.

Tämän *Genesisin* 4. luvussa olevan merkin selvitykset auttavat ymmärtämään yhden henkilöhahmon jakoa kahden henkilön hahmoihin, kuten Aadam ja Eeva, Kain ja Abel, Abram ja Iisak, Jaakob ja Esau jne. [kaikki mies- ja naispuolisia]... Yhdistettäessä nyt joitakin hyvin silmään pistäviä kohtia *Raamatun* rakenteessa: 1) mitä tulee *Vanhaan* ja *Uuteen Testamenttiin*; myös 2) Rooman keisarikuntaan; 3) mitä tulee symbolien merkitysten ja käytön vahvistamiseen; ja 4) mitä tulee merkkien täydellisen selityksen ja lukemisen vahvistamiseen; 5) suuren pyramidin tuntemiseen ja sen perustan laskemiseen Raamatun rakenteen *perusneliönä*; 6) sekä uuteen roomalaiseen omaksumiseen Konstantinuksen aikana – esitetään seuraava:³

Kainin on osoitettu olevan... eläinradan 360-kierros, täydellinen ja tarkka mitta, neliöjaon kautta. Tästä johtuu hänen nimensä Melkisedek... [Geometrisen ja numeerisen kuvaus seuraa tässä.] Yhä uudestaan on esitetty, että suuren pyramidin rakenteen tarkoitus oli mitata *taivaita ja Maata*... [objektiiviset piirit kehittyneenä subjektiivisesta, puhtaasti henkisestä kosmoksesta, tahdomme lisätä]. Sen vuoksi mittaus osoittaisi *taivaiden ja Maan* eli muinaisen käsityksen mukaan *maan, ilman, veden ja tulen*⁴ mittojen koko ytimen. (Tämän pyramidin pohjasivu [z158] oli 2400 jalan [730 metrin] pituisen ympyränkehän halkaisija. Tämän tunnusluku on 24 jalkaa eli $6 \times 4 = 24$ eli juuri tämä Kain-Aadam-neliö.) Rekonstruoimalla nyt israelilaisten leiripaikka sellaisena kuin Mooses sen jär-

¹ Joka on Aditi ja Vâch. – H. P. B.

² *Main. teos*, s. 295–296.

³ Jos olisimme tunteneet oppineen tekijän ennen kirjan julkaisua, hänet olisi ehkä saatu lisäämään seitsemäs kohta, josta kaikki muut – edeltäen paljon ennen luettua ajankohtaa ja voittaen ne yleisesti filosofisessa merkityksessä – on johdettu aina jopa suureen pyramidiin asti, jonka perusneliö vuorostaan oli eräs suuri arjalainen mysteeri.

⁴ Me sanoisimme kosminen aine, henki, kaaos ja jumalallinen valo, sillä egyptiläinen ajatus oli tässä sama kuin arjalainen. Tekijä on kuitenkin oikeassa juutalaisten okkulttisen symboliikan suhteen. Juutalaiset ovat olleet harvinaisen arkipäiväinen, epähenkinen kansa kaikkina aikoina; kuitenkin jopa heillä ”ruah” oli jumalallinen henki eikä ilma.

jesti, saadaan suuren oppineen, isä Athanasius Kircherin, jesuiittapapin, mukaan Raamatun tietojen ja perinteisten lähteiden perusteella täsmälleen tämän leiri-paikan mittausten menetelmä. *Neljä sisäneliötä* omistettiin 1) Moosekselle ja Aaronille; 2) Kehatille; 3) Gersonille; ja 4) Merarille – kolmen viimeksi mainitun ollessa leeviläisten päämiehiä. Näiden neliöiden tunnusmerkit olivat Aadam-Marsin *alkuperäisiä* tunnusmerkkejä ja niitä konkretisoivat elementit *maa, ilma, tuli* ja *vesi* eli ים = iam = *vesi*, נר = nur = *tuli*, רוח = ruah = *ilma* ja יבשה = ia-beshah = *maa*. Näiden sanojen alkukirjaimet ovat INRI. [Symboli selitetään tavallisesti: Iesus Nazarenus Rex Iudaeorum – Jeesus Nasarealainen, juutalaisten kuningas.] Tämä INRI:n neliö on *Aadamin neliö*, joka laajennettiin perustuksena neljälle muulle $144 \times 2 = 288$, suuren neliön sivuksi $288 \times 4 = 1152$ eli koko piiri. Mutta tämä neliö osoittaa myös pyöreät elementit, ja 1152 voi ilmaista tämän. Pankaa INRI ympyrään eli lukekaa se siten, että kirjaimet ovat neliössä, sen arvon ollessa 1521 ja meillä on joka kuuluu 1152.

Mutta kuten on huomattu, Kain merkitsee tätä nimensä lukuna 115, joka oli juuri täydennys, joka teki 360-päiväisen vuoden, sovitti perusympyrän vajaukset, jotka olivat Kain. Suuremman neliön kulmaneliöt ovat A = Leijona, B = Dan-Skorpion, ja havaitaan, että Kain keihästi Abelin ekvaattorin leikkauspisteessä päivänseisauksen poikkilinjoissa lähtien Dan-Skorpionista taivaanpiirissä. Mutta Dan-Skorpion on Vaa'an vieressä, jonka merkki on (joka kuvaa muinaista tyyntyä, jolla *pää korviin*¹ *saakka* lepäsi, Jaakobin tyynty), ja sitä kuvaa symboli ... myös Dan-Skorpionin tunnus on kuolema-elämä symbolisissa ... Nyt risti kuvaa *mittojen alkuperää*, *Jehova*-muodossa *suora linja* YKSI *luvusta* 20612, *täydellinen ympyränkehä*. Tästä syystä Kain oli tämä Jehovana, sillä teksti sanoo, että *hän oli* Jehova. Mutta ihmisen liittäminen tähän ristiin oli suhteen 113:355 liittämistä suhteeseen $6561:5153 \times 4 = 20612$, kuten on osoitettu. Nyt ristiinnaulitun Jeesuksen *pään* yläpuolella oli kirjoitus, jonka sanojen alkukirjaimia on aina pidetty symbolisena ja jätetty jälkimaailmalle Jeesus Khrestoksen monogrammina – nimittäin INRI eli *Jesus Nazarenus Rex Iudaeorum*. Mutta ne sijoitetaan *ristiin* eli *kuutiomuotoon* alun perin ympyrän mitoista, jotka jakavat *maan, ilman, tulen* ja *veden* substanssin eli INRI:n = 1152, kuten on osoitettu. Tässä on *ihminen ristillä* eli 113:355 yhdistettynä $6561:5153 \times 4 = 20612$. Nämä ovat *pyramidin pohja*-arvot, jotka tulevat suhteesta 113:355 heprealaisena lähteenä, mistä seuraa Aadam-neliö, joka on pyramidin pohja ja *leiripaikan* suuremman neliön keskuspohja. Kun taivutamme INRI:n [**z159**] ympyräksi, meillä on 1151 eli jälkimmäisen kehä. Mutta kuoleva Jeesus (tai avioitunut Abel) käytti sanoja, jotka ilmaisevat kaiken. Hän sanoo: *Eli, Eli, Lamah Shabathani*...kun otamme huomioon niiden arvon *ympyrän muodossa*, kuten Adam-muodostakin saatiin, saamme אלי = 113, אלי = 113 eli 113 – 311: למה = 345 eli Mooses Kain-Aadam-pyramidin kehässä: שברות = 710, yhtä kuin

¹ Ralston Skinner osoittaa, että symbolissa , ristikkäin olevat luut ja pääkallo, on kirjain P *kof*, korvien takana oleva osa päätä. *The Source of Measures*, s. 299.

kyyhky eli Joona ja 710 : 2 = 355 eli 355–553; ja lopuksi kaiken määräävänä יי eli ni, missä נ = nun, kala = 565 ja ם = 1 eli 10; yhteensä 5651 = יהרה eli Kristuksen arvo...

[Kaikki edellä oleva] valaisee kirkastustapahtumaa vuorella. Pietari, Jaakob ja Johannes olivat läsnä Jeesuksen kanssa; eli ים Iami, Jaakob, *vesi*; יבשה, Pietari, *maa*; יהודה Johannes, *henki, ilma* ja רד ,suseeJ ,*tuli, elämä* – yhteensä INRI. Mutta katso, Elia ja Mooses tapasivat heidät siellä eli אלי ja למה eli Eli ja Lamah eli 113 ja 345. Ja tämä osoittaa kirkastustapahtuman yhteyden edellä esitetyn kanssa.¹

Tämän evankeliumikertomusten kabbalistisen tulkinnan – tähän asti sen on oletettu kertovan Jeesuksen elämän tärkeimpiä, mystisesti kauheimpia, kuitenkin aivan todellisia tapahtumia – on täytynyt vaikuttaa erittäin voimakkaasti joihinkin kristittyihin. Jokaisen rehellisen ja luottavaisen uskovaisen, joka on vuodattanut suuren mielenliikutuksen kyneleitä Jeesus Nasarealaisen julkisen elämän lyhyen vaiheen tapahtumien johdosta, on valittava toinen kahdesta hänelle avautuvasta tiestä luettuaan edellä olevan: joko hänen uskonsa on tekevä hänestä täysin sokean kaikelle valolle, jota inhimillinen järkeily ja ilmeiset tosiasiat tuovat; tai hänen on myönnettävä, että hän on menettänyt Vapahtajansa. Se, jota hän on tähän asti pitänyt ainoan elävän, taivaallisen Jumalan ainutlaatuisena maallisena ruumiillistumana, haihtuu ilmaan oikein luetun ja tulkitun *Raamatun* nojalla. Lisäksi koska itse Hieronymukseen ja hänen yleisesti hyväksytyyn ja aitoon tunnustukseensa nojaten Matteuksen omakätisesti kirjoittama kirja ”aiheuttaa (kirkon ja *inhimillisen* kristinuskon ja vain sen) ei *mielenlennystä* vaan *tuhoa*”, kuinka voidaan [z160] luottaa hänen kuuluisaan *Versio vulgataansa? Jumalallisen* ilmoituksen sijasta nähdään *inhimillisiä* mysteerejä, jotka kirkkoisat ovat sepittäneet päätettyään vakavasti kehittää oman uskontonsa, ja että asia on näin, sitä vahvistaa roomalaiskatolisen kirkon prelaatti. Gregorius Naziansialainen kirjoitti ystävälleen ja uskotulleen Hieronymukselle:

Mikään ei voi pettää kansaa paremmin kuin monisanaisuus. Mitä vähemmän se ymmärtää, sitä enemmän se ihailee... Isämme ja oppineemme ovat sanoneet usein, ei sitä mitä he ajattelevat, vaan sen mihin olosuhteet ja välttämättömyys heidät pakotti.

Kummat sitten – papit vai okkultistit ja teosofit – pilkkaavat enemmän jumalaa ja ovat vaarallisempia? Neko, jotka tahtovat petkuttaa maailmaa hyväksymään heidän keksimänsä Vapahtajan, Jumalan inhimillisine vajavuuksineen, joka sen vuoksi ei varmasti ole täydellinen jumalallinen olento? Vai nekö, jotka sanovat:

¹ *Main. teos*, s. 296–302. Näiden numerojen kautta, selittää tekijä, ”Eli on 113 (kun sana sijoitetaan ympyrään). Lamah on 345, mikä kirjaimia muuttamalla sopii samaan arvoon יהשה (ympyrässä) eli Mooses, kun taas Sabakhth on Johannes eli kyyhky eli Pyhä Henki, koska (ympyrässä) se on 710 (eli 355 x 2). Pääteestä *ni*, samoin kuin *nuni* eli 5651, tulee Jehovah.”

Jeesus Nasarealainen oli vihitty, pyhä, suuri ja jalo henkilö, mutta sen lisäksi inhimillinen vaikka todella ”Jumalan Poika”.

Jos ihmiskunta hyväksyy niin kutsutun yliluonnollisen uskonnon, kuinka paljon loogisemmalta okkultisteista ja psykologeista näyttääkään läpinäkyvä allegoria, jonka gnostikot esittivät Jeesuksesta. Okkultisteina vihittyine opettajineen he olivat eri mieltä vain kertomuksen ja sen symbolien tulkinnasta, eivät pääasioista. Mitä ofiitit, nasarealaiset ja muut ”harhaoppiset” sanovat? Sofia, ”taivaallinen neitsyt”, saadaan lähettämään Khristos, emanaationsa, auttamaan hukkuvaa ihmiskuntaa, jota Jaldabaoth (juutalaisten Jehova) ja hänen kuusi aineen poikaansa (alemmat maalliset enkelit) estävät näkemästä jumalallista valoa. Sen vuoksi Khristos, täydellinen¹

Yhtyen Sofiaan [jumalalliseen viisauteen] laskeutui seitsemän planetaarisen seudun läpi omaksuen kussakin vastaavan muodon... [ja] siirtyi Jeesus-ihmiseen kasteen hetkellä Jordanissa. Tästä hetkestä lähtien Jeesus alkoi suorittaa ihmetekoja. Ennen tätä hän oli ollut täysin tietämätön omasta tehtävästään.

[z161] Keksiessään, että Khristos oli vapautumassa aineen valtakunnasta Jaldabaoth kiihotti juutalaisia, omaa kansaansa, häntä vastaan, ja Jeesus syöstiin kuolemaan. Kun Jeesus oli ristillä, Khristos ja Sofia jättivät hänen ruumiinsa ja palasivat omaan piiriinsä. Jeesuksen aineellinen ruumis jäi maan päälle, mutta Hän Itse, sisäinen ihminen, verhoutui *etteriruumiiseen*.²

Sen jälkeen hän oli pelkästään sielu ja henki... Oleskellessaan maan päällä *kahdeksantoista* kuukautta sen jälkeen, kun hän oli noussut kuolleista, hän sai Sofialta sen täydellisen tiedon, sen todellisen gnosiksen, jonka hän ilmoitti joilekin apostoleille, jotka pystyivät vastaanottamaan sen.³

Edellä oleva on selvästi itäinen ja hindulainen; se on pelkkä, puhdas esoteerinen oppi, lukuun ottamatta nimiä ja allegoriaa. Se on, enemmän tai vähemmän, jokaisen vihkimyksen saavuttaneen adeptin historiaa. Jordanin kaste on vihkimysriitti, lopullinen puhdistautuminen pagodassa, altaassa, joessa tai Egyptin tai Meksikon temppelijärvessä. Täydellinen Khristos ja Sofia – jumalallinen Viisaus ja Intelligenssi – astuvat vihittyyn mystisen menon hetkellä siirtyen gurusta chelaan ja jättävät fyysisen ruumiin jälkimmäisen kuolinhetkellä astuakseen jälleen nirmânakây-ään eli adeptin astraaliseen egoon.

Buddhan henki [kollektiivisesti] varjostaa hänen yhteisönsä bodhisattvoja, sanoo Âryâsangan buddhalainen käsikirja.

¹ Sen voiman läntinen personoituma, jota hindut kutsuvat *Bijaksi*, ”yhdeksi siemeneksi” eli *Mahâvishnuksi* – voima, ei Jumala – tai siksi salaperäiseksi periaateksi, johon sisältyy avatarismin siemen.

² ”Kohoa Nerviin [nirvânaan] tuosta raihnaisesta ruumiista, johon sinut on lähetetty. Nouse aikaisempaan olinpaikkaasi, oi siunattu avatar!”

³ King, *The Gnostics and their Remains*, s. 100–101.

Gnostinen opetus sanoo:

Kun hän [Khristoksen henki] on koonnut kaiken henkisen, kaiken valon [joka on aineessa] Jaldabaothin valtakunnasta, pelastus saatetaan päätökseen ja maailman loppu koittaa.¹

Buddhalaiset sanovat:

Kun Buddha [yhteisön henki] kuulee hetken lyövän, hän lähettää Maitreya-Buddhan – minkä jälkeen vanha maailma hävitetään.

[z162] Se, mitä King sanoo Basileideksestä, voidaan soveltaa yhtä hyvin jokaiseen joko buddhalaiseen tai kristillisen kirkon niin kutsuttuun uudistajaan. Clemens Aleksandrialaisen mielestä, hän sanoo, gnostikot opettivat hyvin vähän sellaista, mikä olisi mystisissä, transsendentaalisissa näkemyksissään moitittavaa.

Hänen silmissään jälkimmäinen (Basileides) ei ollut *harhaoppinen*, ts. kato-lisen kirkon hyväksytyjen oppien uudistaja, vaan ainoastaan teosofinen pohdis-keija, joka yritti esittää vanhoja totuuksia uusin sanoin.²

Jeesus julisti salaista oppia, ja ”salaisuus” noina aikoina merkitsi vihkimysmys-teerejä, jotka kaikki kirkko on joko hylännyt tai turmellut. Klemensiläisistä *Saar-noista* luemme:

Ja Pietari sanoi: ”Muistamme, että Herramme ja Opettajamme johtaessaan meitä sanoi: ”Suojelkaa mysteerejä minun ja huoneeni poikien puolesta.”” Tästä syystä hän myös selitti oppilailleen yksityisesti taivasten valtakunnan salaisuuk-sia.³

[b170-173]

LUKU 19

CYPRIANUS ANTIOKIALAINEN

Kreikkalaisen ja roomalaisen kirkon muutettua aionit (tähtihenget) – jotka emanoi-tuivat gnostikkojen tuntemattomasta ja ovat samoja kuin esoteerisen opin dhyâni-chohanit – ja niiden Pleroman arkkienkeleiksi ja ”länäolon hengiksi” nämä proto-tyypit ovat menettäneet asemansa. Pleromaa⁴ kutsuttiin tuolloin taivaalliseksi sota-joukoksi ja sen vuoksi vanhasta nimestä oli tultava sama kuin saatana ja hänen sotajoukkonsa. *Might is right* – voima on oikeassa kaikkina aikoina, ja historia on

¹ *Main. teos*, s. 101.

² *Main. teos*, s. 258.

³ *Homiliai*, XIX, xx.

⁴ Pleroma oli kaikkien henkisten entiteettien kokonaisuus eli synteesi. Paavali käytti tätä nimeä epistoloissaan.

täynnä [z163] vastakohtia. Maneen seuraajat kutsuivat häntä Parakleetiksi.¹ Manes oli okkultisti, mutta leimautui jälkimaailmalle kirkon ystävällisen vaivannäön ansiosta noidaksi, joten oli löydettävä toinen samanlainen hänen vastakohtakseen. Tämän vertaisen me tunnistamme Cyprianus Antiokialaisessa, tuossa ilmeisesti itse tunnustaneessa ellei todellisessa ”mustassa maagikossa”, jonka kirkko palkkioksi hänen katumuksestaan ja nöyryydestään myöhemmin kohotti pyhimysten ja piispojen korkeaan seuraan.

Historia tietää vain vähän Cyprianuksesta. Tiedot hänestä perustuvat enimmäkseen hänen omaan tunnustukseensa, jonka totuudenmukaisuuden takaavat, niin meille kerrotaan, Gregorios, keisarinna Eudoksia, Fotios ja Pyhä Kirkko. Markiisi de Mirville² tutki tarkoin tätä omituista lähdetietoa Vatikanissa ja käänsi sen ranskaksi ensimmäisenä, kuten hän lukijalle vakuuttaa. Pyydämme häneltä luvan kääntää uudelleen muutama sivu, ei katuva noidan vuoksi, vaan joidenkin okkultismin tutkijoiden tähden, jotka voivat siten verrata muinaisen magian (eli demonismin, kuten kirkko kutsuu sitä) menetelmiä nykyisen teurgian ja okkultismin menetelmiin.

Kuvatut kohtaukset tapahtuivat Antiokiassa kolmannen vuosisadan puolivälissä, 252 jaa., sanoo kääntäjä. Katuva noita kirjoitti tämän tunnustuksen kääntymyksen jälkeen. Sen vuoksi emme ihmettele yhtään todetessamme, kuinka paljon tilaa hän antaa valituksilleen haukkuakseen vihkijäänsä ”saatanaa” eli ”lohikäärmettä”, kuten hän sitä kutsuu. Samasta ihmisluonteen piirteestä on muitakin ja myöhemmältä ajalta peräisin olevia esimerkkejä. Käännyttyt hindut ja parsit sekä muut Intian ”pakanat” ovat taipuvaisia tuomitsemaan esi-isiensä uskonnot joka tilanteessa. Näin kuuluu tunnustus:

Voi te kaikki, jotka hylkääte Kristuksen todelliset mysteerit, katsokaa minun kyöneleitäni!... Te, jotka ryvette demonisissa harjoituksissanne, oppikaa minun surkeasta esimerkistäni niiden [demonien] viettelysten koko turhuus... Minä olen se Cyprianus, joka [z164] jo lapsuudessaan Apollolle lupautuneena vihitettiin varhain *lohikäärmeen* kaikkiin taitoihin.³ Jo ennen seitsemättä ikävuottani minut oli viety Mithran temppeliin. Kolme vuotta myöhemmin vanhempani veivät minut Ateenaan päästäkseni sen kansalaiseksi, ja sain niin ikään perehtyä

¹ ”Pyhä Henki”, toinen Messias, välittäjä. ”Sana viittasi Pyhään Henkeen.” Manes oli egyptiläisen filosofi Terebinthuksen oppilas. Kristityn Sokrates Skholastikoksen mukaan Terebinthus ”manatessaan eräänä päivänä ilmojen demoneja putosi talonsa katolta ja kuoli”. [*Kirkkohistoria*, I, i, lainannut Tillemont, iv, 584.]

² *Des Esprits*, Vol. VI, s. 169–183.

³ ”*Temppeliä vahtimaan asetettu suuri käärme*”, kommentoi de Mirville. ”Kuinka usein olemmekaan toistaneet, ettei se ollut mikään *symboli*, ei mikään *personoituma*, vaan todellakin *jumalan valtaama käärme!*” hän huudahtaa. Ja me vastaamme, että Kairossa eräässä islamilaisessa eikä *pakanallisessa* temppelissä olemme tuhansien muiden kävijöiden tavoin nähneet myös suunnattoman suuren käärmeen, ja meille kerrottiin sen eläneen siellä vuosisatoja, ja sitä kunnioitettiin suuresti. Oliko se myös ”jumalan valtaama” tai, toisin sanoen, riivattu?

tytärtään surevan Cereksen mysteereihin.¹ Minusta tuli myös lohikäärmeen suojelija Pallaksen temppeleissä.

Noustuani sen jälkeen Olympos-vuoren huipulle, *jumalien paikkaan*, kuten sitä kutsutaan, minut perehdytettiin siellä myös heidän (jumalien) puheittensa ja meluisten ilmaustensa (*strepituum*) todelliseen merkitykseen. Juuri siellä sain nähdä mielikuvituksessa (*fantasia*) [eli mâyâ] ne puut ja kaikki ne yrtit, jotka saivat aikaan ihmeitä demonien avulla... ja näin heidän tanssejaan, taistelujaan, ansojaan, illuusioitaan ja vapaita suhteitaan. Kuulin heidän laulavan.² Näin lopulta neljänäkymmenenä peräkkäisenä päivänä jumalien ja jumalattarien rintaman, kun he ikään kuin Olympoksen kuninkaina lähettivät henkiä edustamaan heitä maan päällä ja toimimaan heidän nimissään kaikkien kansojen keskuudessa.³

Tuohon aikaan elin pelkästään hedelmillä, syöden vasta auringonlaskun jälkeen, minkä hyvät puolet minulle selitti seitsemän uhripappia.⁴

Kun olin viidentoista, vanhempani halusivat, että minut perehdytettäisiin, ei vain synnyttämiseen ja ihmisten turmeltumiseen liittyviin luonnonlakeihin maan päällä, ilmassa ja merellä, vaan myös kaikkiin muihin voimiin, jotka *maailman ruhtinas* heihin oli *oksastanut*⁵ (*insitas*), jotta he toimisivat vastoin alkuperäistä ja jumalallista luonteenlaatuaan.⁶ 20-vuotiaana [z165] menin Memfikseen, missä päästyäni sisälle temppeleihin minua opetettiin erottamaan kaikki, mikä koskee demonien [daimones eli henget] yhteyttä maallisiin asioihin. Huomasin myös heidän vastenmielisyytensä tiettyihin paikkoihin ja heidän mieltymyksensä toisiin. Lisäksi pääsin selville heidän karkottamisestaan tietyiltä planeetoilta ja tietyistä kohteista ja oikeuksista sekä sen, miten he itsepintaisesti pitävät enemmän pimeydestä ja karttavat valoa.⁷ Siellä opin langenneiden *ruhtinain*en lukumäärän⁸ ja sen, mitä tapahtuu niiden ihmisten sieluille ja ruumiille, joiden kanssa ne ryhtyvät tekemisiin.

¹ Demeterin eli ”kärsivän äidin” mysteerit.

² Satyyrien välityksellä.

³ Tämä tuntuu melko epäilyttävältä ja vaikuttaa lisätyltä. De Mirville yrittää saada ex-noidan vahvistamaan sen, mitä hän sanoo saatanaasta ja hänen hovistaan, että nämä lähettävät pikkupaholaisiaan maailmaan viekoittelemaan ihmiskuntaa ja ilveilemään istunnoissa.

⁴ Tämä ei vaikuta syntiseltä ravinnolta. Se on ollut chelojen ruokavalio tähän päivään asti.

⁵ Oksastanut on oikea ilmaisu. ”Seitsemän rakentajaa oksastaa jumalalliset ja hyvää tekevät voimat kasvi- ja eläinkunnan suureen aineelliseen luontoon joka toinen kierros”, sanoo *Lanooiden katekismus*.

⁶ Maailman ruhtinas ei kuitenkaan ole saatana, kuten kääntäjä yrittää saada meidät uskomaan, vaan planeettojen kollektiivinen joukko. Tämä on pientä teologista panettelua.

⁷ Tässä tarkoitetaan ilmeisesti elementaaleja ja elementaarihenkiä.

⁸ Lukijalle on jo selvinnyt totuus niistä hänen luettuaan tätä teosta.

Minulle selvisi analogia, joka on maanjärityksen ja sateiden, *maan liikkeiden*¹ ja merien liikkeen välillä. Näin *jättiläisten* henget, jotka olivat syöksyneet maanalaiseen pimeyteen ja *näennäisesti* kannattivat maata kuin ihminen, joka kantaa kuormaa harteillaan.²

30-vuotiaana matkustin Kaldeaan tutkimaan ilmaelementin todellista voimaa, jonka jotkut sijoittivat tuleen ja jotkut oppineemmat valoon [âkâshaan]. Minua opetettiin näkemään, että planeetat ovat keskenään yhtä erilaisia kuin Maan kasvit, ja tähdet olivat kuin taistelujärjestykseen asetetut armeijat. Tiesin, että kaldealaiset jakoivat eetterin 365 osaan,³ ja tajusin, että jokainen demoneista, jotka jakoivat sen keskenään,⁴ oli varustettu tuolla aineellisella voimalla, joka salli sen toteuttaa ruhtinaan käskyt ja ohjata kaikki liikkeet siinä [eetterissä].⁵ He [kaldealaiset] selittivät minulle, miten noista ruhtinaista oli tullut osallisia *pimeyden neuvostosta* ollen aina vastakkain valon *neuvoston* kanssa.

Tutustuin *mediatoreihin*, välittäjiin [varmasti eivät ole meedioita, kuten de Mirville selittää!],⁶ ja kun minulle selvisi heidän antamansa [z166] lupaukset, hämmästyin suuresti saadessani selville heidän valojensa ja juhlamenojensa luonteen.⁷

Uskokaa minua, näin pahalaisen, uskokaa minua, olen syleillyt sitä⁸ [kuten noidat sapattina(?)] ja olen keskustellut sen kanssa. Kun olin vielä aivan nuori, hän tervehti minua uuden Jambresin nimellä sanoen minun olevan papinvirkani

¹ Vahinko, ettei katuva *pyhimys* ollut antanut tietojaan maan pyörimisestä ja aurinkokeskisestä järjestelmästä aikaisemmin kirkolle. Se olisi ehkä säästänyt enemmän kuin yhden ihmiselämän – Brunon ensimmäisenä.

² Myös chelat näkevät vihkimyskokeissaan *heille keinotekoisesti aiheutetussa transsissa* harhanäyn maasta, jota kannattaa elefantti, joka on tyhjän päällä seisovan kilpikonnan päällä. Tämän tarkoitus on opettaa heitä erottamaan todellinen epätodellisesta.

³ Koskee vuoden päiviä, myös maan maallisen piirin 7 x 7 -jakoja, jaettuna seitsemään ylempään ja seitsemään alempaan piiriin vastaavine planetaarisine joukkoihin eli ”armeijoihin”.

⁴ Daimon ei ole ”demon”, kuten de Mirville kääntää, vaan henki.

⁵ Kaikki tämä tukee hänen dogmaattisia väitteitään, että Pater Aether eli Jupiter on saatana! ja että ruttosairaudet, vedenpaisumukset ja jopa tuhoisat ukkosilmat tulevat eetterissä asuvilta saatanallisilta sotajoukoilta – hyvä varoitus tiedemiehille!

⁶ Kääntäjä korvaa sanan mediators sanalla mediums, meediat, puolustaen itseään alaviitteessä sanomalla, että Cyprianuksen on täytynyt tarkoittaa nykyisiä meedioita!

⁷ Cyprianus tahtoi yksinkertaisesti vihjata vihkimysmenoihin ja -mysteereihin ja vaiteliaisuuden lupaukseen ja valoihin, jotka sitovat vihityt yhteen. Hänen kääntäjänsä on kuitenkin tehnyt siitä noitasapatin.

⁸ ”Kaksitoista vuosisataa myöhemmin, renessanssin ja uudistuksen aikana, maailma saattoi todeta Lutherin tekevän samoin [syleili pahoista, hän tarkoittanee?] – hänen oman tunnustuksensa mukaan ja samoissa olosuhteissa”, selittää de Mirville alaviitteessä osoittamalla siten kristittyjä sitovaa veljellistä rakkautta. Cyprianus tarkoitti kuitenkin pahalaisella (jos sana on todella alkuperäisessä tekstissä) vihkiäänsä ja hierofantia. Ei kukaan pyhimys – ei edes katuva noita – olisi niin typerä, että puhuisi siitä, miten pahalainen nousi istuimeltaan saattaakseen hänet ovelle, ellei asia olisi päinvastoin.

[vihkimyksen] arvoinen... Hän lupasi minulle jatkuvaa apua elämässäni ja prinsipaliteetin kuoleman jälkeen.¹ Päästyäni suureen kunniaan [adeptiksi] hänen opetuksessaan hän asetti alaisikseni demonien ryhmän, ja kun sanoin hänelle hyvästi, hän huudahti: ”Rohkeutta ja paljon onnea, loistava Cyprianus.” Samalla hän nousi istuimeltaan ja saattoi minut ovelle saattaen siten läsnä olevat syvän ihailun valtaan.²

Jätettyään hyvästit kaldealaiselle vihkijälleen tuo tuleva noita ja pyhimys lähti Antiokiaan. Hänen kertomuksensa ”pahasta teosta” ja myöhemmästä katumuksesta on pitkä, joten lyhennämme sitä. Hänestä tuli monitaitoinen maagikko, jota ympäröi joukko oppilaita ja ”vaarallisen, jumalattoman taidon kandidaatteja”. Hän kuvaa itseään lemmenjuomien jakelijana ja kuolettavien taikasanojen käyttäjänä, joka ”vapauttaa nuoria vaimoja vanhoista aviomiehistään ja turmelee kristittyjä neitsyitä”. Ikävä kyllä Cyprianus itse ei ollut rakkauden yläpuolella. Hän rakastui kauniiseen Justinaan, käännyttyyn neitsyeen yritettyään turhaan saada hänet rakastumaan erääseen Aglaides-nimiseen hurjastelijaan, joka oli ihastunut neitoon. Hän kertoo meille, että ”demonit epäonnistuvat”, ja hän kyllästyi niihin. Tämä vastenmielisyys johti riitaan hänen ja hänen hierofanttinsa välillä, jonka viimeksi mainitun hän itsepintaisesti samasti demoniin. Kiistelyä seuraa turnajaiset jälkimmäisen ja [z167] joidenkin kristittyjen käännyttäneiden välillä, jolloin ”paholainen” tietysti voitetaan. Noita kastetaan lopuksi ja hän vapautuu vihollisestaan. Laskettuaan kaikki magiaa käsittelevät kirjansa Anthimeksen, Antiokian piispan, jalkoihin hänestä tulee pyhimys hänet käännyttäneen kauniin Justinan seurassa. Molemmat kärsivät marttyyrikuoleman keisari Diocletianuksen aikana ja heidät on haudattu vierekkäin Rooman San Giovanni in Laterano -basilikaan, lähelle kastekappelia.

[b174-193]

LUKU 20

IDÄN GUPTA-VIDYÄ JA KABBALA

Pohdimme nyt uudelleen, missä kohdin idän gupta-vidyâ ja kabbala ovat olennaisesti samanlaiset, samalla kun meidän on myös osoitettava niiden filosofisten tulkintojen erilaisuus keskiajalta lähtien.

On myönnettävä, että kabbalistien – sanan merkityksessä niitä okkultismin opiskelijoita, jotka tutkivat juutalaista *kabbalaa* ja tuntevat vähän jos yhtään muuta esoteerista kirjallisuutta tai sen opetuksia – näkemykset ovat synteettisissä johtopäätöksissään yhtä vaihtelevia jo pelkästään *Zoharissa* opetettujen mysteerien suhteen

¹ Jokaisella adeptilla on ”prinsipaliteettinsa [ruhtinaan arvonsa] kuolemansa jälkeen.

² Mikä osoittaa, että kyseessä oli hierofantti ja hänen oppilaansa. Cyprianus osoittautuu yhtä kiitolliseksi kuin useimmat muut käännyttäiset (nykyiset mukaan luettuina) opettajiin ja opastajiin kohtaan.

ja yhtä kaukana totuudesta kuin itse eksaktin tieteen lausumat siitä. Samoin kuin keskiaikaiset ruusuristiläiset ja alkemistit – kuten apotti Trithemius, John Reuchlin, Agrippa, Paracelsus, Robert Fludd, Philalethes jne. – joiden nimeen eurooppalaiset okkultistit vannovat, viimeksi mainitut näkevät juutalaisessa kabbalassa vain universaalien viisauden lähteen. He löytävät siitä salaista tietoa luonnon lähes kaikista metafyyysisistä ja jumalallisista mysteereistä, ja jotkut heistä, mm. Reuchlin, sisällyttävät tähän myös kristillisen *Raamatun* mysteerit. Heille *Zohar* on kristillisen evankeliumin kaikkien mysteerien esoteerinen aarrekammio; ja *Sefer jetsira* on kaikkialla pimeydessä loistava valo ja se avainten säilyttäjä, joka avaa luonnon jokaisen salaisuuden. On taas toinen kysymys, kuinka moni keskiaikaisten kabbalistien nykyinen seuraaja ymmärtää valittujen mestariensa symboliikan todellisen merkityksen. Useimmat heistä eivät ole luultavasti koskaan suoneet edes ohikiitävää ajatusta [z168] sille, että alkemistien käyttämä esoteerinen kieli oli heidän omansa ja että se ilmoitettiin hämärässä muodossa, mihin pakotti heidän aikakautensa monet vaarat, eikä mysteerikielenä, jota pakanaviihityt käyttivät ja jonka alkemistit olivat kääntäneet uudelleen ja verhonneet vielä kerran.

Tilanne on siten seuraava: koska vanhat alkemistit eivät ole jättäneet avainta kirjoituksiinsa, niistä on tullut mysteeri vanhemmassa mysteerissä. *Kabbalaa* tulkitaan ja tarkastellaan vain sen valon avulla, jonka keskiaikaiset mystikot ovat siihen suunnanneet, ja heidän väkinäinen kristologiansa pakotti heidät pukemaan teologisen, dogmaattisen naamion jokaisen muinaisen opetuksen ylle. Tästä seuraa, että jokainen mystikko nykyisten eurooppalaisten ja amerikkalaisten kabbalistiemme keskuudessa tulkitsee vanhat symbolit omalla tavallaan ja jokainen neuvoo vastaavittäjiään kääntymään kolmen ja neljän sadan vuoden takaisten ruusuristiläisten ja alkemistien puoleen. Mystinen kristillinen oppi on keskuspyörre, joka nielaisee jokaisen pakanallisen symbolin, ja kristinusko – antignostinen kristinusko, nykyinen retortti, joka on korvannut alkemistien tislauksastian – on tislannut *kabbalan*, toisin sanoen heprealaisen *Zoharin* ja muut rabbiiniset mystiset teokset täysin tunnistamattomiksi.

Ja nyt on päädytty tähän: Salaisista tieteistä kiinnostuneen tutkijan on uskottava, että symbolisen ”Ikiaikaisen” koko aihepiiri, Makroprosopoksen mahtavan parran jokainen karva, viittaa vain Jeesus Nasarealaisen maallisen elämän historiaan! Ja meille kerrotaan, että ”valitulle enkelien joukolle” opetti ensin *kabbalaa* itse Jehova – joka, häpeämättä, on ajateltava, teki siinä itsestään vain kolmannen sefiran ja naisellisen sellaisen kaiken kukkuraksi. Niin monta kabbalattia, niin monia selityksiä. Jotkut uskoivat – ehkä suuremmalla syyllä kuin toiset – että *kabbalan* sisällyks on se perusta, jolle vapaamuurarius rakentuu, koska nykyinen vapaamuurarius on kieltämättä epäselvä ja hämärä heijastus alkuperäisestä okkulttisesta vapaamuurariudesta, niiden jumalallisten muurarien opetuksesta, jotka vakiinnuttivat esihistoriallisten ja ennen vedenpaisumusta esiintyneiden, todella yli-inhimillisten rakentajien pystyttämien vihkimystempelien mysteerit.

Jotkut esittivät, että *Zoharissa* selitetyt opit koskevat pelkästään maallisia mysteerejä, jotka eivät ole yhtään enempää tekemisissä metafyyssisten käsitteiden – sellaisten kuin sielu tai ihmisen kuolemanjälkeinen elämä – kanssa kuin Moosek-

sen kirjatkaan. Toiset taas – ja nämä ovat todellisia kabbalisteja, jotka [z169] ovat saaneet ohjeensa vihityiltä juutalaisilta rabbeilta – vakuuttavat, että joskin kahden oppineimman keskiaikaisen kabbalistin, John Reuchlinin ja Paracelcuksen – edellisen ollessa uskonpuhdistuksen isä ja jälkimmäisen roomalaiskatolinen ainakin päällisin puolin – uskontunnustukset eroavat toisistaan, *Zohar* ei voi sisältää paljonkaan kristinuskon oppeja muodossa tai toisessa. Toisin sanoen he väittävät, että kabbalististen teosten numeerinen kieli opettaa universaaleja totuuksia – eikä mitään uskontoa erityisesti. Ne, jotka esittävät tämän näkökohdan, ovat täysin oikeassa sanoessaan, että *Zoharissa* ja muussa kabbalistisessa kirjallisuudessa käytetty mysteerikieli oli kerran käsittämättömän kaukana menneisyydessä ihmiskunnan universaali kieli. Mutta he ovat täysin väärässä, jos he lisäävät tähän tosiasiaan sen kestävämmän teorian, että *tämä kieli oli heprealaisten keksimä tai heidän alkuperäistä omaisuuttaan, joilta heprealaisilta muut kansat lainasivat sen.*

He ovat väärässä, koska, vaikka rabbi Shim'on ben Johai'n *Zohar* (זוהר, ZHR), ”Loisto”, on todella häneltä lähtöisin – hänen poikansa rabbi Eleazar kokosi sihteerinsä rabbi Abban avustamana kuolleen isänsä kabbalistiset opetukset teokseksi, jota kutsutaan *Zohariksi* – nuo opetukset eivät olleet rabbi Shim'onin, kuten guptavidyâ osoittaa. Ne ovat yhtä vanhoja kuin itse juutalainen kansa ja vielä vanhempia. Lyhyesti sanottuna, kirjoitukset, jotka kulkevat nykyään rabbi Shim'onin *Zoharin* nimellä, ovat jotakuinkin yhtä alkuperäisiä kuin egyptiläiset synkronistiset taulut sen jälkeen kun Eusebios oli käsitellyt niitä tai Paavalin *kirjeet* sen jälkeen kun ”Pyhä Kirkko” oli korjannut ja muuttanut niitä.¹

Luokaamme pikainen silmäys taaksepäin historiaan ja [z170] tuon saman *Zoharin* koettelemuksiin, siten kuin luotettava perimätieto ja asiakirjat kertovat niistä. Meidän ei tarvitse pysähtyä keskustelemaan siitä, kirjoitettiin se ensimmäisellä vuosisadalla ennen vai jälkeen Kristuksen. Meille riittää, kun tiedämme, että juutalaisten keskuudessa on kaikkina aikoina ollut kabbalistista kirjallisuutta. Vaikka sen alkuperää voidaan historiallisesti seurata vain Babylonian vankeuden aikaan asti, kuitenkin *Pentateukista* aina *Talmudiin* asti tuon kirjallisuuden asiakirjat kirjoitettiin aina eräänlaisella mysteerikielellä. Ne olivat itse asiassa sarja symbolista muistitietoa, jonka juutalaiset olivat kopioineet egyptiläisistä ja kaldealaisista pyhäköistä soveltaen ne vain omaan kansalliseen historiaansa – jos sitä voidaan kutsua historiaksi. Me väitämme nyt – ja sitä eivät kiellä ennakkoluuloisimmatkaan kabbalistit – että vaikka kabbalallinen oppi oli kulkenut suullisesti pitkiä ajanjakso-

¹ Tämä voidaan todistaa vain yhdellä muistiin merkityllä esimerkillä. G. Pico della Mirandola todetessaan, että *kabbalassa* oli enemmän kristinuskoa kuin juutalaisuutta, ja löytäessään siitä oppeja kolminaisuudesta, inkarnaatiosta ja Jeesuksen jumaluudesta jne., lopetti asian todistelun kehotukseen, jonka hän osoitti suurelle maailmalle Roomasta. Kuten Christian D. Ginsburg osoittaa [”kabbalististen tutkimustensa seurauksena Mirandola julkaisi vuonna 1486, vasta 24-vuotiaana, 900 teesiä, joista ilmoitettiin Roomassa. Hän ryhtyi puolistamaan niitä kaikkien eurooppalaisten oppineiden läsnä ollessa, jotka hän kutsui ikuisen kaupunkiin luvaten vastata heidän matkakustannuksistaan.” (Ginsburgin tutkielmat *The Essenes ja The Kabbalah...* vuoden 1974 painoksessa s. 206.) – Z.]

ja aina viimeisimpiin esikristillisiin tannaiitteihin asti ja vaikka Daavid ja Salomo ovat saattaneetkin olla suuria adepteja siinä, kuten väitetään, kuitenkaan kukaan ei uskaltanut kirjoittaa sitä muistiin ennen Shim'on ben Johain aikakautta. Lyhyesti, kabbalistisesta kirjallisuudesta tavattavaa tietoa ei tallennettu kirjalliseen muotoon ennen kuin ajanlaskumme ensimmäisellä vuosisadalla.

Kriitikossa tämä herättää seuraavia ajatuksia: Samalla kun löydämme Intiasta *Vedat* ja brahmalaisen kirjallisuuden, joka on kirjoitettu ja toimitettu kauan sitten ennen kristillistä kautta – orientalistienkin on myönnettävä parin tuhannen vuoden ikä vanhemmille käsikirjoituksille; samalla kun *Genesisin* tärkeimmät allegoriat on tallennettu babylonialaisiin laattoihin vuosisatoja ennen ajanlaskuamme; samalla kun egyptiläiset sarkofagit todistavat vuosittain juutalaisten lainaamien ja kopioiden oppien alkuperästä, kuitenkin juutalaisten monoteismi ylenetään ja heitetään kaikkien pakanakansojen kasvoja vasten, ja niin kutsuttu kristillinen ilmestys sijoitetaan kaikkien muiden yläpuolelle, kuten Aurinko on katulamppurivien yläpuolella. Tiedetään kuitenkin aivan hyvin, kun on päästy varmuuteen epäilyksistä tai arvostelusta, ettei mikään nykyiselle sukupolvelle kulkeutunut käsikirjoitus, oli se sitten kabbalallinen, talmudistinen tai kristillinen, ole varhaisemmalta ajalta kuin ajanlaskumme ensimmäisiltä vuosisadoilta. Tätä ei sitä vastoin voida varmasti koskaan sanoa egyptiläisistä papyruksista, kaldealaisista laatoista eikä myöskään joistakin itämaisista kirjoituksista.

Mutta rajoittakaamme nykyinen tutkimuksemme *kabbalaan* ja pääasiassa *Zohariin*, jota kutsutaan myös *midrashiksi*. Tämän kirjan, jonka [z171] opetukset toimitettiin ensimmäisen kerran 70–110 a.D., tiedetään olleen kadoksissa, ja sen sisältöä on hajotettu kauttaaltaan lukuisiksi pienemmiksi käsikirjoituksiksi aina kolmanneltoista vuosisadalle asti. Ajatus, että sen oli koonnut Moses de León Valladolidista, Espanjasta, uskotellen sen olevan Shim'on ben Johain esitys, on naurettava, mutta Munk suhtautui siihen suopeasti – vaikka hän osoittaa enemmän kuin yhden uuden lisäyksen *Zoharissa*. Samalla on enemmän kuin varmaa, että Moses de León kirjoitti nykyisen *Zoharin kirjan*, ja kootussa muodossaan se on väritykseltään kristillisempi kuin moni aito kristillinen teos. Munk esittää syyn siihen sanomalla, että on ilmeistä, että tekijä ”käytti muinaisia asiakirjoja, niiden joukossa tiettyjä *midrasheja* eli perimätietojen ja Raamatun selitysten kokoelmia, joita emme omista nykyisin”.¹

Myös todisteena siitä, että tieto *Zoharissa* opetetusta esoteerisesta järjestelmästä tuli juutalaisille hyvin myöhään – joka tapauksessa, että se oli ollut niin kauan unohduksissa, etteivät de Leónin tekemät uudistukset ja lisäykset aiheuttaneet mitään kritiikkiä vaan otettiin kiitollisina vastaan – Munk lainaa juutalaiselta asiantuntijalta, Tholuckilta, seuraavan tiedon: Haya Gaon, joka kuoli vuonna 1038, on tietämämme mukaan ensimmäinen tekijä, joka kehitti [ja täydellisti] *sefirot*-teorian, ja hän antoi sefiroteille nimet, jotka tapaamme tri Jellinekin käyttämien kabbalisten nimien joukosta. Moses ben Shem-Tob de León, joka oli läheisessä yhteydessä

¹ [Ks. B. C. W., Vol. VIII, s. 216.]

syyrialaisiin ja kaldealaisiin kristittyihin kirjanoppineisiin, valtuutettiin jälkimmäisten avulla hankkimaan tietoa joistakin gnostisista kirjoituksista.¹

Sefer jetsiran (Luomisen kirjan) taas – vaikka sitä pidetään Abrahamin kirjoittamana ja vaikka se on hyvin arkaainen sisällöltään – mainitsee ensimmäisen kerran Jehuda ha-Levi (*Khozarissaan*) 1000-luvulla. *Zohar* ja *jetsira* ovat kummatkin kaikkien myöhempien kabbalististen teosten aarraittoja. Katsotaanpa nyt, kuinka paljon heprealaiseen pyhään kaanoniin on luottamista.

Sana kabbala tulee juuresta ”ottaa vastaan” ja se merkitsee samaa kuin sanskritin *smriti* (vastaanottaa [z172] perimätiedon kautta) – suullista opetusmenetelmää, joka siirtyi pappissukupolvelta toiselle, kuten brahmalaiset kirjat siirtyivät ennen kuin ne saivat kirjallisen muodon. Kabbalistiset opit tulivat juutalaisille kaldealaisilta. Ja jos Mooses tunsu vihittyjen alkuperäisen ja universaalien kielen, kuten jokainen egyptiläinen pappi tunsu, ja oli siten perehtynyt numerjärjestelmään, jolle se perustui, hän on voinut kirjoittaa – ja me sanomme että hän on kirjoittanut – *Genesiksen* ja muita ”kirjakääröjä”. Ne viisi kirjaa, jotka tunnetaan nyt hänen nimellään, *Pentateukki*, eivät kuitenkaan ole alkuperäisiä Mooseksen aikakirjoja.² Niitä ei myöskään kirjoitettu vanhoilla heprealaisilla neliökirjaimilla, ei liioin samarialaisilla kirjoitusmerkeillä, sillä kummatkin kirjaimet kuuluvat myöhempään aikakauteen kuin Mooseksen ajalle, ja hepreaa – sellaisena kuin se nyt tunnetaan – ei ollut edes olemassa suuren lainantajan päivinä, ei kielenä eikä aakkosina.

Koska maailma ei yleensä arvosta lainkaan selostuksia, jotka sisältyvät idän salaisen opin aikakirjoihin, ja koska lukijalle – jotta hän ymmärtäisi ja tulisi vakuutuneeksi – on esitettävä tuttuja nimiä ja käytettävä todisteita asiakirjoista, jotka ovat kaikkien käytettävissä, seuraavat tosiasiat voivat ehkä osoittaa, etteivät väitteemme perustu pelkästään okkulttien aikakirjojen opetuksiin:

1) Klaproth, suuri orientalisti ja oppinut, kielsi ehdottomasti nk. heprealaisten aakkosten korkean iän sillä perusteella, että heprealaiset neliökirjoitusmerkit, joilla Raamatun käsikirjoitukset on kirjoitettu ja joita me käytämme painamisessa, olivat todennäköisesti peräisin palmyralaisesta kirjoituksesta tai jostakin toisesta semiläisestä kirjaimistosta. Näin ollen heprealainen *Raamattu* on kirjoitettu pelkästään heprealaisten sanojen kaldealaisilla äännekerkeillä.

Edesmennyt tri Kenealy huomautti asiaankuuluvasti, että juutalaiset ja kristityt luottavat

Kuolleen ja melkein tuntemattoman kielen äännekirjoitukseen, joka on yhtä vaikeatajuinen kuin nuolenpääkirjoitus Assyrian vuorilla.³

¹ Tämä selostus on koottu Isaac Meyerin *Qabbalahista*, s. 10. eteenpäin.

² Kymmenessä käskyssä ei ole yhtään ajatusta, jolla ei olisi ollut vastine tai parafrasi niissä uskonkappaleissa ja siveysopeissa, jotka tunnettiin egyptiläisten keskuudessa kauan ennen Mooseksen ja Aaronin aikaa. (Mooseksen laki kopio egyptiläisistä lähteistä: ks. *Geometry in Religion*, Lontoo, E. W. Allen, 1890.)

³ *Book of God. Apocalypse of Adam-Oannes*, Kenealy, s. 383 [Lontoo, Reeves & Turner, 1867.] Viittaus Klaprothiin on myös tällä sivulla.

[z173]

2) Yritykset palauttaa heprealainen neliökirjoitus Esran aikaan (458 eaa.) ovat kaikki epäonnistuneet.

3) Väitetään, että juutalaiset ottivat aakkosensa babylonialaisilta vankeutensa aikana. Mutta on oppineita, jotka eivät ulota nykyisiä heprealaisia neliökirjaimia kauemmaksi kuin ajanlaskumme neljännelle vuosisadalle.¹

Heprealaiseen Raamattuun pätee aivan sama kuin jos Homeros painettaisiin ei kreikkalaisilla vaan englantilaisilla kirjaimilla tai jos Shakespearen teokset kirjoitettaisiin burmalaisin äännemerkein.²

4) Niiden, jotka väittävät, että muinainen heprea on sama kuin syyrian tai kaldean kieli, on katsottava mitä sanotaan *Jeremiassa*, jossa Herra pannaan uhkaamaan Israelin huonetta tuomalla sitä vastaan kaldealaisten mahtava ja ikivanha kansa:

Kansa, jonka kieltä ette tunne, jonka puhetta ette ymmärrä.³

Piispa Walton⁴ lainasi tätä kohtaa sitä oletusta vastaan, että kaldea ja heprea ovat yksi ja sama, ja hänen piti ratkaista kysymys.

5) Mooseksen todellinen heprea oli kadonnut 70 vuoden vankeuden jälkeen, kun israelilaiset toivat mukanaan kaldean kielen ja sekoittivat sen omaan kieleensä. Sulautuminen johti kaldeankieliseen murteelliseen muotoon heprean kielen värittäessä sitä hitusen ja lakatessa olemasta tuolloin puhuttu kieli.⁵

[z174] Väitteemme, että nykyinen *Vanha testamentti* ei sisällä alkuperäisiä Mooseksen kirjoja, todistetaan sillä, että

1. Samarialaiset hylkäsivät juutalaiset kanoniset kirjat ja *heidän* ”Mooseksen lakinsa”. He eivät huoli Daavidin *Psalmeja* eivätkä profeettoja, eivät *Talmudia* eivätkä *Mishnaa*: he hyväksyvät vain todelliset Mooseksen kirjat, jotka ovat aivan erilainen laitos.⁶ He sanovat, että talmudistit ovat turmelleet Mooseksen ja Joosuan kirjat tunnistamattomiksi.

¹ Ks. *Asiat. Journ.*, N.S. vii, s. 275, jota Kenealy lainannut.

² *Book of God*, main. kohta.

³ *Jer.* 5:15.

⁴ *Prolegomena*, iii, 13, Kenealyn lainaus, s. 385.

⁵ Ks. *Book of God*, s. 385. ”On huolehdittava siitä”, sanoo Butler (jota Kenealy lainaa, s. 489) ”että erottaa hepreankielisen *Pentateukin*, joka on kirjoitettu samarialaisella aakkostolla, samariankielisestä versiosta. Kaikkein tärkein ero samarian- ja hepreankielisessä tekstissä koskee vedenpaisumuksen ja Abrahamin syntymän välisen ajanjakson pituutta. Samariankielisessä tekstissä se on muutamaa vuosisataa pitempi kuin hepreankielisessä tekstissä. Ja *Septuagintassa* se on muutamaa vuosisataa pitempi kuin samarialaisessa tekstissä. On huomattava, että *Versio vulgatan* autenttisessa käännöksessä roomalaiskatolinen kirkko seuraa heprealaisen tekstin arviointia, ja marttyyrihistoriassaan se seuraa Septuagintan arviota”, kummankin tekstin ollessa sen väitteen mukaan inspiroituja.

⁶ Ks. past. Joseph Wolffin *Journal*, s. 200. [Lainattu teokseen *Book of God*, s. 382–383.]

2. Etelä-Intian Cochinin ”mustilla juutalaisilla” – jotka eivät tiedä mitään Babylonian vankeudesta tai *kymmenestä* ”kadonneesta heimosta” (viimeksi mainittu on rabbien puhdas keksintö), mikä osoittaa, että näiden juutalaisten on täytynyt tulla Intiaan ennen vuotta 600 eaa. – on Mooseksen kirjansa, jota he eivät näytä kenellekään. Nämä lakikirjat eroavat suuresti nykyisistä kirjakääröistä. Eikä niitä ole kirjoitettu heprealaisilla neliökirjaimilla (puoleksi kaldealaisilla ja puoleksi palmyralaisilla kirjainmerkeillä) vaan muinaisaikaisilla kirjaimilla, kuten yksi heistä vaakuutti meille. Nämä kirjaimet ovat täysin tuntemattomat muille paitsi heille itselleen ja joillekin samarialaisille.

3. Krimin karaim-juutalaiset – jotka kutsuvat itseään Israelin, ts. saddukealaisten, oikeiden lasten jälkeläisiksi – eivät hyväksy synagogan *Tooraa* eivätkä *Pentateukkia*, hylkäävät juutalaisten sapatin (pitäen perjantain), eivät hyväksy profeettojen kirjoja eivätkä *psalmeja* – muuta kuin omat Mooseksen kirjansa ja sen, mitä he kutsuvat hänen ainoaksi oikeaksi laikseen.

Tämä tekee selväksi sen, että juutalaisten *kabbala* on vain vääristynyt kaiku kaldealaisen salaisesta opista ja todellinen *kabbala* on löydettävissä vain kaldealaisesta *Lukujen kirjasta*, joka on nykyisin joidenkin persialaisten suufien hallussa. Kaikkien vanhojen kansojen perimätiedot perustuivat arjalaisen salaisen opin perimätietoihin. Jokainen kansa on voinut tähän päivään asti viitata omaan rotuunsa kuuluvaan viisaaseen, joka oli saanut alkuperäisen ilmoituksen enemmän tai vähemmän jumalalliselta olennoilta ja oli merkinnyt sen muistiin tämän alaisena. Samoin oli juutalaisten laita. He olivat saaneet okkulttisen kosmogoniansa ja lakinsa vihityltään Moosekselta ja ovat pilanneet ne nyt täysin.

[z175] Ädi on opissamme kaikkien ensimmäisten ihmisten, ts. ensimmäisten puhuvien rotujen yleisnimi kussakin seitsemässä vyöhykkeessä – tästä johtuu luultavasti Ad-am. Ja tällaisille jokaisen kansan ensimmäisille ihmisille kerrotaan opetetun luomisen jumalallisia mysteerejä. Niinpä saabalaiset (suufien teoksessa säilyneen perimätiedon mukaan) sanovat, että kun ”kolmas ensimmäinen ihminen” lähti Intian naapurimaasta Baabeliin, hänelle annettiin puu,¹ sitten toinen ja kolmas puu, jonka lehdet kertoivat kaikkien rotujen historian. ”Kolmas ensimmäinen ihminen” tarkoitti ihmistä, joka kuului kolmanteen kantarotuun, ja kuitenkin saabalaiset kutsuivat häntä Adamiksi. Ylä-Egyptin arabit ja islaminuskoiset yleensä ovat tallentaneet perimätiedon, että enkeli Azazel tuo sanoman Jumalan Viisaussanasta Aadamille aina kun hän jälleensyntyy. Suufit selittävät tämän lisäämällä, että tämä kirja annetaan jokaiselle Seli-Allahille (”Jumalan valitulle”) hänen viisaitaan varten. Kabbalistien esittämä kertomus, että enkeli Raziel otti pois Aadamilta hänelle ennen hänen lankeemustaan annetun kirjan (täynnä mysteerejä ja merkkejä sekä tapahtumia, jotka olivat tapahtuneet, tapahtuivat tai tulivat tapahtumaan) hänen lankeemuksensa jälkeen, koskee kaikkia kansoja eikä vain juutalaisia. Raziel antoi sen kuitenkin hänelle takaisin, etteivät ihmiset kadottaisi sen viisautta ja opastusta. Tuon kertomuksen mukaan Aadam toimitti tämän kirjan Setille, joka antoi sen Henokille ja tämä Abrahamille jne. peräkkäin jokaisen sukupolven viisaimmal-

¹ Puu on symbolisesti kirja – kuten pylväk on sen eräs toinen synonyymi.

le. Sillä Berossos kertoo puolestaan, että Xisuthros¹ kokosi kirjan kirjoittaen sen jumaluutensa johdolla, ja tuo kirja kaivettiin maahan Ziparassa² eli Sipparassa, Auringon kaupungissa, Ba-bel-on-ya'ssa ja kaivettiin ylös pitkän ajan kuluttua sekä jätettiin säilytettäväksi Belosin [Bel] temppeliin. Juuri tästä kirjasta Berossos otti historiansa jumalien ja puolijumalien vedenpaisumusta varhaisemmista dynastioista. Aelianus (*Nimrodissa*) puhuu haukasta (Auringon vertauskuva), joka alkuaikoina toi egyptiläisille kirjan, joka sisälsi tiedon heidän uskonnostaan. Saabalaisten *Sam-Sam* [z176] on myös kabbala, kuten on arabien *Zem-Zem* (*Viisauden lähde*).³

Eräs hyvin oppinut kabbalisti kertoo Seyffarthin väittävän, että vanha egyptin kieli oli vain vanha heprealainen tai seemiläinen murre. Avustajamme mukaan hän todistaa tämän lähettämällä tälle noin 500 sanaa, jotka esiintyvät kummassakin kielessä. Mielestämme tämä todistaa kovin vähän. Se osoittaa vain, että nämä kaksi kansaa elivät yhdessä vuosisatoja ja että ennen kuin juutalaiset sovitivat kaldean aakkoset foneettiseen kieleensä, he olivat omaksuneet vanhan koptin eli egyptin kielen. Israelilaiset kirjoitukset saivat kätkeyn viisautensa alkuperäisestä viisaususkonnosta, joka oli muiden kirjoitusten lähde. Sen arvoa alensi vain kovasti se, että sitä käytettiin tämän maailman asioihin ja mysteereihin korkeampien ja aina läsnä olevien, vaikkakin näkymättömien piirien asioiden ja mysteerien sijasta. Heidän kansallista historiaansa, sikäli kuin he voivat väittää heillä olleen mitään autonomiaa ennen paluutaan Babylonin vankeudesta, ei voida seurata yhtään kauemmaksi kuin Mooseksen aikaan. Abrahamin kieli – jos zerialaisilla (Saturnus, ajan vertauskuva, ”Sar”, ”Saros”, ”kierros”) voidaan sanoa olleen mitään kieltä – ei ollut heprea vaan kaldea, ehkä arabia ja vielä todennäköisemmin jokin vanha Intian murre. Tämän osoittavat lukuisat todisteet, joista muutamia esitetään tässä. Niiden miellyttämiseksi, jotka uskovat lujasti ja itsepintaisesti *Raamatun* kronologiaan, ellemme todellakaan runno maapallomme vuosia Prokrusteen vuoteessa 7 000 vuoteen, on ilmeistä, ettei hepreaa voi kutsua vanhaksi kieleksi pelkästään siksi, että Aadamin oletettiin käyttäneen sitä Edenissä. Bunsen sanoo *Egypt's Place in Universal History* -teoksessa:

Välittömästi Abrahamiin yhdistetyssä kaldealaisessa heimossa huomaamme muistumia ajankohdista, jotka on turmeltu ja käsitetty väärin tavallisten ihmisten sukutauluiksi tai ajanjaksojen vertauskuviksi. Abrahamilaiset muistot heimoista ulottuvat vähintään 3 000 vuotta Jaakobin isoisää kauemmaksi.⁴

Juutalaisten *Raamattu* on ollut esoteerinen kirja kätkeytyssä merkityksessään, mutta tämä merkitys ei ole pysynyt yhtenä ja samana koko ajan Mooseksen päivis-

¹ [Ziusudra eli Gilgamesh-epoksen Utnapishtim.]

² Mooseksen vaimoa, yhtä Midianin papin seitsemästä tyttärestä, kutsutaan Sipporaksi. Jetro, Midianin pappi, vihki Mooseksen, ja Sippora, yksi seitsemästä tyttärestä, on yksinkertaisesti yksi seitsemästä okkulttisesta voimasta, jotka hierofantin oletettiin ja oletetaan siirtävän vihittävälle oppilaalle.

³ Ks. tätä varten *Book of God*, s. 244, 250.

⁴ Bunsen, *main. teos*, Vol. V, s. 85.

tä lähtien. Ottaen huomioon rajoitetun tilan, jonka voimme antaa tälle aiheelle, on hyödytöntä yrittää esittää [z177] mitään yksityiskohtaista historiaa nk. *Pentateukin* vaiheista, ja sitä paitsi historia tunnetaan liian hyvin tarvitakseen pitkällisiä esityksiä. Olipa Mooseksen luomiskirja – *Genesiksestä* profeettoihin – ollut mikä tahansa, tämän päivän *Pentateukki* ei ole kuitenkaan sama. Riittää kun lukee Erasmuksen ja jopa Sir Isaac Newtonin kritiikin havaitakseen selvästi, että heprealaisia kirjoituksia oli peukaloitu ja muotoiltu uudelleen, ne olivat olleet kadoksissa ja kirjoitettiin uudelleen monia kertoja ennen Esran aikoja.

Tämä Esra puolestaan voi vielä jonakin päivänä osoittautua Azaraksi, kaldealaiseksi tulen ja aurinkojumalan papiksi, luopioksi, joka, koska halusi tulla hallitsijaksi ja luoda etnarkian, käskynhaltijakunnan, korjasi vanhoja kadonneita juutalaisia kirjoja omalla tavallaan. Esoteeristen numerojen eli symboliikan salaiseen järjestelmään perehtyneen oli helppo liittää yhteen tapahtumia erillisistä kirjoista, joita eri heimot olivat säilyttäneet, ja tehdä niistä ilmeisen harmoninen kertomus luomisesta ja juutalaisen rodun kehityksestä. Mutta kätkeyssä merkityksessään *Pentateukki Genesiksestä Deuteronomiumin* viimeiseen sanaan asti on symbolinen kertomus sukupuolista, ja astronomisten ja fysiologisten esitysten alta paljastuu fal-lismin apoteoosi.¹ Sen rinnastus on kuitenkin vain näennäinen, ja ihmiskäsi esiintyy joka hetki, se tavataan kaikkialla ”Jumalan kirjassa”. Siten Edomin kuninkaat keskustelevat *Genesiksessä* ennen kuin kukaan kuningas oli hallinnut Israelissa; Mooses selostaa oman kuolemansa ja Aaron kuolee kaksi kertaa ja haudataan kahden eri paikkaan, puhumattakaan muista pikkuseikoista. Kabbalisteille ne ovat pikkuasioita. He näet tietävät, etteivät nämä kaikki tapahtumat ole historiaa, vaan ovat yksinkertaisesti peite, jolla verhotaan ja kätketään erilaisia fysiologisia erikoisuuksia. Kuitenkin vakavalle kristitylle, joka hyväksyy kaikki nämä ”pimeät sanonnat” hyvässä uskossa, se merkitsee paljon. Vapaamuurarit voivat hyvin pitää Salomoa myyttinä,² koska he eivät menetä [z178] sillä mitään. Ovathan näet kaikki heidän salaisuutensa kabbalistisia ja allegorisia – joka tapauksessa ainakin niille harvoille, jotka ymmärtävät niitä. Kuitenkin Salomosta, Daavidin pojasta, josta Jeesus saadaan polveutumaan, luopuminen aiheuttaa kristitylle todellisen sekaannuksen. Mutta vaikuttaa oudolta, kun jopa kabbalistit voivat väittää, että oppineiden hallussa nykyisin olevat Raamatun kääröjen heprealaiset tekstit ovat hyvin

¹ Kuten selvästi osoitetaan kirjassa *The Source of Measures* ja muissa teoksissa.

² Eivät edes vapaamuurarit väittäisi Salomon *todella* olleen olemassa. Kuten Kenealy osoittaa, ei Herodotos, Platon eikä kukaan muukaan arvostettu kirjoittaja mainitse häntä. Hän sanoo, että on mitä kummallisinta, ”ettei historioitsija Herodotos huomannut juutalaista kansaa, jota vain muutama vuosi aikaisemmin oli hallinnut mahtava Salomo koko loistossaan, jolle tuskin veti vertoja suurimmat hallitsijat, kuluttaen lähes *kahdeksan miljardia yksikköä* kultaa temppeleihin. Herodotos kirjoitti toisaalta Egyptistä ja toisaalta Babyloniasta vierailleen kummassakin paikassa ja ohitti miltei välttämättä muutaman mailin päästä kansallisen Jerusalemin loistavan pääkaupungin! Miten tämä selittyy?” hän kysyy (s. 457). Paitsi että Israelin kahdentoista heimon olemassaolosta ei ole mitään todisteita, ei erittäin täsmällinen historioitsija Herodotoskaan, joka oli Assyriassa Esran vaikuttaessa, edes maininnut israelilaisia. Herodotos syntyi vuonna 484 eaa. Miten on tämän laita?

vanhoja. Sillä on varmasti historiallinen tosiseikka, joka perustuu itse juutalaisten ja samoin kristittyjen tunnustuksiin, että

Sen jälkeen kun kirjoitukset olivat hävinneet Nebukadnessarin orjuudessa, Esra, leeviläinen, persialaisten kuninkaan Artakserkseen aikainen pappi, tultuaan inspiroiduksi, saneli profetian vallassa uudelleen kaikki vanhat kirjoitukset.¹

On uskottava vahvasti ”Esraan” ja varsinkin hänen hyvään uskoonsa hyväksyäkseen käytössä olevat kopiot aitoina Mooseksen kirjoina. Sillä

Olettaen, että ne kopiot tai paremminkin äännekermit, jotka Hilkiä ja Esra sekä monet nimettömät toimittajat olivat tehneet, olivat todella oikeita ja aitoja, Antiokhoksen on täytynyt hävittää ne kokonaan. Nykyään olemassa olevan *Vanhan testamentin* version täytyy olla Juudaksen [Makkabilaisen] tai joidenkin tuntemattomien toimittajien tekemä, todennäköisesti seitsemänkymmenen miehen kreikasta kääntämä, kauan Jeesuksen julkisen esiintymisen ja kuoleman jälkeen.²

Sen vuoksi *Raamatun* tarkkuus nykyisessä muodossaan (heprealaiset tekstit) riippuu *Septuagintan* aitoudesta. Meille kerrotaan, että sen puolestaan kirjoitti ihmeellisesti eräät seitsemänkymmentä miestä kreikaksi, ja alkuperäiskappaleen ollessa kadoksissa siitä ajasta lähtien meidän tekstimme on käännetty takaisin hepreaksi tuosta kielestä. Mutta tässä todisteiden noidankehässä meidän on vielä kerran luotettava kahden juutalaisen – Josefuksen ja Filon [z179] Aleksandrialaisen – hyvään uskoon, näiden kahden historioitsijan ollessa ainoat todistajat sen puolesta, että *Septuaginta* kirjoitettiin kerrotuissa olosuhteissa. Ja kuitenkin juuri nämä olosuhteet ovat hyvin epämääräisiä herättääkseen luottamusta. Sillä mitä Josefus kertoo meille? Hän sanoo, että Ptolemaios Filadelfos halutessaan lukea heprealaisen lain kreikaksi kirjoitti Eleasarille, juutalaisten ylipapille pyytäen tätä lähettämään hänelle kustakin kahdestatoista heimosta kuusi miestä käännöstyötä suorittamaan. Aristeeas alentuu esittämään sitten todella ihmeellisen kertomuksen näistä Israelin kahdentoista suvun seitsemästäkymmenestäkahdesta miehestä, jotka eristettyinä eräälle saarelle laativat käännöksen täsmälleen 72 päivässä jne.

Kaikki tämä on hyvin ylentävää eikä lukijalla juuri olisi syytä epäillä kertomusta, ellei ”10 kadonnutta heimoa” olisi pantu esittämään osiaan siinä. Kuinka nämä vuosina 700–900 eaa. kadonneet heimot saattoivat lähettää kukin kuusi ihmistä muutamia vuosisatoja myöhemmin tyydyttämään Ptolemaioksen oikkua ja kadotakseen vielä kerran heti sen jälkeen näköpiiristä? Totisesti ihme.

Meidän odotetaan kuitenkin pitävän sellaisia asiakirjoja kuin *Septuaginta* suoranaisena jumalallisena ilmoituksena. Tällaiset asiakirjat kirjoitettiin alun perin kielellä, josta kukaan ei tiedä mitään, ja kirjoittajat ovat itse asiassa myyttisiä, ja ne kirjoitettiin ajankohtina, joista kukaan ei voi edes esittää puolustettavissa olevia

¹ Clemens, *Stromateis*, I, xii.

² *Book of God*, s. 408.

arvioita Noista asiakirjoja ei ole jäljellä alkuperäiskappaleita liuskankaan vertaa. Kuitenkin ihmiset puhuvat itsepintaisesti muinaisesta hepreasta, ikään kuin olisi joku ihminen maailmassa, joka nykyään tietäisi jonkun sanan siitä. Hepreaa tunnettiin todellakin niin vähän, että sekä *Septuaginta* että *Uusi testamentti* oli kirjoitettava *pakanallisella* (kreikan) kielellä, eikä siihen sanottu sen parempaa syytä kuin mitä Hutchinson sanoo, nimittäin että Pyhä Henki tahtoi kirjoittaa *Uuden testamentin* kreikaksi.

Hepreaa pidettiin hyvin vanhana, mutta kuitenkaan siitä ei ole mitään jälkeä missään vanhoissa monumenteissa, ei edes Kaldeassa. Lukuisten erilaisten piirto- ja kirjoitusten joukosta, joita on löydetty tuon maan raunioista:

Yhtäkään heprealais-kaldealaista kirjainta tai kieltä *ei ole koskaan löydetty*.

Yhtä ainutta autenttista muistorahaa tai korukiveä tästä uudenmallisesta kirjainmerkistä ei ole myöskään koskaan löydetty, joka ulottaisi sen edes Jeesuksen päiviin.¹

[z180] Alkuperäinen *Danielin kirja* on kirjoitettu murteella, joka on sekoitus hepreaa ja arameaa. Se ei ole edes kaldeaa lukuun ottamatta muutamia säkeitä, jotka on lisätty myöhemmin. Sir W. Jonesin ja muiden orientalistien mukaan Persian vanhimmat löydettävissä olevat kielet ovat kaldea ja sanskrit, eikä niissä ole jälkeäkään hepreasta. Olisi kovin hämmästyttävää, jos niissä olisi, koska filologien tuntema heprea ei ole peräisin vanhemmalta ajalta kuin 500 eaa., ja sen kirjainmerkit ovat paljon myöhemmältä ajalta. Siten, samalla kun todelliset heprean kirjainmerkit, elleivät ne ole kokonaan kadonneet, ovat kuitenkin niin toivottomasti muuttuneet –

Aakkosten pelkkä tarkastelu osoittaa, että niitä on muovailtu ja tehty säännöllisiksi, missä työssä joillekin kirjaimille luonteenomaisia tunnusmerkkejä *on typistetty*, jotta ne olisi saatu enemmän neliömäisiksi ja yhtenäisiksi² –

että vain samarialainen vihitty rabbi tai ”jainalainen” voisi lukea niitä, niin masoreettisten merkkien uusi järjestelmä on tehnyt niistä sfinksiarvoituksen kaikille. Vokaali- ja lukumerkit esiintyvät nykyisin kaikissa myöhemmissä käsikirjoituksissa ja niiden avulla tekstistä voidaan saada irti mitä tahansa. Heprealainen oppinut voi tulkita tekstejä ihan miten haluaa. Esimerkiksi riittänee kaksi Kenealyn mainitsemaa kohtaa.

¹ *Book of God*, s. 453.

² *Asiatic Journal*, vii, s. 275, lainannut Kenealy, s. 384.

Ensimmäisessä Mooseksen kirjassa 49:21 sanotaan:

Naftali on *nopea peura, hän antaa kauniita sanoja;*

Pienellä merkkien vaihdoksella Bochart muuttaa tämän:

Naftali on *levittyvä puu, joka työntää esiin kauniita oksia.*

Samoin *Psalmieissa 29:9* sanotaan:

Herran ääni *saattaa peurat poikimaan, se raastaa paljaiksi metsät.*

Tilalle piispa Lowth esittää:

Herran ääni *lyö tammen, ja paljastaa metsät.*

Sama heprean sana merkitsee Jumala ja Ei mitään...¹

Mitä tulee joidenkin kabbalistien esittämään väitteeseen, että joskus muinoin oli yksi tieto ja yksi kieli, olemme samaa mieltä heidän kanssaan, ja väite on täysin oikea. Asian selvittämiseksi on vain lisättävä, että tämä tieto ja kieli on [z181] ollut esoteerista aina atlantislaisten uppoamisesta lähtien. Myytti Babylonin tornista on yhteydessä tuohon pakolliseen vaihteluun. Syntiin lankeavia ihmisiä ei enää pidetty luotettavina vastaanottamaan sellaista tietoa, joten oltuaan yleistä se rajoitettiin harvoille. Niinpä, kun ”yksi kieli” – eli mysteerikieli – kiellettiin vähitellen myöhemmiltä sukupolvilta, kaikki kansat rajoittuivat kukin omaan kansalliseen kieleensä. Unohdettuaan alkuperäisen viisauksielen he ilmoittivat, että Herra – eräs Java-Aleimin mysteerien pääherroista eli hierofanteista – oli sekoittanut koko maailman kielet niin, etteivät syntiset voineet enää ymmärtää toistensa puhetta.

Mutta vihittyjä oli jäljellä jokaisessa maassa ja kansassa, ja israelilaisilla, kuten muillakin oli oppineet adeptinsa. Eräs avain tähän universaaliin tietoon on puhdas geometrinen ja numeerinen järjestelmä, jossa jokaisen suuren kansakunnan aakkosten kirjaimella on numeerinen arvonsa,² ja lisäksi tavujen ja synonyymien vaihtelujärjestelmä, joka saavuttaa täydellisyyden Intian okkulttisissa menetelmissä ja jota ei tietenkään ole juutalaisilla. Juutalaiset käyttivät ensimmäistä järjestelmää – johon sisältyy elementtejä geometriasta ja numerojärjestelmästä – esoteerisen uskonnustunnuksensa kätkemiseksi yleisen ja kansallisen, monoteistisen uskonnon verholla. Oppineet ja ”ateistiset” saddukeukset, mahtavien fariseusten ja näiden Baby-

¹ *Book of God*, s. 385.

² Puhuessaan sanskritin kielen sanojen kätketystä merkityksestä T. Subba Row esittää hienossa artikkelissaan ”Eläinradan 12 merkkiä” joitakin neuvoja, jotka auttavat tutkijaa selvittämään ”muinaisen sanskritinkielisen nimistön syvää merkitystä... vanhoissa arjalaisissa myyteissä... 1) On saatava selville sanasta käytetyt synonyymit, joilla on eri merkityksiä. 2) On selvitettävä sanan muodostavien kirjainten numerologinen yhteisarvo muinaisissa tantrisissa teoksissa annettujen ohjeiden mukaisesti. (*Tāntrika śhāstra* – manausta ja magi-aa käsitteleviä teoksia.) 3) On tutkittava muinaisia myyttejä tai allegorioita, jos niistä löytyisi jokin, jolla on jokin erityinen yhteys kyseisen sanan kanssa. 4) On muuteltava sanojen eri tavuja ja tutkittava näistä muodostuneita uusia yhdistelmiä ja niiden merkityksiä jne.” Mutta hän ei esitä olennaisinta sääntöä ja epäilemättä hän on oikeassa. *Tāntrika śhāstrat* ovat yhtä vanhoja kuin itse magia. Ovatko nekin lainanneet esoterisminsa heprealaisilta? [Vrt. T. Subba Row, *Esoteerisiä kirjoituksia*, s. 66.]

loniasta tuomien sekavien käsitysten suurimmat viholliset, olivat viimeiset, jotka tunsivat tuon järjestelmän mestarillisesti. Kyllä, saddukeukset, [z182] illusionismin kannattajat, jotka väittivät, että sielu, enkelit ja kaikki samanlaiset olennot olivat harhakuvia, koska ne olivat tilapäisiä – osoittaen siten omaksuneensa idän esoterismin. Ja koska he hylkäsivät kaikki muut kirjat ja kirjoitukset paitsi Mooseksen lain, näyttää siltä, että viimeksi mainitun on täytynyt olla aivan erilainen kuin se nyt on.¹

Edellä oleva on kirjoitettu kabbalistimme huomioon ottaen. Suurina oppineina, kuten jotkut heistä epäilemättä ovat, he ovat kuitenkin väärässä ripustaessaan uskonsa harput talmudisen kehityksen pajuihin – joko neliö- tai suippokirjaimisiin heprealaisiin kääroihin, joita nyt on meidän julkisissa kirjastoissamme, museoissamme tai jopa paleografian tutkijoiden kokoelmissa. Koko maailmassa ei ole jäljellä puoltakaan tusinaa kopiota Mooseksen oikeista heprealaisista kääroistä. Ja kuten muutama sivu taaksepäin osoitimme, ne, joilla on hallussaan nuo kopiot, eivät tahdo erota niistä tai edes sallia tutkittavan niitä millään ehdolla. Miten voi siis kukaan kabbalisti väittää heprealaisen esoterismin olevan vanhemman ja sanoa, kuten eräs kirjeenvaihtajamme kertoo, että heprea on tullut [z183] paljon kaukaisemmasta menneisyydestä kuin mikään niistä (joko egyptin tai jopa sanskritin kieli!) ja että se oli niiden lähde tai lähempänä vanhaa alkuperäistä lähdeä kuin mikään muu niistä?²

¹ Heidän perustajansa Sadok oli Antigonos Sokolaisen kautta Simon Oikeamielisen oppilas. Heillä oli oma salainen *Lakikirjansa* jo heidän lahkonsa perustamisesta lähtien (noin 400 eaa.). Tätä teosta eivät suuret joukot tunteneet. Eroamisen aikana samarialaiset tunsivat vain *Mooseksen lakikirjan* ja *Joosuan kirjan*. Heidän *Pentateukkinsa* on paljon vanhempi ja se eroaa *Septuagintasta*. Vuonna 168 eaa. ryöstettiin Jerusalemin temppeli [ks. Burder, *The Genuine Works of Josephus*, II, s. 331–335, New York, Dodd, Mead & Co., 1879], ja sen salaiset kirjat – nimittäin Esran laatima ja Juudas Makkabilaisen viimeisteleämä *Raamattu* – katosivat...minkä jälkeen *masora* täydensi (jopa Esran vielä kerran järjestämän *Raamatun*) hävitystyön, joka alkoi haarakirjaimien vaihtamisesta neliökirjaimiin. Sen vuoksi saddukeukset hylkäsivät fariseusten hyväksymän myöhemmän *Pentateukin* ja nauroivat sille. Heitä kutsutaan tavallisesti ateisteiksi. Tämä tuntuu kuitenkin mahdottomalta, koska nuo oppineet miehet, jotka eivät salanneet vapaa-ajatteluaan, lähettivät joukostaan korkeimmat juutalaiset ylipapit. Kuinka fariseukset ja kaksi muuta uskovaa ja hurskasta lakkoa saattoivat sallia sen, että surullisen kuuluisia ateisteja valittiin sellaisiin paikkoihin? Yltiöhartaiden ja persoonalliseen, antropomorfiseen Jumalaan uskovien on vaikea löytää vastausta tähän, mutta se on helppoa niille, jotka hyväksyvät tosiasiat. Saddukeuksia kutsuttiin ateisteiksi, koska he uskoivat samoin kuin vihitty Mooses uskoi, eroten siten hyvin suuresti siitä Moosekses-ta, josta oli tehty juutalainen lainsäätäjän ja Siinainvuoren päähenkilö.

² Kun suuren pyramidin mitat ovat Piazza Smythen ja *The Source of Measures* -kirjan tekijän mukaan samat kuin Salomon temppelin, liiton arkin jne. mitat ja kun Gizehin pyramidi osoitetaan astronomisten laskelmien perusteella rakennetun 4950 eaa. ja kun Mooses ei ole kirjoittanut kirjojaan – todisteiden mukaan – edes puolella välissäkään tuota aikaa ennen ajanlaskumme alkua, miten tämä selittyy? Jos joku lainasi toiselta, faraot eivät varmasti lainanneet Moosekselta. Jopa filologia osoittaa, ettei vain egyptin kieli, vaan myös mongolia on vanhempi kuin heprea.

Kuten kirjeenvaihtajamme sanoo: ”Tulen joka päivä yhä vakuuttuneemmaksi siitä, että kaukana menneisyydessä oli *mahtava sivistys suunnattomine oppeineen, ja sillä oli yhteinen kieli koko maailmassa. Sen sisin olemus voidaan löytää nyt olemassa olevista palasista.*”

On kyllä ollut mahtava sivistys ja vielä mahtavampi salainen oppi ja tieto, jonka koko ulottuvuutta ei voida koskaan selvittää pelkästään geometrian ja *kabbalan* avulla. Sillä suureen sisäänkäyntioveen on seitsemän avainta, eikä yksi tai edes kaksi avainta voi koskaan avata sitä riittävästi näyttääkseen muuta kuin vilahduksen siitä, mitä sisällä on.

Jokaisen oppineen täytyy tietää, että heprealaisissa kirjoituksissa on selvästi havaittavissa kaksi erilaista tyyliä, kaksi *oppisuuntaa*, niin sanoaksemme: elohistinen ja jehovistinen. Niihin kuuluvat vastaavat osat ovat niin sekoittuneet, ne on sotkettu myöhemmin niin perusteellisesti, että melkein kaikki ulkoiset tunnusmerkit ovat kadonneet. Kuitenkin tiedetään lisäksi, että oli kaksi vastakkaista koulukuntaa: toinen opetti esoteerisia, toinen eksoteerisia eli teologisia oppeja ja toisen suunnan edustajat, elohistit, olivat näkijöitä (*ro'e*), kun taas toisen suunnan edustajat, jehovistit, olivat profeettoja (*nabi*).¹ Viimeksi mainitut, joista tuli myöhemmin rabbeja, olivat yleensä vain nimellisesti profeettoja virallisen asemansa nojalla, kuten pavia kutsutaan [z184] Jumalan innoittamaksi erehtymättömäksi valtuutetuksi. Elohistit tarkoittivat lisäksi Elohimilla ”voimia” samastaen jumaluutensa luontoon, kuten salaisessa opissa. Jehovistit puolestaan tekivät Jehovasta ulkoisen persoonallisen Jumalan ja käyttivät sanaa yksinkertaisesti fallisena symbolina – monet heistä eivät edes uskoneet metafyyssiseen abstraktiseen luontoon ja yhdistivät kaiken maalliseen asteikkoon. Lopuksi, elohistit tekivät ihmisestä Elohimin jumalallisen, ruumiillistuneen kuvan, joka ilmeni ensin kaikessa luomisessa. Jehovistit osoittivat hänen olevan viimeinen, eläimellisen luomisen kruunattu kirkkaus, sen sijaan että hän olisi kaikkien havaittavien olentojen pää maan päällä. (Jotkut kabbalistit muuttavat tämän täysin, mutta muutos johtuu teksteihin tahallaan tehdyistä epäselvyyksistä, varsinkin *Genesiksen* neljässä ensimmäisessä luvussa.)

Zoharista voimme löytää kuvauksen, joka kertoo Ain Sufista, läntisestä eli seemiläisestä Parabrahmanista. Seuraavat kohdat ovat hyvin lähellä vedantalaista ihannetta:

Luominen [kehittynyt universumi] on sen vaate, millä ei ole nimeä, vaate, joka on *kudottu jumaluuden omasta olemuksesta.*²

¹ Tämä yksin osoittaa, kuinka Mooseksen kirjoja on peukaloitu. *Ensimmäisessä Samuelin kirjassa* (9:9) sanotaan: ”Sillä sitä, mitä nyt sanotaan profeetaksi [*nabi*], kutsuttiin muinoin näkijäksi [*ro'e*].” Koska nyt ennen *Samuelia* sanaa ”*ro'e*” ei tavata missään *Pentateukissa*, vaan sen tilalla on aina ”*nabi*”, tämä osoittaa selvästi, että Mooseksen teksti on korvattu myöhempien leeviläisten tekstillä. (Perusteellisempia yksityiskohtia varten katsokaa teol. tri D. Jenningsin *Jewish Antiquities*.)

² *Zohar*, I, 2a. [Ks. myös *Zohar* (Bereshith, *Genesis*), käänt. Nurho de Manhar (salan.), Wizards Bookshelf, San Diego, 1980.]

Sen mikä on Ajin eli ”ei mitään” ja taivaallisen ihmisen välillä on kuitenkin persoonaton ensimmäinen syy, josta sanotaan:

Ennen kuin Se antoi mitään hahmoa tälle maailmalle, ennen kuin Se synnytti mitään muotoa, Se oli yksin, ilman minkään muun muotoa tai hahmoa. Kuka sitten voi käsittää Sitä, tietää millainen Se oli ennen luomista, koska Se oli muodoton? Tästä syystä on kiellettyä kuvata Sitä millään muodolla, hahmolla tai edes Sen pyhällä nimellä, pelkällä kirjaimella tai pelkällä pisteellä.¹

Seuraava lause on kuitenkin ilmeinen myöhempi lisäys, sillä se kiinnittää huomion aivan vastakkaiseen väitteeseen:

Ja sanat (5. Moos. 4:15) viittaavat tähän – ”Sinä päivänä, jona Herra puhui teille... te ette nähneet minkäänlaista hahmoa”.

Mutta tämä viite 5. Mooseksen kirjan neljänteen lukuun on hyvin kömpelö, kun viidennessä luvussa mainitaan Jumalan puhuvan ”kasvoista kasvoihin” ihmisten kanssa.

[z185] Raamatussa ei yksikään Jehovalle annettu nimi viittaa *kabbalan* Ain Sufiin eli persoonattomaan alkusyyhyyn (joka on logos), vaan ne kaikki viittaavat *emanaatioihin*.

Se sanoo:

Sillä vaikka paljastaakseen meille itsensä salainen kaikesta salaisesta lähetti kymmenen emanaatiota [sefirot], joita kutsutaan *Jumalan muodoksi, taivaallisen ihmisen muodoksi*, kuitenkin koska myös tämä loistava muoto oli liian häikäisevä näöllemme, sen oli otettava toinen muoto eli oli pukeuduttava toiseen vaatteeseen, *joka on universumi*. Sen vuoksi universumi eli näkyvä maailma on kaukaisempi laajentuma jumalallisen olemuksesta ja sitä kutsutaan kabbalassa ”*Jumalan vaatteeksi*”.²

Tämä on kaikkien hindulaisten *purânoiden*, varsinkin *Vishnupurânan* oppi. Vishnu täyttää universumin ja on tuo universumi. Brahmâ astuu maailmanmunaan ja virtaa siitä ulos universumina. Brahmâ jopa kuolee sen mukana ja jäljelle jää vain Brahman, persoonaton, ikuinen, syntymätön ja rajoittamaton. Kaldealaisten ja myöhemmin juutalaisten Ain Suf on epäilemättä kopio vedalaisesta jumaluudesta, kun taas ”taivaallinen Aadam”, makrokosmos, jossa yhdistyy olentojen summa ja joka on näkyvän universumin olemus, on saanut alkunsa *purânan* Brahmâsta. *Sod’issa*, ”Lain salaisuudessa”, tunnistamme ilmauksia, joita on käytetty *gupta-vidyân*, salaisen tiedon, vanhimmissa katkelmissa. Eikä ole liian uskaliaista sanoa, että jopa omaan erikoiseen rabbiiniseen *hepreaansa* täysin perehtynyt rabbi käsittäisi sen salaisuudet perusteellisesti vasta sitten, kun hän lisäisi oppineisuuteensa

¹ Zohar, 42 B.

² Zohar, i, 2a. Ks. tri Christian David Ginsburgin artikkeli, *The Cabbalah, its Doctrines, Developments and Literature*.

myös vakavaa tietoa hindulaisista filosofioista. Tutkikaamme esimerkin vuoksi *Dzyanin kirjan* ensimmäistä säikeistöä.

Salaisen opin tavoin *Zohar* edellyttää universaalia, ikuista olemusta, joka on passiivinen – koska se on absoluuttinen – kaikessa, mitä ihminen kutsuu ominaisuuksiksi. Esigeneettinen tai esikosminen kolminaisuus on puhdas metafyyssinen abstraktio. Käsite kolminaisesta hypostaasista yhdessä ainoassa tuntemattomassa jumalallisessa olemuksessa on yhtä vanha kuin puhe ja ajatus. [z186] Hiranyagarbha, Hari ja Shankara – luoja, säilyttäjä ja hävittäjä – ovat sen kolme ilmennyttä ominaisuutta, ilmeten ja häviten kosmoksen mukana, näkyvä kolmio, niin sanoaksemme, aina näkymättömän ympyrän tasolla. Tämä on ajattelevan ihmiskunnan alkuperäinen juuriajatus, pythagoralainen kolmio, joka virtaa aina salassa olevasta monadista eli keskipisteestä.

Platon puhuu siitä, ja Plotinos kutsuu sitä muinaiseksi opiksi, josta Cudworth huomauttaa, että

Koska Orfeus, Pythagoras ja Platon, jotka kaikki pitivät kiinni jumalallisten hypostaasien kolminaisuudesta, saivat epäilemättä oppinsa egyptiläisiltä, lienee kohtuullista olettaa, että egyptiläiset saivat ne samoin jostakin muualta.¹

Egyptiläiset saivat varmasti kolminaisuutensa intialaisilta. Wilson huomauttaa aivan oikein:

Koska kreikkalaiset ja egyptiläiset selostukset ovat paljon sekavammat ja epätydyttävämmät kuin hindujen selostukset, on mitä todennäköisintä, että löydämme hindujen keskuudesta opin, joka on sekä alkuperäisimmässä että systemaattisimmassa ja merkityksellisimmässä muodossa.²

Tämä on siten sen merkitys:

”Pimeys yksin täytti rajattoman kaiken, sillä Isä, Äiti ja Poika olivat vielä kerran yhtä.”³

Avaruus oli, ja se on aina, niin kuin se on manvantarojen välillä. Universumi esikosmisessa tilassaan oli vielä kerran homogeeninen ja yksi – aspektiensa ulkopuolella. Tämä oli kabbalistinen ja on nyt kristillinen opetus.

Kuten *Zoharissa* alituisesti osoitetaan, ääretön ykseys eli Ain Suf on aina inhimillisen ajattelun ja käsityskyvyn ulkopuolella. Ja huomaamme, että *Sefer jetsirassa* Jumalan Henkeä – logosta, ei itse jumaluutta – kutsutaan Yhdeksi.

Yksi on elävän Jumalan Henki... Jumalan, joka elää ikuisesti. Ääni, [Hengen] Henki ja Sana: tämä on Pyhä Henki⁴

¹ Ralph Cudworth, *Intellectual System of the Universe*, I, iii, Lontoo, Thomas Tegg, 1845. Lainannut Wilson, *Vishnupurâna*, vol. I, s. 14 av.

² *Vishnupurâna*, I, 14. [H. H. Wilson ed., Lontoo, John Murray, 1840.]

³ Runo I, 5 [*Salainen oppi*, I, s. 69.]

⁴ *Sefer jetsira*, I, § 9.

[z187] – ja nelinäisyys. Tästä kuutiosta virtaa koko kosmos.

Salainen oppi sanoo:

Se kutsuttiin elämään. Mystinen kuutio, jossa lepää luova idea, ilmenevä mantra [eli artikuloitu puhe – Vâch] ja pyhä purusha [kummatkin alkuaineen säteilyjä] ovat olemassa ikuisuudessa jumalallisessa substanssissa uinuvassa tilassaan

– pralayan aikana.

Ja *Sefer jetsirassa*, kun kolme yhdessä on määrä kutsua olemiseen – shekhinahin ilmennyksen kautta; shekhinah on ensimmäinen säteily ilmenneessä kosmoksessa –, ”Jumalan Henki” eli numero yksi¹ hedelmöittää ja herättää kaksinaisen voiman, numero kahden, ilman, ja numero kolmen, veden. Näissä ”ovat pimeys ja tyhjiys, muta ja lanta”, mikä on kaaos, tohu-va-bohu [’autius ja tyhjiys’]. Ilma ja vesi emanoivat numero neljän, eetterin eli tulen, pojan. Tämä on kabbalistinen nelinäisyys. Tämä neljäs numero, joka ilmenneessä kosmoksessa on yksi eli luova Jumala, on hindujen ”vanhin”, Sanat, *Vedojen* Prajâpati ja bramiinien Brahmâ – taivaallinen androgyyni, koska hänestä tulee miehinen vasta erottaututtuaan kahdeksi ruumiiksi, Vâchiksi ja Virâjiksi. Kabbalistien mukaan hän on aluksi Jod-Havah, josta tulee vasta myöhemmin Jehovah, kuten Virâj, hänen prototyyppinsä. Erottaututtuaan adam kadmonina Aadamiiksi ja Eevaksi muodottomassa ja Kain-Abeliksi puoleksi objektiivisessa maailmassa hänestä tuli lopulta Jod-Havah eli mies ja nainen Henokissa, Setin pojassa.

Yhdysanan Jehovah – josta vokaloimatta voidaan saada melkein mitä tahansa – todellinen merkitys on: miehet ja naiset eli ihmiskunta, joka on muodostunut kahdesta sukupuolestaan. *Genesiksen* ensimmäisestä luvusta neljännen luvun loppuun jokainen nimi on muutos toisesta nimestä, ja jokainen henkilöahmo on samalla kertaa joku toinen. Kabbalisti [z188] seuraa Jehovan jälkiä Maan Aadamista Setiin, Aadamin kolmanteen poikaan – tai paremminkin rotuun.² Siten Set on miehinen Jehova. Enos ollen muutos Kainista ja Abelista on miehinen ja naisellinen Jehova eli meidän ihmiskuntamme. Hindulaisuuden Brahmâ-Virâj, Virâj-Manu ja Manu-Vaivasvata tyttäreineen ja vaimoineen, Vâch, tarjoavat parhaimman analogian näille henkilöahmoille – sille, joka haluaa nähdä vaivaa tutkiakseen aihetta sekä *raamatusta* että *purânoista*. Brahmâsta sanotaan, että hän loi itsensä Manuna ja että hän oli syntynyt alkuperäisestä itsestään ja oli sama kuin se, samalla kun hän muodosti

¹ Ilmenneessä tilassaan siitä tulee kymmenen, universumi. Kaldealaisessa *kabbalassa* se on sukupuoleton. Juutalaisessa shekhinah on naisellinen, ja varhaiskristityt ja gnostikot pitivät Pyhää Henkeä naisellisena voimana. *Lukujen kirjassa* sanasta shekhinah pudotetaan lopussa oleva h-kirjain, joka tekee siitä naisellisen nimen. Nârâyana, vetten päällä liikkuja, on myös sukupuoleton; mutta me uskomme vakaasti, että shekhinah ja daiviprakti, ”logoksen valo”, ovat yksi ja sama asia filosofisesti.

² Elohim loi Aadamin tomusta, ja hänessä Jehova-Bina erottautuu Eevaksi, minkä jälkeen Jumalan miehinen osa tulee käärmeeksi, viettelee itsensä Eevassa, sitten luo itsensä hänessä Kainiksi, siirtyy Setiin ja poistuu Henokista, Ihmisen Pojasta eli ihmiskunnasta Jod-Havahina.

naisellisen osan, ”Shata-rûpan” (satamuotoisen). Tässä hindulaisessa Eevassa, ”kaikkien elävien olentojen äidissä”, Brahmâ loi Virâjin, joka on hän itse, mutta alemmalla tasolla, kuten Kain on Jehova alemmalla tasolla: kummatkin ovat kolmannen Rodun ensimmäisiä miehiä. Hepreankielinen Jumalan nimi (יהוה) kuvaa samaa ajatusta. Luettuna oikealta vasemmalle ”Jod” (י) on isä, ”He” (ה) äiti, ”Vau” (ו) poika ja ”He” (ה) toistettuna sanan lopussa on siittäminen ja synnyttäminen, aineellisuus. Tämä on varmasti riittävä syy siihen, miksi juutalaisten ja kristittyjen Jumalan pitäisi olla yhtä persoonallinen kuin puhtasoppisen, eksoteerisen hindulaisuuden miehinin Brahmâ, Vishnu tai Shiva.

Siten termi Jhvh yksin – se on nykyisin hyväksytty ”ainoan elävän [miehisen] Jumalan” nimeksi – antaa, vakavasti tutkittuna, ei vain koko *Olennon* mysteeriä (raamatullisessa merkityksessä), vaan myös okkulttisen teogonian mysteerin korkeimmasta jumalallisesta olennosta, järjestyksessä kolmannesta, aina ihmiseen asti. Kuten parhaat hepreakieliset tuntijat osoittavat:

Sanallinen יהיה eli Hajah eli E-j-e merkitsee olemista, olla olemassa, kun taas היה eli Hajah eli H-j-e tarkoittaa elämistä, *olemassaolon liikettä*.¹

Tästä syystä Eeva kuvaa kehitystä ja luonnon ei koskaan lakkaavaa ”tulemistä”. Jos nyt otamme miltei kääntämättömässä olevan sanskritin kielen sanan Sat, joka merkitsee [z189] ehdottoman muuttumattoman olemisen eli ole-misen (be-ness) – kuten eräs pätevä hinduokkultisti sen ilmaisee – todellisuutta, emme löydä samaa merkitsevää sanaa muista kielistä, mutta voimme pitää eniten muistuttavana sanaa ”Ain” tai En Suf”, rajaton oleminen. Termi Hajah, ”olla”, passiivisena, muuttumattomana, kuitenkin ilmenneenä olemassaolona voidaan silloin ehkä ilmaista sanskritin sanalla Jîvâtman, universaali elämä tai sielu, toisarvoisessa ja kosmisessa merkityksessään, kun taas ”Hajah”, ”elää”, ”olemassaolon liikkeenä” on yksinkertaisesti prâna, aina muuttuva elämä objektiivisessa merkityksessään. Tämän kolmannen kategorian yläpäästä okkultisti löytää Jehovan – äidin, Bina, ja isän, Arelim. Tämä selviää *Zoharista*, kun sefirotin emanaatio ja kehitys selitetään: ensin Ain Suf, sitten shekhinah, rajattoman valon verho tai vaate, sitten Sefira tai kadmon ja siten muodostaen neljännen, rajattomasta valosta lähteneen henkisen substanssin. Tätä Sefiraa kutsutaan kruunuksi, Keter, ja sillä on lisäksi kuusi muuta nimeä – kaikkiaan seitsemän. Nimet ovat: 1. Keter, 2. Iäkäs, 3. Alkupiste, 4. Valkea pää, 5. Pitkät kasvot, 6. Tutkimaton korkeus, 7. Ehejeh (”minä olen”).² Tämän seitsemäisen Sefiran sanotaan sisältävän yhdeksän sefiraa. Mutta ennen kuin osoitamme, miten hän ne synnytti, lukekaamme sefirotia koskeva selitys *Talmudista*, joka esittää sen muinaisaikaisena perimätietona, eli kabbalasta.

¹ *The Source of Measures*, s. 8.

² Tämä samastaa Sefiran, kolmannen voiman, Herra Jehovaan, joka sanoo Moosekselle palavasta pensaasta: ”(Tässä) olen” (2. Moos. 3:4). Tähän aikaan ”Herrasta” ei ollut vielä tullut Jehovaa. Se joka puhui ei ollut ainoa miehineni Jumala vaan ilmennyt Elohim eli sefirot ilmenneessä seitsemän kollektiivissaan, joka sisältyi kolminaiseen Sefiraan.

On olemassa kolme sefirot-ryhmää: 1. sefirot, joita kutsutaan ”jumalaisiksi ominaisuuksiksi” (kolmiluku pyhässä nelinäisyydessä); 2. sideerinen (persoonallinen) sefirot; 3. metafyyminen sefirot eli Jehovan kiertoilmaus, jotka ovat kolme ensimmäistä sefiraa (Keter, Hokhma ja Bina); loput seitsemän ovat ”Läsnäolon (sen vuoksi myös planeettojen) seitsemän” persoonallista ”henkeä”. Näistä puhuttaessa tarkoitetaan enkeleitä, vaikkei siksi, että niitä on seitsemän, vaan koska ne edustavat seitsemää sefiraa, joihin sisältyy enkelien universaalisuus.

Tämä osoittaa, a) että kun ensimmäiset neljä sefirotia [z190] erotetaan kolmen neljänä – sefiran ollessa niiden synteesi – jää jäljelle vain seitsemän sefirotia, kuten on seitsemän rishia; näistä tulee kymmenen, kun kvaternaari, neljä eli ensimmäinen jumalallinen kuutio hajotetaan yksiköksi; ja b) että samalla kun Jehova on saatettu nähdä jumaluutena, jos hänet sisällytetään sefirojen – kollektiivinen Elohim eli nelinäinen, näkymätön Keter – kolmeen jumalalliseen ryhmään tai järjestykseen, kun kerran hänestä tulee miehinen Jumala, hän ei ole enää muuta kuin yksi alemman ryhmän rakentajista – juutalainen Brahmâ.¹ Tätä yritetään kuvata.

Ensimmäinen Sefira, sisältäen muut yhdeksän, synnytti ne tässä järjestyksessä: 2) Hokhma (eli viisautta), maskuliininen aktiivinen voima, jota kuvaa jumalallinen nimi Jah; ja muutoksena tai kehityksenä alempiin muotoihin tässä tapauksessa – siitä tulee ofanim (eli pyörät, aineen kosminen pyöriminen) sotajoukossa eli enkelijoukossa. Tästä Hokhmasta emanoitui naisellinen passiivinen voima nimeltään 3) järki, Bina, jonka jumalallinen nimi on Jehova ja jonka enkelinimi rakentajien ja sotajoukkojen keskuudessa on *Arelim*.² Näiden kahden voiman, miehisen ja naisellisen (eli Hokhma ja Bina) liitosta emanoituivat kaikki muut sefirotit, rakentajien seitsemän luokkaa. Jos nyt kutsumme Jehovaa hänen jumalallisella nimellään, hänestä tulee parhaassa tapauksessa ja suoraa päätä ”naisellinen passiivinen” voima kaaoksessa. Ja jos tarkastelemme häntä miehisenä Jumalana, hän ei ole muuta kuin yksi monista, enkeli, *Arelim*. Mutta jos mennään analyysissä äärimmäisyyteen ja jos hänelle sallitaan hänen miehinen nimensä Jah, viisautta, vielääkään hän ei ole ”korkein ja ainoa elävä jumala”. Sillä hän sisältyy monien muiden mukana Sefiraan, ja itse Sefira on kolmas voima okkultismissa, vaikka sitä pidetään ensimmäisenä [z191] eksoteerisessa *kabbalassa* – ja on lisäksi vähempimerkityksinen kuin vedalainen Aditi eli avaruuden alkuvesi, josta tulee monen muutoksen jälkeen kabbalistien astraalivalo.

¹ Bramiinit olivat viisaita synnytsaateessaan, kun he luopuivat asteittain, ei mistään muusta kuin tästä syystä, Brahmâsta ja kiinnittivät vähemmän huomiota häneen yksilönä kuin kehenkään muuhun jumaluuteen. Abstraktisena synteessinä he palvoivat häntä kollektiivisesti ja jokaisessa jumalassa, joista kukin edustaa häntä. Brahmâna, miehisenä, hän on paljon alempana kuin Shiva, lingam, joka esittää universaalia synnyttämistä, tai Vishnu, säilyttäjä – sekä Shivan että Vishnun ollessa elämän uudelleensynnyttäjiä hävityksen jälkeen. Kristityille tekisi varmasti hyvää seurata heidän esimerkkiään ja palvoa Jumalaa hengessä eikä miehisenä Luojana.

² Monikollinen sana merkiten kollektiivista joukkoa yleisesti, ”vahvaa leijonaa” sananmuokkaisesti.

Siten *kabbala* siinä muodossa kuin se nyt on osoittautuu hyvin tärkeäksi teokseksi selittäessään *Raamatun* allegorioita ja ”pimeitä sanontoja”. Luomismysteerejä koskevana esoteerisena teoksena se on miltei arvoton nykyisessä pilatussa muodossaan ellei sitä tarkastella kaldealaisen *Lukujen kirjan* tai idän salatieteen eli esoteerisen viisauden oppien avulla. Läntisillä kansoilla ei ole alkuperäistä *kabbalaa* eikä myöskään Mooseksen *Raamattua*.

Lopuksi, on osoitettu sekä sisäisen että ulkoisen todistuksen avulla käyttäen parhaiden eurooppalaisten heprean kielen tuntijoiden lausuntoja sekä oppineiden juutalaisten rabbinien itsensä vakuutteluja, että ”muinainen asiakirja muodostaa oleellisen perustan *Raamatulle*, joka sai hyvin huomattavia lisäyksiä ja täydennyksiä”, ja että ”*Pentateukki* syntyi alkuperäisestä tai vanhemmasta asiakirjasta täydentävien asiakirjojen avulla”. Sen vuoksi *Lukujen kirjan* puuttuessa¹ lännen kabbalistit ovat vasta sitten oikeutetut tulemaan ehdottomiin johtopäätöksiinsä, kun heillä on käsillään joitakin tosiseikkoja ainakin tuosta ”muinaisesta asiakirjasta” – tosiseikkoja, jotka löytyvät nyt hajanaisina egyptiläisistä papyruskääröistä, assyrialaisista laatoista ja perimätiedoista, joita viimeisten nasiirien oppilaiden perilliset ovat säilyttäneet. Sen sijaan useimmat heistä hyväksyvät auktoriteeteikseen ja erehtymättömiksi oppaikseen Fabre d’Olivetin – joka oli suunnattoman oppinut ja pohdiskeleva, mutta ei lännen eikä idän kabbalisti tai okkultisti – sekä muurari Ragonin, tuon ”lesken pojista” suurimman, joka oli vielä vähemmän orientalisti kuin d’Olivet, sillä oppineisuus sanskritin kielessä oli miltei tuntematonta näiden kummankin korkeasti oppineen aikoihin.

[z192] [b194-204]

LUKU 21

HEPREALAISIA ALLEGORIOITA

Miten voi kukaan kabbalisti, joka on tutustunut edellä olevaan, tehdä johtopäätöksensä alkuperäisten juutalaisten esoteeristen uskomusten suhteen pelkästään sen perusteella, mitä hän nyt löytää juutalaisista kirjakääröistä? Miten kukaan oppinut voi esittää mitään *lopullisena* johtopäätöksensä, vaikka epäilemättä nyt onkin löydetty yksi universaalien kielen avaimista, avain, joka johtaa puhtaan geometrisen järjestelmän numeeriseen lukemiseen? Nykyinen kabbalistinen pohdiskelu vastaa nykyajan ”spekulatiivista vapaamuurariutta”. Sillä kuten viimeksi mainittu yrittää turhaan yhdistää itsensä temppelien vanhaan – tai paremminkin muinaisaikaiseen – vapaamuurariuteen epäonnistuen yhdistämisessään, koska kaikkien sen väitteiden on osoitettu olevan virheellisiä arkeologisesta näkökulmasta, samoin käy myös kabbalistisen pohdiskelun. Kuten ihmiskunnalle ei voida paljastaa mitään tavoitte-

¹ Kirjoittaja omistaa vain muutamia poimintoja, yhteensä muutama tusina sivua, sanatarkkoja lainauksia tuosta korvaamattomasta teoksesta, josta on ehkä enää jäljellä vain pari kolme kopiota.

lemisen arvoista luonnon mysteeriä ratkaisemalla, oliko Hiram-Abi elävä sidonilainen rakentaja vai aurinkomyytti, mitään uutta tietoa ei myöskään lisätä okkulttiseen tietoon niiden eksoteeristen erioikeuksien yksityiskohtien avulla, jotka Numa Pompilius oli suonut Collegia Fabrorumille. Pikemmin on siinä käytettyjä symboleja tutkittava arjalaisessa valossa, koska ikivanhojen vihkimysten koko symboliikka tuli länteen idän auringonvalon mukana. Huomaamme kuitenkin erittäin oppineiden muurarien ja symbolien tutkijoiden vakuuttavan, etteivät nämä mystiset symbolit ja merkit, jotka ovat yleensä peräisin suunnattoman kaukaa menneisyydestä, olleet muuta kuin näytös ovelasta luonnonfallismista tai primitiivisen tyypologian vertauskuvia. Kuinka paljon lähempänä totuutta onkaan *The Source of Measures* -kirjan tekijä, joka selittää, että *Raamatun* inhimilliset ja numerologiset rakenne-elementit eivät sulje pois sen henkisiä elementtejä, vaikkakin kovin harvat ymmärtävät niitä nykyisin. Lainaamamme sanat ovat yhtä vakuuttavia kuin ne ovat tosia.

Kuinka toivottoman sokaisevaksi tekee tietämättömyydestä johtuva vertauskuvien taikauskoinen käyttö, kun ne pannaan palvelemaan verenvuodatusta ja kidutusta kaikenlaisten uskonnollisten kulttien propagandisten määräysten tähden. Kun ajattelee *Molokin*, *Baalin* tai *Dagonin* palvonnan kauhuja, Konstantinuksen hurmeessa kastaman ristin johdolla aiheutettuja verivirtoja maallisen kirkon varhaisvaiheessa... kun ajattelee kaikkea tätä ja sitten sitä, että syy kaikkeen oli ollut yksinkertaisesti tiedon puute, miten lukea oikeaa *Molokia*, *Baalialia*, *Dagonia*, *ristiä* ja *t'philliniä*, joilla kaikilla oli tavallinen alkunsa ja [z193] jotka eivät lopultakaan olleet muuta kuin puhdas ja luonnollinen matemaattinen esitys... on taipuvainen tuntemaan itsensä kurjan tietämättömäksi ja menettämään luottamuksensa siihen, mitä kutsutaan uskonnollisiksi *intuitioiksi*. Lisäksi haluaa sen päivän paluuta, jolloin koko maailma oli yhtä *kieltä* ja yhtä *tietoa*... Mutta samalla kun nämä (pyramidin rakennus-) elementit ovat järjennukaisia ja tieteellisiä... älköön kukaan kuvitelko, että tämä keksintö tuhoaa *Raamatun henkisen tarkoituksen*¹ tai ihmisen yhteyden tähän henkiseen perustaan. Tahtooko joku rakentaa talon? Yhtään taloa ei ole itse asiassa koskaan rakennettu konkreettisista aineista *ennen kuin rakennuksen arkkitehtoninen suunnitelma oli ensin saatettu päätökseen*. Sillä ei ole väliä, oliko rakennus palatsi vai vaja. Näin on siis näiden elementtien ja numeroiden laita. Ne eivät ole ihmisen keksintöä. Ne ovat paljastuneet hänelle siinä laajuudessa, kuin hän on kyennyt käsittämään järjestelmän, joka on ikuisen Jumalan *luova järjestelmä*... Mutta *henkisesti* tämän seikan arvo ihmiselle on siinä, että hän todella voi mietiskelyssä rakentaa sillan kosmoksen koko materiaalisen rakennelman yli ja saavuttaa jopa Jumalan

¹ Niin, mutta tuota *henkisyttä* ei voida koskaan löytää, vielä vähemmän osoittaa, ellemmme käänny arjalaisten kirjoitusten ja symboliikan puoleen. Saddukealaisia lukuun ottamatta se katosi juutalaisilta sinä päivänä, jolloin ”valittu kansa” saapui luvattuun maahan, kansallisen karman estäessä Moosesta pääsemästä sinne.

ajatuksen niin että hän tunnistaa kosmisen luomissuunnitelman metodin – niin, vieläpä ennen sitä, kun kuului sana: ”Tulkoon!”¹

Mutta niin totuudenmukaisilta kuin edellä olevat sanat näyttävätkin, kun ne esittää henkilö, joka on täydellisemmin kuin kukaan muu viime vuosisatojen aikana löytänyt jälleen yhden universaalien mysteerikielen avaimista, idän okkultistin on kuitenkin mahdotonta yhtyä *The Source of Measures* -kirjan taitavan tekijän johtopäätökseen. Hän ”väittää löytäneensä totuuden” ja kuitenkin hän uskoo yhä että:

Paras ja autenttisin viestintäväline [luovalta] Jumalalta ihmiselle... on löydettävissä juutalaisesta Raamatusta.

Tähän meidän on esitettävä vastalauseemme, jota perustelemme muutamilla sanoin. ”Heprealaista *Raamattua*” ei enää ole olemassa, kuten on osoitettu edellä, eivätkä ne vääristetyt selostukset, väärennetyt ja valjut kopiot, jotka meillä on vihittyjen todellisesta Mooseksen *Raamatusta*, anna aihetta mihinkään tuollaiseen ehdottomaan vakuutukseen. Kaikki, mitä tutkija voi puolueettomasti väittää on, että juutalainen *Raamattu* siinä muodossa kuin se nyt on – viimeisimmässä ja lopullisessa tulkinnassaan ja vasta keksityn avaimen mukaan – voi antaa [z194] vain osittaisen esityksen totuuksista, joita se sisälsi, ennen kuin sitä peukaloitiin. Mutta miten hän voi kertoa, mitä *Pentateukki* sisälsi ennen kuin Esra oli koonnut sen uudelleen? Myöhemmin aikoinahan kunnianhimoiset rabbit turmelivat sitä vielä enemmän ja muulla tavoin muotoilivat sitä uudelleen ja kajosivat siihen. Ottamatta huomioon juutalaisten kirjoitusten peittelemättömien vihamiesten mielipiteitä voi ainoastaan mainita, mitä heidän innokkaimmat seuraajansa sanovat.

Horne ja Prideaux kuuluvat heihin. Edellisen tunnustukset riittävät osoittamaan, kuinka paljon nyt on jäljellä alkuperäisistä Mooseksen kirjoista, ellemmme todellakaan hyväksy hänen täysin sokeaa uskoaan Pyhän Hengen inspiraatioon ja toimittajana oloon. Hän kirjoittaa, että kun heprealainen kirjoittaja löysi jonkun tekemän kirjoituksen, niin ollessaan ”tietoinen Pyhän Hengen avusta” hän oli oikeutettu, jos piti sopivana, tekemään sille aivan niin kuin häntä miellytti – lyhentämään tai kopioimaan sitä tai käyttämään siitä niin paljon kuin hän piti oikeana ja siten sisällyttämään sen omaan käsikirjoitukseensa. Tri Kenealy huomauttaa osuvasti Hornesta, että häneltä on miltei mahdotonta saada mitään tunnustusta,

Joka vahingoittaisi hänen kirkkoaan, niin kertakaikkisen suojattu on hänen [Hornen] fraseologiansa ja niin ihmeellisen hillitysti hän käyttää sanojaan. Hänen diplomaattikirjettä muistuttava kieliensä tuo alituisesti mieleen aivan toisia ajatuksia kuin mitä hän tarkoittaa. Kehotan asiaan perehtymätöntä lukemaan hänen lukunsa ”Hebrew characters”, niin hän saa siitä irti *mitä tietoa tahansa* aiheesta, jota Horne sanoo käsittelevänsä.²

Ja kuitenkin tämä sama Horne kirjoittaa:

¹ *The Source of Measures*, s. 317-318.

² *The Book of God*, s. 388, 389.

Me olemme varmoja... että asiat, joihin viitataan, ovat peräisin kirjojen [*Vanhan testamentin*] alkuperäisiltä kirjoittajilta tai *kokoajilta*. Joskus he käyttivät muita kirjoituksia, vuosikirjoja, sukututkimuksia jne., joihin he *liittivät lisäaineistoa* tai joita he yhdistivät enemmän tai vähemmän suppeasti. *Vanhan testamentin* kirjoittajat käyttivät lähteitä, joita he käsittelivät (se on, toisten ihmisten kirjoituksia) vapaasti ja itsenäisesti. Tietoisina jumalallisen hengen avusta *he mukailivat* omia tai muiden tuotteita ajan vaatimusten mukaan. Mutta näissä kohdin heidän ei voida sanoa turmelleen Pyhän Kirjan tekstiä. *He tekivät tekstin*.¹

[z195] Mutta mistä he sen tekivät? Miksi muiden ihmisten kirjoituksista? Kenealy huomauttaa aiheellisesti:

Ja tämä on Hornen käsitys siitä, mikä *Vanha testamentti* on – kirjallinen tilkkutäkki tuntemattomien ihmisten kirjoituksista, jotka ovat niiden kokoamia, jotka, hän sanoo, olivat jumalallisesti inspiroituja. Tietämäni mukaan kukaan pakana ei ole koskaan esittänyt näin vahingoittavaa syytöstä kuin tämä *Vanhan testamentin* aitoutta vastaan.²

Uskomme tämän riittävän täysin osoittamaan, ettei mikään avain universaaliin kielijärjestelmään voi koskaan avata sellaisen teoksen luomismysteerejä, jossa joko tarkoituksellisesti tai huolimattomuudesta johtuen lähes jokainen lause on pantu koskemaan uskonnollisten näkemysten viimeisintä seurausta – fallismia eikä mitään muuta. *Raamatun* elohistisissa osissa on riittävästi hajanaisia palasia, jotka antavat aiheita päätellä, että sen kirjoittaneet heprealaiset olivat vihittyjä. Tästä johtuvat matemaattiset rinnastukset ja täydellinen harmonia suuren pyramidin mittojen ja raamatullisten merkkien numeroarvojen välillä. Mutta varmasti, jos toinen lainasi toiselta, kyseessä ei voinut olla pyramidin arkkitehtien lainaus Salomon temppelistä, vaikka edellinen onkin ollut olemassa tähän päivään asti esoteeristen aikakirjojen hämmästyttävänä monumenttina, kun taas kuuluisaa tempeliä ei ole koskaan ollut olemassa paljon myöhempien heprealaisten kirjoitusten ulkopuolella.³ Niinpä on pitkä matka sen myöntämisestä, että jotkut heprealaiset olivat vihittyjä, siihen johtopäätökseen, että tästä syystä heprealaisen *Raamatun* on oltava tasoltaan paras sen ollessa arkaaisen järjestelmän korkein edustaja.

Raamattu ei sitä paitsi sano missään, että heprea on Jumalan kieli. Tähän kerskailuun eivät tekijät ole myöskään syyllistyneet. Tämä ehkä sen vuoksi, että aikoi-

¹ Ks. Thomas Hartwell Horne, *An Introduction to...the Holy Scriptures* (10. editio). Vol. ii, s. 33, kuten tri Kenealy on lainannut, s. 389.

² *The Book of God*, main. kohta.

³ Tekijä [Skinner] sanoo, että Parkerin *kvadratuuri* on ”tuo sama mitta, jota egyptiläiset käyttivät muinoin täydellisenä mittana sen suuren pyramidin rakentamisessa, joka rakennettiin *ikuistamaan sitä ja sen käyttötapoja*”, ja että ”*siitä saatiin pyhä kyynärän arvo*, jota käytettiin Salomon temppelin, Nooan arkin ja Liiton arkin rakentamisessa” (*The Source of Measures*, s. 22). Tämä on epäilemättä suuri keksintö, mutta se osoittaa vain, että juutalaiset hyötyivät paljon Egyptin vankeudesta ja että Mooses oli suuri vihitty.

na, jolloin *Raamattu* viimeksi toimitettiin, väite olisi ollut liian mieletön – ja siksi [z196] vaarallinen. Ne, jotka kokosivat *Vanhan testamentin*, niin kuin se on heprealaisessa kaanonissa, tiesivät hyvin, että Mooseksen aikana vihittyjen kieli oli sama kuin Egyptin hierofanttien kieli. He tiesivät myös, ettei mikään niistä murteista, jotka olivat polveutuneet vanhasta syyrian kielestä ja Jarabin – alkuperäisten arabialaisten isä ja edeltäjä kauan ennen Abrahamin aikaa, jolloin muinainen arabia oli jo turmeltunut – puhtaasta vanhasta arabiasta, ettei mikään noista kielistä ollut ainoa papillinen universaali kieli. Kuitenkin kaikissa niissä oli monia sanoja, joiden yhteiset juuret voitiin löytää. Niiden löytäminen kuuluu nykyisen filologian piiriin, vaikka aina tähän päivään asti, kaikella kunnioituksella Oxfordin ja Berliinin korkeiden filologien työtä kohtaan, tuo tiede on näyttänyt rämpivän toivottomana pelkän hypoteesin kimmerialaisessa pimeydessä.

Ahrens puhuessaan heprealaisiin pyhiin kääroihiin järjestetyistä kirjaimista ja huomauttaessaan, että ne olivat musiikkinuotteja, ei ollut luultavasti koskaan tutkinut arjalaisista hindumusiikkia. Sanskritin kielessä kirjaimet järjestetään jatkuvasti pyhiin ruukkuihin niin, että niistä voi tulla nuotteja. Sillä koko sanskritin aakkosto ja *Vedat* ensimmäisestä sanasta viimeiseen ovat kirjoitukseksi muutettuja musiikillisia nuottimerkkejä, ja ne kuuluvat yhteen.¹ Hindujen tavoin Homeros erotti ”jumalien kielen” ”ihmisten kielestä”.² [z197] Devanâgarî, sanskritin kirjainmerkit, ovat ”jumalien puhetta”, ja sanskrit on jumalallinen kieli.

Mooseksen kirjojen nykyisen version puolustukseksi väitetään, että omaksuttu kielen muoto oli ”sopiva” tietämättömille juutalaisille. Mutta sanottu ”kielen muoto” vetää alas Esran ja hänen kollegojensa ”pyhän tekstin” mitä epähenkisimpien ja karkeimpien fallisten uskontojen tasolle. Tämä puolustus vahvistaa joidenkin kristillisten mystikkojen ja monien filosofisten arvostelijoiden mielessä olleita epäilyjä, että:

a) Jumalallisella voimalla absoluuttisena ykseytenä ei ollut koskaan yhtään sen enempää tekemistä *Raamatun* Jehovan ja ”Herra Jumalan” kanssa kuin millään muullakaan sefirotilla tai numerolla. Mooseksen *kabbalan* Ain Suf on yhtä riippumaton luotujen jumalien suhteen kuin itse Parabrahman.

¹ Ks. *The Theosophist*, Vol. I, marraskuu 1879, art. ”Hindu Music”, s. 47.

² Sanskritin kirjaimia on paljon enemmän kuin heprean aakkosten vaivaiset 22 kirjainta. Ne ovat kaikki musikaalisia ja ne luetaan – tai mieluummin lauletaan – tavalla, joka esitetään hyvin vanhoissa tãntrika-teoksissa. Niitä kutsutaan devanâgariksi, jumalien puheeksi eli kieleksi. Ja koska jokainen kirjain vastaa numeroa, sanskrit tarjoaa paljon laajemmat ilmaisumahdollisuudet ja sen on ilman muuta oltava paljon täydellisempi kuin heprea, joka seurasi samaa menetelmää, mutta saattoi käyttää sitä vain hyvin rajoitetulla tavalla. Jos jumalat opettivat jompaakumpaa näistä kahdesta kielestä ihmiskunnalle, se olisi ollut melko varmasti sanskrit, maapallon täydellisimmän kielen täydellinen muoto, eikä heprea, karkein ja köyhin. Sillä jos joku uskoo jumalallista alkuperää olevaan kieleen, hän tuskin uskoo samalla kertaa, että enkelien, jumalien tai muiden jumalallisten sanansaattajien on täytynyt kehittää se karkeasta yksitavuisesta muodosta täydelliseen muotoon, kuten huomaamme olevan maallisessa kielellisessä kehityksessä. [Ks. *B. C. W.*, vol. VII, 263–264.]

b) Opetukset, jotka *Vanhassa testamentissa* on verhottu allegorisiin ilmaisuihin, ovat Esran ja muiden Babylonian maagisista teksteistä kopioimia, kun taas varhaisempi Mooseksen teksti on peräisin Egyptistä.

Muutamit melkein kaikkien huomattavien symbolien tutkijoiden ja varsinkin ranskalaisten egyptologien tuntemat esimerkit, voivat auttaa esityksen todistamisessa. Sitä paitsi kukaan muinainen heprealainen filosofi, Filon enempää kuin sadukeuksetkaan, ei väittänyt, kuten tietämättömät kristityt nyt tekevät, että *Raamatun* tapahtumat olisi otettava sananmukaisesti. Filon sanoo hyvin selvästi:

Sanalliset esitystavat ovat tarunomaisia [Mooseksen lakikirjassa]: niiden allegoriasta me löydämme totuuden.

Ottakaamme muutama esimerkki alkaen viimeisimmästä kertomuksesta, heprealaisesta, ja siten jos mahdollista seurattaamme allegorioita niiden alkulähteille asti.

1) Mistä tulee luominen kuudessa päivässä, seitsemäs päivä lepopäivänä, seitsemän elohimia¹ ja avaruuden jako taivaaseen [z198] ja Maahan *Genesiksen* ensimmäisessä luvussa?

Ylhäällä olevan taivaankannen erottaminen alhaalla olevasta syvyydestä, kaaoksesta, on luomisen tai paremminkin kehityksen ensimmäisiä toimintoja jokaisessa kosmogoniassa. Hermes puhuu *Poimandresissa* taivaasta, joka näkyi seitsemässä kehässä, joissa oli seitsemän jumalaa. Kun tutkimme assyrialaisia laattoja, löydämme niistä saman – seitsemän luovaa jumalaa, kukin puuhaamassa omassa piirissään. Nuolenpääkirjoitukset kertovat, kuinka Bel valmisti jumalien seitsemän asuinsijaa; kuinka taivas erosi Maasta. Brahmalaisessa allegoriassa kaikki on seitsemäistä, maailmanmunan seitsemästä kuoresta eli vyöhykkeestä seitsemään mantereeseen, saareen, mereen jne. Viikon kuusi päivää ja seitsemäs, sapatti, perustuvat ensiksikin hindulaisen Brahmân seitsemään luomiseen, seitsemännen ollessa ihmisen luominen, ja toiseksi synnyttämisen lukuun. Se on mitä suurimmassa määrin ja silmäänpistävimmin fallinen. Babylonialaisessa järjestelmässä seitsemäs päivä eli vaihe oli se kausi, jolloin ihminen ja eläimet luotiin.

¹ 1. *Mooseksen kirjan* ensimmäisen luvun Jumala-sana vastaa sanaa Elohim – jumalat monikossa, ei yksi jumala. Tämä on ovela ja vilpillinen käänös. Sillä koko *kabbala* selittää riittävän hyvin, että Alhimeja (Elohim) oli seitsemän. Kukin luo yhden seitsemästä asiasta, jotka on lueteltu ensimmäisessä luvussa, ja nämä vastaavat allegorisesti seitsemää luomista. Asian selviämiseksi laskekaa säkeet, joissa sanotaan: ”Ja Jumala näki, että se oli hyvä”, ja huomaatte, että tämä sanotaan seitsemän kertaa – säkeissä 4, 10, 12, 18, 21, 25 ja 31. Ja vaikka kokoojat esittävät ovelasti, että ihmisen luominen tapahtui kuudentena päivänä, kuitenkin tehtyään ”miehen ja naisen Jumalan kuvaksi” seitsemän Elohimia toistavat sakramentillisen lauseen ”se oli hyvä” seitsemännen kerran, siten luoden ihmisestä seitsemännen luomuksen. Tämä osoittaa, että tämän kosmogoniakohdan alkuperä on hindulaisissa luomisissa. Elohimit ovat tietysti seitsemän egyptiläistä Khnumua, arkkitehtiapulaista, zoroasterialaisten seitsemän amshaspendia, nasarealaisten seitsemän Jaldabaothin alapuolella olevaa henkeä, hindujen seitsemän prajäpatia jne.

2) Elohimet loivat naisen Adamin kylkiluusta.¹ Tämä tapahtumakehitys esiintyy myös G. Smithin kääntämissä Maagisissa teksteissä.

Seitsemän henkeä synnyttää naisen miehen kupeista,

selittää Sayce kirjassaan *Hibbert Lectures*.²

Mysteeri naisesta, joka luotiin miehestä, toistuu jokaisen kansan uskonnossa ja kirjoituksissa, jotka olivat olemassa kauan ennen juutalaisia. Sen löytää Avestan katkelmista, egyptiläisestä *Kuolleiden kirjasta* ja lopuksi miespuolisesta Brahmâsta, joka erottaa itsestään naispuolisena itsenä Vâchin, jossa hän luo Virâjin.

[z199] 3) *Genesisin* ensimmäisen ja toisen luvun kaksi Aadamia olivat peräisin vääristellyistä eksoteerisista selostuksista, jotka tulevat kaldealaisilta ja egyptiläisiltä gnostikoilta. Ne on myöhemmin tarkistettu ja korjattu persialaisilla perimätiedoilla, joista useimmat ovat vanhoja arjalaisia allegorioita. Samoin kuin adam kadmon on seitsemäs luominen,³ Adam tomusta on kahdeksas. *Purânoista* löytää kahdeksannen, Anugraha-luomisen, joka oli myös egyptiläisillä gnostikoilla. Irenaeus valittaessaan kerettiläisistä sanoo gnostikoista:

Joskus he tahtovat, että hänet [ihminen] luotiin kuudentena päivänä ja joskus kahdeksantena.⁴

The Hebrew and Other Creations Fundamentally Explained -kirjan tekijä kirjoittaa:

Nämä kaksi ihmisen luomista kuudentena ja kahdeksantena päivänä koskivat aadamillista eli lihallista ihmistä ja henkistä ihmistä, jotka Paavali ja gnostikot tunsivat ensimmäisenä ja toisena Adamina, maan ja taivaan ihmisenä. Irenaeus sanoo myös heidän väittävän, että Mooses sai alkunsa ogdoadista, joka tulee seitsemästä voimasta ja heidän äidistään Sofiasta (Egyptin vanha Kefa, joka on *Elävä Sana Omboksessa*).⁵

Sofia on myös Aditi seitsemine poikineen.

Juutalaisia ”ilmoituksia” voitaisiin ruveta luettelemaan ja seuraamaan *ad infinitum* niiden alkulähteisiin asti, ellei tehtävä olisi tarpeeton, koska muut ovat tehneet niin paljon tuolla suunnalla – tehneet perusteellista työtä, kuten Gerald Massey, joka on tutkinut aihetta perin pohjin. Satoja teoksia, tutkielmia ja kirjoitelmia kirjoitetaan vuosittain *Raamatun* ”jumalallisen inspiraation” väitteen puolustamiseksi. Symbolinen ja arkeologinen tutkimus on silti tulossa totuuden – sen vuoksi esoteerisen opin – avuksi kumoten kaikki uskoon perustuvat väitteet ja murskaton ne savijalkaisina epäjumalankuvina. H. Grattan Guinness sanoo merkillisessä ja arvostetussa kirjassaan *The Approaching End of the Age* ratkaisevansa raamatullisen

¹ *1. Moos.* 2:21–22.

² *Main. teos*, s. 395, alav.

³ Esoteerisesti seitsemäs, eksoteerisesti kuudes.

⁴ *Contra Haereses*, I, xviii, 2.

⁵ Mainittu Gerald Massey'n teos, s. 19.

ajanlaskun mysteerit ja osoittavansa siten Jumalan selvän ilmestymisen ihmisille. Tämä kirjailija ajattelee mm. että:

[z200] On mahdotonta kieltää, että yksityiskohtaisen juutalaisen rituaalin *seitsemäinen ajanlasku määrättiin jumalallisesti*.¹

Kymmenettuhannet ihmiset hyväksyvät yksinkertaisesti ja uskovat hartaasti tähän väitteeseen vain, koska he eivät tunne muiden kansojen raamattuja. Pienen kirjoitelman, Gerald Massey'n luennon kaksi sivua² kumoaa intomielisen Grattan Guinnessin 760 pienitekstisen sivun väitteet ja todisteet niin, etteivät ne koskaan enää pysty nousemaan esiin. Massey käsittelee lankeemusta ja sanoo:

Tässäkään kohtaa genesis ei ala alusta. Ennen alkuperäisen parin lankeemusta oli aikaisempi lankeemus. Siinä langenneiden lukumäärä oli seitsemän. Löydämme nuo seitsemän – kahdeksan äiti mukaan luettuna – Egyptistä, missä heitä kutsutaan ”veltoiksi lapsiksi”, jotka heitettiin ulos Am-Smenistä, kahdeksan Paratiisista. Samoin löydämme ne babylonialaisesta luomiskertomuksesta seitsemänä veljeksenä, jotka olivat seitsemän kuningasta, kuten *Ilmestyskirjan* seitsemän kuningasta. Ne ovat myös seitsemän ei-tuntevaa voimaa, joista tuli seitsemän kapinallista enkeliä, jotka aiheuttivat sodan taivaassa. Seitsemän Kronidae olivat seitsemän vartijaa, jotka alussa muodostettiin taivaan sisustassa. Holvitaivaan he laajensivat eli uursivat. Sen, mikä ei ollut näkyvä, he kohottivat ja sen, millä ei ollut *ulostietä*, he avasivat. Heidän luomistyönsä oli täsmälleen sama kuin *Genesisin* elohimien luomistyö. Nämä ovat ne avaruuden seitsemän luonnonvoimaa, jotka jatkoivat seitsemänä ajanmerkitsijänä. Heistä sanotaan: ”Vartioiminen oli heidän tehtävänsä, mutta taivaan tähtien keskuudessa he eivät vartioineet”, ja heidän virheensä oli lankeemus. *Henokin kirjassa* samat taivaan seitsemän vartijaa ovat tähtiä, jotka rikkoivat Jumalan käskyä ennen kuin heidän aikansa tuli, sillä he eivät tulleet oikealla ajallaan. Sen vuoksi hän suuttui heille ja satoi heidät heidän rikostensa päättymisvaiheeseen asti *salaisuuden* lopussa eli maailman suurena vuonna, ts. presessiovaiheessa, jolloin oli oleva kaiken ennalleen saattaminen ja uusi alku. Henok näkee seitsemän syöstyä tähtikuviota, jotka näyttävät seitsemältä välkehtivältä, kumoon syöstyltä vuorelta – *Ilmestyskirjan* seitsemältä vuorelta, joilla Babylonin portto istuu.³

Tähän on seitsemän avainta, kuten kaikkiin muihinkin allegorioihin *Raamatussa* ja pakanallisissa uskonnoissa. Samalla kun Massey [z201] on onnistunut keksimään avaimen ajanlaskun mysteereihin, John Bentley väittää teoksessaan *Hindu Astronomy*, että enkelien lankeemus eli *sota taivaassa*, kuten hindut ovat esittäneet, kuvaa vain ajanjaksoja koskevia laskelmia, ja hän osoittaa myös, että läntisten kansojen keskuudessa sama sota samoin seurauksin esiintyi jättiläisten sotana.

¹ Ks. *Light for the Last Days*, s. 169 & 32-35.

² *Main. teos*.

³ *Main. teos*, s. 123.

Sanalla sanoen hän tekee siitä *astronomisen*. Samoin tekee *The Source of Measures* -kirjan tekijä:

Taivaallinen piiri Maa mukaan luettuna jaettiin kahteentoista osastoon (astronomisesti) ja nämä osastot jaettiin *sukupuoliin, herrojen eli aviomiesten* ollessa vastaavasti niitä ohjaavia planeettoja. Tämän ollessa selvä suunnitelma todellinen korjauksen tarve aiheutti ajan mittaan, että erehdys ja sekaannus seurasivat osastoja, jotka joutuivat väärin planeettojen herruuteen. Laillisen avioliiton sijasta oli laitonta seurustelua, kuten planeettojen, ”*elohimien poikien*”, ja näiden osastojen, ”H-Adamin tyttärien” eli *maan* miehen tyttärien, välillä. Itse asiassa *1. Mooseksen kirjan* kuudennen luvun 4. jae sisältää tämän tulkinnan tavallisen muodon, nimittäin: ”Siihen aikaan ja myöhemminkin oli maan päällä odottamattomia syntymiä; kun elohimien pojat yhtyivät H-Adamin tyttäriin, nämä synnyttivät heille irstauden jälkeläisiä” jne., ja osoittaa astronomisesti tämän sekaannuksen.¹

Selittääkö mikään näistä arvostetuista selityksistä mitään muuta kuin mahdollisen nerokkaan allegorian ja taivaankappaleiden personoinnin, tekijöinä muinaiset mytologit ja papit? Perusteellisesti tutkittuina ne epäilemättä, sen sijaan että olisivat tieteellisiä ja ovelia yleisavaimia, selittäisivät paljon ja antaisivat siten yhden seitsemästä oikeasta avaimesta ratkaisten monia *Raamatun* pulmallisia kohtia, kuitenkin avaamatta mitään kokonaan. Mutta ne osoittavat kuitenkin yhden asian – ettei *Raamatun* seitsemäinen ajanlasku eikä seitsenmuotoinen teogonia ja kaikkien asioiden kehitys ole jumalallista alkuperää. Sillä katsokaamme niitä lähteitä, joista *Raamattu* imi jumalallisen inspiraationsa tuon pyhän luvun seitsemän suhteen. Massey sanoo samassa luennossaan:

Ensimmäinen Mooseksen kirja ei kerro meille mitään näiden elohimien luonteesta. Heidät on virheellisesti kuvattu ”jumaliksi”, jotka ovat juutalaisen maailmansyntykertomuksen luojia ja itse vielä jäljellä ja istumassa, kun teatteri avautuu ja esirippu nousee. Se sanoo, että alussa elohimit loivat [z202] taivaan ja maan. Elohomeista on keskusteltu tuhansissa kirjoissa, mutta... ilman lopullista tulosta... Heidät on seitsemän joko luonnonvoimina, tähtikuvioiden jumalina tai planetaarisina jumalina... kuten aikaisempien aikojen pitrejä, patriarkkoja, manuja ja isiä. Kuitenkin gnostikot ja juutalainen *kabbala* ovat säilyttäneet selostuksen *Genesiksen* elohimeista. Tuon selostuksen avulla voimme samastaa heidät seitsemän alkuvoiman muihin muotoihin... Heidän nimensä ovat Jaldabaoth, Jao, Tsabaoth, Adonaios, Eloaios, Horaios ja Astafaios. Jaldabaoth merkitsee isien Herra Jumalaa, se on, isien, jotka edelsivät Isää. Siten nämä seitsemän ovat samoja kuin Intian seitsemän pitriä eli isää (Irenaeus, I, xxx, 5). Lisäksi juutalaisten elohimien nimi ja luonne olivat ennalta olemassa foinikialaisina jumaluuksina eli voimina. Sankhuniaton mainitsee heidät nimeltä ja kuvaa heitä Kronoksen eli ajan auttajina. Tässä vaiheessa elohimit ovat sitten taivaan

¹ *The Source of Measures*, s. 243.

ajanmerkitsijöitä! Foinikialaisessa mytologiassa elohimit ovat Sydikin [Melkisedekin] seitsemän poikaa, samoja kuin seitsemän kabiiria, jotka ovat Egyptissä Ptahin seitsemän poikaa ja *Kuolleiden kirjassa* Ra'n seitsemän henkeä... Amerikassa samoja kuin seitsemän Hohgatea... Assyriassa seitsemän Lumazia... Heitä on aina seitsemän... jotka *kab* – ts. kiertävät yhdessä, mistä tulee ”Kab-iri”. He ovat myös Assyrian Ili eli jumalia, joita oli seitsemän! He syntyivät ensin avaruuden äidistä,¹ ja sitten seitsemän kumppania siirtyi ajan piiriin Kronoksen auttajina eli miespuolisen vanhemman poikina.

Kuten Damaskios sanoo *Alkuperiaatteissaan*, tietäjät päättelivät, että avaruus ja aika olivat kaiken lähde, ja oltuaan ilmojen voimia jumalat ylennettiin ajanmerkitsijöiksi ihmisille. Seitsemän tähtikuviota jaettiin heille... Kun nämä seitsemän kiersivät sfäärin arkissa, heidät nimitettiin seitsemäksi purjehtijaksi, kumppaneiksi, risheiksi eli elohimeiksi. Ensimmäiset ”seitsemän tähteä” eivät ole planetaarisia. Ne ovat seitsemän tähtikuvion johtavia tähtiä, jotka kiersivät Suuren Karhun kanssa piirtämässä vuoden kehän.² Assyrialaiset kutsuivat näitä seitsemäksi lumaziksi eli lampaiksi kutsuttujen tähtilaumojen johtajiksi. Laskeutumisen eli kehityksen juutalaisella linjalla kabbalistit ja gnostikot – jotka ovat säilyttäneet salaisen viisauden eli gnosiksen, jonka johtolanka on ehdottoman välttämätön kaikelle mytologian ja teologian oikealle ymmärtämiselle – tunnistivat nämä elohimit... Oli kaksi tähtikuviota ja kummassakin seitsemän tähteä. Me kutsumme niitä Kahdeksi Karhuksi. Mutta Pikku Karhun seitsemää tähteä on kerran pidetty polaarisen lohikäärmeen seitsemänä päänä, jonka lohikäärmeen – seitsenpäisenä eläimenä – tapaamme akkadilaisissa hymneissä ja *Ilmestyskirjassa*.

Myyttinen lohikäärme sai alkunsa krokotiilista, joka on Egyptin lohikäärme... Nyt aivan erityisissä menoissa, [z203] sut-tyfonilaisissa, ensimmäinen jumala oli Sevekh [seitsenkertainen], jolla on krokotiilin pää, kuin myös käärme. Se on lohikäärme eli sen tähtikuvio oli lohikäärme... Egyptissä Suuri Karhu oli Tyfonin tähtikuvio eli *Kefa*, vanha genetrix, jota kutsuttiin Kierrosten Äidiksi. Lohikäärmeestä seitsemine päineen tuli hänen poikansa, Sevekh-Kronos eli Saturnus, nimeltään Elämän Lohikäärme. Toisin sanoen, tyypillinen käärme seitsemine päineen oli alussa naispuolinen ja sitten tyyppi jatkui miespuolisena hänen pojassaan Sevekhissä, seitsenkertaisessa käärmeessä, seitsenkertaisessa Ea'ssa... Iao Khnubiksessa ja muissa. Löydämme nämä kaksi *Ilmestyskirjasta*. Toinen on Babylonin portto, mysteerin äiti, suuri portto, joka istui seitsenpäisen punaisen eläimen päällä, joka on napapiirin punainen lohikäärme. Hän piti kädessään haureutensa likaisia asioita. Se tarkoittaa miehen ja naisen vertauskuvia, jotka egyptiläiset kuvasivat polaarisessa keskikohdassa, luomisen kohdussa,

¹ Jolloin he ovat *Salaisen opin* anupädakoita (ilman vanhempia). Ks. runo I, 9, I osa, s. 76 ja 79–80.

² Nämä ovat peräisin arjalaisilta, jotka sijoittivat siihen seitsemän ”loistavatöyhtöistä” (Chitra-Shikhandin) rishiään. Mutta kaikki tämä on paljon okkultisempaa kuin mitä päältäpäin näyttää.

kuten osoitti tähtikuvio nimeltään Tyfonin Khephsh, vanha lohikäärme, ajan pohjoisessa syntymäpaikassa taivaassa. Nämä kaksi kiersivät *taivaan napaa* eli puuta, kuten sitä kutsuttiin, joka oli tähtiliikkeen keskustassa. *Henokin kirjassa* nämä kaksi tähtikuviota samastetaan Leviataniin ja Behemotiin = Bekhmutiin eli lohikäärmeeseen ja Hippopotamukseen = Suureen Karhuun, ja ne ovat se alkuperäinen pari, joka luotiin ensin Edenin puutarhassa. Siispä egyptiläinen ensimmäinen äiti, Kefa [eli Kepha], jonka nimi tarkoittaa ”mysteeriä”, oli juutalaisen Khavahin, meidän Eevamme perikuva. Sen vuoksi Aadam on sama kuin seitsemäinen Sevekh, aurinkolohikäärme, jossa valon ja pimeyden voimat yhdistyivät. Seitsemänkertaista luontoa kuvattiin seitsemässä säteessä, joita kantoi gnostinen Iao-Khnumis, numero seitsemän jumala, joka on Sevekh nimeltään ja ensimmäisen isän muoto seitsemän päänä.¹

Kaikki tämä antaa avaimen *Genesiksen* allegorian astronomiseen malliin, mutta se ei anna mitään muita avaimia seitsemänkertaisen hieroglyfin sisältämään mysteeriiin. Kyvykäs egyptologi osoittaa myös, että rabbiinisen ja gnostisen perimätiedon mukaan Aadam itse oli niiden seitsemän päällikkö, jotka laskeutuivat taivaasta, ja hän yhdistää nämä patriarkkoihin ollen siten samaa mieltä kuin esoteerinen oppi. Sillä mystisen vaihdoksen ja muinaisen jälleensyntymisen ja oikaisun mysteerin mukaan seitsemän rishia ovat todellisuudessa samat kuin seitsemän prajâpatia, ihmiskunnan isää ja luoja sekä myös samat kuin kumârat, Brahmân ensimmäiset pojat, jotka kieltäytyivät synnyttämästä ja lisääntymästä. Tämän ilmeisen vastakohtaisuuden selvittää taivaallisten ihmisten, dhyâni-chohanien, seitsemänkertainen luonto – tehkää siitä nelinkertainen metafyyssisten prinssiippien mukaan ja siitä tulee sama asia. [z204] Tämä luonto saadaan jakaantumaan ja hajaantumaan, ja kun ”ihmisten luojien” korkeampien prinssiippien (âtma-buddhi) sanotaan olevan seitsemän tähtikuvion henkiä, niiden keskimäiset ja alemmat prinssiipit yhdistetään maahan ja niiden osoitetaan olevan

Ilman halua tai intohimoa, pyhän viisauden inspiroimia, vieraantuneita maailmankaikkeudesta ja haluttomia lisääntymään,²

jääden kumârisiksi (koskemattomiksi ja tahrattomiksi). Sen vuoksi heidän sanotaan kieltäytyneen luomasta. Tästä syystä heidät kirotaan ja tuomitaan olemaan syntyneitä ja jälleensyntyneitä ”aadameja” kuten seemiläiset sanoisivat.

Minun sallittaneen vielä lainata muutama rivi G. Maseyn luennosta, hänen pitkistä egyptologiaa ja muuta perimätietoa käsittelevistä tutkimuksistaan, sen osoittamiseksi, että seitsemänjako oli kerran universaali oppi:

Aadam isänä seitsemän keskuudessa on sama kuin egyptiläinen Atum... jonka toinen nimi Adon on sama kuin heprealainen Adonai. Tällä tavoin *Ge-*

¹ *Main. teos*, s. 123–126.

² *Vishnupurâna*, I, vii [Wilsonin käännös, Vol. I, s. 101–102]. Näiden kumâruiden ajanjakso on Adamia edeltävä, ts. ennen sukupuoliin jakautumista ja ennen kuin ihmiskunta oli saanut Prometheuksen luovan eli pyhän tulen.

nesiksen toinen luominen heijastaa ja jatkaa myöhempää luomista myytissä, joka selittää sen. Aadamin lankeemus alempaan maailmaan johti siihen, että hänen olemuksensa sai maan päällä ihmisen muodon, jonka prosessin avulla taivaallisesta tuli maallinen. Se, mikä kuuluu astronomiseen allegoriaan, sai kirjallisen muodon ihmisen lankeemuksena eli sielun laskeutumisena aineeseen sekä enkelimäisen muuttumisena maalliseksi olennoksi... Se esiintyy [babylonialaisissa] teksteissä, kun Ea'n, ensimmäisen isän, sanotaan "antaneen anteeksi salaliiton tehneille jumalille", joiden "pelastuksen vuoksi hän loi ihmiskunnan". (Sayce, *Hib. Lec.*, s. 140.)... Elohimit ovat siten egyptiläinen, akkadilainen, heprealainen ja foinikialainen muoto seitsemästä universaalista voimasta, jotka ovat seitsemän Egyptissä, Akkadissa, Babyloniassa, Persiassa, Intiassa, Britanniassa ja seitsemän gnostikkojen ja kabbalistien keskuudessa. He olivat seitsemän isää, jotka edelsivät Isää taivaassa, koska he olivat aikaisemmin kuin yksilöitynyt isyys maan päällä... Kun elohimit sanoivat: "Tehkäämme ihminen kuvaksemme, näköisemme", niitä oli seitsemän, jotka edustivat seitsemää elementtiä, voimaa tai sielua, jotka ryhtyivät luomaan inhimillistä olentoa, joka syntyi ennen kuin luoja kuvattiin ihmisen muotoiseksi tai saattoi antaa inhimillisen muodon aadamilliselle ihmiselle. Ihminen luotiin ensin elohimien seitsemänkertaiseksi kuvaksi seitsemine elementteineen, periaatteineen tai sieluineen,¹ ja sen vuoksi häntä ei ole voitu muodostaa [z205] ainoan Jumalan kuvaksi. Gnostikkojen seitsemän elohimia yrittivät tehdä ihmisen omaksi kuvakseen, mutta eivät onnistuneet siinä miehisen voiman puuttuessa.² Siten heidän luomistyönsä epäonnistui maan päällä ja taivaassa... koska heiltä itseltään puuttui isyyden sielu! Kun gnostikkojen Jaldabaoth,³ seitsemän pää, huusi: "Minä olen isä ja jumala", hänen äitinsä Sofía [Akhamot] vastasi: "Älä valehtele, Jaldabaoth, sillä ensimmäinen ihminen (Antropos, Antroposin poika)⁴ on sinun yläpuolellasi." Toisin sanoen, ihminen, joka oli nyt luotu isyyden kuvaksi, oli korkeampi kuin jumalat, jotka polveutuivat pelkästään äiti-vanhemmasta!⁵ Sillä, kuten oli ollut ensin maan päällä, siten oli myöhemmin taivaassa [salainen oppi opettaa päinvastoin], ja siten ensimmäisiä jumalia pidettiin sieluttomina, samoin kuin ihmisten ensimmäisiä rotuja... Gnostikot opettivat, että pahuuden henget, alemmat seitsemän, saivat alkunsa pelkästään suuresta äidistä, joka synnytti ilman isyyttä! Seitsemän rotua muodostettiin siten seitsemänkertaisten elohimien kuvaksi.

¹ *Salainen oppi* sanoo, että tämä oli toinen luominen, ei ensimmäinen, ja että kolmannen rodun aikana ihmiset erotettiin, ts. he alkoivat syntyä erillisinä miehinä ja naisina. Ks. tämän teoksen II osa, runot ja kommentaarit.

² Tämä on länsimaista intialaisen kumâra-opin turmelemista.

³ Monet gnostikkojen lahkot pitivät häntä Jehovana. Ks. *Hunnuton Isis*, teologia osa 1, s. 199.

⁴ Eli "ihminen, ihmisen poika". Kirkko löysi tästä *ennustuksen* ja Kristuksen, "Ihmisen Pojan", tunnustamisen.

⁵ Ks. *Salainen oppi*, II osa, s. e16, runo II, 5.

Tästä kuulemme joskus ennen Aadamia olleina ihmisrotuina, koska ne olivat aikaisemmin kuin isyys, joka yksilöityi vasta toisessa juutalaisessa luomisessa.¹

Tämä osoittaa riittävän hyvin, miten salaisen opin kaiku – ihmisten kolmannesta ja neljännestä Rodusta, joita täydensi mânasaputrien, järjen eli viisauden poikien, inkarnaatio ihmiskuntaan – saavutti maapallon jokaisen kolkan. Kuitenkaan juutalaisilla, vaikka he lainasivat vanhemmilta kansoilta perustan, jolle rakensivat ilmes-tyksensä, ei koskaan ollut enempää kuin kolme seitsemästä avaimesta mielessään laatiessaan kansalliset allegoriansa – astronominen, numeerinen (metrologia) ja ennen kaikkea puhtaasti antropologinen tai paremminkin fysiologinen avain. Tämä johti kaikkein fallisimpaan uskontoon ja on nyt siirtynyt olennaiselta osaltaan kristilliseen teologiaan, kuten erään etevän egyptologin luennoista tehdyt pitkät lainaukset osoittavat. Hän pystyy tekemään sen tyhjäksi lukuun ottamatta astronomisia myyttejä ja fallismia, kuten hänen selostuksensa allegorioissa mainitusta ”isyysdes-tä” antavat ymmärtää.

[z206] [b205-215]

LUKU 22

”ZOHARIN” LUOMINEN JA ELOHIM

Kuten jokainen juutalainen oppinut tietää, *Genesiksen* alkulause kuuluu:

בראשית ברא אלהים את האשמים ואת הארץ

Tämä rivi kuten kaikki muutkin heprealaiset kirjoitukset voidaan tulkita kahdel-la tunnetulla tavalla: toinen on eksoteerinen niin kuin oikeaoppiset *Raamatun* tul-kitsijat (kristityt) käsittävät sen ja toinen kabbalistinen. Jälkimmäinen tulkitsemis-tapa voidaan lisäksi jakaa rabbiiniseen ja puhtaasti kabbalistiseen eli okkulttiseen menetelmään. Sanskritin kielen tavoin hepreassa ei eroteta sanoja vaan ne pannaan jatkumaan yhteen – varsinkin vanhassa menetelmässä. Esimerkiksi edellä oleva rivi jaettuna kuuluisi: ”*B’rashit bara Elohim et hashamajim v’et h’arets*.” Se voi kuu-lua myös seuraavalla tavalla: ”*B’rash itbara Elohim et hashamajim v’et h’arets*”, jolloin merkitys on täysin muuttunut. Jälkimmäinen tarkoittaa: ”Alussa *Jumala loi taivaat ja maan*”, kun taas edellinen sulkien pois ajatuksen alusta kuuluisi yksinker-taisesti: ”Aina olemassa olevasta olemuksesta [jumalallisesta] [tai *kohdusta* – myös pää – siitä] kaksinainen [tai androgyyninen] voima [jumalat] muodosti kaksinker-taisen taivaan”. Ylempi ja alempi taivas selittyy yleensä taivaaksi ja maaksi. Jäl-kimmäinen sana merkitsee esoteerisesti ”käyttöväline”, koska se antaa ajatuksen tyhjästä pallosta, jossa maailman ilmeneminen tapahtuu.

Okkulttisten symbolisten lukemissääntöjen mukaan, kuten on selvästi osoitettu vanhassa *Sefer jetsirassa* (kaldealaisessa *Lukujen kirjassa*¹), neljätoista alkukirjain-

¹ *Main. teos*, s. 127–128.

ta (eli ”B’rasitb’ raalaim”) riittää jo selittämään ”luomis”-teorian ilman lisäselvityksiä tai -määrittelyjä. Niiden jokainen kirjain on lause. Jos Dzyanin kirjan ”luomiskertomuksen” hieroglyfinen eli kuvin esitetty alkuversio asetettaisiin vierekkäin näiden kirjainten kanssa, foinikialaisten ja juutalaisten kirjainten alkuperä saataisiin pian selville. Koko teos selityksiä [z207] antaisi alkuperäisten okkulttisten symbolien tutkijalle vain tämän: härän pää ympyrässä, suora horisontaalinen ympyrä tai piiri, sitten toinen, jossa on kolme pistettä, kolmio, sitten svastika (eli jaina-risti), Näiden jälkeen tulee tasasivuinen kolmio ympyrän sisällä, seitsemän pienen härän päiden ollessa kolmessa rivissä, toinen toisen yläpuolella; musta täyteläinen piste (alku) ja sitten seitsemän viivaa tarkoittaen kaaosta eli vettä (naisellista).

Kaikki, jotka tuntevat heprealaisten kirjainten symbolisen ja numerologisen arvon, näkevät heti, että tämä hieroglyfi ja kirjaimet ”B’rasitb’ raalaim” merkitsevät samaa. ”Bet” on olinpaikka eli seutu, ”resh” on ympyrä tai pää, ”alef” on härkä (siittävän eli luovan voiman symboli)², ”shin” on piikki (300 eksoteerisesti – kolmikärki tai *kolme yhdessä* okkulttiselta merkitykseltään), ”jod” on täydellinen ykseys eli yksi,³ ”tau” juuri tai perusta (sama kuin risti egyptiläisillä ja arjalaisilla), jälleen ”bet”, ”resh” ja ”alef”. Sitten ”alef eli seitsemän härkää seitsemään Alaimiin; härkäpiikki, ”lamed”, aktiivinen siittäminen; ”he” aukko eli ”kohtu”; ”jod” siittämiselin; ja ”mem” vesi eli kaaos, naisellinen voima lähellä miehistä, joka edeltää sitä.

Genesiksen alkulauseen tyydyttävän ja tieteellisin eksoteerinen tulkinta – johon koko kristillinen uskonto [z208] perusoppiensa kautta kallistuu sokeasti – on epäilemättä se, jonka J. Ralston Skinner esittää *The Source of Measures* -kirjan liitteessä [s. 179 eteenp]. Meidän on myönnettävä, että hän esittää erittäin selvästi ja tieteellisesti tämän *Genesiksen* ensimmäisen luvun ja lauseen numeerisen tulkinnan.

¹ Nykyisin tunnettu *Sefer jetsira* on vain osa alkuperäisestä, joka sisältyy kaldealaiseen *Lukujen kirjaan*. Kirjan masoreettiset pisteet osoittavat, että keskiaikana rabbit muuttivat suuresti katkelmia, jotka ovat nyt läntisten kabbalistien hallussa. Masora-järjestelmä on nykyinen verho, joka on peräisin ajanlaskumme jälkeiseltä ajalta ja jota kehitettiin Tiberiaksessa. (Ks. *Hunnuton Isis*, teologia, osa 2, s. 34.)

² Kun vanhimmassa symboliikassa – jota käytettiin egyptiläisissä hieroglyfeissä – tavataan härän pää, se merkitsee jumaluutta, täydellistä ympyrää siinä piilevin luomisvoimin. Koko härän kuvaaminen tarkoittaa aurinkojumalaa, *persoonallista* jumaluutta, sillä silloin se on toimivan siittävän voiman symboli.

³ Kesti kolme kantarotua alentaa ainoan abstraktisen ykseyden – joka ilmeni luonnossa säteenä emanoituen äärettömyydestä (ympyrä) – symboli siittämisen falliseksi symboliksi, kuten oli myös *kabballassa*. Tämä alentaminen alkoi neljännen rodun myötä ja sillä oli *raison d’etre*, olemassaolon oikeutuksensa, polyteismissä, koska viimeksi mainittu keksittiin suojelemaan ainoaa universaalista jumaluutta häpäisyltä. Kristityt saattavat väittää olleensa tietämättömiä sen merkityksestä puolustuksena sen hyväksymiselle. Mutta miksi esittää iänikuista ylistyslaulua Mooseksen juutalaisille, jotka hylkäsivät kaikki muut jumalat, säilyttivät kaikkein fallisimman ja sitten mitä harkitsemattomimmin julistautuivat monoteisteiksi. Jeesus jätti Jehovan aina vakavittain huomioita. Hän poikkesi Mooseksen käsivistä. Hän tunnusti ainoastaan taivaallisen isänsä ja kielsi yleisen palvonnan.

Luvun 31 eli sanan ”EI” (alef on yksi ja lamed 30) ja *Raamatun* muiden numeeristen symbolien avulla, verrattuna Egyptin suuren pyramidin mittoihin, hän osoittaa täydellisen samuuden sen mittojen – tuumien, kyynärien ja pohjapiirustuksen – ja Edenin puutarhan, Aadamın ja Eevan sekä patriarkkojen numeroarvojen välillä. Lyhyesti sanottuna tekijä osoittaa, että pyramidiin sisältyy arkkitehtonisesti koko *Genesis*, ja hän paljastaa sen symbolien ja kirjoitusmerkkien astronomiset ja jopa fysiologiset salaisuudet. Näyttää kuitenkin siltä, että hän ei saa mahtumaan niihin niiden sisältämiä psykokosmisia ja henkisiä mysteerejä. Tekijä ei ilmeisesti myöskään huomaa, että syytä tähän kaikkeen on etsittävä Intian muinaisista legendoista ja pantheoneista.¹ Tämän puuttuessa, mihin hänen suuri ja ihailtava työnsä johtaa hänet? Ei pitemmälle kuin huomaamaan, että Adam, maa, ja Mooses eli Jehova ”ovat sama” – eli vertailevan okkulttisen symboliikan perusteisiin – ja että *Genesisin* päivien ollessa ”kehiä”.... joita heprealaiset esittivät neliönä, kuudennen päivän työn tulos huipentuu hedelmöittävään periaatteeseen. Siten *Raamattu* saadaan tuottamaan fallismiä ja pelkästään se.

Luettuna tässä valossa ja siten kuin lännen oppineet tulkitsevat sen hepreankielisiä tekstejä se ei voi koskaan antaa mitään korkeampaa kuin fallisia elementtejä, juuren ja kulmakiven kuolleen kirjaimen mukaisessa merkityksessä. Antropomorfismi ja ilmoitus kaivavat ylipääsemättömän kuilun aineellisen [z209] maailman ja äärimäisten henkisten totuuksien välille. Se, että luomista ei ole siten kuvattu esoteerisessa opissa, on helppo osoittaa. Roomalaiskatolilaiset esittävät tulkinnan, joka muistuttaa paljon enemmän todellista esoteerista merkitystä kuin protestanttien tulkinta. Sillä monet heidän pyhimyksensä ja tohtorinsa myöntävät, että taivaan ja maan, taivaankappaleiden jne. muodostaminen kuuluu ”länälön seitsemän enkelin” työhön. Dionysios kutsuu ”rakentajia” ”Jumalan avustajiksi” ja Augustinus menee vielä pitemmälle ja pitää enkeleitä jumalallisen ajattelun omaavina ja kaiken luodun esityyppinä, kuten hän sanoo.² Ja lopuksi, Tuomas Akvinolaisella on pitkä tieteellinen tutkielma aiheesta, jossa jumalaa kutsutaan ensimmäiseksi ja enkeleitä toiseksi kaikkien näkyvien seurausten syyksi. Muutamia dogmaattisia muotoeroja lukuun ottamatta ”enkelitohtori” tulee tässä hyvin lähelle gnostisia ajatuksia. Basileides puhuu enkelien alimmasta luokasta meidän aineellisen maailmamme rakentajina, ja Saturnos oli saabalaisten tavoin sitä mieltä, että seitsemän enkeliä, jotka ohjaavat planeettoja, ovat maailman todellisia luoja. Kabbalistimunkki Trithemius opetti *De Secundis Deis* -kirjoitelmassaan samoin.

¹ Onko kaikki selville saatu siinä, että ”elohimien täydellinen sanamuoto” määrää 360-asteisen taivaallisen ympyrän ja että sana antaa ympyränmuotoon asetettuna ”3,1415 eli ympyrän kehän ja halkaisijan suhteen”. Tämä on vain sen astronominen puoli. ”Alkuperäisen kehän” täydellisen *seitsemäisen* merkityksen tietämiseksi on pyramidia ja kabbalistista *Raamattua* tulkittava sen kuvion valossa, johon Intian temppelit perustuvat. Kehän matemaattinen neliöinti on vain probleeman maallinen ratkaisu. Juutalaiset tyytyivät kuuden päivän aktiivisuuteen ja seitsemännen lepoon. Ihmiskunnan kantaisät ratkaisivat universumin suurimmat ongelmat seitsemällä säteellään eli risheillä.

² *Genesis* alkaa ”luomisen” *kolmannesta* vaiheesta hypäten kahden alkuvaiheen yli.

Ikuinen *kosmos*, makrokosmos, jaetaan salaisessa opissa kuten ihminenkin, mikrokosmos, kolmeen periaatteeseen ja neljään käyttövälineeseen,¹ jotka yhdessä ovat seitsemän periaatetta. Kaldealaisessa eli juutalaisessa *kabbalassa* kosmos jaetaan seitsemään maailmaan: alkuperäinen, ymmärrettävä, taivaallinen, elementaarinen, vähempi (astraalinen), manala (kâma-loka eli Haades) ja maallinen (ihmisen). [z210] Kaldealaisessa järjestelmässä ”läsnäolon seitsemän enkeliä” eli sefirotit (kolmen korkeamman ollessa itse asiassa yksi ja myös kaiken yhteissumma) ilmenevät ymmärrettävässä eli toisessa maailmassa. Ne ovat myös itäisen opin ”rakentajia”, ja seitsemän planeettaenkeliä rakentaa seitsemän planeettaa ja meidän aurinkojärjestelmämme vasta kolmannessa, taivaallisessa maailmassa, planeettojen tullessa niiden näkyviksi ruumiiksi. Tästä johtuen – kuten on oikein esitetty – jos universumi kokonaisuutena muodostuu ikuisesta *ainoasta* substanssista eli olemuksesta, tuo ikuinen olemus, absoluuttinen jumaluus, ei rakenna sille muotoa. Sen tekevät ensimmäiset säteet, enkelit eli dhyâni-chohanit, jotka virtaavat ainoasta alkuaineesta, joka tullen kausittain valoksi ja pimeydeksi säilyy ikuisesti ydinperiaatteissaan, ainoassa tuntemattomassa, silti olemassa olevassa todellisuudessa.

Oppinut länsimainen kabbalisti S. L. MacGregor Mathers, jonka järjestyminen ja johtopäätökset ovat sitäkin epäilyttävämmät, koska hän ei ole perehtynyt idän filosofiaan eikä tunne sen salaisia opetuksia, kirjoittaa *Genesiksen* ensimmäisestä säikeestä julkaisemattomassa kirjoituksessaan:

Berashit Bara Elohim – ”Alussa elohimit loivat!” Keitä ovat nämä *Genesiksen* elohimit?

Va-Jivra Elohim At Ha-Adam Be-Tsalmo, Be-Tselem Elohim Bara Oto, Zakhar V'nekebah Bara Otam – ”Ja elohimit loivat Aadamin omaksi kuvakseen, elohimien kuvaksi he loivat heidät, mieheksi ja naiseksi loivat he heidät!” Keitä ovat he, elohimit? *Raamatun* tavallinen englantilainen [ja suomalainen] versio kääntää sanan Elohim Jumalaksi: se kääntää *monikollisen* sanan *yksiköllisellä* sanalla. Ainoa puolustus, joka tämän puolesta on esitetty, on se jotenkin ontuva selitys, että sana on varmasti monikollinen, mutta sitä ei ole tarkoitus käyttää monikollisessa merkityksessä; että se on ”monikko, jolla osoitetaan ylhäisyyttä”. Mutta tämä on vain oletus, jonka arvoa voidaan syystä arvioida *Genesiksen*

¹ Kolme *ydin*periaatteita ovat eksoteerisesti: ihminen, sielu ja henki (ihmisellä tarkoitetaan älyllistä persoonallisuutta), ja esoteerisesti: elämä, sielu ja henki. Neljä käyttövälinettä ovat ruumis, astraalinen kaksoispuoli, animaalinen (eli inhimillinen) sielu ja jumalallinen sielu (sthûla-sharîra, linga-sharîra, kâma-rûpa ja buddhi, âtmanin eli hengen käyttöväline). Tai vielä selvemmin ilmaistuna: 1) *Seitsemännen* periaatteen käyttöväline on kuudes (buddhi); 2) manaksen käyttöväline on kâma-rûpa [vrt. kuitenkin *H. P. Blavatskyn opetukset sisäiselle ryhmälle* -kirjaa, Lahden Minerva, 1999, s. 209–211]; 3) *jîvan* eli *prânan* (elämän) käyttöväline on linga-sharîra (ihmisen ”kaksoispuoli”; varsinaisen linga-sharîra ei voi koskaan jättää ruumista ennen kuin kuolemassa; se mikä ilmenee on astraaliruumis heijastaen fyysisistä ruumista ja palvelen inhimillisen sielun eli älyn käyttövälineenä); ja 4) ruumis, kaiken edellä olevan käyttöväline yhteisesti. Okkultisti tietää, että sama järjestys vallitsee kosmisessa kokonaisuudessa, *psykokosmisessa* universumissa.

1:26 avulla, joka kohta on käännetty oikeaoppisessa *Raamatun* käännöksessä näin: ”Jumala [Elohim] sanoi: ”Tehkäämme ihminen kuvaksemme, kaltaiseksemme.” Tässä myönnetään selvästi se, että ”Elohim” *ei* ole ”monikkoa käyttävä ylhäisyys” vaan monikollinen sana merkiten enemmän kuin yksi olento.¹

[z211] Mikä on sitten Elohimin oikea käännös ja kehen se viittaa? Elohim *ei* ole vain monikollinen vaan *naisellinen monikollinen sana!* Ja *Raamatun* kääntäjät ovat kuitenkin kääntäneet sen *maskuliinisella yksiköllisellä sanalla!* Elohim on monikkomuoto feminiinisestä sanasta El-h, sillä loppukirjain -h merkitsee sukua. Sen sijaan, että se muodostaisi monikkomuodon päätteellä -ot, sillä on tavallinen maskuliininen monikkopäätte, joka on -im.

Vaikka useimmissa tapauksissa sanat, jotka ovat molempaa sukua, saavat päätte, joka kuuluu niille vastaavasti, on kuitenkin monia maskuliinisukuisia sanoja, jotka saavat monikkomuodon päätteellä -ot, yhtä hyvin kuin feminiinisukuisia, jotka saavat muodon päätteellä -im, kun taas jotkut kumpaakin sukua olevat substantiivit saavat vuorotellen kummatkin päätteet. On kuitenkin huomattava, että monikon päätte *ei* vaikuta sen sukuun, joka pysyy samana kuin yksikössä...

Löytääksemme tähän elohim-sanaan kätkeytyvän symboliikan todellisen merkityksen meidän on tutkittava juutalaista esoteerista oppia, vähän tunnettua ja vielä vähemmän ymmärrettyä *kabbalaa*. Huomaamme, että tämä sana edustaa kahta yhdistynyttä, maskuliinista ja feminiinistä voimaa, samanveroista ja yhtä ikuista, yhdistyneenä ikuiseen liittoon universumin ylläpitämiseksi – luonnon suurta isää ja äitiä, luonnon, johon ikuinen yksi mukautuu ennen kuin universumi voi olla olemassa. Sillä *kabbalan* opetus on se, että ennen kuin jumaluus mukautui siten – ts. miehenä ja naisena – universumin maailmat eivät voineet olla olemassa; tai *Genesiksen* sanoin, että ”maa oli muodoton ja tyhjä”. Siten elohimien mukautuminen on silloin muodottomuuden, tyhjyyden ja pimeyden loppu, sillä vasta tuon mukautumisen jälkeen voi *Ruah Elohim* – ”elohimien

¹ Dionysios Areiopagilainen, Paavalin oletettu aikalainen, hänen opetuslapsikumppaninsa ja lähellä Pariisia sijaitsevan St. Denisin ensimmäinen piispa, opettaa, että suurimman osan ”luomistyöstä” suorittivat ”länäolon seitsemän henkeä” – Jumalan *avustajat* heissä olevan jumalallisen vaikutuksen johdosta. (*Hierarch.*, s. 196.) Pyhä Augustinus ajattelee myös, että ”asiat luotiin paremminkin enkelien mielissä kuin luonnossa, toisin sanoen, enkelit havaitsivat ja tunsivat ne (kaikki asiat) ajatuksissaan ennen kuin ne saattoivat ilmestyä todelliseen olemassaoloon”. (Ks. *De Genesis ad Litteram*, I, II, niin kuin koottu de Mirvilleen teoksesta, Vol. II, s. 337–338.) Siten varhaiskristilliset isät, jopa ei-vihityt kuten Augustinus, lukivat näkyvän maailman luomisen enkelien eli toisen luokan voimien syyksi, kun taas Dionysios *ei* vain mainitse erityisesti näitä ”länäolon seitsemää henkeä” vaan osoittaa, että heidän voimansa on peräisin elähdyttävästä jumalallisesta energiasta – salaisen opin Fohatilta. Mutta itsekeskeinen tietämättömyys, joka sai läntiset rodut takertumaan epätoivoisesti *maakeskiseen* systeemiin, sai heidät myös halveksimaan kaikkia noita todellisen uskonnon palasia, jotka olisivat vieneet heiltä ja siltä pieneltä pallolta, jonka he ottivat universumin keskuiseksi, sen erityisen kunnian, että ne oli luonut nimenomaisesti yksi, ilman toista oleva, ääretön Jumala!

henki” – värähdellä vesien päällä. Mutta tämä on vain pieni osa sitä tietoa, jonka vihitty voi saada *kabbalasta* Elohim-sanan suhteen.

Tässä on kiinnitettävä huomiota sekaannukseen – ellei vielä pahempaan – joka vallitsee *kabbalan* läntisissä tulkinnoissa. Ikuisen *yhden* sanotaan mukautuvan kahdeksi: luonnon suureksi isäksi ja äidiksi. Ensiksikin on kauhistuttavan antropomorfasta käyttää sukupuolista eroa merkitseviä sanoja Yhden varhaisimpiin ja ensimmäisiin erilaistumiin. [z212] Ja on vielä virheellisempää samastaa nuo ensimmäiset erilaistumiset – intialaisen filosofian purusha ja prakriti – elohimeihin, tässä puhuttuihin luoviin voimiin, ja lukea täynnä surua, tuskaa ja syntiä olevan näkyvän maailman muodostaminen ja rakentaminen noiden (meidän ymmärryksellemme) käsittämättömien abstraktioiden syyksi. Todellakin tässä puhuttu ”elohimien luomistyö” on vain paljon myöhempää ”luomista”, ja elohimit sen sijaan että olisivat luonnon korkeita tai edes ylennettyjä voimia ovat vain alempia enkeleitä. Näin opettivat gnostikot, jotka olivat paljon filosofisempia kuin mitkään kristilliset kirkot. He opettivat, että maailman epätäydellisyys johtui sen arkkitehtien eli rakentajien epätäydellisyydestä – epätäydellisistä ja sen vuoksi alemmista enkeleistä. Hebrealaisten elohimit vastaavat hindujen prajâpateja, ja muualla *purânoiden* esoteerisissa tulkinnoissa osoitetaan, että prajâpatit olivat *vain* ihmisen aineellisen ja astraalisen muodon muodostajia; että he eivät voineet antaa hänelle järkeä ja siksi he symbolikielellä sanottuna ”epäonnistuivat ihmisen luomisessa”. Mutta emme turhaan toista sitä, minkä lukija voi löytää muualta tästä teoksesta. Hänen tarvitsee kiinnittää huomiota vain siihen, että ”luominen” tässä kohtaa ei ole alkuperäistä luomista, eivätkä elohimit ole ”Jumala” eivätkä edes korkeampia planeettahenkiä vaan tämän näkyvän fyysisen planeetan ja ihmisen aineellisen kehon eli kotelon arkkitehtejä.

Kabbalan perusoppi on se, että jumaluuden asteittaista kehittymistä negatiivisesta positiiviseksi olennoiksi symboloi 10-järjestelmän kymmenen numeron asteittainen kehittyminen nolasta ykseyden kautta moninaisuuteen. Tämä on oppi sefiroteista eli emanaatioista.

Sillä sisäinen ja salainen negatiivinen muoto keskittyy keskukseen, joka on alkuperäinen ykseys. Mutta ykseys on yksi ja jakamaton; sitä ei voi lisätä kertolaskulla eikä vähentää jakolaskulla, sillä $1 \times 1 = 1$ eikä enempää; ja $1 : 1 = 1$ eikä vähempää. Ja juuri ykseyden eli monadin muuttumattomuus tekee siitä yhden ja muuttumattoman jumaluuden sopivan mallin. Se vastaa siten kristillistä käsitettä Isä Jumala, sillä kuten ykseys on muiden numerojen vanhempi, samoin jumaluus on kaiken isä.

Itämainen filosofinen ajattelu ei koskaan lankeaisi virheeseen, jonka näiden sanojen *sivumerkitys* sisältää. Heidän ”Yhtä ainoaa ja muuttumatonta” – Parabrahmania – absoluuttista kaikkeutta ja Yhtä ei voida käsittää olevaksi missään *suhteessa* [z213] rajalliseen ja ehdolliseen, ja sen vuoksi itämaalaiset eivät koskaan käyttäisi tällaisia sanoja, jotka varsinaiselta olemukseltaan sisältävät tuollaisen suhteen. Erottavatko he sitten ehdottomasti ihmisen jumalasta? Päinvastoin. He tuntevat

lähempää yhteyttä kuin länsimaalainen on tuntenut kutsuessaan jumalaa ”Kaiken Isäksi”, sillä he tietävät, että kuolemattomalta olemukseltaan ihminen itse on muuttumaton, ilman toista oleva Yksi.

Mutta olemme juuri sanoneet, että ykseys on yksi ja muuttumaton huolimatta kertomisesta ja jakamisesta. Miten sitten kaksi, duadi, muodostuu? Heijastuksen avulla. Sillä päinvastoin kuin nolla ykseys on osittain määriteltävissä – ts. positiivisessa puolessaan. Määrittely luo Eikonin eli Eidolonin itsestään, joka yhdessä itsensä kanssa muodostaa duadin. Siten numero kaksi vastaa jossain määrin kristillistä käsitystä pojasta toisena henkilönä. Ja kun monadi värähtelee ja peräytyy ensimmäisen ajatuksen pimeyteen, niin duadi on jäljellä sen sijaisena ja edustajana, ja siten positiivisen duadin kanssa samanarvoisena on kolmiyhäinen ajatus, numero 3, samanarvoinen ja yhtä ikuinen duadin kanssa ykseyden helmassa, kuitenkin ikään kuin edeten siitä numeerisena sarjana.

Tämä selitys näyttäisi merkitsevän, että Mathers on selvillä siitä, ettei tämä ”luominen” ole todellinen jumalallinen eli alkuperäinen luominen, koska monadi – *meidän* objektiivisuuden tasomme ensimmäinen ilmennys – ”peräytyy alkuperäisen ajatuksen pimeyteen”, ts. ensimmäisen jumalallisen luomisen subjektiivisuuteen.

Ja tämä vastaa myös osittain kristityn ajatusta pyhästä hengestä sekä siitä, miten kaikki kolme muodostavat kolminaisuuden ykseydessä. Tämä selittää myös geometrisen tosiasian kolmesta suorasta viivasta, mikä on pienin määrä, joka voi tehdä suoraviivaisen tasokuvion samalla kun kaksi ei voi koskaan ympäröidä tilaa ollen voimaton ja vaikutukseton siksi, kunnes numero kolme täydentää sen. Kabbalistit kutsuvat näitä kymmenjärjestelmän kolmea ensimmäistä numeroa nimillä Keter, kruunu, Hokhma, viisaus ja Bina, ymmärrys. Lisäksi he yhdistävät niihin nämä jumalalliset nimet: ykseyteen Ehejeh, ”Minä olen”; kaksinaisuuden Jah; ja kolminaisuuteen Elohim. Erityisesti he kutsuvat duadia, kaksinaisuutta sanalla Abba, isä, ja kolminaisuutta sanalla Aima, äiti, joiden ikuista yhtymää kuvaa sana Elohim.

Kabbalan tutkijaa ihmetyttää kuitenkin erityisesti se tahallinen itsepintaisuus, millä *Raamatun* kääntäjät ovat sitkeästi työntäneet näkyvistä jumaluuden naisellisen muodon ja salanneet jokaisen viitteen siihen. Kuten olemme juuri huomanneet, he ovat kääntäneet feminiinisen monikon Elohim maskuliinisella yksiköllä Jumala. Mutta he ovat tehneet enemmän kuin tämän: he ovat huolellisesti salanneet sen seikan, että sana Ruah – ”henki” – on naisellinen ja että [z214] *Uuden testamentin* Pyhä Henki on vastaavasti naisellinen voima. Kuinka moni kristitty on tietoinen siitä tosiasiasta, että *Luukkaan evankeliumin* (1:35) inkarnaatioselostuksessa mainitaan *kaksi* jumalallista voimaa?

”Pyhä Henki tulee sinun yllesi ja Korkeimman voima peittää sinut varjolaan.” Pyhä henki (naisellinen voima) laskeutuu ja Korkeimman voima (miehinen voima) yhtyy siihen. ”Siksi myös lapsi, joka syntyy, on pyhä, ja häntä kutsutaan Jumalan – elohimien nimittäin, koska nämä kaksi voimaa laskeutuvat – Pojaksi.”

Sefer jetsirassa eli *Luomisen kirjassa* sanotaan:

”Yksi on Hän, Ruah Elohim Hajim – (elävien elohimien henki)... Ääni, Henki, Sana; ja tämä on Hän [fem.], Pyhän Hengen Henki.” Tässä huomaamme jälleen sen läheisen yhteyden, joka vallitsee Pyhän Hengen ja elohimien välillä. Lisäksi löydämme edempää *Muovaamisen kirjasta* – joka on, muistutettakoon, eräs vanhimmista kabbalistisista kirjoista ja jonka tekijänä pidetään patriarkka Abrahamia – ensinnäkin ajatuksen feminiinisestä kolminaisuudesta, josta seuraa maskuliininen kolminaisuus eli kuten tekstissä sanotaan: ”Kolme äitiä, mistä seuraa kolme isää.” Ja kuitenkin tämä kaksinainen triadi muodostaa ikään kuin vain yhden täydellisen kolminaisuuden. Edelleen on huomattava, että toinen ja kolmas sefirot (viisaus ja ymmärrys) erotetaan kummatkin feminiinisistä nimistä Hokhma ja Bina siitä huolimatta, että edellisen syyksi luetaan paremminkin maskuliininen ajatus ja jälkimmäisen syyksi feminiini eli nimet Abba ja Aima (eli isä ja äiti). Tätä Aimaa (suurta äitiä) kuvataan loistavasti *Ilmestyskirjan* kahdennessatoista luvussa, joka kirja on epäilemättä eräs *Raamatun* kabbalistisimmista kirjoista. Itse asiassa sen merkitys on ilman kabbalististista avainta täysin käsittämätön.

Kuten ei kreikkalaisissa aakkosissa, ei heprealaisissakaan aakkosissa ole mitään erillisiä numeromerkkejä, ja sen vuoksi jokaisella kirjaimella on tietty siihen liittyvä numeroarvonsa. Tästä seikasta seuraa se tärkeä tosiasia, että jokainen heprean sana muodostaa numeron ja jokainen numero sanan. Tähän viittaa *Johanneksen ilmestyksen* (13:18) mainitsema ”pedon luku”. Numeroarvoltaan yhtä suurilla *kabbalan* sanoilla oletetaan olevan tietty selittävä yhteys toisiinsa. Tämä muodostaa opin gematriasta, joka on *kabbalan* kirjainmystiikan ensimmäinen laji. Lisäksi jokaisella heprean aakkosten kirjaimella oli *kabbalaan* perehtyneille tietty hieroglyfinen arvo ja merkitys, joka oikein määrättyinä antoi jokaiselle sanalle mystisen lauseen arvon. Tämä taas vaihteli sen mukaan miten kirjaimet keskenään sijaitsivat suhteessa toisiinsa. Näiden erilaisten kabbalististen näkökohtien perusteella voimme nyt tarkastella sanaa Elohim.

Vasta silloin voimme jakaa sanan kahdeksi sanaksi, jotka merkitsevät ”vesien feminiininen jumaluus”. Verratkaa kreikkalaiseen Afroditeen: ”nousi meren vaahdosta”. Se voidaan vielä jakaa: ”mahtava meren tähti” eli ”mahtava, joka vuodatti hengen vesien päälle”. Yhdistämällä kirjaimet saamme myös ”Jahin äänetön voima”. Ja vielä, ”Jumalani, universumin muodostaja”, [215] sillä *Mah* on salainen kabbalistinen nimi, joka viittaa muovaamisen ajatukseen. Saamme myös ”Kuka on Jumalani”. Lisäksi ”Jahin äiti”.

Yhteensä numerot tekevät $1 + 30 + 5 + 10 + 40 = 86 =$ ”voimakas kuumuus” eli ”tulen voima”. Jos laskemme yhteen kolme keskikirjainta, saamme 45, ja ensimmäinen sekä viimeinen kirjain antavat 41, josta tulee siten ”muovaamisen äiti”. Lopuksi huomaamme kaksi jumalallista nimeä ”El” ja ”Jah” yhdessä kirjaimen kanssa, joka merkitsee ”vesi”, sillä mem, tämän kirjaimen nimi, tarkoittaa ”vettä”.

Jos jaamme sen kirjaimiin, jotka muodostavat sen, ja tarkastelemme niitä hieroglyfisinä merkkeinä, saamme:

”Tahto täydellistyi uhrauksen avulla edeten yhtämittaisen muodonmuutoksen kautta inspiraation avulla.”

Muutamit edellä olevat kappaleet, joissa analysoidaan sanaa Elohim kabbalistisesti, osoittavat kyllin vakuuttavasti, ettei Elohim ole yksi eikä kaksi eikä edes kolminaisuus vaan sotajoukko – luovien voimien armeija.

Kristillinen kirkko tehdessään Jehovasta – joka on yksi näistä elohimeista – ainoan korkeimman Jumalan on aiheuttanut toivottoman epäjärjestyksen taivaalliseen hierarkiaan huolimatta niistä teoksista, joita Tuomas Akvinolainen ja hänen koulunsa on kirjoittanut aiheesta. Ainoa selitys, joka on löydettävissä kaikista heidän tutkielmistaan, jotka käsittelevät *Raamatusta* mainittujen taivaallisten olentojen lukemattomien luokkien – arkkienkelit, kolmannen asteen enkeliolennot, serafit, kerubit, sanansaattajat jne. – luontoa ja olemusta, on se, että ”enkelijoukko on Jumalan sotaväki”. Ne ovat jumalolentoja, kun taas hän on *Luoja* Jumala. Mutta niiden todellisista tehtävistä – niiden todellisesta paikasta luonnon tasapainossa – ei sanota sanaakaan. Ne ovat

...loistavammat kuin tuli, nopeammat kuin tuuli ja ne elävät rakkaudessa ja harmoniassa valaisten keskenään toinen toistaan, eläen leivästä ja mystisestä juomasta – [ehtoollisen viini ja vesi?] – ympäröiden *tulivirran* tavoin Karitsan istuimen ja verhoten kasvonsa siivillään. Tämän rakkauden ja loiston valtaistuimen ne jättävät vain siirtääkseen jumalallisen vaikutuksen tähtiin, maahan, valtakuntiin, kaikille *Jumalan pojille*, heidän veljilleen ja oppilailleen, lyhyesti sanottuna, kaikille luoduille... Mitä niiden lukumäärään tulee, se on *taivaan suuren armeijan* (Sabaot) suuruisempi kuin tähdet... Teologia... osoittaa meille, että ”nämä järjelliset valonlähteet” muodostavat kukin luokan ja että niiden luontoon sisältyy sellainen tai toinen luonnon osa. Ne täyttävät suunnattoman suuren *vaikkakin rajatun alueen*, vaikka ne ovat ruumiittomia, ja ne ovat *määrätyissä* rajoissa... nopeampia kuin valo tai ukkonen. Ne käyttävät vapaasti kaikkia luonnon elementtejä, milloin vain aiheuttaen selittämättömiä kangastuksia [illuusioita?], vuorotellen *objektiivisia* ja *subjektiivisia*, puhuen ihmisille [z216] yhdellä kertaa selväsanaista kieltä ja toisella kertaa puhtaasti henkistä kieltä.¹

Saamme tietää edempänä samassa kirjassa, että *Genesisin* 2. luvun 1. jae viittaa juuri näihin enkeleihin ja heidän sotajoukkoihinsa: *Igitur perfecti sunt coeli et terra et omnis ornatus eorum*;² ja että *Versio vulgata* on peruuttamattomasti korvannut heprean sanan ”tsaba” (sotajoukko) sanalla ”ornamenti”. Munk osoittaa korvaavan sanan virheellisyyden ja yhdyssanan ”Tsabaot-Elohim” johtamisen sanasta tsaba. De Mirville sanoo Cornelius à Lapidin, ”Raamatun kommentaattoreista etevimmän”, lisäksi osoittavan meille, että sen todellinen merkitys oli juuri sellainen. Nuo enkelit ovat tähtiä.

¹ De Mirville, *Des Esprits*, Vol. II, s. 294–295.

² ”Näin tulivat valmiiksi taivas ja maa kaikkine joukkoinensa.”

Kaikki tämä opettaa kuitenkin meille kovin vähän tämän taivaallisen armeijan todellisista toiminnoista eikä mitään sen paikasta kehityksessä eikä sen suhteesta maailmaan, jossa elämme. Sillä saadaksemme vastauksen kysymykseen ”keitä todelliset luojat ovat” meidän on tutkittava esoteerista oppia, koska vain sieltä voidaan löytää avain, joka tekee ymmärrettäväksi erilaisten maailmanuskontojen teogoniat.

Sieltä selviää, että kosmoksen kuten koko näkyvän luonnonkin – ellei henkien kaikkien näkymättömien sotajoukkojen, joita ei ole vielä vedetty ”pakolliseen kiertokulkuun” eli kehitykseen – todellinen luoja on ”Herra – Jumalat” eli ”toimiva sotajoukko”, kollektiivisesti ottaen ”armeija”, ”yksi monessa”.

Yksi on ääretön, loputon. Se ei voi luoda, sillä se ei voi olla yhteydessä rajalliseen ja ehdonalaiseen. Jos sen kaiken, minkä näemme loistavasta Auringosta ja planeetoista heinäkkorteen ja pölyhiukkaseen, olisi luonut absoluuttinen täydellisyys ja se olisi edes sen *ensimmäisen* energian suoranaista työtä, joka seurasi siitä,¹ silloin kaikki sellainen aikaansaannos [z217] olisi ollut täydellistä, ikuista ja ehdotonta, kuten sen tekijäkin. Miljoonat ja taas miljoonat luonnosta löydetty epätäydelliset aikaansaannokset todistavat selvästi, että ne ovat rajallisten ehdonalaisten olentojen – vaikka viimeksi mainitut olivat ja ovat dhyâni-chohaneja, arkkienkeleitä tai minkä nimisiä tahansa – tuotteita. Lyhyesti sanottuna, nämä epätäydelliset aikaansaannokset ovat kehityksen keskeneräisiä tuotteita tapahtuen epätäydellisten jumalien johdolla. Sekä *Zohar* että salainen oppi vakuuttavat tätä. Se puhuu ”Ikiaikaisen”, ”Pyhän läkkään”, auttajista ja kutsuu niitä ofaneimiksi eli taivaankappaleiden eläviksi pyöriksi, jotka ottavat osaa universumin luomistyöhön.

Siten ei ainoa ehdoton ”prinsiippi” eikä edes sen heijastus luo, vaan ainoastaan ”seitsemän jumalaa”, jotka muodostavat universumin ikuisesta aineesta, jonka ainoan todellisuuden heijastus siihen herättää objektiiviseen elämään.

¹ Okkultistille ja chelalle ei tarvitse selittää *energian* ja emanaation välistä eroa. Sanskritin sanaa shakti ei voi kääntää. Se voi olla energia, mutta se on sellainen, joka toimii itsestään, ollen riippumaton siitä aktiivisesta tai tietoisesta tahdosta, joka tuottaa sen. ”Ensisyntyinen” eli logos ei ole emanaatio vaan energia, voima, joka on Parabrahmaniin, Yhteen, luontaisesti kuuluva ja ikuinen sen kanssa. *Zohar* puhuu emanaatioista, mutta varaa sanan seitsemälle sefiroille, jotka emanoituvat ensimmäisestä kolmesta – jotka muodostavat yhden kolminaisuuden – Keter, Hokhma ja Bina. Mitä näihin kolmeen tulee, se selittää eron kutsumalla niitä ”immanaatioiksi”, jotakin, mikä on oletetulle kohteelle luonnostaan kuuluvaa ja sen kanssa samanaikaista, eli toisin sanoen energioiksi.

Vain nämä ”auttajat”, ofanim, puoli-inhimilliset prajâpatit, enkelit, arkkitehdit ”Suuren Neuvoston Enkelin” johtamana sekä loput muiden kansojen kosmoksen rakentajista voivat selittää universumin epätäydellisyyden. Tämä epätäydellisyys on yksi salatieteen todisteista, jotka puhuvat näiden ”voimien” olemassaolon ja vaikutuksen puolesta. Ja ketkä harvat sivistysmaittemme filosofit ovat kyllin viisaita tietääkseen, kuinka lähellä Filon oli totuutta pitäessään pahan alkuperää seurauksena alempien voimien tuomasta sekoituksesta aineen järjestelyyn ja jopa ihmisen muovaamiseen – tehtävä joka on uskottu jumalalliselle logok-selle.

Luoja on ne – ”jumaljoukot” – joita salainen oppi kutsuu dhyâni-chohaneiksi, hindut prajâpateiksi, länsimaiset kabbalistit sefiroteiksi ja buddhalaiset devoiksi. Ne ovat persoonattomia, koska ne ovat sokeita voimia. Ne ovat zoroasterilaisten amshâspendeja, ja samalla kun kristittyjen mystikkojen ”Luoja” on ”Jumalan jumalat”, dogmaattisen kirkonmiehen ”Luoja” on ”Jumalien Jumala”, ”Herrojen Herra” jne.

”Jehovah” on vain Jumala, joka on suurempi kuin kaikki jumalat Israelin silmissä.

[Israelin] Herra on suuri, minä tiedän sen, meidän Herramme on suurempi kuin mikään muu jumala.¹

[z218] Ja vielä:

Eivät ole jumalia toisten kansojen jumalat, mutta Herra on taivaiden luoja.²

Egyptin Neteru, jonka sanan Champollion on kääntänyt ”*muut jumalat*”, ovat *Raamatun* kirjoittajien elohimeja, joiden taakse kätkeytyy yksi ainoa jumala käsitettynä hänen erilaisiksi voimikseen.³ Tämä yksi ei ole Parabrahman vaan ilmenevätön logos, demiurgi, todellinen luoja eli muodostaja, joka seuraa häntä, tarkoittaen demiurgia kollektiivisesti ottaen. Lisäksi tämä suuri egyptologi sanoo:

Huomaamme Egyptin kätkevän, niin sanoaksemme, jumalien Jumalan niiden olentojen taakse, joilla se ympäröi hänet. Se antaa suurille jumalilleen etusijan ennen yhtä ainutta jumaluutta niin, että tuon Jumalan ominaisuuksista tulee niiden ominaisuudet. Nuo suuret jumalat julistautuvat luomattomiksi... Neith on ”*se mikä on*”, kuten Jehova.⁴ Thoth on itseluotu⁵ ilman, että hänet on synnytetty jne. Juutalaisuuden mitätöidessä nuo voimat suuren Jumalansa edessä nämä emanaatiot lakkaavat yksinkertaisesti olemasta voimia, kuten Filonin arkkienkelit, kuten *kabbalan* sefirotit, kuten gnostikkojen ogdoadit – ne sulautuvat yhteen ja muuttuvat itse jumalaksi.⁶

Jehova on siten, kuten *kabbala* opettaa, parhaassa tapauksessa vain ”taivaallinen ihminen”, adam kadmon, jota itseluotu henki, logos, käyttää vaunuina, kulkuneuvona Hänen laskeutuessaan ilmentyäkseen ilmiömaailmassa.

Sellaisia ovat muinaisen viisauden opetukset, eikä niitä voi hylätä edes oikeaoppinen kristitty, jos hän on oman pyhän *Raamattunsa* vakava ja avoin tutkija. Sillä jos hän lukee huolellisesti *Paavalin kirjeitä*, hän huomaa, että ”pakanoiden

¹ *Psalmi* 135:5.

² *Psalmi* 96:5.

³ Mieluummin Ormazd tai Ahuramazda, Vit-nam-Ahmi ja kaikki ilmenemättömät logokset. Jehova on ilmennyt Virâj vastaten Binaa, *kabbalan* kolmatta sefiraa, naisellista voimaa, jonka prototyyppi on mieluummin prajâpati kuin Brahmâ, luoja.

⁴ Neith on aditi, ilmeisesti.

⁵ Itseluotu logos, Nârâyana, Purushôttama ja muut.

⁶ Mariette-Bey, *Mémoire sur la mère d'Apis*, s. 32–35, de Mirville lainannut teokseen *Des Esprits*, II, 323–324.

apostoli” omaksuu täysin salaisen opin ja *kabbalan*. Gnosis, jonka hän tuntuu tuomitsevan, on hänelle samoin kuin Platonillekin korkeinta tietoa [z219] totuudesta ja yhdestä ainoasta Olennosta.¹ Sillä Paavali tuomitsee, ei oikean, vaan väärän gnosisen ja sen vääristelyt: miten hän muuten saattoi käyttää platonikon ilmaisutapaa *pur sang*? Kreikkalaisen filosofin ajatukset ja tyypit (Archai); Pythagoraan intelligenssit; panteistien aionit ja emanaatiot; logos eli sana, näiden intelligenssien pää; Sofia eli viisaus; demiurgit, maailmanrakentajat Isän johdossa, ilmenemätön logos, josta Hän emanoituu; Ain Suf, äärettömyyden tuntematon; enkelien kaudet; *seitsemän* henkeä, jotka ovat kaikkien vanhempien kosmogonioiden *seitsemän* edustajia – kaikki ovat löydettävissä hänen kirjoituksistaan, jotka kirkko on tunnustanut kanonisiksi ja jumalallisesti inspiroiduiksi. Sieltä voidaan myös tunnistaa Ahrimanin, tämän meidän maailmamme johtajan, syvyydet, ”tämän maailman Jumala”; intelligenssien Pleroma; ilman haltijat; enkeliluokat, kabbalistinen Metatron. Ne voidaan helposti tunnistaa roomalaiskatolisten kirjoittajien teksteistä, kun ne luetaan kreikan- ja latinankielisistä alkuperäisteksteistä, englannin kielen antaessa vain kehnon ajatuksen niiden todellisesta sisällöstä.

[z220] [b216-219]

LUKU 23

MITÄ OKKULTISTEILLA JA KABBALISTEILLA ON SANOTTAVANAAN

Roomalaiskatoliset kirjailijat vetoavat usein *Zohariin*, salaisen viisauden ja mysteerien suunnattomaan aarreaitaan. Erittäin oppinut rabbi, nytemmin ritari Drach, käännyttyään roomalaiskatolilaisuuteen ja ollen suuri heprean kielen tuntija katsoi sopivaksi seurata Pico de Mirandolaa ja John Reuchlinia ja vakuuttaa uusille uskonveljilleen, että *Zohariin* sisältyi melko läheisesti kaikki katolilaisuuden uskonnokappaleet. Meidän tehtävämme ei ole osoittaa tässä, missä määrin hän on onnistunut tai epäonnistunut. Otamme vain yhden esimerkin hänen selityksistään ja varustamme sen seuraavin esipuhein.

Kuten on jo osoitettu, *Zohar* ei ole heprealaisen ajattelun aito tuote. Se on idän vanhimpien oppien aarreaitta ja tiivistelmä, joka periytyi ensin suullisesti ja kirjoitettiin sitten muistiin itsenäisiksi kirjoitelmiksi Babylonian vankeuden aikana. Rabbi Shim'on ben Johai kokosi sen lopulta yhteen kristillisen ajanlaskun alkupuolella. Samoin kuin Mooseksen kosmogonia syntyi uuteen muotoon Mesopotamian maissa, oli *Zohar* välittäjä, johon koottiin säteet universaalien viisauden valosta. Vaikka sen ja kristillisten opetusten väliltä löydettäisiinkin yhtäläisyyksiä, *Zoharin* kokoojilla ei kuitenkaan ollut koskaan Kristusta mielessään. Jos asia olisi toisin, niin maailmassa ei olisi yhtään ainutta Mooseksen lain juutalaista jäljellä tällä het-

¹ Ks. *Valtio*, I, vi.

kellä. Jos taas hyväksyy sananmukaisesti sen, mitä *Zohar* sanoo, silloin kaikki uskonnot Auringon alla saivat vahvistusta sen symboleista ja allegorisista sanonnoista. Näin on yksinkertaisesti siitä syystä, että tuo teos on alkuperäisten totuuksien kaiku, ja jokainen uskontunnustus perustuu johonkin niistä, *Zoharin* ollessa vain salaisen opin verho. Tämä on niin ilmeistä, että meidän on vain viitattava sanottuun ex-rabbiin, ritari Drachiin, todistaaksemme asian.

Zoharin kolmannessa osassa, fol. 87 (sarake 346), käsitellään Aurinkoa johtavaa henkeä, sen johtajaa, ja selitetään, ettei siinä tarkoiteta itse Aurinkoa vaan siinä olevaa henkeä. Drach yrittää kovasti osoittaa, että Auringolla eli auringonhengellä tarkoitettiin Kristusta. Tuon kohdan kommentissaan, joka viittaa auringonhenkeen ”tuona kivenä, jonka rakentajat hylkäsivät” [*Ps.* 118:22], hän väittää jyrkästi, että tämä

[z221] aurinkokivi (*pierre soleil*) on sama kuin Kristus, joka oli tuo kivi, ja sen vuoksi

Aurinko on epäilemättä (*sans contredit*) jumaluuden toinen hypostaasi¹ eli Kristus.

Jos tämä on totta, silloin vedalaiset tai esivedalaiset arjalaiset, kaldealaiset ja egyptiläiset, kuten kaikki okkultistitkin, menneet, nykyiset ja tulevat, juutalaiset mukaan lukien, ovat olleet kristittyjä ikuisista ajoista alkaen. Ellei asia ole näin, silloin nykyinen kirkollinen kristinusko on puhdasta ja pelkkää pakanuutta eksoteerisesti sekä transsendentaalista ja käytännön magiaa eli okkultismia esoteerisesti.

Sillä tällä ”kivellä” on moninainen merkitys, kaksinainen olemassaolo välimuotoineen, säännöllinen edistyminen ja taantuminen. Se on todellinen ”mysteeri”.

Okkultistit ovat täysin valmiit yhtymään Khrysostomoksen mielipiteeseen, että vääräuskoiset – mieluummin vihkimättömät –

Ollen auringonvalon sokaisemia kadottavat väärää aurinkoa katsellessaan näkyvistään todellisen Auringon.²

Mutta jos tuo pyhimys ja hänen mukanaan heprean kielen tuntija Drach sattuvat huomaamaan *Zoharin* ja *kabbalan* Auringossa ”toisen hypostaasin”, se ei kuitenkaan merkitse sitä, että kaikkien muiden pitäisi sokaistua niistä. Auringon mysteeri on ehkä suurin kaikista okkultismin lukemattomista mysteereistä. Se on todellinen Gordionin solmu, mutta sellainen solmu, jota ei voi avata skolastisen kasuistiikan kaksiteräisellä miekalla. Se on todellinen *deo dignus vindice nodus*, ja sen voivat avata vain *jumalat*. Tämän merkitys on selvä, ja jokainen kabbalisti ymmärtää sen.

Pythagoras ei sanonut näkyvästä Auringosta: *Contra solem ne loquaris*.¹ Sillä tarkoitettiin ”vihkimyksen Aurinkoa” kolminaisessa muodossaan – joista kaksi on ”päiväaurinko” ja ”yöaurinko”.

¹ Drach, *Harmonie entre l'Église et la Synagogue*, II, s. 427. Ks. de Mirville, IV, 38, 39.

² *Main. teos.*

Ellei fyysisen valonlähteen takana ollut mitään mysteeriä, [z222] jonka ihmiset aistivat vaistomaisesti, miksi sitten jokainen kansa alkukantaisista ihmisistä tämän päivän parsilaisiin olisi kääntynyt Aurinkoa kohti rukouksen aikana? Aurinkokolminaisuus ei ole mazdalainen vaan universaali ja on yhtä vanha kuin ihminen. Kaikki muinaisaikojen temppelit olivat poikkeuksetta Aurinkoon päin, niiden pääsisäänkäynnit antoivat itään. Katsokaa Memfiksen ja Baalbekin vanhoja temppeleitä, vanhojen ja uusien (?) maailmojen pyramideja, Irlannin pyöreitä torneja ja Egyptin Serapeionia.² Vain vihityt pystyisivät selittämään tämän filosofisesti ja esittämään syyn siihen – sen mystiikasta huolimatta – jos vain maailma olisi valmis vastaanottamaan sen, mitä se valitettavasti ei ole. Keisarillinen vihitty Julianus, jota nykyisin kutsutaan Apostataksi, Luopioksi,³ oli Euroopan viimeinen aurinkopappi. Hän yritti hyödyttää maailmaa [z223] paljastamalla ainakin yhden osan suurta τριπλάσιος [kolminkertaista] mysteeriä ja – *hän kuoli*. ”Siinä on kolme yhdessä”, hän sanoi Auringosta – keskusauringon⁴ ollessa luonnon varokeino: ensimmäinen on kaiken universaalinen syy, korkein hyvä ja täydellisyys; toinen voima on ylin

¹ [Älä puhu Aurinkoa vastaan.]

² Aleksandrian lähistöllä sijainnut Serapikselle omistettu temppeli. – Suom. toim.

³ Julianus kuoli samasta rikoksesta kuin Sokrates. Kummatkin ilmaisivat osan aurinkomysteeriä, aurinkokeskisen järjestelmän ollessa vain osa siitä, mitä esitettiin vihkimyksen aikana – toinen tietoisesti, toinen tietämättään, kreikkalaisen viisaan tulematta koska vihityksi. Kyseessä ei ollut todellinen salaisesti varjeltu aurinkojärjestelmä vaan mysteerit, jotka liittyivät Auringon ympärille. Maalliset ja maailmalliset tuomarit tuomitsivat Sokraateen kuolemaan. Julianus koki väkivaltaisen kuoleman, koska häneltä otettiin pois häntä siihen asti suojellut tuki, ja sen enää häntä suojaamatta hänet vain jätettiin kohtalonsa eli *karmansa* huomaan. Okkultismin opiskelija huomaa aavistettavan eron kahden erilaisen kuoleman välillä.

Toinen muistettava esimerkki mysteereihin liittyvien salaisuuksien tiedostamattomasta paljastamisesta on runoilija P. Ovidius Naso, joka, kuten Sokrateskaan, ei ollut vihitty. Hänen tapauksessaan keisari Augustus, joka oli vihitty, muutti armeliaasti kuolemanrangaistuksen karkotukseksi Tomokseen Mustanmeren rannalle. Tämä suuri kuninkaallinen suojeudenosoitus rangaistuksen muuttamisesta karkotukseksi on ollut antoisa pohdiskelun aihe mysteereihin vihkimättömien klassisten oppineiden keskuudessa. He ovat lainanneet Ovidiuksen omia rivejä osoittaakseen, että tämä oli vasten tahtoaan tullut tietoiseksi jostakin keisarin suuresta ja inhottavasta siveettömyydestä. He eivät tunteneet sitä ankaraa lakia, että kuolemanrangaistus seurasi aina sitä, joka oli paljastanut jopa osankin mysteerejä maallikoille. Sen sijaan, että olisivat nähneet keisarin ystävällisen ja sääliväisen teon sen oikeassa valossa, he ovat tehneet siitä synn parjata hänen moraalista luonnettaan. Runoilijan omat sanat eivät voi todistaa mitään. Koska hän ei ollut vihitty, hänelle ei voitu selittää, mistä hänen rikoksensa muodostui. Vastaavia tapauksia on ollut myöhemminkin, jolloin runoilijat ovat tietämättään paljastaneet säkeissään niin paljon salaista tietoa, että jopa vihityt ovat olettaneet heidän olleen kanssavihittyjä ja tulleet keskustelemaan heidän kanssaan aiheesta. Tämä osoittaa vain, että herkkä runoilijaluonne on joskus niin kaukana tavallisesta tunnosta, että on saanut välähdyksiä siitä, mitä on merkitty astraalivaloon. *Aasian valossa* on kaksi kohtaa, jotka voivat saada ensimmäisen asteen vihityn luulemaan, että Edwin Arnold oli itse vihitty Himalajan *ashrameissa*, mutta asia ei ole niin.

⁴ Osoittaa, että Julianus oli perehtynyt meidän aurinkokeskiseen järjestelmäämme.

ymmärrys, jolla on valta yli kaikkien järjellisten olentojen, νοερός; kolmas on näkyvä aurinko. Aurinkointelligenssien puhdas energia on lähtöisin kirkkaasta paikasta, johon Aurinkomme on asettunut taivaan keskustassa, tuon puhtaan energian ollessa järjestelmämme logos. ”Mystinen Sana-Henki tuottaa kaiken Auringon avulla eikä koskaan toimi minkään muun välittäjän kautta”, sanoo Hermes Trismegistos. ”Sillä [tuntematon] voima sijoitti asuinpaikkansa juuri Aurinkoon enemmän kuin mihinkään muuhun taivaalliseen kappaleeseen.”¹ Ei Hermes Trismegistos, Julianus, vihitty okkultisti, eikä kukaan muukaan kuitenkaan tarkoittanut tällä tuntemattomalla syyllä Jehovaa tai Jupiteria. He viittasivat syyhyn, joka tuotti järjestelmämme kaikki ilmenneet ”suuret jumalat” eli demiurgit (heprealainen Jumala mukaan luettuna). Myöskään sillä ei tarkoitettu meidän näkyvää *aineellista* Aurinkoamme, sillä tämä oli vain ilmennyt symboli. Pythagoralainen Filolaos selittää ja täydentää Trismegistosta sanomalla:

Aurinko on tulen kuvastin. Tulenliekkien loisto heijastuessaan tuohon kuvastimeen [Aurinkoon] virtaa päällemme ja tuota loistoa sanomme kuvaksi.²

On ilmeistä, että Filolaos viittasi henkiseen keskusaurinkoon, jonka säteitä ja loistoa keskustähtemme Aurinko vain kuvastaa. Tämä on yhtä selvää okkultisteille kuin se oli pythagoralaisille. Mitä tulee pakanallisen muinaisuuden vihkimättömiin, heille fyysinen Aurinko oli tietysti ”korkein jumala”, [z224] jollainen siitä Drachin mielipiteen mukaan näyttää nyt itse asiassa tulleen nykyisille roomalaiskatolilaisille. Jos sanat merkitsevät jotakin, niin Drachin esitys, että ”tämä Aurinko on epäilemättä jumaluuden toinen hypostaasi”, merkitsee sitä, mitä me sanomme. Viittaaahan ”tämä Aurinko” kabbalistiseen Aurinkoon ja ”hypostaasi” merkitsee jumalolennon tai kolminaisuuden – selvästi persoonallisen – olemusta tai olemassaoloa. Koska tekijän ex-rabbina, joka oli täysin perehtynyt hepreaan ja *Zoharin* mysteerihin, on täytynyt tuntea sanojen arvo ja koska hän oli lisäksi tuon kohdan kirjoittaessaan päättänyt ratkaista ”näennäiset ristiriitaisuudet”, kuten hän niitä kutsuu, juutalaisuuden ja kristinuskon välillä – asia tulee aivan ilmeiseksi.

Mutta kaikki tämä liittyy kysymyksiin ja ongelmiin, jotka ratkeavat luonnostaan ja opin kehityksen myötä. Roomalaiskatolista kirkkoa ei syytetä siitä, että se on palvonut muilla nimillä jumalallisia olentoja, joita kaikki muinaiset kansat palvoivat. Sitä syytetään siitä, että se julistaa jumalankuvien palvojiksi ei vain entisiä ja nykyisiä pakanoita vaan jokaisen kristillisen kansan, joka on vapauttanut itsensä Rooman ikeestä. Syytöstä, jonka on esittänyt useampi kuin yksi tiedemies kirkkoa vastaan sen johdosta, että se palvoo tähtiä kuin oikeat vanhat saabalaiset, ei ole tähän päivään mennessä väitetty vääräksi. Kuitenkaan kukaan tähtien palvoja ei ole koskaan kohdistanut palvontaansa aineellisiin tähtiin ja planeettoihin, kuten tullaan osoittamaan ennen kuin tämän teoksen viimeinen sivu on kirjoitettu. Ja on totta, että vain ne filosofit, jotka tutkivat astrologiaa ja magiaa, tiesivät, että näiden tie-

¹ [Quia in sole saltem et non alibi uspiam, sedem habitations suae posuit. MINERVA MUNDI. (WMS, 167; *The Theosophist*, vol. LV, marraskuu 193, s. 145.) – Z.]

² *Des Esprits*, IV, s. 21–22.

teiden viimeinen sana oli etsittävässä ja löydettävissä noista planeetoista virtaavista okkulttisista voimista.

[z225] [b220]

LUKU 24

TIETEEN JA OKKULTTISEN ASTRONOMIAN NYKYISET KABBALISTIT

Kabbalan kolmeen pääjakoon kuuluu fyysinen, astraalinen ja yliastraalinen maailma, samoin kuin siinä on maallisia, ylimalaisia ja henkisiä olentoja. Tiedemiehet voivat pilkata mielin määrin ”seitsemää planeettahenkeä”. Kuitenkin vallitsevien ja ohjaavien älyllisten voimien välttämättömyys tunnetaan niin voimakkaasti tänä päivänä, että tiedemiehet ja specialistit, jotka eivät tahdo kuulla okkultismista tai vanhoista järjestelmistä, huomaavat olevansa pakotetut kehittämään sisällä tajunnassaan jonkinlaisen puolimystisen järjestelmän. Metcalfin ”aurinkovoima”-teoria samoin kuin oppineen puolalaisen Zaliwskyn teoria sähköstä universaalisenä voimana, sen varaston ollessa Auringossa,¹ elvyttivät kabbalistisia opetuksia. Zaliwsky yritti osoittaa, että sähkö, joka aiheuttaa ”erittäin voimakkaita, puoleensavettäviä, lämmittäviä ja valaisevia vaikutuksia”, oli läsnä Auringon fyysisessä rakenteessa, ja hän selitti sen erikoisuuksia. Tämä on hyvin lähellä okkulttisia opetuksia. Vain myöntämällä aurinkoheijastajan kaasumainen luonne ja auringon veto- ja poistovoiman voimakas magnetismi ja sähköisyys voidaan selittää a) voiman ja valon vähenemisen ilmeinen puuttuminen Auringossa – mahdoton selittää tavallista palamista koskevilla laeilla; ja b) planeettojen käyttäytyminen niiden toimiessa niin usein vastoin jokaista hyväksyttyä painovoiman sääntöä. Zaliwsky saa tämän ”aurinkosähkön” ”eroamaan kaikesta, mikä tunnetaan maassa”.

Isä Secchi yritti oletettavasti esitellä

*Aivan uudenlaisia ja painovoimalle aivan vieraita voimia, jotka hän oli löytänyt avaruudesta,*²

saadakseen astronomian sopusointuun teologisen astronomian kanssa. Mutta Unkarin tiedeakatemian jäsen Nagy ei ollut kirkonmies ja kuitenkin hän esittää teorian sellaisten älyllisten voimien välttämättömyydestä, joiden hyväntahtoisuus ”sopisi pyrstötähtien kaikille [z226] oikuille”. Hän arvelee, että

Huolimatta kaikista nykyisistä valon – tuo *tuntemattoman voiman häikäisevä tuote*... jonka näemme liian usein ymmärtääksemme – nopeuden tutkimuksista *tuo valo on todellisuudessa liikkumaton.*¹

¹ Zaliwsky, *La gravitation par l'électricité*, s. 7, de Mirvillen teoksessa *Des Esprits*, IV, 156.

² De Mirville, *main. teos*, s. 157.

C. E. Love, tunnettu rautatien rakentaja ja insinööri Ranskassa, kyllästyneenä sokeisiin voimiin teki kaikista (silloin) ”ei arvioitavissa olevista voimista” sähkön alaisia ja väitti sen olevan:

Intelligenssi – vaikka molekulaarinen luonnossa ja aineellinen.²

Tekijän mielestä nämä voimat ovat ymmärryksellä, spontaanilla tahdolla ja liikkeellä varustettuja atomistisia vaikuttajia, ja siten hän kabbalistien tavoin konkretisoi kausaalivoimat, samalla kun tällä tasolla toimivat voimat ovat vain seurauksia edellisistä, koska hänen mukaansa aine on ikuinen, samoin jumalat.³ Niin on myös sielu, vaikka sillä on luontaisena vielä korkeampi sielu [henki], pre-eksistenttinen, muistilla varustettu ja sähkövoimaa korkeampi. Viimeksi mainittu palvelee korkeampia sieluja näiden pakottaessa sen toimimaan ikuisten lakien mukaan. Käsite on melko epäselvä, mutta seuraa ilmeisesti okkulttisia linjoja. Lisäksi esitetty järjestelmä on täysin panteistinen ja sitä selvitetään puhtaasti tieteellisessä osassa. Monoteistit ja roomalaiskatolilaiset ovat tietenkin sitä vastaan, mutta sen, joka uskoo planeettahenkiin ja joka varustaa luonnon elävillä järkiolennoilla, on aina otaksuttava näin.

Tässä yhteydessä kuitenkin kummastuttaa, että sen jälkeen kun nykyajan ihmiset ovat nauraneet antiikin kansojen tietämättömyydelle, kansojen,

Jotka tuntien vain seitsemän planeettaa [heillä oli kuitenkin ogdoad, joka *ei* sisälttänyt maata!] keksivät sen vuoksi seitsemän henkeä, jotka sopivat yhteen planeettojen lukumäärän kanssa,

Babinet on ehkä tietämättään puolustanut tätä ”taikauskoa”. [z227] *Revue des Deux Mondes* -lehdessä [toukokuu 1855] tämä korkea ranskalainen astronomi kirjoittaa:

Antiikin kansojen ogdoad sisälsi maan [mikä on virhe], ts. oli kahdeksan tai seitsemän planeettaa sen mukaan sisältyikö maapallo lukumäärään.

De Mirville vakuuttaa lukijoilleen:

Babinet kertoi meille vain muutama päivä sitten, että meillä olisi todellisuudessa vain kahdeksan suurta planeettaa maa mukaan luettuna, ja 35 pientä Marsin ja Jupiterin välillä... Herschelin tarjoutuessa kutsumaan noita muita asteroideiksi!⁴

Tähän liittyy eräs ratkaistava ongelma. Miten astronomit tietävät, että Neptunus on planeetta tai että se on meidän järjestelmäämme kuuluva taivaankappale? Löydettyinä aivan niin kutsutun planetaarisen maailmamme reunalta tämä alue laajen-

¹ *Mémoire sur le système solaire*, s. 7, de Mirvillen teoksessa *Des Esprits*, IV, 157.

² *Éssai sur l'identité des agents producteurs du son, de la lumière jne.*, s. 15, de Mirvillen teos, main. kohta.

³ De Mirville, *main. teos*, IV, 158.

⁴ De Mirville, *main. teos*, IV, 139. [W. Herschelin lainaus on julkaisusta *Revue des Deux Mondes*, toukokuu 1855.]

nettiin mielivaltaisesti käsittämään se. Mutta mitä matemaattisia ja ehdottoman varmoja todisteita astronomeilla on siitä, että a) se on planeetta ja b) se kuuluu *meidän* planeettoihimme? Ei mitään! Se on sellaisen mittaamattoman välimatkan päässä meistä,

Auringon ilmeisen halkaisijan Neptunukseen ollessa vain yksi neljäskymmenesosa auringon ilmeisestä halkaisijasta meihin,

ja se on niin epäselvä ja utuinen katsottuna parhaimmankin teleskoopin läpi, että sen kutsuminen yhdeksi planeetoistamme antaa mielikuvan astronomisesta sepustuksesta. Neptunuksen saama lämpö ja valo ovat 1:900 maan vastaanottamasta lämmöstä ja valosta. Sen ja sen satelliittien liike on aina näyttänyt epäilyttävältä. Ne eivät ole – ainakaan ulkonäöltään – samanlaisia kuin muut planeetat. Se on vastapäivään kulkeva jne. Mutta jopa viimeksi mainittu säännönvastainen seikka johti astronomit luomaan uuden hypoteesin, että se on syöksynyt todennäköiseltä radaltaan tai törmännyt toiseen taivaankappaleeseen jne. Oliko Adamsin ja Leverrierin löytö tervetullut sen vuoksi, että Neptunus oli yhtä välttämätön kuin eetteri levittämään uutta loistoa astronomiselle ennakkonäkemykselle, nykyisten tieteellisten tosiseikkojen vakuuttavuudelle ja etenkin matemaattisen analyysin voimalle? Siltä vaikuttaa. [z228] Uusi planeetta, joka laajentaa planetaarista alaa enemmän kuin 1900 miljoonalla kilometrillä, on liittämisen arvoinen. Kuitenkin, samoin kuin maapallolla tapahtuvissa aluevaltauksissa, voidaan tieteellisen auktoriteetin osoittaa olevan ”oikeassa”, koska sillä on ”valtaa”. Neptunuksen liike sattuu olemaan epäselvästi havaittavissa: Heureka! Se on planeetta! Pelkkä liike todistaa kuitenkin kovin vähän. Astronomiassa voidaan nyt kuitenkin todistaa, ettei luonnossa ole täysin liikkumattomia tähtiä,¹ vaikka sellaisia tähtiä sattuisikin esiintymään astronomisessa kielenkäytössä, samalla kun ne on suljettu pois tieteellisestä kuvitelmasta. Okkultismilla on kuitenkin oma erikoinen teoriansa Neptunuksesta.

Okkultismi sanoo, että jos useat pelkkiin oletuksiin perustuvat hypoteesit – jotka on hyväksytty vain, koska ne ovat korkeiden oppineiden opetuksia – otetaan pois nykyiseltä astronomialta, jonka tukipuita ne ovat, silloin jopa painovoimaa koskevan, otaksuttavasti universaalien lain havaitaan olevan päinvastainen kuin mekaniikan keskeisimmät totuudet. Tuskin voidaan kristittyjä roomalaiskatolilaiset mukaan luettuina, olivatpa jotkut heistä itse kuinka tieteellisiä tahansa, todellakaan moittia siitä, että he kieltäytyvät riitelemästä kirkkonsa kanssa tieteellisten uskomusten vuoksi. Emme voi myöskään syyttää heitä siitä, että he ovat hyväksyneet –

¹ Jos, niin kuin Sir W. Herschel ajatteli, niin kutsutut kiintotähdet johtuvat tähtisumun palamisesta, ne eivät voi olla enempää paikallaan kuin Aurinkomme, jonka uskottiin olevan liikkumaton ja on nyt todettu kiertävän akselinsa ympäri joka kahdeskymmenesviides päivä. Koska Aurinkoa lähimpänä oleva kiintotähti on kuitenkin 8000 kertaa kauempana siitä kuin Neptunus, teleskoopin antamien harhakuvien on myös oltava 8000 kertaa niin suuria. Jätämme sen vuoksi asian rauhaan toistaen vain sen, mitä A. Maury sanoi teoksessaan (*La Terre et l'Homme*, julkaistu v. 1858): ”Niin muodoin on äärimmäisen mahdotonta päätellä mitään Neptunuksen rakenteesta, analogian oikeuttaessa meidät pitämään sitä vain pyörimisliikkeessä olevana kuten muitakin planeettoja.” (De Mirvillen *em. teoksessa*, IV, 140.)

kuten jotkut heistä ovat – salaa sydämessään teologiset ”hyveet” ja pimeyden ”valtiat” kaikkien niiden sokeiden voimien sijasta, joita tiede heille tarjoaa.

Taivaankappaleiden sijoituksessa ja säännöllisessä prekessiossa ei voi koskaan olla minkäänlaista ulkopuolisen voiman väliintuloa! Gravitaatiolaki on lakien laki. Kuka on nähnyt omin silmin kiven nousevan ilmaan vastoin painovoimaa? Universaalien lain muuttumattomuuden osoittaa [z229] tähtimaailmojen ja pallojen käyttäytyminen, jotka kiertolaiset ovat ikuisesti uskollisia alkuperäisille radoilleen poikkeamatta koskaan omilta teiltään. Mitään väliintuloa ei myöskään tarvita, koska se voisi olla tuhoisa. Alkoiko ensimmäinen tähti pyöriä kosmisen sattuman tai piilevien alkuvoimien spontaanin kehityksen vuoksi, vai antoiko jumala tai jumalat tuon kertakaikkisen sysäyksen – sillä ei ole pienintäkään eroa. Tässä kosmisen kehityksen vaiheessa mikään korkeampi tai alempi väliintulo ei ole luvallinen. Jos jotakin tapahtuisi, universaali kellokoneisto pysähtyisi, ja kosmos hajoaisi palasiksi.

Tällaisia hajanaisia lauseita, viisauden helmiä putoaa aika ajoin tiedemiesten huuilta, ja ne on valittu tähän kuvaamaan asiaa. Me kohotamme nöyrät päämme ja katsomme taivasta kohti. Sellainen näyttää totuus olevan: maailmat, auringot ja tähdet, taivaallisten sotajoukkojen loistavat myriadit, muistuttavat runoilijaa loputtomasta, rannattomasta valtamerestä, jolla liikkuu nopeasti lukemattomia laivojen eskaadereita, miljoonia ja taas miljoonia pieniä ja suuria risteilijöitä ohittaen toinen toisensa, kiitäen ja pyörien joka suuntaan. Ja tiede opettaa meille, että vaikka ne ovat ilman peräsintä, kompassia tai majakkavaloa, joka niitä ohjaa, ne ovat kuitenkin turvassa yhteentörmäykseltä – ainakin melkein turvassa mahdollisia onnettomuuksia lukuun ottamatta – koska koko taivaallisen koneen on rakentanut ja sitä ohjaa muuttumaton, vaikkakin sokea laki ja alituinen ja kiihtyvä voima tai voimat. ”Rakentanut” kuka? ”Itsekehitys”, on vastaus. Lisäksi, kuten dynamiikka opettaa meille, että

Liikkeessä oleva kappale pyrkii jatkamaan samaa suhteellisen levon tai liikkeen tilaa, ellei siihen vaikuta jokin ulkoinen voima,

tätä voimaa on pidettävä itsesyntyttynä – vaikkei ikuisena, koska tämä merkitsisi ikuisen liikkeen tunnustamista – ja niin hyvin itsesuunniteltuna ja itsejärjestettynä, että se kestää kosmoksen alusta loppuun. Mutta ”itsesyntymisen” on vielä synnytettävä jostakin, sillä synnyttäminen *ex nihilo* on yhtä paljon järjen kuin tieteenkin vastaista. Siten meidän asetetaan vielä kerran vaikean pulman eteen: onko meidän uskottava ikuisen liikkeeseen vai itsesyntymiseen tyhjästä? Ja ellei kumpaankaan, niin kuka tai mikä oli tuo jokin, joka ensin tuotti tuon voiman tai nuo voimat?

Mekaniikasta ovat tuttuja sellaiset kuin korkeammat vivut, jotka antavat sysäyksen ja vaikuttavat alempiin vipuihin. Edelliset tarvitsevat kuitenkin sysäyksen ja tilapäisen elvytyksen, [z230] muuten ne itse pysähtyisivät pian ja palaisivat alkupe räiseen tilaansa. Mikä on se ulkoinen voima, joka panee ne liikkeeseen ja ylläpitää sitä? Toinen pulma!

Mitä tulee kosmisen *puuttumattomuuden* lakiin, se voisi olla oikeutettu vain yhdessä tapauksessa, nimittäin jos taivaallinen mekanismi olisi täydellinen, mutta se ei ole. Taivaankappaleiden nk. ei muutettavissa olevat liikkeet vaihtelevat ja muuttuvat lakkaamatta. Niissä tapahtuu usein häiriöitä, ja jopa itse tähtiveturin pyörät hyppäävät aika-ajoittain pois näkymättömiltä raiteiltaan, kuten voidaan helposti osoittaa. Miksi muuten Laplacen olisi puhuttava todennäköisesti joskus tulevana aikana planeettojen järjestyksessä tapahtuvasta kertakaikkisesta uudistuksesta¹ tai Lagrangen pidettävä kiinni ratojen asteittaisesta kaventumisesta tai nykyisten astronomiemme taas vakuutettava, että auringon polttoaine on häviämässä vähitellen? Jos ne lait ja voimat, jotka hallitsevat taivaankappaleiden käyttäytymistä, ovat muuttumattomia, tuollaiset aineen ja polttoaineen, voiman ja nesteiden muutokset ja loppuunkulumiset olisivat mahdottomia. Kuitenkaan niitä ei kielletä. Sen vuoksi on oletettava, että tuollaiset muutokset riippuvat laeista, jotka koskevat voimia, joiden on itse elvytettävä itsensä uudelleen tuollaisissa tilanteissa. Ne aiheuttavat siten astraalisen antinomian, ristiriitaisuuden, ja eräänlaisen fyysisen palinomian, koska, kuten Laplace sanoo, silloin nähtäisiin nesteiden niskoittelevan itseään vastaan ja toimivan tavalla, joka on vastoin niiden kaikkia ominaisuuksia.²

Newton joutui hyvin hämilleen Kuun suhteen. Sen radan jatkuva kaventuminen maan ympäri sai hänet hermostumaan, koska hän pelkäsi sen päättyvän jonakin päivänä satelliittimme putoamiseen maahan. Hän myönsi, että maailma tarvitsee korjaamista, ja vielä hyvin usein.³ Herschel vahvisti tässä hänen ajatuksiaan. Hän puhuu todellisista ja melko huomattavista poikkeamista niiden lisäksi, jotka ovat vain ilmeisiä, [z231] mutta hän saa hiukan lohdutusta vakaumuksestaan, että joku olento tai jokin luultavasti valvoo asioita.

Meille voidaan vastata, etteivät joidenkin hurskaiden astronomien, olivatpa he kuinka suuria tieteen hahmoja tahansa, henkilökohtaiset uskomukset todista mitään älyllisten ylimaallisten olentojen, joko jumalien tai enkelien, todellisesta olemassaolosta tai läsnäolosta avaruudessa. On tutkittava itse tähtien ja planeettojen käyttäytymistä ja tehtävä siitä päätelmiä. Renan vakuuttaa, ettei mikään, mitä tiedämme taivaankappaleista, puolusta ajatusta minkään järkiolennon läsnäolosta joko niiden sisällä tai ulkopuolella.

Reynaud kehottaa meitä katsomaan, onko tämä tosiasia vai ainoastaan yksi tyhjä tieteellinen oletus lisää.

Planeettojen kulkemat radat ovat kaikkea muuta kuin muuttumattomia. Ne ovat päinvastoin ikuisen muutoksen alaisia aseman ja muodon suhteen. Radan etäisyydet, lyhentymiset ja laajentumiset, heilahtelut oikealta vasemmalle, nopeuden hiljentyminen ja kiihtyminen... ja tämä kaikki tasolla, joka näyttää huojuvan.⁴

¹ P. S. de Laplace, *Exposition du système du monde*, Pariisi (1796), s. 206; 282–283.

² *Main. teos*, s. 351–352.

³ Lainannut Sir John Herschel teokseen *On the Study of Natural Philosophy*, s. 165; de Mirville, *main. teos*, IV, 155.

⁴ *Terre et ciel*, s. 28, de Mirville, *main. kohta*.

Kuten des Mousseux huomasi hyvin asiaankuuluvasti:

Tässä on toimintatapa, jonka väitettyyn matemaattiseen ja mekaaniseen tarkkuuteen ei ole luottamista. Sillä me emme tiedä mistään kellosta, joka kuljettuun jäljessä useita minutteja saisi kiinni oikean ajan *itsestään* ja *ilman kellonavaimen kääntämistä*.

Näin paljon sokeasta laista ja voimasta. Siitä fysikaalisesta mahdottomuudesta, että kivi voitaisiin nostaa ilmaan vastoin painovoimalakia – ihme tieteen mukaan – sanoo (Aragon lainaama) Babinet, tuo leijailemisilmiöiden leppymätön vihamies ja vastustaja seuraavasti:

Jokainen tuntee teorian *bolideista* [meteoreista] ja meteoriiteista... Connecticutissa nähtiin suunnaton meteoriitti [halkaisijaltaan 550 metriä], joka pommitti koko Amerikan aluetta ja palasi paikkaan [ilmassa] josta se oli lähtenyt.¹

Siten havaitsemme kummassakin edellä lainatussa tapauksessa – itsekorjaavat planeetat ja jättiläiskokoiset meteorit, jotka lentävät takaisin [z232] ilmaan – ”sokean voiman”, joka ohjaa ja vastustaa ”sokean aineen” luonnollisia pyrkimyksiä ja jopa korjaa silloin tällöin sen virheitä ja oikaisee sen laiminlyöntejä. Tämä on paljon ihmeellisempi ja jopa ”mielettömämpi”, voitaisiin sanoa, kuin mikään ”enkeli-en johtama” elementti.

Rohkea on se, joka nauraa von Hallerin ajatukselle, että

Tähdet ovat ehkä loistavien henkien olinpaikka; niin kuin täällä pahe hallitsee, niin on siellä hyve herrana.²

[b226-236]

LUKU 25

ITÄMAINEN JA LÄNSIMAINEN OKKKULTISMI

Eräs Teosofisen Seuran Lontoon loosin jäsen kirjoittaa *The Theosophist* -lehden maaliskuun 1886 numerossa³ vastauksessaan ”Solar Sphinxille” seuraavaa:

Uskomme vakaasti, että okkulttisen tiedon nykyinen elpyminen tulee vielä paljastamaan, että länsimainen järjestelmä edustaa käsityssuuntia, jotka itämai-

¹ *Oeuvres d'Arago*, vol. I, s. 219, lainannut de Mirville, III, 462.

² ”Die Sterne sind vielleicht ein Sitz verklärter Geister; Wie hier das Laster herrscht, ist dort die Tugend Meister.” [Albrecht von Hallerin runosta ”Über den Ursprung des Übels”, *Versuch Schweizerischer Gedichte*, 1768-editio, s. 148.]

³ Vol. VII, s. 411.

sen – ainakin kuten sitä tulkitaan *The Theosophistin* sivuilla – on vielä saavutettava.¹

[z233] Tuo kirjoittaja ei ole ainoa henkilö, joka on tämän harhakäsityksen vallassa. Häntä suuremmat kabbalistit ovat sanoneet samoin Yhdysvalloissa. Tämä osoittaa vain, että se tieto, joka länsimaisilla okkultisteilla on todellisesta filosofiasista ja itämaisista oppeja koskevista ajatuksista ja ”käsityssuunnista”, on hyvin pinta-puolista. Tämä väite voidaan todistaa helposti esittämällä muutama esimerkki ja suorittamalla vertailuja yhden ja saman opin – hermeettisen universaalisen opin – kahden tulkinnan välillä. Se on todella tähdellistä, sillä jos laiminlöisimme näiden vertailujen esittämisen, teoksemme jäisi vaillinaiseksi.

Voimme valita edesmenneen Éliphas Lévin, johon eräs toinen länsimainen mystikko, Kenneth MacKenzie, oikein viittasi ”yhtenä nykyisen okkulttisen filosofian suurimpana edustajana”,² kaldealaisen *kabbalan* luultavasti parhaimpana ja oppineimpana tulkitsijana, ja verrata hänen opetustaan itämaisten okkultistien opetukseen. Hänen julkaisemattomista käsikirjoituksistaan ja kirjeistään, joita on lainannut eräs teosofi, joka oli 15 vuotta hänen oppilaanaan, olimme toivoneet löytävämme sen, minkä hän oli haluton julkaisemaan. Se, mitä löydämme, aiheuttaa meille kuitenkin suuren pettymyksen. Esitämme nämä opetukset, koska ne sisältävät läntisen eli kabbalistisen okkultismin sisimmän olemuksen, ja analysoimme niitä ja vertaamme niitä itämaiseen tulkintaan jatkossa.

Éliphas Lévi opettaa oikein, vaikka hänen kielensä on ehkä innoittuneen kaunopuheista ollakseen riittävän selvää vasta-alkajalle, että

Ikuinen elämä on liikettä, jonka saattavat tasapainoon voiman vuorottaiset ilmenemiset.

Mutta miksei hän lisää, että tämä ikuinen liike on riippumaton ilmenneistä vaikuttavista voimista? Hän sanoo:

Kaaos on ikuisen liikkeen tohu-vah-bohu ja alkuperäisen aineen loppusumma.

ja hän jättää lisäämättä, että aine on ”alkuperäinen” vain universumin jokaisen uuden jälleenrakentamisen alussa: aine *in abscondito*, kuten alkemistit kutsuvat sitä, on ikuinen, [z234] häviämätön, ilman alkua tai loppua. Itämaiset okkultistit

¹ Aina kun *The Theosophistin* sivuilla selitettiin okkulttisia oppeja, katsottiin parhaaksi selittää aihetta vaillinaisesti, milloin asiaa ei voitu esittää kokonaisuudessaan, eikä kukaan kirjoittaja ole koskaan yrittänyt johdattaa lukijaa harhaan. Mitä tulee todella okkulttisia oppeja koskeviin läntisiin ”käsityssuuntiin”, itämaiset okkultistit on perehdytetty niihin joskus menneenä aikana. Siten voidaan kyllä vakuuttaa, että lännellä on ehkä hallussaan hermeettinen filosofia dialektisena teoreettisena järjestelmänä, jota on käytetty lännessä ihailtavan hyvin, mutta siitä puuttuu tyystin okkulttinen tieto. Todellinen itämainen okkultisti pysyy hiljaa ja tuntemattomana, ei julkaise koskaan sitä mitä tietää ja harvoin edes puhuu siitä, koska hän tietää liian hyvin varomattomuudesta koituvan rangaistuksen.

² Ks. *The Royal Masonic Cyclopaedia*, art. ”Yetzerah, Sepher”.

pitävät sitä kaiken ikuisena juurena. Se on vedantalaisten mûlaprakriti, buddhalais-ten svabhavat, lyhyesti ilmaistuna jumalallinen Olemus eli substanssi. Säteilyt tästä kasautuvat määrääjain asteittain muuttuviin muotoihin, puhtaasta hengestä karkeaan aineeseen. Juuri eli avaruus on abstraktisessa läsnäolossaan itse jumaluus, Sainoin kuvaamaton ja tuntematon ainoa syy.

Hänen mukaansa Ain Suf on myös rajaton, ääretön ja ainoa ykseys, ilman toista oleva ja syytön, kuten Parabrahman. Ain Suf on jakamaton piste ja sen vuoksi, ”ollen kaikkialla eikä missään”, ehdoton kaikkeus. Se on myös ”pimeys”, koska se on ehdoton valo, ja seitsemän kosmisen perusprinsiipin juuri. Selittäen vain, että ”pimeys oli maan päällä”, Éliphas Lévi jättää kuitenkin osoittamatta, a) että ”pimeys tässä merkityksessä on itse jumaluus, ja hän salaa niin ollen tämän probleeman ainoan filosofisen ratkaisun ihmisymmärrykselle; ja b) hän sallii varomattoman opiskelijan uskoa, että ”maalla” tarkoitetaan pientä palloamme – tomuhiukkasta universumissa. Lyhyesti sanottuna tämä opetus ei sisällä okkulttista kosmogoniaa, vaan käsittelee vain okkulttista geologiaa ja kosmisen hiukkasemme muodostamista. Tätä osoittaa vielä hänen tekemänsä yhteenveto sefirot-puusta.

Jumala on harmonia, voimien astronomia ja maailman ulkopuolella oleva ykseys.

Tämä tuntuu esittävän, a) että hän opettaa ylikosmisen jumalan olemassaoloa siten rajoittaen ja ehdollistaen sekä kosmoksen että jumalallisen äärettömyyden ja ainaisen läsnäolon, joka ei voi olla yhdenkään atomin ulkopuolella; ja b) että sivuuttamalla koko esikosmisen ajanjakson (tässä tarkoitetaan ilmennytä kosmosta), okkulttisen opetuksen perustan, hän selittää vain *Raamatun* ja *Genesiksen* kuolleen kirjaimen kabbalistista merkitystä, jättäen sen hengen ja sisimmän olemuksen käsittelemättä. Sellainen rajoitettu opetus ei tietenkään laajenna suuresti länsimaisen ajattelun ”käsityssuuntia”.

Sanottuaan muutaman sanan tohu-vah-bohusta – jonka merkityksen Wordsworth käänsi havainnollisesti ”sekamelskaksi” – ja selitettyään, että tämä termi merkitsee kosmosta, hän opettaa, että

Pimeän syvyyden (kaaoksen) yläpuolella olivat vedet... maa [*la terre!*] [z235] oli tohu-vah-bohu, ts. sekasortoisessa tilassa, ja pimeys peitti syvyydet, ja raju henkäys liikkui vesillä, kun Henki huudahti [?]: ”Tulkoon valo”, ja valo tuli. Siten maa [maapallo tietysti] oli mullistuksen kourissa. *Paksu* sumu peitti äärettömän taivaan, vedet peittivät maan, ja voimakas tuuli ravisteli tätä pimeää valtamerta, kun määrättyllä hetkellä tasapaino ilmeni ja valo tuli taas näkyviin. Kirjaimet, jotka muodostavat heprean sanan ”Bereshith” (*Genesiksen* ensimmäinen sana), ovat ”bet”, kahdenkertainen, verbi, joka ilmaisee toimintaa, feminiininen kirjain; sitten ”resh”, verbum ja elämä, luku 20,kehrä kerrottuna kahdella; ja ”alef”, henkinen prinssiippi, ykseys, maskuliininen kirjain.

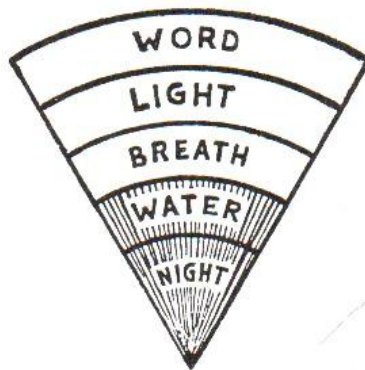
Sijoittakaa nämä kirjaimet kolmioon, niin saatte absoluuttisen ykseyden, joka sisältymättä lukuihin luo luvun, ensimmäisen ilmennyksen, joka on 2, ja nä-

mä kaksi harmonian yhdistämänä, seurauksena vastakohtien analogiasta, tekevät 1 ainoastaan. Tästä johtuu, miksi Jumalaa kutsutaan Elohimiksi (monikko).

Kaikki tämä on hyvin kekseliästä. Se on hyvin hämmentävää ollen sitä paitsi virheellistä. Sillä ensimmäisen lauseen ”Pimeän syvyyden yläpuolella olivat vedet” johdosta ranskalainen kabbalisti johtaa tutkijan pois oikeilta jäljiltä. Itämainen oppilas huomaa tämän heti, ja jopa jotkut maallikotkin voivat huomata sen. Sillä jos tohu-vah-bohu on ”alla” ja vedet ovat ”päällä”, silloin nämä kaksi ovat täysin erillään toisistaan, ja näin asia ei ole. Tämä väite on hyvin tärkeä, mikäli se muuttaa täysin kosmogonian hengen ja luonteen ja pudottaa sen eksoteerisen *Genesiksen* tasolle – ehkä se esitettiin siten huomioon ottaen tämä tulos. Tohu-vah-bohu on ”suuri syvyys” ja se on sama kuin ”kaaoksen vedet” eli alkupimeys. Toisin esitettynä se rajoittaa sekä ”suuren syvyyden” että ”vedet” – joita ei voi erottaa paitsi ilmiömaailmassa – tilaan nähden ja määrää niiden luonteen. Siten Éliphas halutesaan salata esoteerisen filosofian viimeisen sanan jättää – joko tahallaan tai muusta syystä, se on yhdentekevää – esittämättä ainoan todella okkulttisen filosofian peruskäsitteen, nimittäin ainoan ikuisen jumalallisen elementin ehdottoman homogeenisuuden ja ykseyden, ja hän tekee jumaluudesta miehisen jumalan. Sitten hän sanoo:

Vesien yläpuolella oli elohimien [luovien dhyâni-chohanien] voimakas henkäys. Henkäyksen yläpuolella ilmeni valo, ja valon yläpuolella sana... joka loi sen.

Nyt asia on aivan päinvastoin: Alkuvalo [z236] luo sanan eli logoksen, joka vuorostaan luo fyysisen valon. Asian todistamiseksi ja havainnollistamiseksi hän esittää seuraavan kuvion:

[SANA, VALO, HENKÄYS, VESI, YÖ]

Nähtyään tämän ei kukaan itämainen okkultisti epäröisi julistaa sitä ”vasemman käden” maagiseksi kuvioksi. Se on väärin päin ja kuvaa uskonnollisen ajattelun kolmatta vaihetta, tuota virtausta dvâpara-yugassa, jolloin yksi prinsippi on jo jakautunut miehiseksi ja naiselliseksi, ja ihmiskunta lähestyy laskeutumista aineellisuuteen, mikä tuo kali-yugan. Itämaisen okkultismin tutkija esittäisi sen näin:

[VESI, VALO, SANA, ILMIÖLLINEN VALO,
TAIVAALLINEN MAAILMA JA IHMINEN,
FYYSINEN MAAILMA JA IHMINEN]

Sillä salainen oppi opettaa meille, että universumin jälleenrakentaminen tapahtuu tällä tavoin: uuden synnyttämisen aikakausina ikuisesta liikkeestä tulee henkäys; henkäyksestä [z237] tulee esiin alkuvalo, jonka säteilystä ilmenee pimeyteen kätkeytynyt ikuinen ajatus, ja tästä tulee sana (mantra).¹ Juuri *tuosta* (mantrasta eli sanasta) sai alkunsa kaikki tämä (universumi).

Edelleen Éliphas Lévi sanoo:

Tämä [kätkeyty jumaluus] säteili säteen ikuiseen olemukseen [avaruuden veisiin], ja hedelmöittämällä siten alkuidun olemus laajeni² synnyttäen taivaallisen ihmisen, jonka mielestä syntyivät kaikki muodot.

Kabbala selittää melkein samoin. Sen tietämiseksi, mitä se todella opettaa, on vaihdettava Éliphas Lévin esittämä järjestys korvaamalla sana ”yläpuolella” päätteellä -ssä [tai -lla], koska absoluutissa ei voi tietenkään olla mitään ylä- tai alapuolella. Näin hän sanoo:

Vesien yläpuolella elohimien voimakas henkäys. Henkäyksen yläpuolella valo. Valon yläpuolella sana eli puhe, joka loi sen. Näemme tässä kehityspiirit: pimeästä keskuksesta (pimeydestä) loistavaa kehää kohti ajetut sielut. [?] Alimman ympyrän pohjalla on tohu vah-bohu eli kaaos, joka edeltää kaikkea ilmennystä [*naissances* – synnyttämistä], sitten veden alue, sitten henkäys, sitten valo ja lopuksi sana.

¹ Eksoteerisessa merkityksessä mantra (eli tuo psyykkinen kyky tai voima, joka välittää havainnon tai ajatuksen) on *Vedojen* vanhempi osa, jonka toinen osa koostuu *Brāhmanoista*. Esoteerisessa fraseologiassa mantra on sana, joka on tullut lihaksi eli objektiiviseksi jumalallisen magian avulla.

² Brahmâ-sanan salainen merkitys on laajeneminen, lisääntyminen eli kasvu.

Edellä olevien lauseiden rakenne osoittaa, että oppineella abbélla oli ilmeinen pyrkimys antropomorfoida luominen, vaikka viimeksi mainittu on muodostettava aikaisemmin olleesta aineesta, kuten *Zohar* osoittaa kyllin selvästi.

”Suuri” länsimainen kabbalisti pääsee vaikeudesta seuraavalla tavalla: hän vaikeee kehityksen ensimmäisestä vaiheesta ja kuvittelee toisen kaaoksen. Siten hän sanoo:

Tohu-vah-bohu on latinan limbus, reunus, eli elämän aamu- ja [z238] iltahämy.¹ Se on ikuisessa liikkeessä,² se hajottaa jatkuvasti³ ja mädäntyminen kiihtyy, koska maailma kulkee kohti uudelleen syntymistä.⁴ Heparalaisten tohu-vah-bohu ei ole tarkkaan ottaen kaiken epäjärjestys, jota kreikkalaiset kutsuvat kaaokseksi ja jota kuvataan Ovidiuksen Muodonmuutosten alussa. Se on jotakin suurempaa ja vaikeammin ymmärrettävää. Se on uskonnon perusta, se on Jumalan aineettomuuden filosofinen vahvistus.

Paremmiin sanojen persoonallisen jumalan aineellisuuden vahvistus. Jos ihmisen on etsittävä jumaluuttaan muinaisten kansojen Haadexesta – sillä tohu-vah-bohu eli kreikkalaisten limbus on Haadexen halli – silloin eivät kirkon esittämät syytökset länsimaiseen kabbalismiin perehtyneitä ”noitia” ja taikureita vastaan, että he palvoivat Mendes-pukkia eli tiettyjen kummitusten ja elementaalien sielullistamaa paholaista, voi enää hämmästyttää tutkijaa. Mutta tehtävästä, jonka Éliphas Lévi oli asettanut itselleen – juutalaisen magian sovittamisesta roomalaisen kirkon oppeihin – hän ei voinut sanoa mitään muuta.

Sitten hän selittää *Genesiksen* ensimmäistä lausetta:

Pankaamme pyhien tekstien karkea käänös syrjään ja katsokaamme, mitä *Genesiksen* ensimmäiseen lukuun kätkeytyy.

Hän esittää sitten heprealaisen tekstin aivan oikein, mutta translitteroi sen:

Bereshith Bara Eloim uth aschamam ouatti aares ouares ayete Tohu-vah-bohu... Ouimas Eloim rai avur ouiai aour.

Ja hän selittää:

Ensimmäinen sana, ”Bereshith”, merkitsee ”geneesi”, tarkoittaen samaa kuin luonto.

¹ Miksei esitetä heti teologista merkitystä, kuten se on Websterissä? Roomalaiskatolilaisilla se merkitsee yksinkertaisesti ”kiirastuli”, rajamaa taivaan ja helvetin (*limbus patrum* ja *limbus infantum*) välillä: yksi kaikille ihmisille, joko hyville, pahoille tai siltä väliltä, toinen kastamattomien lasten sieluille! Muinaisten kansojen keskuudessa se merkitsi vain sitä, mitä *Esoteric Buddhismissa* kutsutaan kâma-lokaksi, devachanin ja avichin välillä.

² Kaaoksena, ikuisena elementtinä, varmasti ei kâma-lokana.

³ Todiste, että Éliphas Lévi tarkoitti tällä sanalla maallisen âkâshan alinta seutua.

⁴ Ilmeisesti hän tarkoittaa vain määrääjain ilmentyvää maailmaamme eli maallista palloa.

[z239] ”Synnytys- tai tuottamistyö”, me väitämme, eikä ”luonto”. Hän jatkaa sitten:

Sanonta on siten käännetty väärin *Raamatussa*. Se ei ole ”alus”, sillä sen pitäisi olla *synnyttävän voiman* vaiheessa,¹ mikä sulkisi siten pois kaikki ajatukset *ex-nihilo*, tyhjästä, koska ei-mitään ei voi tuottaa jotakin. Sana Eloim eli Elohim tarkoittaa synnyttäviä voimia, ja sellainen on ensimmäisen säkeen okkulttinen merkitys... ”Bereshith” (luonto tai geneesi), ”Bara” (loi) ”Eloim” (voimat) ”Athat-ashamaim” (taivaat) ”ouath” ja ”oaris” (maan). Toisin sanoen, ”synnyttävät voimat loivat epämääräiseksi ajaksi (ainiaaksi²) nuo voimat, joita ovat ne tasapainotetut vastakohtat, joita me kutsumme taivaaksi ja maaksi, tarkoittaen avaruutta ja taivaankappaleita, haihtuvaa ja pysyvää, liikettä ja painoa.

Jos tämä on oikein, niin se on liian epäselvää sen ymmärrettäväksi, joka ei tunne kabbalistisia opetuksia. Eivät vain hänen selityksensä ole epätydyttäviä ja harhaanjohtavia – hänen julkaistuissa teoksissaan ne ovat vielä pahempia – vaan hänen heprean translitteraationsa on aivan virheellinen. Tämä estää tutkijaa, joka haluaisi verrata itsekseen heprean aakkosten sanojen ja kirjaimien vastaavia symboleja ja lukuja, löytämästä mitään siitä, mitä hän voisi löytää, jos sanat olisivat olleet oikein translitteroidut ranskan kielelle.

Verrattuna jopa hindulaiseen eksoteeriseen kosmogoniaan se filosofia, jonka Éliphas Lévi esittää kabbalistisena, on vain kristilliseen *kabbalaan* sovitettua mystistä roomalaiskatolilaisuutta. Hänen *Histoire de la Magie* -teoksensa osoittaa sen selvästi ja paljastaa myös hänen tarkoituksensa, jota hän ei edes välitä salata. Sillä, samalla kun hän selittää kirkkonsa suhteen, että

Kristillinen uskonto on pakottanut pakanalliset valehtelevat oraakkelit vaikeenemaan ja lopettanut väärin jumalien arvovallan,³

[z240] hän lupaa todistaa teoksessaan, että todellinen *sanctum regnum*, suuri magia, on siinä Betlehemin tähdessä, joka sai kolme itämaista tietäjää palvomaan maailman Vapahtajaa. Hän sanoo:

Me tulemme osoittamaan, että pyhän viisikannan tutkiminen on saanut aikaan sen, että kaikki tietäjät tietävät uuden nimen, joka olisi korotettava kaikkien muiden nimien yläpuolelle ja jonka edessä jokaisen palvomiseen kykenevän olennon on polvistuttava.⁴

¹ Voimien ”jälleenheräämisessä” olisi oikeampi.

² Toimintaa, joka on lakkaamatonta ikuisuudessa, ei voi kutsua luomiseksi. Se on evoluutiota ja kreikkalaisten filosofien ja hinduvedantalaisten ikuisesti eli aina muuttuva. Se on Sat ja Parmenideksen ainoa olemus eli oleminen, joka on sama kuin ajatus. Miten nyt voidaan sanoa voimien ”luovan liikkeen”, kun kerran käsitetään, että liikkeellä ei ole koskaan ollut mitään alkua vaan se on ollut olemassa ikuisuudessa? Miksi ei sanota, että jälleenherätetyt voimat siirsivät liikkeen ikuisesta ajalliselle tasolle? Tämä ei varmasti ole luomista.

³ *Histoire de la Magie*, välihuom. s. 1. [Pariisi, G. Baillière, 1860.]

⁴ *Sama*, s. 2.

Tämä osoittaa, että Lévin *kabbala* on mystistä kristinuskoa eikä okkultismia, sillä okkultismi on universaalia eikä tunne eroa useiden vanhojen kansojen ”vapah-tajien” (tai suurten avatârojen) välillä. Éliphas Lévi ei ollut mikään poikkeus saar-natessaan kristinuskoa kabbalismen varjolla. Hän oli epäilemättä ”nykyisen okkult-tisen filosofian suurin edustaja”, niin kuin sitä tutkitaan roomalaiskatolisissa maissa yleensä, missä se sovitetaan kristillisten tutkijoiden ennakkokäsityksiin. Mutta hän ei koskaan opettanut todellista universaalia *kabbalaa* ja kaikkein vähiten hän opetti itämaista okkultismia. Verratkoon tutkija itämaisia ja länsimaisia opetuksia ja näh-köön, onko *upanishadien* filosofian ”vielä saavutettava tämän länsimaisen järjes-telmän käsityssuunnat”. Jokaisella on oikeus puolustaa sitä järjestelmää, jota hän pitää parempana, mutta niin tehdessään hänellä ei ole syytä halventaa veljensä jär-jestelmää.

Sen suuren samankaltaisuuden vuoksi, joka vallitsee kristinuskon perus-”totuuksien” ja brahmalaisuuden ”myyttien” välillä, on yritetty vakavasti osoittaa viime aikoina, että *Bhagavad-Gîtâ* ja useimmat *Brâhmanat* ja *purânat* ovat paljon myöhemmältä ajalta kuin Mooseksen kirjat ja jopa *evankeliumit*. Mutta vaikka tällä suunnalla onnistuttaisiin väkisin, sellainen todistelu ei voisi johtaa haluttuun pää-määrään, koska *Rigveda* on jäljellä. Vaikka se työnnettäisiin sille määrätyn iän uusimpiin rajoihin, sen laatimisen ajankohtaa ei voida saada ulottumaan *Pentateu-kin* laatimisajan jälkeen, koska viimeksi mainittu on eittämättä paljon myöhemmäl-tä ajalta.

Orientalistit tietävät hyvin, etteivät he voi poistaa niitä tuntomerkkejä, joita myöhemmät uskonnot ovat seuranneet ja jotka alun perin on esitetty ihmiskunnan raamatuksi kutsutussa *Rigvedassa*. Juuri siihen asetettiin älyllisen ihmiskunnan aamunkoitossa [z241] kaikkien uskojen ja uskontunnustusten, rakennettujen temp-pelien ja kirkkojen, ensimmäisestä viimeiseen, peruskivet, ja siellä ne yhä ovat. Universaalit ”myytit”, ensi- ja toissijaisten jumalallisten ja kosmisten voimien per-sonoitumat ja kaikkien sekä nykyisten että kuolleiden uskontojen historialliset hahmot ovat löydettävissä seitsemästä pääjumaluudesta ja niiden 330 miljoonasta *Rigvedan* vastaavuussuhteesta, ja nuo seitsemän loppuine miljoonineen ovat ainoan rajattoman ykseyden säteitä.

Mutta TÄLLE ei voi koskaan osoittaa maallista palvontaa. Se voi vain olla ”kaikkein abstrakteimman mietiskelyn kohde”, jota mietiskelyä hindut harjoittavat sulautuakseen siihen. ”Luomisen” jokaisen ”aamunkoiton” alussa ikuinen valo – joka on pimeys – omaksuu niin kutsutun kaaoksen muodon: kaaos inhimilliselle älylle, ikuinen juuri yli-inhimilliselle eli henkiselle ymmärrykselle.

”Osiris on musta Jumala.” Nämä sanat lausuttiin hiljaa vihkimyksessä Egyptis-sä, koska Osiris Noumenon on pimeys kuolevaiselle. Tässä kaaoksessa muodostu-vat ”vedet”, äiti Isis, Aditi jne. Alkuvalo luo – tai paremmin sanottuna herättää jälleen – alkuidut ”elämän vesissä”. Purushôttama eli jumalallinen henki Nârâya-nan, avaruuden vesillä liikkujan, ominaisuudessaan hedelmöittää ja valaa elämän-hengen ituun, josta tulee ”Kultainen Maailmanmuna”, jossa miehinen Brahmâ luo-

daan.¹ Tästä ensimmäisestä prajāpatista, olentojen herrasta, nousee esiin ja tulee ihmiskunnan esi-isä. Ja vaikkei hänen vaan absoluutin sanotaan sisältävän universumin itsessään, miehisen Brahmân velvollisuus on kuitenkin ilmentää se näkyvässä muodossa. Tästä johtuen hänet on yhdistettävä lajien synnyttämiseen, ja hän omaksuu, kuten Jehova ja muut miehiset jumalat myöhemmässä antropomorfismissa, fallisen symbolin. Parhaassa tapauksessa jokainen tuollainen miehinen jumala, kaiken ”Isä”, tulee ”ihmisen perikuvaksi”. Hänen ja rajattoman jumaluuden välillä on syvyys. [z242] Teistisissä uskonnoissa persoonallisine jumalineen viimeksi mainitut alennetaan abstrakteista voimista fyysisiksi voimiksi. Elämän vesi – äiti luonnon ”syvyys” – nähdään antropomorfisissa uskonnoissa maallisessa puolesaan. Katsokaa, kuinka pyhäksi se on tullut teologisen magian avulla! Melkein joka uskonnossa sitä pidetään pyhänä ja jumaloidaan nyt kuten ennen. Mutta jos kristityt käyttävät sitä henkisen puhdistautumisen keinona kasteessa ja rukouksessa, jos hindut osoittavat kunnioitusta pyhille virroilleen, altailleen ja joilleen, jos parsit, islamilaiset ja kristityt uskovat samalla tavoin sen tehokkuuteen, niin varmasti tuolla elementillä on oltava jokin suuri ja okkulttinen merkitys. Okkultismissa se merkitsee kosmoksen viidettä periaatetta alemmassa seitsenryhmässä: sillä vesi rakensi koko näkyvän universumin, sanovat kabbalistit, jotka tuntevat eron kahdenlaisten vesien – ”elämän vesien” ja pelastuksen vesien – välillä, mikä on niin sekaisin dogmaattisissa uskonnoissa. ”Kuningas-saarnaaja” sanoo itsestään:

Minä Saarnaaja, olin Israelin kuningas Jerusalemissa. Minä ryhdyin etsimään viisautta ja tutkimaan *kaikkea*, mitä auringon alla tapahtuu.²

Puhuessaan elohimien³ – jotka on englantilaisessa *Raamatussa* yhdistetty ”Herra Jumalaan”, jonka vaatteena, hän kertoo meille, on valo, ja taivas verhona – suuresta työstä ja loistosta hän viittaa rakentajaan,

Joka asettaa huoneittensa palkit vesiin,⁴

ts. sefirotien jumalalliseen joukkoon, joka on rakentanut universumin syvyydestä, kaaoksen vesistä. Mooses ja Thales olivat oikeassa sanoessaan, että vain maa ja vesi voivat synnyttää elävän sielun, veden ollessa tällä tasolla kaiken alkulähde. Mooses oli vihitty, Thales filosofi – ts. tiedemies, sillä sanat merkitsivät hänen aikanaan samaa.

[z243] Tämän salainen merkitys on, että vesi ja maa edustavat Mooseksen kirjoissa *prima materiaa* ja luovaa (naisellista) periaatetta meidän tasollamme. Egypt-

¹ Vaishnavat, jotka pitävät Vishnua korkeimpana jumalana ja universumin muodostajana, väittävät, että Brahmâ syntyi Vishnun, ”katoamattoman”, navasta tai pikemminkin siitä kasvavasta lootuksesta. Mutta napa merkitsee tässä keskipistettä, äärettömyyden eli Parabrahmanin, yhden ja ilman toista olevan, matemaattista symbolia.

² *Saarn.* 1:12–13.

³ On luultavasti tarpeetonta sanoa sitä, minkä kaikki tietävät. Protestanttinen *Raamattu* ei ole sanatarikka käännönsä aikaisemmasta kreikkalaisesta ja latinalaisesta *Raamatusta*. Merkitys on hyvin usein pilattu ja ”Jumala” pantu ”Jahven” ja ”elohimien” paikalle.

⁴ *Psalmi.* 104:3.

tissä Osiris oli tuli, ja Isis oli maa tai sen synonyymi vesi. Kaksi vastakkaista elementtiä – juuri vastakkaisten ominaisuuksiensa vuoksi – oli välttämätöntä toisilleen tavallista tarkoitusta, lisääntymistä varten. Maa tarvitsi auringon lämpöä ja sadetta itujensa esiin työntämiseksi. Mutta nämä tulen ja veden eli hengen ja aineen luovat ominaisuudet ovat vain fyysisen synnyttämisen symboleja. Kun juutalaiset kabbalistit esittivät näitä elementtejä vain ilmenneen suhteen ja kunnioittivat niitä maaelämän tuotannon vertauskuvina, itämainen filosofia näki ne ainoastaan illusorisina emanaatioina niiden henkisistä prototyypeistä, eikä mikään epäpuhdas tai epäpyhä ajatus vääristellyt sen esoteerista uskonnollista symboliikkaa.

Kuten muualla on osoitettu, kaaos on Theos, josta tulee kosmos: se on avaruus, joka sisältää kaiken universumissa olevan. Kuten okkulttiset opetukset väittävät, kaldealaiset, egyptiläiset ja kaikki muut kansat kutsuvat sitä tohu-vah-bohuksi eli kaaokseksi, sekasorrokseksi, koska avaruus on luomisen suuri varastohuone, mistä seuraavat, eivät pelkästään muodot, vaan myös ideat, jotka voivat saada ilmaisunsa vain logoksen, sanan, verbumin eli äänen kautta.

Luvut 1, 2, 3 ja 4 ovat peräkkäisiä emanaatioita äidistä [avaruudesta], hänen muodostaessaan pukunsa liikuessaan alaspäin, levittäen sen luomisen¹ seitsemälle portaalle. Vierivä palaa itsensä luo, koska toinen pää yhtyy toiseen äärettömydessä ja luvut 4, 3 ja 2 näytetään, koska se on verhon ainoa puoli, [z244] jonka voimme havaita, ensimmäisen numeron kadotessa luoksepääsemättömässä yksinäisyydessään.

...Isä, joka on rajaton aika, synnyttää äidin, joka on ääretön avaruus, ikuisuudessa. Äiti synnyttää isän manvantaroissa, jotka ovat aikojen jaksoja, sinä päivänä, jolloin tuosta maailmasta tulee yksi valtameri. Sitten äidistä tulee nârâ [vedet – suuri syvyys] jotta Nara [korkein henki] lepäisi – tai liikkuisi – jolloin, niin sanotaan, 1, 2, 3 ja 4 laskeutuvat ja oleskelevat näkymättömässä maailmassa samalla kun 4, 3 ja 2 tulevat rajoiksi näkyvään maailmaan ollakseen tekemisissä isän [ajan] ilmennysten kanssa.²

Tämä koskee mahâyugoja, joista lukuina tulee 432 ja nollat lisättyinä 4 320 000.

Nyt on harvinaisen outoa, jos on pelkästään yhteensattuma, että *Raamatun* tohu-vah-bohun eli kaaoksen – mikä kaaos on tietysti ”äiti”-syvyys eli avaruuden vedet – numeroarvo antaisi samat luvut. Sillä tämä löytyy kabbalistisesta käsikirjoituksesta:

¹ Usein käyttämämme sanan ”luominen” väärinymmärtämisen välttämiseksi voidaan lainata *Kultaisten porttien kautta* -kirjan tekijän huomautuksia niiden selvyden ja yksinkertaisuuden vuoksi. ”Tavallinen mieli ymmärtää usein sanan ’luoda’ ilmaisevan ajatusta kehittää jotakin ei mistään. Tämä ei kuitenkaan ole sen merkitys. Olemme mentaalisesti pakotetut varustamaan luojamme kaaoksella, josta tuottaa maailmat. Maanviljelijällä, joka on sosiaalisen elämän tyypillinen tuottaja, on oltava aineensa, maansa, taivaansa, sade ja aurinko sekä maahan kylvettävät siemenet. Tyhjästä hän ei voi tuottaa mitään. Luonto ei voi nousta tyhjyydestä. Toisella puolella, takana tai sisäpuolella on tuo aine, josta se muotoutuu toimuksestamme universumiksi.” [s. 71–72, Adyar-editio.]

² IX säikeistön syklejä koskeva kommentaari.

Genesiksen toisessa jakeessa sanotaan taivaista ja maasta, että ne olivat ”kaaos ja sekasorto” – ts. ne olivat tohu-vah-bohu; ”ja *pimeys* oli syvyyden päällä”, ts. ”täydellinen aineisto, josta tuleva elävä kokonaisuus oli muodostettava”. Näiden sanojen numerojen järjestys¹ – kirjaimet ilmaistuina numeroarvo- jensa mukaan – on 6 526 654 ja 2 386. Selvemmällä kielellä nämä ovat löyhästi yhteen kytkettyjä avainlukuja, rakenteen ituja ja avaimia, mutta tunnistettavissa yksitellen käytön ja tarpeen mukaan. Ne seuraavat symmetrisesti teoksessa seuraten välittömästi suuren ilmoituksen ensimmäistä lausetta: ”Alussa loivat jumalat taivaat ja maat.”

Kerromme tohu-vah-bohun kirjainten kaikki luvut peräkkäin oikealta vasemmalle sijoittaen peräkkäiset yksittäiset tulokset sitä mukaa ja saamme seuraavat numerosarjat: a) 30, 60, 360, 2 160, 10 800, 43 200 tai esitettynä kuvavien numerosarjojen avulla: 3, 6, 36, 216, 108 ja 432; b) 20, 120, 720, 1 440, 7 200 tai 2, 12, 72, 144, 72, 432, sarjan päättyessä 432:en, joka on muinaisajan eräs tunnetuimmista luvuista, ja vaikka se on sotkettu, se osoittaa aikajärjestyksen vedenpaisumukseen saakka...²

[z245] Tämä osoittaa, että heprealaisen tavan käyttää lukuja on täytynyt tulla juutalaisille Intiasta. Kuten olemme nähneet, lopullinen sarja antaa monien muiden lisäksi toisen yhdistelmän, luvut 108 ja 1008 – Vishnun nimien luvut, mistä tulee joogin ruusutarhan 108 siementä – ja loppuu lukuun 432, joka oli todella ”maankuulu” luku Intian ja Kaldean muinaisuudessa ilmeten 4 320 000 vuoden syklissä Intiassa, ja 432 000 vuodessa, joka on kaldealaisten jumalallisten dynastioiden kesto aika.

[BCW III, z230–z240] [b237–b242]

LUKU 26

JUMALANKUVAT JA TERAFIM

[Hakasulkeissa ovat ne lukujen 26 ja 27 kohdat, jotka esiintyvät joko sanatarkasti tai pienin muutoksin *Salaisessa opissa*, I, s. e394–e395; II, e453, e455.]

[Kaldealaisen Qû-tâmin kertomien ”keijukaissatujen” tarkoitus on helposti ymmärrettävissä.] Hänen *modus operandi*, menettelytapansa, ”kuun jumalankuvan” suhteen oli sama kuin kaikkien seemiläisten ennen kuin Terah, Abrahamin isä, teki kuvia – joita nimitetään hänen nimensä mukaan terafimeiksi [terafim] – tai Israelin ”valittu kansa” lopetti ennustamisen niiden avulla. Nämä terafimit olivat jokseen-

¹ Eli luettaessa oikealta vasemmalle kirjaimet ja niitä vastaavat luvut ovat siten: t 4; h 5; v 6; v, 6; b 2; h 5; v 6; v tai w 6; mikä antaa thuvbh, 4566256 eli tohu-vah-bohu.

² J. Ralston Skinnerin käsikirjoitus.

kin samalla tavalla ”epäjumalankuvia” kuin mikä tahansa pakanallinen jumalankuva tai patsas.¹ [BCW231] Käskyn ”Älä kumarra jumalankuvia” eli terafimeja on joko oltava peräisin myöhemmältä ajalta tai se on jätetty huomiotta, koska terafimien kumartaminen ja niiden avulla ennustaminen näyttää olleen niin oikeaoppista ja yleistä, että ”Herra” uhkaa itse asiassa Hoosean välityksellä riistää israelilaisilta heidän terafiminsa.

Samoin saavat israelilaiset olla kauan ilman kuningasta... ilman uhria ja kivi-
patsasta, ilman efodia ja jumalankuvia.²

Matsebahin eli patsaan tai pylvään selitetään *Raamatussa* tarkoittavan ”ilman efodia³ ja ilman terafimeja”, jumalankuvia.

Isä Kircher tukee hyvin voimakkaasti ajatusta, että egyptiläisen Serapiksen patsas muistutti kaikin tavoin Salomon temppelissä olleita serafimien, serafien eli terafimien patsaita. Louis de Dieu sanoo:

Ne olivat ehkä enkelien kuvia tai enkeleille omistettuja patsaita. Näin saatiin näistä hengistä yhden huomio suunnattua terafimin puoleen ja vastaamaan kyse-
lijöille [neuvoa pyytävälle]. Tämän oletuksen mukaan sanasta terafim [jumalankuvat] tulisi sama kuin serafim muuttamalla t s-kirjaimeksi syyrialaiseen ta-
paan.⁴

Mitä sanoo *Septuaginta*? Terafimit käännetään peräkkäin εἰδωλα – jonkun näköisiä muotoja; harhakuva, ”astraaliruumis”; γλυπτά – veistetty; κενοτάφια – veistoksia siinä merkityksessä, että ne sisältävät jotakin kätkeyttä, tai astioita; θήλους – ilmenemismuotoja; ἀλήθειάς – totuuksia tai todellisuuksia; μορφώματα – eli φωτισμοὺς – kirkas, loistava muotokuva. Viimeksi mainittu ilmaus osoittaa selvästi, mitä terafimit olivat. *Versio vulgata* kääntää sen ”annuntientes”-sanalla, ”sanansaattajat, jotka tiedottavat”, ja siten vahvistuu se, että terafimit olivat oraakkeleita. Ne olivat elävöitettyjä patsaita, jumalia, jotka paljastivat itsensä massoille vihittyjen pappien ja adeptien välityksellä egyptiläisissä, kaldealaisissa, kreikkalaisissa ja muissa temppeleissä.

[BCW232] [Mitä tulee ennustamistapaan tai jonkun kohtalon kuulemiseen ja terafimien⁵ opastamaksi tulemiseen, Maimonides ja Seldenus selittävät sen aivan selvästi. Edellinen sanoo:

¹ Että terafim oli patsas eikä mikään pieni kappale, sen vahvistaa *1. Sam.* 19, missä Mikal ottaa terafimin [”kuvan”, suomeksi käännetty jumalankuvan] ja panee sen vuoteeseen esittämään Daavidia, aviomiestään, joka pakeni Saulia (ks. jakeesta 13 eteenpäin). Se oli siten ihmishahmon kokoinen ja muotoinen – patsas eli todellinen *jumalankuva*.

² *Hoosean kirja*, 3:4.

³ Suom. *Raamatussa* kasukka. – Suom. huom.

⁴ Louis de Dieu; *Genesis*, 31:19. Ks. *Des Esprits*, II, s. 257.

⁵ ”Abrahamin isän, Terahin, ’kuvaintekijän’, *terafimit* olivat kabiirijumalia, ja näemme kuinka Miika, daanilaiset ja muut niitä palvoivat (*Tuom.* 17, 18 jne.). Terafimit olivat samoja kuin serafit [seraphim], ja nämä olivat käärmeenkuvia, joiden alkuperä oli sanskritin sarpa-sanassa (serpent, käärme), joka on kuolemattomuuden symbolina pyhitetty kaikille

Terafimien palvojat väittivät, että kun päätähtien [planeettojen] valo tunkeutui veistettyyn patsaaseen ja täytti sen kauttaaltaan, [sijaishallitsijan eli planeettoja elävöittävän periaatteen] enkelimäinen voima keskusteli heidän kanssaan opettaen heille mitä hyödyllisimpiä taitoja ja tietoja.¹

[BWC233] Seldenus vuorostaan selittää samaa lisäten, että terafimit² pystytettiin ja muovattiin kunkin oman planeetan aseman mukaan. Kukin niistä pyhitettiin tietylle ”tähtienkelle”, niille, joita kreikkalaiset kutsuivat nimellä stoikheia. Ne muovattiin myös taivaalla sijaitsevien hahmojen mukaan, ja niitä kutsuttiin suoje-lusjumaliksi:

Niitä, jotka pääsivät perille στοιχεῖαστα, kutsuttiin nimellä στοιχειωματικοί eli planeetoista ja στοιχεῖαστα [elementeistä] ennustajiksi.³

[BWC234] Ammanius Marcellinus selostaa, että muinaiset ennustukset suori-tettiin aina elementtien ”henkien” (spiritus elementorum) avulla, tai kuten niitä kutsutaan kreikassa πνεύματα τῶν στοιχείων.] Viimeksi mainitut eivät ole täh-tien [planeettojen] ”henkiä” eivätkä jumalallisia olentoja. Ne ovat vain olentoja, jotka asuvat niitä vastaavissa elementeissä ja joita kabbalistit kutsuvat elementaari-hengiksi ja teosofit elementaaleiksi.⁴ Isä Kircher, jesuiitta, kertoo lukijalle:

[BWC235] Jokaisella jumalalla oli sellaiset ennustamisen välineet, joiden kautta puhua. Jokaisella oli erikoisalansa. Serapis antoi ohjeita maanviljelykses-sä, Anubis opetti tieteitä, Horus neuvoi psyykkisissä ja henkisissä asioissa, Isik-seltä kysyttiin neuvoa Niilin pinnan nousemisesta jne.⁵

Tämä historiallinen tosiasia, jonka on esittänyt eräs kyvykkäimmistä ja op-pineimmista jesuiittojen keskuudessa, on epäedullinen ”Israelin Herra Jumalan” arvovallalle, mitä tulee hänelle vaadittuun etusijaan ja siihen että hän olisi *ainoa* elävä Jumala. Jo itse *Uusi testamentti* myöntää, ettei Jehova keskustellut valittunsa

jumalille. *Kijun* eli Kivan-jumala, jota heprealaiset palvoivat erämaassa, on hindujen Shiva, samoin kuin Saturnus. (Zendiläinen h on Intiassa s. Siten hapta on sapta; hindu on sind-haya. (Prof. A. Wilder.) ’...Kreikasta Kalkuttaan ja Kaukasukselta Egyptiin s jatkuvasti pehmenee h:ksi’, sanoo Dunlap. Siis kirjaimet k, h ja s ovat vaihdettavissa keskenään.) (J. D. Guigniaut, *Les religions de l’antiquité*, vol. I, 167.) Kreikkalainen tarina osoittaa, että arkadialainen Dardanos, saatuaan ne myötäjäisinä, kuljetti ne Samothrakeen ja sieltä Troi-jaan, ja niitä palvottiin kauan ennen Tyroksen tai Sidonin loiston päiviä, vaikka edellinen oli rakennettu vuonna 2760 eaa. Mistä Dardanos sai ne?” *Hunnuton Isis*, Tiede osa 2, s. 339.

¹ Maimonides, *More Nevokhim*, III, xxix.

² Auringolle pyhitetyt tehtiin kullasta ja Kuulle pyhitetyt hopeasta.

³ *De Diis Syriis*, Syntagma I, cap. ii, ”De Teraphim Labanis, etc.”, Lontoo 1617.

⁴ Ne, joita kabbalistit kutsuvat elementaareiksi, ovat sylfidejä, maahisia, vedenneitoja ja salamantereitä, tulenhenkiä, lyhyesti, luonnonhenkiä. Enkelien henget muodostivat erillisen luokan.

⁵ *Oedipus Aegyptiacus*, II, Pars Altera, Cl. XI, cp. Iii, s. 444.

kanssa millään muulla tavalla ja tämä rinnastaa hänet kaikkiin muihin pakanallisiin jumaliin, jopa niiden alimpiin luokkiin. *Tuomarien kirjasta*, 17, luemme, että Miikalle oli teetetty kasukka ja jumalankuvia [terafim] ja että hän pyhitti ne Jehovalle (ks. *Septuaginta* ja *Versio vulgata*). Valaja teki nämä esineet 200 hopeasekelistä, jonka Miikan äiti oli antanut hänelle. Kuningas Jaakobin ”Pyhä raamattu” selittää tätä palvontaa sanomalla:

Israelissa ei vielä siihen aikaan ollut kuningasta, ja jokainen toimi niin kuin itse hyväksi näki.¹

Toiminnan on täytynyt kuitenkin olla oikeaoppista, koska Miika palkattuaan papin, ennustajan, efodilleen ja kotijumalalleen selittää: ”Nyt voin olla varma, että Herra on minulle suojele.” Miikalla

oli oma pyhäkkö, ja hän teki vielä muita jumalankuvia ja efodi-kasukan sekä asetti yhden pojistaan²

[**BCW236**] niiden samoin kuin äitinsä ”Herralta” pyhittämän ”veistetyn kuvan” papiksi. Ja jos Miikan toiminta näyttää nyt vahingolliselta, se ei ollut sitä noina yhden uskonnon ja yhden kielen aikoina. Miten voi roomalaiskatolinen kirkko moittia tuota toimintaa sen jälkeen, kun Kircher, yksi sen parhaimmista kirjoittajista, kutsuu terafimeja ”alkuperäisen ilmestyksen pyhäksi työvälineeksi” ja sen jälkeen kun *Genesis* kertoo meille, kuinka Rebekka ”meni kysymään Herralta”,³ ja Herra vastasi hänelle (tietenkin terafimin kautta) ja esitti hänelle monia ennustuksia? Ja ellei tämä riitä, on vielä Saul, joka suree efodin vaitioloa,⁴ ja Daavid, joka kysyy neuvoa tummimilta ja saa suullisen neuvon Herralta, miten parhaiten tappaa vihollisensa.

Tummim ja uurim – asiaa on meidän päivinämmme pohdittu paljon – ei kuitenkaan ollut juutalaisten keksimä eikä heiltä peräisin huolimatta sitä koskevasta tarkasta ohjeesta, jonka Jehova antoi Moosekselle. Sillä egyptiläisten temppelien pappishierofanteilla oli kallisarvoisista kivistä tehty rintalaatta, joka oli joka suhteessa samanlainen kuin israelilaisten ylipappien laatta.

Egyptin ylipapeilla oli kaulassa riippuva safiirista tehty kuva, jota kutsuttiin *totuudeksi* totuuden ilmennyksen käydessä selvästi ilmi siitä.

Seldenus ei ole ainoa kristillinen kirjoittaja, joka on verrannut juutalaisia kotijumalia pakanallisiin. Hän vakuutti, että juutalaiset olivat lainanneet ne egyptiläisiltä. Lisäksi Döllinger, mitä suurimmassa määrin katolilainen kirjoittaja, sanoo:

¹ *Tuom.* 17:6.

² *Tuom.* 17:5.

³ *1. Moos.* 25:22 eteenpäin.

⁴ Efodi-kasukka oli liinavaate, jota korkea pappi kantoi, mutta koska siihen liitettiin tummim, näistä ennustusvarusteista käytettiin usein yhtä sanaa kasukka. Ks. *1. Sam.* 28:6 ja 30:7–8.

Terafimeja käytettiin ja niitä oli monissa juutalaisissa perheissä Josian päiviin asti.¹

Mitä tulee katolilaisen Döllingerin ja protestanttisen Seldenuksen henkilökohtaiseen mielipiteeseen – jotka molemmat löysivät Jehovan [BCW237] juutalaisten terafimeista ja ”pahoja henkiä” pakanoiden jumalankuvista – se on tavanomainen, yksipuolinen teologisen vihan ja lahkolaisuuden tuomio. Seldenus on kuitenkin oikeassa esittäessään, että vanhoina aikoina kaikki sellaiset kommunikaatiomuodot oli alkuaan tarkoitettu ainoastaan yhteydenpitoa varten jumalien ja enkelien kanssa. Mutta

Pyhä Henki [henget paremmin sanottuna] puhui [ei] Israelin lapsille [ainoastaan] uurimin ja tummimin kautta niin kauan kuin tabernaakkeli, telta, oli jäljellä,

kuten tri A. Cruden toivoisi ihmisten uskovan. Eivät ainoastaan juutalaiset tarvitse ”tabernaakkelia” senkaltaiseen teofaniseen tai jumalalliseen yhteydenpitoon, sillä ei kukaan juutalainen, pakana eikä kristitty voisi kuulla ketään tummimiksi kutsuttua Bat-Kolia (eli ”jumalallisen äänen tytärtä”), ellei siihen olisi asianmukaista tabernaakkelia. ”Tabernaakkeli” oli vain noiden magian aikojen muinaisai-kainen puhelin, aikojen, jolloin okkultisia kykyjä saavutettiin vihkimyksen avulla aivan kuten nytkin. Yhdeksästoista vuosisata on korvannut ”tabernaakkelin” erityisine metalleineen, puineen ja erityisjärjestelyineen sähköisellä puhelimella ja sillä on luonnolliset meediat ylimmäisten pappien ja hierofanttien sijasta. Mitä ihmettelemistä siinä sitten on, että planetaaristen henkien ja jumalien yhteyden sijasta uskovaiset kommunikoivat nyt ei sen korkeampien olentojen kuin elementaalien ja elävöitettyjen kuorien – Porfyrioksen demonien – kanssa? Keitä nämä olivat, siitä hän kertoo avoimesti teoksessaan *Hyvistä ja pahoista demoneista*:

Niitä, joiden kiihkeä pyrkimys saa pitämään heitä jumalina ja joiden johtaja vaatii tulla tunnustetuksi korkeimpana jumalana.²

Ehdottomasti on ollut hyviä ja pahoja henkiä, hyvää tekeviä ja pahansuopia ”jumalia” kaikkina aikoina, eivätkä teosofit koskaan halua kieltää sitä. Vaikeinta oli ja on yhä tietää, mikä on mikä. Ja me väitämme, ettei kristillinen kirkko tiedä siitä yhtään enempää kuin sen maallinen lauma. Jos mikään, [BCW238] niin epäilemättä lukemattomat teologiset virheet tällä suunnalla vahvistavat tämän. On turha kutsua pakanoiden jumalia ”paholaisiksi” ja sitten kopioida heidän symbolinsa niin orjamaisella tavalla ja samalla vaatia eroa hyvien ja pahojen välillä sellaisin kevein perustein, että hyvät ovat kristillisiä ja pahat pakanallisia. [Planeetat – eläinradan elementit – eivät ole näkyneet vain Heliopoliksessa kahtenatoista kivenä, joita kutsutaan elementtien mysteereiksi (elementorum arcana). Monen oikeaoppisen kristillisen kirjoittajan mukaan ne löydettiin myös Salomon temppeleistä ja voidaan

¹ *Paganism and Judaism*, IV, 197.

² *De abstinentia*, II, 41, 42.

nähdä tänäkin päivänä monissa vanhoissa Italian kirkoissa ja jopa Pariisin Notre Damessa.]

Voitaisiin todella sanoa, että Clemensin *Stromateis*-teoksen varoitus on annettu turhaan, vaikka hänen oletetaan lainaavan Pietarin julistamia sanoja. Hän sanoo:

Älä palvo Jumalaa, kuten juutalaiset tekevät luullen olevansa ainoita, jotka tuntevat jumaluuden, eivätkä tajua, että Jumalan asemesta he palvovat enkeleitä, arkkienkeleitä, Kuun kiertoaikaa ja Kuuta.¹

Kuka voi luettuaan edellä olevan olla ihmettelemättä, että huolimatta siitä, että kristityt ovat ymmärtäneet juutalaisten virheet, palvovat kuitenkin yhä juutalaisten Jehovaa, henkeä, joka puhui terafimiensa välityksellä! Että asia on niin ja että Jehova oli vain Israelin kansan ”suojelushenki” – vain yksi pneumata ton stoikheion (eli elementtien suurista hengistä), ei edes korkea planeettahenki – esitetään Paavaliin ja Clemens Aleksandrialaiseen nojaten, sikäli kuin heidän käyttämillään sanoilla on mitään merkitystä. Jälkimmäisen mukaan sana στοιχεῖα merkitsee, ei vain elementtejä, vaan myös

[**BCW239**] Synnyttäviä kosmologisia periaatteita ja nimenomaan eläinradan, kuukausien, päivien, Auringon ja Kuun merkkejä [eli tähtikuvioita].²

Aristoteles käyttää samaa ilmaisua. Hän sanoo τῶν ἀστρῶν στοιχεῖα [tähtien periaatteet],³ kun taas Diogenes Laertios sanoo δώδεκα στοιχεία, eläinradan 12 merkkiä. Kun meillä on Ammianus Marcellinuksen selvä todistus siitä, että

Muinainen ennustaminen toteutettiin aina elementtien henkien avulla⁴

eli samojen πνεύματα τῶν στοιχείων [elementtien henkien] avulla, ja huomattamme *Raamatusta* monia kohtia, että a) israelilaiset Saul ja Daavid mukaan luetuina turvautuivat samaan ennustamiseen ja käyttivät samoja keinoja; ja että b) heidän ”Herransa” – nimittäin Jehova – vastasi heille, niin mitä muuta voimme uskoa Jehovan olevan kuin ”spiritus elementorum”?

Tästä johtuen Kuu palvonnan kohteena – kaldealainen terafim, jonka kautta Saturnus puhui – ei eroa suuresti uurimin ja tummimin, Jehovan välineen, palvomisesta. Alun perin oikeat okkulttiset riitit – käsittäen mitä juhlallisimman ja pyhimmän tiedon – ovat vajonneet ihmiskunnan rappeutumisen takia noituudeksi, jota kutsutaan nyt taikaukoksi. Kuten Diodoros Sisilialainen selittää *Historiateoksessaan*:

Kaldhit tehtyään kauan havaintoja planeetoista ja tuntien paremmin kuin kukaan muu niiden *liikkeiden* ja [**BCW240**] *vaikutusten* merkityksen ennustavat ihmisille tulevia tapahtumia. Tärkeimpänä he pitävät oppiaan *viidestä* suuresta

¹ *Main. teos*, I, vi, 5.

² *Discourse to the Gentiles*, s. 146. [Tätä viitettä ei ole voitu vahvistaa. – Z.]

³ *De generatione animalium*, lib. II, iii.

⁴ [*Historiateos*, XXI, i, 8.]

taivaankappaleesta, joita he kutsuvat *tulkitsijoiksi* ja me planeetoiksi. Ja vaikka he väittävät, että *Aurinko* antaa heille useimmat ennustukset suurista tulevista tapahtumista, he palvovat kuitenkin nimenomaan Saturnusta. Sellaiset monille kuninkaille, erityisesti Aleksanterille, Antigonokselle, Seleukos Nikatorille jne. tehdyt ennustukset... ovat toteutuneet niin ihmeellisesti, että ihmiset olivat täynnä ihailua.¹

[Edellä olevasta seuraa, että kaldealaisen adepti Qu-tamin tekemä selvitys – että kaiken sen, mitä hän aikoi ilmoittaa teoksessaan vihkimättömille, oli Saturnus ker-tonut Kuulle, tämä jumalankuvalleen ja tämä jumalankuva eli terafim hänelle itsel-leen, kirjoittajalle – ei merkinnyt yhtään enempää jumalankuvienpalvontaa kuin merkitsi kuningas Daavidin käyttämä sama menetelmä. Sen vuoksi siinä ei huomaa apokryfisiä aineksia eikä ”keijukaissatuja”.] Edellä mainittu kaldealainen vihitty eli paljon varhaisempaa ajankohtana kuin Mooses, jonka aikana pyhäkön uskonnolli-nen tieto kukoisti yhä. Se alkoi rappeutua vasta silloin, kun sellaiset pilkkaajat kuin Lukianos oli otettu vastaan ja okkulttisen tieteen helmiä heitetty liian usein kritiikin ja tietämättömyyden nälkäisille koirille.

[BCW z105–126][b243–257]

LUKU 27

EGYPTILÄINEN MAGIA

Muutamilla okkultismin tutkijoillamme on ollut tilaisuus tutkia egyptiläisiä papy-ruskääröjä – noita eläviä tai mieluummin jälleen esiin nousseita todisteita siitä, että magiaa, hyvää tai pahaa, on harjoitettu monia tuhansia vuosia sitten. Papyruksen käyttö oli hyvin yleistä ajanlaskumme kahdeksannelle vuosisadalle asti, jolloin siitä luovuttiin ja sen valmistus joutui pois käytännöstä. Erikoisimmat esiin kaivetut asiakirjat myytiin heti ja vietiin pois maasta. Bulakissa Kairossa on vielä muutamia erinomaisesti säilyneitä papyruskääröjä, joskin on olemassa suurempi määrä käärö-jä, joita ei ole vielä pystytty kunnolla lukemaan.²

¹ *Bibliothèque historique*, II, 29–31.

² De Mirville kirjoittaa: ”Noissa pergamenteissa käytetyt kirjoitusmerkit ovat joskus hiero-glyfisiä. Ne on sijoitettu pystysuoraan. Ne ovat eräänlaista lineaarista takygrafiaa (lyhennet-tyjä merkkejä kuten meidän pikakirjoituksessamme), missä kuva on pelkistetty usein yk-sinkertaiseksi vedoksi. Joissakin tapauksissa kirjoitusmerkit on asetettu vaakasuoriin rivei-hin. Edelleen tavataan hieraattista eli pyhää kirjoitusta, joka kulkee oikealta vasemmalle kuten kaikissa seemiläisissä kielissä. Lopuksi tulevat maan kirjoitusmerkit, *ἑγῶρια γράμματα*, joita käytettiin virallisiin asiakirjoihin, useimmiten sopimuksiin jne., mutta joita on Ptolemaiosten kaudelta alkaen käytetty myös monumenteissa.” *Des Esprits*, V, 81–82. Chabaksen kääntämän Harris-papyruksen jäljennöstä – nimeltään *Papyrus Magique* – voi-daan tutkia British Museumissa.

Toisten kääreiden – niiden, jotka on viety maasta pois ja jotka ovat löydettävissä Euroopan museoista ja kirjastoista – ei ole käynyt sen paremmin. Varakreivi de Roug n aikana, noin 25 vuotta sitten, niistä vain muutama, ”kaksi kolmasosaa on selvitetty”. Näistä jotkut hyvin mielenkiintoiset legendat, jotka on liitetty väliin selittämään kuninkaallisia kustannuksia, kuuluvat Pyhien selontekojen luetteloon.

Tämän vahvistavat niin kutsutut ”Harris”- ja Anastasi-kokoelmat sekä jotkut esiin kaivetut [BCW106] papyrusk  r t. Yksi niistä selostaa koko maagisten näytteiden sarjan, joita esitettiin ennen faraonia Ramses II ja III. Ensin mainittu asiakirja on todella erikoinen. Se on viidennelt toista vuosisadalta eaa. peräisin oleva papyruskäärö, joka kirjoitettiin Ramses V:n, kahdeksannentoista dynastian viimeisen kuninkaan hallituskaudella. Se on kirjuri Thoutmeksen kirjoittama. Hän merkitsi muistiin joitakin tapauksia sitoumuksien laiminlyönneistä Paofin kuukauden 12. ja 13. päivänä. Asiakirja osoittaa, että noina ”ihmeiden” aikoina Egyptissä olivat veronmaksajina elävien lisäksi kaikki muumiot. Kaikkia ja kaikkea verotettiin. Laiminly v   muumion khouta rankaisi ”manaajapappi, joka vei siltä toimintavapauden”. Mikä sitten oli khou? Yksinkertaisesti astraaliruumis eli ruumiin tai muumion ilmamainen harhakuva – se, jota Kiinassa kutsutaan houeniksi ja Intiassa bhutiksi.

Luettuuan tänä päivänä tämän papyrusk  r n orientalisti heittää sen aivan varmasti ylimielisesti syrjään ja laskee sen muinaisten kansojen typer n taikauskon tiliin. Todella uskomatonta ja selittämätöntä on t ytnyt olla tuon muuten niin filosofisen ja sivistyneen kansan typeryyden ja herkk uskoisuuden, jos se saattoi jatkaa niin pitkiä peräkkäisiä ajanjaksoja, tuhansia vuosia, sellaista keskinäistä pettämistä! Siinä ihmisiä pettivät papit, pappeja heidän kuningashierofanttinsa ja näitä itseään puijasivat henkiolennot, jotka puolestaan olivat vain ”aistiharhojen tuotteita”. Meille kerrotaan, että koko muinaisaika Meneksest  Kleopatraan, Manusta Vikram dityaan, Orfeuksesta viimeiseen roomalaiseen ennustajaan oli hysteeristä. Näin on t ytnyt olla, ellei kaikki kuulunut petoskokonaisuuteen. Elämää ja kuolemaa ohjasi ja hallitsi pyhä ”manaaminen”. Sillä tuskin on papyrusta – vaikka se olisi vain ostoa ja myyntiä koskeva asiakirja, jonka kirjoittaminen kuului mitä jokap iv isimpiin toimiin – johon ei sekoittuisi magiaa, valkoista tai mustaa. Näyttää siltä kuin [BCW107] Niilin pyhät kirjurit olisivat tarkoituksellisesti ja rotuvihan profeteellisessa hengessä suorittaneet (heille) mitä epäedullisimman tehtävän harhauttaa ja saattaa ymmälleen tulevan valkoisen rodun epäuskoiset sukupolvet! Joka tapauksessa papyrusk  r t ovat täynnä magiaa, kuten ovat myös steelet. Saamme lisäksi tietää, ettei papyrus ollut pelkästään pehme pintainen pergamentti, valmistet  joka on tehty

pensaan puumaisesta aineesta, jonka kalvot p  lletysten asetettuina muodostivat eräänlaisen kirjoituspaperin, [*Des Esprits*, V, 81]

vaan että itse pensaat, välineet ja työkalut pergamentin valmistukseen jne. olivat kaikki aiemmin läpikäyneet maagisen valmisteluvaiheen – jumalien käskyn mukaisesti. Ja jumalat olivat opettaneet tuon taidon kuten kaikki muutkin taidot pappishierofanteilleen.

Muutamilla nykyajan orientalisteilla tuntuu kuitenkin olevan vihiä sellaisten asioiden todellisesta luonteesta ja erityisestä analogiasta ja suhteista, jotka vallitsevat entisajan magian ja nykyajan ilmiöiden välillä. Chabas on eräs heistä, sillä hän käsittelee Harris-papyruksen käännöksessään seuraavia asioita:

Turvautumatta Hermeksen taikasauvan vaikuttaviin juhlallisuuksiin tai käsitämättömän mystiikan hämäriin sanakaavoihin oman aikamme mesmerismin harjoittaja kiihdyttää muutaman sivelyn avulla kohteen elimellisiä virtauksia, painaa mieleen tietoa vieraista kielistä, kuljettaa hänet kaukaiseen maahan tai salaisiin paikkoihin, saa hänet arvaamaan poissaolevien ajatuksia, lukemaan suljettuja kirjeitä jne... Nykyajan sibyllan luola on vaatimattoman näköinen huone: pythoslaisen papittaren kolmijalkainen istuin on tehnyt tilaa pienelle pyöreälle pöydälle, hatulle, lautaselle ja jollekin halvalle huonekalulle. Vain viimeksi mainittu on parempi kuin vanhan ajan oraakkeli [miten Chabas tietää sen?], koska jälkimmäinen vain puhui,¹ kun taas [BCW108] meidän aikamme oraakkeli kirjoittaa vastauksensa. Meedion johdolla kuolleiden henget laskeutuvat kolisuttamaan huonekaluja, ja menneiden vuosisatojen kirjoittajat toimittavat meille teoksia, jotka he ovat kirjoittaneet haudan takaa. Inhimillinen herkkäuskoisuus ei ole vähentynyt tänä päivänä siitä, mitä se oli historiallisten aikojen aamunkoitossa... Samoin kuin teratologia on nykyisin oleellinen osa yleistä fysiologiaa, *oletetut* okkulttiset tieteet valtaavat ihmiskunnan aikakirjoista merkittävän paikan ja ansaitsevat syystä filosofien ja historioitsijoiden huomion.²

Valitsemme kaksi Champollionia, Lenormantin, Bunsenin, varakreivi de Roug n ja muutaman muun egyptologin palvelemaan todistajinamme ja katsomme, mitä he sanovat egyptiläisestä magiasta ja noituudesta. He voivat tahtoessaan päästä eroon ongelmasta selittämällä jokaisen ”taikauskoisen uskomuksen” ja tavan siten, että panevat ne kroonisen psykologisen ja fysiologisen häiriön sekä joukkohysterian tiliin. Kuitenkin näiden satojen salaperäisten papyruskääröjen esittämät asiat ovat silmiemme edessä. Ne on kaivettu neljän, viiden tai useamman tuhannen vuoden levon jälkeen ja ne sisältävät todistusaineistoa magiasta ajalta ennen vedenpaisumusta.

Thebasta löytynyt pieni kirjasto on tarjonnut erilaisia katkelmia muinaisesta kirjallisuudesta. Osa aineistosta juontaa juurensa ja useiden katkelmien on siten ilmoitettu olevan aikakaudelta, jota on yleisesti pidetty Mooseksen aikana. Etiikkaa, historiaa, uskontoa ja lääketiedettä koskevat kirjat ja käsikirjoitukset sekä kalente-

¹ Entä sitten ”mene, mene, tekel ufarsin”, sanat, jotka kirjoitti ihmiskäsi, jonka ruumis ja käsivarsi olivat näkymättömät, Belsassarin palatsin seinille? (*Dan.* 5:5.) Tai Simon Maguksen kirjoitukset ja maagiset merkit vihkimysluolien seinillä ja ilmassa, mainitsematta kivi- tauluja, joille jumalan sormi kirjoitti käskyt? Jos yhden jumalan ja muiden jumalien kirjoitusten välillä on eroa, niin se on vain niiden vastaavissa luonteissa. Jos puu on tunnettavissa hedelmistään, silloin olisi aina annettava etusija pakanallisille jumalille. Kyseessä on kuolematon lause: ”Ollako vai eikö olla.” Joko ne kaikki ovat – tai joka tapauksessa voivat olla – tosia, tai kaikki ovat todellakin uskonnollista petosta ja seuraus herkkäuskoisuudesta.

² *Le Papyrus Magique Harris*, s. 186-187.

rit, luettelot, runot ja romaanit, kaikki kuuluivat ehkä tuohon arvokkaaseen kokonaisuuteen. Siinä jo viitataan vanhoihin legendoihin – traditioihin kauan unohduksissa olleilta aikakausilta (huomatkaa tämä: legendoja, jotka on merkitty muistiin Moosesen aikana) – jotka kuuluvat suunnattoman kauas muinaisuuteen, jumalien ja jättiläisten dynastioiden aikakausiin. Niiden [BCW109] pääsisältönä ovat kuitenkin manauskaavat mustaa magiaa vastaan ja hautajaisrituaalit: todelliset breviaariot eli jokaisen pyhiinvaeltajan käsikirja ikuisuudessa. Nämä hautajaistekstit on yleensä kirjoitettu hieraattisin merkein. Ensimmäisenä papyruksessa on aina sarja kohtauksia, jotka esittävät vainajaa, joka ilmestyy jumaluuksien joukon eteen vuorotellen niiden tutkittavaksi. Sitten seuraa sielun tuomio samalla kun kolmas näytös alkaa tuon sielun lähettämällä jumalalliseen valoon. Tällaiset kääröt ovat usein 12 metriä pitkiä.¹

Seuraava on poimittu yleisistä kuvauksista. Se osoittaa, miten nykyajan ihmiset ymmärtävät ja tulkitsevat egyptiläistä (ja muuta) symboliikkaa.

Pappi Nevo-loo'n (eli Nevolenin) papyruskäärö Louvressa voidaan valita yhdeksi tapaukseksi. Ensin on ruumisarkkia kuljettava laiva. Mustassa arkussa on kuolleen muumio. Hänen äitinsä Amenbem-Heb ja sisarensa Huissanub ovat lähellä. Etummaisina ruumiin vieressä seisovat Neftys ja Isis punaiseen pukeutuneina ja heidän lähellä Osiriksen pappi, puettuna pantterintaljaansa ja pitäen suitsutusastiaa oikeassa kädessään, sekä neljä apulaista, jotka kantavat muumion sisälmyksiä. (Sakaalipäinen) Anubis-jumala vastaanottaa ruumisarkun itkijättärien käsistä. Sitten sielu nousee muumiostaan ja khou (astraaliruumis) vainajasta. Edellinen alkaa palvoa Idän neljää suojelushenkeä, pyhiä lintuja ja Ammonin henkeä oinaana. Tuotuna ”Totuuden Palatsiin” kuollut on tuomariensa edessä. Samalla kun sielu, skarabee, seisoo Osiriksen edessä, hänen astraalinen khounsa on ovella. Muumion ja elävän ihmisruumiin osia hallitseville eri jumaluuksille osoitetut rukousloitsut ovat länsimaissa herättäneet paljon naurua. Mutta päätelkää: Muumio Petamenofin papyruskäärössä ”anatomiaa tulee teografista”, ”astrologia on sovitettu [BCW110] fysiologiaan” tai paremmin sanoen ”ihmisruumiin ja sydämen anatomiaan”. Kuolleen ”hiukset kuuluvat Niilille, hänen silmänsä Venukselle (Isikselle), hänen korvansa Makedolle, kääntöpiirien suojelijalle, hänen vasen ohimonsa Auringossa asuvalle hengelle, hänen nenänsä Anubikselle... Mikä sarja Osirikselle osoitettuja sietämättömiä järjettömyyksiä ja alhaisia rukouksia...joissa pyydetään hartaasti häntä antamaan kuolleelle toisessa maailmassa juustoa, munia, sianlihaa” jne!²

Olisi ehkä saattanut olla järkevää malttaa ottaa selville, oliko kaikilla näillä sanoilla juusto, munat ja sianliha jokin toinen, okkulttinen merkitys. Intialaista joo-gia, joka *eksoteerisessa* teoksessa kutsutaan juomaan tiettyä päihdyttävää juomaa, kunnes hän menettää tajuntansa, pidettiin myös juoppona, joka edusti lahkoaan ja luokkaansa, kunnes huomattiin, että tuon juoman esoteerinen merkitys oli aivan toinen: se merkitsi jumalallista valoa ja tarkoitti Salaisen Viisauden ambrosiaa. Kyyhkysen ja karitsan symbolit, joita vilisee nykyisin bysanttilaisissa ja länsimai-

¹ Ks. mm. Maspero, *Guide du visiteur au Musée de Boulaq*, Wien 1883.

² De Mirville (jolta on lainattu suuri osa edellä olevasta), *Des Esprits*, Osa V, s. 83–85.

sissa kirkoissa, voidaan myös kaivaa esiin pitkien aikojen kuluttua ja pohtia niitä nykyajan palvonnan kohteina. Korkean aasialaisen opin ja sivistyksen tulevina aikoina joku ”oksidentalisti”¹ voi sitten karmallisesti kirjoittaa samasta aiheesta seuraavasti: ”’Paavin’ ja ’Calvinin’ (dynamiittikristillisen kauden kaksi hirviöjumalaa) lahkojen tietämättömät ja taikauskoiset gnostikot ja agnostikot palvoivat kyyhkystä ja lammasta!” Kaikkina aikoina tulee olemaan kannettavia fetissejä rahvaan iloksi heidän kunnioituksensa kohteena, ja seuraava rotu alentaa aina edellisen rodun jumalat paholaisiksi. Syklit pyörivät hetken Lethen syvyyksissä, ja karma tulee saavuttamaan Euroopan, kuten se on saavuttanut Aasian ja sen uskonnot.

Joka tapauksessa:

Tämä suurenmoinen ja huoliteltu kieli [*Kuolleiden kirjassa*], nämä majesteettiset kuvat, tämä ehdoton puhdasoppisuus, joka ilmeisesti [**BCW111**] todentaa hyvin täsmällisen opin, joka koskee sielun koskemattomuutta ja sen persoonallista eloonjäämistä,

kuten de Rougé ja abbé Van Drival osoittavat, ovat viehättäneet joitakin orientalisti- teja. Psykostaasi (eli sielun tuomio) on varmasti kokonainen runo sille, joka osaa lukea sitä oikein ja tulkita sen kuvia. Tuossa kuvassa näemme sarvipäisen Osiriksen toisesta päästä taivutettuine valtikkoineen, joka on piispan paimensauvan alkumuoto. Sielu leijailee yläpuolella Tmein, oikeamielisyyden auringon tyttären ja säälin ja oikeuden jumalattaren, rohkaisemana, Horuksen ja Anubiksen arvioidessa sielun tekoja. Eräs näistä papyruskääröistä osoittaa, kuinka ahneudesta syylliseksi todettu sielu tuomittiin jälleensyntymään maahan karjuna. Heti paikalla seuraa orientalistin oppinut johtopäätös: ”Tämä on kieltämätön todiste uskosta *sielunvaellukseen*, vaeltamisesta *eläimiin*” jne.

Ehkä karman okkulttinen laki voisi selittää tuomion toisin. Orientalisteillemme tiedoksi: se voi viitata fysiologiseen vikaan, joka odottaa sielua seuraavassa jälleensyntymässä – vikaan, joka tulee johtamaan tuon persoonallisuuden tuhanteen ja yhteen tukalaan tilanteeseen ja onnettomuuteen.

Kidutusta aluksi, sitten sielunvaellus 3000 *vuoden aikana* haukkana, enkeli- nä, lootuskukkana, harmaahaikarana, kattohaikarana, pääskysenä, käärmeenä ja krokotiilina: tästä huomaa, että lohdutus sellaisesta edistyksestä oli kaikkea muuta kuin tyydyttävää,

väittää de Mirville teoksessaan Egyptin jumalien saatanallisesta luonteesta.² Pieni vihje voi jälleen valaista asiaa. Ovatko orientalistit aivan varmoja siitä, että ovat lukeneet oikein kohdan ”sielunvaellus 3000 vuoden aikana”? Okkulttinen oppi opettaa, että karma odottaa devachanin (egyptiläisten amenti) kynnyksellä 3000 vuotta. Sen jälkeen ikuinen *ego* jälleensyntyy *de novo* rangaistavaksi uudessa tilapäisessä persoonallisuudessaan edellisessä syntymässä tehdyistä synneistä, ja kärsivä tulee muodossa tai toisessa sovittamaan menneet rikokset. Haukalla, lootusku-

¹ [”Länsimaiden kielten ja kirjallisuuden tutkija”.]

² *Sama*, s. 84.

kalla, harmaahaikaralla, käärmeellä tai linnulla – lyhyesti sanottuna, kaikilla kohdeilla [BCW112] luonnossa – oli symbolinen ja moninainen merkityksensä muinaisissa uskonnollisissa vertauskuvissa. Ihmisen, joka koko elämänsä toimi tekopyhästi ja esitti hyvää ihmistä, mutta joka oli todellisuudessa vahtinut kuin petolintu tilaisuuttaan syökyä lähimmäistensä kimppuun ja riistänyt heiltä heidän omaisuutensa, määrää karma kantamaan rangaistuksen tekopyhyydestä ja ahneudesta tulevassa elämässä. Mitä se tulee olemaan? Koska jokainen inhimillinen yksikkö on lopulta edistyvä kehityksessään ja koska tuo ”ihminen” tulee jälleensyntymään jonakin tulevana aikana hyvänä, vilpittömänä ja hyvää tarkoittavana ihmisenä, hänen tuomionsa, että hänen on synnyttävä haukkana, voi tarkoittaa yksinkertaisesti, että häntä tullaan silloin pitämään metaforisesti sellaisena. Huolimatta hänen todellisista, hyvistä, sisäisistä ominaisuuksistaan häntä ehkä tullaan syyttämään pitkän elämän ajan epäoikeudenmukaisesti ja väärin ja epäilemään ahneudesta, tekopyhyydestä ja salaisesta kiristyksestä, mikä kaikki saa hänet kärsimään enemmän kuin hän voi kestää.

Rangaistuksen laki ei voi olla koskaan väärässä, ja kuitenkin, kuinka monta sellaista väärän vaikutelman ja inhimillisen ilkeyden viatonta uhria me olemmekaan tavanneet tässä alituisen harhan, erehdyksen ja harkitun ilkeyden maailmassa. Näemme heitä joka päivä ja heitä voi olla meidän jokaisen henkilökohtaisessa kokemuspiirissä. Mitä edes hiukan vakuuttavaa voi orientalisti sanoa, että hän on ymmärtänyt vanhojen kansojen uskontoja? Pappien metaforinen kieli on paljastettu vain pintapuolisesti ja hieroglyfejä on osattu tulkita hyvin heikosti tähän asti.¹

Mitä *Hunnuton Isis* sanoo tästä egyptiläistä jälleensyntymää ja sielunvaellusta koskevasta kysymyksestä ja onko se ristiriidassa sen kanssa mitä nyt esitämme?

Huomattakoon, että tämä syklejä koskeva filosofia, jota egyptiläiset hierofantit esittivät vertauskuvallisesti puhumalla ”pakollisesta syklistä”, [BCW113] selittää samalla allegorian ”ihmisen syntiinlankeemuksesta”. Arabialaisten kuvausten mukaan jokaisella pyramidien (suurenmoisimmat kaikista kosmisista symboleista) seitsemästä huoneesta oli jonkin planeetan nimi. Pyramidien erikoislaatuinen arkkitehtuuri todistaa jo sinänsä niiden rakennuttajien metafysisistä ajatuksenkulkua. Huippu katoaa faraoiden maan kirkkaaseen siniseen taivaaseen kuvaten alkupistettä, joka häviää näkymättömään maailmaan, mistä on lähtenyt ihmisen henkisten prototyyppien ensimmäinen rotu. Jokainen muumio kadotti eräässä mielessä fyysisen yksilöllisyytensä palsamointihetkellä; se symboloi ihmiskuntaa. Se asetettiin sellaiseen asentoon, jonka arveltiin parhaiten autavan ”sielun” pääsemistä pois. Sielun oli nimittäin kuljettava seitsemän planeettahuoneen kautta ennen kuin se pääsi ulos symbolisen huipun kautta. Kukin huone edusti samalla aina yhtä [ketjumme] seitsemästä sfääristä ja yhtä meidän

¹ Tämä vaikeus ilmenee jopa sellaisen erinomaisesti tunnetun kielen kohdalla kuin sanskrit, vaikka sitä on paljon helpompi ymmärtää kuin Egyptin hieraattista kirjoitusta. Jokainen tietää, miten epätoivoisesti sanskritin tutkijat ovat usein miettineet tekstikohtien todellista merkitystä ja miten he eivät ole onnistuneet esittämään merkitystä oikein omissa käännöksissään, joissa yksi orientalisti kumoaa toisen.

yläpuolellemme olevaksi väitetyn fyysis-henkisen ihmiskunnan seitsemästä luokasta. Joka 3000. vuosi sielun, rotunsa edustajan, oli palattava alkuperäiseen lähtökohtaansa ennen kuin se pääsi kehittymään eteenpäin kohti uutta täydellisempää henkistä ja fyysistä muodonmuutosta. Meidän täytyy tunkeutua todella syvälle itämaisen mystiikan vaikeatajuiseen metafysiikkaan, ennen kuin voimme ymmärtää täydellisesti koko sitä laajuutta, mikä sisältyy yhteen ainoaan sen edustajien esittämään majesteetilliseen ajatukseen.¹

Tämä kaikki on magiaa heti, kun yksityiskohdat esitetään. Se kertoo samalla seitsemän kantarotumme kehityksestä ja kunkin rodun erityisen suojelijan eli ”jumalan” ja hänen planeettansa ominaispiirteistä. Jokaisen astraaliruumiin oli kuoleman jälkeen esitettävä uudelleen hautajaismysteereissään kunkin Rodun – menneen ja tulevan – syntymän ja kuoleman näytelmä ja kuljettava läpi seitsemän ”planeettahuoneen”, jotka, kuten edellä sanottiin, edustivat myös ketjumme seitsemää piiriä.

Itämaisen okkultismin mystinen oppi opettaa, että

*”Henkisen egon [ei astraalisen khoun] on ennen kuin se ruumiillistuu uuteen kehoon kohdattava uudestaan tapahtumat, jotka se jätti poistuessaan viime inkarnaatiostaan. Sen on itse nähtävä ja huomattava kaikki niiden syiden aiheuttamat seuraukset [nidânat], jotka sen teot synnyttivät edellisessä elämässä. Ja sen nähdessään egon olisi myönnettävä tuomion oikeudenmukaisuus ja autettava rangaistuksen [karman] lakia eikä estettävä sitä.”*²

[BCW114] Kuinka puutteellisia varakreivi de Roug n useita egyptiläisiä papyruskääröjä koskevat käännökset ovatkin, ne hyödyttävät meitä kuitenkin yhdessä mielessä: ne osoittavat epäilemättä, että ne sisältävät valkoista jumalallista magiaa yhtä hyvin kuin noituutta, ja että kumpaakin harjoitettiin kaikkien dynastioiden aikana. *Kuolleiden kirja*, joka on paljon vanhempi kuin *Genesis*³ ja kaikki muut *Vanhan testamentin* kirjat, osoittaa sen joka rivillä. Se on täynnä alituisia rukouksia ja manauksia mustaa magiaa vastaan. Osiris on siinä ”ilmassa olevien demonien” voittaja. Rukoilija pyytää hänen apuaan Matatia vastaan. ”Tämän silmästä lähtee näkymätön nuoli.” Tuo ”näkymätön nuoli”, joka lähtee noidan (joko elävän tai kuolleen) silmästä ja joka ”kiertää kaikkialla maailmassa”, on paha silmä – kosminen alkuperältään, maallinen vaikutuksiltaan mikrokosmisella tasolla. Roomalais-katolisten kristittyjen ei ole syytä pitää tätä taikauskona. Heidän kirkkonsa antautuu samaan uskoon ja sillä on jopa rukous ”pimeydessä kiertävää nuolta vastaan”.

Mielenkiintoisin näistä kaikista asiakirjoista on kuitenkin Harris-papyrus, jota kutsutaan Ranskassa nimellä ”*le papyrus magique de Chabas*”, koska viimeksi mainittu käänsi sen ensin. Se on hieraattisin merkein kirjoitettu käsikirjoitus, jonka

¹ *Main. teos*, Tiede 2, s. 56.

² II kirja, kommentaari.

³ Bunsen ja Champollion väittävät niin, ja tri Carpenter sanoo, että *Kuolleiden kirjassa*, joka on hakattu vanhimpiin monumentteihin, ”käytetään samoja sanontoja, jotka l yd imme *Uudesta testamentista* tuomiopäivän yhteydessä... se kaiverrettiin ehkäpä 2000 vuotta ennen Kristuksen aikaa”. (Ks. *Hunnuton Isis*, Tiede 2, s. 287.)

käänsi, selitti ja julkaisi Chabas vuonna 1860, mutta A. C. Harris osti sen Thebasta vuonna 1855. Sen iäksi arvioidaan 2800 – 3000 vuotta. Lainaamme muutamia otteita näistä käännöksistä:

Onnen ja epäonnen päivien kalenteri: ...Se, joka tekee härkätyötä Farmuthin kuukauden 20. päivänä, kuolee varmasti. Se, joka 24. päivänä samaa kuuta lausuu Setehin nimen ääneen, näkee vaivan vallitsevan talossaan tuosta päivästä lähtien... Se joka Patchonsin 5. päivänä jättää talonsa, sairastuu ja kuolee. [Main. teos, s. 156–157.]

[**BCW115**] Kääntäjä, jonka jalot vaistot nousevat vastarintaan, huudahtaa:

Ellei meillä olisi näitä sanoja edessämme, emme koskaan uskoisi sellaiseen rasitteeseen Ramessideksen aikakaudella.¹

Me kuulumme kristillisen ajan yhdeksännelletoista vuosisadalle ja olemme sen vuoksi sivistyksen huipulla ja kristillisen kirkon hyväntahtoisen vallan ja valistavan vaikutuksen alaisina sen sijaan, että olisimme vanhan ajan pakanallisten jumalien alaisia. Tunnettu kuitenkin henkilökohtaisesti kymmeniä ja olemme kuulleet sadoista sivistyneistä, korkeasti älyllisistä henkilöistä, jotka harkitsisivat mieluummin itsensä tappamista kuin ryhtyisivät mihinkään kaupankäyntiin perjantaina, söisivät kolmelletoista katetussa pöydässä tai lähtisivät pitkälle matkalle maanantaina. Napoleon Suuri kalpeni, kun hän näki kolme kynttilää sytytettyinä pöydällä. Voimme lisäksi olla joka tapauksessa yhtä mieltä de Mirvillen kanssa siitä, että sellaiset ”taikauskoisuudet” ovat ”seurausta havainnoinnista ja kokemuksesta”. Ellei edellä mainittu olisi sopinut yhteen tosiasioiden kanssa, *Kalenterin* arvovalta, hän uskoo, ei olisi kestänyt viikkoakaan. Mutta jatkaaksemme:

Syntymähetken vaikutukset: Lapsen, joka syntyi Paofin 5. päivänä, tappaa härkä; 27. päivänä käärme. Jos hän syntyy Athyrin kuun 4. päivänä, hän kuolee iskuihin. [Pap. Magique, s. 158.]

Tässä on kyse horoskooppiennustuksista. Oikeaan astrologiaan uskotaan vanhasti omana aikanamme, ja Kepler on todistanut sen olevan tieteellisesti mahdollista.

Khouita erotettiin kahta tyyppiä: ensin olivat syyttömät khout, ts. ne, jotka Osiris oli vapauttanut synnistä, kun ne tuotiin hänen tuomioistuimensa eteen. Nämä elivät toista elämää. Toiseen ryhmään kuuluivat syylliset khout, ”toisen kerran kuolleet khout”. Nämä olivat kadotettuja. Toinen kuolema ei tuhonnut niitä, mutta ne tuomittiin vaeltamaan ympäri ja piinaamaan [**BCW116**] ihmisiä. Niiden olemassaolossa oli samantapaisia vaiheita kuin elävien ihmisten elämässä. Niin läheinen side oli kuolleen ja elävän välillä, että huomaa, miten uskonnollisten hautaus-

¹ *Des Esprits*, Osa V, s. 88. Juuri tuollaisia kieltoja on meidän aikamme intialaisissa, kiinalaisissa ja kaikkien buddhalaisten maiden kalentereissa ja horoskoopeissa.

menojen sekä manausten ja rukousten (tai mieluummin maagisten taikojen) noudattamisesta on voinut tulla välttämätön tosiasia.¹ Eräässä rukouksessa sanotaan:

...älä salli, että myrkky vaikuttaa hänen [kuolleen] jäseniinsä... että häneen tunkeutuisi joku mies- tai naispuolinen kuollut tai että minkään hengen varjo ahdistaisi häntä.²

Chabas lisää:

...nämä khout olivat sellaisia olentoja, joille inhimilliset olennot kuuluvat kuolemansa jälkeen. Niitä vastaan taisteltiin jumalallisen voiman avulla, Khons-jumalan ollessa kuuluisa sellaisista pelastuksista. Noudattaessaan jumalan määräystä khou säilytti kuitenkin arvokkaan luontaisen kykynsä asettua tahtoessaan jonkun toisen kehoon...³ Maanit, vainajien sielut... voivat astua elävien ruumiisiin ja kiusata ja riivata heitä. Sellaisia *pelottavia* hyökkäyksiä vastaan käytettiin sanakaavoja, talismaaneja ja varsinkin patsaita eli *jumalallisia kuvia*...⁴

Seuraava kaava on tavallisin manauskaava. Se on erittäin vaikuttava:

Ihmiset, jumalat, valitut, kuolleet henget, amout, mustaihoiset, menti-u, älkää katsoko tätä sielua ja osoittako julmuutta sitä kohtaan. [*Des Esprits*, III, 66.]

Tämä koski kaikkia, jotka olivat perehtyneet *magiaan*.

”Amuletit ja mystiset nimet.” Tätä lukua kutsutaan ”hyvin salaperäiseksi” ja siinä on rukousloitsuja Penhakahakaherherille ja Urauaakarsank-Robitille sekä muille samanlaisille helppoille nimille. Chabas sanoo:

Meillä on todisteita siitä, että samanlaiset mystiset nimet kuin nämä olivat yleisessä käytössä israelilaisten Egyptissä oleskelun aikana. [*Main. teos*, s. 162.]

Ja voimme lisätä tähän, että olivatpa ne peräisin egyptiläisiltä tai juutalaisilta, ne olivat joka tapauksessa loitsimisnimiä. Tutkija voi etsiä tukea sellaisesta Éliphas Lévin teoksesta kuin [**BCW117**] *Grimoire des Sorciers*. Näissä manauksissa Osirista kutsutaan Mamuram-Kahabuksi ja häntä pyydetään estämään kahdesti kuollutta khouta käymästä syyttömän khoun ja hänen lähisukulaistensa kimppuun, koska kirouksen alainen (astraalihaamu)

Voi ottaa minkä muodon tahansa ja tunkeutua vapaasti joka paikkaan tai kehoon. [*Main. teos*, s. 163.]

Tutkiessaan egyptiläisiä papyruskääröjä alkaa huomata, etteivät faraoiden ajan kansalaiset kallistuneet kovin paljon oman aikansa spiritismiin tai spiritualismiin. He pelkäsivät kuolleen ”siunattua henkeä” enemmän kuin roomalaiskatolinen kirkko pelkää paholaista!

¹ Ks. de Mirville, *Des Esprits*, Osa III, s. 65 eteenpäin.

² *Pap. Mag.*, s. 164.

³ [*Sama*, s. 168.]

⁴ *Sama*, s. 168-169 .

Kuinka aiheeton ja epäoikeudenmukainen on se syytös Egyptin jumalia vastaan, että he ovat näitä ”paholaisia”, ja syytös pappeja vastaan, että he käyttävät maagisia voimiaan ”langenneiden enkelien” avulla, se voidaan helposti havaita useammasta kuin yhdestä papyruskääröstä. Sillä niistä löytää usein selostuksia noidista, jotka tuomittiin kuolemanrangaistukseen, ikään kuin tuolloin olisi eletty pyhän kristillisen inkvisition suojeluksessa. Tässä seuraa Ramses III:n hallitusajalta eräs tapaus, jota de Mirville lainaa Chabakselta:

Meille saapuneen ensimmäisen sivun alku on turmeltunut. Toinen rivi näillä sanoilla: ”...paikasta, jossa minä olen, maani kansalle.” On syytä olettaa, kuten lukija huomaa, että henkilö, joka on kirjoittanut tämän ensimmäisessä persoonassa, on selostusta tekevä rauhantuomari. Hän todistaa tapauksen ihmisten edessä totutun kaavan mukaan... ”Tämä Hai, paha ihminen, oli lampaiden tarkastaja [tai ehkä hoitaja]. Hän sanoi: ’Voinko saada kirjan, joka antaa minulle suuren voiman?’... Ja hänelle annettiin kirja ja Ramses-Meri-Amenin, suuren jumalan, hänen kuninkaallisen valtiaansa sanakaava. Hän onnistui saamaan jumalallisen voiman, jonka avulla hän pystyi lumoamaan ihmisiä. Hän onnistui myös luomaan paikan ja löytämään erittäin *syvän paikan*. Hän sai aikaan Menhin [maaginen homunculi?] ihmisiä ja... rakkauskirjoituksia... varastaen ne Kheniltä [palatsin okkulttinen kirjasto] muurari Atirman välityksellä...pakottaen yhden valvojista menemään syrjään ja vaikuttaen maagisesti toisiin. Kaikki ne kauhut ja inhottavuudet, jotka hän oli suunnitellut sydämessään, hän teki todellisuudessa. Hän teki niitä kaikkia samoin kuin muita suuria rikoksia, jotka olivat kaikkien jumalien ja jumalattarien *kauhu*. Toimitettakoon hänelle myös *suuret [ankarat?] kuolemanmääräykset*, sellaiset kuin jumalalliset sanat käskevät hänelle tehtäväksi.” Syyte ei lopu tähän, se erittelee rikoksen. Ensimmäinen rivi puhuu kädestä, [BCW118] joka lamautui *Menhin ihmisten* avulla. Näille sanotaan yksinkertaisesti: ”*Tuotettakoon sellainen vaikutus*”, ja se tuotetaan. Sitten seuraavat *suuret kammottavuudet*, sellaiset kuin kuoleman ansaitseminen... Tuomarit, jotka olivat tutkineet hänet [syyllisen], antoivat selostuksen: ”Annettakoon hänen kuolla faraon määräysten mukaisesti ja sen mukaan, mitä on kirjoitettu jumalallisella kielellä.”¹

Chabas huomauttaa:

Tällaisia asiakirjoja on runsaasti, mutta niiden analysointitehtävään ei voi ryhtyä niillä rajoitetuilla keinoilla, jotka meillä on. [*Pap. Magique*, 177.]

¹ [*Main. teos*, 169–173.] Teoksessaan *Tutkimus Jumalankuvienpalvonnasta* Maimonides sanoo juutalaisista terafimeista puhuessaan: ”Ne puhuivat ihmisten kanssa.” Tähän päivään asti ovat kristityt noidat Italiassa ja mustaihoiset voodoot New Orleansissa valmistaneet uhriensa näköisiä pieniä vahahahmoja ja puhkaisseet niitä neuloilla. Kuten terafimeissa tai Menhissä, *haava* kimmahtaa elävään, usein tappaen hänet. Salaperäisiä kuolemia on vielä monia, eikä syyllistä aina löydetä.

Lisäksi on eräs kirjoitus Khonsin, elementaareja hallitsevan jumalan, temppelistä Thebasta. Prisse d’Avenne lahjoitti sen Pariisin Keisarilliseen – nykyiseen Kansalliseen – kirjastoon, ja sen käänsi ensin S. Birch. Siinä on koko kertomus magiasta. Se on peräisin kahdennenkymmenennen dynastian Ramses XII:n¹ ajalta. Se on de Mirvillen lainaamasta de Rougén käännöksestä, ja me käänämme sen nyt.

Tämä muistomerkki kertoo meille, että eräs kahdennenkymmenennen dynastian Ramses kerätessään Naharainissa veroja, joita aasialaiset kansat maksoivat Egyptille, rakastui Bakhtenin päällikön, verovelvollisensa, tyttäreen, nai hänet ja tuodessaan hänet mukanaan Egyptiin korotti hänet kuningattareksi, jonka kuninkaallinen nimi oli Ranefrou. Pian tämän jälkeen Bakhtenin päällikkö lähetti sanansaattajan Ramseksen luo pyytämään egyptiläisten apua Bent-Roshille, kuningattaren nuoremmalle sisarelle, jonka kaikki jäsenet olivat tulleet kipeiksi.

Sanansaattaja pyysi ponnekkaasti, että ”viisas mies” [vihitty – Reh’h’et] pitäisi lähettää hoitamaan tehtävä. Kuningas antoi määräyksen, että kaikki palatsin hierogrammatistit ja Khenin salaisten kirjojen suojelijat [BCW119] oli noudeettava paikalle. Hän valitsi heidän joukostaan kuninkaallisen kirjurin Thothem-Hebin, älykkään miehen, joka oli perehtynyt hyvin kirjoittamiseen, ja pyysi häntä tutkimaan sairauden.

Thothem-Hebi saapui Bakhteniin ja huomasi, että Bent-Rosh oli khoun (Em-seh’eru ker h’ou) valtaama, mutta ilmoitti olevansa liian heikko ryhtyäkseen taisteluun sen kanssa.²

Yksitoista vuotta kului, eikä nuoren tytön tila parantunut. Bakhtenin päällikkö lähetti jälleen sanansaattajansa, ja hänen virallisesta pyynnöstään lähetettiin Bakhteniin Khons-pe-iri-sekher-em-Zam, eräs Khonsin jumalallinen muoto – Poika Jumala thebalaisessa kolminaisuudessa...

Jumalan [inkarnaation] tervehdittyä (*besa*) potilasta tämä tunsi heti olonsa helpottuneeksi, ja khou, joka oli hänessä, ilmaisi heti paikalla aikovansa totella jumalan määräyksiä. ”Oi suuri jumala, joka pakotat aaveen poistumaan”, sanoi khou, ”olen orjasi ja palaan sinne, mistä tulin.”³

Ilmeisesti Khons-pe-iri-sekher-em-Zam oli todellinen sen luokan hierofantti, joita kutsuttiin ”Jumalan pojiksi”, koska hänen sanotaan olevan yksi Khons-jumalan muodoista. Tämä merkitsee joko, että häntä pidettiin tuon jumalan inkarnaationa – avatârana – tai, että hän oli täydellinen vihitty. Sama teksti osoittaa, että temppeli, johon hän kuului, oli eräs niistä temppeleistä, joissa toimi magian koulu. Siinä tai temppelin siinä osassa, mihin pääsevät vain korkeimmat papit, oli Khen,

¹ Lepsiuksen Ramses, joka hallitsi noin vuonna 1300 eaa.

² Lukija voi päätellä, miten luotettavia ovat egyptiläisten asiakirjojen käännökset, kun kolme egyptologia kääntää ne kolmella eri tavalla. Rougé sanoo: ”Hän löysi tytön *vajonneena henkien valtaan*”. Toinen versio on: ”jäsenet aivan jäykkinä”. (?) Chabas kääntää: ”Ja kirjuri havaitsi khoun olevan liian syntinen.” Sen välillä on eroa, onko joku pahan khoun valtaama vai jäsenet aivan jäykkinä.

³ *Des Esprits*, V, s. 247–248. [Pap. Magique, 167–168.]

kirjasto eli salaisten teosten säilytyspaikka. Tietyt papit määrättiin tutkimaan teoksia ja huolehtimaan niistä (kaikki faraot kysyivät heiltä neuvoa tärkeissä tapauksissa). He olivat yhteydessä jumaliin näissä tiloissa ja saivat neuvoja heiltä. Eikö juuri Lukianos kerro [BCW120] lukijoilleen Hierapoliksen temppelin kuvauksessaan ”jumalista, jotka ilmaisivat läsnäolonsa vapaasti”?¹ Edelleen hän kertoo matkustaneensa kerran Memfiksestä erään papin kanssa, joka kertoi hänelle viettäneensä 23 vuotta temppelinä maanalaisissa kryptoissa saaden magian ohjeita Isis-jumalattarelta itseltään. Edelleen luemme, että itse Mercurius opasti suurta Sesostrista (Ramses II) pyhiin tieteisiin. Jablonsky huomauttaa, että tämä selittää sen, miksi Amun (Ammon) – hän arvelee, että tästä saadaan meidän ”Aamen” – oli todellinen valon esiinmanaaminen.²

Papyrus Anastasi nro 75:ssä, joka vilisee erilaisia jumalien esiinmanaamiskäyttöjä ja manauksia khouita ja elementaarisia demoneja vastaan, seitsemäs kappale osoittaa selvästi eron, joka on tehty todellisten jumalien, planeettaenkelien ja niiden kuolevaisten kuorien välillä, jotka jätetään jälkeen kâma-lokassa ikään kuin ihmiskunnan koettelemiseksi ja saamiseksi toivottomammin ymmälle sen etsiessä turhaan totuutta okkulttisten tieteiden ja vihkimysverhon ulkopuolelta. Tämä seitsemäs säe sanoo tuollaisista jumalallisista esiinmanaamisista eli teomanttisista neuvotteluista:

Tuota jumalallista ja suurta nimeä³ on kutsuttava avuksi vain ehdottoman välttämättömissä tapauksissa ja silloin kun kutsuja tuntee itsensä ehdottoman puhtaaksi ja moitteettomaksi.

Näin ei ole mustan magian sanakaavassa. Puhuessaan Anastasi-kokoelman kahdesta maagisesta rituaalista Reuvens huomauttaa, että ne

...epäilemättä muodostavat valaisevimman kommentaarin Jamblikhoksen kirjoittamana pidettyyn teokseen *Egyptiläisistä mysteereistä*, ja niitä on. Ne ovat

¹ Jotkut kääntäjät panisivat Lukianoksen puhumaan kaupungin asukkaista, mutta he eivät onnistu osoittamaan tätä näkemystä todeksi.

² *Sama*, V, 257.

³ Kuinka de Mirville voi nähdä suuren jumalallisen nimen omaavassa egyptiläisessä jumalassa saatanan, kun hän itse myöntää, ettei mikään ollut suurempi kuin Dodonan oraakkelin nimi, koska se oli juutalaisten jumalan, IAOn eli Jehovan nimi? Pelasgit olivat tuoneet tuon oraakkelin Dodonaan ennen vuotta 1400 eaa. ja jättäneet sen helleenien esi-isille. Sen historia tunnetaan hyvin ja siitä voidaan lukea Herodotoksen *Historiateoksesta*. Jupiter, joka rakasti meren kaunista nymfiä, Dodonaa, oli määrännyt Pelasgoksen viemään kulttinsa Thessaliaan. Tuon oraakkelin jumalan nimi Dodonan temppelissä oli Zeus Pelasgikos, Zeuspater (Isä Jumala) eli kuten de Mirville selittää: ”Se oli ennen kaikkea nimi, jota juutalaiset pitivät sanomattomana ja lausumattomana nimenä – lyhyesti sanottuna, JAOHPATER, ts. ’hän, joka oli, on ja joka tulee olemaan’, eli IKUINEN.” Ja de Mirville myöntää, että Maury on oikeassa ”löytäessään vedalaisesta Indra-nimestä raamatullisen Jehovan”, eikä hän edes yritä kieltää etymologista yhteyttä näiden kahden nimen välillä – ”suuri ja kadonnut nimi Aurinkoinen ja ukkosinen”. Outoja tunnustuksia ja vielä oudompia ristiriitaisuuksia. [Lainaukset de Mirvillen teoksesta *Des Esprits* jne., V, 136–137.]

myös paras anti tuolle klassiselle teokselle filosofisten lahkojen ihmeidentekojen – ei-kristillisten, puoli kristillisten, gnostisten ja riippumattomien – ymmärtämiseksi, ihmeidentekojen perustuessa muinaiseen egyptiläiseen mytologiaan...

Jamblikhoksen mukaan ihmeidentekoa harjoittivat toisasteisten henkien alemmat avustajat, δαίμονες, jotka ovat luonnostaan jumalien palvelijoita: το δαίμονιον διακονικόν υπηρετικόν.¹

Reuvens lopettaa huomautukseen, joka on paljonpuhuva ja erittäin tärkeä okkultisteille, jotka puolustavat asiakirjojensa vanhaa ikää ja aitoutta, sillä hän sanoo:

Kaiken sen, minkä hän [Jamblikhos] esittää teologiana, me löydämme historiana papyruskääröistämme.

Mutta miksi sitten kieltää niiden klassisten kirjoittajien aitous ja uskottavuus ja ennen kaikkea luotettavuus, jotka kaikki kirjoittivat magiasta ja sen mysteereistä ihailun ja kunnioituksen erittäin palvovassa hengessä? Kuunnelkaa Pindarosta, joka huudahtaa:

Onnellinen se, joka laskeutuu hautaan siten vihittynä, sillä hän tuntee elämänsä lopun ja Jupiterin antaman valtakunnan.²

[BCW122] Tai Ciceron mukaan:

Vihkimys ei vain opeta meitä tuntemaan onnea tässä elämässä, vaan myös kuolemaan paremmassa toivossa.³

Platon, Pausanias, Strabon, Diodoros ja monet muut todistavat vihkimyksen puolesta. Kaikki suuret yhtä hyvin kuin osittain vihityt adeptit jakavat Ciceron innostuksen.

Eikö Plutarkhos ajatellessaan mitä hän oli oppinut vihkimyksessään, saanut siitä lohdutusta vaimonsa menetyksessä? Eikö hän ollut saanut varmuutta Bacchuksen mysteereissä, että ”sielu [henki] on katoamaton ja että on olemassa tuonpuoleinen”?...⁴ Aristofanes meni vielä pitemmälle: ”Kaikki ne, jotka olivat mukana mysteereissä”, hän sanoo, ”viettivät viatonta, rauhallista ja pyhää elämää. He kuolivat odottaen Eleusiin vainioiden [devachanin] valoa, samalla kun muut eivät voineet koskaan toivoa muuta kuin ikuista pimeyttä [tietämättömyys?].”

...Ja kun ajattelee sitä, miten Valtio on tähdentänyt mysteerien periaatetta ja oikeaa viettämistä, määräyksiä, jotka oli sovittu niiden viettämisen turvallisuuden suhteen, huomaa, missä määrin nuo mysteerit olivat niin kauan vallanneet heidän ensimmäisen ja viimeisen ajatuksensa.

¹ Reuvens, *Letter to Letronne on the 75th number of the Papyri Anastasi*. Ks. *Des Esprits*, V, 258.

² Eleusiin vainiot. *Fragments*, ix.

³ *De Legibus*, II, iv, 36.

⁴ *Consolatio ad Apollonium*.

Niihin syvennyttiin yhteisesti samoin kuin yksityisestikin, ja tämä on vain luonnollista, koska Döllingerin mukaan ”Eleusiin mysteerit nähtiin koko kreikkalaisen uskonnon kukkaan puhkeamisena, koko sen sisällön puhtaimpana olemuksena”.¹

Ei vain salaliittolaisilta kielletty pääsyä vaan myös niiltä, jotka eivät olleet tuominneet niitä; kavaltajilta, valapatoilta, irstailijoilta²... niin, että Porfyrios saattoi sanoa: ”Sielumme on oltava kuolinhetkellä sellainen kuin se oli mysteerien aikana, ts. vapaa, intohimosta, vihasta, kateudesta tai suuttumuksesta.”³

Todellakin

Magiaa pidettiin jumalallisena tieteenä, joka johti osallisuuteen itse jumaluuden ominaisuuksista.

[**BCW123**] Herodotos, Thales, Parmenides, Empedokles, Orfeus, Pythagoras, kaikki menivät, kukin aikanaan, etsimään Egyptin suurten hierofanttien viisautta siinä toivossa, että ratkaisisivat universumin ongelmat.

Filon sanoo:

Mysteerien tiedettiin paljastavan luonnon salaiset toiminnat ja johtavan tivaallisten voimien kontemplaatioon.⁴

Teurgisen magian pappien tekemät ihmeet on todistettu niin pätevällä tavalla aidoiksi ja todistusaineisto niistä – jos ihmisten antamille todistuksille annetaan jonkinlainen arvo – on niin valtava, että joskaan Sir David Brewster ei tunnustanut pakanallisten teurgien ylittäneen kristittyjä ihmeiden tekemisessä, hänen oli kuitenkin pakko myöntää auliisti heidän olleen etevämpiä fysiikassa ja kaikessa, mikä kuuluu luonnontieteisiin. Tiede on hyvin epämiellyttävällä tavalla joutunut pulaan.

”Magia”, sanoo Psellos, ”muodosti papillisen tieteen viimeisimmän osan. Siihen kuului luonnon, voimien ja kaiken tähän maailmaan kuuluvien elementtien ja niiden osien tutkiminen; eläinten, erilaisten kasvien ja niiden hedelmien sekä kivien ja yrttien ominaisuuksien tutkiminen. Lyhyesti sanoen: magiaan kuului kaikessa olevan sisimmän olemuksen ja sisäisen voiman tutkiminen. Tästä johtuen magian avulla saatiin aikaan tiettyjä tuloksia. Niinpä tehtiin *patsaita* [magnetoituja], jotka toivat terveyttä, ja erilaisia kuvia ja esineitä [talismaaneja]. Ne saattoivat toimia joko sairauksien tai yhtä hyvin myös terveyden välikappaleena. Magian avulla saatiin myös usein ylilimaallinen tuli ilmestymään ja silloin patsaat nauroivat ja lamput syttyivät itsestään.”⁵

¹ *Judaism and Paganism*, I, 184.

² Johannes Stobaios, *Florilegium*.

³ De Mirville, *Des Espirits*, 279.

⁴ *De Specialibus Legibus*, lainattu *Hunnuttomaan Isikseen*, tiede osa 1, s. 141.

⁵ [Konstantin Psellos (munkki Mikhael), *Peri Daimonon.*] *Hunnuton Isis*, tiede osa 2, s. 36–37.

Nyt on osoitettu maailmalle, ettei tämä Pselluksen väite, että magian avulla ”tehtiin patsaita, jotka toivat terveyttä”, ole mitään unta, mitään harha-aistimusten vallassa olevien teurgien kerskailua. Kuten Reuvens sanoo, siitä on tullut historiaa. Sillä se on löydettävissä edellä mainitusta Harriksen *Papyrus Magiquesta* ja votii-vitaulusta. Sekä Chabas että de Rougé esittävät, että

Tämän kovin turmellun asiakirjan kahdeksannellatoista rivillä on jumalan (Khons) myöntymystä koskeva sanakaava, jumalan, joka ilmoitti suostumuksensa liikuttamalla patsasta.¹

Siitä oli jopa kiista kahden orientalistin välillä. Samalla kun de Rougé tahtoi [BCW124] kääntää sanan ”Han” sanalla ”suopeus” tai ”suosionosoitus”, Chabas väitti, että ”Han” tarkoitti liikettä” tai ”merkkiä”, jonka patsas sai aikaan.

Kykyjen ja tiedon väärinkäyttö ja persoonallinen kunnianhimo johtivat hyvin usein itsekkään ja häikäilemättömän taitajan mustaan magiaan, aivan kuten nämä syyt johtivat täsmälleen samaan kristillisten paavien ja kardinaalien keskuudessa. Ja musta magia johti lopulta mysteerien lakkauttamiseen eikä suinkaan kristinusko, kuten usein virheellisesti luullaan. Lukekaa Mommsenin *Rooman historia*, osa I, niin huomaatte, että juuri pakanat tekivät lopun jumalallisen opin häpäisystä. Niin varhain kuin 560 eaa. roomalaiset olivat löytäneet yhden salaseuran, kaikkein vastenmielisimmän mustan magian koulun. Se vietti Etruriasta tuotuja mysteerejä, ja hyvin pian moraalinen rutto oli levinnyt yli koko Italian:

Yli 7000 jäsentä asetettiin syytteeseen ja useimmat heistä tuomittiin kuolemaan...

Myöhemmin Titus Livius osoittaa meille toiset 3000 jäsentä, jotka tuomittiin yhden ainoan vuoden aikana myrkyttämisrikoksesta.²

Ja kuitenkin mustalle magialle nauretaan ja sen olemassaolo kielletään!

Paulthier saattaa ehkä olla liian intomielinen sanoessaan, että Intia vaikuttaa hänestä

...inhimillisen ajattelun suurelta ja alkuperäiseltä ahjolta... joka on lopuksi sulkenut piiriinsä koko muinaisen maailman,

mutta hänen ajatuksensa oli oikea. Tuo alkuperäinen ajattelu johti siihen okkulttiseen tietoon, joka viidennessä Rodussamme kuvastuu egyptiläisten faraoiden varhaisimmasta ajasta aina nykyiseen aikaamme asti. Kuninkaiden ja ylipappien tiukasti käärittyjen muumioiden mukana kaivetaan esiin tuskin yhtään hieraattista papyruskääröä, joka ei sisältäisi jotakin mielenkiintoista tietoa nykyiselle okkultismin tutkijalle.

Kaikki tuo on tietysti pilkattua magiaa, seurausta alkuperäisestä tiedosta ja ilmoituksesta. [BCW125] Atlantislaiset noidat harjoittivat sitä niin jumalattomalla tavalla, että siitä asti on ollut välttämätöntä myöhempää Rotua ajatellen salata vi-

¹ *Des Esprits*, V, 248.

² *Des Esprits*, V, s. 280–281.

susti keinot, joita käytettiin niin kutsuttujen maagisten vaikutusten saavuttamiseksi psyykkisillä ja fyysisillä tasoilla. Kukaan meidän vuosisadallamme ei usko täysin noihin selostuksiin lukuun ottamatta roomalaiskatolilaisia, ja nämä antavat noille teoille saatanallisen alkuperän.

Magia on kuitenkin niin sekoittunut maailman historiaan, että jos jälkimmäistä koskaan kirjoitetaan, sen on luotettava arkeologien ja egyptologien löytöihin sekä hieraattisiin kirjoituksiin että piirtokirjoituksiin. Jos se väittää, että ne on pidettävä erossa tuosta ”aikakausien taikaukosta”, se ei koskaan näe valoa. Voi hyvin kuvitella sen kiusallisen tilanteen, josta vakavat egyptologit, assyriologit, oppineet ja akateemikot löytävät itsensä. Jouduttuaan kääntämään ja tulkitsemaan vanhoja papyruskääröjä ja muinaisia kirjoituksia hautapatsaista ja babylonialaisista sylintereistä he kaikki huomaavat olevansa pakotetut kohtaamaan magian vastenmielisen ja heille inhottavan aiheen ja sen loitsut ja välineet. He löytävät oppineiden kirjurien kynistä lähteneitä harkittuja ja vakavia kertomuksia, jotka on tehty kaldealaisten tai egyptiläisten hierofanttien, muinaisen ajan kaikkein oppineimpien filosofien, suorassa valvonnassa. Nämä kertomukset kirjoitettiin faraoiden, ylipappien ja muiden Khemin maan mahtavien juhlallisena kuolinhetkenä ja hautajaisissa. Niiden tarkoituksena oli uudestisyntyneen, osirisoidun sielun esitteleminen ”Suuren Tuomarin” kauhistuttavan tuomioistuimen edessä Amentin alueella – siellä, missä *valheen* sanottiin olevan rikoksista pahin.

Olivatko kirjurit ja hierofantit, faraot ja kuningaspapit kaikki narreja ja huijareita uskoessaan tai yrittäessään saada muut uskomaan tuollaisiin mielikuvituskertomuksiin, joita löydettiin kaikkein arvostetuimmista papyruskääröistä? Kuitenkaan niitä ei voi muuttaa. Platonin, Herodotoksen, Manethon, Synkelloksen samoin kuin aiheesta kirjoittaneiden kaikkien suurten ja luotettavien kirjoittajien ja filosofien vahvistamana nuo papyruskääröt merkitsivät muistiin – yhtä vakavasti kuin ne merkitsivät kaiken historian tai tosiasiat, jotka tunnettuina ja hyväksytyinä eivät kaipaakaan mitään [BCW126] selityksiä – maanien, nimittäin harhakuvien ja aaveiden (astraaliruumiiden) kaikki kuninkaalliset dynastiat sekä magian taidon sellaiset urotyöt ja okkultiset ilmiöt, että meidän oman aikamme herkkäuskoisimmatkin okkultistit epäröisivät uskoa niitä todeksi.

Orientalistit ovat löytäneet pelastavan kohdan julkaistessaan ja toimittaessaan papyruskääröjä kirjallisten saddukeusten kritiikille: he kutsuvat niitä yleensä farao sen ja sen ajan tarinoiksi. Ajatus on nerokas, vaikei ehdottoman oikea.

[z246][b258]

LUKU 28

MYSTEERIEN ALKUPERÄ

Ikimuistoisista ajoista asti mysteereissä on opetettu kaikki edellisissä luvuissa selostettu ja paljon enemmän. Jos joidenkin myöhempien kansojen historiallisessa perimätiedossa tiedetään niiden laitosten ensimmäisestä esiintymisestä, niiden alkuperä on kuitenkin varmasti ulottuva neljännen kantarodun aikaan. Mysteerit ilmoitettiin tuon Rodun valituille, kun tavalliset atlantilaiset olivat alkaneet vajota liian syvälle syntiin, jotta heille olisi voitu uskoa luonnon salaisuuksia. Salaisissa teoksissa mainitaan, että ne olivat jumalallisten dynastioiden kuningasvihittyjen asettamat, kun ”Jumalan pojat” olivat sallineet maansa tulla vähitellen *Kukarmadeshaksi* [paheen maaksi].

Herculeen eli Herakleen palvontaan liittyvästä historiasta Egyptissä voidaan päätellä, että mysteerit olivat hyvin vanhat. Sen mukaan mitä papit kertoivat Herodotokselle, tämä Herakles ei ollut kreikkalainen, sillä hän sanoo:

Mutta toisesta Herakleesta, hänestä, jonka helleenit tuntevat, en voinut missään osassa Egyptiä kuulla mitään... egyptiläiset eivät todellakaan ole ottaneet Herakleen nimeä helleeneiltä... Ja niin kuin he [papit] itse sanovat, on seitsemäntoistatuhatta vuotta kulunut Amasiin hallitusaikaan siitä, jolloin kahdeksasta jumalasta muodostui kaksitoista jumalaa [joista yksi on Herakles].¹

Hercules on peräisin Intiasta, ja eversti Tod – kun hylätään hänen *Raamattua* koskeva kronologiansa – oli aivan oikeassa esittäessään, että hän oli Balarâma eli Baladeva. On tutkittava *purânoita* esoteerinen avain apuna huomatakseen, miten niiden miltei jokainen sivu vahvistaa salaista oppia. Muinaiset klassiset kirjoittajat ymmärsivät tämän totuuden niin hyvin, että he pitivät yksimielisesti Aasiaa Herculeen alkuperäpaikkana.

Eräs *Mahâbhâratan* luku omistetaan Hercûlan historialle, johon rotuun kuului Vyâsa... Diodoros esittää saman legendan muutamien muutoksien. Hän sanoo: ”Hercules syntyi intialaisten keskuuteen ja kreikkalaisten tavoin he varustivat hänet sauvalla ja leijonan nahalla.” Molemmat [Khrishna ja Baladeva] ovat (herroja) Heri-rodusta (cûla, Heri-cul-es), josta kreikkalaiset ovat ehkä muodostaneet yhdyssanan Hercules.²

[z247] Okkulttinen oppi selittää, että Hercules oli seitsemästä ”tulen herrasta” yhden viimeinen inkarnaatio, samoin kuin Krishnan veli, Baladeva. Hänen inkarnaationsa tapahtuivat kolmannen, neljännen ja viidennen kantarodun aikana ja myöhemmät maahanmuuttajat toivat hänen palvontansa Egyptiin Lankâsta ja Inti-

¹ Herototos, *Historiateos*, II, 43.

² James Tod, *Annals of Râjâsthan*, Vol. I, s. 32–33.

asta. Sen tosiasian, että kreikkalaiset lainasivat hänet egyptiläisiltä, vahvistaa se, että he sijoittavat hänen syntymänsä Thebaan ja vain hänen kaksitoista jättiläistyötään Argosiin.

Löydämme *Vishnupurânasta* täydellisen vahvistuksen selostuksesta, joka on esitetty salaisissa opetuksissa. Seuraavassa on lyhyt yhteenveto tästä purânisesta allegoriasta:

Kun Raivata, Manun neljännen pojan, Sharyâtin, pojanpoika, ei löytänyt ketään miestä, joka olisi ollut hänen ihanan tyttärensä arvoinen, hän lähti tyttärensä kanssa Brahmân alueelle kysyäkseen jumalalta neuvoa tässä vaikeassa tilanteessa. Hänen saapuessaan Hahâ, Huhû ja muut gandharvat lauloivat paraikaa valtaistuimen edessä, ja Raivata odottaen kunnes he olivat lopettaneet luuli, että vain yksi muhûrta (hetki) oli kulunut, kun sitä vastoin pitkiä ajanjaksoja oli vierähtänyt. Kun he olivat lopettaneet, Raivata heittäytyi maahan ja selosti pulmallisen tilanteensa. Silloin Brahmâ kysyi häneltä, kenet hän halusi vävykseen, ja kuullessaan mainittavan muutaman merkkihenkilön Maailman Isä hymyili ja sanoi: ”Noista mainitsemistasi kolmas ja neljäs sukupolvi [kantarotu] ei enää ole elossa, sillä monta ajanjaksoa [chatur-yuga eli neljä yuga-sykliä] on vierähtänyt sinun kuunnellesasi laulajiamme. Maan päällä on nyt nykyisen Manun kahdeskymmeneskahdeksas suuri ajanjakso loppumassa ja kali-kausi on käsillä. Sinun on sen vuoksi annettava tämä neitsyaarteesi jollekin toiselle aviomiehelle. Sillä sinä olet nyt yksin.”

Sitten Rajâ Raivataa kehoitetaan jatkamaan matkaa Kushasthalîin, hänen vanhaan pääkaupunkiinsa, jota kutsuttiin nyt Dvâarakäksi. Siellä hallitsi hänen sijastaan jumalallisen olennon (Vishnun) perillinen Baladevan, Krishnan veljen, hahmossa. Häntä pidetään Vishnun seitsemäntenä inkarnaationa, aina kun Krishna käsitetään täydellisenä jumaluutena.

”Kun Lootussyntyinen (Brahmâ) oli näin neuvonut Raivataa, tämä palasi (tyttärineen) maan päälle, jossa hän tapasi ihmisrodun, joka oli lyhentynyt [ks. mitä sanotaan säikeistöissä ja kommentaareissa ihmissuvun roduista, jotka vähitellen muuttuvat [z248] lyhyemmiksi],¹ menettänyt tarmoaa ja heikentynyt ymmärrykseltään.” Tullessaan Kushasthalîn kaupunkiin hän huomasi sen muuttuneen kovasti, koska, kommentaattorin allegorisen selostuksen mukaan, ”Krishna oli saanut takaisin merestä osan maata”. Tämä merkitsee selvällä kielellä, että sillä välin kaikki mantereet olivat muuttuneet – ja hän ”oli uusinut kaupungin” – tai mieluummin rakentanut uuden kaupungin, Dvâarakân. Sillä *Bhâgavatapurânassa*² sanotaan, että Raivata perusti ja rakensi Kushasthalîn merelle. Ja myöhemmät löydöt osoittavat, että se oli sama eli samalla paikalla kuin Dvâarakâ. Sen vuoksi se oli aikaisemmin saari. *Vishnupurânassa* oleva allegoria esittää, että kuningas Raivata antaa tyttärensä ”auranvantaan käyttäjälle” – tai paremmin sanottuna ”aurankantajalle” – Baladevalle. Tämä ”nähdessään erittäin pitkän neidon... lyhensi häntä auranterällään, ja hänestä tuli hänen vaimonsa”.³

¹ [Ks. S.O., I osa, s. e609; II osa s. e329-332 ja s. e733.]

² *Main. teos*, IX, III, 28. [Wilsonin editiossa III, 249 alaviite.]

³ *Vishnupurâna*, IV, 1, Wilson, Vol. III, s. 248–254.

Tämä viittaa selvästi kolmanteen ja neljänteen Rotuun – atlantislaisiin jättiläisiin ja ”tulen poikien” peräkkäisiin inkarnaatioihin sekä muihin dhyâni-chohanien luokkiin ihmiskunnan sankareiden ja kuninkaiden keskuudessa aina kali-yugaan, mustaan aikakauteen eli historiallisten aikojen aamunkoittoon asti. Toinen *yhtäpitävyys*: Theba on sadan portin kaupunki ja Dvâarakarâ sai nimensä monista porteistaan, sanasta dvâra, portti. Sekä Hercules että Baladeva ovat kiihkeitä ja kiivaita luonteeltaan ja molemmat ovat kuuluisia kauniista vaaleasta ihostaan. Ei ole pienintäkään epäilystä, etteikö Hercules olisi Baladeva kreikkalaisessa puvussa. Arrianos havaitsi suuren samankaltaisuuden thebalaisen ja hindulaisen Herculeen välillä. Jälkimmäistä palvoi Suraseni, joka rakensi Methorean eli Mathûrân, Krishnan syntymäpaikan. Sama kirjoittaja sijoittaa Sandracottuksen (Chandragupta, kuningas Ashokan isoisä Moryan suvusta) Baladevan jälkeläisiin suoraan alenevasa polvessa.

Meille opetetaan, että alussa ei ollut mitään mysteerejä. Tieto (vidyâ) oli kaikkien saatavilla, ja se oli [z249] yleistä kaikkialla maailmassa kultaisen ajanjakson (satya-yugan) aikana. Kuten kommentaarissa sanotaan:

Ihmiset eivät olleet vielä tehneet pahaan noina autuuden ja puhtauden aikoina, sillä he olivat enemmän jumalan kaltaisia kuin ihmisiä luonnoltaan.

Mutta kun ihmiskunta, joka lisääntyi nopeasti määrällisesti, monipuolistui myös ruumiin ja mielen erityispiirteiden suhteen, silloin ruumiillistunut henki osoitti heikkenemistään. Luonnollinen liioittelu ja sen myötä taikauskoisuus heräsi vähemmän kehittyneissä, vähemmän terveissä ihmismielissä. Itsekkyys kasvoi tähän asti tuntemattomista haluista ja himoista, ja kovin usein tietoa ja valtaa käytettiin väärin, kunnes lopulta tuli välttämättömäksi rajoittaa niiden lukumäärää, *joita tiesivät*. Näin syntyi vihkimys.

Jokainen kansa järjesti nyt oman uskonnollisen järjestelmänsä valaistumistasonsa ja henkisten tarpeittensa mukaisesti. Viisaat ihmiset torjuivat pelkän muodon palvomisen ja rajoittivat todellisen tiedon hyvin harvoja varten. Kun tarve verhota totuus sen suojelemiseksi häpäisyltä tuli joka sukupolvi ilmeisemmäksi, käytettiin aluksi ohutta verhoa, jota oli asteittain tihennettävä sitä mukaa kuin persoonallisuus ja itsekkyys levisivät, ja tämä johti mysteereihin. Ne vakiinutettiin joka maassa ja jokaisen kansan keskuudessa, samalla kun riitujen ja väärinkäsitysten välttämiseksi eksoteeristen käsitysten sallittiin kasvaa vihkimättömien joukkojen mielissä. Ollen yksinkertaisia ja viattomia alkuvaiheessaan – kuten historiallinen tapahtuma, joka on muokattu kauniin kertomuksen muotoon ja mukailtu lapsen ymmärrykselle sopivaksi – noiden käsitysten voitiin sallia noina kaukaisina aikoina lisääntyvän ja tulevan yleiseksi uskoksi ilman, että vaarannettiin mitenkään filosofisempia ja syvällisempiä totuuksia, joita opetettiin pyhissä paikoissa.

Luonnonilmiöiden looginen ja tieteellinen tarkkailu, mikä yksin johtaa ihmisen tietoon ikuisista totuuksista – edellyttäen, että hän ryhtyy havaintojen tekoon vapaana ennakkokäsityksistä ja pikemmin näkee henkisellä silmällään kuin tarkastelee asioiden fyysistä puolta – ei kuulu joukkojen tehtäviin. Ainoan todellisen hengen, aina salaisen ja luoksepääsemättömän jumaluuden, ihmeet voidaan ratkaista ja omaksua vain sen ilmausten kautta, joita ovat tuottaneet toisasteiset ”jumalat”, sen

toimivat voimat. Samalla kun ainoan universaalien syyn on pysyttävä ikuisesti *in abscondito*, sen moninaisia liikkeitä voidaan seurata luonnossa ilmenevistä vaikutuksista. Tavallisen ihmissuvun ymmärtäessä vain viimeksi mainittuja [z250] niiden vaikutuksia aiheuttavien voimien sallittiin lisääntyä kansan mielikuvituksessa. Ajanjaksoja myöhemmin viidennessä, arjalaisessa Rodussa jotkut häikäilemättömät papit alkoivat käyttää hyväkseen kansan liian yksinkertaisia käsityksiä jokaisessa maassa ja lopulta korottivat nuo toisasteiset voimat jumalan ja jumalien rinnalle onnistuen siten eristämään ne kokonaan kaikkien syiden ainoasta universaalista syystä.¹

Tästä lähtien tieto alkuperäisistä totuuksista säilyi yksinomaan vihittyjen hallussa.

Mysteereillä oli heikot kohtansa ja puutteensa kuten jokaisella inhimillisen puolen kanssa tekemisissä olevalla laitoksella on ilman muuta oltava. Voltaire on kuitenkin kuvannut niiden etuja muutamain sanoin:

Yleisen taikauskoisuuden kaaoksessa säilyi vakiintunut laitos, joka on aina estänyt ihmistä vajoamasta ehdottomaan raakuuteen: kyseessä olivat mysteerit.

Todellakin, kuten Ragon sanoo vapaamuurariudesta:

Sen temppeleillä on aika kestona ja maailmankaikkeus tilana... ”Hajotta-
kaamme, jotta voisimme hallita”, ovat ammattilaiset sanoneet. ”Yhtykäämme
keskenämme tehdäksemme vastarintaa”, ovat ensimmäiset vapaamuurarit sano-
neet.²

Tai paremmin sanottuna vihityt, joiden vapaamuurarit ovat aina [z251] väittä-
neet olevan alkuperäisiä ja ehdottomia mestareitaan. Siveellisen voiman ja vahvuus-
den ensimmäinen ja peruseriaate on ajatuksen ja tarkoituksen yhteys ja yhteen-
kuuluvuus. ”Tahdon ja joogan pojat” yhtyivät aluksi torjuakseen vasemman käden
adeptien, atlantilaisten, hirveät ja jatkuvasti lisääntyneet pahat teot. Tämä johti
niiden vielä salaisempien koulujen ja opetus- ja mysteeritemppelien perustamiseen,
joihin pyrkijät pääsivät vain pelottavien kokeiden ja koettelemusten jälkeen.

Kaikkea sitä, mitä voitaisiin sanoa varhaisimmista adepteista ja heidän jumalal-
lisista mestareistaan, pidettäisiin kuvitteluna. Sen vuoksi, vaikka tietäisimme jota-

¹ Vanhoina aikoina ei ollut bramiineja periytyvänä kastina. Noina kauan sitten menneinä aikoina ihmisestä tuli bramiini henkilökohtaisten ansioiden ja vihkimyksen avulla. Vähitel-
len kuitenkin itsevaltius hiipi esiin, ja bramiinin pojasta tuli bramiini ensin suojelun nojalla,
myöhemmin perinnöllisyyden seurauksena. Veren oikeudet syrjäyttivät todellisen ansion, ja
siten syntyi bramiinien joukko, joka muutettiin pian voimakkaaksi kastiksi.

² *Des Initiations Anciennes et Modernes*, 17–18. Ragon sanoo: ”Mysteerit olivat lahja
Intiasta.” Tässä hän erehtyy, sillä arjalainen rotu oli tuonut vihkimysmysteerit Atlantikselta.
Hän on silti oikeassa sanoessaan, että mysteerit edelsivät sivistynyttä maailmaa ja että hie-
nostamalla ihmisten ajatuksia ja siveyttä ne palvelivat perustana kaikille laeille – yhteis-
kunnallisille, poliittisille ja uskonnollisille.

kin alkuperäisistä vihityistä, on välttämätöntä arvostella puuta hedelmistään. On tutkittava satoa ja heidän seuraajiensa työtä viidennessä Rodussa siten kuin se kuvastuu klassisten kirjoittajien ja suurten filosofien teoksissa. Mitä kreikkalaiset ja roomalaiset kirjoittajat ovat ajatelleet vihkimyksestä ja vihityistä noin 2000 vuoden aikana? Cicero valistaa lukijoitaan selväsanaisesti. Hän sanoo:

Vihityn on harjoitettava kaikkia mahdollisia hyveitä: oikeudenmukaisuutta, totuudenmukaisuutta, ennakkoluulottomuutta, vaatimattomuutta ja kohtuullisuutta. Nämä hyveet saavat ihmiset unohtamaan kyvyt, jotka häneltä ehkä puuttuvat.¹

Ragon sanoo:

Kun egyptiläiset papit sanoivat: ”Kaikki kansan hyväksi, ei mitään kansan avulla”, he olivat oikeassa: tietämättömän kansan keskuudessa totuus on paljastettava vain luotettaville henkilöille... Meidän päivinämme olemme nähneet, että ”kaikki kansan avulla, ei mitään kansan hyväksi” on väärä ja vaarallinen järjestelmä. Todellisen selviön olisi oltava: ”Kaikki kansan hyväksi ja kansan myötävaikutuksella.”²

Mutta tämän uudistuksen saavuttamiseksi kansan syvien rivien on läpikäytävä kahtalainen muodonmuutos: a) tultava erotetuksi kaikesta, mikä liittyy eksoteeriseen taikauskoon ja pappisvaltaisuuteen, ja b) tultava sivistyneiksi ihmisiksi, jotka ovat täysin vapaat siitä, että olisivat joko ihmisen tai aatteen orjuuttamia.

Ottaen huomioon edellä olevan tämä voi tuntua paradoksaaliselta. Vihityt olivat ”pappeja”, meille voidaan sanoa – joka tapauksessa kaikki hindulaiset, egyptiläiset, kaldealaiset, kreikkalaiset, foinikialaiset ja muut [z252] hierofantit ja adeptit olivat temppelien pappeja ja juuri he keksivät eksoteeriset uskonsa. Tähän voidaan vastata: ”Munkinkaapu ei tee munkiksi.” Jos voi uskoa perimätietoon ja muinaisten kirjoittajien yksimieliseen mielipiteeseen ja sen lisäksi esimerkkeihin, joita meillä on Intian, maailman vanhoillisimman kansakunnan, ”papeista”, selviää täysin, etteivät egyptiläiset papit olleet sen enempää pappeja – siinä merkityksessä, jonka me annamme tuolle sanalle – kuin pyhäkköjen bramiinitkaan. Heitä ei voi koskaan pitää sellaisina, jos otamme vertailukohteeksi eurooppalaisen papiston. Laurens havaitsee aivan oikein, että

Egyptin papit eivät olleet tarkkaan ottaen pappeja. Sanalla pappi, joka on huonosti käännetty, oli aivan erilainen merkitys, kuin mitä me olemme siitä käyttäneet. Muinaisaikaisessa kielessä, ja varsinkin kun se merkitsi muinaisen Egyptin pappien vihkimystä, sana pappi on samanmerkityksinen kuin filosofi-sana... Tämä egyptiläisten pappien instituutio näyttää todella olleen viisaiden liitto. Nämä viisaat kokoontuivat opiskelemaan taitoa hallita ihmisiä, keskittymään totuuden piiriin, soveltamaan sen levitystä ja estämään sen liian vaarallis-

¹ *De Officiis*, i, 33.

² *Des Initiations...*, s. 21–22.

ta leviämistä.¹

Egyptiläiset papit ohjasivat, vanhan ajan bramiinien tavoin, hallitsevia voimia. Järjestelmä periytyi heille suorana perintönä suuren Atlantiksen vihityiltä. Varhaisimpina patriarkkaalisina aikoina – sanan patriarkka koskiessa ensimmäisessä alkuperäisessä merkityksessään ihmisrodun esi-isiä,² alkuperäisten ihmisten isiä, johtajia ja ohjaajia – puhtaasta luonnon kultista tuli pelkästään niiden perhekalleus, jotka voivat erottaa fenomenin alla olevan noumenonin. Myöhemmin vihityt ilmoittivat tietonsa inhimillisille kuninkaille, kuten heidän jumalalliset mestarinsa olivat antaneet sen heidän esi-isilleen. Heidän etuoikeutensa ja velvollisuutensa oli paljastaa ne luonnon salaisuudet, jotka olivat hyödyllisiä ihmiskunnalle – kasvien salaiset vaikutukset, sairaiden parantamistaito ja [z253] veljesrakkauden ja keskinäisen avun aikaansaaminen ihmiskunnan keskuuteen. Kukaan ei ollut vihitty, ellei hän osannut parantaa, nimittäin kutsua elämään näennäisestä kuolemasta (tajuttomuudesta) niitä, jotka ollen liian kauan laiminlyötyinä olisivat todella kuolleet horrokseensa aikana.³ Ne, jotka osoittivat sellaisia kykyjä, asetettiin heti paikalla kansan yläpuolelle ja heitä pidettiin kuninkaina ja vihittyinä. Gautama Buddha oli kuningasvihitty, parantaja. Hän herätti eloon niitä, jotka olivat kuoleman käsissä. Jeesus ja Apollonios olivat parantajia ja kummankin seuraajat puhuttelivat heitä kuninkaina. Elleivät he olisi onnistuneet herättämään niitä, jotka olivat käytännöllisesti katsoen kuolleita, kenenkään heidän nimensä ei olisi siirtynyt jälkimaailmalle. Sillä tämä oli ensimmäinen ja ratkaiseva koe, varma merkki siitä, että adepti omasi alkuperäisen jumalallisen mestarin näkymättömän käden tai oli jonkun ”jumalan” inkarnaatio.

Myöhempi kuninkaallinen oikeus periytyi meidän viidennen Rotumme kuninkaille Egyptin kuninkaiden kautta. Viimeksi mainitut olivat kaikki vihityjä lääketieteen mysteereihin ja he paransivat sairaita, silloinkin kun heistä ei lopullisen vihkimyksen pelottavien kokeiden ja tehtävien vuoksi voinut tulla täydellisiä hierofantteja. He olivat parantajia etuoikeuden ja tradition perusteella, ja temppelien hierofantit autoivat heitä parantamistaidossa, jos he itse eivät tunteneet salaista lääketiedettä. Samoin paljon myöhemmältä historialliselta ajalta tapaamme Pyrrhoksen parantamassa sairaita koskettamalla heitä yksinkertaisesti vain jalallaan. Vespasianuksen ja Hadrianuksen tarvitsi vain lausua muutama sana, jotka heidän hierofanttinsa olivat heille opettaneet, palauttaakseen näön sokealle ja terveyden rammalle. Tuosta ajasta alkaen historia on kirjannut muistiin tapauksia samasta oikeudesta, joka on suotu melkein jokaisen kansan hallitsijoille ja kuninkaille.⁴

¹ *Essais Historiques et critiques sur la Franche MaHonnerie*, s. 142, 143.

² Sana patriarkka muodostuu kreikan sanoista ”patria” (suku, heimo tai kansa) ja ”arkhos” (päämies), isä-prinsiippi. Juutalaiset patriarkat, jotka olivat paimenia, antoivat nimensä kristityille patriarkoille, vaikka he eivät olleet pappeja vaan yksinkertaisesti heimojensa päälliköitä kuten intialaiset rishit.

³ Todella kuolleen ruumiin elvyttäminen on mahdottomuus luonnossa.

⁴ Unkarin kuninkaat väittivät, että he pystyivät parantamaan keltataudin. Burgundin herttuat kuuluvat suojelleen ihmisiä kulkutaudeilta. Espanjan kuninkaat vapauttivat ihmisiä paho-

Se, mitä tiedetään Egyptin papeista ja [z254] muinaisista bramiineista, kuten muinaiset klassikot ja historialliset kirjoittajat sen vahvistavat, antaa meille oikeuden uskoa sen, mikä on vain skeptikkojen perinteinen käsitys. Mistä oli peräisin Egyptin pappien merkittävä tieto kaikilla tieteen aloilla, elleivät he saaneet sitä vielä vanhemmasta lähteestä? Kuuluisat ”Neljä”, vanhan Egyptin opinahjot, ovat historiallisesti varmempia kuin nykyisen Englannin alku. Theban suuressa pyhätössä Pythagoras opiskeli salaista numero-oppia Intiasta paluunsa jälkeen. Memfiksessä Orfeus yleistajuisti liian vaikeatajuisen intialaisen metafysiikkansa *Magna Graecian* käyttöön. Sieltä Thales ja myöhemmin Demokritos saivat tietonsa. Saisille on annettava kaikki kunnia loistavasta lainsäädännöstä ja taidosta hallita kansaa, jonka tiedon sen papit ilmoittivat edelleen Lykurgokselle ja Solonille, jotka kummatkin pysyvät tulevien sukupolvien ihailun kohteina. Elleivät Platon ja Eudoksos taas olisi koskaan käyneet Heliopoliksen pyhällä paikalla, toinen heistä ei mitä luultavimmin olisi koskaan hämmästyttänyt tulevia sukupolvia etiikallaan eikä toinen mitä loistavimmalla matematiikan tunteuksellaan.¹

Edesmennyt Ragon, uudenajan suuri kirjoittaja, joka kirjoitti Egyptin vihkimysmysteereistä – tietämättä kuitenkaan mitään Intian vihkimysmysteereistä – ei liioittele väittäessään, että

Kaikki Hindustanin, Persian, Syyrian, Arabian, Kaldean ja Sidonin maan sekä Babylonian pappien käsitykset [luonnon salaisuuksista] olivat egyptiläisten pappien tiedossa. Siten juurruttuaan Kaldeaan ja muinaiseen Persiaan intialainen filosofia, ilman mysteerejä, synnytti egyptiläisten mysteerien opin.²

Mysteerit edelsivät hieroglyfejä.³ Ne synnyttivät jälkimmäiset, koska tarvittiin pysyviä muistiinmerkintöjä säilyttämään niiden salaisuus ja olemaan muistona niistä. Alkuperäinen filosofia⁴ [z255] on ollut nykyisen filosofian peruskivi. Jäl-

laisen riivauksesta. Palkintona kuningas Robertin hyveistä Ranskan kuninkaille annettiin erikoisoikeus parantaa risatauti. Oleskellessaan vähän aikaa Marseilles'ssa poikansa vihkiäisten vuoksi Frans I kosketti ja paransi tuosta sairaudesta yli 500 henkilöä. Englannin kuninkailla oli sama oikeus.

¹ Lisätietoja aiheesta ja egyptiläisten pappien yleisestä, maailmanlaajuisesta tiedosta: ks. Laurens, *Essais Historique*.

² *Des Initiations...*, s. 25.

³ Sana tulee kreikan sanasta hieros (pyhä) ja glyfein (kaivertaa). Egyptiläiset kirjainmerkit olivat jumalille pyhitettyjä, kuten Intian devanâgarî on jumalien kieli.

⁴ Sama tekijä paheksui (kuten okkultistitkin) täysin asiallisesti filosofia-sanana nykyistä selitystä, joka tulkitaan ”viisauden rakkaudeksi”, mitä se ei suinkaan ole. Filosofit olivat tiedemiehiä, ja filosofia oli todellinen tiede – eikä pelkästään jaarittelua, kuten se nykyisin on. Sana muodostuu kahdesta kreikkalaisesta sanasta, joiden on määrä ilmaista sen salainen merkitys ja joka olisi tulkittava ”rakkauden viisautena”. Viimeksi mainitussa sanassa ”rakkaus” piilee esoteerinen merkitys: sillä ”rakkaus” ei ole tässä substantiivi eikä se merkitse mieltymystä tai kiintymystä, vaan sana vastaa Erosta, tuota alkuperäistä periaatetta jumalallisessa luomisessa, ollen sama kuin πῶθος, luonnon abstrakti halu synnyttämiseen, joka johtaa ilmiöiden ikuiseseen sarjaan. Se merkitsee ”jumalallista rakkautta”, tuota ainaisen

kimmäinen on säilyttänyt ulkoisen kehon piirteet, mutta kadottanut matkallaan vanhempansa sielun ja hengen.

Vihkimys, vaikkei se sisältänyt sääntöjä tai periaatteita eikä mitään erityistä tieteen opetusta – kuten nykyään ymmärretään – oli kuitenkin tiedettä ja tieteiden tiedettä. Ja vaikka se oli vailla dogmia, fyysistä harjoitusta ja poissulkevaa rituaalia, se oli kuitenkin ainoa todellinen uskonto – uskonto ikuisesta totuudesta. Ulkoaisesti se oli koulu, oppilaitos, jossa opetettiin tietoja, taitoja, etiikkaa, lainsäädäntöä, ihmisrakkautta ja kosmisten ilmiöiden todellista ja luonnollista kulttia. Salaa, mysteerien aikana, annettiin käytännön todisteita näistä ilmiöistä. Niistä, jotka voivat tietää totuuden kaikista asioista – ts. niistä, jotka voivat katsoa suurta Isistä hänen paljastettuihin kasvoihinsa ja kestää jumalattaren suurta ylevyyttä – tuli vihittyjä. Mutta viidennen Rodun lapset olivat vajonneet liian syvälle aineeseen tehdäkseen niin aina vaaratta. Ne, jotka epäonnistuivat, katosivat maailmasta jättämättä jälkeäkään taakseen. Kuka korkeintaan kuningas, olipa hänen yhteiskunnallinen asemansa kuinka korkea tahansa, olisi uskaltanut vaatia ankarilta papeilta takaisin ketään henkilöä sen jälkeen, kun uhri oli ylittänyt [z256] heidän kaikkein pyhimpiä kynnyksen?

Varhaisten rotujen vihittyjen opettamat jalot ohjeet siirtyivät Intiaan, Egyptiin ja Kreikkaan, Kiinaan ja Kaldeaan ja levisivät siten kaikkialle maailmaan. Kaikki, mikä on hyvää, jaloa ja suurta inhimillisessä luonteessa, kaikki jumalalliset kyvyt ja pyrkimykset, olivat pappisfilosofien jalostuksen kohteena, ja he yrittivät kehittää niitä vihkimyksissään. Heidän altruismiin perustuvasta etiikastaan tuli universaali. Se ilmenee Kungfutsessa, ”ateistissa”, joka opetti, että ”se, joka ei rakasta veljeään, ei ole hyveellinen”, ja *Vanhan testamentin* ohjeessa ”rakasta lähimmäistä niin kuin itseäsi”.¹ Suuremmista vihityistä tuli Jumalan kaltaisia, ja Platonin *Faidonissa* Sokratesta kuvataan sanomassa:

Vihityt tulevat varmasti jumalien seuraan.

Samassa teoksessa tuo suuri ateenalainen viisas sanoo:

Mysteerimenojen perustajat eivät ilmeisesti ole olleet mitään tyhmiä miehiä, he ovat todella jo muinoin hämärillä lauseillaan ilmaisseet, että se joka saapuu Haadekseen vihkimättömänä ja pyhittämättömänä, saa maata loassa, mutta joka

jumalallisen läsnäolon universaalia elementtiä kaikkialla luonnossa ja on samalla kertaa pääsyy ja seuraus. ”Rakkauden viisaus” (eli ”filosofia”) merkitsi kiintymystä ja rakkautta kaikkeen, mikä kätkeytyy objektiivisiin ilmiöihin ja tietoon siitä. Filosofia merkitsi korkeinta adeptiutta – rakkautta ja sulautumista jumaluuteen. Vaatimattomuudessaan Pythagoras ei sallinut itseään kutsuttavan filosofiksi (eli sellaiseksi, joka tietää kaikkiin näkyviin asioihin kätkeytyvän, synn ja seurauksen eli absoluuttisen totuuden) ja hän kutsui itseään vain viisaaksi, filosofiaan eli rakkauden viisauteen pyrkijäksi – rakkauden eksoteerisessa merkityksessään tullessa ihmisten alentamaksi silloin, kuten nytkin sen puhtaasti maallisessa käytössä.

¹ 3. Moos. 19:18

tulee sinne puhdistuneena ja vihkiytyneenä, pääsee asumaan jumalien pariin.¹

Clemens Aleksandrialainen sanoo mysteereistä:

Tähän päätytty kaikki opetus. Ihminen näkee luonnon ja kaikki asiat.

Kirkon kristillinen isä puhuu siis samoin kuin pakanallinen Pretekstatos, Akhain prokonsuli (neljäs vuosisata jaa.). Tämä ”suurten hyveiden ihminen” huomautti, että ”pyhien mysteerien, jotka sitovat yhteen koko ihmiskunnan”, riistäminen kreikkalaisilta oli tekevä heidän elämänsä heille arvottomiksi. Olisivatko mysteerit koskaan saaneet osakseen muinaisajan jaloimpien ihmisten korkeinta kiitosta, elleivät ne olisi olleet enemmän kuin inhimillistä alkuperää? Lukekaa kaikki, mitä sanotaan tästä ainutlaatuisesta laitoksesta sekä vihkimättömien [z257] että itse vihittyjen esittämänä. Tutkikaa Platonia, Euripidestä, Sokratesta, Aristofanesta, Pindarosta, Plutarkhosta, Isokratesta, Diodorosta, Ciceroa, Epiktetosta ja Marcus Aureliusta, mainitsemattakaan lukuisia muita kuuluisia viisaita ja kirjoittajia. Sen, minkä jumalat ja enkelit olivat *paljastaneet*, eksoteeriset uskonnot Mooseksen uskonnosta alkaen *kätkivät* uudelleen aikakausiksi maailman katseelta. Jaakobin poika oli vihitty, muuten hän ei olisi nainut Asenatia, Poti-Feran (”Petefre” – ”se joka kuuluu Fre’lle”, aurinkojumalalle), Heliopoliksen papin ja Onin² kuvernöörin, tyttärtä [1. Moos. 41:45]. Kaikki Jeesuksen *paljastamat* totuudet, jotka myös juutalaiset ja varhaiskristityt ymmärsivät, kirkko, joka teeskentelee palvelevansa Häntä, *verhosi* uudelleen. Lukekaa, mitä Seneca sanoo,³ kuten tri E. V. H. Kenealy on sitä lainannut:

”Maailman... hajottua ja tultua uudelleen Jupiterin [eli Parabrahamnin] helmaan tämä Jumala jatkaa jonkin aikaa täysin keskittyneenä ja pysyy salassa, ikään kuin syventyneenä kokonaan omien ideoittensa tutkiskeluun. Myöhemmin näemme uuden maailman ilmestyvän hänestä... Viaton ihmisrotu syntyy...” Ja vielä, puhuen maailman hajoamisesta, joka koskee kaiken tuhoa eli kuolemaa, hän [Seneca] opettaa meille, että kun luonnon lait tuhoutuvat ja maailman viimeinen päivä tulee, etelänapa murskaa vajotessaan kaikki Afrikan seudut, ja pohjoisnapa hukuttaa kaikki maat akselinsa alapuolella. *Pelottavalta Auringolta viedään sen valo*. Sortuva taivaan palatsi saa heti aikaan sekä elämää että kuolemaa, ja eräänlainen hajoaminen kohtaa myös kaikkia jumaluuksia, jotka palaavat siten alkuperäiseen kaaokseensa.⁴

Voisi kuvitella lukevansa Parâsharan purânista selostusta suuresta pralayasta. Kyseessä on melkein sama asia, ajatus ajatukselta. Onko kristinuskolla mitään sellaista? Lukija avatkoon *Raamatun* ja lukekoon *Pietarin toisen kirjeen* kolmannesta luvusta [3-13], niin hän löytää samat ajatukset.

¹ [Faidon, 69c.]

² ”On”, ”Aurinko”, Heliopoliksen (”Auringon kaupunki”) egyptiläinen nimi.

³ [Hercules Oetaeus, 1102.]

⁴ *Book of God*, s. 160.

...lopun aikoina tulee pilkkaajia... He sanovat pilkaten: ”Onko hän muka tullut, niin kuin lupasi? Isämme ovat nukkuneet pois, ja kaikki on entisellään, niin kuin on ollut maailman luomisesta asti.” Tieten tahtoen he unohtavat, että jo aikojen alussa olivat olemassa taivaat ja maa, jotka Jumalan sana vedestä ja vedellä loi ja jotka [z258] se piti koossa. Vedellä ja sanalla sen ajan maailma myös hävitettiin vedenpaisumuksessa. Ja sen saman sanan varassa ovat nykyiset taivaat ja nykyinen maa tulen tuhoa odottamassa... Sinä päivänä taivaat katoavat jylisten, taivaankappaleet palavat ja hajoavat. Mutta... me odotamme uusia taivaita ja uutta maata.

Jos tulkitsijat haluavat nähdä tässä viitteen luomiseen, vedenpaisumukseen ja lupaukseen Kristuksen tulemisesta, kun he asuvat Uudessa Jerusalemissa taivaassa, se ei ole Pietarin vika. Hän tarkoitti viidennen Rodun tuhoa ja uuden mantereen ilmestymistä kuudennelle Rodulle.

Druidit ymmärsivät, mitä Aurinko Härässä merkitsi. Kun sen vuoksi kaikki tulet sammutettiin marraskuun ensimmäisenä päivänä, heidän pyhä sammumaton tulensa jäi yksin valaisemaan horisonttia samoin kuin tietäjien ja nykyisten zoroasterilaisten valo. Ja viidennen Rodun ensimmäisten edustajien ja myöhempien kaldealaisten ja kreikkalaisten samoin kuin kristittyjen (jotka ovat tehneet sen näihin päiviin asti aavistamatta todellista merkitystä) tavoin he tervehtivät ”Aamutähteä”, kaunista Venus-Lucirefia.¹ Strabon puhuu lähellä Britanniaa olevasta saaresta, jossa Demeteriä ja Persefonea palvottiin samoin menoin kuin Samothrakessakin. Se oli pyhä Ierna, jossa ikuinen tuli oli sytytettynä.² Druidit uskoivat ihmisen jälleensyntymiseen eikä, kuten Lucanus selittää

Että sama henki elävöittää uuden ruumiin, ei täällä vaan toisessa maailmassa,³

vaan jälleensyntymien sarjaan samassa maailmassa. Sillä kuten Diodoros sanoo, he selittivät, että ihmisten sielut siirtyisivät määrätyn ajanjakson kuluttua toisiin ruumiisiin.⁴

[z259] Nämä opit tulivat viidennen Rodun arjalaisille heidän neljännen Rodun esi-isiltään, atlantilaisilta. He säilyttivät hartaasti opetukset, samalla kun kantarotu, josta he polveutuivat, tullen joka sukupolvelta ylpeämmäksi omaamiensa ylinhimillisten kykyjen vuoksi, lähestyi asteittain loppuaan.

¹ Kenealy lainaa *Book of God* -kirjassaan (s. 162–163) Vallanceyta, joka sanoo: ”Lähdettyäni Gibraltarista, jossa olin opiskellut hepreaa ja kaldeaa eri maista olevien juutalaisten johdolla, en ehtinyt olla Irlannissa kuin muutaman päivän, kun kuulin talonpoikaistyön sanovan vieressään seisovalle talonpojalle: ’*Feach an Maddin Nag*’ (’Katso aamutähteä’) osoittaen Venusta, kaldealaisten Maddina Nagia.”

² [*Geografia*, IV, iv, 6 & v, 4.]

³ [*Pharsalia*, I, 452–463.]

⁴ Oli aika, jolloin koko maailmalla, koko ihmiskunnalla, oli yksi uskonto, koska he puhuivat ”yhtä kieltä”. G. S. Faber sanoo, että ”kaikki maan uskonnot olivat ensin yksi ja sama ja virtasivat yhdestä keskuksesta”.

[b269]

LUKU 29

AURINKOVIHITYN KOE

Aloitamme muinaisilla mysteereillä – jotka on saatu atlantilaisilta ensimmäisten arjalaisten kautta – joiden mentaalista ja intellektuaalista arvoa professori Max Müller on kuvannut mestarillisesti mutta kuitenkin vaillinaisesti.

Hän sanoo: Siinä [*Rigvedassa*] on vaihe ihmisen älyllisestä elämästä, jonka vertaista ei ole missään muualla maailmassa. *Vedan* hymneissä on jätetty ihmisen itsensä ratkaistavaksi tämän maailman arvoitus... Hän huutaa avukseen ympärillään olevia jumalia, hän rukoilee, hän palvoo heitä. Mutta kuitenkin kaikkine näine jumalineen...hänen ala- ja yläpuolellaan tuo varhainen runoilija vaikuttaa sisimmässään levottomalta. Hän on myös löytänyt omasta rinnastaan voiman, joka ei koskaan vaimene, kun hän rukoilee. Se tuntuu aina, kun hän on peloissaan ja vapisee. Se tuntuu innoittavan häntä rukouksiin ja kuitenkin kuuntelemaan heitä. Se tuntuu elävän hänessä ja kuitenkin rohkaisevan häntä ja kaikkea hänen ympärillään. Ainoa nimi, jonka hän voi löytää tälle salaperäiselle voimalle on ”Brahman”. Sillä brahman merkitsi alun perin voimaa, tahtoa, halua ja työntävää luomisvoimaa. Mutta tämä persoonaton brahman kasvaa myös, niin pian kuin se mainitaan, joksikin tuntemattomaksi ja jumalalliseksi. Se on lopuksi yksi monista jumalista, yksi suuresta kolminaisuudesta, jota on palvottu tähän päivään asti. Ja kuitenkin ajatuksella hänen sisässään ei ole mitään todellista nimeä. Tuo voima, joka ei ole mikään muu kuin se itse, joka ylläpitää jumalia, taivaita ja jokaista elävää olentoa, leijuu hänen mielessään tajuttuna muttei ilmaistuna. Lopuksi hän kutsuu sitä ”ätmaniksi”, sillä ätman, alun perin henkäys tai henki, tulee merkitsemään Itseä ja yksin Itseä, joko jumalallista tai inhimillistä Itseä; Itseä, joka luo tai kärsii, Itseä, joka on joko yksi tai kaikki, mutta aina Itse, vapaa ja [z260] riippumaton. ”Kuka on nähnyt esikoisen?” sanoo runoilija, ”kun se, jolla ei ollut luita (ts. muotoa), synnytti sen, jolla oli luit? Missä oli elämä, veri, maailman Itse? Kuka meni kysymään tätä joltakulta, joka tiesi sen?” (*Rigveda*, I, 164, 4.) Kun tämä jumalallisen Itsen idea on kerran ilmaistu, kaiken muun on tunnustettava sen herruus. ”Itse on kaikkien olioiden Herra. Se on kaikkien Kuningas. Niin kuin kaikki pyörän puolat sisältyvät naaraan ja kehään, kaikki oliot sisältyvät tähän Itseen. Kaikki itset sisältyvät tähän Itseen.” (*Brihadâranyaka*, II, v, 15.)¹

Aurinko symboloi tätä Itseä, yhtä ja universaalia, kuolevaisten tasolla. Sen elämää antava säteily on vuorostaan sielun vertauskuva – tappaen maalliset intohimot, jotka ovat aina olleet esteenä yksikköitsen (hengen) yhdistymiseksi kaikki-itseen.

¹ *Chips from a German Workshop*, i, 69–70.

Tästä johtuu vertauskuvallinen mysteeri, josta tässä voidaan esittää vain yleispiirteet. ”Tulisumun” ja ”valon pojat” esittivät sitä. Toinen Aurinko (rabbi Drachin ”toinen hypostaasi”) ilmenee kokeeseen asetettuna, Vishvakarmanin, hierofantin, leikatessa sen seitsemän sädettä ja korvatessa ne orjantappurakruunulla, kun ”Auringosta” tuli Vikartana, säteistään leikattu. Tämän jälkeen Aurinko – jota esitti vihittäväksi valmis oppilas – pantiin laskeutumaan Pâtâlaan, alemmille seuduille, Tantaloksen koettelemukseen. Selviytyttyään siitä voittoisana se nousi tältä himon ja pahuuden seudulta tullakseen uudelleen Karmasâkshiniksi, ihmisten karman todistajaksi,¹ ja nousi vielä kerran voittoisana uudestisyntymisensä koko loistossa Graha-Râjana, planeettojen kuninkaana, ja sitä puhuteltiin Gabhastimanina, ”säteidensä takaisinottajana”.

Intiassa se yleisen pantheonin ”tarina”, joka on syntynyt *Rigvedan* runollisesta mystiikasta – jonka *Rigvedan* sanonnat miltei kaikki dramatisoitiin uskonnollisten mysteerien aikana – muodostui eksoteerisessa kehityskulussaan tuoksi allegoriaksi. Se tavataan nykyisin *purânoissa* ja muissa kirjoituksissa. *Rigvedassa* ja sen hymneissä Vishvakarman, mysteerijumala, on logos, demiurgos, yksi suurimmista jumalista ja on esitetty kahdessa hymnissä [z261] korkeimpana. Hän on kaikkitekevä (Vishvakarman), jota kutsutaan ”universumin suureksi arkkitehdiksi”.

Kaiken näkevä Jumala... isä, synnyttävä, säätävä, joka antaa jumalille heidän nimensä ja on kuolevaisten käsittämättömissä,

kuten on jokainen mysteerijumala. Esoteerisesti hän on luovan, ilmenneen voiman personoituma, ja mystisesti hän on kollektiivisesti ihmisen seitsemäs prinssiipi. Sillä hän on Bhuvanan, itseluodun, loistavan olemuksen ja hyveellisen, puhtaan ja rakastettavan Yoga-Siddhân, tuon neitsyt-jumalattaren poika, jumalattaren, jonka nimi puhuu puolestaan, koska se personoi joogavoimaa, ”puhdasta äitiä”, joka luo adeptit. *Rigvedan* hymneissä Vishvakarman suorittaa ”suuren uhrin”, ts. uhraa itsensä maailman puolesta, eli kuten *Nirukta* pannaan sanomaan orientalistien kääntämänä:

Aluksi Vishvakarman uhraa koko maailman ja päättää sitten uhraamalla itsensä.

Mystisissä luonteenkuvauksissa Vishvakarmania kutsutaan usein Vithobâksi ja kuvataan ”uhrina”, ”ihmisjumalana” tai avaruuteen ristiinnaulittuna avatârana:

[Tässä kohtaa Würzburgin käsikirjoitusta lukee seuraavaa:

Vihkimysmysteerejä ja -rituaaleja käsittelevistä salaisista teoksista, joissa esitetään hyvin karkeita mutta oikeita asioita sakramentillisista asennoista ja kekeista, joihin pyrkijä joutui testien ohella, löytyvät seuraavat yksityiskohdat. (1) Neofyytti edustaa Aurinkoa Sahasra-Kiranana – ”hän, joka on tuhat sädettä” – ja hänen osoitetaan polvistuvan hierofantin edessä. Viimeksi mainittu on leik-

¹ Sûrya, Aurinko, on yksi yhdeksästä jumaluudesta, jotka ovat todistamassa kaikkia inhimillisiä toimintoja.

kaamassa pois *seitsemän lukkoa* neofyytin pitkästä tukasta¹ ja seuraavassa (2) kuvauksessa pyrkijän kirkas kultasäteinen kruunu heitetään pois ja korvataan terävillä puupiikeillä, jotka symboloivat tappiota.² Tämä tapahtui Intiassa. [z262] Himalajan takaisilla seuduilla oli samoin.

Tullakseen ”täydelliseksi” sakridâgâminin (sananimuk. ”se, joka saa uuden syntymän”, täytyi muiden kokeiden lisäksi laskeutua Pâtâlaan, ”alempaan maailmaan”, minkä prosessin jälkeen ainoastaan hän saattoi toivoa tulevansa anâgâminiksi – ”siksi, joka ei enää jälleensynny”. Täydellinen vihitty sai valita joko tälle (toiselle) polulle astumisen ilmestymällä milloin haluaa ihmisten maailmassa inhimillisessä muodossa tai hän saattoi ensin levätä *jumalien maailmassa* (vihityn devachanissa) ja sitten ainoastaan jälleensyntyä tänne meidän maailmaamme. Siten seuraava vaihe osoittaa pyrkijän valmistautuvan tälle matkalle – (3).

Hänen tielleen asetettiin kaikenlaisia kiusauksia (meillä ei ole oikeutta luetella näitä tai puhua niistä). Jos hän selviytyi voittoisana näistä, silloin seurasi vielä yksi vihkimys. Jos hän epäonnistui – *se viivästyi* ja usein hän menetti sen kokonaan. Nämä säännöt kestivät *seitsemän* päivää. Ensimmäisten kolmen aikana, kuten sanottiin, häntä koeteltiin ja hänen pätevyyttään okkulttisessa opissa tutkittiin. Neljäntenä päivänä – (4) hänet sidottiin pitkälle ja hänen kätensä levitettiin *puiselle sorville*, puhdistuksen symboli, ja hänen epäpuhtautensa täytyi tasoittaa pois, kuin karkea muodoton puu. Tämän jälkeen hänet jätettiin yksin maanalaiseen kryptaan, täydelliseen pimeyteen, jota kesti kaksi päivää ja kaksi yötä...]

Egyptissä transsiin saatettu kokelas asetettiin tyhjään sarkofagiin pyramidissa, jossa vihkimysmenot tapahtuivat. Intiassa ja Keski-Aasiassa hänet sidottiin sorvipenkkiin ja kun hänen ruumiinsa muistutti kuolleen (transsiin saatetun) ruumista, hänet kannettiin kryptaan. Sitten hierofantti vartioi häntä ”opastaen aavesielua (astraaliruumista) tästä samsaran (eli harhan) maailmasta *alempiin* valtakuntiin, mistä, mikäli häntä onnisti, hänellä oli oikeus vapauttaa *seitsemän kärsivää sielua*” (elementaaria). Anandamayakoshaansa, autuudenruumiiseensa, verhottuna – srotâpanna jäi sinne, minne meillä ei ole oikeutta seurata häntä, ja palatessaan – hän sai *Sanan* hierofantin ”sydänveren” kanssa tai ilman.³

¹ Ks. *Tuom.* 16:19, missä Simson, myös Auringon symbolinen personoituma, samoin kuin Hercules puhuu tukasta, joka leikattuna vie hänen voimansa, ja seitsemästä vihreästä pajunvitsasta, jne.

² Ei tarvinne selittää, että Sanjñâ, puhdas henkinen *tietoisuus*, on neofyytin (tai chelan) ja vihityn *sisäinen* havaintokyky. Sen polttaminen Auringon hehkuvilla säteillä symboloi maallisia intohimoja. Tästä syystä *seitsemän* lukkoa symboloi seitsemää pääsyntiä. Jotta sakridâgâmin (”uuden syntymän” kokelas) saisi takaisin seitsemän päähyvettä, hän voi saavuttaa ne vain ankarien koetusten ja kärsimyksen seurauksena.

³ *Hunnuttomassa Isiksessa*, teologia osa 1, s. 51, viitataan osaan näistä menoista. Sovitusopista puheen ollen sen alkuperää voidaan seurata aina muinaiseen ”pakanuuteen” asti. Me sanomme: ”Kirkko oli monet vuosisadat uskonut olevansa rakennettu lujalle kalliolle,

[z263] Todellisuudessa hierofanttia ei kuitenkaan koskaan tapettu – ei Intiassa eikä muuallakaan, murhan ollessa aina teeskennelty – paitsi jos vihkiä oli valinnut vihityn seuraajakseen ja päättänyt antaa hänelle viimeisen ja lopullisen SANAN, minkä jälkeen hänen oli kuoltava – vain yhdellä ihmisellä kansassa oli oikeus tietää tuo sana. Monet tuollaiset suuret vihityt ovat siten siirtyneet pois maailman näkyvistä kadoten

Yhtä salaperäisesti ihmisten näkyvistä kuin Mooses [z264] Pisgah-vuoren huipulta (Nebo, oraakkelimainen viisauts) sen jälkeen kun hän oli asettanut käntensä Joosuan päälle, viimeksi mainitun tullessa siten ”täyteen viisauden hen-

ja tämän kirkon kulmakiven on tiede nyt kaivanut esiin ja osoittanut sen tulleen gnostikoilta. Professori Draper osoittaa, että Tertullianuksen päivinä sitä tuskin tunnettiin ja että se ’sai alkunsa gnostikko-kerettiläisten keskuudessa’ (ks. *The History of the Conflict Between Religion and Science*, s. 224). [Mutta meillä on riittävästi todisteita osoittaaksemme] ettei se saanut alkuaan heidän keskuudessaan sen enempää kuin heidän ’voideltu’ Kristuksensa ja Sofiansa. Edellisen alkumallina heillä oli ollut ’Messias-kuningas’, viisauden miehinen periaate, ja jälkimmäisen mallina kolmas sefira, joka on peräisin kaldealaisesta *kabbalasta*, vieläpä hindulaisista Brahmasta ja Sarasvatista ja pakanallisista Dionysoksesta ja Demeteristä. Tässä asiassa olemme varmalla perustalla, vaikkapa vain sen ansiosta, että nyt on osoitettu, että *Uusi testamentti* ilmestyi täydellisessä, meidän nykyisin tuntemassamme muodossa vasta 300 vuotta apostolien ajan jälkeen ja että *Zoharin* ja muiden kabbalististen teosten on havaittu olevan ensimmäiseltä esikristilliseltä vuosisadalta, elleivät ne ole vielä vanhempia.”

”Monet essealaiset aatteet elivät gnostikkojen keskuudessa, ja essealaisilla oli ’suuremmat’ ja ’pienemmät’ mysteerinsä ainakin kaksisataa vuotta ennen meidän ajanlaskuamme. He olivat *Ozarim* eli *vihittyjä*, Egyptin hierofanttien jälkeläisiä, niiden, joiden maassa he olivat asuneet vuosisatoja ennen kuin kuningas Ashokan lähetyssaarnaajat saivat heidät omaksumaan buddhalaisen munkkielämän ja ennen heidän sulautumistaan ensimmäisiin kristittyihin. Mahdollisesti heitä oli jo ennen kuin persialaisten, kreikkalaisten ja muiden valloittajalaumojen alituiset maahantunkeutumiset olivat häpäisseet ja raunioittaneet Egyptin vanhat temppelit. Hierofantit esittivät vihkimysmysteereissään omaa *sovituskoulemaansa* iät ajat ennen kuin gnostikkoja tai edes essealaisia oli. Hierofanttien keskuudessa se tunnettiin VERIKASTEENA, eikä sitä pidetty Eedenissä tapahtuneen ’ihmisen lankeemuksen’ sovituksena, vaan yksinkertaisesti hyvityksenä tietämättömän mutta yhtä kaikki saatuneen ihmiskunnan menneistä, nykyisistä ja tulevista synneistä. Hierofantilla oli tilaisuus valita, uhrasiko hän kansansa puolesta oman, puhtaan ja synnittömän elämänsä jumalille, joiden yhteyteen hän toivoi jälleen pääsevänsä, vai suorittaisiko hän eläinuhrin. Edellinen riippui täysin hänen omasta tahdostaan. Juhlallisen ”uudestisyntymisen” viimeisellä hetkellä vihkiä antoi vihitylle ”sanan”, ja välittömästi tämän jälkeen viimeksi mainitun oikeaan käteen annettiin teräase, ja hänen käskettiin *iskeä*. Tämä on kristillisen sijaissovitusopin todellinen alkuperä.”

Ballanche sanoo Ragonin lainaamana: ”Tuho on maailman suuri jumala” ja tekee siten oikeutta hindujen filosofiselle Shiva-käsitykselle. Tämän muuttumattoman ja pyhän lain mukaan vihittävän oli pakko tappaa vihkiä. Muussa tapauksessa vihkimys olisi jäänyt epätäydelliseksi. Koulema synnyttää elämää. *Orthodoxie MaHonnique*, s. 104. Kaikki tämä oli kuitenkin vertauskuvalista ja eksoteerista. Ase ja tappaminen on ymmärrettävä allegorisesti.

keä”, ts. vihityksi.

Mutta hän kuoli eikä häntä tapettu. Sillä tappaminen, jos se tehtäisiin todellisuudessa, kuuluisi mustaan eikä jumalalliseen magiaan. Kyseessä on pikemmin valon siirto kuin elämän siirtäminen, henkisen elämän ja jumalallisen, ja viisauden eikä veren vuodatus. Mutta teologisen kristinuskon vihkimättömät keksijät käsittivät vertauskuvallisen kielen *kirjaimellisesti* ja perustivat opin, jonka raaka, väärin ymmärretty ilmaisu kauhistuttaa ”pakanoita” ja herättää heissä vastenmielisyyttä.

Kaikki nämä hierofantit ja vihityt edustivat Aurinkoa ja luovia prinssiä (henkistä voimaa), kuten Vishvakarman ja Vikartana, mysteerien alusta alkaen. Tunnettu vapaamuurari Ragon esittää merkillisiä yksityiskohtia ja selityksiä aurinkorituista. Hän osoittaa, että *Raamatun* Hiram, vapaamuurarien suuri sankari (”lesken poika”), Osiriksesta otettu malli, on aurinkojumala, taiteiden keksijä ja ”arkkitehti”, Hiram-nimen tarkoittaessa *kohotettua*, joka on Auringolle kuuluva arvonimi. Okkultisti tietää, miten läheisesti Osirikseen ja pyramideihin liittyviä ovat *Kuninkaiden kirjojen* kertomukset, jotka koskevat Salomoa, hänen temppeliään ja sen rakentamista. Hän tietää myös, että vapaamuurarien koko vihkimysriitti perustuu raamatulliseen allegoriaan tuon temppelin rakentamisesta. Tosin vapaamuurarit ovat sopivasti unohtaneet tai ovat välittämättä siitä tosiasiaa, että edellä mainittu kertomus on muodostettu egyptiläisten ja vielä varhaisempien symboliikojen mukaan. Ragon selittää sen osoittamalla, että Hiramien kolme kumppania, ”kolme murhaajaa”, edustivat kolmea viimeistä kuukautta; ja että Hiram merkitsee Aurinkoa – sen kesäpäivänseisauksesta eteenpäin, kun se alkaa pienetä – koko riitin ollessa astronominen allegoria.

Kesäpäivänseisauksen aikana Aurinko saa kaiken mikä hengittää yhtymään kiitoslauluun. Tästä syystä Hiram, joka edustaa sitä, voi antaa jokaiselle, jolla on siihen oikeus, pyhän Sanan, toisin sanoen elämän. Kun Aurinko siirtyy alempiin merkkeihin, koko luonto hiljenee, eikä Hiram voi enää antaa pyhää Sanaa kumppaneille, jotka edustavat vuoden kolmea elotonta kuukautta. Ensimmäinen kumppani lyö Hiramia heikosti kahdenkymmenen neljän tuuman pituisella mitalla, kahdenkymmenen neljän tunnin symboli, joka aika muodostaa vuorokauden kierron: ensimmäinen ajan jako ahdistaa, heikosti mahtavan tähden korottamisen jälkeen, hänen olemassaoloaan, antaen hänelle ensimmäisen iskun. Toinen kumppani iskee häntä *rautaisella neliöllä*, [z265] joka on viimeisen vuodenaajan symboli. Sitä kuvaa kahden suoran viivan leikkaukset, viivojen jakaessa neljään yhtä suureen osaan eläinradan piirin, jonka keskus symboloi Hiramien sydäntä, missä se koskettaa neljää vuodenaikaa edustavan neljän neliön kärkeä: toinen ajan jako, joka tuona ajanjaksona lyö kovemman iskun Auringon olemassaoloon. Kolmas kumppani lyö häntä kuolettavasti otsaan iskien raskaasti nuijallaan, jonka lieriömäinen muoto kuvaa vuotta, ympyrää tai piiriä: kolmas ajan jako, jonka päätökseen saattaminen antaa viimeisen iskun *kuolevan* Auringon olemassaololle. Tästä tulkinnasta on päätelty, että *Hiram*, metallien *valaja*, uuden legendan sankari *arkkitehti*-arvonimiseen on uudenaikaisen vihkimyksen Osiris (Aurinko); että Isis, hänen leskensä, on loosi, maan (sanskritiksi loka,

maailma) vertauskuva ja että *Horus*, Osiriksen (eli valon) poika ja lesken poika on *vapaamuurari*, toisin sanoen vihitty, joka asuu maallisessa loosissa (lesken ja valon lapsi).¹

Tässä kohtaa on jälleen mainittava ystävämme jesuiitat, sillä edellä oleva riitti on heidän tekemänsä. Antaaksemme yhden esimerkin siitä, miten heidän onnistui sokaista tavalliset yksilöt estääkseen heitä näkemästä okkulttisia totuuksia, osoittamme, mitä he tekivät siinä, mitä nyt kutsutaan vapaamuurariudeksi.

Tämä veljeskunta omistaa huomattavan osan okkulttista vertauskuvastoa, kaavoja ja rituaaleja, jotka ovat periytyneet jälkimaailmalle alkuperäisiltä vihityiltä ikivanhalta ajalta. Antaakseen tälle veljeskunnalle pelkkää vaaratonta tyhjyyttä jesuiitat lähettivät veljeskuntaan muutamia kyvykkäimpiä salaisia lähettiläitään, jotka saivat heti yksinkertaiset veljet uskomaan, että todellinen salaisuus oli kadonnut Hiram-Abin mukana. He suostuttelivat sitten heidät lisäämään tämän uskomuksen kaavoihinsa. Sen jälkeen he keksivät kauniita mutta vääriä korkeampia asteita uskotellen antavansa lisävaloa tälle kadonneelle salaisuudelle, viekoittelakseen kokelesta jatkamaan ja viipymään muodoissa, jotka oli lainattu todellisesta asiasta, niiden sisältämättä kuitenkaan mitään olennaista. Kaikki oli taitavasti suunniteltu niin, ettei se johtanut oppilasta minnekään. Ja kuitenkin muussa suhteessa arvostelukykyiset ja lahjakkaat miehet tapaavat ajoittain ja arvokas ilme kasvoillaan, hartaasti ja vakavasti perehtyvät naurettaviin ilmoitettuihin ”korvikesalaisuuksiin” todellisen asian sijasta.

Jos lukija tutustuu erittäin merkittävään ja hyödylliseen teokseen nimeltään *The Royal Masonic Cyclopaedia*, art. ”Rosicrusianism”, [z266] hän huomaa sen tekijän, korkean ja oppineen vapaamuurarin osoittavan, mitä jesuiitat ovat tehneet hävittääkseen vapaamuurariuden. Puhuessaan ajanjaksosta, jolloin tämän salaperäisen veljeskunnan (josta monet uskottelevat tietävänsä ”jotakin” elleivät aika paljon, tietämättä itse asiassa yhtään mitään) olemassaolosta saatiin ensimmäisen kerran kuulla, hän sanoo:

Suuri pelko vallitsi yhteiskunnan suurten joukkojen keskuudessa entisinä aikoina näkymätöntä maailmaa kohtaan – pelko, jota ei ole vielä kukaan kokonaan voitettu, kuten äskeiset tapahtumat ja ilmiöt selvästi osoittavat. Tästä syystä luonnon ja mielen tutkijat pakotettiin hämäryyteen, joka ei ollut täysin vastenmielinen... Johann Reuchlinin kabbalistiset haaveilut johtivat Lutherin kiihkeään toimintaan ja Tritheimin kärsivälliset ponnistelut aikaansaivat nykyisen diplomaattisen salakirjoitusmenetelmän... On merkille pantavaa, että yksi erityinen vuosisata, jolloin ruusuristiläiset ensimmäisen kerran näyttäytyivät, erottuu historiassa ajanjaksona, jolloin tavattiin useimpia yrityksiä vapautua menneisyyden [paaviuden ja kirkon] kahleista. Tästä johtuu tappiollisen puolen vastustus ja sen vastenmielisyys kaikkeen salaperäiseen tai tuntemattomaan. He järjestivät vuorostaan sumeilematta valerusuristiläisiä ja -vapaamuurariseuroja... Näitä seuroja ohjattiin tapojen vastaisesti viekoittelemaan heikompiä veljiä todellises-

¹ *Ortodoxie MaHonniq... , s. 102–104.*

ta ja näkymättömästä veljeskunnasta ja sitten voittoaivasti kavaltamaan kaikki, minkä he ajattelemattomuudessaan saattoivat ilmoittaa näille katoavien ja merkityksettömien järjestöjen korkeimmille. Kaikki juonet olivat sallittuja vallanpitäjille, jotka taistelivat itsepuolustukseksi totuuden leviämistä vastaan. He yrittivät herättää kohteissaan mielenkiintoa tai kauhua, sellaista, mikä houkuttelisi vastaanottamaan Paavin mestarina. Voitettuina, kuten monet tähän uskoon käännynnäiset tietävät mutteivät uskalla myöntää, heihin suhtaudutaan välinpitämättömästi ja jätetään taistelemaan elämäntaistelunsa parhaaksi katsomallaan tavalla. Heiltä evätään myös tieto sellaisesta surkeasta aporrhetasta, jonka roomalaiskatolinen uskonto katsoo olevansa oikeutettu salaamaan.

[.....Olisi ehkä hyvä, jos jesuiitat tyytyivät vain petkuttamaan vapaamuurareita ja muuttamaan tuon järjestön pelkäksi hilpeäksi hyväntekeväisyysklubiksi, joka houkuttelee jäseniä maalailamalla hienostuneita juhla-aterioita ruhtinaiden, valtiomiesten ja kaunopuheisten puhujien ja laulajien seuroissa. Heidän kuolettavat vehkeilynsä ovat kuitenkin puitteiltaan paljon laajemmat ja ovat äärimmäisen pikkutarkkoja yksityiskohdissaan ja huolenpidossaan, mistä maailmalla ei yleensä ole mitään käsitystä. Heidän on tehtävä kaikkensa, jotta saisivat ihmiskunnan suuren joukon jälleen passiivisen tietämättömyyden ja taikauskon tilaan, joka, kuten he hyvin tietävät, on ainoa, joka voi auttaa heitä yleismaailmallisen despotian toteuttamisessa. Protestanttiset lähetyssaarnaajat tuskin tietävät, että heidät on saatu useammin kuin kerran palvelemaan perinteistä vihollistaan roomalaiskatolista Isää ”kissan tassuna” ja vetämään [z267] heidän puolestaan kastanjoita tulesta, erityisesti Intiassa ja Kiinassa. Todisteet siitä ovat käsillä, ja niitä on säilytetty huolellisesti, jotta ne tulisivat julkaistuiksi, sitten kun välienselvitys okkultistien ja heidän roomalaiskatolisten ja protestanttisten parjaajiensa, heidän kuolevaisten vihollistensa kesken vihdoinkin koittaa.

Euroopan suurin valtiomies, kuuluisa ruhtinas Bismarck, tuntee tarkasti kaikki heidän salaiset vehkeilynsä ja sen, että jesuiittapappien pyrkimyksenä on aina ollut herättää vihamielisyyttä ja kapinaa kaikissa maissa oman etunsa edistämiseksi. Tuo ihmisistä suurin ja kauaskatseisin puhuessaan Saksan parlamentissa 5.12.1874 ilmoitti, että keskustelussa, joka käytiin Würtembergin lähettilään ja nuntiuksen välillä, viimeksi mainittu sanoi röyhkeästi ja ylimielisesti, että ”roomalaiskatolisen kirkon oli varauduttava vallankumoukseen ainoana keinona taatakseen oman laillisen asemansa”. (*Times*, 7.12.1874). Useat nk. ”Intian kapinaan” perehtyneet historioitsijat ovat syyttäneet protestanttisia lähetyssaarnaajia suorasta ja epäsuorasta vaikuttamisesta tyytymättömyyden ja kansallistunteen purkauksen synnyttämiseksi. Me emme kirjoita poliittista historiaa. Sen vuoksi riittänee, kun sanotaan, että tässä kuten monessa muussakin tapauksessa reformoidusta kirkosta ja sen jäsenistä on tehty astinlauta ja sopiva mutta tietämätön vaikuttaja. Ei ole ollut koskaan okkulttista seuraa, vaikka kuinka avointa ja vilpittöntä, joka ei olisi tuntenut jesuiittojen käden yrittävän vetää sitä alas kaikin salaisin keinoin. Jos aiheesta lukija kiinnostunut vaivautuu käymään läpi sellaisten seurojen vaiheita pelkästään Englannissa ja ajattelee niiden kohtaloa, hän tulee huomaamaan väitteen paikkansapitävyyden.

Protestanttisuus on menettämässä maaperää maan rikkaimpien ja kuuluisimpien keskuudessa. Muutama vuosi lisää, ja suurimmat protestanttiset kansat tulevat kohtaamaan kasvoista kasvoin VALKEAN ja MUSTAN MAGIAN. Kumman englantilaiset valitsevat?

Kaikki suurimmat ponnistukset tuomitaan kuitenkin epäonnistumaan sinä päivänä, jolloin ne keksitään.¹

Mutta jos vapaamuurarius on turmeltu, kukaan ei pysty murskaamaan [z268] todellista, näkymätöntä ruusuristiläistä eikä itämaista vihittyä. Vishvakarmanin ja Sûrya Vikartanan symboliikka on selvinnyt siinä, missä Hiram-Abi todella murhattiin, ja me palaamme nyt siihen. Se ei ole vain astronominen vaan on juhlallinen riitti, perintö muinaisaikaisista mysteereistä, joka on säilynyt pitkiä aikoja ja sitä on käytetty tähän päivään asti. Se edustaa kokonaista näytelmää elämän syklistä, inkarnaatiokehityksestä ja psyykkisistä yhtä hyvin kuin fysiologisistakin salaisuuksista, joista ei kirkko enempää kuin tiedekään tiedä mitään, vaikka juuri tämä riitti on johtanut edellisen keksimään kristillisistä mysteereistä suurimman. [...uusin vihitty, katakombien ylpeä roomalainen, on todellakin antanut kuoliniskun HIEROFANTTI-VIHKIJÄLLEEN, mutta ainoastaan Euroopassa. Mutta hän on tehnyt niin liian kiireisesti! Hierofantti kuoli, ennen kuin hän ehti antaa SANAN seuraajaksi *havittelevalle*. Uhri on siten osoittautunut hyödyttömäksi ja vihkimys liian ”epätäydelliseksi”. Sapta Shindhamin (seitsemän joen) ja SAPTARSHIN (seitsemän suuren rishin) hierofantti ei kuole, vaan hänellä saattaa olla jotakin sanottavaa ”seitsemän kukkulan” nykyaikaisille vihityille. Se on vain ajan ja kärsivällisyyden kysymys. Enemmän yksityiskohtia on luvussa ”Joitakin syitä vaitioloon”, s. z47–z59.]

[z269][b275]

LUKU 30

”VIHKIMYKSEN AURINKO” -MYSTEERI

Salaisen opin ikivanhuus voidaan tajuta paremmin, kun osoitetaan, missä historian kohdassa sen mysteerit oli jo häpäisty hirmuvaltioiden ja ovelien pappien tehdessä niistä persoonallisen kunnianhimonsa edistäjiä. Näistä läpikotaisin filosofisista ja tieteellisesti laadituista uskonnollisista draamoista, joissa esitettiin okkulttisen eli henkisen maailmankaikkeuden suurimpia totuuksia ja kätkeytyä tietoa, oli tullut vainon alaisia kauan ennen aikoja, jolloin Platon ja Pythagoras vaikuttivat. Ihmiskunnalle annetut alkuperäiset ilmoitukset mysteereineen eivät kuitenkaan ole kuolleet. Niitä varjellaan yhä perintönä tuleville ja henkisemmille sukupolville.

*Hunnuttomassa Isiksessä*² on jo esitetty, että niin kaukana menneisyydessä kuin Aristoteleen aikana, suuret mysteerit olivat jo menettäneet alkuperäisen suuruuten-

¹ [Edellä oleva hakasulkeisiin merkitty osa ja luvun lopussa oleva osa on lisätty Würzburgin käsikirjoituksen sivuilta 219–223. – B. C. W. XIV:n toimittaja.]

² Tiede osa 1, s. 130.

sa ja juhlavuutensa. Niiden menot olivat jääneet pois käytöstä ja ne olivat suuressa määrin rappeutuneet pelkästään papilliseksi keinotteluksi ja tulleet uskonnolliseksi huijaukseksi. On hyödytöntä mainita, milloin ne ensimmäisen kerran tulivat Eurooppaan ja Kreikkaan, koska yleisesti hyväksytyin historian voidaan melkein sanoa alkavan Aristoteleesta, ja kaikki ennen häntä ollut tuntuu olevan selvittämätöntä kronologista sekaannusta.

Haluaisimme vain sanoa, että Egyptissä mysteerit olivat tunnetut jo Meneksen ajoista alkaen ja että Kreikka sai ne vasta, kun Orfeus toi ne Intiasta. Artikkelissa ”Was writing known before Pânini”¹ esitetään, että pândut olivat saavuttaneet laajan ylivallan ja opettaneet ”uhri”-mysteerejä muille roduille vuodesta 3300 eaa. asti. Todellakin, kun Orfeus, Apollonin eli Helioksen poika sai isältään forminksin – seitsenkielisen lyyran, joka kuvaa seitsenkertaista vihkimysmysteeriä – nämä mysteerit olivat jo hyvin vanhoja [z270] Keski-Aasiassa ja Intiassa. Herodotoksen mukaan Orfeus toi ne Intiasta, ja Orfeus on paljon vanhemmalta ajalta kuin Homeros ja Hesiodos. Siten jopa Aristoteleen aikoihin todelliset adeptit olivat kovin harvinaisia Euroopassa ja myös Egyptissä. Niiden jälkeläiset, jotka vanhan Egyptin eri maahanhyökkääjät olivat miekoillaan hajottaneet, oli hajotettu vuorostaan. Kun 8000 tai 9000 vuotta aikaisemmin tiedon virta oli vähitellen laskeutunut Keski-Aasian ylätasangoilta Intiaan ja lähtenyt Eurooppaa ja Pohjois-Afrikkaa kohti, noin 500 vuotta eaa. se oli alkanut virrata takaisin vanhaan kotiinsa ja syntymäpaikkaansa. Kahdentuhannen seuraavan vuoden aikana tieto suurten adeptien olemassaolosta lähes kuoli Euroopasta. Kuitenkin mysteerejä esitettiin alkuperäisessä puhtaudessaan yhä joissakin salaisissa paikoissa. ”Oikeudenmukaisuuden Aurinko” loisti yhä korkealla *keskiyön taivaalla*, ja samalla kun pimeys verhosi maallisen maailman, ikuinen valo oli kaikkein pyhimässä vihkimysöinä. Todellisia mysteerejä ei koskaan tehty julkisiksi. Eleusinia ja Agrai kansanjoukoille; ”suuren suunnitelman” jumala Εὐβσολῆ, suuri orfinen jumaluus oppilaille.

Tämä mysteerijumala, jonka symbolien tutkijamme ovat sekoittaneet Aurinkoon, kuka Hän oli? Jokainen, joka käsittää muinaista egyptiläistä, eksoteerista uskoa, on täysin selvillä siitä, että kansalle Osiris oli Aurinko taivaassa, ”taivaallinen kuningas”, Ro-Imfab; että kreikkalaiset kutsuivat Aurinkoa ”Jupiterin silmäksi”, ja nykyiselle oikeaoppiselle parsilaiselle se on ”Ormuzdin silmä”; että Aurinkoa puhuteltiin lisäksi ”kaiken näkevänä jumalana” [πολύφθαλμος], ”vapahtaja-jumalana” ja ”pelastavana jumalana” (ἀὔτιον τῆς σωτηρίας). Lukekaa Paferonmoksen papyruskäärö Berliinissä ja [Auguste] Mariette Beyn² tulkitsemia steelejä todetaksenne, mitä ne sanovat:

Kunnia sinulle, oi Aurinko, jumalallinen lapsi!... sinun säteesi tuovat elämän

¹ [”Tunnettiinko kirjoitustaito ennen Pâninia.”] *Five Years of Theosophy*, s. 258 eteenp. tai *B. C. W.*, V, 294–310. Merkkillinen lähtökohta väittelylle, kun jopa orientalistit tietävät, että, vain yhden tapauksen ottaaksemme, on olemassa Yaska, joka on Pâninin edeltäjä, ja hänen työnsä on vieläkin jäljellä. Lisäksi *Niruktan* (sanaston) seitsemäntoista kirjoittajan tiedetään edeltäneen Yaskaa.

² *Mémoire sur la mère d'Apis*, s. 47.

puhtaille ja niille, jotka ovat valmiit... Jumalat ("jumalan pojat"), jotka lähestyvät sinua, vapisevat ilosta ja kunnioituksesta... Sinä olet [z271] esikoinen, jumalan poika, sana.¹

Kirkko on nyt tarrautunut näihin sanoihin ja näkee kuvauksia tulevasta Kristuksesta näissä vihkimysmenojen ilmauksissa ja pakanallisten oraakkeli-profeetallisissa sanoissa. Ne eivät ole mitään sellaista, sillä ne soveltuivat jokaiseen vihittyyn. Jos ilmaukset, joita käytettiin hieraattisissa kirjoituksissa ja hieroglyfeissä tuhansia vuosia ennen ajanlaskuamme, tavataan nyt kristillisen kirkon ylisteleivissä hymneissä ja rukouksissa, se johtuu vain siitä, että roomalaiskatoliset kristityt ovat ottaneet ne ujustelematta itselleen siinä toivossa, että jälkimaailma ei koskaan keksi sitä. Kaikki mahdollinen oli tehty alkuperäisten pakanallisten käsikirjoitusten hävittämiseksi, ja kirkko tunsu olonsa varmaksi. Kristinuskolla on epäilemättä ollut suuret näkijänsä ja profeettansa kuten kaikilla muilla uskonnoilla, mutta heidän vaatimuksensa eivät vahvistu sillä, että he kieltävät edeltäjänsä.

Kuunnelkaapa Platonia:

Tiedä siis, Glaukos, että kun puhun hyvän tuottamisesta, tarkoitan Aurinkoa. Pojalla on täydellinen vastaavuus Isäänsä.

Jamblikhos kutsuu Aurinkoa jumalallisen järjen eli viisauden kuvaksi. Eusebios toistaen Filonin sanoja kutsuu nousevaa Aurinkoa (ἀνατολή) pääenkeliksi, vanhimmaksi, lisäten että arkkienkeli, joka on *polynominen* (moniniminen), on Verbum (sana) eli Kristus.² Johdettaessa sana Sol (Aurinko) sanasta *solus*, yksi eli "Hän yksin" ja sen kreikkalaisen nimen Helios tarkoittaessa "korkein" vertauskuva tulee ymmärrettäväksi. Muinaiset kansat erottivat kuitenkin Auringon sen prototyypistä.

Sokrates tervehti nousevaa Aurinkoa, kuten tekevät oman aikamme todelliset parsilaiset eli zoroasterilaiset; ja Homeros ja Euripides, kuten Platonkin heidän jälkeensä useita kertoja, mainitsevat Jupiter-logoksen, [z272] "Sanan" eli Auringon. Kristityt väittävät kuitenkin, että koska oraakkeli, jolta kysyttiin neuvoa Iao-jumalasta, vastasi: "Se on Aurinko", sen vuoksi

Pakanat ja kreikkalaiset tunsivat hyvin juutalaisten Jehovan,³

ja "Iao on meidän Jehovamme". Näyttää siltä, että väitteen ensimmäisellä osalla ei ole mitään tekemistä toisen osan kanssa, ja kaikkein vähiten voidaan johtopäätöstä pitää oikeana. Mutta jos kristityt haluavat niin kovasti todistaa samuuden, okkultisteilla ei ole mitään sitä vastaan. Mutta siinä tapauksessa Jehova on myös Bacchus. On hyvin outoa, että sivistyneen kristikunnan ihmisten on tähän päivään asti täyty-

¹ Juuri vihittyä kutsutaan "esikoiseksi", ja Intiassa hänestä tulee *dvija*, kahdesti syntynyt, vasta hänen lopullisen ja korkeimman vihkimyksensä jälkeen. Jokainen adepti on "jumalan poika" ja "valon poika" saatuaan "sanan", jolloin saatuaan seitsemän jumalallista ominaisuutta eli "Apollonin lyyran" hänestä itsestään tulee "sana".

² *Praeparatio evangelica*, II, s. 157.

³ De Mirville, *Des Esprits*, iv, 15.

nyt pitää niin epätoivoisesti kiinni epäjumalia palvovien juutalaisten – saabalaisten ja Auringon palvojien, jollaisia he olivat,¹ kuten Kaldean rahvas – liepeistä ja etteivät he ole voineet nähdä, että myöhempi Jehova on vain juutalainen kehite Ja-vasta eli foinikialaisten Iaosta. On myös outoa, että tämä nimi, lyhyesti sanottuna, oli mysteerijumalan, yhden monista kabiireista, salainen nimi. Mysteerejä johtaneet vihityt eivät koskaan pitäneet häntä ”korkeimpana jumalana”, jollainen hän oli eräälle pienelle kansalle. Vihityille hän oli vain planeettahenki näkyvän Auringon yhteydessä. Ja näkyvä Aurinko on vain keskustähti, eikä henkinen keskusaurinko.

Ja Herran enkeli vastasi hänelle [Manoah]: ”Miksi kysyt minun nimeäni. Minun nimeni on salainen.”²

[z273] Miten asia lieneekin, Siinain vuoren Jehovan samuus Bacchus-jumalan kanssa on tuskin kiistanalainen, ja hän on varmasti – kuten *Hunnuttomassa Isikses-sä* on jo osoitettu – Dionysos.³ Missä tahansa Bacchusta palvottiin, siellä oli Nyssan⁴ perinne ja luola, johon se pystytettiin. Kreikan ulkopuolella Bacchus oli kaikkivoipa ”Zagreus, jumalista korkein”, jonka palveluksessa oli Orfeus, mysteerien perustaja. Ellei nyt myönnetä, että Mooses oli vihitty pappi, adepti, jonka kaikki toiminta esitetään allegorisesti, silloin on tunnustettava, että hän henkilökohtaisesti israelilaisine joukkoineen palvoi Bacchusta.

Sitten Mooses rakensi alttarin ja pani sille nimeksi: *Jehovah Nissi* [eli Iao-nisi, eli jälleen Dionisi].⁵

¹ 2. *Kun.* 23:4–13.

² *Tuom.* 13:18. Simson, Manoahin poika, oli vihkiytynyt tuolle ”mysteeri”-Herralle, Javalle. Hänet vihittiin ennen syntymäänsä tulemaan ”nasiiriksi” (chela), adeptiksi. Hänen syntinsä Delilan kanssa ja hänen pitkän tukkansa leikkaaminen – ”ei ole partaveitsi minun päästäni koskettanut” – osoittavat, miten hyvin hän piti pyhän lupauksensa. Allegoria Simsonista todistaa *raamatun* esoterismin puolesta samoin kuin juutalaisten ”mysteerijumalien” luonteesta. Movers määrittelee tosin foinikialaisen ajatuksen ideaalisesta auringonvalosta henkisenä vaikutuksena, joka virtaa korkeimmasta Jumalasta, Iaosta, ”valon ollessa tajuttavissa vain järjelle – kaikkien asioiden fyysiselle ja henkiselle periaatteelle, josta sielu emanoituu”. Se oli miehinen olemus eli viisautta, kun taas alkuperäinen aine eli *kaaos* oli naisellinen. Siten ensimmäiset kaksi ikuisia ja rajatonta periaatteita olivat jo alkuperäisten foinikialaisten mukaan henki ja aine. Mutta tämä on kaikkia juutalaisten ajattelusta eikä pakanallisten filosofien mielipide.

³ Ks. *Hunnuton Isis*, Tiede osa 2, 128.

⁴ Bet Sheanilla eli Skythopoliksella Palestiinassa oli tuo nimi, samoin oli eräällä Parnassos-vuoren paikalla. Mutta Diodorus selittää, että Nyssa oli Foinikian ja Egyptin välillä. Euripides ilmoittaa, että Dionysos tuli Kreikkaan Intiasta. Ja Diodorus lisää lausuntoonsa: ”Osiris kasvatettiin Nyssassa, onnellisessa Arabiassa. Hän oli Zeuksen poika, ja hänelle annettiin isänsä (nominatiivi Zeus, genetiivi Dios) ja paikan Dios-Nysson mukaan” nimi Nyssan Zeus eli Jupiter. Tämä nimen eli tittelin samuus on hyvin tärkeä. Kreikassa Dionysos oli vasta Zeuksen jälkeen, ja Pindaros sanoo: ”Niin Isä Zeus hallitsee kaikkia asioita, ja Dionysosta hän hallitsee myös.”

⁵ 2. *Moos.* 17:15. [Herra on minun sotilippuni.]

Esityksen vahvistukseksi meidän on lisäksi muistettava, että paikka, jossa Osiris, Egyptin Zagreus eli Bacchus, syntyi, oli Siinain vuori, jota egyptiläiset kutsuvat Nissa-vuoreksi. Pronssinen käärme oli *nahash*, שׂוֹרֵךְ, ja juutalaisten pääsiäiskausi on Nisan.

[z274][b279]

LUKU 31

MYSTEERIEN TARKOITUKSET

Samothraken mysteerit ovat varhaisimpia historiaan tallennettuja mysteerejä. Puh-taan tulen jakamisen jälkeen alkoi uusi elämä. Tämä oli vihityn syntymä, minkä jälkeen hänestä tuli entisajan intialaisten bramiinien tavoin *dvija*, ”kahdesti syntynyt”,

Vihitty siihen, mitä voidaan hyvällä syyllä kutsua kaikista mysteereistä pyhimmäksi... itsemme ollessa puhdas,¹

sanoo Platon. Diodoros Sisilialainen, Herodotos ja foinikialainen Sankhuniaton – vanhimmat historioitsijat – sanovat, että nämä mysteerit olivat peräisin ajan yöstä, luultavasti tuhansien vuosien takaa ennen historiallista ajanjaksoa. Jamblikhos ilmoittaa meille, että Pythagoras

Oli vihitty kaikkiin Bybloksen ja Tyroksen mysteereihin, syyrialaisen pyhiin toimiin ja foinikialaisten mysteereihin.²

Kuten *Hunnuttomassa Isiksessä* sanottiin:

Kun sellaiset henkilöt kuin Pythagoras, Platon ja Jamblikhos, jotka olivat tunnettuja ankarasta moraalisuudestaan, ottivat osaa mysteereihin ja puhuivat niistä kunnioittavasti, ei modernien kriitikkojemme ole sopivaa arvostella niitä [ja niihin vihittyjä] pelkästään niiden ulkoisen olemuksen perusteella.³

Näin on kuitenkin tehty tähän päivään asti, varsinkin kristillisten isien taholla. Clemens Aleksandrialainen leimaa mysteerit ”sopimattomiksi ja paholaisen teoiksi”, mutta hänen sanoihinsa – jotka osoittavat, että Eleusiin mysteerit ovat samat

¹ *Faidros*, Caryn käännös, s. 326.

² *Life of Pythagoras*, s. 297. ”Koska Pythagoras”, hän lisää, ”vietti myös 22 vuotta Egyptin temppeleiden kaikkein pyhimmissä, seurusteli babylonialaisten maagikkojen kanssa ja oppi heiltä kunnioitettavia tietojaan, ei ole ollenkaan ihmeellistä, että hän oli taitava magiassa ja teurgiassa ja pystyi sen vuoksi suorittamaan tekoja, jotka näyttivät ylittävän *inhimilliset* kyvyt ja tuntuivat rahvaan mielestä olevan täysin uskomattomia.” [Vrt. Jamblikhos, *Pythagoras*, suom. Anna-Liisa Kuusela, s. 7, 8.]

³ Ks. Teologia osa 1, s. 112.

kuin juutalaisten ja jopa, kuten hän väittää, että ne on lainattu juutalaisten mysteereistä – viitataan muualla tässä teoksessa. Mysteerit muodostuivat kahdesta osasta, joista pienempiä esitettiin Agraissa ja suurempia Eleusiissa, ja Clemens itse oli [z275] vihitty. Mutta katharsis eli puhdistuskokeet, on aina ymmärretty väärin. Jamblikhos selittää niitä huonoimmin ja kuitenkin hänen selityksensä olisi oltava täysin tyydyttävä, ainakin jokaisen ennakkoluulottoman mielestä.

Hän sanoo:

Mysteereissä tällaisten näytösten tarkoituksena oli vapauttaa meidät hillittömistä intohimoista ilahduttamalla näköä ja samalla voittamalla kaikki pahat ajatukset sen suunnattoman pyhyden johdosta, joka näihin rituaaleihin liittyi.

Tri Wm. Warburton huomauttaa:

Pakanallisen maailman viisaimmat ja parhaimmat ihmiset ovat yksimielisiä siinä, että mysteerien peruseriaate oli puhdas ja ne tähtäsivät jaloihin päämääriin mitä arvokkaimmin keinoin.

Vaikka kumpaakin sukupuolta olevat ja kaikkiin luokkiin kuuluvat saattoivat ottaa osaa mysteereihin ja niihin osallistuminen oli jopa pakollista, todella harvat saavuttivat korkeimman ja lopullisen vihkimyksen näissä ylistetyissä rituaaleissa. Proklos esittää mysteerien välivaiheet teoksensa *Platonin teologia* neljännessä kirjassa.

Täydellistävä rituaali [τελετή, telete] edeltää järjestyksessä *vihkimystä* [μύησις, myesis] ja *vihkimys*, lopullinen ilmestys, *epopteiaa*.

Theon Smyrnalainen jakaa myös *Mathematikassa* mystiset rituaalit viiteen osaan:

Ensimmäinen osa on valmistava puhdistautuminen. Sillä mysteerejä ei liioin ilmoiteta kaikille, jotka ovat halukkaat pääsemään niihin sisään, vaan on tiettyjä henkilöitä, jotka huutajan ääni torjuu..... koska on välttämätöntä, että sellaisien, jotka ovat päässeet mysteereihin mukaan, olisi ensin puhdistauduttava tiettyillä tavoin. Ainoastaan puhdistautumisen jälkeen onnistuu pyhien rituaalien omaksuminen. Kolmatta vaihetta kutsutaan *epopteiksi* eli vastaanottamiseksi. Ja neljäs vaihe, joka on ilmestyksen päämäärä ja tarkoitus, on [investituura, juhallinen virkaan asettaminen] pään sitominen ja kruunujen [z276] kiinnittäminen¹... minkä jälkeen hänestä [vihitystä henkilöstä] joko tulee soihdunkantaja tai mysteerien hierofantti tai hän esittää papillisen tehtävän jonkin toisen osan. Mutta viides osa, joka seuraa kaikkea tätä, on *ystävyyden ja sisäinen yhteys juma-*

¹ Tätä ilmausta ei saa ymmärtää pelkästään sananmukaisesti, sillä kuten tiettyjen veljeskuntien vihkimyksissä, sillä on salainen merkitys, jota olemme juuri selittäneet. Pythagoras vihjaa siihen kuvattaen tunteitaan vihkimyksen jälkeen ja sanoo, että hän oli jumalien kruunaama ja että heidän seurassaan hän oli juonut ”elämän vesiä” – Hindulaisissa mysteereissä oli elämän lähde ja *soma*, pyhä juoma.

lan kanssa.¹

Ja tämä oli viimeisin ja kunnioitusta herättävin kaikista mysteereistä.

Kristilliset isät kuvasivat mysteerejä paholaisen tekoina ja nykyajan kirjoittajat pilkkaavat niitä. Niiden päätavoitteet oli kuitenkin järjestetty erittäin korkein ja moraalisin päämäärin. Tässä ei ole tarpeen toistaa sitä, mitä on jo esitetty *Hunnuttomassa Isiksessä*,² että jokainen opiskelija sai todisteen henkensä kuolemattomuudesta ja sielunsa eloonjäämisestä joko temppelivihkimyksessä tai opiskeltuaan yksin teurgiaa. Platon vihjaa *Faidroksessa* [250 b, c] siihen, mitä viimeinen *epopteia* oli:

Silloin me näimme kauneuden kaikessa kirkkaudessaan, kun me autuaitten joukossa... saimme silmin katsoa ihanaa näytelmää ja tulla osallisiksi *vihkimyksestä*, jota syystä sanotaan korkeimmaksi onneksi.³

Tämä verhottu tunnustus osoittaa, että vihityt voivat iloita teofaniasta – näkivät näkyjä jumalista ja todellisista kuolemattomista hengistä. Kuten Taylor pääättelee oikein:

Epopteian [ἐποπτεία] eli lopullisen paljastumisen suurenmoisin osa oli nähdä itse jumalat [korkeat planeettahenget], joita ympäröi loistava valo.⁴

Prokloksen esitys aiheesta on selkeä:

[z277] Kaikissa vihkimyksissä ja mysteereissä jumalat näyttäytyvät monissa muodoissa ja ilmestyvät *erilaisissa hahmoissa*. Ja joskus todella on nähtävillä muodoton, heistä itsestään lähtevä valo. Toisinaan tämä valo on *ihmisen muotoinen*, toisinaan se muuttuu erilaiseksi hahmoksi.⁵

Edelleen

Kaikki maan päällä oleva on jonkin sfäärissä olevan kaltaisuutta ja varjoa. Niin kauan kuin tuo loistava [sieluhengen prototyyppi] pysyy *muuttumattomassa* tilassa, ei varjollakaan ole hätää. Mutta kun häikäisevä siirtyy kauas varjostaan, elämä etäännyy siitä matkan päähän. Ja kuitenkin tuo valo on varjo jostakin sitä itseään vielä loistavammasta.⁶

Desatir puhuu näin *Shetin, profeetta Zirtushtin kirjassa* osoittaen siten, että sen esoteeriset opit ovat samat kuin kreikkalaisten filosofien.

¹ T. Taylor, *Eleusinian and Bacchic Mysteries*, s. 63.

² Teologia osa 1, s. 122 ja 124.

³ *Eleusinian and Bacchic Mysteries*, s. 63.

⁴ *Main. teos*, s. 65.

⁵ Platonin *Valtio*; Taylor lainannut, s. 66.

⁶ Säkeet 35–38. [Ks. *The Desatir or the Sacred Writings of the Ancient Prophets*, kääntänyt Mulla Firuz Bin Kaus, Bombay, 1818, 2 osaa; lisähuomautukset tehnyt Dhunjeebhoy Jamsatjee Medhora, Bombay, 1888; näköispainos: Wizard's Bookshelf, Minneapolis, 1975; 1979. – de Zirkoff.]

Platonin toinen selostus vahvistaa sitä näkemystä, että muinaisten kansojen mysteerit olivat samoja kuin vihkimykset, joita toteutetaan käytännössä vielä tänäkin päivänä buddhalaisten ja hindulaisten adeptien keskuudessa. Korkeammat näyt, totuudenmukaisimmat, saatiin aikaan asteittaisten vihkimysten säännöllisen harjoituksen ja psyykkisten voimien kehittämisen avulla. Euroopassa ja Egyptissä mystit saatettiin läheiseen liittoon niiden kanssa, joita Proklos kutsui mystisiksi olemuksiksi, loistaviksi jumaliksi, koska, kuten Platon sanoo:

Olimme itse puhtaita ja tahrattomia eikä meitä vielä painanut tämä ruumiiksi sanottu hautakivi, jota me raahaamme mukanaamme kuin kuoriainen kuortaen.¹

Mitä tulee itään,

...oppi planeettojen ja maan pitreistä paljastettiin *kokonaan* muinaisessa Intiassa kuten nykyäänkin vasta vihkimyksen loppuhetkellä sekä korkeampien asteiden adepteille.²

[z278] Pitri-sana voidaan nyt selittää ja jotain muuta lisätä. Intiassa kolmannen vihkimysasteen chelalla on kaksi guraa: toinen on elävä adepti, toinen aineeton ja korkea mahätma, joka on jopa korkeiden adeptien neuvoja ja opettaja. Jotkut hyväksytyt chelat näkevät jopa elävän mestarinsa, gurunsa vasta lopullisen ja aina sitovan lupauksensa hetkellä. Juuri tätä tarkoitettiin *Hunnuttomassa Isiksessä*, kun esitettiin, että sellaisia fakiireja (*chela*-sanana ollessa tuolloin tuntematon Euroopassa ja Amerikassa), on paljon, jotka

...puhtaudestaan, vilpittömydestään ja uhrautuvaisuudestaan huolimatta eivät ole koskaan muulloin nähneet puhtaasti *inhimillisen pitrin* (esi-isän taikka isän) astraalista muotoa kuin ensimmäisen ja viimeisen vihkimyksensä juhlallisella hetkellä. Opastajansa eli gurunsa läsnä ollessa, juuri ennen kuin *vatu-fakiiri* (juuri vihitty chela) lähetetään ihmisten maailmaan seitsensolmuinen bambusauva täydellisenä suojanaan, hänet asetetaan kasvojen [pitriensä eli isänsä, korkean, näkymättömän mestarin eli ruumiista vapautuneen mahätman] tuntemattoman LÄSNÄOLON kanssa. Hän näkee sen ja vaipuu maahan nopeasti ohimenevän muodon edessä, mutta hänelle ei uskota sen esiin kutsumisen suurta salaisuutta, sillä se on pyhän tavun ylin mysteeri. [Em. kohta.]

Éliphas Lévi sanoo, että sen vuoksi vihitty tietää, ”hän uskaltaa kaikkea ja vaikeaa”. Tuo suuri ranskalainen kabbalisti sanoo:

Hänet voi nähdä usein surullisena, ei koskaan lannistuneena tai epätoivoisena; usein köyhänä, ei koskaan nöyryytettynä tai onnettomana; usein vainottuna, ei koskaan pelon vallassa tai voitettuna. Sillä hän muistaa leskeyden ja Orfeuksen murhan, Mooseksen maanpaon ja yksinäisen kuoleman, profeettojen marttyrikuoleman, Apollonioksen tuskat, vapahtajan kärsimyksen. Hän tietää, mis-

¹ *Faidros*, 250 c, Taylorin lainaus, s. 64.

² *Hunnuton Isis*, teologia osa 1, 125.

sä surkeassa tilassa kuoli Agrippa, jonka muistoa on parjattu tähän päivään asti. Hän tietää kokeet, jotka mursivat suuren Paracelsuksen, ja kaiken mitä Raimondus Lullus (Ramon Lull) joutui kärsimään ennen kuin hän koki verisen kuoleman. Hän muistaa Swedenborgin teeskentelemässä pakosta mielenvikaisuutta ja menettämässä jopa järkensä ennen kuin hänen tietonsa annettiin hänelle anteeksi; Martinuksen, jonka oli piileskeltävä koko elämänsä; Cagliostro, joka kuoli hyljättynä inkvisition vankikopeissa;¹ Cazotten, joka menehtyi giljotiinissa. Niin monen uhrin seuraajana hän uskaltaa kuitenkin, mutta ymmärtää sitäkin paremmin vaikenemisen välttämättömyyden.²

[z279] Vapaamuurarius – ei poliittinen laitos, joka tunnetaan skottilaisena loosina, vaan todellinen vapaamuurarius, jonka muutamia rituaaleja säilytetään yhä Ranskan Grand Orientissa ja jota Elias Ashmole, kuuluisa englantilainen okkulttinen filosofi 1600-luvulta, yritti turhaan uudistaa intialaisten ja egyptiläisten mysteerien mukaan – perustuu, Ragonin, aiheen suuren asiantuntijan mukaan, kolmeen perusasteeseen: vapaamuurarin kolmiosainen tehtävä on tutkia, *mistä hän tulee, mitä hän on* ja *minne hän menee*; eli tutkimuskohteita ovat jumala, hän itse ja tuleva muodonmuutos.³ Vapaamuurarivihkimys muodostettiin alempien vihkimysmysteerien mukaan. Kolmatta astetta käytettiin sekä Egyptissä että Intiassa ikimuistoisista ajoista, ja muisto siitä on pysynyt elossa tähän päivään asti jokaisessa loosissa Hiram-Abin, ”lesken pojan”, kuoleman ja ylösnousemuksen nimellä. Egyptissä viimeksi mainittua kutsuttiin Osirikseksi; Intiassa Loka-chakshuksi (maailman silmä) ja Dinakaraksi (päivän luoja) eli Auringoksi – ja rituaalia itseään nimitettiin kaikkialla ”kuoleman portiksi”. Tyfonin tappaman Osiriksen ruumisarkku eli sarkofagi tuotiin sisään ja sijoitettiin keskelle kuolemanhallia. Vihityt olivat sen ympärillä ja kokelas sen vieressä. Viimeksi mainitulta kysyttiin, oliko hän ottanut osaa murhaan, ja välittämättä hänen kieltävästi vastauksestaan ja kaikenlaisten vaikeiden kokeiden jälkeen vihkiä oli lyövinään häntä kirveellä päähän. Hänet heitettiin maahan, käärittiin käärinliinoin muumion tavoin ja häntä surtiin. Tätä seurasi salama ja ukkonen. Niin kutsuttu kuollut ympäröitiin tulella ja herätettiin lopuksi.

Ragon puhuu huhusta, jonka mukaan keisari Commodusta syytettiin – hänen aikoinaan esittäessä vihkiäjän osaa – tämän vihkimysnäytelmän osan esittämisestä niin tosissaan, että hän todella tappoi postulantin antaessaan hänelle iskun kirveellä. Tämä osoittaa, että pienemmät mysteerit eivät olleet täysin kuolleet ajanlaskumme toisella vuosisadalla.

Atlantislaiset veivät mysteerit Etelä- ja Keski-Amerikkaan, Pohjois-Meksikoon ja Peruun noina aikoina, jolloin

Jalkamatkailija pohjoisesta [siitä katsottuna, mikä oli kerran myös Intiaa]
[z280] on voinut saapua – tuskin jalkojaan kastellen – Alaskan niemimaalle

¹ Tämä on väärin, ja abbé Constant (Éliphas Lévi) tiesi sen. Miksi hän julkaisi valheen? [Ks. B. C. W., XII, 88; 727–730.]

² *Dogme de la Haute Magie*, I, 219–220.

³ *Orthodoxie MaHonnique*, s. 99.

Mantsurian kautta, myöhemmän Tartarian lahden, Kuriilien ja Aleuttien poikki. Toinen matkaja on saattanut kanootilla liikkuen etelästä lähtien kulkea Siamista Polynesian saarten kautta ja taivaltaa johonkin kohtaan Etelä-Amerikan man-¹ nerta.

Mysterit säilyivät aina espanjalaisten maahantunkeutumiseen asti. Nämä hävit-
tivät meksikolaiset ja perulaiset aikakirjat, mutta heitä estettiin kajoamasta häpäi-
sevillä käsillään moniin pyramideihin – muinaisiin vihkimyslooseihin – joiden
rauniot ovat siroteltuina Puente Nacionalissa, Cholulassa ja Teotihuacanissa. Pa-
lenquen ja Chiapasin Ococimgon ynnä muut rauniot Keski-Amerikassa ovat kaikil-
le tuttuja. Jos Guiengolan ja Mitlan pyramidit ja temppelit joskus vielä ilmaisevat
salaisuutensa, tämän opin osoitetaan silloin olleen luonnon suurimpien totuuk-
sien edelläkävijä. Sillä välin niitä kaikkia kutsutaan nimellä Mitla, ”surun paikka” ja
”(häpäistyn) kuolleen asuinsija”.

[z281][b284]

LUKU 32

MYSTEERIEN JÄLJET

The Royal Masonic Cyclopaediassa, art. ”Sun”, sanotaan:

Kaikkina aikoina Aurinko on ehdottomasti esittänyt tärkeää osaa symbolina ja varsinkin vapaamuurariudessa. W.M. kuvaa nousevaa Aurinkoa, J.W. puoli-
päivän Aurinkoa ja S.W. laskevaa Aurinkoa. Druidien rituaaleissa päädruidi
esitti Aurinkoa ja häntä auttoi kaksi muuta virkailijaa, toisen edustaessa Kuuta
lännessä ja toisen Aurinkoa etelässä puolipäiväpiirissä. On aivan tarpeetonta
ryhtyä pitempiin pohdiskeluihin tämän symbolin johdosta.

Se on sitäkin tarpeettomampaa, kun J. M. Ragon on pohtinut sitä hyvin perus-
teellisesti, kuten lukija voi todeta luvun 29 lopusta, jossa osaa Ragonin selityksistä
on lainattu. Vapaamuurarius sai rituaalinsa idästä, kuten olemme sanoneet. Jos on
totta, mitä sanotaan nykyajan ruusuristiläisistä, että ”heillä on tietoa kaaoksesta,
vaikkei se ehkä ole toivomisen arvoinen saalis”, huomautus on sitäkin todempi,
kun se kohdistetaan vapaamuurariuden kaikkiin muihin haaroihin, koska niiden
jäsenten tieto symboliensa täydellisestä merkityksestä on olematon. Irlannin ”pyö-
reiden tornien” suhteen on turvaututtava lukuisiin toinen toistaan epätodennäköi-
sempiin olettamuksiin. Yksi seikka riittänee kuitenkin osoittamaan vapaamuurarien
tietämättömyyden. Nimittäin *The Royal Masonic Cyclopaedia* -teoksen mukaan
ajatus, että ne ovat yhteydessä vapaamuurarivihkimyksiin, voidaan heti heittää
mielestä arvottomana tietona. ”Tornit”, joita on kaikkialla Itä-Aasiassa, olivat yh-
teydessä mysteerivihkimyksiin, nimittäin Vishvakarman- ja Vikartana-rituaaleihin.

¹ *Five Years of Theosophy*, 1885, s. 340. Vrt. B. C. W., Vol. V, s. 222.

Vihkimyskandidaatit sijoitettiin niihin kolmeksi päiväksi ja kolmeksi yöksi siellä, missä ei ollut lähellä temppeleitä maanalaisine kryptoineen.

Näitä pyöreitä torneja ei rakennettu mihinkään muihin tarkoituksiin. Vaikka kristillinen papisto häpäisi kaikki tuollaiset pakanallista alkuperää olevat tornit ja on siten liannut omankin pesänsä, ne ovat yhä muinaisen viisauden eläviä muistomerkkejä, joita on mahdoton hävittää. Tässä meidän objektiivisessa ja pettävässä maailmassamme ei ole mitään, mitä ei voitaisi panna palvelemaan kahta tarkoitusta – hyvää ja pahaa. Myöhempinä aikoina *vasekman* polun vihityt ja antropomorfistit ottivat käyttöönsä useimmat noista arvokkaista raunioista, jotka olivat silloin äänettömiä ja ensimmäisten viisaiden asukkaidensa hylkäämiä, ja muuttivat ne todella fallisiksi monumenteiksi. Mutta tämä oli harkittu, tahallinen ja väärä [z282] tulkinta niiden todellisesta tarkoituksesta, poiketen niiden aikaisemmasta käytöstä. Aurinngolla – vaikkakin se oli aina jopa rahvaalle $\mu\omicron\nu\omicron\varsigma$ οὐρανοῦ θεός, ”yksi ainoa kuningas ja jumala taivaassa”, ja Orfeuksen Εὐβουλή, ”hyvän päätöksen jumala” – oli kaikissa eksoteerisissa julkisissa uskonnoissa kaksinainen merkitys, jonka maalikut antropomorfoivat. Siten Aurinko oli Osiris-Tyfon, Ormuzd-Ahriman, Bel-Jupiter ja Baal, elämää ja kuolemaa antava valaiseva taivaankappale. Ja siten yhdestä ja samasta monoliitista, pilarista, pyramidista, tornista tai temppeleistä, joka alun perin rakennettiin ylistämään ensimmäistä periaatetta tai aspektia, on saattanut tulla ajan myötä epäjumalan temppeli, tai vielä pahempaa, raaka ja epähieno fallinen vertauskuva. Hindujen lingamilla on henkinen ja erittäin filosofinen merkitys, kun taas lähetyssaarnaajat näkevät siinä vain ”sopimattoman vertauskuvan”. Sillä on juuri se merkitys, joka on löydettävissä kaikista noista Raamatun baalimeista, khammanimeista ja bamoteista hakkaamattomasta kivistä olevine pilareineen, jotka on pystytetty Jehovan ylistykseksi. Mutta tämä ei muuta sitä tosiasiaa, että kreikkalaisten pureia, Sardinian nuraghit, Meksikon teocallit jne., olivat kaikki aluksi samanluonteisia kuin Irlannin ”pyöreät tornit”. Ne olivat pyhiä vihkimyspaikkoja.

Vuonna 1877 kirjoittaja lainaten eräiden pätevimpien oppineiden asiantuntevasta ja mielipiteistä uskalsi väittää, että sanojen *Khrestos* ja *Khristos* välillä oli suuri ero, jolla oli maallinen ja esoteerinen merkitys. Lisäksi, kun *Khristos* merkitsee ”elää” ja ”syntyä uuteen elämään”, *Khrestos* merkitsi ”vihkimys”-fraseologiassa sisäisen, alemman eli persoonallisen ihmisluonteen kuolemaa. Ja näin saadaan avain brahmalaiseen nimeen kahdesti syntynyt. Lopuksi,

...ellei ollut *kristittyjä*, oli *krestittyjä* kauan ennen kristinuskon aikaa, ja eseealaiset kuuluivat jälkimmäisiin.¹

Tästä huolimatta lisänimeä, joka olisi kyllin halveksiva luonnehtimaan kirjoittajaa, voitiin tuskin keksiä. Tekijä ei silloin eikä nytkään yrittäisi ollenkaan esittää noin vakavanlaatuista lausuntoa [z283] esittämättä sille niin monta oppinutta auktoriteettia kuin oli mahdollista saada kokoon. Niinpä seuraavalla sivulla sanottiin:

¹ *Hunnuton Isis*, teologia osa 1, 346. 1. Piet. 2:3, Jeesusta kutsutaan ”Herra Khrestokseksi” [kreikkalaisessa versiossa].

Lepsius osoittaa, että sana *nofre* merkitsee Khrestosta, ”hyvää”, ja että yksi Osiriksen nimityksistä, ”Onnofre” tulee kääntää ”Jumalan ilmennyt hyvyys”.¹ ”Kristuksen palvonta ei vielä näin varhaisena ajankohtana ollut yleismaailmallista”, selittää MacKenzie, ”millä tarkoitan, ettei kristolatriaakaan vielä ollut aloitettu, mutta *Khrestoksen* – hyvän prinssiin – palvontaa oli ennen sitä ollut monien vuosisatojen ajan, ja se jopa säilyi senkin jälkeen kun kristinusko oli omaksuttu yleisesti, kuten voidaan nähdä vielä olemassa olevista muistomerkeistä... Edelleen nähtävänä on eräässä kivitaulussa esikristillinen hautakirjoitus. (J. Spon: *Miscellaneous erudite antiquitate*, x, xviii, 2.) Ὑάκινθε Λάρισαίῳ Δημόσιε Ἦρωσ Χρηστέ Χαίρε, ja de Rossi (*Roma Sotterranea*, i, xxi) antaa meille toisen esimerkin katakombeista – ’Aelia Chreste, in Pace’ [Aelia Khrestoksen kanssa rauhassa].²

Tänä päivänä kirjoittaja voi lisätä kaikkiin noihin lausuntoihin vahvistuksen eräältä oppineelta tekijältä, joka vahvistaa aina esityksensä geometrisen todistuksen avulla. *The Source of Measures* -teoksessa on mitä merkillisin kohta huomautuksiin ja selityksiin. Teoksen tekijä ei ole luultavasti koskaan kuullut varhaisten arjalaisten ”mysteerijumala” Vishvakarmanista. Käsitellessään Khrestos ja Khristos-sanan välistä eroa hän lopettaa sanomalla, että

Oli kaksi Messiaasta: Toinen meni alas syvyyteen tämän maailman pelastuksen vuoksi. Tämä oli Aurinko, joka oli menettänyt *kultaiset säteensä* ja *kruunattu mustuneilla säteillä* (kuvaten tuota menetystä) kuin orjantappuroilla. Toinen oli voittoa Messias, joka *kohosi korkealle taivaan laelle* ja esitti *Juudan heimon Leijonaa*. Kummassakin tapauksessa hänellä oli risti; kerran nöyryytyksessä (eli parittelun poika), ja kerran kun hän piti sitä hallussaan luomisen lakina, hänen ollessaan Jehova.³

Ja tekijä esittää sitten ”tosiseikan”, että ”oli kaksi Messiaasta” jne., kuten edellä on sanottu. Ja tämä – jättäen Jeesuksen jumalallisen ja mystisen puolen kokonaan riippumattomaksi tästä hänen kuolevaisen elämänsä tapahtumasta – osoittaa Hänen [z284] olleen epäilyksettä vihitty egyptiläisiin mysteereihin, joissa kokelaalle esitettiin sama kuoleman ja henkisen ylösnousemuksen rituaali eli kärsivä *Khrestos* kokeessaan ja uusi syntymä uudestisyntymisen kautta – sillä tämä oli kaikkialla maailmassa omaksuttu rituaali.

”Syvyys”, johon itämainen vihitty sai laskeutua, oli, kuten aikaisemmin on esitetty, Pâtâla, yksi alemman maailman seitsemästä alueesta, jota hallitsi Vâsuki, suuri ”käärmejumala”. Tällä syvyydellä, Pâtâlalla, on idän symboliikassa täsmälleen sama moninainen merkitys, kuin mitä Ralston Skinner löytää heprean sanalle *shiac* tässä tapauksessa. Sillä se oli Skorpionin synonyymi – Pâtâlan syvyyksien

¹ Lepsius, Königsbuch, 11.

² *Hunnuton Isis*, teologia osa 1, 346, lainaten MacKenzien teosta *Royal Masonic Cyclopaedia*, s. 206–207.

³ *The Source of Measures*, s. 256.

ollessa ”uuden Auringon kirkkauden täyttämä” – ja sitä esitti ”uudelleen” autuuteen ”syntynyt”. Pâtâla oli ja on eräässä merkityksessä ”syvyys, hauta, kuolleiden paikka ja Haadeksen tai Sheolin ovi” – koska Intian osittain eksoteerisissa vihkimyksissä pyrkijän oli kuljettava hiehon kohdun kautta ennen etenemistään Pâtâlaan. Ei-mystisessä merkityksessään se on antipodit, maapallon vastakkaisella puolella asuvat ihmiset – sillä Intiassa kutsuttiin Amerikkaa Pâtâlaksi. Mutta sen symboliikka merkitsi kaikkea tätä ja paljon enemmän. Yksin se seikka, että Vasuki, Pâtâlan hallitseva jumaluus esitetään hindulaisessa pantheonissa suurena nâgana (käärmeenä) – jota jumalat ja asurat käyttivät köytenä Mandara-vuoren ympärillä, valtameren kirnuamisessa Amritaksi, kuolemattomuuden vedeksi –, yhdistää hänet suoraan vihkimykseen.

Sillä hän on myös Shesha-nâga toimien Vishnun leposijana ja kannattaen seitsemää maailmaa. Ja hän on myös Ananta, ”loputon” ja ikuisuuden symboli – tästä johtuu ”salaisen viisauden jumala”, jonka kirkko on alentanut viettelevän käärmeen, saatanan osaan. Se, mitä nyt sanotaan, osoittautuu ehkä oikeaksi jopa tulkittaessa eksoteerisesti sekä hindujen että buddhalaisten temppelien erilaisten jumalien ja viisaiden ominaisuuksia. Kaksi esimerkkiä riittänee osoittamaan, miten vähäisessä määrin parhaat ja oppineimmat orientalistimme pystyvät käsittelemään oikein itäisten kansojen symboliikkaa, samalla pysyen tietämättöminä vastaavista kohdistista, jotka ovat löydettävissä vain okkultismista ja salaisesta opista.

1) Oppinut orientalisti ja Tiibetin matkaaja, professori Emil Schlagintweit mainitsee eräässä Tiibetiä käsittelevässä teoksessaan seuraavan kansallisen legendan:

[z285] Nâgârjuna [”mytologinen” henkilö ”ilman todellista olemassaoloa”, oppinut saksalainen ajattelee] sai Paramârtha-kirjan, tai muiden mukaan *Avatamsaka*-kirjan, nâgoilta, tarunomaisilta käärmeen tapaisilta olennoilta, jotka ovat asettuneet erääseen paikkaan ihmistä korkeampien olentojen keskuudessa ja joita pidetään Buddhan lain suojelijoina. Näille henkisille olennoille Shâkyamunin sanotaan opettaneen filosofisemman uskonnollisen järjestelmän kuin ihmisille, jotka eivät olleet riittävän kehittyneitä ymmärtääkseen sitä hänen esiintymisensä aikoihin.¹

Ihmiset eivät ole nytkään riittävän kehittyneitä siihen. Sillä ”filosofisempi uskonnollinen järjestelmä” on salainen oppi, itämainen, okkultinen filosofia, joka on kaikkien tieteiden kulmakivi ja jonka epäviisaat rakentajat torjuvat yhä tänäkin päivänä ja nyt voimakkaammin kuin koskaan aikaisemmin, koska aikamme ihmisillä on niin korkea käsitys itsestään. Allegoria tarkoittaa yksinkertaisesti, että Nâgârjuna, jonka ”käärmeet” – adeptit, ”viisaat” – olivat vihkineet ja jonka bramiinit – jotka pelkäsivät, että heidän mysteerejään ja papillisia oppejaan levitetäisiin (todellinen syy, miksi he vihasivat buddhalaisuutta) – olivat ajaneet pois Intiasta, meni Kiinaan ja Tiibetiin, missä hän vihki monia Gautama Buddhan opettamiin salaisiin mysteeritotuuksiin.

2) Nâradan – suuri rishi ja joidenkin *Rigvedan* hymnien tekijä, joka ruumiillistui

¹ *Buddhism in Tibet*, s. 31. [Paramârtha tarkoittaa prajña-paramita-suutroja.]

uudelleen myöhemmin Krishnan aikana – salaista symboliikkaa ei ole koskaan ymmärretty. Okkultisten tieteiden yhteydessä Nārada, Brahmân poika, on kuitenkin eräs huomattavimpia henkilöitä. Ensimmäisessä inkarnaatiossaan hän on suoraan yhteydessä ”rakentajiin” – tästä syystä kristillisen kirkon seitsemään ”johtajaan”, jotka ”autoivat jumalaa luomistyössä”. Orientalistimme, jotka viittaavat vain siihen, mitä hänen väitetään sanoneen Pâtâlasta, nimittäin, ”että se on seksuaalisten ja aistillisten ilojen paikka”, tuskin panivat merkille tätä suurta personoitumaa. He kuvittelivat, että tuo paikka on hauska, ja esittivät ajatuksen, että Nārada epäilemättä ”löysi ihanan paikan”. Tämä lause osoittaa kuitenkin yksinkertaisesti, että hän oli vihitty, suoraan yhteydessä mysteereihin ja kulki, kuten kaikkien muiden kokelaiden ennen häntä ja hänen jälkeensä oli kuljettava, ”syvyydessä orjantappuroiden keskellä” [z286] ”uhri-Khrestoksen tilassa”, kärsivänä uhrina, joka on pantu laskeutumaan sinne – todellinen mysteeri!

Nārada on yksi seitsemästä rishistä, Brahman ”järkisyntyisestä pojasta”. Sen tosiasian, että hän oli inkarnaationsa aikana korkea vihitty – hänen kuten Orfeuksenkin ollessa mysteerien perustaja – vahvistaa ja osoittaa selvästi historia. *Mahābhārata* esittää, että koska Nārada pitääkseen siveyslupauksensa oli estänyt koko maailman kansoittamiseksi laaditun suunnitelman, Daksha kirosi hänet, ja hänet tuomittiin syntymään vielä kerran.

Kun hän eli uudelleen Krishnan aikana, häntä syytettiin siitä, että hän kutsui isäänsä Brahmää ”vääräksi opettajaksi”, koska viimeksi mainittu neuvoi häntä menemään naimisiin ja hän kieltäytyi tekemästä niin. Tämä osoittaa hänen olleen vihitty, joka oli ortodoksista palvontaa ja uskontoa vastaan. On merkittävä tavata tämä rishi ja johtaja ”rakentajien” ja ”taivaallisen sotajoukon” keskuudessa tuon saman ”sotajoukon” kristillisen ”johtajan” – arkkienkeli Mikaelin – prototyypinä. Kumminkin ovat miespuolisia ”neitsyitä” ja kumminkin ovat vastaavien ”sotajoukkojensa” keskuudessa ainoat, jotka kieltäytyivät luomasta. Nāradan sanotaan saaneen Hari-ashvat, Dakshan 5000 poikaa, jotka tämä synnytti Maan kansoittamiseksi, luopumaan jälkeläisten synnyttämisestä. Siitä lähtien Hari-ashvat ovat ”hajaantuneet kaikkialle eivätkä ole koskaan palanneet”. Vihityt ovat ehkä näiden Hari-ashvojen ruumiillistumia.

Seitsemäntenä päivänä, kolmantena viimeisestä kokeestaan, kokelas nousi, uudestisyntynyt ihminen, joka läpikäytyään toisen henkisen syntymänsä lähetti takaisin Maan päälle loistavan ja voittoisan kuoleman valloittajan, hierofantin.

Itämainen vasta-alkaja Khrestos-tilassaan voidaan nähdä eräässä tietystä piirroksessa E. Moorin *Hindu Pantheonissa*, jonka tekijä sekoitti ristiinnaulitun Aurin gon eli Vishnun erään toisen muodon, Vithobân, Krishnaan ja kutsuu sitä ”avaruuteen ristiinnaulituksi Krishnaksi”. Piirros esitetään myös tohtori Lundyn *Monumental Christianityssa*, johon teokseen kunnianarvoisa tekijä on koonnut niin monia todisteita kuin hänen raskaaseen nidokseensa saatettiin ottaa ”kristillisistä symboleista ennen kristinuskoa”, kuten hän ilmaisee sen. Niinpä hän esittää meille Krishnan ja Apollon hyvinä paimenina. Krishnalla on ristinmuotoinen simpukka ja chakra ja hän on ”ristiinnaulittuna avaruuteen”, kuten hän kutsuu sitä. Tästä olennosta voidaan todella sanoa, kuten tekijä itse sen esittää:

[z287] ...uskon tämän kuvan olevan vanhempi kuin kristinusko... Se näyttää kristilliseltä krusifiksilta monessa suhteessa... Piirros, asento, naulamerkit käsissä ja jaloissa osoittavat kristillistä alkuperää, samalla kun parthialainen seitsemäkärkinen kruunu, puun ja tavallisen päällekirjoituksen puuttuminen ja sädekehän säteet yläpuolella viittaavat nähtävästi johonkin muuhun kuin kristilliseen alkuperään. Voiko se olla hindulaisen mytologian ihmishahmo tai pappi ja uhri molemmat yhdessä, joka tarjosi itsensä uhrina ennen kuin maailmat olivat?¹

Varmasti on niin.

Voiko se olla Platonin Toinen Jumala, joka ilmeni universumissa ristin muodossa? Vai oliko kyseessä hänen jumalallinen ihmisensä, jota ruoskittaisiin ja kiusattaisiin, joka sidottaisiin, jolta poltettaisiin silmät puhki ja joka lopuksi *ristinnaulittaisiin*?

Se on kaikkea sitä ja paljon enemmän. Muinaisaikainen uskonnollinen filosofia oli yleismaailmallinen ja sen mysteerit ovat yhtä vanhoja kuin ihminen. Se on personoidun Auringon – astronomisesti puhdistuneen – ikuinen symboli, mystisessä merkityksessään uudestisyntynyt, ja sitä symboloivat kaikki vihityt synnittömän ihmiskunnan muistoksi, kun kaikki olivat ”jumalan poikia”. Nyt ihmiskunnasta on todella tullut ”paholaisen poika”. Vähentääkö tämä yhtään Kristuksen arvoa ihanteena tai Jeesuksen arvoa jumalallisena ihmisenä? Ei lainkaan. Päinvastoin, asetettuna yksin, kirkastettuna kaikkien muiden ”jumalan poikien” yläpuolelle hän voi vain lietsoa pahoja tunteita kaikissa niissä monimiljoonaisissa kansoissa, jotka eivät usko kristilliseen järjestelmään, herättäen heissä vihaa ja johtaen hirveisiin sotiin ja erimielisyyksiin. Jos toisaalta asetamme hänet ”jumalan poikien” ja jumalallisen valon poikien pitkään sarjaan, jokaiselle voidaan silloin jättää valittavaksi monista käsitteistä se, jonka hän tahtoo jumalaksi, jolta pyytää apua ja jota palvoa maan päällä kuin myös taivaissa.

Monet niistä joita kutsuttiin vapahtajiksi, olivat ”hyviä paimenia”, kuten oli Krishna, ja kaikkien heidän sanotaan ”murskanneen käärmeen pään” – toisin sanoen voittaneen aistillisen puolensa ja taitaneen jumalallista ja okkulttista viisautta. Apollo tappoi python-käärmeen, seikka joka vapauttaa hänet syytökseltä, että hän itse olisi ollut suuri lohikäärme, Saatana. [z288] Krishna surmasi Kālīyanâgä-käärmeen, mustan käärmeen. Skandinavialainen Thor ruhjoi symbolisen matelijan pään ristinmuotoisella nuijallaan.

Egyptissä kaikki tärkeät kaupungit erotettiin kalmistostaan pyhällä järvellä. Samanlainen tuomioseremonia, kuten kuvataan *Kuolleiden kirjassa* – ”tuossa arvokkaassa ja salaperäisessä kirjassa” (Bunsen) – joka tapahtui henkimaailmassa, tapahtui maan päällä muumion hautaamisen aikana. Neljäkymmentäkaksi tuomaria eli assessoria kokoontui rannalle ja tuomitsi ruumiista poistuneen ”sielun” sen tekojen mukaan, jotka se oli tehnyt ruumiillistuneena. Sen jälkeen papit palasivat pyhälle

¹ John P. Lundy, *Monumental Christianity* eli *Art and Symbolism of the Primitive Church...*, New York, J. W. Bouton, 1876, s. 173.

alueelle ja opastivat noviiseja sielun todennäköisen kohtalon ja juhlallisen näytelmän johdosta, joka sen jälkeen tapahtui näkymättömässä maailmassa, jonne sielu oli rientänyt. *Al-om-jah* – korkein egyptiläinen hierofantti painoi voimakkaasti noviisin mieleen hengen kuolemattomuuden. *Crata Repoassa*¹ – Egyptin papillisissa mysteereissä – seuraava kuvataan neljänä seitsemästä vihkimysasteesta.

Alustavan kokeen jälkeen Thebassa, jossa kokelaan oli läpikäytävä monia kokeita, joita kutsuttiin kahdeksitoista kidutukseksi, häntä vaadittiin, jotta hän selviytyisi voittajana, hallitsemaan himonsa ja olemaan koskaan kadottamatta hetkeksikään ideaa sisäisestä jumalastaan eli seitsemänneistä periaateista. Puhdistumattoman sielun vaellusta kuvaavana hänen oli laskeuduttava useita askelmia ja vaeltettava pimeässä luolassa monine ovineen, jotka kaikki olivat lukossa. Selvittyään kaikesta hän vastaanotti Pastoforos-asteen, jonka jälkeen hänestä tuli toisessa ja kolmannessa asteessa Neokoris ja Melaneforos. Vietynä valtavan suureen maanalaiseen huoneeseen, jossa oli paljon nähtävänä olevia muumioita, hänet asetettiin lähelle ruumisarkkua, jossa oli Osiriksen runneltu ruumis. Tätä hallia kutsuttiin ”kuoleman porteiksi”, mistä johtuu *Jobin kirjan* jae:

Nousivatko eteesi tuonelan portit,
saitko nähdä kuoleman varjon ovet? [Job 38:17]

Näin kysyy ”Herra”, hierofantti, Al-om-jah, [z289] Jobin vihkiä, ja viittaa tähän kolmanteen vihkimysasteeseen. Sillä *Jobin kirja* on erinomainen vihkimysruno.

Kun vasta-alkaja oli voittanut nämä pelottavat kokeet, hänet saatettiin ”henkien halliin” niiden tuomittavaksi. Niiden sääntöjen mukaan, joita hänelle opetettiin, häntä vaadittiin:

Olemaan koskaan haluamatta kostoja; olemaan aina valmis auttamaan veljeä vaarassa, jopa oman henkensä uhalla; hautaamaan kaikki kuolleet ruumiit; kunnioittamaan vanhempiaan ennen kaikkea; pitämään arvossa vanhaa ikää ja suojelemaan itseään heikompia; ja lopuksi pitämään aina mielessään kuoleman hetki ja ylösnousemisen hetki uudessa ja kuolemattomassa ruumiissa.²

Puhtautta ja siveyttä suosittiin kovasti, ja avioriksesta uhattiin kuolemalla. Näin egyptiläisestä kokelaasta tehtiin Kistoforos. Tässä asteessa hänelle ilmoitettiin mysteerinimi IAO.

Verratkoon lukija edellä esitettyjä suurenmoisia ohjeita Buddhan ohjeisiin ja intialaisille askeeteille tarkoitettuihin ”Elämän säännön” jaloihin käskyihin, niin hän ymmärtää salaisen opin yhteyden kaikkialla.

Seksuaalisten elementtien olemassaoloa monissa uskonnollisissa symboleissa on mahdoton kieltää, mutta tässä seikassa ei ole vähintäkään sijaa arvostelulle, kun

¹ *Crata Repoa oder Weinweihungen in der alten geheimen Gesellschaft der Egyptischen Priester*, Berlin, 1778, s. 17–31.

² H. Malhandreni, *Ritual of Initiations*, s. 105; Venetsia, 1657.

tulee yleisesti tunnetuksi, ettei minkään maan uskonnollisissa traditioissa ihminen syntynyt ensimmäisessä ”inhimillisessä” rodussa isästä ja äidistä. Loistavista ”Brahmân järkisyntyisistä pojista”, risheistä, ja adam kadmonista emanaatioineen, sefiroista, ”ilman vanhempia oleviin”, upapâdukaan eli dhyâni-buddhoihin, joista ilmaantuivat bodhisattvat ja mânushi-buddhat, varhaiset vihityt – ihmiset –, ensimmäistä ihmisrotua pidettiin jokaisen kansan keskuudessa syntyneenä ilman isää ja äitiä. Ihminen, ”Mânushi-buddha”, Manu, ”Enos”, Setin poika eli ”ihmisen poika”, kuten häntä kutsutaan – on syntynyt nykyisellä tavalla väistämättömän, luonnollisen kehityslain seurauksena. Ihmiskunnan – sen saavutettua viimeisen rajan ja tuon käännekohdan, missä sen henkisyuden oli väistyttävä pelkän fyysisen rakentumisen tieltä – oli ”vajottava aineeseen” [z290] ja synnyttämiseen. Mutta ihmisen evoluutio ja involuutio ovat jaksollisia. Hän lopettaa kuten hän aloitti. Tietysti jopa kosmoksen korkein symboliikka, jossa kosmos sai alkunsa avaruuden kohdussa kun jumalallinen yksikkö oli astunut siihen ja hedelmöittänyt sen pyhällä mahtikäskyllään, tuo epäilemättä karkean materialistisiin mieliimme aineellisuuden.

Näin ei ollut alkuperäisen ihmiskunnan keskuudessa. Mysteerien vihkimysrituaali uhrautuvasta uhrista, joka kuolee henkisen kuoleman pelastaakseen maailman tuholta – todellisuudessa autioitumiselta –, vakiinnutettiin neljännen Rodun aikana erään tapauksen muistona, josta tapauksesta on nyt tullut fysiologisessa mielessä mysteerien mysteeri maailmankysymysten joukkoon. Juutalaisissa kirjoituksissa Kain ja naispuolinen Abel uhrautuvat ja ovat uhraava pari. Kumpikin uhraa itsensä (Aadamin ja Eevan eli kahtalaisen Jehovan sijaisena) ja vuodattaa ”eron ja yhtymisen” verensä ihmiskunnan puolesta ja sen pelastamiseksi aloittamalla uuden fysiologisen rodun.

Kuten jo mainittiin, vielä myöhemmin, kun kokelaan syntyäkseen vielä kerran uudelleen kadotettuun henkiseen tilaansa oli mentävä rituaalihakella tapetun *neitseellisen* hiehon¹ sisälmyksen (kohdun) kautta, kyseessä oli jälleen mysteeri ja suuri mysteeri. Se näet viittasi syntymän prosessiin tai paremminkin ihmisen ensimmäiseen tulemiseen tänne maailmaan Vâchin kautta – Vâchin tarkoittaessa ”soinnukasta lehmää, joka lypsää ravintoa ja vettä”, ja naispuolista logosta. Se viittasi myös samaan ”jumalallisen hermafrodiitin” – kolmannen kantarodun – uhrautumiseen, ihmiskunnan muuttumiseen todella fyysisiksi ihmisiksi sen menetettyä henkisen voimansa. Kun ihmiset olivat maistaneet hyvän hedelmän mukana pahan hedelmää ja tätä seurasi heidän henkisyytensä asteittainen surkastuminen ja heidän aineellistuneisuutensa voimistuminen, heidät tuomittiin syntymään siitä lähtien nykyisellä tavalla. Tämä on hermafrodiitin mysteeri, jota muinaiset kansat pitivät salassa ja verhottuna. Ei ihmisten moraalisuuden puolen puuttuminen eikä heidän voimakas aistillisuutensa saanut heitä ajattelemaan jumaluuksiaan kaksinaisesta näkökulmasta, vaan pikemminkin syynä olivat heidän tietonsa mysteereistä ja [z291] alkuperäisen luonnon tapahtumasarjoista. He tunsivat fysiologiaa paremmin kuin me nykyisin.

¹ Arjalaiset korvasivat elävän lehmän kullasta, hopeasta tai muusta metallista tehdyillä, ja rituaalia noudatetaan tänäkin päivänä, kun joku haluaa tulla bramiiniksi, kahdesti syntyneeksi Intiassa.

Juuri tässä on avain vanhaan symboliikkaan, eri kansojen ajattelun todelliseen keskukseen ja kummallisiin, melkein jokaista jumalaa ja jumalataria esittäviin kahta sukupuolta oleviin kuviin sekä pakanallisissa että yksijumalaisissa temppeleissä.

Sir Willian Drummond sanoo *The Oedipus Judaicus* -teoksessa:

Tieteen totuudet olivat pappien salaisuus [koska uskonnot perustuivat näihin totuuksiin].

Mutta miksi lähetyssaarnaajien piti niin voimallisesti moitiskella vaishnavoja ja Krishnan palvojia heidän symboliensä niin kutsutun törkeän säädettömän merkityksen vuoksi, koska on ilman pienintäkään epäilystä selvää ja sen osoittavat mitä puolueettomimmat kirjoittajat, että Khrestokseen kuilussa – merkitseepä kuilu siten hautaa tai helvettiä – liittyy samoin seksuaalinen elementti aivan symbolin synnystä alkaen.

Tätä tosiasiaa ei enää tänä päivänä kielletä. Keskiajan ”ruusuristi”-veljet olivat yhtä hyviä kristittyjä kuin muutkin Euroopassa. Kuitenkin heidän kaikki rituaalinsa pohjasivat symboleihin, joiden merkitys oli mitä suurimmassa määrin fallinen ja seksuaalinen. Heidän elämäkertansa kirjoittaja Hargrace Jennings, joka on paras nykyisistä ruusuristiläisyyden asiantuntijoista, puhuessaan tästä mystisestä veljekkunnasta kuvaa kuinka

Golgatan kidutukset ja uhri, ristin kärsimys, olivat heidän [Rose-Croix'n] loistavassa, siunatussa magiassaan ja voitossaan vastalause ja vetoamus.

Vastalause – kenen taholta? Vastaus on: ristiinnaulitun ruusun, kaikista seksuaalisista symboleista suurimman ja paljaimman – yonin ja lingamin, ”uhrin” ja ”murhaajan”, luonnon naisellisen ja miehisen prinssiin vastalause. Avatkaa tuon tekijän viimeinen teos, *Phallicism*, niin näette miten hehkuvin sanoin hän kuvaa sen seksuaalista symboliikkaa, mikä on pyhin kristityille:

[z292] Virtaava veri valui kruunusta eli terävästä otsarivasta, joka oli helvetin orjantappuroista. Ruusu on feminiini. Orjantappurat suojelevat sen säteileviä karmiininpunaisia terälehtiä. Ruusu on kukista kaunein. Ruusu on Jumalan puutarhan kuningatar (Maria, neitsyt). Ei yksin ruusu ole maaginen ajatus eli totuus, vaan ”ristiinnaulittu ruusu” eli ”marttyyrikuoleman kärsinyt ruusu” (*Ilmestyskirjan* suuren mystisen vertauskuvan mukaan), joka on talismaani, malli, kaikkien ”viisauden poikien” eli todellisten ruusuristiläisten palvonnan kohde.¹

Eivät ehkä kaikkien ”viisauden poikien”, eivät kenties edes todellisten ruusuristiläisten. Sillä viimeksi mainitut eivät koskaan esittäisi luonnon suurinta ja jalointa symbolia niin kuvottavassa reliefissä niin puhtaasti aistillisessa ja maallisessa, sanomattakaan eläimellisessä valossa. Ruusuristiläisille ”ruusu” symboloi luontoa, aina hedelmällistä ja neitseellistä maata eli Isistä, ihmisen äitiä ja ravitsijaa, jota egyptiläiset vihityt pitivät naisellisena ja kuvasivat neitseellisenä naisena. Kuten kaikki muutkin luonnon ja Maan personoitumat, hän on Osiriksen sisar ja vaimo,

¹ *Main. teos*, s. 141.

koska nämä kaksi henkilöä vastaavat Maan personoitua symbolia, sekä Maan että Auringon ollessa saman mystisen isän jälkeläisiä, koska Maan hedelmöittää Aurinko – varhaisimman mystiikan mukaan jumalallinen sisäänpuhallus. Mystisen luonnon puhdas ihanne ilmeni ”maailman neitsyissä” ja ”taivaallisissa neitsyissä” ja myöhemmin sitä personoi inhimillinen neitsyt, Maria, Vapahtajan äiti, *Salvator Mundi*, jonka kristillinen maailma on sittemmin valinnut. Teologia sovitti näet juutalaisen neitsyen tyyppin muinaisaikaiseen symboliikkaan,¹ eikä pakanallista symbolia, [z293] joka muovailtiin uutta tapausta varten.

Tiedämme Herodotoksen välityksellä, että Orfeus toi mysteerit Intiasta. Orfeus oli paljon aikaisempi sankari kuin Homeros ja Hesiodos. Hänestä tiedetään todella vähän ja aivan viime aikoihin asti orfinen kirjallisuus ja jopa argonautit luettiin Onomakritoksen ansioksi, joka oli Pisistratoksen, Solonin ja Pythagoraan aikalainen, ja hänelle uskottiin niiden kokoaminen nykyiseen muotoonsa kuudennen vuosisadan loppupuolella eaa. eli 800 vuotta Orfeuksen ajan jälkeen. Mutta meille kerrotaan, että Pausaniaksen aikoihin oli papillinen perhe, joka, samoin kuin braamiinit *vedakirjoineen*, oli velvollinen opettelemaan ulkoa kaikki orfiset hymnit, ja että ne jätettiin siten perinnöksi yhdeltä sukupolvelta toiselle. Sijoittamalla Orfeuksen niin kauas menneisyyteen kuin 1200 eaa. virallinen tiede – joka valitsee huolellisesti kuhunkin kronologiaansa mahdollisimman myöhäisen ajanjakson – myöntää, että mysteerit eli toisin sanoen dramatisoitu okkultismi kuuluu vielä varhaisempaan aikaan kuin kaldealaiset ja egyptiläiset.

Seuraavaksi voidaan kuvata mysteerien luhistumista Euroopassa.

[z294][b294]

LUKU 33

EUROOPAN VIIMEISET MYSTEERIT

Kuten suuri Hermes ennusti dialogissaan Asklepioksen kanssa, oli todella tullut aika, jolloin jumalattomat ulkomaalaiset syyttivät Egyptiä hirviöiden palvonnasta. Vain sen monumentteihin kaiverretut kirjaimet säilyivät – arvoitukset, joita on

¹ Ragonin *Orthodoxie MaHonniq* -teoksesta, s. 105, alaviite, löydämme seuraavan esityksen – joka on luultavasti lainattu arabialaiselta Albumazarilta:

”Tietäjän ja kaldealaisten neitsyt. Kaldealaisen piirin [pallon] taivaissa oli vastasyntynyt lapsi nimeltään *Kristus* ja *Jeesus*. Se oli asetettu taivaallisen neitsyen käsivarsille. Tälle neitsyelle aleksandrialainen kirjastonhoitaja Eratosthenes, syntynyt 276 vuotta ennen ajanlaskuamme, antoi nimen Isis, Horuksen äiti.” Juuri tämän Kircher esittää (*Oedipus Aegypti-cuksessa*, II, 203) lainaten Albumazaria: ”Neitsyen [tähtikuvion] ensimmäisessä kymmenyksessä nousee neito nimeltään Aderenosa [Ardhanâr?], ts. puhdas, tahraton neitsyt... ja hän istuu kirjaillulla valtaistuimella, imettään poikaa... nimeltään Iesus... joka merkitsee Issaa ja jota kreikaksi myös Kristukseksi kutsutaan.” (Ks. *Hunnuton Isis*, Teologia osa 2, 95.)

jälkimaailman mahdoton ymmärtää. Sen pyhistä kirjureista ja hierofanteista tuli maan päällä vaeltajia. Ne, jotka jäivät Egyptiin, huomasivat olevansa pakotetut pyhien mysteerien häpäisemisen pelosta etsimään turvapaikkaa autiomaista ja vuorilta, perustamaan salaisia seuroja ja veljeskuntia – sellaisia kuin essealaiset. Ne, jotka olivat kulkeneet valtamerien yli Intiaan ja jopa (nykyään niin kutsuttuun) uuteen maailmaan, sitoutuivat juhlallisesti vanhojen olemaan vaiti ja säilyttämään salassa pyhät tietonsa ja tieteensä. Siten ne piilotettiin syvemmälle kuin koskaan pois ihmisten silmistä. Keski-Aasiassa ja Intian pohjoisilla rajamailla Aristoteleen oppilaan voittoisa miekka pyyhkäisi pois valloitustieltään jokaisen jäljen aikoinaan puhtaasta uskonnosta, ja sen adeptit vetäytyivät tuolta tieltä yhä syvemmälle maapallon mitä salaisimpiin paikkoihin. ***-jakson ollessa lopussaan mysteerien katoamisen ensimmäinen hetki löi rotujen kellossa makedonialaisen valloittajan myötäväikutuksella. Sen viimeisen hetken ensimmäiset lyönnit kuuluivat vuonna 47 eaa. Alesia,¹ tuo Gallian kuuluisa kaupunki, kelttien Theba, joka oli kovin tunnettu muinaisista vihkimysmenoistaan ja mysteereistään, oli, kuten J. M. Ragon niin hyvin kuvaa:

Druidien uskonnon ja vapaan Gallian muinainen keskus sekä vihkimyksen hautakammio.²

Ensimmäisellä vuosisadalla ennen ajanlaskuamme oli koittanut suurten mysteerien viimeinen ja lopullinen hetki. Historia osoittaa, kuinka keski-Gallian asukkaat nousivat kapinaan Rooman kahleita vastaan. Maa oli Caesarin vallanalainen, ja kapina kukistettiin. Seurauksena oli [z295] Alesian (eli Alisan) varuskunnan ja kaikkien sen asukkaiden verilöyly, mukaan lukien druidit, kollegiopapit ja kokelaat. Tämän jälkeen koko kaupunki ryöstettiin ja hävitettiin maan tasalle.

Bibracte, joka on yhtä suuri ja kuuluisa kaupunki lähellä Alesiaa, tuhoutui muutamia vuotta myöhemmin. J. M. Ragon kuvaa sen loppua seuraavasti:

Bibracte oli tieteiden äiti, [Euroopan] varhaisten kansojen sielu, kaupunki, joka oli myös kuuluisa pyhästä druidiopistostaan, sivistyksestään, kouluistaan, joissa 40 000 opiskelijalle opetettiin filosofiaa, kirjallisuutta, kielioppia, oikeustiedettä, lääketiedettä, astrologiaa, okkulttisia tieteitä, arkkitehtuuria jne. Theban, Memfiksen, Ateenan ja Rooman tapaan siellä oli valtavan suurten kuvapatsaiden ympäröimä, 100 000 katsojan amfiteatteri gladiaattoreita varten ja kaptoli sekä Januksen, Pluton, Proserpinan, Jupiterin, Apollon, Minervan, Kybelen, Venuksen ja Anubiksen temppelit. Noiden upeiden rakennusten keskellä oli naumakhia suunnattoman suurine altaineen, uskomaton rakennelma, jättiläismäinen kokonaisuus, jossa ajelehti veneitä ja kaleereja ja joka oli omistettu meritaitelunäytännöille. Sitten *Campus Martius* (Marskenttä), vesijohto, lähteet sekä yleiset kylpylät ja lopuksi linnoitukset ja muurit, joiden rakentaminen alkoi

¹ Nykyään sen nimi on St. Reine (Côte d'Or) ja se sijaitsee Ose- ja Oserain-jokien varrella. Sen kukistaminen on historiallinen tosiasia kelttiläis-gallialaisessa historiassa.

² *Orthodoxie MaHonnique*, s. 22.

sankariajalla.¹

Sellainen oli Gallian viimeinen kaupunki, jonka mukana Eurooppa kadotti salaisuudet suurten mysteerien, luonnon mysteerien, vihkimyksistä ja unohtamistaan okkulttisista totuuksista. Sama Caesar poltti ja hävitti Aleksandrian kuuluisan kirjaston käärot ja käsikirjoitukset,² mutta samalla kun historia paheksuu arabialaista kenraali Amrua, joka antoi viimeisen sipaisun vandalismille, johon tuo suuri valloittaja oli syypää, sillä ei ole sanaakaan sanottavanaan viimeksi mainitulle tämän hävitettyä lähes saman määrän arvokkaita käärojä Alesiassa, ei myöskään Bibracten hävittäjälle. Samalla kun Sacrovir – gallialaisten päällikkö, joka nousi kapinaan Rooman hirmuvaltaa vastaan Tiberiuksen aikana ja jonka Silius voitti perin pohjin v. 21 jKr. – salaliittolaisineen poltti itsensä kuoliaaksi polttoroviolla kaupungin porttien edessä, kuten Ragon kertoo, kaupunki ryöstettiin ja hävitettiin, ja tuli tuhoisi kaikki sen okkulttisia [z296] tieteitä koskevat kirjalliset aarteet. Kerran majesteeillisesta kaupungista, Bibractesta, on nyt tullut Autun, Ragon selittää.

Loistavasta menneisyydestä on vielä jäljellä muutama monumentti, kuten Januksen ja Kybelen temppelit.

Ragon jatkaa:

Kaksi tuhatta vuotta ennen Kristusta perustettu Arles hävitettiin vuonna 270. Tämä gallialainen keskus, jonka Konstantinus pani uudelleen kuntoon 40 vuotta myöhemmin, on säilyttänyt tähän päivään asti joitakin jäännöksiä muinaisesta loistostaan; amfiteatterin, kapitolin, obeliskin, joka on 17 metriä korkea graniittinen kivilohkare, riemukaaren, katakombit jne. Ja niin päättyi kelttiläis-gallialainen sivistys. Caesar Rooman arvoisena barbaarina oli jo saanut päätökseen muinaisten mysteerien hävittämisen tuhoamalla temppelit ja niiden vihkimyslaitokset ja surmaamalla kaikki vihityt ja druidit. Rooma jäi jäljelle, mutta sillä ei koskaan ollut muuta kuin *pienemmät mysteerit*, varjoja salaisista tieteistä. Suuri vihkimys oli sammunut.³

¹ *Main. teos*, s. 22–23.

² Kristillinen roskaväki suoritti vuonna 389 jaa. hävitystyön loppuun. Useimmat arvokkaat teokset pelastettiin okkultismin opiskelijoille, mutta maailma on kadottanut ne.

³ *Main. teos*, s. 23. J. M. Ragon, belgialainen syntyjään ja vapaamuurari, tiesi okkultismista enemmän kuin kukaan muu ei-vihitty kirjoittaja. Hän opiskeli muinaisia mysteerejä 50 vuotta missä tahansa hän saattoi löytää selostuksia niistä. Vuonna 1805 hän perusti Pariisiin *Les Trinosophes* -nimisen veljeskunnan, jossa loosissa hän luennoi vuosia muinaisista ja nykyisistä vihkimyksistä (v. 1818 ja jälleen 1841). Luennot julkaistiin, mutta ne ovat nyt kadonneet. Sitten hänestä tuli *Hermeksen*, vapaamuurarillisen lehden pääkirjoittaja. Hänen parhaat teoksensa olivat *La MaHonnerie Occulte* ja *Fastes Initiatiques*. Hänen kuolemansa jälkeen vuonna 1866 monet hänen käsikirjoituksistaan jäivät Ranskan Grand Orientin haltuun. Eräs korkea vapaamuurari kertoi kirjoittajalle, että Ragon oli ollut monta vuotta kirjeenvaihdossa kahden Syyriassa ja Egyptissä asuneen orientalistin kanssa, toisen ollessa eräs koptilainen herrasmies.

Muutamia poimintoja voidaan vielä ottaa hänen *Okkulttinen vapaamuurarius* -teoksestaan, koska ne liittyvät läheisesti aiheeseen. Vaikka tekijä oli oppinut ja lukenut, hän teki kuitenkin muutamia suuria kronologisia virheitä. Hän sanoo:

Jumalaksi korotetun ihmisen (Hermeksen) jälkeen tuli pappikuningas [hierofantti]. Menes oli Theban satojen palatsien perustaja ja ensimmäinen lainsäätävä. Hän täytti tuon kaupungin suurenmoisella loistolla; juuri hänen aikanaan alkoi Egyptissä papillinen ajanjakso. Papit hallitsivat, sillä he säätivät lait. He sanoivat, että hänen ajastaan alkaen siellä on ollut 329 [hierofanttia] – jotka kaikki ovat jääneet tuntemattomiksi.

Tekijä osoittaa, että sen jälkeen kun todellisista adepteista oli tullut harvinaisuus, [z297] papit valitsivat vääräi adepteja orjien keskuudesta. Kruunattuaan ja korotettuaan heidät jumaliksi papit asettivat heidät tietämättömän kansan palvottavaksi.

Sellaisella orjamaisella tavalla hallitsemiseen kyllästyneinä kuninkaat nousivat kapinaan ja vapauttivat itsensä. Sitten tuli Sesostris, Memfiksen perustaja (1613, sanotaan, eaa.). Pappien valitsemista valtaistuimelle seurasi soturien valitseminen... Kheops, joka hallitsi vuosina 1178–1122, rakensi suuren pyramidin, joka kantaa hänen nimeään. Häntä syytettiin siitä, että hän vainosi teokratiaa, pappishallintoa, ja sulki temppelit.

Tämä ei kuitenkaan pidä paikkaansa, vaikka Ragon toistaa ”historiaa”. Kheopsin mukaan kutsuttu pyramidi on Suuri pyramidi, jonka rakentamisen jopa paroni Bunsen sijoittaa vuoteen 5000 eaa. Hän sanoo *Egypt's Place in Universal History* -teoksessa:

...Ylä- ja Ala-Egyptin kahden kuningaskunnan synty ulottuu taaksepäin yhdeksännelle vuosituhannelle ennen Kristusta.¹

Ja koska mysteerejä vietettiin ja vihkimykset tapahtuivat tuossa pyramidissa – sillä se todella rakennettiin tuohon tarkoitukseen – vaikuttaa oudolta ja täysin mysteerien historian tosiasioiden vastaiselta olettaa, että Kheops, mikäli hän oli tuon pyramidin rakentaja, olisi kääntynyt vihittyjä pappeja ja heidän temppeleitään vastaan. Lisäksi salaisen opin mukaan Kheopsin pyramidia ei rakentanut Kheops, teki hän sitten mitä muuta tahansa.

Kuitenkin on aivan totta, että

Etiopialaisten maahantulon ja kahdentoista päällikön muodostaman hallinnon seurauksena kuninkuus joutui Amasiksen, alhaissyntyisen henkilön käsiin.

Tämä oli vuonna 540 eaa., ja juuri Amasis hävitti papillisen vallan. Ja

¹ *Main. teos*, IV, s. 468.

Siten tuhoutui tuo muinainen teokratia, joka toi korkeat pappinsa moniksi vuosisadoiksi Egyptiin ja koko maailmaan.

Egypti on koonnut kaikkien maiden opiskelijat pappiensa ja hierofanttiensa ympärille ennen kuin Aleksandria perustettiin. Ennemoser kysyy:

[z298]...mistä johtuu, että niin vähän on tiedetty mysteereistä ja niiden yksityiskohtaisesta sisällöstä monina aikoina ja niin erilaisten aikojen sekä niin erilaisten kansojen keskellä? Se johtuu toisaalta vihittyjen noudattamasta ehdottomasta vaitiolosta. Toinen syy voi olla siinä, että kaikki kirjalliset esitykset kaukaisen muinaisuuden salaisista tiedoista tuhottiin ja hävitettiin kokonaan. Liviuksen esittämät Numan kirjat, jotka sisälsivät luonnonfilosofiaa, löydettiin hänen haudastaan, mutta niiden ei sallittu tulla tunnetuksi, etteivät ne paljastaisi valtionuskonnon salaisimpia mysteerejä... Senaatti ja kansantribuunit päättivät... että itse kirjat oli poltettava, mikä tehtiinkin.¹

Cassianus mainitsee neljännellä ja viidennellä vuosisadalla tunnetun esityksen, jonka väitettiin kuuluvan Haamille, Nooan pojalle, jonka puolestaan katsottiin saaneen sen Jeredilta, Aadamin pojan, Setin neljännestä sukupolvesta.

Egyptin oppineet papit opettivat ensimmäisinä alkemiaa, vaikka tämän menetelmän ensimmäinen ilmaantuminen on yhtä vanha kuin ihminen. Monet kirjoittajat ovat selittäneet, että Adam oli ensimmäinen adepti, mutta nimi viittasi sanaleikkiin ja verhoon, ollen ”punainen maa” eräässä merkityksessään. Oikea tieto – allegorisessa verhossaan – löytyy *1. Mooseksen kirjan* kuudennesta luvusta, joka puhuu ”Jumalan pojista”, jotka ottivat vaimoikseen ihmisten tyttäriä, minkä jälkeen he ilmaisivat näille vaimoille monta mysteeriä ja salaisuutta ilmiömaailmasta. Olaus Borrichius sanoo, että alkemian kehtoa on etsittävä mitä kaukaisimmista ajoista. Demokritos Abderalainen oli alkemisti ja hermeettinen filosofi. Clemens Aleksandrialainen kirjoitti melkoisesti tästä tieteestä, ja Moosesta ja Salomoa kutsutaan sen taitajiksi. William Goodwin kertoo meille:

Ensimmäinen luotettava muistitieto tästä aiheesta on Diocletianuksen edikti noin vuodelta 300 a.D. Siinä määrätään etsittäväksi huolellisesti Egyptistä kaikki muinaiset kirjat, jotka koskivat kullan ja hopean tekemisen taitoa, jotta ne olisi voitu erotuksetta polttaa.²

Kaldealaisten ja vanhojen kiinalaisten alkemia ei kuitenkaan ole [z299] sen alkemian äiti, joka heräsi uuteen eloon arabien keskuudessa monta vuosisataa myöhemmin. On olemassa henkinen alkemia ja fyysinen metallin kullaksi muuttuminen. Tieto kummastakin annettiin vihkimyksissä.

¹ *History of Magic*, II, s. 11.

² [*Lives of the Necromancers*, London, 1876, s. 18.]

KRISTUKSEN JÄLKEEN ELÄNEET MYSTEERIEN SEURAAJAT

Eleusiin mysteerit olivat lakanneet olemasta. Kuitenkin juuri ne antoivat peruspiirteet Ammonius Sakkaan uusplatoniselle koululle, sillä sen teurgialle ja ekstaasille oli ennen kaikkea luonteenomaista eklektinen järjestelmä. Jamblikhos lisäsi siihen egyptiläisen opin teurgiasta harjoituksineen, ja juutalainen Porfyrios vastusti tätä uutta elementtiä. Kuitenkin koulu vain muutamain poikkeuksin harjoitti askeesia ja mietiskelyä, sen mystikkojen noudattaessa yhtä ankaraa kuria kuin harras hindu. He eivät koskaan pyrkineet niinkään edistymään ihmeidenteko-, manaamis- ja loit-simistaidoissaan – joista heitä nyt syytetään – vaan kehittämään sisäisen ihmisen korkeampia kykyjä, henkistä egoa. Koulussa oltiin sitä mieltä, että joukko henkisiä olentoja, tähtien asukkaita, jotka olivat täysin riippumattomia maasta ja inhimillisestä syklistä, oli välittäjinä ”jumalien” ja ihmisten välillä ja jopa ihmisen ja korkeimman sielun välillä. Selvemmin sanottuna, ihmisen sielusta tuli planeettahenkien avulla ”maailman sielun vastaanottaja”, kuten Emerson esittää sen. Apollonios Tyanalainen selitti omaavansa tuollaisen kyvyn sanoessaan (professori Wilderin lainaus hänen *New Platonismissaan*):

Voin nähdä nykyisen ja tulevan kirkaassa kuvastimessa. Viisaan [adeptin] ei tarvitse odottaa maan höyryjä eikä ilman pilaantumista nähdäkseen ennalta rutot ja kuumeet; hänen on tiedettävä niistä myöhemmin kuin Jumala, mutta aikaisemmin kuin ihmiset. *Theoi* eli jumalat näkevät tulevaisuuden; tavalliset ihmiset nykyisyyden; viisaat sen, mikä on tapahtumassa. Noudattamani kohtuullinen elämäntapa saa aikaan tuollaisen aistien tarkkuuden tai luo jonkin toisen kyvyn, niin että hyvin suuria ja huomattavia asioita voidaan suorittaa.¹

Tätä seuraava professori A. Wilderin kommentti on huomattava:

Tämä on sitä, mitä voidaan kutsua *henkiseksi valokuvaukseksi*. Sielu on kamera, johon tosiasiat ja tapahtumat, tulevaisuus, menneisyys ja nykyisyys ovat yhtäläisesti kiinnittyneet, ja mieli tulee niistä tietoiseksi. Jokapäiväisen, rajallisen maailmamme tuolla puolen [z301] kaikki on kuin yksi päivä tai tila – nykyisyyteen sisältyvä menneisyys ja tulevaisuus. Tämä on luultavasti Raamatun kirjoittajien ”suuri päivä”, ”viimeinen päivä” ja ”Herran päivä” – päivä, johon jokainen siirtyy kuolemassa tai *ekstaasissa*. Sitten sielu vapautuu ruumiin paikallaisuudesta ja sen jalompi osa yhtyy korkeampaan luontoon ja tulee osalliseksi korkeampien olentojen viisaudesta ja ennakkotiedoista.²

Kuinka pitkälle uusplatonikkojen harjoittama menetelmä oli sama kuin entisten

¹ *New Platonism and Alchemy*, s. 15.

² *Em. paikka.*

ja nykyisten vedantalaisten menetelmä, voidaan päätellä siitä, mitä tri A. Wilder sanoo aleksandrialaisista teosofeista.

Uusplatonikkojen aikaisempi idea oli ainoan korkeimman olemuksen idea... Kaikissa vanhoissa filosofioissa oli oppi, että θεοί, *theoi*, jumalat eli säätäjät, enkelit, demonit ja muut henkiset välittäjät emanoituivat korkeimmasta olemuksesta. Ammonios hyväksyi Hermeksen kirjojen opin, että jumalallisesta kaikkeudesta aiheutui jumalallinen viisaus eli Amun; että viisaudesta aiheutui demiurgi eli luojaja; ja luojasta alemmat henkiset olennot; maailman ja sen ihmisten ollessa viimeiset. Ensimmäinen sisältyy toiseen, ensimmäinen ja toinen kolmanteen ja niin edelleen läpi koko sarjan.¹

Tämä on täydellinen kaiku vedantalaisesta uskomuksesta ja se on selvä seuraus idän salaisista opetuksista. Sama tekijä sanoo:

Tätä lähellä on juutalaisen kabbalan oppi, jota farsit eli farisealaiset opettivat. He olivat luultavasti lainanneet sen Persian maageilta, kuten heidän lahkolaisnimensä näyttäisi osoittavan. Se ilmenee pääasiallisesti seuraavasta yleiskatsauksesta.

Jumalallinen olento on kaikkeus, kaiken olemassaolon lähde, äärettömyys. Häntä ei voi tuntea. Universumi ilmoittaa Hänet ja on olemassa Hänen kauttaan. Alussa Hänen säteilynsä ulottui kaikkialle.² Vihdoin Hän vetäytyi Itseensä ja muodosti siten ympärilleen tyhjän paikan. Tähän Hän lähetti ensimmäisen emanaationsa, säteen, sisällyttäen siihen synnyttävän ja hedelmöittävän voiman, ja tästä johtuu nimi IE eli Jah. Tämä vuorostaan sai aikaan *tikkunin*, muodon *mal-lin* eli idean; ja tässä emanaatiossa, joka sisälsi myös miehisen ja naisellisen eli siittävän ja synnyttävän voiman, oli kolme alkuperäistä voimaa, valo, henki ja elämä. Tämä tikkun yhdistyy säteeseen eli ensimmäiseen emanaatioon ja tulee sen läpituokemaksi [z302] ja tuon yhtymisen avulla on myös jatkuvassa yhteydessä rajattoman lähteen kanssa. Se on Pythagoraan ja muiden filosofien malli, alkuperäinen ihminen, adam kadmon, *makrokosmos*. Siitä seurasivat *sefirat*... Sefiroista taas emanoitui neljä maailmaa, kunkin seuratussa välittömästi edellä olevasta, ja alemman verhotessa korkeampansa. Näistä maailmoista tuli vähemmän puhtaita, kun ne laskeutuivat alaspäin asteikossa, aineellisen maailman ollessa kaikkein alin.³

Tämä salaisen opetuksen verhottu tiedonanto on selvinnyt lukijoillemme tähän mennessä. Nämä maailmat ovat:

...*Azilutin* täyttävät puhtaimmat emanaatiot [ensimmäinen, melkein henkinen ihmisolentojen Rotu, joka oli asuva neljännessä]; toisen, *Beriahin*, asuttaa alempi järjestys, edellisten palvelijat [toinen Rotu]; kolmannen, *Jetsirahin*, ke-

¹ *Main. teos*, s. 9 ja 10.

² Tämä jumalallinen säteily ja olemus on logoksen valo. Vedantalaiset eivät kuitenkaan käyttäisi [maskuliinista] ”hän” -pronominia vaan sanoisivat ”se”. [H. P. B.]

³ *Em. paikka*, alaviite, s. 10.

rubit ja serafit, elohimit ja B'nai ha-Elohim [”jumalien pojat” eli *elohimit*, kolmas Rotumme]. Neljännen maailman, *Asiahin*, asuttavat Klippotit, joista Belial on päällikkö [atlantilaiset noidat].¹

Kaikki nämä maailmat ovat taivaallisten prototyyppiensä maallisia kaksoiskappaleita, tilapäisiä ja katoavia heijastuksia ja varjoja kestävämmistä ellei ikuisista roduista, jotka asuvat toisissa meille näkymättömissä maailmoissa. Viidennen Rotumme ihmisten sielut saavat aineksensa näistä neljästä maailmasta – neljästä kantarodusta – jotka ovat edeltäneet meitä; nimittäin, järkemme, manaksemme, viides prinssiippi, tunteemme ja mentaaliset ja ruumiilliset taipumuksemme. ”Sodaksi taivaassa” kutsutun ristiriidan puhjettua meidän prototyyppisten maailmojemme kesken sota siirtyi aioneja myöhemmin Asiahin atlantislaiten² ja kolmannen kantarodun jälkeläisten, B'nai ha-Elohimin eli ”jumalan poikien” välille.³ Ja niin pahuus ja turmelus lisääntyi. Ihmiskunnan (kolmannen kantarodun viimeisessä alarodussa)

...tehtyä syntiä ensimmäisessä vanhemmassaan [fysiologinen allegoria todellakin!], jonka sielusta jokainen inhimillinen sielu on emanaatio,

[z303] sanoo Zohar, ihmiset ”karkotettiin” aineellisempiin ruumiisiin

sovittamaan tuo synti ja edistymään hyvydessä.

Saattamaan pakollinen kiertokulku päätökseen, paremminkin, selittää oppi; edistymään kehitystyössään, josta ketään meistä ei voida vapauttaa, ei kuoleman eikä itsemurhan avulla, sillä jokaisen meistä on kuljettava ”orjantappuralaakson” kautta ennen kohoamista jumalallisen valon ja levon tasangoille. Ja siten ihmiset syntyvät jatkuvasti uusiin ruumiisiin

...kunnes he ovat tulleet riittävän puhtaiksi siirtyäkseen olemassaolon korkeampaan muotoon.

Tämä merkitsee vain, että ihmiskunta ensimmäisestä viimeiseen eli seitsemänteen Rotuun koostuu yhdestä ja samasta näyttelijäseurueesta, joka on laskeutunut korkeammilta palloilta suorittamaan taiteellisen kiertueensa tällä planeetalla, Maassa. Lähdettyämme puhtaina henkinä alaspäiselle matkallemme maailman ympäri [todellakin!], tiedon totuudesta – joka kaikuu nyt heikosti okkulttisissa opeissa – ollessa luontaisena meissä, syklinen laki tuo meidät alas vastakkaiseen kärkeen, aineeseen, joka on vajonnut tänne maan päälle, ja jonka pohjan olemme jo ohittaneet. Sitten sama henkisen painovoiman laki saa meidät hitaasti nousemaan yhä korkeammalle, vielä puhtaampiin sfääreihin kuin ne, joista aloitimme.

Ennalta näkeminen, ennustaminen, oraakkelimaiset kyvyt! Pettäviä kuvitelmia ihmisen vähentyneistä havaintokyvyistä, jotka näyttävät todelliset kuvat heijastuk-

¹ *Em. paikka*, alaviite.

² Ks. A. P. Sinnett, *Esoteric Buddhism*, 8. painos, s. 57–58.

³ Ks. *Hunnuton Isis*, tiede osa 2, s. 362–367, ”Jumalan pojat” ja heidän sotansa jättiläisten ja maagien kanssa.

sina ja varjoina ja erehtyvät luulemaan menneitä tosiasioita profeetallisiksi kuviksi tulevaisuudesta, jolla ei ole paikkaa ikuisuudessa. Meidän makrokosmoksemme ja sen pienin mikrokosmos, ihminen, toistavat molemmat samaa universaalien ja yksilöllisten tapahtumien näytelmää jokaisella pysähdyspaikalla, samoin kuin jokaisella näyttämöllä, johon karma johtaa ne näyttelemään vastaavia näytelmiään elämästä. Vääriä profeettoja ei olisi olemassa, ellei olisi ollut oikeita profeettoja. Ja niin kaikkina aikoina on ollut monia kummastakin luokasta. Kuitenkaan kukaan heistä ei koskaan nähnyt muuta kuin sen, mikä oli jo tullut tapahtumaan ja oli aikaisemmin näytelty esikuvallisesti korkeammilla palloilla, jos ennustettu tapahtuma koski kansallista tai yleistä hyvää tai hätää; tai jossakin edellisessä elämässä, jos se koski vain yksilöä. Sillä jokainen tuollainen tapahtuma leimataan häviämättömänä muistitietona menneisyydestä ja tulevaisuudesta, jotka ovat kuitenkin vain aina läsnä olevia ikuisuudessa. ”Maailmat” ja puhdistamiset, joista puhutaan [z304] *Zoharissa* ja muissa kabbalistisissa teoksissa, eivät koske yhtään enempää tai vähempää meidän maapalloamme ja rotujamme kuin muita palloja ja muita rotuja, jotka ovat edeltäneet omaamme suuressa syklissä. Juuri tällaisia perustotuuksia esitettiin allegorisissa näytelmissä ja kuvissa mysteerien aikana, joiden viimeinen näytös, loppupuhe mystille, oli *anastasis* eli ”jatkuva olemassaolo”, kuten myös ”sielun muodonmuutos”.

Tästä syystä *New Platonism and Alchemyn* tekijä osoittaa meille, että kaikki tuollaiset eklektiset opit kuvastuivat vahvasti *Paavalin kirjeissä* ja niitä

...teroitettiin enemmän tai vähemmän kirkoissa. Tästä syystä sellaiset kohdat kuin: ”Te olitte kuolleet virheissä ja synneissä; te kuljitte tämän maailman aionin mukaan, arkontin mukaan, jolla on ilman herruus.” ”Emmehän me taistele ihmisiä vastaan vaan henkivaltoja ja voimia vastaan, tämän pimeyden maailman hallitsijoita ja avaruuden pahoja henkiä vastaan.” [*Ef.* 6:12.] Mutta Paavali suhtautui ilmeisesti vihamielisesti siihen, että hänen evankeliumiinsa yritettiin sekoittaa heprealais-egyptiläisen koulun gnostilaisia käsityksiä, mitä nähtävästi oli yritetty Efesoksessa. Hän kirjoitti siksi lempioppilaalleen Timoteukselle: ”Pidä tallessa se, mikä on uskottu sinun haltuusi! Torju jumalattomat tyhjät puheet ja vastaväitteet, joita tiedon (gnosiksen) nimellä kulkeva valhetieto keksii.”¹

Mutta koska gnosis on korkeamman itsemme tietoa, sokean uskon ollessa luonteen ja tunteellisuuden asia, ja koska Paavalin oppi oli kuitenkin uudempi ja hänen tulkintansa paljon paksummin verhottu pitääkseen sisäiset totuudet visusti piilossa gnostikoilta, jokainen rehellinen totuudenetsijä on antanut etusijan edelliselle.

Tämän lisäksi apostolien aikana oli lukuisia suuria opettajia, jotka kannattivat niin kutsuttua väärää gnosisia, ja he olivat yhtä suuria kuin kuka tahansa kääntynyt rabbi voisi olla. Jos Porfyrios, juutalainen Malek, vastusti teurgiaa perinnäisten muistojen vuoksi, oli muita opettajia, jotka harjoittivat sitä. Plotinos, Jambikhos ja Proklos olivat kaikki ihmeidentekijöitä ja viimeksi mainittu

¹ [*I. Tim.* 6:20–21.] *New Platonism and Alchemy*, s. 10, alaviite.

[z305] ...laati huolellisesti edeltäjiensä koko teosofian ja teurgian täydelliseksi järjestelmäksi.¹

Mitä Ammoniokseen tulee,

Kirkon taholta Clemensin ja Athenagorasin tukemana ja synagogan, akatemian ja lehdon oppineiden kannattamana hän täytti tehtävänsä opettamalla yleistä oppia kaikille.²

Juutalaisuus ja kristinusko eivät siten uudistaneet muinaista pakanallista viisautta, vaan paremminkin viimeksi mainittu pani pakanalliset ohjaksensa hiljaa ja huomaamatta uudelle uskolle. Tähän vaikutti vielä eklektinen teosofinen järjestelmä, joka virtasi suoraan viisauuskonnosta. Kaikki, mikä on suurta ja jaloa kristillisessä teologiassa, tulee uusplatonismista. Nykyisin on liiankin tunnettua, jotta sitä tarvitsisi toistaa, että Ammonios Sakkas, jumalan opettama (*theodidaktos*) ja totuuden rakastaja (*filalethes*) perustaessaan koulunsa yritti suoraan auttaa maailmaa opettamalla niitä salaisen tiedon osia, jotka sen suoranaiset suojelijat sallivat paljastettavan noina aikoina.³ Oman Teosofisen Seuramme nykyinen liike aloitettiin samoista periaatteista. Sillä Ammonioksen uusplatoninen koulu pyrki, kuten mekin, kaikkien lahkojen ja ihmisten väliseen sovintoon aikoinaan yhteisen, Kultaisen Ajan uskonnon alaisena. Se yritti saada kansat pääsemään riidoistaan – ainakin uskonnollisissa asioissa – osoittamalla niille, että niiden erilaiset uskomukset ovat kaikki enemmän tai vähemmän yhden yhteisen vanhemman, viisauuskonnon lapsia.

Eklektistä teosofista järjestelmää ei kehitetty vasta kolmannella vuosisadalla meidän ajanlaskuamme, niin kuin jotkut Rooman rohkaisemat kirjoittajat haluaisivat maailman uskovan, vaan se kuuluu paljon varhaisempaan aikaan, kuten Diogenes Laertios on osoittanut. Hän seuraa sen jälkiä Ptolemaioksen dynastian alkuun, [z306] suureen näkijään ja profeettaan, egyptiläiseen pappi Pot-Amuniin samannimisen jumalan temppelistä – sillä Amun on viisauden jumala. Tuohon päivään asti ei ylä-Intian ja Baktrian adeptien sekä lännen filosofien välinen yhteydenpito ollut koskaan lakannut.

Filadelfoksen [Ptolemaios II:n] aikana... helleenististä opettajista tuli Babylonian rabbiin kollegion kilpailijoita. Buddhalaisia, vedantalaisia ja maagien järjestelmiä selitettiin Kreikan filosofioiden mukaan. Juutalainen Aristobulos selitti, että Aristoteleen etiikka saatiin Mooseksen laista [!]. Filon yritti hänen

¹ *Main. kohta*, s. 18.

² *Main. kohta*, s. 8. [Ateenan Akatemia sijaitsi Akademeian lehdossa siihen asti kun lehto tuhoutui 86 eaa. roomalaisten piirittäessä Ateenaa.]

³ Kukaan oikeaoppinen kristitty ei ole koskaan vetänyt vertoja, vielä vähemmän voittanut todellisten kristusmaisten hyveiden ja etiikan harjoittamisessa tai moraalisien luonteensa kauneudessa Ammoniosta, aleksandrialaista kristinuskon luopiota (hän syntyi kristityistä vanhemmista).

jälkeensä tulkita *Pentateukia* Pythagoraan ja Akatemian oppien mukaisesti. Josefuksessa sanotaan, että *1. Mooseksen kirjassa* Mooses kirjoitti filosofisesti – ts. vertauskuvallisesti. Karmelin essealaiset toistuivat Egyptin terapeuteissa, jotka vuorostaan olivat Eusebioksen mukaan samoja kuin kristityt, vaikka he todellisuudessa olivat olemassa paljon ennen kristillistä ajanjaksoa. Kristinuskoa puolestaan opetettiin todellakin Aleksandriassa ja se koki samantapaisen muodonmuutoksen. Pantainos, Athenagoras ja Clemens olivat hyvin perehtyneitä Platonin filosofiaan ja he käsittivät sen oleellisen yhteyden itämaisiin järjestelmiin.¹

Vaikka Ammonios oli kristittyjen vanhempien poika, hän oli ennen kaikkea tuuden *rakastaja*, todellinen filaletilainen. Hän ryhtyi hartaasti työhön sovittaakseen erilaiset järjestelmät harmoniseksi kokonaisuudeksi, sillä hän oli jo tajunnut kristinuskon pyrkimyksen pystyttää itselleen hekatombi, jonka se oli koonnut kaikista uskoista ja uskonkappaleista. Mitä sanoo historia?

Kirkkohistorioitsija Mosheim selittää, että

Ammonios käsittäessään, ettei vain Kreikan, vaan myös kaikkien erilaisten barbarikansojen filosofit olivat täysin yksimielisiä keskenään kaikissa oleellisissa asioissa, otti asiakseen sovittella ja tulkita kaikkien noiden erilaisten lahkojen opinkappaleita niin, että kävisi ilmi, että ne kaikki olivat lähtöisin yhdestä ja samasta lähteestä ja että kaikki pyrkivät samaan päämäärään. Mosheim sanoo edelleen Ammonioksen opettaneen, että rahvaan uskonto kulki käsi kädessä filosofian kanssa, ja se jakoi rahvaan kanssa kohtalon turmeltua ja himmentyä vähitellen pelkkien inhimillisten käsitysten, noituuden ja valheiden myötä. Sen vuoksi se oli tuotava takaisin alkuperäiseen puhtauteensa vapauttamalla se tuosta kuonasta kehittämällä sitä filosofisten periaatteiden avulla. [z307] Lisäksi kaikki se, mitä Kristus oli tarkoittanut, oli saava kuntoon ja uudistava muinaisten kansojen viisauden alkuperäiseksi kokonaisuudeksi.²

Mikä sitten oli tuo ”muinaisten kansojen viisaus”, jota kristinuskon perustaja ”tarkoitti”? Se järjestelmä, jota Ammonios opetti eklektisessä teosofisessa koulussaan, luotiin niistä hitusista, jotka sallittiin koottavan vedenpaisumusta edeltävistä tiedoista. Noita uusplatonisia oppeja kuvataan *Edinburg Encyclopaediassa* seuraavasti:

Hän [Ammonios] omaksui opit, jotka saatiin Egyptistä ja koskivat univerversumia ja jumaluutta. Niiden katsottiin muodostavan yhden suuren kokonaisuuden. Ne koskivat maailman ikuisuutta, sielujen luonnetta, sallimuksen [karman] mahtia ja maailman johtamista demonien [*daimonien* eli henkien, arkkienkeli-en] avulla. Hän perusti myös moraalisen oppijärjestelmän, joka salli ihmisten ylimalkaan elää maansa lakien ja luonnon määräysten mukaisesti. Mutta hän

¹ *Main. teos*, s. 3, 4.

² *Eccles. Hist.*, Cent. II, Pt. II, I, § 8, 9.

vaati viisaita jalostamaan ymmärrystään mietiskelyn avulla ja kuolettamaan lihan,¹ niin että he pystyisivät nauttimaan demonien [mukaan luettuna heidän oma *daimoninsa* eli seitsemäs prinssiippinsa] läsnäolosta ja avusta... ja kohoamaan kuoleman jälkeen korkeimman [sielu-] vanhempansa läheisyyteen. Sovitukseen yleiset uskonnot ja erityisesti kristinuskon tähän uuteen järjestelmään hän muodosti koko pakanallisten jumalien historiasta allegorian väittäen, että nämä jumalat olivat vain taivaallisia välikappaleita,² joilla oli oikeus alemmanlaiseen palvontaan. Hän myös myönsi, että Jeesus Kristus oli erinomainen ihminen ja Jumalan ystävä, mutta väitti, ettei hänen aikomuksenaan ollut poistaa kokonaan demonien palvontaa³ ja että hänen ainoa tarkoituksensa oli puhdistaa muinaista uskontoa.⁴

[z308] Enempää ei voitu ilmoittaa, paitsi filaleeteille, jotka olivat vihittyjä, ”asianmukaisesti opetettuja ja ohjattuja henkilöitä”, joille Ammonios ilmaisi tärkeimmät oppinsa,

...määräten heille vaitiolon velvoituksen, kuten Zoroaster ja Pythagoras olivat tehneet ennen häntä ja kuten tehtiin mysteereissä [joissa kokelailta eli katekumeeneilta vaadittiin lupaus, etteivät he ilmaise sitä mitä ovat oppineet]... Suuri Pythagoras jakoi opetuksensa eksoteerisiin ja esoteerisiin opetuksiin.⁵

Eikö Jeesus tehnyt samoin, koska hän selitti opetuslapsilleen, että heille ilmaistiin taivasten valtakunnan salaisuudet, jota vastoin kansalle niitä ei annettu, ja sen vuoksi hän puhui vertauksin, joilla oli kaksinkertainen merkitys?

Tri A. Wilder jatkaa:

Siten Ammonios oli omiaan suorittamaan tehtävän. Hänen syvä henkinen intuiotensa, hänen laaja oppineisuutensa ja hänen läheinen tuttavuutensa kristittyjen isien Pantainoksen, Clemensin ja Athenagoraan sekä tuon ajan oppineimpien filosofien kanssa, kaikki tämä teki hänet kykeneväksi tehtävään, jonka hän suoritti niin perusteellisesti... Hänen avunantonsa seuraukset ovat huomattavissa tänä päivänä kristillisen maailman jokaisessa maassa. Kaikissa merkittävässä oppijärjestelmissä on nykyisin merkkejä hänen joustavasta kädestään. Jokaisella vanhalla filosofialla on ollut ihailijansa nykyajan ihmisten keskuudessa. Jopa

¹ Kuolettamisella on tässä siveellinen eikä fyysinen merkitys: hallita kaikki himot ja halut ja elää mahdollisimman yksinkertaisella ruualla.

² Tämä on uusplatoninen oppi, jonka roomalaiskatolinen kirkko on omaksunut seitsemän hengen palvomisineen.

³ Kirkko on tehnyt siitä paholaisen palvonnan. ”Daimon” on henki ja se liittyy meidän jumalalliseen henkeemme, seitsemänten prinssiippiin ja dhyâni-chohaneihin. Jeesus kielsi menemästä temppeleihin tai kirkkoon, ”kuten fariseukset tekevät”, ja määräsi, että ihmisen on vetäydyttävä rukoilemaan (yhteyteen jumalansa kanssa) yksityiseen kammioon. Olisiko Jeesus rohkaissut rakentamaan mitä loistavimpia kirkkoja miljoonista nälkää näkevästä huolimatta?

⁴ *New Platonism*, s. 5.

⁵ *Main. teos*, s. 7.

juutalaisuus, niistä kaikista vanhin, on omaksunut muutoksia, joita ”jumalan opettama” aleksandrialainen ehdotti.¹

Ammonioksen perustama Aleksandrian uusplatoninen koulu – jota esitettiin malliksi Teosofiselle Seuralle – opetti teurgiaa ja magiaa niin paljon kuin niitä opetettiin Pythagoraan ja muiden aikoina paljon ennen häntä. Sillä Proklos sanoo, että Orfeuksen – joka oli intialainen ja tuli Intiasta – opit olivat myöhemmin julkaistujen järjestelmien alkulähde.

Sen, mitä Orfeus esitti kätkeyissä allegorioissa, Pythagoras oppi, kun hänet vihittiin orfilaisiin mysteereihin, ja Platon seuraavana sai täydellisen tiedon niistä orfisten ja pythagoralaisien kirjoitusten avulla.²

[z309] Filaletilaisilla oli jakonsa kokelaisiin (*chelat*) ja vihittyihin eli mestareihin. Eklektistä järjestelmää kuvasi kolme selvästi erotettavaa piirrettä, jotka ovat puhtaasti vedantalaisia; korkein olemus, ainoa universaali; inhimillisen hengen ikuisuus ja jaottomuus; teurgia, joka on mantrismia. Kuten olemme nähneet, heillä oli myös salaiset eli esoteeriset opetuksensa, kuten millä tahansa mystisellä koululla. He eivät saaneet paljastaa mitään salaisista opeistaan, kuten eivät myöskään saaneet mysteereihin vihityt. Viimeksi mainittujen salaisuuksien paljastajien saamat rangaistukset olivat paljon kauheampia, ja tämä kielto on säilynyt tähän päivään asti, ei vain Intiassa, vaan myös juutalaisten kabbalistien keskuudessa Aasiassa.³

Eräs syy tuollaiseen vaitioloon voi olla chelana olemiseen epäilemättä liittyvät suuret vaikeudet ja vihkimyksen liittyvät vaarat. Vanhan ajan edeltäjänsä tavoin

¹ *Sama*.

² *Main. teos*, s. 18.

³ *Talmudissa* [*Mishnah 'Hagiga*, 14b] kerrotaan tarina neljästä tannaitista, joiden sanotaan, allegorisia nimityksiä käyttäen, menevän *ilon puutarhaan*, ts. tulevan vihityiksi okkultiseen ja lopulliseen tieteeseen.

”Pyhien mestariemme opetuksen mukaan niiden neljän nimet, jotka ilon puutarhaan menivät, ovat: Ben Asai, Ben Zoma, Ahher sekä rabbi A'qibah...

”Ben Asai katsoi ja – menetti näkönsä.

”Ben Zoma katsoi – ja menetti järkensä.

”Ahher ryösteli viljelyksiä [sotki kokonaisuuden ja epäonnistui]. Mutta A'qibah, joka oli mennyt sisään rauhassa, tuli ulos rauhassa, sillä pyhimys, jonka nimi olkoon siunattu, oli sanonut: ”Tämä vanhus on arvollinen meitä kunniakkaasti palvelemaan.”

”*Talmudin* oppineet kommentaattorit, synagogan rabbit, selittävät, että *ilon puutarha*, johon noiden neljän henkilön sanotaan menneen, ei ole muuta kuin tuo salaperäinen tiede, tieteistä kauhistavin *heikoille ymmärryksille*, jotka *se johtaa suoraan mielenvikaisuuteen*”, sanoo A. Franck teoksessaan *La Kabbala*. Sellaisen ei tarvitse mitään pelätä, joka on puhdassydäminen ja joka tutkii ainoana päämääränään itsensä täydellistäminen ja siten luvattun kuolemattomuuden saavuttaminen helpommin. Mutta sellaisen tulee vapista, joka tekee tieteiden tieteestä maailmallisten motiivien synnillisen verukkeen. *Jälkimmäinen ei tule koskaan kestävään korkeimman vihkimyksen kabbalistisia esinmanauksia*. – *Hunnuton Isis*, Teologia osa 1, s. 129–131.

nykyajan kokelaan on joko voitettava tai kuoltava, jolloin, mikä on vielä pahempaa, hän ei ole menettänyt järkeään. Todellinen ja vakava ja varsinkaan epäitsekäs ihminen ei ole vaarassa. Sillä hän on siten etukäteen valmistautunut kohtaamaan kaikki kiusaukset.

[z310] Sillä, joka täysin tunsu kuolemattoman henkensä voiman, eikä koskaan hetkeksikään epäillyt sen kaikkivoipaa suojelusta, ei ollut mitään pelättävää. Mutta voi sitä kokelesta, jonka vähäinkin fyysinen pelko – aineen sairallinen lapsi – sai kadottamaan oman haavoittumattomuutensa ja uskonsa siihen. Tuomittu oli se, joka ei luottanut täydellisesti moraaliseen sopivuuteensa ottaa vastaan näiden pelottavien salaisuuksien taakan.¹

Uusplatonisissa vihkimyksissä ei ollut tällaisia vaaroja. Itsekkäät ja kelvottomat epäonnistuvat tarkoituksensa, ja epäonnistuminen oli rangaistus. Päämääränä oli ”osan yhdistäminen jälleen *kaikkeuteen*”. Tämä kaikkeus oli Yksi lukemattomine nimineen. Antoivatpa arjalaiset sille nimen *Diu*, ”taivaan loistava Herra”, kaldealaiset ja kabbalistit nimen *IAO*, samarialaiset nimen *Iabe*, skandinaavit nimen *Tiu* tai *Tuisto*, kelttiläiset britit nimen *Duw*, traakilaiset nimen *Zeus* tai roomalaiset nimen *Jupiter* – se oli olento, *Facit*, ainut korkein,² kaikkien emanaatioiden syntymätön ja tyhjentyvätön lähde, ikuisen valon ja elämän lähde, säde, joka on jokaisessa meissä täällä maan päällä. Tieto tästä mysteeristä oli tullut uusplatonikoille Intiasta Pythagoraan ja myöhemmin Apollonios Tyanalaisen kautta, ja säännöt ja menetelmät ekstaasin aikaansaamiseksi olivat tulleet jumalallisen vidyän, gnosiksen samasta opista. Sillä Äryävarta [Intia], loistava polttopiste, johon oli kaadettu aikojen alussa jumalallisen viisauden liekit, oli tullut keskukseksi, josta säteili ”tullisia kieliiä” maapallon joka osaan. Mitä oli samâdhi, ellei

Suurenmoinen ekstaasi, jossa tilassa meille paljastetaan jumalallisia asioita ja luonnon mysteerejä,

joista Porfyrios puhui?

Inhimillisen sielun osaksi tulee estottoman runsas ulosvirtaus jumalallisesta olenosta, joka saa sielun yhteyteen jumalallisen kanssa tehden sen ruumiissa ollessaan osalliseksi elämästä, joka ei ole ruumiissa,

hän selittää muualla. [*New Platonism*, s. 13.]

[z311] Siten magian nimen alla opetettiin kaikkia tieteitä, fyysisiä tai metafysisiä, luonnollisia tai niiden mielestä yliluonnollisia, jotka ovat tietämättömiä luonnon ainaisesta läsnäolosta ja universaalisuudesta.

Jumalallinen magia tekee ihmisestä jumalan. Inhimillinen magia luo uuden paholaisen.

Kirjoitimme *Hunnuttomassa Isiksessä* [tiede osa 1, 133]

¹ *Hunnuton Isis*, teologia osa 1, s. 129.

² Ks. *New Platonism*, s. 9.

Voimme löytää hallussamme olevista vanhimmissa säilyneistä dokumenteista – *Vedoista* ja *Manun laeista* – maagisia seremonioita, joita bramiinit harjoittivat ja suosivat.¹ Tiibetissä, Japanissa ja Kiinassa opetetaan nykyään samaa kuin muinaisajan Kaldeassa. Näiden vastaavien maiden papit näyttävät sitä paitsi toteen omalla esimerkillään opetuksensa, nimittäin että siveellisen ja fyysisen puhtauden harjoittaminen ja tietyistä asioista pidättäytyminen kehittävät ja herättävät sielumme voimat ja kyvyt kohti itsevalaistumista. Tässä tilassa ihminen hallitsee kuolematonta henkeään, joka suo hänelle todellisia maagisia voimia hallita häntä alempana olevia elementaarihenkiä. Voimme havaita, että magia on yhtä vanhaa länsimailla kuin idässäkin. Ison Britannian druidit harjoittivat sitä syvien luoliensa hiljaisissa kryptoissa, ja Plinius käsittelee monessa luvussa kelttien päälliköiden ”viisautta”.² Semothealaiset, Gallian druidit, tutkivat sekä fyysisiä että henkisiä tieteitä. He opettivat maailmankaikkeuden salaisuuksia, taivaankappaleiden harmonista kulkua ja kehitystä, maan syntyä ja ennen kaikkea sielun kuolemattomuutta.³ Vihityt kokoontuivat pyhiin lehtoihinsa – näkyttömän Arkkitehdin rakentamiin luonnon akatemioihin – keskiyön hiljaisina hetkinä kuulemaan ihmisen menneisyydestä ja tulevaisuudesta.⁴ He eivät tarvinneet mitään keinotekoista valaistusta tai ilmaa pilaavaa kaasua temppelidensä valaisemiseksi, sillä ylevä yönjumalatar valaisi hopeanhoitoisilla valonsäteillään heidän tammilehvin seppelöityjä päitään, ja heidän valkoisiin vaateisiin puettut pyhät bardinsa, runolaulajansa, osasivat taidon seurustella tähti-taivaan yksinäisen kuningattaren kanssa.⁵

Uusplatonismin loiston päivinä näitä bardeja ei enää ollut, sillä heidän kautensa oli mennyt menoaan ja viimeisetkin druidit olivat kuolleet Bibractessa ja Alesiassa. Uusplatoninen koulu oli kuitenkin kauan menestyksekkäs, voimakas ja [z312] kuukoistava. Mutta kun koulu omaksui oppeihinsa arjalaisen viisauden, se ei kuitenkaan seurannut bramiinien viisautta käytännössä. Se osoitti moraalisen ja älyllisen paremmuutensa liian avoimesti ja välitti liian paljon tämän maailman suurista ja mahtavista. Samalla kun bramiinit ja heidän suuret jooginsa – asiantuntijoita filosofiassa, metafysiikassa, astronomiassa, etiikassa ja uskonnossa – säilyttivät arvokkuutensa mitä voimakkaimpien ruhtinaiden alaisuudessa, pysyivät syrjässä maailmasta eivätkä olisi alentuneet vierailemaan heidän luonaan tai pyytämään heiltä pienintäkään suosionosoitusta,⁶ keisarit Aleksanteri Severus ja Julianus ja maan

¹ Ks. Sir William Jonesin julkaisemaa kokoelmaa, VI osa, 11.

² Plinius, *Naturalis historia*, xxx, 1; xxix, 12 jne.

³ Pomponius Mela [*De situ orbis*] väittää heillä olleen tietoa korkeimmista tieteistä.

⁴ Gaius Julius Caesar, *Gallian sota*, vi, 14.

⁵ Plinius, *Naturalis historia*, xvi, 95; xxx, 4.

⁶ ”Se huolenpito, jolla he kasvattivat nuorisoa perehdyttäen sen jaloihin ja yleisiin tunteisiin, toi heille erityisesti kunniaa, ja heidän elämänohjeensa ja puheensa, kuten historioitsijat ovat raportoineet, osoittavat, että he olivat eteviä filosofissa, metafysiisissä, astronomisissa, moraalisisissa ja uskonnollisissa asioissa”, sanoo eräs nykyinen kirjoittaja. ”Jos kuningat tai ruhtinaat tahtoivat neuvoja tai siunauksia pyhiltä miehiltä, heidän oli joko mentävä

korkeimmat aristokraatit omaksuivat vapaasti maailman kanssa seurustelevien uusplatonikkojen opit. Järjestelmä kukoisti useita vuosisatoja ja sulki seuraajiensa joukkoon ajan ihmisistä kyvykkäimmät ja oppineimmat. Hypatia, piispa Synesiuksen opettaja, oli eräs koulun koristus siihen kohtalokkaaseen ja häpeälliseen päivään asti, jolloin kristillinen roskaväki murhasi hänet Aleksandrian piispa Kyrilloksen yllytyksestä. Koulu siirrettiin lopulta Ateenaan ja lopetettiin keisari Justinianuksen määräyksestä.

Kuinka oikea onkaan tri Wilderin huomautus että

Nykyajan kirjoittajat ovat esittäneet erikoisia näkemyksiä näistä uusplatonikkojen [metafyysisistä] aiheista esittäen ne harvoin oikein, vaikka olisivat sitä halunneetkin tai aikoneetkin.¹

Ne harvat maallisia, aineellisia ja henkisiä maailmoja koskevat pohdiskelut, jotka he esittivät kirjallisesti – Ammonios itse ei ollut kirjoittanut koskaan riviäkään uskonnon uudistajien tavan mukaan – [z313] eivät voisi saada jälkimaailmaa arvostelemaan niitä oikein, vaikeivät varhaiskristilliset vandaalit, myöhemmät ristiretkeläiset tai keskiajan fanaatikot olisikaan hävittäneet kolmea neljäsosaa siitä, mitä jäi jäljelle Aleksandrian kirjastosta ja sen myöhemmistä kouluista.

Professori Draper osoittaa, että kardinaali Jimenez yksin

Poltti Granadan aukioilla 80 000 arabialaista käsikirjoitusta, monet niistä klassisten kirjoittajien teosten käännöksiä.²

Vatikaanin kirjastossa löydettiin kokonaisia kohtia muinaisten kansojen erittäin harvinaisista ja arvokkaista kirjoitelmista raaputettuina ja peitettyinä ”sen vuoksi, että rivien väliin haluttiin kirjoittaa järjettömiä psalmeja”! Lisäksi tiedetään, että ”isät” polttivat tai muuten hävittivät yli 36 Porfyrioksen kirjoittamaa teosta. Lähes kaikki se vähä, mikä tiedetään eklektikkojen opeista, on löydettävissä Plotinoksen ja noiden samojen kirkkoisien kirjoituksista.

New Platonism and Alchemyn tekijä sanoo:

Mitä Platon oli Sokrateelle ja apostoli Johannes kristillisen uskon päälle, se Plotinoksesta tuli jumalan opettamalle Ammoniokselle. Siitä, mitä tiedämme filaletilaisten järjestelmästä, olemme velkaa Plotinokselle, Origeneelle ja Longinokselle. He olivat asianmukaisesti ohjattuja ja vihittyjä ja heille oli uskottu sisäisiä oppeja.³

Tämä selittää erinomaisesti, miksi Origenes kutsui niitä ihmisiä ”idiooteiksi”,

itse tai lähetettävä sanansaattaja näiden luo. Nämä tunsivat sekä kasvien että mineraalien salaiset voimat. He olivat päässeet selville luonnon syvyyksistä, samalla kun psykologia ja fysiologia olivat avoimia kirjoja heille, ja seurauksena oli tuo tiede, jota kutsutaan nykyisin niin ylimielisesti *magiaksi*.”

¹ *Main. teos*, s. 9.

² *The History of the Conflict jne.*, s. 104.

³ A. Wilder, *New Platonism and Alchemy*, s. 11.

jotka uskovat Edenin puutarhaan ja satuihin Aadamista ja Eevasta, kuten myös sen seikan, että tältä kirkkoisältä on siirtynyt jälkimaailmalle kovin vähän kirjoituksia. Kun ottaa huomioon määrätyn vaiteliaisuuden, vaitiololupauksen ja sen, mikä tahallisesti hävitettiin epärehellisin keinoin, on todella ihmeellistä, että edes niin paljon filaletilaisten opeista on jäänyt maailmalle.

[z314][b309]

LUKU 35

AURINGON JA TÄHTIEN SYMBOLIIKKA

Ja taivas näkyi seitsemässä piirissä, ja planeetat kaikkine merkkeineen ilmestyivät tähdenmuotoisina. Tähdet jaettiin ja laskettiin kuuluviksi niille hallitsijoille, jotka niissä olivat. Jumalallisen hengen vaikutuksesta syntyivät ympyrän muotoiset kiertoradat.¹

Tässä henki merkitsee pneumaa, kollektiivista jumaluutta, joka ilmenee sen ”rakentajissa”, tai kuten kirkko ilmaisee sen, ”läsnäolon seitsemän henkeä”, *mediantibus angelis*, joista Tuomas Akvinolainen sanoo, että ”Jumala ei koskaan työskentele muuten kuin heidän kauttaan”.²

Nämä seitsemän ”hallitsijaa” eli välittäjänä toimivaa enkeliä olivat muinaisten kansojen kabiiri-jumalia. Tämä oli niin ilmeistä, että se pakotti kirkon asian myöntämisen yhteydessä antamaan selityksen ja teorian, joiden kömpelyys ja selvä sofismi ovat sellaisia, ettei se voi onnistua leimaamisessaan. Maailmaa pyydetään uskomaan, että samalla kun kirkon planetaariset enkelit ovat jumalallisia olentoja, alkuperäisiä serafeja, ”serafim”,³ nämä aivan samat enkelit samoine nimineen ja planeettoineen, olivat ja ovat ”vääriä” – muinaisten kansojen jumalina. Ne ovat vain tekaistuja ja todellisten enkelien ovelia kopioita, jotka on tuotettu etukäteen Luciferin ja muiden langenneiden enkelien viekkaudella ja voimalla. Mitä nyt sitten kabiirit ovat?

Kabiiri nimenä johtuu sanasta abir, suuri, ja myös Venuksesta. Tätä jumalatarta on kutsuttu Kabariksi tähän päivään asti, samoin sen tähteä. Kabiireja palvottiin Hebronissa, anakimien eli *anakoiden* (kuninkaiden, ruhtinaiden) kaupungissa. Ne ovat korkeimpia planeettahenkiä, ”suurimpia jumalia” ja ”voimakkaita”. Varro seuraten Orfeusta kutsuu näitä jumalia [θεοὶ] εὐδυνατοὶ, ”jumalallisiksi voimiksi”. Sana Kabirim koskiessaan ihmisiä sekä sanat Heber, Gheber (viitaten [z315] Nimrodiin tai *1. Mooseksen kirjan* 6. luvun ”jättiläisiin”) ja kabir johtuvat kaikki

¹ *Hermes*, iv, 6. Ks. *Isis*, Tiede, osa 2, 11, 338

² *Summa*, II, ii. Vrt. de Mirville, *Des Esprits*, IV, 32 ja 33 av.

³ Sanan saraf שרף, ”tulinen, palava”, monikko (ks. *Jes.* 6:2–6). Niitä pidetään Kaikkivaltiaan henkilökohtaisina seuralaisina, ”hänen sanansaattajinaan”, enkeleinään eli metatroneina. Ne ovat *Ilmestyskirjan* valtaistuimen edessä olevat ”seitsemän palavaa lampua”.

”mysteerisanasta”, joka on sanoin kuvamaaton ja ”ei-lausuttavissa”. Siten juuri ne edustavat *tsabaa*, ”taivaan sotajoukkoa”. Kirkko kuitenkin kunnioittaessaan enkeli Anaelia (Venuksen sijaishallitsijaa)¹ yhdistää planeetta Venuksen Luciferiin, saatanan alaisten kapinallisten päällikköön – jota profeetta Jesaja puhuttelee runollisesti ”Luciferina – aamun poikana”.² Kaikki mysteerijumalat olivat kabiireja. Koska nämä ”seitsemän liktoria” ovat suorassa yhteydessä salaiseen oppiin, niiden todellinen asema on mitä tärkein.

Suidas määrittelee kabiirit jumaliksi, jotka johtavat kaikkia muita demoneja (henkiä), *Καβείρους δαίμονας* [Kabeirous daimonas]. Makrobios kuvaa niitä seuraavasti:

Ne penaatit, kotijumalat, ja suojelusjumalat, joiden kautta me elämme ja opimme ja tiedämme (*Saturnalia*, I, iii, l. iv).

Terafim, jumalankuvat, joiden avulla juutalaiset kääntyivät uurimin ja tummin oraakkeleiden puoleen, olivat kabiirien symbolisia hieroglyfejä. Hyvät kirkkoisät ovat kuitenkin tehneet kabiireista pahan ja *daimonista* (hengestä) demonin synonyymien.

Kabiirien mysteerejä ohjasi Hebronissa (pakanallinen ja juutalainen) seitsemän planeettajumalaa, muiden joukossa Jupiter ja Saturnus mysteerinimiseen, ja niihin viitataan sanoin *ἀξιόχερσος* [aksiokhersos] ja *ἀξιόχερσα* [aksiokhersa]. Euripides käyttää ilmaisua *ἀξιόχερος ὁ θεὸς* [aksiokhros o theos]. [*Orestes*, 597.] Creuzer osoittaa lisäksi, että joko Foinikiassa tai Egyptissä kabiirit olivat aina seitsemän muinaisuudessa tunnettua planeettaa, jotka yhdessä isänsä Auringon – johon viitataan muualla heidän ”vanhempana [z316] veljenään” – kanssa muodostivat voimakkaan ogdoadin.³ Kahdeksan korkeampaa voimaa, *Πάρεδροι* [paredroi] eli aurinkoasessoria, tanssi hänen ympärillään pyhän kehätanssin, mikä symboloi planeettojen kiertämistä Auringon ympäri. Lisäksi Jehova ja Saturnus ovat yksi ja sama.

Sen vuoksi on aivan luonnollista, että ranskalainen kirjoittaja D’Anselme käyttää samoja sanoja *ἀξιόχερσος* [aksiokhersos] ja *ἀξιόχερσα* [aksiokhersa] Jehovasta ja hänen Sanastaan, ja niitä on siis käytetty oikein. Sillä jos amatsonien mysteereissä noudattamaa ”kehätanssia” – joka oli planeettojen ”kehätanssi” ja jota

¹ Kaldealaisten ja egyptiläisten mukaan Venus oli Proteoksen vaimo ja sitä pidetään kabiirien, Ptahin eli Emepthin – jumalallisen valon eli Auringon – poikien, äitinä. Enkelit vastaavat tähtiä seuraavassa järjestyksessä: Aurinko, Kuu, Mars, Venus, Merkurius, Jupiter ja Saturnus; Mikael, Gabriel, Samael, Anael, Rafael, Zakariel ja Orifiel. Näin on uskonnossa ja kristillisessä kabbalissa. Astrologisesti ja esoteerisesti ”sijaishallitsijoiden” paikat ovat muualla, kuten on myös juutalaisessa eli oikeammin kaldealaisessa *kabbalassa*.

² *Jes.* 14:12.

³ Tämä on yksi osoitus lisää siitä, että muinaiset kansat tunsivat Auringon lisäksi seitsemän planeettaa, sillä muutoin, mikä on kahdeksas siinä tapauksessa? Seitsemäs ja kaksi muuta, kuten on esitetty, olivat ”mysteeriplaneettoja”, joko Uranus tai jokin muu. [Creuzerin uskontoja koskevasta teoksesta, III, 285 (käännetty hänen aiemmasta teoksestaan *Symbolik und Mythologie...*), lainattu de Mirvillen teokseen *Des Esprits*, IV, 9.]

kuvattiin ”jumalallisen hengen liikkeenä suuren syvyyden aalloilla” – voidaan nyt kutsua helvetilliseksi ja hekumalliseksi sen ollessa pakanoiden esittämä, silloin samoja haukkumasanoja olisi käytettävä Daavidin tanssista,¹ Silon tyttöjen tanssista² ja Baalin profeettojen hyppelyistä.³ Ne kaikki olivat samoja ja kuuluivat saabalaiseen palvontaan. Kuningas Daavidin tanssi, jonka aikana hän paljasti itsensä palvelustyttöjen edessä julkisella paikalla sanoen:

Esiinnyn (näyttelen kevytmielisesti) Herra יהוה (Jehovan) edessä ja olen sittenkin huonompi kuin tämä,

oli varmasti tuomittavampi kuin mysteerien ”kehätanssi” tai jopa nykyinen Râsa-*mandala* Intiassa,⁴ mikä on sama asia. Daavid toi jehovistisen palvonnan Juudeaan oleskeltuaan pitkään tyroslaisten ja filistealaisten keskuudessa, missä nämä rituaalit olivat tavallisia.

[z317] Daavid ei tiennyt mitään Mooseksesta. Ja mikäli hän pani alulle Jehovan palvonnan, se ei ollut luonteeltaan monoteististä, vaan yksinkertaisesti siinä palvottiin yhtä naapurikansakuntien [*kabiirilaisista*] jumalista, hänen omaa suojelejumaluuttaan, jolle hän oli antanut etusijan ja jonka hän oli valinnut ”kaikkien muiden [kabiiri-] jumalien” joukosta,⁵

ja se oli yksi Auringon ”tovereista”, Habir. Shakerit tanssivat tänäkin päivänä ”kehätanssia” kiertäessään ympyrää saadakseen Pyhän Hengen liikuttamaan itseään. Intiassa Nârâyana on ”vesillä liikkuja”. Nârâyana on Vishnu toisasteisessa muodossaan, ja Vishnun avatâra on Krishna, jonka kunniaksi temppelien tanssijattaret esittävät yhä ”kehätanssia”, hänen ollessa aurinkojumala ja tyttöjen planeettoja, joita gopit symboloivat.

Lukija tutkikoon de Mirvillen, roomalaiskatolisen kirjoittajan, teoksia tai tri Lundyn, protestanttisen jumaluusoppineen, teosta *Monumental Christianity* halutessaan päästä selvyyteen heidän saivartelevista järkeilyistään. Kehenkään, joka ei tunne okkulttisia tulkintoja, ei voida olla vaikuttamatta todisteilla, jotka on esitetty sen osoittamiseksi, miten viisaasti ja hellittämättä ”saatana on työskennellyt monia vuosituhansia vietelläkseen ihmiskunnan”, jota erehtymätön kirkko ei ole siunannut. Tämän se on tehnyt, jotta se tunnustettaisiin ”ainoaksi eläväksi jumalaksi” ja sen paholaiset pyhiksi enkeleiksi. Lukijan on oltava kärsivällinen ja tutkittava huolella, mitä tekijä sanoo kirkon puolesta. Jotta sitä voitaisiin verrata paremmin okkultistien tulkintoihin, muutama kohta lainataan tässä sanatarkasti.

¹ 2. Sam. 6:20–22.

² Tuom. 21:21 eteenp.

³ 1. Kun. 18:26.

⁴ Tämä tanssi, *Râsa-mandala*, jonka gopit eli Krishnan, aurinkojumalan, paimentytöt esittivät, esitetään tänäkin päivänä Râjputânassa Intiassa, ja se on epäilemättä sama teoastromininen ja symbolinen planeettojen ja eläinratamerkkien tanssi, jota tanssittiin tuhansia vuosia sitten ennen ajanlaskuamme.

⁵ *Hunnuton Isis*, Teologia osa 1, s. 53.

Pietari sanoo meille: ja Lucifer [kointähti] syttyy teidän sydämässänne.¹ [Mutta Aurinko on Kristus]... ”Lähetän Poikani Auringosta”, sanoi Ikuinen profeetallisten traditioiden välityksellä; ja ennustuksen tultua tunnetuksi evankelistat toistivat vuorostaan: *Aurinko kohotessaan korkealle vieraili luonamme.*²

[z318] Jumala sanoo sitten Malakian välityksellä [3:20], että Aurinko nousee niille, jotka pelkäävät hänen nimeään. Sen, mitä Malakia tarkoitti ”oikeudenmukaisuuden Auringolla”, kabbalistit yksin voivat kertoa. Se, mitä kreikkalaiskatoliset ja jopa protestanttiset teologit ymmärsivät sanalla, on tietysti Kristus, metaforisesti tarkoitettuna. Koska kuitenkin lause ”Minä lähetän Poikani Auringosta” on lainattu sanatarkasti Sibyllan kirjasta, tulee hyvin vaikeaksi ymmärtää, miten se voidaan lukea tai sijoittaa samaan luokkaan niiden ennustusten kanssa, jotka koskevat kristinuskon Vapahtajaa, ellei viimeksi mainittu todellakaan ole samastettavissa Apolloon. Vergilius puolestaan sanoo: ”Nyt saapuu Neitsyen ja Apollon valtakausi”, ja Apollo eli Apolouon on tähän päivään asti nähty saatanan muotona, ja sen ymmärretään tarkoittavan antikristusta. [Roomalainen kirkko on rohkea ja on uskaltanut seistä mielipiteittensä takana kaikkina aikoina. Miksi se ei rohkeudessaan yritä olla looginen? (WMS, 143.)] Jos Sibyllan lupaus ”Hän lähettää Poikansa Auringosta” viittaa Kristukseen, silloin joko Kristus ja Apollo ovat yksi ja sama – ja miksi sitten kutsua viimeksi mainittua demoniksi? tai ennustuksella ei ole mitään tekemistä kristittyjen Vapahtajan kanssa, ja, siinä tapauksessa, miksi omaksua sitä ollenkaan?

Mutta de Mirville jatkaa. Hän osoittaa Dionysioksen, Areiopagilaisen, vakuuttavan meille, että

Auringolla on tietty merkitys ja se on Jumalan patsas³... ”Itäisen oven kautta Herran loisto tunkeutui temppelihin” [juutalaisten ja kristittyjen, tuon jumalallisen loiston ollessa Auringon valo]... ”Me rakennamme kirkkomme itää kofti”, sanoo puolestaan Ambrosius, ”sillä mysteerien aikana aloitamme hylkäämällä sen, joka on lännessä.”

”Se, joka on lännessä”, on Tyfon [Seteh], egyptiläinen pimeyden jumala – egyptiläisten pitäessä länttä Tyfonin [z319] kuolemanporttina. Lainattuaan siis

¹ 2. Piet. 1:19. Englantilainen teksti sanoo: ”until the daystar arise in your heart”, vähäpätöinen muutos joka ei todellakaan ole tärkeä – koska *Lucifer* on sekä päivä- että ”aamu”-tähti – ja on hurskaille korville vähemmän järkyttävä. Protestanttien *Raamatussa* on monia tuollaisia muutoksia. [kreikankielisessä alkutekstissä *fosforos*, ’valoa tuova’, aamutähti eli kointähti.]

² [Luuk. 1:78.] Jälleen englantilainen käännös muuttaa sanan Aurinko aamunkoitoksi. [Jumalallisen inspiraation alaiseksi väitetyn apostolin kirjoitusvirheen toinen pieni oikaisu. (WMS, 143 av.; myös *The Theosophistissa*, LIV, elokuu 1933, s. 506 & av.)] Roomalaiskatolilaiset ovat ehdottomasti rohkeampia ja rehellisempiä kuin protestanttiset teologit. *Des Esprits*, osa IV, s. 34–38. [kreikankielisessä alkutekstissä *anatole*, ’nousu’ (auringon tai tähden nousu).]

³ Siten sanoivat egyptiläiset ja saabalaiset vanhoina aikoina. Heidän ilmenneiden jumaliensa, Osiriksen ja Belin, symboli oli Aurinko. Mutta heillä oli myös korkeampi jumaluus.

Osiriksen egyptiläisiltä kirkkoisät taisivat unohtaa ottaa hänen veljensä Tyfonin. Sitten vielä:

Profeetta Baruk¹ puhuu tähdistä, jotka riemuitsevat *aluksissaan* ja *linnoituksissaan* (luku iii, 34). *Saarnaaja* käyttää samoja sanoja Auringosta, jonka sanotaan olevan ”Korkeimman ihmeellinen alus” ja ”Herran linnoitus” (φυλακη).²

Joka tapauksessa asiasta ei ole epäilystäkään, sillä pyhä kirjoittaja sanoo, että *henki* hallitsee Auringon kiertoa. Kuulkaa mitä hän sanoo (*Saarn.* 1:5-6): ”Aurinko nousee – ja sen henki valaisten kaikki kierrollaan (*gyrat gyrans*) palaa samalle kierrolleen.”³

De Mirville näyttää ottaneen otteita teksteistä, jotka protestantit ovat joko torjuneet tai joita he eivät tunne. Heidän raamatussaan ei ole *Saarnaajan* 43. lukua; eikä liioin Aurinkoa panna kulkemaan ”kierrolla” viimeksi mainitussa vaan tuuli. Roomalaiskatolisen ja protestanttisen kirkon on ratkaistava tämä kysymys. [Asian ydin on, että roomalaiskatolisen kirkon huomattavat heliolatriset (tähtienpalvontaan liittyvät) elementit ovat nykypäivän saabalaisuutta. (WMS, 143.)]

Ekumeenisen kirkolliskokouksen lopetettua arvovaltaisesti kristillisen tähtienpalvonnan selittämällä, ettei Auringossa, Kuussa tai planeetoissa ollut tähtisieluja, Tuomas Akvinolainen uskaltanut ratkaistamaan riidanalaisen kohdan. ”Enkelitohdori” ilmoitti, etteivät kyseiset ilmaisut merkinneet ”sielua” vaan vain intelligenssiä, eivät Auringossa tai tähdissä oleskelevaa vaan sitä, joka avusti niitä, ”opastavaa ja johtavaa intelligenssiä”.⁴

[z320] Sen jälkeen tekijä selityksen rohkaisemana lainaa Clemens Aleksandrialaista ja muistuttaa lukijaa tuon filosofin mielipiteestä, joka koskee keskinäistä yhteyttä, joka vallitsee ”kynttilänjalan seitsemän haaran – *Ilmestyskirjan* seitsemän tähden” – ja Auringon välillä:

Keskuskynttilänjalkaan kiinnitetyllä kuudella haaralla (sanoo Clemens) on valonlähteet, mutta Aurinko sijoittuneena vaeltajien (πλανητών) keskelle vuodattaa säteensä niiden kaikkien ylle. Tämä kultainen kynttilänjalka kätkee vielä

¹ Poistettu protestanttisesta raamatusta, mutta jätetty *apokryfisiin kirjoihin*, jotka, Englannin kirkon VI uskonkappaleen mukaan, ”kirkko lukee elämän esikuvaksi ja käytösohjeeksi” (?), muttei minkään opin vakiinnuttamiseksi [kuten katolilaiset tekevät. (WMS, 145.)].

² *Cornelius a Lapide*, v, 948.

³ Jeesus Sirakin kirja, 43. Edellä olevat lainaukset on otettu kirjasta *Des Esprits*, luku ”On Christian ja Jewish Solar Theology”, IV, 35, 37, 38.

⁴ Kuitenkin kirkko on säilyttänyt pyhimmissä rituaaleissaan pakanavihittyjen ”tähtirituaalin”. Mithran esikristillisissä mysteereissä kokelas, joka suoriutui hyvin ”kahdestatoista kidutuksesta”, jotka edelsivät lopullista vihkimystä, sai pienen pyöreän kakun happamattomasta leivästä eli ehtoollisleivän, joka symboloi eräässä mielessä Auringon kehää ja se tunnettiin mannana (taivaallisena leipänä)... Karitsa tai myös härkä teurastettiin, ja kokeilaan päälle oli pirskoteltava verta, kuten keisari Julianuksen vihkimyksessä tapahtui. Seitsemän sääntöä eli mysteeriä, jotka esitetään *Ilmestyskirjassa* (luku 6) seitsemänä sinettinä, jotka avataan järjestyksessä, annettiin sitten vastasyntyneelle.

yhden mysteerin: se on Kristuksen merkki, ei vain muodoltaan vaan koska se (Aurinko) levittää valoaan seitsemän ensiksi luodun hengen avustuksella, näiden ollessa Herran seitsemän silmää. Sen vuoksi Clemensin mukaan pääplaneetat ovat seitsemälle alkuperäiselle hengellä sitä, mitä kynttilänjalka-aurinko on itse Kristukselle, nimittäin niiden aluksia, niiden $\phi\upsilon\lambda\alpha\kappa\alpha\acute{\iota}$.¹

Epäilemättä kyllin yksinkertaista, joskin jää helposti huomaamatta, että tämä selitys auttaa tilannetta. Sekä israelilaisten seitsenhaaraisella kynttilänjalalla että kreikkalaisten ”vaeltajilla” oli aluksi paljon luonnollisempi, puhtaasti astrologinen merkitys. Itse asiassa tietäjistä ja kaldealaisista paljon naurettuun Zadkieliin jokainen astrologinen teos kertoo lukijalleen, että Aurinko planeettojen keskelle sijoitettuna, Saturnus, Jupiter ja Mars toiselle ja Venus, Merkurius ja Kuu toiselle puolelle, planeettojen linjan ylittäessä koko maapallon, on aina merkinnyt sitä, mitä Hermes kertoo meille, nimittäin, kohtalon yhteyttä eli sitä, minkä toimintaa (vaikutusta) kutsutaan kohtaloksi.² Mutta symbolina me asetamme Auringon ennen kynttilänjalkaa. Voi ymmärtää, kuinka viimeksi mainittu tuli edustamaan [z321] Aurinkoa ja planeettoja, mutta kukaan ei voi ihastella valittuja symboleja. Auringossa on runollisuutta ja mahtavuutta, kun se pannaan symboloimaan ”Ormuzdin silmää” eli Osiriksen silmää ja sitä pidetään korkeimman jumaluuden vähanina (käyttövälina) (käyttövälina). Mutta aina on tajuttava, ettei mitään erityistä kunniaa osoiteta Kristukselle määräämällä juutalaisen synagogan kynttilänjalan varsi³ hänen mystiseksi kunnia-paikakseen.

Silloin on ehdottomasti kaksi Aurinkoa, palvottu ja palvova Aurinko. *Ilmestyskirja* todistaa sen.

Sana on löydettävissä luvusta 7 enkelissä, joka kohoo Auringon noustessa, ja hänellä on elävän Jumalan sinetti... Samalla kun kommentaattorit kiistelevät tämän enkelin persoonallisuudesta, Ambrosius ja monet muut teologit näkevät hänessä itse Kristuksen... Hän on *palvottu Aurinko*. Mutta luvussa 19 havaitsemme enkelin seisovan Auringossa kutsumassa kaikkia kansoja kokoontumaan suurelle Karitsan aterialle. Tällä kertaa kyseessä on kirjaimellisesti ja yksinkertaisesti Auringon enkeli – jota ei voi pitää ”Sanana”, koska profeetta erottaa hänet Sanasta, Kuningasten Kuninkaasta ja Herrojen Herrasta... Enkeli Auringossa tuntuu olevan palvova Aurinko. Kuka viimeksi mainittu mahtaa olla? ja kuka muu hän voi olla kuin aamutähti, Sanan suojelusenkeli, hänen *ferouerinsa eli läsnäolon enkelinsä*, koska sana on hänen Isänsä läsnäolon enkeli, hänen perus-

¹ [Des Esprits, IV, s. 39.]

² S. T. Coleridge sanoo rehellisesti: ”Ehdottomasti järki on aina osoittanut ihmisille eri tieteiden lopullisen päämäärän... Ei ole epäilystäkään, etteikö jonkinlainen astrologia olisi astronomian viimeinen saavutus. Planeettojen välillä on oltava kemiallisia yhteyksiä... niiden suuruusluokan ero verrattuna niiden välimatkojen eroon ei ole muuten selitettävissä.” Planeettojen ja maapallon ihmiskuntineen välillä voimme lisätä.

³ Tekijä sanoo (s. 20): ”Kristusta kuvaa siten kynttilänjalan varsi: [Hän on viiniköynnös, koko aurinkokunnan tukipilari, ja kaikki planeetat ovat pelkästään sen oksia.” (WMS. 149; myös *The Theosophist*, Vol. LIV, elokuu 1933, s. 509.)]

ominaisuutensa ja voimansa, kuten hänen nimensä itsessään merkitsee (Mikael), kirkon kirkastama voimakas johtaja, *Rector potens*, joka kaataa antikristuksen, sijaissanan, lyhyesti sanottuna, joka edustaa hänen mestariaan ja näyttää olevan *sama kuin hän*.¹

Kyllä, Mikael on Ormuzdin, Osiriksen, Apollon, Krishnan, Mithran jne., kaikkien aurinkojumalien väitetty voittaja, lyhyesti sanottuna, tunnettujen ja tuntemattomien, joita kohdellaan nyt demoneina ja ”saatanoina”. ”Voittaja” ei kuitenkaan pidä arvoaan alentavana pukea ylleen kukistettujen vastustajiensa sotasaaliita – niiden persoonallisuuksia, ominaisuuksia, jopa niiden nimiä – tulla näiden demonien *alter egoiksi*, toiseksi minäksi.

Aurinkojumala on siten tässä *Honover* eli Ikuinen. Ruhtinas [eli sijais-Sana (ilmeisesti antikristus)] on Ormuzd, koska hän on ensimmäinen seitsemästä amshaspendistä [seitsemän alkuperäisen enkelin demonikopioista] (*caput angelorum*); karitsa (*hamal*), eläinradan paimen ja [z322] käärmeen vastustaja. Mutta Auringolla (Ormuzdin silmällä) on myös johtajansa, Korshid eli *mitraton*, joka on Ormuzdin läsnäolon *fravashi*, hänen Ized eli aamutähtensä. Mazdalaisilla oli kolminkertainen Aurinko... Meille tämä *Korshid-mitraton* on ensimmäinen psykopompos-henkiolennosta ja Auringon opas, maallisen härän [eli karitsan] uhraaja, jonka härän haavat käärme nuolee [tunnetussa Mithra-monumentissa].²

Tämän maailman hallitsijoista, kosmokraattoreista puhuessaan Paavali sanoi vain, mitä kaikki alkuperäiset filosofit kymmenenä vuosisatana ennen kristillistä ajanjaksoa olivat sanoneet. Tuskin häntä kuitenkaan ymmärrettiin ja häntä tulkittiin usein tahallisesti väärin. Damaskios toistaa pakanallisten kirjoittajien opetuksia selittäessään, että

Kosmokraattoreita eli kosmisia voimia on seitsemän sarjaa ja ne ovat kahdenlaisia: korkeammat voimat, jotka on asetettu tukemaan ja ohjaamaan korkeampaa maailmaa ja alemmat voimat alemmaa maailmaa [omaamme].

Ja hän sanoo vain saman, mitä muinaiset viisaat opettivat. Jamblikhos esittää tämän opin kaikkien planeettojen ja taivaankappaleiden, jumalien ja *daimonien* (henkien) kaksinaisuudesta. Hän jakaa myös arkontit kahteen luokkaan – enemmän ja vähemmän henkiseen. Jälkimmäiset ovat enemmän yhteydessä ja verhoutuneet aineeseen, koska niillä on *muoto*, kun taas edelliset ovat ruumiittomia (*arûpa*). Mutta mitä tekemistä saatanalla ja hänen enkeleillään on kaiken tämän kanssa? Ehkä vain se, että zoroasterilainen oppi on sama kuin kristittyjen oppi, ja se, että Mithra, Ormuzd ja Ahriman ovat samoja kuin kristittyjen Isä, Poika ja Paholainen ja että siitä voidaan tehdä selko. Ja kun sanomme ”zoroasterilaiset opit”, tarkoitamme eksoteerisia opetuksia. Miten selittyvät samat yhteydet Mithran ja Ormuzdin välillä samoin kuin arkkienkeli Mikaelin ja Kristuksen välillä?

¹ *Des Esprits*, IV, s. 41-42.

² *Sama*, s. 42.

Ahura Mazda sanoo pyhälle Zarathustralle: ”Kun *loin* [emanoin] Mithran... loin hänet, että häntä kutsuttaisiin avuksi ja kunnioitettaisiin yhtä paljon kuin minua itseäni.”

Välttämättömien uudistusten vuoksi zoroasterilaiset arjalaiset muuttivat devat, Intian loistavat jumalat daevoiksi eli paholaisiksi. Oli heidän karmaansa, että kristityt vuorostaan puolustavat tässä kohtaa hinduja. Nyt Ormuzdista ja [z323] Mithras-ta on tullut Kristuksen ja Mikaelin paholaisia, Vapahtajan ja enkelin pimeä hahmo ja puoli. Kristillisen teologian karman päivä tulee vuorostaan. Protestantit ovat jo aloittaneet uskonnon ensimmäisen luvun, joka yrittää muuttaa roomalaiskatolisten ”seitsemän henkeä” ja sotajoukon demoneiksi ja epäjumaliksi. Jokaisella uskonnolla on karmansa, kuten on jokaisella yksilölläkin. Sen, mikä kuuluu inhimilliseen käsityspiiriin ja johtuu meidän kanssa eri mieltä olevien veljemme alennustilasta, on kerran päätyttävä. ”Totuus on uskontoja korkeampi.”

Zoroasterilaiset, mazdalaiset ja persialaiset lainasivat käsityksensä Intiasta. Juutalaiset lainasivat enkeliteoriasia Persiasta. Kristityt lainasivat juutalaisilta.

Tästä johtuu kristillisen teologian viimeisin tulkinta – synagogan suureksi pettymykseksi symbolinen kynttilänjalka oli pakko jakaa perittyjen vihollisten kanssa – että seitsenhaarainen kynttilänjalka edustaa Aasian seitsemää kirkkoa ja seitsemää planeettaa, jotka ovat noiden kirkkojen enkeleitä. Tästä johtuu myös vakaus, että Mooseksen ajan juutalaiset, jotka keksivät tuon symbolin tabernaakkeliin varten, olivat eräänlaisia saabalaisia, jotka yhdistivät planeettansa ja niiden henget samaksi ja kutsuivat niitä – kuitenkin paljon myöhemmin – Jehovaksi. Tästä meillä on Clemens Aleksandrialaisen, Hieronymuksen ja monien muiden todistukset.

Ja Clemens mysteereihin vihittynä – joissa opetettiin monia tuhansia vuosia ennen Galileita ja Kopernikusta salaisuus aurinkokeskisestä järjestelmästä – todistaa sen selittämällä että

Näiden erilaisten symbolien avulla, jotka liittyvät (tähti-) ilmiöihin, kuvataan kaikkia luontokappaleita, jotka sitovat taivaan maahan... Kynttilänjalka edusti seitsemän valaisevan taivaankappaleen liikettä kuvaten niiden tähtikiertoa. Tuon kynttilänjalan oikealla ja vasemmalla puolella työntyi esiin kuusi haaraa, joilla kullakin oli valonlähteensä, koska Aurinko sijaiten ikään kuin kynttilänjalkana muiden planeettojen keskellä, jakaa valoa niille...¹ Mitä tulee kerubeihin, joilla on kaksitoista siipeä kahden välissä, ne esittävät meille aistillista maailmaa kahdessatoista eläinratamerkissä.²

[z324] Kuitenkin kaiken tämän todistusaineiston edessä Auringon, Kuun ja planeettojen, kaikkien osoitetaan olevan demonisia ennen Kristuksen ilmestymistä ja jumalallisia vasta sen jälkeen. Kaikki tuntevat orfisen säkeen: ”Se on Zeus, se on

¹ Huolimatta edellä olevasta, jonka uusplatonikko-luopio kirjoitti kristillisen ajan alussa, kirkko pitää kiinni tahallisesta virheestään vielä tänäkin päivänä. Avuttomana Galileita vastaan se yrittää nyt tehdä epävarmaksi koko aurinkokeskisen järjestelmän!

² *Stromateis*, V, vi.

Adas, se on Aurinko, se on Bacchus.” Nämä nimet merkitsivät kaikki samaa klassisille runoilijoille ja kirjailijoille. Siten Demokritokselle ”jumaluus on vain pyöreän tulen sielu”, ja tuo tuli on Poika. Jamblikhokselle Aurinko oli ”jumalallisen järjen kuva”. Platonille se oli ”kuolematon elävä olento”. Tästä syystä Klaroksen oraakkeli kysyttäessä, kuka oli juutalaisten Jehova, vastasi: ”Se on Aurinko.” Voimme lisätä *Psalmi*en 19:5, 6, 7 sanat:

Aurinkoon hän on sijoittanut majan itselleen¹... Ja Aurinko nousee... Taivaan äärestä se lähtee ja kaartaa taivaan toiseen ääreen, eikä mikään voi kätkeytyä sen kuumuudelta.

Jehova on siten Aurinko ja tästä syystä myös roomalaiskatolisen kirkon Kristus. Nyt tulee ymmärrettäväksi Dupuisin tuota säettä koskeva arvostelu, kuten myös abbé Foucherin toivottomuus. ”Mikään ei ole edullisempaa saabalaisuudelle, tähtienpalvonnalle, kuin tämä *Versio Vulgatan* teksti”,² hän selittää. Olivatpa englantilaisen [ja suomalaisen] raamatun sanat ja merkitys miten turmeltuneita tahansa, *Versio Vulgata* ja *Septuaginta* esittävät oikean, alkuperäisen tekstin ja viimeksi mainittu esittää: ”Aurinkoon hän sijoittaa asuntonsa.” *Vulgata* puolestaan katsoo ”kuumuuden” tulevan suoraan Jumalasta eikä yksin Auringosta, koska juuri Jumala virtaa Auringosta ja asuu siinä ja suorittaa kierron: *in sole posuit... et ipse exultavit*. Näistä seikoista huomataan, että protestantit olivat oikeassa syyttäessään Justinus Marttyyriä sanoista

Jumala on sallinut meidän palvoa Aurinkoa.

Tämä, katsomatta ontuvia selityksiä siitä, mitä todella tarkoitettiin, oli että

[z325] Jumala sallii palvottavan itseään Auringossa,³

mikä on ihan sama asia.

Edellä olevasta huomataan, että samalla kun pakanat sijoittavat Aurinkoon ja planeettoihin vain luonnon alempia voimia, Apolloa, Bacchusta, Osirista ja muita aurinkojumalia edustavia henkiä, niin sanoakseni, kristityt filosofian vihassaan omaksuivat tähtien paikat ja rajoittivat ne nyt antropomorfisen jumalan ja hänen enkeliansä käyttöön – ikivanhojen jumalien uusi muodonmuutos. Jotakin oli tehtävä muinaisten asukkaiden suhteen, joten heidät leimattiin ”demoneiksi”, jumalatomiksi paholaisiksi.

[WMS. 159 päättää tämän osan sanoihin:

Tämän täytyy riittää. Näin on osoitettu, että ainoa eroava kohta roomalaisen kirkon sekä vanhojen tähtienpalvojien ja jopa nykyisten hindujen ja parsien eksote-

¹ Englantilaisessa [ja suomalaisessa] raamatussa on: ”Hän on tehnyt sinne (taivaisiin) majan Auringolle”, mikä on väärin eikä siinä ole mitään järkeä, kun otetaan huomioon seuraavat säkeet, sillä siellä on asioita, jotka voivat: ”kätkeytyä sen kuumuudelta” (engl. ”hid from the heat thereof”), jos viimeksi mainitun sanan on määrä tarkoittaa Aurinkoa.

² [*Mémoires de L'Académie des Inscriptions*, Vol. XXV, s. 2.]

³ *Sama*. Ks. Bergierin artikkelia ”Sabaeenism”.

rismin välillä piilee sekä pakanallisten järjestelmien että kristillisten kirkkojen, varsinkin katolisen tai paremmin sanottuna roomalaiskatolisen kirkon esittämässä täysin mielivaltaisessa tulkinnassa. Kun vertauskuvien, symbolien, allegorioiden ja usein jopa nimien on osoitettu olevan samoja kummassakin, me voimme viitata muutamiin muihin vastaavuuksiin selittääksemme ne esoterismin valossa. Okkultisteilla ei ole minkäänlaista halua loukata muiden tunteita – teosofeilla kaikkein vähiten. He vain vaativat itselleen samat oikeudet, jotka kristityt ovat monopolisoineet lähes kaksi tuhatta vuotta: samat oikeudet kaikille, keskinäistä kunnioitusta osoitetaan kaikkien muiden uskonnoille tai – samanlainen mielipiteenvapaus ja tulkintaoikeus kuin heidän vastustajillaan on. (Ks. myös *The Theosophist*, VOL. LV, lokakuu 1933, s. 13–14.)

[z326][b318]

LUKU 36

PAKANALLINEN TÄHTIEN PALVONTA JA ASTROLOGIA

Kabiiri-jumalat ja Abrahamin isän Terahin, ”kuvien tekijän”, terafim-jumalankuvat liittyvät muinaiseen saabalaiseen palvontaan eli astrolatriaan. Khiun eli Khijun-jumala, jota juutalaiset palvoivat autiomaassa, on Saturnus ja Shiva, myöhemmin sitä kutsuttiin Jehovaksi. Astrologia oli olemassa ennen astronomiaa ja astronomus oli Egyptin korkeimman hierofantin virkanimi.¹ Eräs juutalaisen Jehovan nimistä, ”Sabaoth” eli sotajoukkojen Herra (Sebaot, Tsebaot), kuului Kaldean saabalaisille (eli tsabalaisille) ja sen kantasana on *tsaba*, joka merkitsee vaunuja, laivaa ja armeijaa. Sabaoth merkitsee siten kirjaimellisesti *laivan sotajoukkoa* eli *merivoimia*, ja opissa viitattiin taivaaseen vertauskuvallisesti ”ylempänä valtamerenä”.

Mielenkiintoisessa teoksessaan Lacour selittää, että kaikki sellaiset sanat kuin

...taivaalliset armeijat tai taivaan sotajoukot eivät merkitse pelkästään kokonaisia taivaallisia tähtikuvioita vaan myös aleimeja, joista ne ovat riippuvaisia. *Aleitsebaot* ovat tähtikuvioiden *voimia*, jotka ylläpitävät planeettojen ryhmitystä. Jahve-Tsebaot merkitsee noiden taivaankappaleiden korkeinta päällikköä,²

kollektiivisesti korkeimpana ”henkien luokkana”, ei korkeinta henkeä.

Palvoessaan *veistetyissä* kuvissa vain taivaan sotajoukkoa – enkeleitä ja jumalia, joiden asuntoja planeetat olivat – saabalaiset eivät koskaan todellakaan palvooneet tähtiä. Sillä Platoniin³ nojaten me tiedämme, että tähtien ja tähtikuvioiden

¹ Kun hierofantti suoritti viimeisen tutkintonsa, hän nousi pyhästä syvennyksestä, jota kutsuttiin Mannerasiksi ja hänelle annettiin kultainen *tau*, egyptiläinen risti, joka asetettiin myöhemmin hänen rinnalleen ja haudattiin hänen mukanaan.

² Lainattu de Mirvilleltä, *Des Esprits*, IV, 4. P. Lacour, *Aelohim ou les Dieux de Moise*, II, 96.

³ *Kratylos*, 397d.

joukosta vain planeetoilla oli oikeus nimeen *theoi* (jumalat), koska tuo nimi oli peräisin verbistä *θεειν*, juosta tai kiertää. Seldenus kertoo myös meille, että niitä kutsuttiin niin ikään

[z327] *θεοὶ βουλαῖοι* (jumala-neuvosmiehiksi) ja *ῥαβδοφόροι* (liktoreiksi), koska ne (planeetat) olivat läsnä Auringon konsistorissa, *solis consistorio adstantes*.¹

Oppinut Cedrenus sanoo:

Valtikat, joilla seitsemän johtavaa enkeliä olivat varustetut, selittävät nämä nimet rabdoforit ja liktorit, jotka annettiin heille.²

Yksinkertaisemmin ja kansantajuisemmin ilmaistuna tämä on tietysti fetissin palvontaa. Esoteerinen astrolatria ei kuitenkaan ollut lainkaan epäjumalien palvontaa, koska ”Auringon konsistorissa” läsnä olevien ”neuvosmiesten” ja ”liktorien” nimillä ei tarkoitettu planeettoja aineellisissa kokoonpanoissaan vaan niiden sijainhallitsijoita eli ”sieluja” (henkiä). Ellei ”Isä meidän taivaassa” tai ”Pyhä” se ja se ”taivaassa” -rukous ole palvovaa avuksihuutoa, silloin ”Meidän Isämme Merku-riuksessa” tai ”Neitsyemme Venuksessa”, ”Taivaan Kuningatar” jne. eivät myöskään ole sitä. Sillä kyseessä on aivan sama asia eikä nimi muuta mitenkään tekoa. Sana ”taivaassa”, jota käytetään kristittyjen rukouksissa, ei voi merkitä mitään abstraktia. Asumuksen – oli se sitten jumalien, enkelien tai pyhimysten (kaikkien näiden ollessa antropomorfisia yksilöllisyyksiä ja olentoja) – on ehdottomasti merkittävä paikkaa, jotakin määrättyä kohtaa ”taivaassa”. Tästä syystä on palvontaa ajatellen täysin merkityksetöntä, pidetäänkö tuota kohtaa ”taivaana” yleensä, sen merkityksessä ei missään erityisesti, vai onko se Auringossa, Kuussa tai Jupiterissa.

Se väite on turha, että

Taivaassa oli kaksi jumaluutta ja kaksi erillistä hierarkiaa eli *tsabaa* sekä muinaisessa maailmassa että nykyisenä aikanammekin... toinen on elävä Jumala ja hänen sotajoukkonsa ja toinen *saatana*, Lucifer neuvosmiehineen ja likto-reineen eli *langenneine* enkeleineen.

Vastaväittäjämme sanovat, että Platon kaikkine muinaisaikalaisineen palvoi juuri jälkimmäistä, ja kaksi kolmasosaa ihmiskunnasta palvoo sitä tänäkin päivänä. ”Vaikeutena on tietää, miten osata erottaa nämä kaksi toisistaan.”

[z328] Protestantiset kristityt eivät ole onnistuneet löytämään yhtään mainintaa enkeleistä *Pentateukista*, joten voimme jättää heidät syrjään. Roomalaiskatolilaiset ja kabbalistit löytävät sellaisen maininnan; edelliset siksi että he ovat hyväksyneet juutalaisten angelologian aavistamatta, että ”tsabalaiset sotajoukot” olivat pakanamaiden siirtolaisia ja uudisasukkaita Juudean alueella; jälkimmäiset siksi, että he hyväksyivät pääosan salaisesta opista pitäen ytimen itsellään ja jättäen kuoret

¹ *De Diis Syriis*, johd., iii, kuten de Mirville lainannut, main. teos, s. 6.

² De Mirville, *sama*, s. 7.

ajattelemattomille.

Cornelius a Lapide osoittaa ja todistaa *tsaba*-sanana merkityksen *1. Mooseksen kirjassa*, 2:1, ja hän tekee sen aivan oikein, saaden luultavasti apua oppineilta kabbalisteilta. Protestanttien kanta on varmasti väärä, sillä enkelit mainitaan *Penta-teukissa* sanalla *tsaba*, joka merkitsee enkelien ”sotajoukot”. *Versio Vulgatassa* sana on käännetty sanaksi *ornatus*, joka merkitsee ”tähtiarmeijaa”, myös taivaan ornamenttia – kabbalistisesti. Protestanttisen kirkon raamatuntutkijat ja oppineet materialistien keskuudessa, jotka eivät voineet löytää Mooseksen mainitsemia ”enkeleitä”, ovat siten tehneet vakavan virheen. Sillä säe kuuluu:

Näin tulivat valmiiksi taivas ja maa kaikkine joukkoinensa,¹

joukkojen merkityksessä ”tähtien ja enkelien armeijaa”, tähtien ja enkelien tarkoittaessa samaa, siltä tuntuu, kirkon fraseologiassa. Linaamme Cornelius a Lapidea tämän asiantuntijana. Hän sanoo että

Tsaba ei merkitse *toista* tai *toista* vaan ”*toista ja toista*” eli molempia, *side-rum ac angelorum*.

Jos roomalaiskatoliset ovat oikeassa tässä kohtaa, niin ovat myös okkultistit väittäessään, että Rooman kirkossa palvotut enkelit eivät ole mitään muita kuin heidän ”seitsemän planeettaansa”, buddhalaisen esoteerisen filosofian dhyâni-chohaneja eli kumâroita, ”Brahmân järkisyyntisiä poikia”, jotka tunnetaan sukunimellä Vaidhâtra. Samuus kumâroiden, rakentajien eli kosmisten dhyâni-chohanien ja tähtien seitsemän enkelin välillä [z329] havaitaan ilman ainuttakaan heikkoa kohtaa, jos tutkitaan niiden jokaisen elämäkertoja ja erityisesti niiden päälliköiden, Sanat-kumârrien (Sanat-Sujâta) ja arkkienkeli Mikaelin, ominaispiirteitä. Samoin kuin kabirim (planeetat), edellä mainittujen nimi kaldean kielellä, ne kaikki olivat ”jumalallisia voimia”. Fürst sanoo, että nimeä kabiiri käytettiin merkitsemään קַדְדִּיָא [Tsaddikia], tarkoittaen Isä Sadikia, Kainin eli Jupiterin eli myös Jehovan seitsemää poikaa. Kumâroita on seitsemän, neljä eksoteerista ja kolme salaista. Viimeksi mainittujen nimet ovat löydettävissä Gaudapâdâchâryan *Sânkhya-Bhâshyasta*.² Ne ovat kaikki ”koskemattomia jumalia”, jotka pysyvät ikuisesti puhtaina ja viattomina ja kieltäytyvät luomasta jälkeläisiä. Alkuperäisessä aspektissaan nämä seitsemän arjalaista Jumalan ”järkisyyntisiä poikaa” eivät ole planeettojen sijaishallitsijoita, vaan asuvat kaukana planeettojen seudun tuolla puolen. Mutta sama mystinen siirtäminen yhdestä arvosta tai asemasta toiseen havaitaan kristillisessä enkelijärjestelmässä. ”Läsnaolon seitsemän henkeä” palvelee ikuisesti Jumalaa, ja kuitenkin huomaamme, että niillä on samat Mikaelin, Gabrielin, Rafaelin jne. nimet kuin ”tähtien sijaishallitsijoilla” eli seitsemää planeettaa elähdyttävillä jumaluuksilla. Haluamme vain sanoa, että arkkienkeli Mikaelia kutsutaan ”voitta-

¹ *1. Moos.* 2:1. [Suomalaisessa raamatussa sanotaan: ”ja kaikki mitä niissä on” (alkutekstissä on: ”ve-kol-tseba’am”). – Suom. toim.]

² Kolme salaista nimeä ovat Sana, Sanat-Sujâta ja Kapila, kun taas neljää eksoteerista jumalaa kutsutaan nimillä Sanat-Kumâra, Sanandana, Sanaka ja Sanâtana.

mattomaksi koskemattomaksi (naimattomaksi) taistelijaksi”, koska hän kieltäytyi luomasta,¹ mikä yhdistää hänet sekä Sanat Sujâtaan että kumâraan, joka on sodan jumala.

Edellä oleva on todistettava muutamain lainauksin. Kommentoidessaan Johanneksen ”Seitsemää kultaista kynttilänjalkaa” Cornelius a Lapide sanoo:

Nämä seitsemän valoa merkitsevät kynttilänjalan seitsemää haaraa, jotka kuvasivat seitsemää [pää-] planeettaa Mooseksen ja Salomon temppeleissä... eli paremminkin ne koskevat seitsemää tärkeintä henkeä, jotka oli valtuutettu valvomaan ihmisten pelastusta ja kirkkoja.²

[z330] Hieronymus sanoo:

Kynttilänjalka seitsemine haaroineen kuvasi todellakin maailmaa ja sen planeettoja.³

Suuri roomalaiskatolinen tohtori Tuomas Akvinolainen kirjoittaa:

En muista koskaan nähneeni pyhimysten tai filosofien teoksissa sen kieltämistä, että planeettoja ohjaisivat henkiset olennot... Mielestäni voidaan todistaa vakuuttavasti, että taivaankappaleita ohjaa joku intelligenssi, joko suoraan Jumala tai enkelien toimiessa välittäjinä. Mutta viimeksi mainittu mielipide näyttää ehdottomasti sopivan paremmin sen mukaan, mitä Dionysios väittää, että kaikkea maan päällä yleensä hallitsee Jumala välittäjien kautta.⁴

Lukija palauttakoon mieleensä, mitä pakanat sanovat tästä. Kaikki klassiset kirjailijat ja filosofit, jotka ovat käsitelleet aihetta, toistavat Hermes Trismegistoksen tavoin, että seitsemän johtajaa – planeetat Aurinko mukaan luettuna – olivat tuntemattoman kaikkeuden kumppaneita eli avustajia. Tuntematonta kaikkeutta edusti demiurgi, jonka tehtävänä oli kosmoksen – planetaarisen maailmamme – pitäminen seitsemän kehän sisällä. Plutarkhos sanoo niiden vastaavan ”taivaallisten maailmojen kehää”. Dionysios Traakialainen ja oppinut Clemens Aleksandrialainen kertovat sitä paitsi, että johtajat esitetään Egyptin tempeleissä salaperäisten pyörien tai pallojen muotoisina aina liikkeessä, mikä sai vihityt vakuuttumaan, että ikuisen

¹ Toista kumâraa, ”sodan jumalaa” kutsutaan hindujen järjestelmässä ”ikuisesti naimattomaksi – ”koskemattomaksi soturiksi”. Hän on arjalaisten Mikael.

² *Comm. on the Apocalypse*, iv, de Mirville lainannut, *Des Esprits*, IV, 28.

³ *Stromateis*, V, vi.

⁴ St. Thomas Aquinas, *Summa*. Esitämme alkuperäisen tekstin: ”Coelestia corpora moveri a spirituali creatura, a nemine Sanctorum vel philosophorum, negatum, legisse nemini. (Opusc. X, art. iii)... Mihi autem videtur, quod *Demonstrative* probari posset, quod ab aliquo intellectu corpora coelestia moveantur, vel a Deo immediate, vel a mediantibus angelis. Sed quod mediantibus angelis ea moveat, congruit rerum ordine, quem Dionysius infallibilem asserit, ut inferiora a Deo per media secundum cursum communem administrentur.” (Opusc. II, art. II.) Ja jos on niin, eikä Jumala *koskaan* puutu kerran aini-aaksiasetettuihin luonnon lakeihin jättäen ne hallintomiehilleen, miksi pitäisi sen, että ”pakanat” kutsuvat niitä jumaliksi, leimata se epäjumalien palvonnaksi?

liikkeen ongelma [z331] oli ratkaistu taivaallisten pyörien avulla vihkimystemppe-
lien kaikkein pyhimmässä osassa.¹ Tämä Hermeksen oppi oli sama kuin Pythago-
raan ja ennen häntä Orfeuksen oppi. Proklos kutsuu sitä Jumalan antamaksi opiksi.
Jamblikhos puhuu siitä mitä kunnioittavimmin. Filostratos kertoo lukijoilleen, että
babylonialaisen taivaan koko tähtihovia kuvattiin temppeleissä

Safiirista tehdyillä palloilla, jotka kannattivat niitä vastaavien jumalien kul-
taisia kuvia.

Persian temppelet olivat erityisen kuuluisia tällaisista kuvista. Mikäli Cedrenuk-
seen voidaan uskoa

Saapuessaan Bazacumin kaupunkiin keisari Herakleios oli ihastuksen ja ih-
mettelyn vallassa valtavan koneen edessä. Se oli rakennettu kuningas Khosraul-
le. Kone esitti yötaivasta ja planeettoja kaikkine niiden kiertämisineen ja niitä
hallitsevia enkeleitä.²

[z332] Juuri tällaisista ”palloista” Pythagoras opiskeli astronomiaa temppe-
lien salaisimmissa osissa, jonne hän oli päässyt. Ja juuri siellä hänen vihkimyksensä
aikana noiden pallojen – ”mystisten pallojen”, kuten Clemens ja Dionysios niitä
kutsuivat, ja Plutarkhos kutsui niitä ”maailmapyöriksi” – ikuinen pyöriminen osoi-
ti hänelle totuuden siitä, mitä hänelle oli ilmaistu, nimittäin aurinkokeskisen järjes-
telmän, joka oli temppe-
lien sisimpien osien suuri salaisuus. Kaikki nykyisen ast-
ronomian keksinnöt samoin kuin kaikki salaisuudet, jotka sille voidaan paljastaa

¹ Eräässä Des Mousseaux’n demonologiaa koskevassa teoksessa (*La Magie au dix me
Siecle*, Paris, 1860 & 64) esitetään seuraava abbé Huc’in kertomus ja tekijä vakuuttaa kuul-
leensa sen yhä uudelleen apotilta itseltään. Eräässä Tiibetin lamalaisluostarissa lähetyssaar-
naaja huomasi seuraavaa:

”Taulu on tehty pelkälle kankaalle eikä siihen ole asennettu minkäänlaisia mekaanisia
apulaitteita, kuten jokainen luostarissa kävijä voi tutkia ja todeta vapaasti. Kuva esittää
kuutamomaisemaa, mutta Kuu ei pysy liikkumattomana ja paikallaan vaan aivan päinvas-
toin. Abbén mukaan näet vaikutti siltä kuin itse Kuu tai ainakin sen ilmetty kaksoiskappale
valaisi kuvaa. Kiertolaisemme jokainen vaihe, asento ja liike toistuvat täsmälleen tarkasti
tässä pyhässä kuvassa olevan Kuun liikkeessä ja etenemisessä. Maalauksessa voidaan
nähdä tämän taivaankappaleen kulkevan sirppinä tai kokonaisena, hohtavan kirkkaana tai
joutuvan pilvien taakse, nousevan tai laskevan vastaten mitä ihmeteltävimmällä tavalla
todellista Kuuta. Se on sanalla sanoen mitä tarkin ja loistavin jäljennös yön kalpeasta ku-
ningattaresta, jota niin monet ihmiset ovat palvoneet menneinä aikoina.” Tiedämme mo-
nista luotettavista lähteistä ja lukuisten silminnäköjoiden vakuutuksista, että näitä ”koneita”
– ne eivät ole kangasmaalauksia – on olemassa Tiibetissä tietyissä temppeleissä. Samoin
niissä on ”tähtipyöriä”, jotka kuvaavat planeettoja, ja niitä pidettiin samoista syistä – astro-
logisista ja maagisista. Hucin esitys käännettiin Des Mousseaux’n teoksesta *Hunnuttomaan
Isikseen*, Tiede osa 2, s. 206.

² Cedrenus, s. 338. [De Mirville, *main. teos*, IV, 7.] Tuollaisia koneita valmistettuina joko
kellokoneiston tai maagisen voiman avulla – kokonaisia taivaankansia kiertävine planeet-
toineen – löytyi pyhätöistä ja joitakin on tänäkin päivänä Japanissa eräässä vanhan Mika-
doksen salaisessa maanalaisessa temppeleissä samoin kuin kahdessa muussa paikassa.

tulevaisuudessa, sisältyivät vanhan Intian ja Egyptin temppelien vihkimyshalleihin ja salaisiin observatorioihin. Kaldealaiset suorittivat niissä laskelmansa paljastamatta tietämättömälle maailmalle enempää kuin se oli valmis vastaanottamaan.

Meille voidaan epäilemättä sanoa, että muinaiset kansat eivät tunteneet Uranusta ja että heidän oli pakko lukea Aurinko planeettoihin kuuluvaksi ja pitää sitä niiden johtajana. Miten sen voi tietää? Uranus on nykyajalla annettu *nimi*. Mutta yksi asia on varma: muinaisilla kansoilla oli planeetta, ”mysteeriplaneetta”, jota he eivät koskaan maininneet ja jonka kanssa vain korkein astronomus, hierofantti, saattoi ”jutella”. Mutta tämä seitsemäs planeetta ei ollut Aurinko, vaan salainen jumalallinen hierofantti, jolla sanottiin olevan kruunu ja jonka pyörään sisältyi ”seitsemänkymmentäseitsemän pienempää pyörää”. Hinduja ikivanhassa salaisessa järjestelmässä Aurinko on näkyvä logos, ”Sûrya”. Sen yläpuolella on toinen, jumalallinen eli taivaallinen ihminen – joka luotuaan aineellisen maailmanjärjestelmän, näkymättömän maailmankaikkeuden eli makrokosmoksen esikuvan mukaan, johti mysteerien aikana taivaallista *Râsa-mandalaa*, jolloin sen sanottiin:

Antavan oikealla jalallaan *Tyamille* eli Bhûmille (maalle) sysäyksen, joka sai sen kiertämään kaksinkertaisella kierrolla.

Toisaalta, mitä Hermes sanoo? Selittäessään egyptiläistä kosmologiaa hän huudahtaa:

Kuuntele, oi poikani... Voima on myös muodostanut *seitsemän toimijaa*, joiden kehiin sisältyy aineellinen maailma ja joiden toimintaa kutsutaan kohtaloksi... Kun kaikki tuli ihmisen alaiseksi, seitsemän tahtoen edistää inhimillistä älyä ilmoitti hänelle niiden voimat. Mutta niin pian kuin ihminen tunsikin niiden todellisen olemuksen ja oman luonteensa, hän halusi tunkeutua kehien sisään ja toiselle puolelle ja siten murtaa niiden piirin kaappaamalla vallan siltä, joka hallitsee itse tulta [Aurinkoa]. [z333] Sen jälkeen ryöstettyään *Auringon* pyhän tulen *pyöristä yhden* hän joutui orjuuteen.¹

Tässä *ei* tarkoiteta Prometheusta. Prometheus on koko ihmiskunnan symboli ja personoituma erääseen tapahtumaan nähden, joka sattui sen niin sanotun lapsuuden aikana – ”tulella kastaminen” – joka on mysteeri Prometheuksen suuressa mysteerissä ja joka voidaan tällä hetkellä mainita vain laajassa yleisessä merkityksessään. Syystä, että inhimillinen äly on kasvanut tavattomasti ja viides periaate (manas) on aikamme kehittänyt ihmisessä, sen nopea eteneminen on lamaannuttanut henkisen käsityskyvyn. Äly elää yleensä viisauden kustannuksella, ja ihmiskunta on nykyisessä tilassaan täysin valmistautumaton ymmärtämään kauheaa näytelmää inhimillisestä tottelemattomuudesta luonnon lakia kohtaan ja myöhempää lankeamista sen seurauksena. Siihen voidaan vain vihjata sopivan tullen.

¹ Champollion-Figeac, *Égypte moderne*, s. 42. Vrt. de Mirville, *main. teos*, IV, s. 11.

TÄHTIEN SIELUT – UNIVERSAALINEN HELIOLATRIA

Osoittaaksemme, etteivät muinaiset kansat ole koskaan ”sekoittaneet tähtiä jumaliin” tai enkeleitä ja Aurinkoa korkeimpiin jumaliin ja Jumalaan, vaan ovat palvoneet vain kaiken henkeä ja kunnioittaneet pienempiä jumalia, joiden oletettiin asuvan Auringossa ja planeetoissa – meidän on näytettävä näiden kahden palvontamuodon välinen ero. Saturnusta, ”jumalien isää”, ei saa sekoittaa hänen kaimaansa – samannimiseen planeettaan kahdeksine kuineen ja kolmine renkaineen. Nämä kaksi – vaikka ne ovat eräässä mielessä sama, kuten ovat esim. fyysinen ihminen ja hänen sielunsa – on erotettava palvonnasta kyseen ollen. Tämä on tehtävä sitäkin huolellisemmin seitsemän planeetan ja niiden henkien kohdalla, koska salaisissa opetuksissa pidetään koko universumin muodostamista niiden aikaansaamana. Sama ero on osoitettava lisäksi Suuren Karhun tähtien, Rikshan ja Chitra-Shikhandinin, ”loistavaharjaisen”, ja rishien – kuolevaisten viisaiden, jotka ilmestyivät maan päälle satya yugan aikana – välillä. Jos nämä kaikki on liitetty niin läheisesti kaikkien aikojen näkijöihin – raamatun näkijät mukaan luettuina – siihen on täytynyt olla jokin syy. Eikä tarvitse mennä edes niin kauas kuin ”taikauskon” ja ”epätieteellisten kuvitelmien” aikoihin, kun jo meidän aikakaudellamme on suuria miehiä, jotka ovat samaa mieltä. Tiedetään hyvin, että Kepler, korkea astronomi, samoin kuin monet muut suuret ihmiset, jotka uskoivat, että taivaankappaleet hallitsivat suosiollisesti tai epäsuopeasti ihmisten ja kansojen kohtaloita, uskoivat sitä paitsi täysin siihen, että kaikilla taivaankappaleilla, jopa maapallollammekin, on elävä ja ajatteleva sielu.

Le Couturier’n mielipide on huomionarvoinen:

Olemme liian halukkaita arvostelemaan ankarasti kaikkea, mikä koskee astrologiaa ja sen käsitteitä. Kuitenkin tuollaisen arvostelun olisi oltava pätevää, ettei osoitettaisi umpimähkään, mitä nuo käsitteet ovat. Ja kun löydämme arvostelemiemme ihmisten joukosta sellaisia nimiä kuin Regiomontanus, Tyko Brahe, Kepler jne., meidän on syytä olla varovaisia. Kepler oli ammatiltaan astrologi ja hänestä tuli sen seurauksena astronomi. Hän ansaitsi toimeentulonsa genetliologisilla¹ kuvilla, jotka osoittaen taivaiden aseman yksilöiden syntymähetkellä olivat väline, johon jokainen horoskoopin laatija [z335] turvautui. Tuo suuri mies uskoi astrologian periaatteisiin hyväksymättä kaikkia sen typeriä seurauksia.²

Kirkko julistaa kuitenkin astrologian syntiseksi tieteeksi ja kieltää sen ja okkultismin. Silti on hyvin kyseenalaista, voidaanko mystinen ”tähtien palvonta” vaiennuttaa naurulla niin helposti kuin ihmiset kuvittelevat – ainakaan kristittyjen taholta.

¹ Genetliologiassa lasketaan syntymäpäivän taivaankappaleiden asemia. – Suom. toim.

² *Musée des Sciences*, s. 230.

Enkelien, kerubien ja planetaaristen arkkienkelien joukot ovat samoja kuin pakanoiden pienemmät jumalat. Mitä tulee heidän ”suuriin jumaliinsa”, jos on osoitettu – jopa pakanallisten astrologien vihamiehet myöntävät sen – että pakanat ovat pitäneet Marsia yksinkertaisesti ainoan korkeimman persoonattoman jumaluuden personoituna voimana, Merkuriuksen esittäessä sen kaikkietävyyttä, Jupiterin sen kaikkivaltiuutta jne., silloin pakanoiden ”taikauskosta” on todella tullut sivistyneiden kansojen massojen ”uskonto”. Sillä viimeksi mainittujen Jehova on synteesi seitsemästä elohimista, se on kaikkien noiden ominaisuuksien ja voimien ikuinen keskus, aleimien Alei ja adonimien Adonai. Ja jos he kutsuvat nyt Marsia Mikaeliksi, ”Jumalan voimaksi”, Merkuriusta Gabrieliksi, ”Herran kaikkietävyudeksi ja rohkeudeksi” ja Rafaelia ”Jumalan siunaavaksi ja parantavaksi voimaksi”, kyseessä on vain nimien muutos, naamioiden takana olevien hahmojen pysyessä samoina.

[Eikä pakanoita pidä halveksittaman siitä, että he omaksuivat planeettojensa nimet ja numerot viikonpäiviensä nimiksi (arabit kutsuvat viikkoaan tsabaksi tänäkin päivänä) – koska tuskin 200 vuotta sitten ausburgilaiset jesuiitat ilmaisivat äänekkäästi haluavansa tehdä samoin.¹

[z336] Mutta koska heidän kirkolleen oli vaarallista, tämän luvun liitteessä A mainituista syistä, kutsua niitä niiden ”seitsemän hengen” nimillä, he ehdottivat suunnitelmaa, joka esitetään [tämän WMS-jakson viimeisessä kappaleessa]. Kuitenkin he uskoivat näihin ”seitsemään henkeen” ja välittämättä siitä, että ne olivat samoja jumalia kuin saabalaisten palvomat. He pitivät niitä Jumalan *edustajien* voimina, hänen ominaisuuksinaan, jotka hän oli luonut ilmetäkseen niiden kautta. Tästä syystä Hänen Pyhyytensä tai kukaan Rooman uskollisista pojista ei saisi julistaa pannaan ketään astrologia tai okkultistia. Jokainen roomalaiskatolilainen

¹ Tätä hurskasta ja outoa yritystä arvosteli ankarasti joitakin vuosia sitten ranskalainen astronomi Camille Flammarion. Hänen mukaansa kaksi ausburgilaista jesuiittaa, Schiller ja Bayer, tahtoivat kovasti muuttaa tähtitaivaan koko saabalaisen sotajoukon nimet ja palvoa niitä nyttemmin kristillisten nimien muodossa. Tuomittuaan *epäjumalaa palvovia* Auringon palvojia yli 15 vuosisadan ajan kirkko ehdottaa nyt vakavasti jatkavansa auringonpalvontaa – kirjaimellisesti, tällä kertaa – koska heidän ideansa oli korvata pakanalliset myytit raamatullisilla ja (heidän mielestään) todellisilla merkkihenkilöillä. He olisivat kutsuneet Aurinkoa Kristukseksi, Kuuta Neitsyt Mariaksi, *Saturnusta* Aadamiksi, *Jupiteria* Moosekseksi, Marsia Joosuaksi, Venusta Johannes Kastajaksi ja Merkuriusta Eliaaksi. Ja varsin oikeita sijaisia ne ovatkin, osoittaen katolisen kirkon suurta perehtyneisyyttä muinaiseen pakanalliseen ja kabbalistiseen oppiin ja sen valmiutta ehkä ainakin tunnustaa lähde, mistä heidän omat myyttinsä tulivat. Sillä eikö kuningas Messias ole Aurinko, auringonpalvojien demiurgi erinimisenä? Eikö hän ole egyptiläinen Osiris ja kreikkalainen Apollo? Ja mikä olisi sopivampi nimi kuin Neitsyt Maria pakanalliselle Diana Astartelle, ”taivaan kuningattarelle”, jota vastaan Jeremia tyhjensi koko kiroussanavaraston? Sellainen omaksuminen olisi ollut historiallisesti samoin kuin uskonnollisesti oikea. ”Kaksi suurta taulua valmistettiin”, sanoo Flammarion (yhdessä *La Naturen* numerossa) ja taivailla esiintyivät paavit, pyhi-mykset, marttyyrit ja *Vanhan ja Uuden testamentin* henkilöt täydentäen tämän kristillisen saabalaisuuden. Loyolan oppilaat tekivät kaikkensa tämän suunnitelman onnistumiseksi.

näet myöntää, että *läsnäolon seitsemää henkeä vastaa sama määrä planeettoja, eläviä entiteettejä, joita kutsutaan arkkienkeleiksi, joilla on oikeus nimiin ”tähti-henki” (Esprits-Etoiles), Anges des Planetes ja Anges des Astres (Des Esprits, Vol. III, s. 335 ja seur.). Näin sitäkin vähemmän, koska paavi Pius V (pyhimys) kirjoitti Espanjalle osoitetussa bullassa, kun sille myönnettiin lupa *tähtien palvontaan*, seuraavaa: ”Kukaan ei voi koskaan ylentää liiaksi maailmojen SEITSEMÄÄ JOHTAJAA, joita edustaa SEITSEMÄN PLANEETTAA... Tätä vuosisataa (1500-lukua) lohduttaa nähdä kuinka jumalan armosta SEITSEMÄN LIEKEHTIVÄN (*ardentes*) *valon* ja niiden SEITSEMÄN TÄHDEN (*astres*) *palvonta* (kultti) saa takaisin kaiken loistonsa kristillisessä yhteisössä!”*

Edellä oleva on sanatarkka käänös de Mirvillen teoksesta *Pneumatologie des Esprits* (Vol. II, s. 357–358) eikä sen vuoksi mikään herjaus.

[z337] Samalla vuosisadalla – nimittäin v. 1561 – erityinen ja etuoikeutettu temppele ”tähti-henkien” palvontaa varten, Enkelien Pyhän Marian kirkko, rakennettiin Roomaan. Paavali IV oli antanut tehtävän toteutettavaksi Michelangelolle v. 1558, ”Pyhän kaupungin” yli levinneen RIIVAJAISEN *kauhean epidemian jälkeen*. Kolme vuotta myöhemmin roomalaisilla oli seitsemän planeetan *Birs* Nimrudinsa, joiden hallitsijat tunnetaan ”Herran seitsemänä silmänä, jotka tarkkaavat kaikkea maata” (*Sak.* 4:10). Ne ovat ehdottomasti kynttilänjalan seitsemän haaraa, pyhätön seitsemän lamppua, jotka Dionysios Areiopagilainen esittää sijoitettuna yliaineellisen kolminaisuuden halliin – *collocatos vestibulo supersubstantialis Trinitatis (De divinis Nom., V)*.

Ja kun kaikki taivaan valtakunnassa esiintyvät mysteerit kolminaisuudesta koristeluun täytyy toistaa kirkossa – ”kuten ylhäällä, niin alhaalla”, sanoo Hermes –, ”pyhittää Rooma näille hengille hienoimmat basilikakirkkonsa, ja suvereenit paavit kunnioittavat uhraamalla temppeleissään tiettyinä päivinä, ympärillään seitsemähaaraiset kynttilänjalat ja seitsemän akoluuttia (avustavaa pappia), *joita löydämme myös kaikista pakanallisista kulteista*” – selittää de Mirville (*Des Esprits, II, 328*).¹

Dalai-laman hiipassa on seitsemän kohujuovaa seitsemän pää-dhyâni-Buddhan kunniaksi. Egyptiläisten hautajaisrituaaleissa kuollut pannaan huudahtamaan:

Terve teille, oi ruhtinaat, jotka olette Osiriksen seurassa... Osoittakaa minulle suosiota, että voisin päästä synneistäni, kuten olette tehneet seitsemälle hengelle, jotka seuraavat Herraansa.²

Brahmân päätä koristaa seitsemän sädettä, ja häntä seuraa seitsemän rishiä seitsemässä svargassa. Kiinalla on seitsemän pagodaansa; kreikkalaisilla oli seitsemän kyklooppiansa, seitsemän demiurgia ja mysteerijumalaa, seitsemän kabiiria, joiden pää oli Jupiter-Saturnus, ja juutalaisilla Jehova. Nyt viimeksi mainitusta jumaluudesta on tullut kaiken pää, korkein ja ainoa [z338] Jumala, ja Mikael on ottanut

¹ [Hakasulkeissa oleva osa kuuluu WMS:ään, 173–179.]

² Kääntänyt varakreivi de Rougemont. Ks. *Les Annales de Philosophie Chrétienne*, 7. vuosi, 1861.

hänen vanhan paikkansa. Hän on ”sotajoukon (*tsaba*) pää”, ”Herran armeijan arkki-strategi”, ”paholaisen voittaja” – *Victor diaboli* – ja ”pyhän sotaväen arkkisat-raappi”, se joka löi ”suuren lohikäärmeen” kuoliaaksi. Kun astrologialla ja symboliikalla ei valitettavasti ollut mitään syytä verhota vanhoja asioita uusilla naamioilla, ne ovat säilyttäneet Mikaelin todellisen nimen – ”se oli Jehova” – Mikaelin ollessa Herran kasvojen enkeli,¹ ”planeettojen suojelija” ja Jumalan elävä kuva. Hän edustaa maan päällä vierailevaa jumaluutta, sillä kuten hepreaksi ilmaistaan hyvin, hän on yksi מִיכָאֵל [Mikael], joka on melkein kuin Jumala. Juuri hän karkotti käärmeen.²

[”Mikael” – huudahtaa de Mirville hurskaassa hurmion puuskassaan – ”Mi-kael... on enkelikunnan loistavin tähti... KRISTUS–AURINGON suojelija ja puolustaja, niin lähellä Mestariaan, että useat kerettiläiset, mm. Calvin, ovat täysin sekoittaneet hänet häneen” (tuohon Mestariin eli Kristukseen).³ Samalla, herjaten naba-tealaisten Jumalaa, Saturnusta, hän kutsuu häntä nimellä *Le Dieu Mauvais*, ”paha”, ilkeä jumala eli Saatana... (WMS, 179.)]

Mikael ollen planeetta Saturnuksen hallitsija on – *Saturnus*.⁴ Hänen mysteerinimensä on Sabbatiel, koska hän hallitsee juutalaista sapattia, kuten myös astrologista lauantaista. Kerran tunnistettuna paholaisen kristillinen voittaja maineineen on yhä suuremmissa vaarassa tulla enemmän tunnistetuksi. Raamatun enkeleitä kutsutaan malakheiksi (*malakhim*), sanansaattajiksi Jumalan (tai mieluummin *jumalien*) ja ihmisten välillä. Hepreaksi מַלְאָכִים, *Malakh*, on myös ”kuningas”. *Malekh* eli *Melakh* oli myös *Molokh* eli jälleen Saturnus, Egyptin Geb, jolle pyhitettiin *Dies Saturni* eli sapatti. Saabalaiset erottivat planeetta Saturnuksen sen jumalasta paljon useammin kuin [z339] roomalaiskatolilaiset erottavat enkelinsä tähdistään, ja kabbalistit tekevät arkkienkeli Mikaelista magian seitsemännen työn suojelijan.

Teologisessa symboliikassa... Jupiter [Aurinko] on nouseva ja säteilevä Vapahtaja, ja Saturnus on Isä Jumala eli Mooseksen Jehova,⁵

sanoo Éliphas Lévi, jonka *pitäisi* tietää. Kun Jehova ja Vapahtaja, Saturnus ja Jupiter ovat siis sama ja kun Mikaelia kutsutaan Jumalan eläväksi kuvaksi, tuntuu todella olevan vaarallista kirkolle kutsua Saturnusta Saatanaksi – *le dieu mauvais*. Rooma pärjää kuitenkin hyvin viisastelussa ja se pääsee tästä eroon, kuten se pääsee kaikesta muustakin samastuksesta loistokkaasti ja täydeksi tyydytykseeseen. Kuitenkin kaikki sen opit ja rituaalit näyttävät samoilta kuin niin monet lehdet, jotka on repäisty okkultismin historiasta ja sitten vääristely.

[...Ja jos meille kerrotaan, että ”tähti-” eli enkelipalvontaa esiintyi Roomassa vanhoina aikoina, 1500-luvulla, ja kirkko lakkautti sen – me sanomme, että ei

¹ Jes. 63:9. [Suom. ”Hänen kasvojensa kirkastus”.]

² *Johanneksen ilmestys*, luku 12: ”Taivaassa syntyi sota. Mikael ja hänen enkelinsä kävivät taisteluun lohikäärmettä vastaan” jne. (7) ja suuri lohikäärme karkotettiin (9).

³ Ks. *Pneumatologie des Esprits*, II, 353.

⁴ Hän on myös Auringon, Jupiterin ja jopa Venuksen elähdyttävä henki.

⁵ *Dogme et Rituel*, ii, 116.

suinkaan, ja voimme todistaa väitteemme. Viittaamme vuoteen 1862, tuskin kahdenkymmenen vuoden päähän. Koko roomalaiskatolinen maailma yritti tuolloin hyvin tarmokkaasti, kuten esimerkiksi Roomassa, palauttaa ”tähti- ja enkelipalvonnan”. Lukuisat mahtavat seurat, joita muodostettiin Italiassa, Baijerissa ja kaikkialla Saksassa uskonnollisten toimitusten palauttamiseksi roomalaiskatoliseen Eurooppaan (kabiirilaisten ja kabbalististen) seitsemän henkiplaneettamme kunniaksi, ovat kaikkien tiedossa eivätkä tarvitse vahvistusta. (WMS, 183.)... Ainakin yksi roomalaiskatolinen kirjoittaja myöntää nykyisin äärimmäisen ohuen väliseinän erottavan kabbalistisen ja kaldealaisen teogonian roomalaiskatolisesta angelologiasta ja teodikeasta. Voi tuskin uskoa silmiään löytäessään seuraavan (kursivoimimme kohtiin on syytä tutustua erityisen huolellisesti):

Pyhiin kirjojemme eräs luonteenomaisin piirre on se *harkittu varovaisuus, jota on käytetty mysteerien ilmaisemisessa, silloin kun ne ovat olleet vähemmän hyödyllisiä välittömästi pelastukselle...* Siten myriadien juuri mainittujen [z340] enkelimäisten olentojen¹ ja kaikkien näiden harkitun alkeellisten jakojen takana on varmasti monia muita, joiden nimiä emme ole vielä saaneet.² Johannes Krysostomos sanoo loistavasti: ”Sillä epäilemättä (*sine dubio*) on monia *voimia* [taivaallisia olentoja], joiden luokkia emme kuitenkaan tunne juuri ollenkaan... Yhdeksän luokkaa eivät mitenkään ole ainoat asukkaat taivaassa, missä, päinvastoin, on löydettävissä lukemattomia joukkoja äärettömän monenlaisia asukkaita ja joista on mahdoton *esittää minkäänlaista ajatusta* inhimillisellä kielellä... Paavali, joka *oli oppinut niiden nimet*, paljastaa meille niiden olemassaolon.” (*De Incomprehensibili Natura Dei*, IV.)...

Siten olisi *suuri erehdys nähdä pelkästään virheitä* kristittyjen apostolin ankarasti kohtelemien kabbalistien ja gnostikkojen angelologiassa, sillä hänen kunnioitusta herättävä arvostelunsa ulottui *vain heidän liioitteluihinsa ja virheellisiin tulkintoihinsa* ja lisäksi siihen, että he *käyttivät noita jaloja arvonimiä demonisten anastajien³ surkeista persoonista*. Usein mikään ei muistuta toinen toistaan niin kuin *tuomarien ja tuomitujen* [pyhimysten ja okkultistien] *kieli*. Tähän *kaksinaiseen* tutkimukseen [uskosta ja uskontunnuksesta] on tunkeuduttava syvälle ja mikä on vielä parempi, luotettava *sokeasti tuomioistuimen* [tietysti roomalaiskatolisen kirkon] *arvovaltaan* kyetäkseen käsittämään täsmälleen virhekohdan. Paavalin tuomitsema *gnosis* pysyy kuitenkin hänelle samoin kuin Platonille korkeimpana tietona kaikista totuuksista ja *Olennosta par excellence, ὁ ὄντως ὢν* (Valtio, VI kirja). Ideat, tyypit, kreikkalaisen filosofian

¹ Jos ne luetellaan, niiden todetaan olevan hindulaisia deva-”luokkia” ja -kuoroja sekä esoteerisen buddhismien dhyâni-chohaneja.

² Mutta tämä seikka ei ole estänyt roomalaiskatolista kirkkoa omaksumasta niitä siitä huolimatta. Se on ottanut ne vastaan tietämättömiltä vaikka ehkä rehellisiltä kirkkoisiltä, jotka olivat lainanneet ne kabbalisteilta – juutalaisilta ja pakanoilta.

³ Niiden kutsuminen ”anastajiksi”, jotka edelsivät niitä kristillisiä olentoja, joiden hyväksi nämä samat nimet lainattiin, vie järjenvastaisen ja väärän ajanmäärityksen hiukan liian pitkälle!

ἀρχαί [arkhai], *Pythagoraan intelligenssit, aionit tai emanaatiot* – aihe, jonka takia ensimmäisiä harhaoppisia niin paljon moitittiin –, logos eli sana, näiden järjellisten olentojen pää, *demiurgi* [pakanoiden] maailman arkkitehti isänsä ohjauksessa, tuntematon jumala, [kabbalistien] *En Sof* eli *ääretön Se*, enkelien ajanjaksot,¹ *seitsemän* henkeä, Ahrimanin syvyydet, maailman *johtaja*, ilman *hallitsijat, tämän maailman jumala*, intelligenssien *pleroma* ja *Metatron*, juutalaisten enkeli; kaikki tämä on löydettävissä *sana sanalta monien muiden totuuk-sien lisäksi Paavalilta ja suurimpien oppineittemme teoksista.*²

[z341] Jos okkultistin, joka haluaa syyttää kirkkoa lukuisista sarjoista plagioin-teja, olisi ollut kirjoitettava edellä oleva, olisiko hän voinut kirjoittaa voimallisem-min. Ja eikö meillä ole tuollaisen täydellisen tunnustuksen jälkeen oikeus vaihtaa osia ja sanoa roomalaiskatolilaisista ja muista sitä, mitä sanotaan gnostikoista ja okkultisteista. ”He käyttivät ilmauksiamme ja hylkäsivät oppimme.” Sillä ”väärän gnosiksen esittäjät” – jotka saivat nuo kaikki ilmauksensa muinaisilta esi-isiltään – eivät ottaneet itselleen kristillisiä ilmaisuja, vaan kristilliset isät ja teologit itse tuli-vat todellakin pesäämme ja ovat siitä asti yrittäneet liata sen.

[Kaikki tämä on yhtä ja samaa jesuiittojen taktiikkaa, jesuiittojen ollessa itse asiassa roomalaiskatolinen kirkko, eivätkä paavi ja kardinaalit, kuten yleisesti ole-tetaan. Me sanomme, että jesuiitat ovat roomalaiskatolinen kirkko siinä merkityk-sessä, että parasiitin, joka kiertyy puun ympäri ja elää siinä vampyyrin elämää, voidaan sanoa olevan itse puu. Tämä sotaisa eli sotilaallinen kirkollisuus takertui paavinkirkkoon, koska kekseliäisyydessään se huomasi siinä uskottavimman työka-lun saadakseen sen toteuttamaan yleismaailmallista herruutta koskevat, suunnatto-mat suunnitelmansa, missä sen edeltäjät, temppeleiherrat, niin pahasti epäonnistui-vat. Välttämättä heidän virheensä sillä on ollut suuri, vaikei puhdas menestys.³ Edellä yksityiskohtaisesti esitetty yritys tähti- ja planeettajoukkojen aineellisen palvelun korvaamiseksi toisella on hienompi keksintö tuoda yleinen mielipide takaisin sii-hen tietämättömyyden tilaan sekä kurjaan riippuvuuteen pappiskunnasta ja -herruudesta, joka pääsi voitolle, kun todellinen kabiirinen ja henkinen palvonta johdettiin harhaan, pilattiin ja tehtiin karkeaksi, aistilliseksi ja materialistiseksi, antiikin viisauden tilalle.

[z342] Meidän ei tarvitse pyytää anteeksi lukijoiltamme sitä, että tuomme esiin sen, mikä voi ensi silmäyksellä näyttää poikkeamiselta salaisesta opista, jota on jossain määrin selitetty *coram populo*, julkisesti. Jesuiittojen historia on läheisesti

¹ Eli *jumalallisia ajanjaksoja*, ”Brahmân päiviä ja vuosia”.

² De Mirville, ii, 325, 326. Niin sanomme mekin. Ja tämä osoittaa, että kirkko on kabbalis-teille ja *tietäjille* velkaa opeistaan ja nimistään. Paavali ei koskaan tuominnut *todellista* gnosista vaan *väärän*, jonka kirkko nyt hyväksyy.

³ Todiste tästä on juuri tullut, kun kirjoitimme tätä esitystä. *Daily Newsista* 29.3.1886 saamme selville, että ”jesuiittojen kenraali on julkaissut järjestön tilaston, joka osoittaa, että sillä on 2500 lähetyssaarnaajaa ja että se voi ylpeillä siihen kuuluneen 248 pyhimystä, 1500 marttyyria, 13 paavia, 60 kardinaalia, 4000 arkkipiispaa ja piispaa ja 6000 kirjoittajaa”. Ilmeisesti jesuiitat haluavat kerskua näillä tuloksilla.

sidoksissa okkultismin historiaan. Tuo monimuotoinen ja kaikkialle tunkeutuva organisaatio on omia tarkoituksiaan varten salannut okkultismin suuria totuuksia, tehden sen nimestä synonyymien petokselle, puoskaroinnille ja demonien palvonalle. Tätä tarkoitusta varten organisoitiin inkvisitio. Jokainen kuviteltavissa oleva juoni on toteutettu luonnon salaisten lakien pitämiseksi kokonaan heidän tietonaan ja muu maailma orjamaaisessa kuuliaisuudessa ja pelossa.

Tämän tiedon ja suuren voiman käyttäminen sellaiseen tarkoitukseen on välttämättä luonnonlakien vääristelyä ja siitä tulee sitä, mikä tunnetaan MUSTANA MAGIANA. Kun ihmismieli on vajonnut tähän pyhien asioiden häpäisyyn ja mentaaliseen alennukseen, mikään rikos ei ole sille liian suuri tai musta. Se voi silloin vehkeilyä käyttäen suunnitella suurinta inhimillistä kurjuutta, yksilöllistä tai luonnollista, äärimmäisen kylmäverisesti ja omahyväisesti astinlautana tarkoituseriinsä. Jesuiittojen historia on salamurhien ja myrkyttämisten historiaa, salamyhkäisiä, pimeitä juonitteluja kuninkaita, ruhtinaita, kirkkoja, valtioita ja yksittäisiä ihmisiä vastaan, jotka tietoisesti tai tietämättään ovat heidän tiellään. Moni on seonnut ja joutunut mielisairaalaan heidän suunnitelmiansa ajamana. Heidän kauheita periaatteitaan kuvataan laajemmin *Hunnuttoman Isiksen*, teologia, luvussa VIII. Jesuiittojen parissa katsotaan sormien läpi murhia, aviorikoksia ja vääriä valoja. Saavuttaakseen päämääränsä jesuiitta voi tulla epäjumalanpalvojaksi, hänellä on oikeus tappaa viettelemänsä vaimon aviomies, pojalla on oikeus tappaa isänsä (ks. *Hunnuton Isis*, teologia osa 2, s. 389) tai hän (jesuiitta) voi tappaa sen, jota hän pitää pannettelijanaan.

Me emme ryhdy esittämään todisteita tästä, koska se ei ole tämän teoksen tehtävä. Tuoreita esimerkkejä haluavaa lukijaa pyydetään tutustumaan tämän JOHDANNON ”Liitteeseen” ja lukemaan *On Jesuits and their Policyn*.¹ [z343] Tämä sotilaallinen ja despoottinen kirkollisuus on lisäksi vienyt salaisen rikoksen taidon sellaiseen täydellisyyteen, että on lähes mahdotonta antaa tarvittavia todisteita laillisen tai matemaattisen logiikan tinkimättömien vaatimusten mukaisesti. On karkea virhe olettaa, että aina ”rikoksella on lyhyet jäljet”. Tavallinen, tietämätön rikollinen yleensä löydetään ja viedään oikeuteen. Tietävämmät yllyttäjät ja sen vuoksi syyllisemmät useimmiten selviytyvät. Jos lukijamme haluavat puolueettomasti tutustua jesuiittojen historiaan Euroopan historian yhteydessä viimeisten 300 tai useamman vuoden ajalta, he tulevat löytämään kaikkialta todisteita, jotka johtavat väittämäämme päätelmään. Tietoa on yllin kyllin tyydyttämään vakaassa ja puhtaassa ihmismielessä olevaa kohtuuden vaatimusta.

Epäilemättä miljoonat pakanakansat, nykyajan pakanat saavat kiittää jesuiittoja markiisi de Mirvillen teoksista. Ylempiensä innoittamana hän tekee selvää muinaisten kansojen viisaudesta. Mutta olemme sanoneet tarpeeksi ja osoittaneet riittävästi omia tarkoituksiamme varten, että meitä okkultisteja voi tuskin syyttää oman omaisuuden vaatimisesta ja oikeuksiemme osoittamisesta sen suhteen. (WMS, 187–191.)]

¹ [Ei löydy tällä nimellä. Luultavasti sen uusi nimi on *Theosophy or Jesuitism?* Ks. B. C. W., IX. Julkaistu suomeksi H. P. B:n kirjassa *Jumalten viisaus*.]

Edellä lainatut sanat selittävät paljon niille, jotka etsivät totuutta ja vain totuutta. Ne osoittavat kirkon tiettyjen rituaalien alkuperän, rituaalien, jotka ovat olleet tähän asti selittämättömiä tietämättömille, ja esittävät syyn, miksi kristityt käyttivät rukouksissa viidennelle, jopa kuudennelle vuosisadalle saakka sellaisia sanoja kuin ”Herramme Aurinko”, ja se ilmaistiin liturgiassa, kunnes se muutettiin ”Herramme Jumalaksi”. Muistakaamme, että varhaiskristityt maalasivat maanalaisen nekropolin seinille Kristuksen paimenena Apollon puvussa ja varustettuna tämän kaikilla ominaisuuksilla ajamassa pois sutta, Fenristä, joka yrittää nielaista Auringon ja sen kiertolaiset.

[z344][b329]

LUKU 38

ASTROLOGIA JA ASTROLATRIA

Hermes Trismegistoksen kirjat sisältävät Kaldi (kaldealaisen) astrologian ja astrolatrian eksoteerisen merkityksen, joka on vielä verhottu muilta paitsi okkultisteilta. Nämä kaksi tutkimusaihetta liittyvät läheisesti yhteen. Astrolatria eli taivaallisten joukkojen palvonta on luonnollinen seuraus vain puolittain paljastetusta astrologiasta, jonka taitajat salasivat huolellisesti vihkimättömiltä sen okkultiset periaatteet ja viisauden, jonka olivat antaneet heille planeettahallitsijat – ”enkelit”. Tästä johtuen jumalallinen astrologia oli vihittyjä varten; taikauskoinen astrolatria maallikoille. Justinus Marttyyrin mukaan:

Hieroglyfien keksimisestä lähtien hienot ja valitut ihmiset perehtyivät tempelien salaisissa osissa kaikenlaiseen astrologiseen tietoon – jopa sen alhaisimpaan lajiin: tuohon astrologiaan, joka tuli myöhemmin häpäistyksi julkisuuden teillä.

Petosiriksen ja Nekepson – egyptiläisten käsikirjoitusten mainitsemien ensimmäisten astrologien, joiden on uskottu eläneen Ramses II:n (Sesostris)¹ hallituskaudella – opettaman salaisen tieteen ja tähdistäennustajiksi kutsuttujen puoskarien kurjien silmäkääntötemppeujen välillä oli valtavan suuri ero. Viimeksi mainitut häpäisivät jumalallista tietoa Rooman viimeisten keisarien aikana. Näitä kahta voidaan kuvata parhaiten ”korkeana seremoniallisena astrologiana” ja ”astrologisena astrolatriana”. Edellinen liittyy vihittyjen tietoon niistä (meille) aineettomista voimista eli henkisistä olemuksista, jotka vaikuttavat aineeseen ja ohjaavat sitä. Muinaisten filosofien kutsumat arkontit ja kosmokraattorit olivat korkeammilla tasoilla niiden kehitysasteikossa alempien ja aineellisempien olentojen malleja eli esikuvia,

¹ Sesostris eli farao Ramses II, jonka muumion Maspero Bulak-museosta avasi kääreistä vuonna 1886 ja tunnisti sen Egyptin kuninkaista suurimman muumioksi. Hänen pojanpoikansa Ramses III oli muinaisen kuningaskunnan viimeinen kuningas.

joita me kutsumme elementaaleiksi ja luonnonhengiksi, joille saabalaiset kumarsivat ja joita he palvoivat aavistamatta oleellista eroa.

Tästä johtuen jälkimmäinen laji, [z345] silloin kun se ei ollut pelkkää leikkiä ja teeskentelyä, rappeutui kovin usein mustaksi magiaksi. Se oli eksoteerisen astrologian suosittu muoto ilman tietoa alkuperäisen tieteen korkeista periaatteista, opeista, joita annettiin vain vihkimyksessä. Siten samalla kun todelliset hierofantit kohosivat puolijumalien tavoin henkisen tiedon huipulle, tavallinen kansa mateli saabalaisten keskuudessa taikauskon vallassa – 10 000 vuotta sitten, kuten se tekee nytkin – aineen laaksojen kylmissä ja kuolettavissa varjoissa. Tähtivaikutus on kahtalainen. On olemassa fyysinen ja fysiologinen, eksoteerinen vaikutus; ja korkein henkinen, älyllinen ja moraalinen vaikutus, joka saadaan planeettajumalien tuntemisesta. Bailly puhuessaan tosin vain puutteellisin tiedoin edellisestä kutsui astrologiaa niin kauan sitten kuin 1700-luvulla ”hyvin viisaan tyttären – astronomian – hyvin typeräksi äidiksi”. Toisaalta D. F. J. Arago, 1800-luvun nero, puolustaa Auringon, Kuun ja planeettojen tähtivaikutusten todellisuutta. Hän kysyy:

Mistä löydämme Kuun vaikutuksia, jotka kumotaan väitteillä, jotka *tiede uskaltaisi tunnustaa*?¹

Mutta jopa Bailly, joka luuli syöksevänsä alas yleisesti harjoitetun astrologian, ei uskalla tehdä samaa todelliselle astrologialle. Hän sanoo:

Oikea astrologia oli aluksi tulos *perusteellisesta* järjestelmästä, valistuneen kansan työtä, kansakunnan, joka eksyi tietysti liian kauas jumalan ja luonnon mysteereihin.²

Eräs tiedemies uudemmalta ajalta, Ranskan Instituutin jäsen ja historian professori Ph[illippe] Le Bas, paljastaa (tietämättään) astrologian todellisen perustan erinomaisessa aiheita käsittelevässä artikkelissaan teoksessa *Dictionnaire encyclopédique de France*. Hän kertoo lukijalle ymmärtävänsä hyvin, että sen, että niin monet älykkäät [z346] ihmiset kannattavat tuota tiedettä, pitäisi jo olla riittävä peruste sen uskomiseksi, ettei astrologia ole mielettömyyttä:

Julistaessamme julkisesti ihmisten ja yleisen mielipiteen korkeinta mahtia voimmeko myöntää, kuten aikaisemmin, että ihmiskunta antoi pettää itseään perin pohjin vain tässä: että ehdoton ja suuri järjenvastaisuus vallitsi kokonaisten kansojen mielissä niin monia vuosisatoja ja pohjaamatta mihinkään muuhun kuin toisaalta inhimilliseen typeryyteen ja toisaalta petkutukseen? Miten useimmat ihmiset ovat voineet olla 5000 vuotta ja kauemminkin joko narreja tai roistoja?...

Vaikka mielestämme on mahdotonta erottaa astrologian tosiasiat siinä olevista keksityistä aineksista ja tyhjänpäiväisestä uneksimisesta, toistakaamme kuitenkin Bossuetin ja kaikkien nykyaikaisten filosofien tapaan, että ”ei mikään,

¹ Arago, *Annuaire*, 1833, s. 234, de Mirvillen teoksessa *Des Esprits*, IV, 84.

² Bailly, *Histoire de L'astronomie ancienne* jne., Paris, Chez de Bure, 2. painos, 1781, s. 268; de Mirville, *main. teos*, s. 87.

mikä on ollut vallitsevana, voi olla ehdottoman väärää”. Eikö ole joka tapauksessa totta, että planeetat ovat fyysisessä vuorovaikutuksessa keskenään? Eikö myös ole totta, että planeetat vaikuttavat ilmakehään ja niin muodoin niillä on joka tapauksessa välillinen vaikutus kasvillisuuteen ja eläimiin? Eikö myös nykyinen tiede ole todistanut näitä kahta kohtaa epäilyksettä?... Eikö myös ole totta, että inhimillinen toimintavapaus ei ole ehdoton; että kaikki on rajoitettua, että kaikki vaikuttaa, planeetat perimmäisinä, jokaiseen yksilölliseen tahtoon; että Sallimus [eli *karma*] vaikuttaa meihin ja ohjaa ihmisiä niiden yhteyksien avulla, jotka se on aikaansaanut heidän, näkyvien kohteiden ja koko maailman-kaikeuden välille?...

Pohjimmiltaan astrologia *on vain tätä*. Ja meidän on pakko tunnustaa, että eräänlainen vaisto, joka oli parempi noiden ihmisten aikana, ohjasi heidän pyrkimyksiään. Mitä tulee materialismiin ja inhimillisen moraalisen vapauden tuhoon, mistä Bailly syyttää heidän teoriaansa [astrologiaa], siinä ei ole mitään mieltä. Kaikki suuret astrologit myönsivät ilman yhtäkään poikkeusta, että ihminen saattoi vastustaa tähtien vaikutusta. Tämä periaate osoitetaan Ptolemaioksen *Tetrabibloksessa*, todellisessa astrologisessa raamatussa, I kirjan II ja III luvussa.¹

Tuomas Akvinolainen on tukenut Le Bas’ta ennalta. Hän sanoo:

Taivaankappaleet ovat *syy kaikkeen siihen, mitä tapahtuu tässä sublunaarissa maailmassa*. Ne vaikuttavat epäsuorasti ihmisen toimintoihin, mutta kaikki niiden aiheuttamat vaikutukset eivät ole väistämättömiä.²

Okkultistit ja teosofit myöntävät ensimmäisinä, että on olemassa valkoista ja mustaa astrologiaa. Kuitenkin [z347] niiden, jotka tahtovat edistyä astrologiassa, on tutkittava sitä kummassakin valossa. Saadut hyvät ja huonot tulokset eivät johdu perusteista, jotka ovat kummassakin samat, vaan astrologista itsestään. Pythagoras loi koko kopernikaanisen järjestelmän *Hermeksen kirjojen* avulla 2000 vuotta ennen kuin Galilein edeltäjä Kopernikus syntyi. Tutkimuksiaan varten hän löysi niistä koko opin jumalallisesta teogoniasta, yhteydenpidosta maailman johtajien – Paavaliin hallitsijoiden eli ”hallitusten” – kanssa ja heidän esiinmanaamisestaan sekä kunkin planeetan ja itse universumin syntymisestä. Edelleen hän löysi loitsukaavoja ja tietoja ihmiskehon kunkin osan pyhittämisestä sitä vastaavalle eläinradan merkille. Ketkään muut eivät voi pitää kaikkea tätä lapsellisena ja mielettömänä – vielä vähemmän ”saatanallisena” – paitsi ne, jotka ovat vasta-alkajia okkulttisten tieteiden filosofiassa ja tahtovat jäädä siksi. Ei kukaan ajattelija, ei kukaan joka tunnustaa yhteisen siteen olemassaolon ihmisen ja näkyvän samoin kuin näkymättömänkin luonnon välillä, varmastikaan näe muinaisen viisauden vanhoissa jäänöksissä – sellaisissa kuin esim. *Petemenofin papyruskäärö* – ”lapsellista hölynpölyä ja mielettömyyttä”, kuten monet akateemikot ja tiedemiehet ovat nähneet. Mut-

¹ *Dictionnaire encyclopédique de France*, s. 422, Ph. Le Basin art. astrologiasta; de Mirville lainannut, *main. teos*, IV 88–89.

² *Summa*, III, s. 2, 29.

ta löytäessään tuollaisista muinaisista asiakirjoista hermeettisten sääntöjen ja lakien sovelluksia, sellaisia kuin

Hiusten pyhittäminen taivaalliselle Niilille sekä vasemman temppelin pyhittäminen Auringon elävälle Hengelle ja oikean Ammonin hengelle,¹

hän yrittää tutkia ja ymmärtää paremmin ”vastaavuuksien lakeja”. Eikä hän epäile astrologian vanhaa ikää sillä varjolla, että jotkut orientalistit ovat pitäneet sopivana selittää, ettei eläinrata ollut kovin vanha vaan se oli vain makedonialaisen ajan kreikkalaisten keksimä. Sillä tämän selityksen, sen lisäksi, että sen on osoitettu olevan täysin virheellinen monista muista syistä johtuen, voivat kumota kokonaan Egyptissä tehdyt viimeisimmät löydöt ja varhaisimpien dynastioiden hieroglyfien ja piirtokirjoitusten täsmällisempi lukeminen. Julkaistu kiistakirjoitus Anastasi-kokoelman niin sanottujen maagisten papyruskääreiden sisällöstä osoittaa eläinradan vanhan iän.

[z348] Papyrukset käsittelevät yksityiskohtaisesti maailman neljää *perustaa*, στερέωματα, joiden samuudesta on Champollionin mukaan mahdotonta erehtyä Paavalin maailman ylläpitäjien (eli κοσμοκράτορες, kosmokratores) suhteen. Juuri niitä kaikkien taivaallisten vyöhykkeiden jumaliseen huudetaan avuksi, ja ne ovat vastaavia, vielä kerran, kuin tuon apostolin *spiritualia nequitiae in caelestibus*.²

Tuo avuksihuuto esitettiin asianmukaisin sanoin ja varoituksin. Jamblikhos toistaa sanakaavaa liian uskollisesti, jotta voisimme kieltää häneltä enää ansiota siitä, että hän oli ilmoittanut jälkimaailmalle ikivanhan ja alkuperäisen egyptiläisen hengen.³

Koska Letronne oli yrittänyt todistaa, että kaikki alkuperäiset egyptiläiset eläinradat oli keksitty roomalaisella ajalla, Sensaos-muumio esitetään sen osoittamiseksi että:

...Egyptissä kaikki eläinradan muistomerkit olivat pääasiassa astronomisia. Kuningaalliset hautakammiot ja hautajaisrituaalit sisältävät monia tauluja tähtikuvioista ja niiden vaikutuksista jokaisen kuukauden jokaiseen hetkeen. Siten itse syntymähetkeä koskevat taulut todistavat, että ne ovat paljon vanhempia kuin ajanjakso, joka on mainittu niiden alkuperäksi... Myöhemmiltä ajanjaksoilta

¹ De Mirville, *main. teos*, IV, 93.

² ”Avaruuden henkivaltoja ja voimia (hallituksia ja valtoja)” (*Ef.* 3:10). Jae ”Onhan tosin sekä taivaassa että maan päällä niin sanottuja jumalia, moniakin jumalia ja herroja” (*1. Kor.* 8:5) osoittaa joka tapauksessa, että Paavali tunnusti ”jumalien” monikollisuuden ja kutsui heitä daimoneiksi (hengiksi – eikä koskaan *paholaisiksi*). Hallitukset, valtaistuimet, herruudet, johtajat jne. ovat kaikki juutalaisia ja kristillisiä nimiä muinaisten kansojen jumalille. Edellisten arkkiengelit ja enkelit ovat jokaisessa tapauksessa ikivanhojen uskontojen devoja ja dhyäni-chohaneja.

³ C.J.C. Reuven, *Lettre à M. Letronne... sur les papyrus bilingues et grecs* jne., Leyden, 1930. Vrt. de Mirville, *Des Esprits*, IV, 93–94.

olevien sarkofagien kaikki eläinradat ovat sen vuoksi vain *muistoja* eli jäljitelmiä puhtaasti mytologisista tauluista.¹

Alkuperäinen astrologia oli yhtä kaukana nykyisen niin kutsutun oikean astrologian yläpuolella kuin opastajat (planeetat ja eläinratamerkit) ovat lyhtypylväiden yläpuolella. Berossos esittää Belin ja Mylittan (Auringon ja Kuun) tähtikuninkuuden ja ainoastaan ”eläinradan jumalien kaksitoista herraa”, ”kolmekymmentäkuusi neuvonantaja-jumalaa” ja ”kaksikymmentäneljä tähteä, tämän maailman tuomarit”, jotka pitävät pystyssä ja ohjaavat maailmaa (aurinkokuntaamme), seuraavat kuolevaisia ja paljastavat ihmiskunnalle sen kohtalon ja niiden omat [z349] tarkoitukset. Roomalaiskatolinen kirkko kutsuu oikein oikeaa astrologiaa, niin kuin se nykyään tunnetaan,

Materialistiseksi ja panteistiseksi ennustamiseksi itse objektiivisen planeetan avulla riippumatta sen johtajasta [juutalaisten Mlak, Ikuisen lähettiläät, jotka hän on valtuuttanut julistamaan tahtoaan kuolevaisille]. Planeetan nousu tai konjunktio yksilön syntymähetkellä määrää hänen kohtalonsa ja kuolinhetkensä ja -tapansa.²

Jokainen okkultismin tutkija tietää, että taivaankappaleet ovat jokaisen manvantaran aikana läheisessä yhteydessä tuon erityisen syklin ihmiskuntaan. Jotkut uskovat, että jokaisen tuona aikana syntyneen suuren henkilön – kuten jokaisen muun kuolevaisen, vain paljon voimakkaammassa määrin – kohtalo on hahmoteltuna hänen omassa tähtikuviossaan tai tähdessään, ja tuossa erityisessä tähdessä asuva henki on piirtänyt sen itse-ennustuksena, ennalta toteutuneena omaelämäkertana. Inhimillinen monadi ensimmäisessä alussaan on tuo henki eli itse tuon tähden (planeetan) sielu. Kuten Aurinkomme säteilee valoaan ja säteitään jokaiseen taivaankappaleeseen avaruudessa järjestelmänsä rajojen sisällä, samoin jokaisen planeettatähden hallitsija, vanhempi-monadi, sinkoaa itsestään jokaisen ”matkamies”-sielun monadin, joka on syntynyt sen huoneessa sen omassa ryhmässä. Hallitsijoita on esoteerisesti seitsemän, olipa sitten kyse sefiroteista, ”läsnäolon enkeleistä”, risheistä tai amshaspendeista. Kaikissa esoteerisissa teoksissa sanotaan, että ”yksi

¹ Reuven ja de Mirville, *sama*.

² De Mirville lainaa Augustinusta (*de Gen.*, III) ja M. Delriota (*Disquisitionum magicarum*, IV, iii) osoittaakseen, että ”mitä enemmän astrologit puhuvat totuutta ja mitä paremmin he sitä selittävät, sitä epävarmemmaksi tuntee itsensä huomattessaan, että heidän sopimuksensa paholaisen kanssa tulee siten ilmeisemmäksi”. Juvenaloksen (*Satires*, vi) kuuluisa selostus, että ”ei voitaisi löytää yhtäkään astrologia, joka ei maksaisi kalliisti avusta, jonka hän on saanut henkiolennoltaan” – ei osoita yhtään enempää, että viimeksi mainittu olisi paholainen, kuin Sokrateen kuolema todistaa hänen *daimoninsa* olleen alemman maailman asukas – jos siellä on sellaisia. Tuollainen väite kuvaa vain inhimillistä tyhmyyttä ja ilkeyttä, kun kerran järki saadaan palvelemaan kaikenlaista fanatismia ja ennakkoluuloja. ”Useimmat vanhan ajan suuret kirjailijat Cicero ja Tacitus heidän joukossaan uskoivat astrologiaan ja sen ennustusten toteutumiseen”. ”Kuolemanrangaistus seurasi lähes kaikkialla niitä matemaatikkoja (astrologeja), jotka sattuiivat ennustamaan väärin, tämän vähentämättä kuitenkaan heidän lukumääräänsä tai mielenrauhaansa.”

ei ole mikään luku”.

[z350] Jalo alkuperäinen tiede siirtyi Kasdimilta ja Gazzimilta (astrologeilta) Khartumim asafimeille (eli teologeille) ja hakamimeille (eli tiedemiehille, alemman luokan tietäjille) ja näiltä juutalaisille Babylonian vankeuden aikana. Mooseksen kirjat olivat olleet haudattuna unohduksiin vuosisatoja, ja Hilkiyahin löydettyä ne uudelleen Israelin kansa oli unohtanut niiden todellisen merkityksen. Alkuperäinen okkulttinen astrologia oli rappeutumassa, kun Daniel, viimeinen juutalainen vanhan koulun vihitty, tuli Kaldean astrologien ja tietäjien päälliköksi. Noina aikoina jopa Egypti, joka oli saanut viisautensa samasta lähteestä kuin Babylonia, oli rappeutunut aiemmasta suuruudestaan ja sen loisto oli alkanut sammua. Vanha tiede oli kuitenkin jättänyt ikuisen jälkensä maailmaan, ja seitsemän suurta alkupe- räistä jumalaa oli hallinnut ikuisesti astrologiaa ja kaikkien kansojen ajan jakamista maan päällä. Meidän (kristittyjen) viikonpäiviemme nimet ovat samat kuin kaldealaisten jumalien nimet. Kaldealaiset käänsivät ne arjalaisilta. Näiden ennen vedenpaisumusta esiintyneiden nimien samankaltaisuus kaikissa kansoissa gooteista takaisin intialaisiin jäisi selittämättömäksi, kuten Sir W. Jones ajatteli, ellei arvoitusta olisi selitetty meille kaldealaisten oraakkeliin kehotuksessa. Porfyrios merkitsi sen muistiin ja Eusebios lainasi:

Tuoda nuo nimet ensin egyptiläisille ja foinikialaisille siirtokunnille, sitten kreikkalaisille selvin suosituksin, että jokaista jumalaa oli kutsuttava vain sinä päivänä, joka oli nimetty hänen nimensä mukaan...

Niinpä Apollo sanoo noissa oraakkelivastauksissa: ”Minua on kutsuttava *Auringon* päivänä, Merkuriusta hänen johtaessaan, sitten Kronosta (Saturnusta), sitten Venusta. Muistakaa kutsua seitsemän kertaa jokaista näistä jumalista.”¹

Edellä oleva on hiukan virheellinen. Kreikka ei saanut astrologista oppiaan Egyptistä tai Kaldeasta vaan suoraan Orfeukselta, kuten Lukianos kertoo meille.² Juuri Orfeus, kuten hän sanoo, levitti intialaisia oppeja melkein kaikille vanhan ajan suurille monarkeille; ja juuri nuo muinaiset kuninkaat planeettajumalien tukemina merkitsivät muistiin astrologian periaatteet – kuten teki esim. Ptolemaios. Lukianos kirjoittaa:

[z351] Boiotilainen Tiresias saavutti suurta kuuluisuutta tulevaisuuden ennustustaidollaan. Noina aikoina ennustamiskykyyn ei suhtauduttu yhtä kevyesti kuin nykyään, eikä mihinkään ryhdytty milloinkaan kysymättä ensin neuvoa ennustajilta, joiden kaikki oraakkelivastaukset sisälsivät astrologiaa... Delfoissa neitsyt, jonka tehtävänä oli ilmoittaa tulevaisuus, symboloi taivaallista neitsyt- tä... ja meidän Valtiatartamme, Neitsyt Mariaa.

Erään egyptiläisen faraon sarkofagissa Neith, Ra’n äiti, Auringon esiin tuova hieho, jonka keho on koristettu tähdillä ja joka kantaa Auringon ja Kuun kehää, viittaa myös ”taivaalliseen neitsyeen” ja ”tähtitaivaan Valtiattareemme”.

¹ *Preparatio Evangelica*, I, xiv.

² *Peri tes astrologies*, 11.

Nykyaikainen oikea astrologia nykyisessä muodossaan alkoi vasta Diodoroksen aikana, kuten hän ilmoittaa maailmalle.¹ Mutta useimmat historian suurmiehet, sellaiset kuin Caesar, Plinius ja Cicero – jonka parhaat ystävät, Nigidius Figulus ja Lucius Tarratius, olivat itse astrologeja, edellisen ollessa lisäksi kuuluisa ennustaja – uskoivat kaldealaiseen astrologiaan. Marcus Antonius ei matkustanut koskaan ilman astrologia, jota Kleopatra suositteli hänelle. Augustuksella oli valtaistuimelle noustessaan Theageneksen laatima horoskooppi. Tiberius pääsi selville muista kruununtavoittelijoista astrologian ja ennustuksen avulla. Vitellius ei uskaltanut karkottaa kaldealaisia maasta, koska he olivat ennustaneet karkotuspäiväkseen hänen kuolinpäivänsä. Vespasianus kysyi heiltä neuvoja päivittäin. Domitianus ei tahtonut liikahtaakaan ilman ennustajien neuvoja. Hadrianus oli itse oppinut astrologi. Ja he kaikki aina Julianukseen (kutsuttiin luopioksi, koska hän ei tahtonut tulla sellaiseksi) asti uskoivat planetaarisiin ”jumaliin” ja osoittivat rukouksensa heille. Keisari Hadrianus ”ennusti lisäksi tammikuun ensimmäisestä joulukuun viimeiseen päivään asti kaikki tapahtumat, jotka hänelle sattuiivat päivittäin”. Viisaimpien keisarien aikana Roomassa oli astrologinen koulu, jossa opetettiin salaisesti Auringon, Kuun ja Saturnuksen okkultisia vaikutuksia.² Kabbalistit ovat käyttäneet [z352] oikeaa astrologiaa tähän päivään asti, ja Éliphas Lévi, uudenajan ranskalainen tietäjä, opettaa sen alkeita teoksessaan *Dogme et Rituel de la Haute Magie*. Mutta avain seremonialliseen tai rituaaliseen astrologiaan magian terafim-jumalankuvineen ja uurimeineen ja tummimeineen on kadonnut Euroopalta. Tästä syystä meidän materialistinen vuosisatamme kohauttaa olkapäitään ja näkee astrologiassa – vilpintekijän.

Kaikki tiedemiehet eivät kuitenkaan pilkkaa astrologiaa, ja lukija voi mielihyvin lukea teoksen *Musée des sciences* paljon puhuvat ja selvät huomautukset, jotka [Charles Henri] Le Couturier, ei mikään huonomainen tiedemies, on tehnyt. Hänestä on omituista huomata, että samalla kun [John] Dalton puolustaa Demokritoksen uskaliaita pohdiskeluita,

...alkemistien haaveilut ovat myös saavuttamassa entisen asemansa. Heidän seuraajiansa, kemistien, pikkutarkat tutkimukset antavat niille uuden elämän. On todella merkittävää nähdä, miten paljon nykyiset keksinnöt ovat auttaneet puolustamaan viime aikoina keskiaikaisia teorioita, joita ennen moitittiin järjetömyydestä. Jos siis, kuten eversti Sabine osoittaa, 384 000 kilometrin päässä planeetastamme oleva Kuu sijainteineen voi vaikuttaa teräskappaleen suuntaan, esineen, joka roikkuu muutaman jalan päässä maaperästä, kuka silloin voi moitita muinaisia (tai nykyisiä) astrologeja mielettömiksi, jos he uskovat tähtien vaikuttavan ihmiskohtaloon.³

¹ *Hist. libr.*, II.

² Näistä asioista on löydettävissä yksityiskohtaisempia tietoja Champollion Fegeac'n *Egypte modernesta*, s. 101.

³ *Le Musée des sciences*, s. 230, kuten de Mirville lainannut, *Des Esprits*, IV, 85–86.

[z353][b336]

LUKU 39

SYKLIT JA AVATÂRAT

Olemme jo kiinnittäneet huomiota niihin seikkoihin, että Maailmanvapahtajan elämää koskeva kertomus on vertauskuvallinen ja sitä on tutkittava mystisessä merkityksessä ja että numeroilla 432 on kosminen kehityso pillinen merkitys. Huomaamme näiden kahden tosiasian valaisevan eksoteerisen kristinuskon alkuperää ja selventävän huomattavasti sitä hämäryyttä, joka ympäröi sen alkua. Sillä eikö ole selvää, että nimet ja henkilöt synoptisissa ja Johanneksen evankeliumeissa eivät ole historiallisia? Eikö ole ilmeistä, että Kristuksen elämän laatijat halutessaan osoittaa, että heidän mestarinsa syntymä oli kosminen, astronominen ja jumalallisesti ennalta säädetty tapahtuma, yrittivät rinnastaa sen salaisen syklin, 4320, loppuun? Kun tosiasioita verrataan, tämä vastaa niitä yhtä vähän kuin toinen ”kolmenkymmenenkolmen aurinkovuoden, seitsemän kuukauden ja seitsemän päivän” sykli, joka on myös esitetty, jotta se tukisi samaa väitettä, aurinko-kuu-sykliä, jossa Aurinko pääsee lähemmäksi Kuuta yhden aurinkovuoden. Kolmen numeron, 4, 3, 2, yhdistelmä ja nolliä sitä mukaa kuin ne koskevat syklejä ja manvantaraa oli ja on mitä suurimmassa määrin hindulainen. Se tulee jäämään salaisuudeksi, vaikkakin sen monet tärkeät yksityiskohdat paljastetaan. Se koskee esim. rotujen pralayaa niiden määrääikaisine häviämisineen. Näiden tapahtumien edellä on tietty avatâra aina laskeutunut ja inkarnoitunut maan päälle.

Kaikki vanhemmat maat, sellaiset kuin Egypti ja Kaldea, olivat ottaneet nämä luvut käyttöön, ja ennen heitä ne olivat yleisesti atlantislaiten tiedossa. Ilmeisesti jotkut oppineemmat varhaiset kirkkoisät, jotka olivat harrastelleet temppe lialaisuuksia – kun taas pakanat tiesivät niiden koskevan avatârista eli messiaanista mysteerii – , yrittivät soveltaa tätä kierrosta Messiaansa syntymään. He epäonnistuivat, koska luvut koskevat kantarotujen vastaavia loppuja eivätkä mitään yksilöä. Heidän huonosti johdetuissa yrityksissään oli lisäksi viiden vuoden virhe. Onko mahdollista, sikäli kuin heidän väitteensä tapahtuman tärkeyden ja universaalisuuden suhteen olivat oikeat, että Jumalan sormi olisi sallinut sellaisen virheen pujahtavan ennalta säädettyyn ja taivaista johdettuun aikalaskelmaan? Entä mitä sitten pakanalliset ja juutalaiset vihityt puuhasivat, jos tämä Jeesusta koskeva väite on oikea? Olisivatko he, nuo salaisia [z354] syklejä ja avatâroja koskevan avaimen vartijat, nuo kaiken arjalaisen, egyptiläisen ja kaldealaisen viisauden perilliset, voineet olla tunnistamatta suurta ”jumalainkarnaatiotaan”, joka oli yhtä Jehovan¹ kanssa,

¹ 1326 kohdassa *Uudessa Testamentissa*, missä Jumala-sana mainitaan, ei mikään osoita, että Jumalaan sisältyy useampia olentoja kuin Jumala. Päinvastoin, 17 paikassa Jumalaa kutsutaan vain Jumalaksi. 320 kohdassa Isää on kutsuttu siten. 105 kohdassa Jumalaa kutsutaan komealta kalskahtavilla nimillä, 90 kohdassa kaikki rukoukset ja kiitokset osoitetaan Isälle. 350 kertaa *Uudessa Testamentissa* Poika ilmoitetaan alemmaksi kuin Isä. 85 kertaa Jeesusta kutsutaan Ihmisen Pojaksi. 70 kertaa häntä kutsutaan ihmiseksi. Yhdessäkään

viimeisten aikojen Vapahtajaansa, häntä, jota kaikki Aasian kansat vieläkin odottavat Kalki-avatâraanaan, Maitreya Buddhanaan, Saoshyantinaan, Messiaanaan jne.?

Yksinkertainen salaisuus on tämä: On olemassa syklejä suurempien syklien sisällä ja kaikki sisältyvät yhteen 4 320 000 vuoden kalpaan. Tämän syklin lopussa odotetaan Kalki-avatâraa – avatâraa, jonka nimi ja tunnusmerkit ovat salaisia ja joka tulee esiin Shambhalasta, ”jumalien kaupungista”, joka sijaitsee lännessä joidenkin kansojen mielestä, idässä toisten ja pohjoisessa tai etelässä muiden mielestä. Ja tämä on syy siihen, miksi kaikki intialaisesta rishistä Vergiliukseen, Zoroasterista aina viimeiseen sibyllaan ovat viidennen Rodun alusta lähtien ennustaneet, laulaneet ja luvanneet Neitsyen – Neitsyen tähtikuvio – syklistä paluuta ja jumalallisen lapsen syntymää, joka olento toisi takaisin maan päälle kulta-ajan.

Ei kellään, ei edes kiihkomielisimmälläkään ole ollut kylliksi julkeutta väittää, että kristillinen aika olisi merkinnyt paluuta kulta-aikaan – Neitsyen itse asiassa vaihtuessa sen jälkeen Vaakaan. Seuratkaamme mahdollisimman lyhyesti kristillisten perinteiden historiaa niiden todelliseen alkuun.

Aivan ensimmäiseksi löytyy Vergiliuksen muutamista riveistä selvä ennustus Kristuksen syntymästä. Tästä ennustuksesta on kuitenkin mahdotonta saada selville mitään nykyistä kautta koskevia piirteitä. Puoli vuosisataa ennen ajanlaskuamme Pollio pyytää kuuluisassa neljännessä *eklogissa* Sisilian muusia laulamaan hänelle suurista tapahtumista.

[z355] ”Cumaelaisen laulun viimeinen aika on nyt koittanut ja aikakausien suuri sarja [se sarja joka palaa aina uudelleen maailmamme kiertokulussa] alkaa uudelleen. Nyt Neitsyt Astraea palaa ja Saturnuksen valta alkaa uudelleen. Nyt uudet jälkeläiset *laskeutuvat taivaan valtakunnista*. Hymyile, puhdas Lucina, suosiollisesti pikku pojalle, joka saattaa päätökseen nykyisen rauta-ajan,¹ ja panna alulle kulta-ajan koko maailmassa... Hän on osallinen jumalien elämästä ja näkee sankareita jumalien seurassa. He ja koko rauhallinen maailma näkevät hänet... Silloin eivät eläinlaumat enää pelkää valtavaa leijonaa, käärmeekin kuolee, ja petollinen myrkkukasvi menehtyy. Tule silloin, sinä jumalien suloinen lapsi, Jupiterin suuri jälkeläinen!... Aika on lähellä. Katso, maailma ja sen kupu vapisevat tervehtiessään sinua: maa, merialueet ja korkeat taivaat.”²

Näistä muutamista riveistä, joita kutsutaan Sibyllan ennustukseksi Kristuksen tulemisesta, hänen seuraajansa näkevät nyt selvän ennustuksen tuosta tapahtumasta. Kuka rohkenee nyt väittää, että joko Jeesuksen syntyessä tai nk. kristinuskon perustamisen jälkeen osa edellä lainatuista lauseista voidaan osoittaa ennustukseksi? Onko ”viimeinen kausi” – rauta-aika eli kali-yuga – päättynyt silloin? Aivan päinvastoin, koska sen on osoitettu olevan täydessä menossa juuri nyt, ei vain siksi

paikassa *Raamattua* ei sanota, että Jumala pitää sisällään kolme eri olentoa tai persoonaa jotka siitä huolimatta ovat yksi olento tai persoona. – Tri Karl von Bergens, *Lectures in Sweden*.

¹ Kali-yuga, musta eli rautakausi.

² Virgil, *Eclogae*, iv.

että hindut käyttävät nimeä vaan universaalien persoonallisen kokemuksen takia. Missä on se ”uusi rotu, joka on laskeutunut taivaan valtakunnista”? Oliko se rotu, joka nousi pakanuudesta kristinuskoon?

Vai onko se nykyinen rotumme kansoineen, jotka ovat aina valmiita taisteluun ja kateellisia ja innokkaita hyökkäämään toistensa kimppuun osoittaen keskinäistä vihaa, joka saisi kissat ja koiratkin hämmentymään, aina valehtelemassa ja pettämässä toisiaan? Onko tämä meidän aikamme se luvattu ”kulta-aika” – missä ei käärmeen enempää kuin minkään kasvinkaan myrkky ole enää kuolettava ja missä olemme kaikki turvassa Jumalan valitsemien hallitsijoiden lempeän vallan alla? Oopiumin käyttäjän villeinkään mielikuvitus voisi tuskin esittää epäasianmukaisempaa kuvausta, jos sen pitäisi sopia meidän aikaamme tai johonkin muuhun aikaan vuoden yksi jälkeen ajanlaskuamme. Entä lahkojen keskinäiset joukkosurmat, kun pakanat tappavat kristittyjä ja kristityt pakanoita ja harhaoppisia, tai keskiajan ja [z356] inkvisition kauhut tai Napoleon ja hänen aikansa jälkeen ”aseistettu rauha” parhaassa tapauksessa – pahimmassa verivirrat maa-alueiden herruuden ja muutaman pakanan takia? Tai miljoonat sotilaat aseissa valmiina taisteluun: diplomaattikunta leikkimässä kaineja ja juudaksia. Ja ”jumalallisen hallitsijan lempeän vallan” asemesta yksinvaltiuden universaali, vaikkakin huomaamaton valta, ”oikean” asemesta ”mahti” ja sen synnyttämät kaikenlaiset anarkistit, sosialistit, murhapoltajat ja tuhoajat?

Sibyllan ennustus ja Vergiliuksen innoittava runous jäävät toteutumatta joka kohdassa, kuten huomaamme.

Pellot ovat keltaisia vehnän pehmeistä tähkistä,

mutta niin ne olivat myös ennen meidän aikaamme.

Punertavat viinirypäleet riippuvat vankoista pensaista, ja kostea mesi tihkuu jykevistä tammista,

mutta näin ei ole käynyt toistaiseksi. Meidän on haettava toista tulkintaa. Mikä se on? Naisprofeetta Sibylla puhui tuhansien muiden ennustajien ja näkijöiden tavoin, vaikka kristityt ja vääräuskoiset ovatkin torjuneet koko joukon sellaisia säilyneitä kertomuksia, ja niiden tulkinta on sallittua ja hyväksyttyä vain vihittyjen keskuudessa. Sibylla viittasi sykleihin yleensä ja suureen sykliin erityisesti. Palautta-kaamme mieliimme, miten *purânat*, *Vishnupurâna* muiden muassa, vahvistavat edellä olevan:

”Kun Vedojen opettamat tavat ja lain periaatteet ovat häviämässä ja kun kali-kausi [Vergiliuksen rautakausi] on päättymässä, tuon jumalallisen olennon puoli, joka on omasta henkisestä luonnostaan olemassa Brahmân henkilössä ja joka on myös alku ja loppu... laskeutuu maan päälle: hän tulee syntymään Vishnuyashasin – korkean shambhalalaisen bramiinin – perheeseen... hänellä on kahdeksan yliluonnollista kykyä. Vastustamattomalla voimallaan hän hävittää... kaikki, jotka ovat omistautuneet pahuudelle. Hän palauttaa silloin jälleen oikeudenmukaisuuden maan päälle, ja [kali-]kauden lopussa herätetään elävien

ymmärrys, joka on kristallinkirkas.¹ Ihmiset, jotka tuo erityinen aika vaikutuksineen tulee muuttamaan, [z357] tulevat olemaan inhimillisten olentojen siemeninä [shistha, tulevan mullistuksen eloonjääneet] ja tulevat synnyttämään rodun, joka tulee seuraamaan krita [eli satya] -yugan [puhtauden ajan eli ”kulta-ajan”] lakeja. Sillä sanotaan: ”Kun Aurinko, Kuu ja Tishya [tähtikuviot] ja planeetta Jupiter ovat samassa eläinradan merkissä, krita- [kulta-] kausi palaa.”²

Hindujen julkisesti opettamat astronomiset syklit on ymmärretty riittävän hyvin, mutta niiden esoteerinen merkitys, joka koskee niiden yhteydessä olevia transsendentaalisia asioita, on aina jäänyt kuolleeksi kirjaimeksi. Syklien lukumäärä oli suunnattoman suuri. Se ulottui 4 320 000 vuoden mahā-yuga-syklistä pieniin seitseen- ja viisivuotissykleihin. Jälkimmäiset muodostuivat viidestä vuodesta ja niitä kutsuttiin vastaavasti nimillä Samvatsara, Parivatsara, Idvatsara, Anuvatsara ja Vatsara, ja jokaiseen liittyi salaisia ominaisuuksia. Vriddhagarga esittää nämä tutkielmassa, joka on nyt erään Himalajan takaisen mathamin (eli temppelin) omaisuutta, ja kuvaa suhdetta tämän viisivuotis- ja brihaspati-syklin välillä. Se perustuu Auringon ja Kuun konjunktioon joka kuudeskymmenes vuosi: sykli on yhtä salaperäinen – suhteessa kansallisiin tapahtumiin yleensä ja arjalaisen hindukansan tapahtumiin erityisesti – kuin se on tärkeä.

[z358][b340]

LUKU 40

SALAISET SYKLIT

Edellisessä luvussa mainittu viisivuotissykli käsittää 60 aurinko-tähtikuukautta eli 1800 päivää, 61 aurinkokuukautta (eli 1830 päivää); 62 lunaarista kuukautta (eli 1860 lunaatiota) ja 67 kuu-asterismikuukautta (eli 1809 sellaista päivää).

Eversti Warren pitää näitä vuosia *Kāla Sankalitassa* aivan oikein sykleinä. Sitä ne ovat, sillä kullakin vuodella on oma erityinen merkityksensä ja kukin vuosi on jossain tekemisissä ja yhteydessä yksilöllisten horoskooppien yksityiskohtaisten tapahtumien kanssa. Hän kirjoittaa, että kuudenkymmenen sykliin

”sisältyy viisi 12 vuoden sykliä, kunkin oletettavasti vastatessa planeetan (Brihaspatin eli Jupiterin) yhtä vuotta... Mainitsen tämän syklin, koska löy-

¹ Sanotaan, että meidän Rotumme lopussa ihmisistä tulee kärsimyksen ja tyytymättömyyden seurauksena henkisiä. Selvänäöstä tulee tavallinen kyky. Olemme lähestymässä kolmannen ja toisen Rodun henkistä tilaa.

² *Vishnupurāna*, Wilson, osa iv, s. 228–229.

sin sen mainittuna eräistä kirjoista, mutten tiedä mitään kansaa tai heimoa, joka laskee ajan tuon selostuksen mukaan.”¹

Tämä tietämättömyys on aivan luonnollista, koska eversti Warren ei voinut tietää mitään salaisista kierroksista ja niiden merkityksistä. Hän lisää:

Viiden syklin eli yugan nimet ovat:... 1) Samvatsara, 2) Parivatsara, 3) Idvatsara, 4) Anuvatsara, 5) Udravatsara.

Oppinut eversti olisi kuitenkin voinut olla varma, että oli olemassa ”muita kansoja”, joilla oli sama salainen sykli, jos hän olisi vain muistanut, että roomalaisilla oli myös viiden vuoden *lustruminsa*² (saatu epäilemättä hinduilta), joka vastaa samaa ajanjaksoa, jos se kerrotaan kahdellatoista.³ Lähellä Benaresia on yhä jäännöksiä näistä kaikista syklimerkinnöistä ja astronomisista välineistä, jotka on hakattu kiinteään kallioon ja jotka ovat muinaisesta vihkimyksestä kertovia ikuisia merkin- töjä. Sir W. Jones kutsuu niitä (kuten hänen ympärillään olleet järkevät bramiinit ehdottivat) vanhoiksi ”kaukaisiksi merkinnöiksi” eli laskelmiksi. Ja Stonehengessä ne ovat olemassa tänäkin päivänä. Godfrey Higgins sanoo Waltiren huomanneen, että tätä jättiläistempeliä ympäröivät hautakummut kiviröykkiöineen vastaavat täsmälleen [z359] kiinteiden tähtien paikkaa ja suuruusluokkaa muodostaen täydellisen planetaarion tai planisfääriin.⁴ Kuten Colebrooke totesi, juuri *Vedojen* sykli – joka on merkitty muistiin *Jyotishaan*, yhteen Vedângoista, astronomisista tutkielmista – on laskentaperusta kaikille muille sykleille, suuremmille tai pienemmille.⁵ *Vedat* kirjoitettiin kirjoitusmerkein, vaikkakin muinaisaikaisin, kauan sen jälkeen kun kolmannen Rodun ihmiset, jotka olivat saaneet ohjeensa dhyâni-chohaneilta, olivat tallentaneet nuo luonnon havainnoinnit, jotka oli tehty jättiläismäisten matemaattisten ja astronomisten laitteiden avulla. Maurice on oikeassa todetessaan, että kaikki sellaiset

”Pyöreät, kiviset muistomerkit oli tehnyt astronomisten syklien kestäviksi symboleiksi eräs rotu, jolla ei ollut mitään muuta pysyvää menetelmää opettaa oppilaitaan tai jättää tietoaan jälkimaailmalle, koska se ei tuntenut kirjainten käyttöä tai kielsi ne [poliittisista syistä].”

Hän erehtyy vain viimeisessä ajatuksessa. Heidän oli määrä salata tietonsa maalliselta jälkimaailmalta sen jäädessä perinnöksi vain vihityille. Sen vuoksi

¹ *Main. teos*, s. 212. [Ks. myös ev. Warren, *Collection of Memoirs on the Various Modes According to which the nations of the Southern Parts on India Divide Time*, painettu College Pressissä, Madras 1825.]

² Lustrum oli viisivuotiskausi, jonka nimi johtuu joka viides vuosi toimitetusta puhdistusuhrista, lustrumista. – Suom. toim.

³ Joka tapauksessa temppelien tuntema salainen merkitys oli sama.

⁴ [*The Celtic Druids...*, Lontoo 1829, s. xviii; offsetpainos, Philosophical Research Society, Los Angeles, Calif., 1977.]

⁵ *Asiatic Research*, osa viii, s. 489 eteenpäin.

suunniteltiin muistomerkkejä, jotka olivat samalla kertaa kallio-observatorioita ja astronomisia tutkielmia.

Ei ole mitään uutta, että koska hindut jakoivat maan seitsemään vyöhykkeeseen, niin lännempänä asuvat kansat – kaldealaiset, foinikialaiset ja jopa juutalaiset, jotka saivat oppinsa joko suoraan tai välillisesti bramiineilta – suorittivat kaikki salaiset ja pyhät laskelmansa lukua 6 tai 12 käyttäen, ja kun tämä ei käynyt päinsä, he käyttivät lukua 7. Siten kantalukua 6, Âryabhattan antamaa eksoteerista lukua, käytettiin hyväksi. Ensimmäisestä salaisesta 600:n syklistä – naros, joka on muutettu peräkkäin luvuiksi 60 000, 60 ja 6 ja muine nollineen, jotka lisättiin muihin salaisiin sykleihin – aina pienimpään asti arkeologi ja matemaatikko voivat helposti löytää [z360] sen toistettuna jokaisessa maassa. Kaikki kansat tunsivat sen. Tästä syystä pallo jaettiin 60 asteeseen, josta kerrottuna 60:lla tuli 3600, ”suuri vuosi”. Tästä johtuu myös tunti, johon kuuluu 60 minuuttia ja minuuttiin 60 sekuntia. Aasialaisilla on myös 60-vuotinen kierros, jonka jälkeen tulee onnellinen seitsemäs vuosikymmen, ja kiinalaisilla on pieni 60-päiväinen kierroksensa, juutalaisilla 6 päivän ja kreikkalaisilla 6 vuosisadan ajanjaksonsa – naros jälleen.

Babylonialaisilla oli suuri vuosi 3600, joka on 6:lla kerrottu Naros. Tataarien sykli nimeltään van oli 180 vuotta eli kolme kertaa kuusikymmentä. Tämä kerrottuna 12 kertaa 12:lla = 144:llä tekee 25 920 vuotta, joka on taivaan kierroksen täsmällinen ajanjakso.

Intia on aritmetiikan ja matematiikan syntymäpaikka, kuten prof. Max Müllerin artikkeli ”Our Figures” teoksessa *Chips from a German Workshop*, vol. II, epäilyksettä osoittaa. Kuten Krishna Shâstri Godbole selittää hyvin *The Theosophistissa*:

Juutalaiset... esittivät peruslukuja (1–9) aakkostensa yhdeksällä ensimmäisellä kirjaimella; kymmeniä (10–90) yhdeksällä seuraavalla kirjaimella; neljää ensimmäistä sataa (100–400) neljällä viimeisellä kirjaimella ja loppuja (500–900) kirjainten *kaf* (11.), *mem* (13.), *nun* (14.), *pe* (17.) ja *tsade* (18.) toisilla muodoilla. Muita lukuja he esittivät yhdistämällä näitä kirjaimia niiden arvon mukaan... Nykyiset juutalaiset pitävät yhä kiinni tästä merkkijärjestelmäkäytännöstä hepreankielisissä kirjoissaan. Kreikkalaisilla oli samanlainen numerojärjestelmä kuin juutalaisilla, mutta he veivät sen hiukan pidemmälle käyttämällä aakkosten kirjaimia ja kynänvetoa tai vinoviivaa takana merkitsemään tuhansia (1000–9000), kymmeniätuhansia (10 000–90000) ja satojatuhansia (100 000). Esim. viimeksi mainittu esitettiin *rho*:lla ja viivalla takana, samalla kun ”rho” yksinään vastasi lukua sata. Roomalaiset esittivät kaikkia lukuarvojaan yhdistelemällä aakkostensa kuutta kirjainta (lisätään kun toinen kirjain on sama tai pienempi); I (=1), V (=5), X (=10), C (centum = 100), D (=500) ja M (= 1000). Siten 20 = XX, 15 = XV ja 9 = IX. Näitä kutsutaan roomalaisiksi numeroiksi, ja kaikki Euroopan kansat ottivat ne käyttöön roomalaisia aakkosia käyttäessään.

Arabit seurasivat ensin naapureitaan juutalaisia laskemistavassaan niin paljon, että he kutsuivat sitä abjad’iksi, joka tulee neljästä ensimmäisestä heprealaisesta kirjaimesta – *alef*, *bet*, *gimel* tai pikemminkin *dzhimel* ts. *dzhim* (arabeilta puuttuu *g*) ja *dalet* – vastaten neljää ensimmäistä yksikköä. Mutta kun

arabikauppiat kristillisen kauden varhaisajalla menivät Intiaan, he huomasivat tuon maan jo käyttävän laskemiseen kymmenjärjestelmää, jonka he heti paikalla lainasivat kirjaimellisesti, nim. muuttamatta intialaista menetelmää kirjoittaa vasemmalta oikealle, mikä oli ristiriidassa heidän oman kirjoitustapansa kanssa, oikealta vasemmalle. He toivat tämän järjestelmän Eurooppaan Espanjan ja muiden Euroopan maiden kautta, jotka sijaitsivat pitkin Välimeren rannikkoa ja olivat heidän valtansa alla [z361] Euroopan historian pimeinä kausina. On siis selvää, että arjalaiset tunsivat hyvin matematiikan eli laskutaidon aikana, jolloin muut kansat tiesivät siitä vain vähän tai eivät mitään. On myös myönnetty, että arabit ottivat ensimmäisinä käyttöön tiedot aritmetiikasta ja algebrasta hinduilta ja opettivat niitä sitten läntisille kansoille. Tämä tosiasia todistaa vakuuttavasti, että arjalainen sivistys on vanhempi kuin minkään muun kansan sivistys maailmassa, ja koska *Vedat* on julkisesti todistettu tuon sivistyksen vanhimmaksi teokseksi, se puhuu niiden suuren iän puolesta.”¹

Mutta samalla kun esim. juutalaiset – joita pidettiin kauan luomisjärjestyksen ensimmäisinä ja vanhimpina – eivät tienneet mitään aritmetiikasta ja pysyivät hyvin tietämättöminä kymmenjärjestelmästä, viimeksi mainittu oli ollut Intiassa pitkiä aikoja ennen nykyistä ajanlaskua.

Jotta tulisi vakuuttuneeksi arjalais-aasialaisten kansojen suunnattoman vanhasta iästä ja heidän astronomisista asiakirjoistaan, on tutkittava muutakin kuin *Vedoja*. Nykyiset orientalistit eivät tule koskaan ymmärtämään *Vedojen* salaista merkitystä. Intiassa astronomiset teokset, jotka esittävät avoimesti todelliset ajanmääritykset ja osoittavat sekä kansan että sen tieteen vanhan iän, pysyvät ruukkujen ja vanhojen käsikirjoitusten kerääjien ulottumattomissa, syyn ollessa liian ilmeinen jotta sitä tarvitsisi selittää. Kuitenkin Intiassa on tänäkin päivänä astronomeja ja matemaatikkoja, vaatimattomia shâstreja ja pandiitteja tuntemattomina ja unohtettuina tuon väestön keskuudessa. Heillä on uskomattomat muistot ja metafysiset tiedot, ja he ovat todistaneet monien tyydytykseksi, että *Vedat* on maailman vanhin teos. Eräs sellainen on juuri lainattu shâstri, joka julkaisi *The Theosophistissa*² pätevä tutkielman ja osoitti astronomisesti ja matemaattisesti että

”Jos... pelkästään *Vedojen* jälkeiset teokset, *upanishadit*, *brâhmanat* jne. aina *purânoihin* asti, vievät meidät kriittisesti tutkittuna ajassa kauas taaksepäin vuoteen 20 000 eaa., silloin se ajankohta jolloin itse *Vedat* laadittiin ei voi olla vähempää kuin 30 000 eaa., pyöreinä lukuina, jonka vuosiluvun voimme ottaa tällä hetkellä tuon kirjojen kirjan iäksi.”³

[z362] Ja mitkä olivat hänen todisteensa?

Syklit ja tähtikuvioiden antama todiste. Tässä esitetään muutama ote hänen pitkähköstä tutkielmastaan. Ne on valittu tähän käsityksen saamiseksi hänen todistuk-

¹ ”Antiquity of the *Vedas*”, *The Theosophist*, II vsk., elokuu 1881, s. 239.

² II vsk., elo- ja syyskuu, 1881; III vsk., syys-, marras- ja joulukuu, 1881; helmikuu 1882. [III vuosikerrassa olleet Godbolen omat korjaukset puuttuvat.]

³ *The Theosophist*, Vol. III, helmikuu, s. 127.

sistaan. Ne koskevat nimittäin juuri nyt puhuttua viisivuotissykliä. Ne, jotka tuntevat mielenkiintoa todisteisiin ja ovat edenneet pitkälle matematiikassa, voivat tutustua itse artikkeliin ”The Antiquity of the Vedas” ja päätellä itse.

10. Somâkara lainaa *Shesha Jyotishan* kommentaarissaan kohtaa *Shatapatha Brâhmanasta*, jossa on havainto kääntöpiirien muutoksesta. Tämä seikka on myös löydettävissä *Shâkhâyana Brâhmanasta*, kuten prof. Max Müller on maininnut *Rigveda Samhitân* johdannossaan (s. xx, alaviite, osa iv). Kohta on tämä: ”... täyden kuun yö phâlguna-kuussa on Samvatsaran ensimmäinen yö, viisivuotiskauden ensimmäinen vuosi.” Tämä kohta osoittaa selvästi, että viisivuotiskausi, joka *Jyotishan* kuudennen säkeen mukaan alkaa ensimmäisenä päivänä mâgha-kuuta (tammi-helmikuu), alkoi kerran viidentenätoista phâlguna-kuuta (helmi-maaliskuu). Kun nyt viisivuotiskauden Samvatsaraksi kutsutun ensimmäisen vuoden phâlguna-kuun 15. päivä päättyy, Kuu *Jyotishan* mukaan on kohdassa

$$\frac{95}{124} \text{ th } \left(= \frac{1}{1 + \frac{1}{3 + \frac{8}{29}}} \right) \text{ eli } \frac{3}{4} \text{ Uttarâ Phâlgunîa ja}$$

$$\text{Aurinko kohdassa } \left(= \frac{1}{3 + \frac{1}{1 + \frac{8}{25}}} \right) \text{ eli } \frac{1}{4} \text{ Uttarâ Bhâdrapâdâa.}$$

Tästä johtuen

neljän pääkohdan asema ekliptikalla oli silloin seuraava:

Talvipäivänseisaus kohdassa 3°29′ Uttarâ Bhâdrapâdâa.

Kevätpäiväntasaus Ardrân alussa.

Kesäpäivänseisaus kohdassa 10° astetta Uttarâ Phâlgunîa.

Syyspäiväntasaus keskellä Mulâa.

Olemme todenneet, että kevätpäiväntasauskohta sattui Krittikân alkuun vuonna 1420 eaa.; ja Krittikân alusta Ardrân alkuun on kolme tähtikuviota, 13° 20′ kukin eli 40°, ja aika jolloin kevätpäiväntasaus oli Ardrân alussa oli siis 1421 + 40 x 72 = 1421 + 2880 = 4301 eaa., kun prekessioliikkeen oletetaan [z363] olevan 50′′ vuodessa. Kun otamme nopeudeksi 3°20′′ 247 vuodessa, ajaksi muodostuu 1516 + 2964 = 4480 eaa.

Kun talvipäivänseisaus sattui tämän jälkeen vastapäivään kulkevan liikkeen johdosta Pûrva Bhârapâdân alkuun, silloin viisivuotiskauden alku muuttui phâlguna-kuun (helmi-maaliskuu) viidennestätoista päivästä ensimmäiseen. Tämä muutos tapahtui 1200 vuoden kuluttua edellä mainitusta havaintojankohdasta, toisin sano-

en vuonna 3101 eaa. Tämä ajankohta on erittäin tärkeä, koska siitä laskettiin myöhemmin aikoina eräs ajankohta. Kâlîn eli kali-yugan (tulee sanasta *kal* laskea) alusta tulee siten astronominen tosiasia, vaikka eurooppalaiset oppineet pitivät sitä kuviteltuna ajankohtana.

ÂSHVINÎN VAIHTUMINEN KRITTIKAN¹

11. Huomaamme siten, että tähtikuviot, joita oli kaksikymmentäseitsemän, laskettiin Ardrâsta, kun kevätpäiväntasauspiste oli sen alussa, ja tästä laskutavasta pidettiin kiinni, kunnes kevätpäiväntasauspiste liikkui vastapäivään Krittikân alkuun, jolloin siitä tuli ensimmäinen tähtikuvio. Sillä silloin talvipäivänseisaus oli vaihtunut perääntyen phâlguna-kuusta (helmi-maaliskuusta) mâgha-kuuhun (tammi-helmikuu) yhden täydellisen lunarisen kuukauden verran. Ashvinî valtasi samalla tavoin Krittikân paikan, se on, siitä tuli ensimmäinen tähtikuvio ja se ohjasi kaikkia muita, kun sen alku oli samaan aikaan kuin kevätpäiväntasausk kohta eli toisin sanoen, kun talvipäivänseisauspiste oli pausha-kuussa (joulu-tammikuu). Krittikân alusta Ashvinîn alkuun on nyt kaksi tähtikuviota eli 26 2/3 astetta, ja se aika jonka päiväntasauspiste vie kulkiessaan taaksepäin tämän välimatkan 1 asteen nopeudella 72 vuodessa on 1920 vuotta. [z364] Tästä johtuen ajankohta, jolloin kevätpäiväntasauspiste sattui samaan aikaan kuin Ashvinîn alku eli Revatîn loppu, on 1920 - 1421 = 499 jKr.

BENTLEYN KÄSITYS

12. Seuraava ja yhtä tärkeä havainto, joka meidän on tallennettava tähän, on se, jota Bentley käsitteli Intian muinaisuutta koskeissa tutkimuksissaan. Hän sanoo: ”Ensimmäistä lunarista tähtikuviota 28-jaossa kutsuttiin Mûlaksi, toisin sanoen, juureksi eli alkuperäksi. 27-jaossa ensimmäistä lunarista tähtikuviota kutsuttiin Jyeshthaksi, ts. vanhimmaksi eli ensimmäiseksi, joten se oli yhtä tär-

¹ *Vedojen* ja niiden jälkeisten teosten puolueeton tutkiminen osoittaa, että muinaiset arjalaiset tunsivat hyvin päiväntasausten prekessioliikkeen ja ”että he muuttivat niiden paikkaa tietystä tähtikuvioista kaksi (joskus kolme) tähtikuviota taaksepäin aina kun prekessio nousi kahden, oikeastaan 2 + 11/61 tähtikuvion verran eli noin 29 astetta, Auringon liikkeen ollessa lunarisissa kuukausissa, ja saivat siten vuodenajat jakautumaan täydellisiksi lunaarisiksi kuukausiksi... On varmaa, että *Sûrya Siddhântan*, *Brahmâ Siddhântan* ja muiden vanhojen astronomian tutkielmien aikoina kevätpäiväntasauspiste ei todellakaan ollut saavuttanut Ashvinîn alkua, vaan oli muutaman asteen päässä siitä idässä... Euroopan astronomit muuttavat Oinaan alkua samoin kuin muidenkin eläinratamerkkien alkua länteen päin joka vuosi noin 50,25'' ja tekevät siten merkkien nimet merkityksettömiksi. Mutta nämä merkit ovat yhtä kiinteät kuin tähtikuviot itse, ja tästä johtuen länsimaiset astronomit ovat mielestämme nykyään tässä suhteessa vähemmän varovaisia ja tieteellisiä havainnoissaan kuin heidän hyvin vanhat veljensä – ”arjalaiset”. – *The Theosophist*, Oct., 1881, s. 23.

keä kuin edellinen.” (Ks. hänen *Historical View of the Hindu Astronomy*, s. 4.) Tästä selviää, että kevätpäiväntasauspiste oli kerran Mûlan alussa, ja Mûlaa pidettiin ensimmäisenä tähtikuviona, kun niitä oli yhteensä 28, mukaan luettuna Abhijit. Nyt on olemassa kolmetoista tähtikuviota eli $13/7 \times 90$ astetta Ardrân alusta Mûlan alkuun, ja tästä johtuen ajankohta, jolloin kevätpäiväntasaus oli samaan aikaan kuin Mûlan alku, oli vähintään $4301 + 12034,3 = 16.335,3$ eaa. Neljän pääkohdan paikka ekliptikalla oli silloin seuraavassa esitetty:

Talvipäivänseisaus Uttarâ Phâlgunîn alussa shrâvana-kuussa.
Kevätpäiväntasaus Mûlan alussa kârttikassa.
Kesäpäivänseisaus Pûrvâ Bhâdrapâdân alussa mâghassa.
Syyspäiväntasaus Mrigashîrshan alussa vaishâkhasa.¹

TODISTE BHAGAVADGÎTÂSTA

13. *Bhagavadgîta*, samoin kuin *Bhâgavata*, mainitsee havainnosta, joka viittaa vielä kaukaisempaan aikaan kuin se jonka Bentley esitti. Kohdat esitetään järjestyksessä alla:

”Olen mârgashîrsha [nim. ensimmäinen] kuukausien joukossa ja kevät [nim. ensimmäinen] vuodenaikojen joukossa.”

Tämä osoittaa, että kerran kevään ensimmäinen kuukausi oli mârgashîrsha. Vuodenaikaan sisältyy kaksi kuukautta, ja kuukauden maininta viittaa vuodenaikaan.

”Olen samvatsara vuosien joukossa [joita on viisi] ja kevät vuodenaikojen joukossa ja mârgashîrsha kuukausien joukossa ja Abhijit tähtikuvioiden joukossa [joita on 28].”

Tämä osoittaa selvästi, että kerran viisivuotiskauden samvatsaraksi kutsuttuna ensimmäisenä vuonna Madhu, ts. kevään [z365] ensimmäinen kuukausi oli mârgashîrsha, ja Abhijit oli tähtikuvioista ensimmäinen. Se sattui silloin samaan aikaan kuin kevätpäiväntasauspiste ja niin muodoin siitä laskettiin tähtikuviot. Tämän havaintoajankohdan löytämiseksi: Mûlan alusta Abhijitin alkuun on kolme tähtikuviota, ja tästä syystä kyseinen ajankohta on vähintään $16335 + 3/7$

¹ [Hindulaisen kalenterin kuukaudet ovat:

1. chaitra maaliskuu-huhtikuu, 2. vaishakha huhtikuu-toukokuu, 3. jyaishtha toukokuu-kesäkuu, 4. asadha kesäkuu-heinäkuu, 5. sravana heinäkuu-elokuu, 6. bhadrapada elokuu-syyskuu, 7. asvina syyskuu-lokakuu, 8. karttika lokakuu-marraskuu, 9. margashirsha marraskuu-joulukuu, 10. pausha joulukuu-tammikuu, 11. magha tammikuu-helmikuu, 12. phalgun helmi-kuu-maaliskuu. Joissain kalentereissa chaitra on huhtikuu-toukokuu jne. Kuukausissa 2.-6. on 30 päivää, muissa 31 päivää. Intialaisen astrologian 27 lunaarista merkkiä on lueteltu Raimo A. Nikulan kirjassa *Astrologian historia*, s. 95.]

$x 90 \times 72 = 19112$ eli noin 20 000 eaa. Tähän aikaan samvatsara aloitti Bhâdrapadâssa talvipäivänseisauksikauden.¹

Toistaiseksi siis 20 000 vuotta on matemaattisesti todistettu *Vedojen* iäksi. Ja tämä on vain eksoteerinen todiste. Kuka tahansa matemaatikko, joka ei ole ennakkoluulojen sokaisema, voi huomata tämän, ja tuntematon mutta hyvin terävä harastelija-astronomi S. A. Mackey on todistanut sen noin 60 vuotta sitten.

Hänen teoriansa hindujen yugista ja niiden pituuksista on tarkka ollen hyvin lähellä oikeaa oppia.

*Asiatic Researches*²-teoksen osassa ii, s. 131, sanotaan: ”Yudhishtiran suuri esi-isä hallitsi 27 000 vuotta... pronssikauden lopussa.” Osassa ix, s. 364, sanotaan:

”Kali-yugan alussa, Yudhishtiran hallitusajalla. Ja Yudhishtira... alkoi hallita heti pralayaksi kutsutun tulvan jälkeen.”

Tässä löydämme kolme eri esitystä, jotka koskevat Yudhishtiraa... näiden näennäisten erojen selittämiseksi meidän on turvauduttava heidän tieteellisiin kirjoihinsa, joista löydämme taivaan ja maan jaettuna *viiteen* mittasuhteiltaan erilaiseen *osaan* ekvaattorin suuntaisilla kehillä. Näiden jakojen esiintymisen todetaan olevan erittäin tärkeä... koska huomataan, että niistä johtuu heidän mahâ-yugansa jakaminen neljään osaan. Jokainen astronomi tietää, että taivaan laella on piste, jota kutsutaan navaksi, jonka ympäri kaikki näyttää pyörivän 24 tunnissa; ja että siitä 90 asteen päähän kuvitellaan *kehä*, jota kutsutaan *ekvaattoriksi*, joka jakaa taivaan ja maan kahteen yhtä suureen osaan, pohjoiseen ja etelään. Tämän kehän ja navan välillä on toinen kuviteltu kehä, jota kutsutaan *jatkuvan näkymisen* kehäksi:³ tämän ja ekvaattorin välillä on taivaassa kohta, jota kutsutaan zeniitiksi, jonka kautta kulkee toinen kuviteltu kehä, yhdensuuntainen kahden muun kanssa. Sitten tarvitaan kierroksen päättämiseksi vain kehä, jossa tähdet eivät nouse näkyviin... Minua lukuun ottamatta kukaan eurooppalainen astronomi ei ole koskaan käyttänyt niitä mystisten hindulaisten lukujen selittämiseen.

Meille kerrotaan *Asiatic Researches* -teoksessa, että Yudhishtira sai Vikramâdityan hallitsemaan Kashmiria, joka on 36. leveysasteella. [z366] Ja tuolla leveysasteella jatkuvan näkymisen kehä ulottuisi 72 asteeseen korkeutta horisontista, ja siitä zeniittiin on vain 18 astetta, mutta zeniitistä ekvaattoriin tuolla leveysasteella on 36 astetta, ja ekvaattorista kehään, jossa tähdet eivät nouse näkyviin, on 54 astetta. Tässä havaitsemme 180 asteen puolikehän jaettuna neljään osaan suhteessa 1, 2, 3 ja 4, ts. 18, 36, 54 ja 72. Olivatpa hindulaiset astronomit perehtyneet maan liikkeeseen tai eivät, se ei merkitse mitään, koska ilmiöt ovat samat. Ja jos se tuottaa yhtään iloa noille *tunnollisille* herrasmiehille, olen halu-

¹ *The Theosophist*, Vol. III, lokakuu 1881, s. 22–23.

² [Alun perin julkaistu 1788–1839; Cosmo Pubs., New Deldi, on ottanut koko sarjasta uuden painoksen v. 1979.]

³ Kyseessä on luultavasti sirkumpolaatiokehä. – Suom. toim.

kas myöntämään, että he kuvittelivat taivaan pyörivän maan ympäri, mutta olivat havainneet tähtien liikkuvan Auringon näennäisellä radalla *eteenpäin* päiväntasauskohtien kautta nopeudella 54 kaarisekuntia vuodessa, mikä vei koko eläinradan ympäri 24 000 vuodessa. Tässä ajassa he totesivat myös kaltevuuskulman muuttuvan niin, että kääntöpiirit *laajenevat* tai *supistuvat* neljä astetta joka puolelta, joka liikenopeus veisi kääntöpiirit ekvaattorilta napoihin 540 000 vuodessa. Ja tänä aikana eläinrata olisi tehnyt kaksikymmentäkaksi ja puoli kierrosta, jotka nuo yhdensuuntaiset kehät ekvaattorilta navoille esittivät... eli mikä johtaa samaan asiaan, ekliptikan pohjoinen napa olisi siirtynyt maan pohjoisnavalta ekvaattorille... Siten navat kääntyvät ylösalaisin 1 080 000 vuodessa, mikä on heidän mahâ-yugansa ja minkä he jakavat neljään erisuureen osaan suhteessa 1, 2, 3, 4 edellä mainituista syistä, jotka ovat 108 000, 216 000, 324 000 ja 432 000. Tässä meillä on aivan ehdoton todiste siitä, että edellä mainitut luvut olivat lähtöisin *muinaisista astronomisista havainnoista* eivätkä siten ansaitse niitä lisänimityksiä, joita kirjoittaja on antanut niille toistaen Bentleyyn, Wilfordin, Dupuisin ja muiden käsitystä.

Minun on nyt osoitettava, ettei Yudhishtiran hallitusaika 27 000 vuotta ole *mieleton* eikä *tympäisevä*, vaan kirjoittaja ei ehkä ole selvillä siitä, että oli useita Yudhishtiroita eli Judhistereita. *Asiatic Researches* -teoksessa, ii, s. 131, sanotaan: ”Yudhishtiran suuri esi-isä hallitsi 27 000 vuotta pronssi- eli kolmannen kauden lopussa.” Pyydän jälleen lukijaa kiinnittämään huomionsa tähän seikkaan. Tämä on sen laitteen taso, jota toinen herrasmies piti hyvin kömpelönä; se on *pikkulainen sferoidi*, jota muinaiset kansat kutsuivat astrokoopiksi. Vastatkoon pisin akseli maan napoja, jolloin muodostuu 28 asteen kulma horisontin kanssa; sitten seitsemän jakoa horisontin yläpuolella pohjoisnavalle, Buddhan temppeleihin, ja seitsemän pohjoisnavalta jatkuvan näkymisen kehään vastaavat neljäätoista manvantaraa eli hyvin pitkää ajanjaksoa, joista kukin, *Asiatic Researchesin* kolmannen osan, s. 262 mukaan, oli Menuin [Manu] hallitusaika. Mutta kapteeni Wilford esittää meille osassa v, s. 244, seuraavan tiedon: ”Egyptiläisillä oli neljäätoista dynastiaa ja hinduilla oli neljäätoista dynastiaa, [joiden] *hallitsijoita* kutsutaan Menuiksi... [Manut?]”

Kuka voi tässä sekoittaa neljäätoista hyvin pitkää ajanjaksoa niihin, jotka muodostivat Delhin tai jonkin muun 28. leveysasteella sijaitsevan paikan kaliyugan? Tyhjä tila Merun alaosasta [z367] seitsemänteen kehään ekvaattorilta muodostaa siinä osan, jonka yli kääntöpiiri siirtyy seuraavalla kaudella. Nämä suhteet eroavat huomattavasti suhteista 36. leveysasteella; ja koska hindulaisten kirjojen luvut ovat erilaiset, Bentley vakuuttaa: ”Tämä osoittaa, miten vähän niihin on luottamista.” Mutta se osoittaa päinvastoin, miten täsmällisesti hindut olivat *tarkkailleet* taivaan liikkeitä eri leveysasteilla.

Jotkut hindut ilmoittavat meille, että ”maapallolla on *kaksi akselia*, joita ympäröi *seitsemän riviä taivaita ja helvettejä*, kukin yhden *rajun* päässä”. Tätä ei tarvitse paljontaan selittää, kun ymmärrämme, että seitsemää jakoa ekvaattorilta zeniittiin kutsutaan *risheiksi* eli *rashoiksi*. Mutta meidän tarkoitustamme var-ten on tärkeintä tietää, että he olivat antaneet nimet kaikille noille jaoille, jotka

kääntöpiirit ohittivat eläinradan jokaisen kierroksen aikana. 36. leveysasteella, missä napa eli Meru oli yhdeksän askelta korkealla Kashmirissa, niitä kutsuttiin *shastroiksi*. 28. leveysasteella Delhissä, missä napa eli Meru oli seitsemän askelta korkealla, niitä kutsuttiin menuiksi. Mutta 24. leveysasteella Kachchhissa [Luoteis-Gujaratissa], missä napa eli Meru oli vain kuusi askelta korkealla, niitä kutsuttiin shakoiksi. Mutta *Asiatic Researchesin* yhdeksännessä osassa Yudhishtira, Dharman eli *oikeudenmukaisuuden* poika, oli ensimmäinen kuudesta shakasta. Tämä nimi merkitsee *loppua*, ja kuten kaikella on kaksi päätä, Yudhishtira on yhtä sopiva ensimmäiseksi kuin viimeiseksikin. Ja koska jatkuvan näkymisen kehän jako pohjoisessa on ensimmäinen kali-yuga, kun kääntöpiirit oletetaan nouseviksi, sitä kutsuttiin Yudhishtiran jaoks eli hallituskaudeksi. Mutta jako, joka edeltää välittömästi jatkuvan näkymisen kierrosta, on kolmannen eli *pronssikauden* viimeinen, ja sitä kutsuttiin sen vuoksi Yudhishtiraksi, ja koska hänen hallituskautensa edelsi toisen hallitusaikaa, sillä kääntöpiiri nousi navalle eli Meruun, häntä kutsuttiin toisen *isäksi* – ”Yudhishtiran suureksi esi-isäksi, joka hallitsi *kaksikymmentäseitsemäntuhatta vuotta* pronssikauden lopussa”. (*Asiatic Researches*, osa ii.)

Muinaiset hindut havaitsivat, että eläinrata kulki eteenpäin noin 54 sekuntia vuodessa, ja välttääkseen suurempia murto-osia he ilmoittivat sen sellaisena, joka tekisi täyden kierroksen 24 000 vuodessa. Ja havaitessaan napojen kulman vaihtelevan lähes 4 astetta joka kierroksella he esittivät kolme lukua sellaisina, jotka olisivat antaneet *eläinradan neljäkymmentäviisi kierrosta* napojen puolikkaalle kierrokselle. Mutta todetessaan että 45 kierrosta ei saisi pohjoista kääntöpiiriä sattumaan samaan aikaan kuin jatkuvan näkymisen kehä 30 kaariminuutilla – mikä edellytti eläinradan liikkuvan puolitoista merkkiä enemmän, mistä kaikki tiedämme, ettei se voinut tehdä sitä vähemmässä kuin 3000 vuodessa – he olivat tarkastelemassamme tapauksessa, lisättyinä *pronssikauden* loppuun, mikä pidentää *tuon* Yudhishtiran hallitusaikaa 27 000 vuoteen 24 000 vuoden sijasta.

Mutta jonakin toisena aikana he eivät muuttaneet 24 000 vuoden säännöllistä järjestystä näiden kaikkien kauan kestävien monarkkien hallitusaikaan, vaan pyörivät ajan sallimalla *sijaishallituksen* jatkavan kolme tai neljä tuhatta vuotta. *Asiatic Researches* -teoksen ii osassa, s. 105, meille kerrotaan:

”Parikshit, Yudhishtiran suuri veljenpoika ja seuraaja... on epäilemättä hallinnut *pronssi- ja savikauden* välisenä aikana ja kuollut kali-yugan alussa.”

Kuten huomaamme, tässä on *väliaikaishallitus [z368] pronssikauden lopussa* ja *ennen* kali-yugan alkua. Mutta koska voi olla vain yksi pronssikausi eli treta-yuga, ts. tuo kolmas kausi 1 080 000 vuoden mahâ-yugassa, tämän Parikshitin hallitusajan on täytynyt olla toisessa mahâ-yugassa, kun napa oli palannut alkuperäiseen paikkaansa, minkä on täytynyt viedä 2 160 000 vuotta. Ja juuri tätä hindut kutsuvat prajanâtha-yugaksi. Tätä tapaa vastaavan ovat omakseen jotkut uudemmat kansat, jotka kiintyneinä talalukuihin ovat järjestäneet tavallisen vuoden muodostumaan 12 kuukaudesta, kussakin 30 päivää, ja viittä

päivää ja ylijäävää osaa on kuvattu pienen pyrstöään purevan käärmeen hallituskautena ja se on jaettu viiteen osaan jne.

Mutta ”Yudhishtira aloitti hallituskautensa heti *pralayaksi kutsutun tulvan jälkeen*”, ts. kali-yugan (eli kuumen kauden) lopussa, jolloin kääntöpiiri oli siirtynyt navalta jatkuvan näkymisen kehän toiselle puolelle, joka sattuu yhteen pohjoisen horisontin kanssa. Tässä kääntöpiirit eli kesäpäivänseisaukset olisivat jälleen samansuuntaiset kuin pohjoinen deklinaatio niiden ensimmäisen kauden *alussa*, kuten hän oli niiden *kolmannen kauden* eli *treta-yugan lopussa*, jota kautta kutsuttiin pronssikaudeksi...

Riittävästi on sanottu sen todistamiseksi, että hindujen tieteelliset teokset eivät ole tympäiseviä mielettömyyksiä, jotka syntyivät tietämättömyydestä, tyhjyydestä ja herkkäuskoisuudesta, vaan kirjoja, jotka sisältävät erittäin syvällistä tietoa astronomiasta ja maantieteestä.

Mikä voi sen vuoksi saada nuo tunnolliset herrasmiehet väittämään, että Yudhishtira oli todellinen kuolevainen ihminen, siitä minulla ei ole aavistustakaan, ellei se oli se, että he pelkäävät Jeredin ja hänen isoisänsä Metuselahin kohtaloa.”

[z370][b349]

BUDDHAN MYSTEERI

LUKU 41

OPPI AVATÄROISTA

Himalajan joidenkin suurten gurujen oppilaiden ja jopa maallikkojenkin keskuudessa tunnetaan yhä vieläkin ihmeellinen kertomus – oikeammin sanoen legenda – että Gautama, Kapilavastun ruhtinas, ei ole koskaan jättänyt maisia alueita, vaikka hänen ruumiinsa kuoli ja poltettiin ja sen jäännökset ovat säilyneet tähän päivään asti. Kiinalaisten buddhalaisten keskuudessa on suullinen perimätieto, Tiibetin lamalaisten salaisten kirjojen joukossa kirjallinen kertomus ja arjalaisten parissa traditio, että Gautama BUDDHALLA oli kaksi oppia: toinen joukoille ja hänen maallikko-oppilailleen ja toinen hänen ”valituilleen”, arhateille. Käy ilmi, että hän ja hänen jälkeensä hänen arhatinsa noudattivat sellaista käytäntöä, että keltään ei kielletty pääsyä arhatiuteen pyrkivien kokelaiden joukkoon, mutta lopullisia mysteerejä ei ilmaistu kellekään muille paitsi niille, jotka olivat monivuotisen koeajan kuluessa osoittautuneet vihkimyksen arvoisiksi. Nämä kerran hyväksytyt vihittiin katsoimatta rotuun, kastiin tai varallisuuteen, kuten Hänen läntisten seuraajiensakin tapauksessa. Juuri arhatit ovat esittäneet tämän perinteen ja sallineet sen juurtua ihmisten mielissä, ja se on myös lamalaista jälleensyntymistä eli inhimillisten buddhojen peräkkäisyyttä koskevan myöhemmän opin perusta.

Se vähä mikä tässä voidaan esittää aiheesta on sellaista, mikä ehkä saattaa opastaa psyykkistä tutkijaa oikeaan suuntaan. Koska on jätetty kirjoittajan vastuulle ja valinnan varaan kertoa asiat, niin kuin hän *henkilökohtaisesti* ymmärsi ne, syytökset mahdollisesti syntyneistä väärinkäsityksistä lankeavat vain hänelle. Hänelle on opetettu oppi, mutta mystisten ja hämmentävien seikkojen yhdistäminen jätettiin hänen omalle intuitiolleen – kuten se nyt jätetään lukijan teräväjärkisyyden varaan. Tässä esitetyt epätäydelliset selostukset ovat palasia siitä, mikä sisältyy tiettyihin salaisiin teoksiin, mutta yksityiskohtia ei ole lupa ilmaista.

Mysteerin esoteerinen versio, joka on esitetty salaisissa teoksissa, voidaan esittää hyvin lyhyesti. Buddhalaiset ovat aina päättäväisesti kieltäneet, että heidän BUDDHANSA olisi ollut, kuten bramiinit väittävät, Vishnun avatära samassa merkityksessä kuin ihminen on karmallisen esi-isänsä ruumiillistuma. He kieltävät sen osittain ehkä siksi, että nimen Mahāvishnu esoteerinen merkitys ei ole [z371] heille tuttu sanan täydellisessä, persoonattomassa ja yleisessä merkityksessä. Luonnossa on mystinen prinssiippi nimeltään Mahāvishnu, joka ei ole tuonniminen jumala vaan prinssiippi, joka sisältää avatarismin bījan, siemenen, eli toisin sanoen on tuollaisten jumalallisten ruumiillistumien voima ja syy. Kaikki maailmanvapahtajat, bodhisattvat ja avatārat ovat pelastuksen puita, jotka kasvavat ainoasta siemenestä, bījasta eli Mahāvishnusta. On aivan sama, kutsutaanko sitä âdibuddhaksi (alku-

viisaudeksi) vai Mahāvishnuksi. Esoteerisesti ymmärrettynä Vishnu on sekä saguna että nirguna (ominaisuuksin ja ilman). Ensimmäisessä aspektissa Vishnu on eksoteerisen palveluksen ja omistautumisen kohde. Toisessa aspektissa nirgunana hän on universumin kaiken henkisen viisauden huippu – nirvâna,¹ lyhyesti sanottuna – ja kaikki filosofiset ihmiset palvovat häntä sellaisena. Tässä esoteerisessa merkityksessä Herra BUDDHA oli Mahāvishnun inkarnaatio.

Näin on filosofisesta ja puhtaasti henkisestä näkökulmasta. Harhan tasolta kuitenkin, kuten voitaisiin sanoa, tai maallisesta näkökulmasta nuo vihityt tietävät, että Hän oli ”seitsemästä” alkuperäisestä ”valon pojasta” yhden suoranainen inkarnaatio. Nämä seitsemän ovat löydettävissä kaikista teogonioista. Ne ovat dhyâni-chohaneja, joiden tehtävä on yhdestä ikuisuudesta (aionista) toiseen seurata valvonnassaan olevien alueiden henkistä hyvinvointia. Tämä on jo esitetty *Esoteric Buddhismissa*.

Yksi spekulatiivisen ja filosofisen mystiikan suurin mysteeri – ja tuo mysteeri paljastetaan nyt – on *modus operandi* tuollaisissa hypostaattisten transferenssien asteissa. Luonnollisesti jumalallisten samoin kuin inhimillisten inkarnaatioiden on jätävä suljetuksi kirjaksi teologeille ja fysiologeille, ellei esoteerisia opetuksia hyväksytä ja niistä tule maailman uskonto. Koskaan tätä oppia [z372] ei voida täysin selittää valmistautumattomalle yleisölle, mutta eräs asia on varma ja voidaan sanot nyt: sen dogmin, jonka mukaan jokaista uutta syntymää varten luodaan uusi sielu, ja fysiologisen tilapäisen eläinsielun olettamuksen välillä on okkulttisen opetuksen valtava alue² loogisine ja järkevine todistuksineen ja liittymäkohtineen, joita kaikkia voidaan seurata luonnon loogisessa filosofisessa järjestyksessä.

Se, joka ymmärtää tämän ”mysterin” oikean merkityksen, löytää sen Krishnan ja Arjunan välisestä vuoropuhelusta *Bhagavadgîtâsta*, IV, 5-8. Avatâra sanoo:

”Oi Arjuna, minä olen jättänyt taakseni monta syntymää ja samoin sinä. Minä tunnen ne kaikki, mutta sinä et tunne entisiä elämiäsi, oi vihollistesi kauhu.

¹ Monet väärinkäsitykset johtuvat olemisen tasojen sekoittamisesta ja ilmausten väärinkäytöstä. Esimerkiksi tietyt henkiset tilat on sekoitettu BUDDHAN nirvânaan. BUDDHAN nirvâna eroaa täysin jokaisesta muusta henkisestä samâdhi-tilasta tai jopa korkeimmasta teofaniasta, josta osallisia pienemmät adeptit ovat. Fyysisen kuoleman jälkeen adeptien saavuttamien henkisten tilojen luokat eroavat suuresti.

² Tämä alue on yksi mahdollinen sovintokohta kahden vastakkaisen navan, uskonnon ja tieteen, välillä, toisen, jonka pelot kasvavat hedelmättömiä dogmeja, ja toisen, joka rehoittaa tyhjiä hypoteeseja, molempien ollessa erehdysten rikkaruohojen peittämiä. Ne eivät kohtaa milloinkaan. Ne ovat riidassa, ikuisessa sotatilassa keskenään. Se ei estä silti niitä yhdistymästä esoteerista filosofiaa vastaan, ja viimeksi mainitun on ollut taisteltava kaksituhatta vuotta erehtymättömyyttä vastaan kummallakin suunnalla, tai kuten Antoninus sen sanoo, ”pelkkää turhuutta ja teeskentelyä” vastaan, ja nyt se huomaa nykyisen tieteen materialismin järjestäytyneen sen totuuksia vastaan.

Vaikka minä olen syntymätön, häviämätön âtman, kaikkien olentojen Herra ja valvon koko luontoa, joka on minun oma luontoni, niin minä kuitenkin synnyn oman voimani kautta.¹

Oi Bhârata, milloin hyvänsä dharma [oikea laki] on lamassa ja adharma [dharman vastakohta] saanut ylivallan, silloin minä itse aina ilmestyn.

Hyvien suojaksi ja pahojen häviöksi, jotta oikeus olisi jälleen palautettu, *minä synnyn* ajasta aikaan.

Joka näin tuntee minun jumalallisen syntyneen ja toimintani perusteellisesti, ei ruumiinsa jätettyään tule enää syntymään, vaan tulee minun luokseni, oi Arjuna.”

Siten kaikki avatârat ovat yksi ja sama: ”Isänsä” poikia suoraan alenevassa linjassa, ”Isän” eli [z373] yhden seitsemästä säteestä tullessa nyt Pojaksi ja näiden kahden ollessa yksi – ikuisuudessa. Mitä Isä on? Onko se kaiken absoluuttinen syy? – tutkimaton ikuisuus? Aivan varmasti ei ole. Se on kâranâtma, ”kausaa-lisielu”, jota sen yleismerkityksessä hindut kutsuvat Îshvaraksi, Herraksi, ja kristityt ”Jumalaksi”, yhdeksi ja ainoaksi. Ykseyden näkökulmasta se on sitä, mutta silloin alimpia elementaaleja voitaisiin samoin tarkastella sellaisessa tapauksessa ”yhtenä ja ainoana”. Jokaisella inhimillisellä olennolla on lisäksi oma jumalallinen henkensä eli persoonallinen jumalansa. Tuo jumalallinen olemus eli liekki, josta buddhi emanoituu, vastaa samassa suhteessa ihmistä, vaikka alemmalla tasolla, kuin dhyâni-buddha hänen inhimillistä buddhaansa. Tästä johtuen monoteismi ja polyteismi ovat yhdistettävissä. Ne ovat olemassa luonnossa.

Todellakin ”hyvien suojaksi ja pahojen häviöksi” persoonallisuudet, jotka tunnetaan Gautamana, Shankarana, Jeesuksena ja joinakin muina, syntyivät kukin aikanaan, kuten sanottu – ”minä synnyn jokaisessa yugassa” – ja he kaikki syntyivät saman voiman kautta.

Noihin inkarnaatioihin kätkeytyy suuri mysteeri, ja ne ovat tavallisen jälleensyntymäketjun ulkopuolella. Jälleensyntymät voidaan jakaa kolmeen luokkaan: avatâroiksi kutsutut jumalalliset inkarnaatiot; ne adeptit jotka luopuvat nirvânasta auttaakseen ihmiskuntaa – nirmânakâyat; ja jälleensyntymien luonnollinen peräkkäisyys kaikille – yleinen laki. Avatâra on sellainen ilmennys, jota voidaan kutsua erityiseksi illuusioksi tuon voiman, mâyân, alaisilla tasoilla vallitsevan luonnollisen illuusion piirissä. Adepti on uudelleensyntynyt tietoisesti, tahtonsa mukaan.² Tavallisen joukon jäsenet seuraavat tietämättään kaksinaisen kehityksen suurta lakia.

¹ Mistä ehkä ovat peräisin jotkut gnostilaiset ajatukset. Kerinthos opetti, että maailman ja Jehovan hylättyä hyveen ja alkuperäisen arvokkuuden Korkein salli erään loistavista ai-oneistaan, jonka nimi oli ”Voideltu” (Kristus), ruumiillistua Jeesus-ihmisenä. Basilides kielsi Jeesuksen ruumiin todellisuuden ja kutsuen sitä illuusioksi oli sitä mieltä, että Simon Kyreneläinen kärsi hänen sijastaan ristillä. Kaikki tuollaiset opetukset ovat kaikua idän opeista.

² Oikea adepti säilyttää adeptiutensa, vaikka hänellä voi meidän harhan maailmassamme olla lukemattomia inkarnaatioita. Se eteenpäin kuljettava voima, joka on tuollaisten inkarnaatiosarjojen perustana, *ei* ole karma, kuten tavallisesti ymmärretään, vaan vielä salaperäi-

Mikä *on* avatâra? Sillä ennen sanan käyttämistä se olisi ymmärrettävä kunnolla. Se on ilmenneen jumaluuden – [z374] joko Shivan, Vishnun tai âdibuddhan erityisnimellä – laskeutuminen yksilöllisyyden harhamuotoon, ilmaantuminen, joka ihmisille tällä harhan tasolla on objektiivinen, mutta itse asiassa ei ole sitä. Tuolla illusorisella muodolla, jolla ei ole menneisyyttä eikä tulevaisuutta, koska sillä ei ollut varhaisempaa inkarnaatiota eikä sillä ole myöhempiä jälleensyntyviä, ei ole mitään tekemistä karman kanssa, jolla ei siten ole vaikutusta siihen.

Gautama BUDDHA syntyi avatârana eräässä mielessä. Mutta tämä vaatii selvit-tyksen, kun otamme huomioon välttämättömät, dogmaattisia perusteita koskevat huomautukset. Avatârana ja jîvanmuktan välillä on suuri ero: toinen, kuten jo sanottiin, on illusorinen ilmaantuminen, karmaton, eikä ole koskaan ennen inkarnoitu- nut; ja toinen, jîvanmukta, on sellainen, joka saavuttaa nirvânan yksilöllisten ansi- oittensa perusteella. Ehdoton, filosofinen vedantalainen ei kuitenkaan hyväksyisi tätä ilmausta. Hän voisi sanoa, että koska avatârana ja jîvanmuktan tila on yksi ja sama, mikään määrä persoonallisia ansioita kuinka monessa inkarnaatioissa tahansa ei voi johtaa sen haltijaa nirvânaan. Hän sanoisi, että nirvâna on toiminnasta vapaa; miten silloin voi mikään toiminta johtaa siihen? Se ei ole seuraus eikä syy, vaan aina läsnä oleva ikuinen *on*, kuten Nâgasena sen määritteli. Tästä syystä se ei voi olla yhteydessä toimintaan, ansioon tai sen puutteeseen, koska nämä ovat karman alaisia. Kaikki tämä on aivan totta, mutta mielestämme näiden kahden välillä on kuitenkin tärkeä ero. Avatâra *on*, jîvanmuktasta *tulee* sellainen. Jos näiden kahden tila on aivan sama, niin syyt jotka johtavat siihen eivät ole. Avatâra on Jumalan laskeutuminen harhamuotoon. Jîvanmukta, joka on voinut kulkea lukemattomien ruumiillistumien kautta ja kerätä ansioita niissä, ei varmasti tule nirvâniksi noiden ansioiden vuoksi vaan ainoastaan niiden synnyttämän karman vuoksi. Se johtaa ja ohjaa häntä gurun suuntaan, ja tuo guru vihkii hänet nirvânan mysteeriin ja voi yksin auttaa häntä saavuttamaan tuon olinpaikan.

Shâstrat sanovat, että ainoastaan tekojemme perusteella saavutamme mokshan, ja ellemme näe yhtään vaivaa, emme saavuta mitään eikä jumaluus [mahâ-guru] auta tai hyödytä meitä. [z375] Sen vuoksi väitetään, että Gautama, vaikka onkin avatâra eräässä mielessä, on todellinen inhimillinen jîvanmukta, joka oli saavutta- nut asemansa henkilökohtaisten ansioidensa johdosta ja on siten enemmän kuin avatâra. Hänen persoonalliset ansionsa oikeuttivat hänet saavuttamaan nirvânan.

Adeptien vapaaehtoisia ja tietoisia inkarnaatioita erotetaan kahta tyyppiä – nirmânakâyojen inkarnaatiot ja ne joihin koeajalla olevat chelat ovat ryhtyneet.

Ensimmäistä tyyppiä koskeva mitä suurin ja arvoituksellisin mysteeri piilee sii- nä tosiasiallisesti, että tuollainen jälleensyntyminen jonkun erityisen adeptin persoonalli- sen egon inhimilliseen ruumiiseen – kun se on asunut mâyâvi- tai kâma-rûpassa ja pysynyt kâma-lokassa – voi tapahtua jopa silloin kun hänen ”korkeammat prinsiip-

sempi voima. Elämiensä aikana adepti ei menetä adeptiuttaan, vaikei hän voikaan kohota siinä korkeampaan asteeseen.

pinsä” ovat nirvâna-tilassa.¹ Tulee ymmärtää, että edellä olevia ilmauksia käytetään yleisiä tarkoituksia varten ja sen vuoksi se, mitä kirjoitetaan, ei käsittele tätä syvää ja mystistä kysymystä *korkeimmalta*, absoluuttiselta, henkiseltä tasolta eikä myöskään korkeimmasta filosofisesta näkökulmasta, mikä on vain hyvin harvojen käsitettävissä. Ei saa luulla, että nirvânaan voi mennä mikä tahansa mikä ei ole ikuisesti siellä, sillä inhimillisen järjen on muodostaessaan käsityksen absoluuttista kuviteltava se rajattoman sarjan korkeimpana käsitteenä. Jos tämä otetaan huomioon, vältytään monilta väärinkäsityksiltä. Tämän henkisen kehityksen sisällys on se eri tasoilla oleva aines, johon nirvânî oli yhteydessä, ennen kuin hän saavutti nirvânan. Taso jolla tämä on totta kuuluu illusorisiin tasoihin eikä epäilemättä ole korkein. Niiden, jotka tutkivat sitä on syvennyttävä oikeisiin tutkimuslähteisiin, *upanishadien* opetuksiin, ja syvennyttävä oikeassa hengessä. Yritämme tässä vain osoittaa suunnan, missä etsintä on suoritettava, ja [z376] osoittaessamme eräitä mystisiä, okkulttisia mahdollisuuksia emme todellakaan vie lukijoitamme maaliin. Vain guru voi ilmoittaa lopullisen totuuden vihitylle oppilaalle.

Vaikka näin paljon on sanottu, esitys on ja sen on oltava vielä monen mielestä käsittämätön ellei mieleton, ensiksikin kaikkien niiden mielestä, jotka eivät ole perehtyneet oppiin moninaisesta luonnosta ja inhimillisen monadin eri aspekteista, ja toiseksi niiden, jotka tarkastelevat inhimillisen olennon seitsenjakoja liian materialistisesta näkökulmasta. Kuitenkin intuitiivinen okkultisti, joka on opiskellut perusteellisesti nirvânan mysteerejä – joka tietää, että se on sama kuin Parabrahaman ja siten muuttumaton, ikuinen eikä mikään muu kuin absoluuttinen kaikkeus – , käsittää asian mahdollisuuden. Hän tietää, että samalla kun dharmakâyan – nirvânî ”ilman jäännöksiä”, kuten orientalistimme ovat kääntäneet sen, vaipuneena siihen olemattomuuteen, joka on ainoa todellinen, koska absoluuttinen tietoisuus – ei voida sanoa syntyvän uudelleen maan päälle, koska nirvânî ei ole enää hän tai edes se, niin *nirmânakâya* – eli se joka on saavuttanut nirvânan ”jäännöksin”, ts. joka on pukeutunut hienoon ruumiiseen, joka tekee hänestä vastaanottamattoman kaikille ulkoisille vaikutuksille ja kaikille mentaalisille tunteille ja jossa käsitys hänen egostaan ei ole kokonaan lakannut – voi syntyä.

Lisäksi jokainen idän okkultisti on selvillä siitä, että on olemassa kahdenlaisia *nirmânakâyoja*: *synnynnäisiä* ja *oletettuja*. Hän tietää, että edellinen on nimi eli määräyssana, joka on annettu korkean askeetin tai vihityn tilalle, sellaisen joka on saavuttanut autuuden tilan, joka on vain nirvânaa alempi. Sen sijaan jälkimmäinen tarkoittaa sellaisen uhrautumista, joka vapaaehtoisesti luopuu täydellisestä

¹ Niin kutsutusta *Brahmâ-lokasta* – seitsemäs ja korkeampi maailma, jonka kaiken takana on arûpa, muotoa vailla oleva, puhtaasti henkinen – alimpaan maailmaan ja hyönteiseen tai jopa sellaiseen kohteeseen kuin lehti, vallitsee olemassaolon, kehityksen ja jälleensyntymisen tilan ikuinen kierto. Jotkut inhimilliset olennot saavuttavat tiloja tai piirejä, joista on vain paluu uuteen kalpaan (*Brahmân päivä*). On olemassa toisia tiloja tai piirejä, joista on paluu vasta 100 *Brahmân* vuoden (*mahâ-kalpa*, ajanjakso joka käsittää 311 040 000 000 vuotta) jälkeen. Sanotaan, että nirvâna on tila josta ei ole paluuta. Kuitenkin väitetään, että tästä tilasta voi olla, poikkeuksellisissa tapauksissa, jälleensyntymä. Sellaiset inkarnaatiot ovat vain harvaa, niin kuin kaikki muukin tällä tasolla, kuten tullaan osoittamaan.

nirvânasta auttaakseen ihmiskuntaa ja tehdäkseen sille vielä hyvää eli, toisin sanoen, pelastaakseen lähimmäisiään opastamalla heitä. Voidaan väittää, ettei dharma-kâyalla, joka on nirvânî tai jîvanmukti, voi olla mitään ”jäännöksiä” jäljellä takanaan kuoleman jälkeen. Sillä saavutettuaan tuon tilan, josta mitkään lisäinkarnaatiot eivät ole mahdollisia, hänellä ei ole mitään tarvetta hienoon ruumiiseen tai yksilölliseen egoon, joka jälleensyntyy yhdestä syntymästä toiseen, ja sen vuoksi viimeksi mainittu katoaa loogisesta välttämättömyydestä. Tähän vastataan: näin on eksoteerisesti katsoen ja yleisenä lakina. Mutta käsittelemämme tapaus on poikkeuksellinen ja sen toteutuminen riippuu korkean vihityn okkulttisista [z377] kyvyistä, vihityn, joka ennen astumistaan nirvâniseen tilaan voi saada ”jäännöksensä” (joskus vaikei kovin onnistuneesti kutsuttu hänen mâyâvi-rûpakseen) jäämään taakse,¹ tulipa hänestä nirvânî tai saavuttipa hän alemman autuuden tilan.

Seuraavaksi on tapauksia – harvinaisia, kuitenkin tavallisempia kuin saattaisi odottaa – jotka ovat kokeella olevien adeptien² vapaaehtoisia ja tietoisia jälleensyntymiä. Jokaisella ihmisellä on sisäinen, ”korkeampi itse” ja myös astraaliruumis. Mutta harvassa ovat ne, lukuun ottamatta adeptiuden korkeammilla asteilla olevia, jotka voivat ohjata viimeksi mainittua tai jotain sitä elähdyttävää prinssiippiä, kun kerran kuolema on päättänyt heidän lyhyen maallisen elämänsä. Kuitenkaan sellainen ohjaus tai heidän siirtymisensä kuolleesta elävään ruumiiseen ei ole vain mahdollista, vaan okkulttisten ja kabbalististen opetusten mukaan niin tapahtuu usein. Sellaisen kyvyn asteet voivat tietysti vaihdella suuresti. Mainitaksemme vain kolme: alin näistä asteista sallisi adeptin, jota on elämän aikana suuresti estetty opiskelimesta ja käyttämästä kykyjään, kuoleman jälkeen valita toisen ruumiin, jossa hän voisi jatkaa keskeytyneitä tutkimuksiaan, vaikka tavallisesti hän menettäisi siinä kaikki muistot edellisestä inkarnaatiostaan. Seuraava aste sallii hänen tämän lisäksi siirtää muiston menneestä elämästään uuteen ruumiiseensa; kun taas korkeimmalla on tuskin mitään rajoja tuon ihmeellisen kyvyn harjoittamisessa.

Esimerkkinä adeptista, jolla oli ensin mainittu kyky, jotkut keskiaikaiset kabbalistit viittaavat tunnettuun henkilöön 1400-luvulta – kardinaali Nicolaus Cusanukseen. Hänen ihmeellisen *Kabbalaan* ja esoteeriseen tutkimukseen vihkiytymisensä johdosta karma johti kärsivän adeptin etsimään älyllistä toipumista ja lepoa [z378] kirkollisesta tyranniudesta Kopernikuksen ruumiissa. *Se non e vero e ben trovato* [ellei se ole totta, se on viisaasti keksitty]. Kummankin miehen elämien huolellinen tutkiminen saattaisi helposti johtaa tuollaisiin voimiin uskovan hyväksymään heti

¹ Se, että egotismin ilmaisuväline on hävinnyt täysin kehittyneeltä joogilta, jonka oletetaan saavuttaneen nirvânän maan päällä vuosia ennen ruumiinsa kuolemaa, on johtanut Manun laissa olevaan määräykseen, jota bramiinien vuosituhansia kestänyt arvovalta on vahvistanut, että sellaista Paramâtmaa olisi pidettävä ehdottoman syyttömänä ja vapaana synnistä tai vastuusta, mitä tahansa hän aikookin (ks. *Manun lakien* viimeistä lukua). Joogi, joka on kastin – tuon Intian mielivaltaisimman, taipumattomimman ja itsevaltaisimman tyrannin – yläpuolella, voi murtaa sen rankaisutta. Tämä antaa avaimen esityksiimme.

² [H. P. B. käyttää kovin vapaasti sanaa adepti. Hän tuntuu usein viittaavan sillä vain jonkinlaisen erityistiedon omaamiseen. Tässä se tuntuu tarkoittavan ensin vihkimätöntä oppilasta ja sitten vihittyä. – A. B.]

esitetyn väitteen. Lukijaa, joka suinkin vain voi, pyydetään tutustumaan pelotta-vaan latinankieliseen folioon 1400-luvulta, jonka nimi on *De Docta Ignorantia*. Sen on kirjoittanut kardinaali Cusanus, ja siinä on löydettävissä kaikki Koperni-kuksen teorit ja hypoteesit – kaikki ajatukset – avaimina suuren astronomin keksintöihin.¹ Kuka tämä poikkeuksellisen oppinut kardinaali oli? Köyhän soutajan poika, joka uhrasi koko uransa, kardinaalin hattunsa ja paavien Eugenius IV, Nikolaus V ja Pius II kunnioittavan pelon pikemminkin kuin [z379] ystävyys erikoiselle oppineisuudelle, joka vaikutti synnynnäiseltä hänessä, koska hän ei ollut opiskellut missään suhteellisen myöhäiseen elämänvaiheeseensa asti. Nicolaus Cusanus kuoli vuonna 1464. Lisäksi hänen parhaat teoksensa kirjoitettiin ennen kuin hänen oli pakko ryhtyä papiksi – välttääkseen vainon. Mutta adepti ei välttänyt sitä.

Kardinaalin edellä mainitussa laajassa teoksessa on hyvin vaikuttava lause, jota on pidetty milloin Pascalin, milloin Nicolaus Cusanuksen itsensä tekemänä tai lainauksena *Zoharista*, mutta joka kuuluu oikeastaan Hermeksen kirjoihin.

”Maailma on ääretön piiri, jonka keskus on kaikkialla ja jonka kehä ei ole missään.” [*Philosophorum*, xxiv.]

Joku on muuttanut sen seuraavaksi: ”Keskuksen ollessa ei missään ja kehän kaikkialla.” Tämä olisi melko harhaoppinen ajatus kardinaalilta, vaikka se on täysin oikeaoppinen kabbalistisesta näkökulmasta.

¹ Noin 50 vuotta ennen Kopernikuksen syntymää Nicolaus Cusanus kirjoitti seuraavaa: ”Vaikkei maailma ehkä ole ehdottoman ääretön, kukaan ei voi kuvitella sitä mielessään äärellisenä, koska ihmisjärki on kykenemätön antamaan sille mitään nimitystä... Sillä samoin kuin maa ei voi olla universumin keskuksessa, kuten ajateltiin, ei myöskään kiinteiden tähtien sfääri voi olla siinä... Siten tämä maailma on kuin suunnattoman suuri kone, jonka keskus [jumaluus] on kaikkialla, mutta sen kehä ei ole missään [*machina mundi, quasi habens ubique centrum, et nullibi circumferentiam*]... Tästä johtuu, että koska maapallo ei ole keskuksessa, se ei voi olla liikkumaton... ja vaikka se on paljon pienempi kuin Aurinko, tästä kaikesta ei saa päätellä, että se on huonompi [*vilior*]... Ei voi nähdä, ovatko sen asukkaat parempia kuin ne, jotka asuvat lähempänä Aurinkoa tai toisissa tähdissä, koska tähtiavaruus ei ole voinut jäädä asukkaista... Maapallo, joka on hyvin todennäköisesti [*fortasse*] yksi pienimmistä palloista, on kuitenkin mitä jaloimpien ja täydellisimpien älyllisten olentojen kehto.”

On pakostakin oltava samaa mieltä kuin kardinaali Cusanuksen elämäkerran kirjoittaja, joka aavistamatta okkultista totuutta ja syytä 1300- ja 1400-luvulta olevien kirjoittajien moiseen oppineisuuteen hämmästelee tuollaista ihmeellistä ennakkotietoa. Hän pitää sitä Jumalan ansiona sanoen kardinaalista, että hän oli ihminen, jota ei voi verrata kehenkään filosofiaan, ja hänen avullaan moni teologinen mysteeri, joka oli ihmismielen ulottumattomissa (!), verhottuna ja laiminlyötynä vuosisatoja (*velata et neglecta*), tuotiin vielä kerran esiin. ”Pascal on voinut lukea Cusanuksen teoksia, mutta mistä kardinaali olisi voinut lainata ideansa?” kysyy Louis Moreri. Luultavasti Hermekseltä ja Pythagoraan teoksista, vaikka hänen syntymäänsä ja jälleensyntymäänsä koskeva mysteeri hylättäisiinkin. [Ks. de Cusa, *Of Learned Ignorance*, käänt. Fr. Germain Heron, Lontoo, Routledge, 1954, II 11 & 12; *Nicolai de Cusa Opera Omnia*, vol. I. Ediderunt: Ernestus Hoffman et Raymundus Klibansky, Lipsiae, In Aedibus Felicis Meiner, 1932 jne., xi & xii, s. 100–104 av.]

Okkultistien on tuotava julki jälleensyntymisteoria ja sitten sovellettava sitä tiettyihin tapauksiin. Tämän psyykkisen seikan oikea ymmärtäminen perustuu tuon taivaallisten olentojen ryhmän oikeaan tarkasteluun, joiden nimiä yleisesti ovat: seitsemän alkuperäistä jumalaa tai enkeliä – meidän dhyâni-chohanimme – ”seitsemän alkuperäistä sädettä” tai voimaa, jotka kristillinen uskonto omaksui myöhemmin ”läsnäolon seitsemänä enkelinä”. Arûpa, muotoa vailla, olemisen tikapuiden ylemmillä poikkiapuilla olevina, ne aineellistuvat yhä enemmän laskeutuessaan objektiivisuuden ja muodon asteikkoon, päätyen hierarkiassa karkeimpaan ja epätäydellisimpään, ihmiseen – juuri edelliseen puhtaasti henkiseen ryhmään viitataan okkultisessa opetuksessamme inhimillisten olentojen kehtona ja alkulähteenä. Siinä itää tuo tietoisuus, joka on varhaisin ilmennys kausaalista tietoisuudesta – jumalallisen olemisen ja ikuisen elämän alfasta ja omegasta. Ja kun se etenee alaspäin olemassaolon jokaisen vaiheen kautta laskeutuen ihmisen, eläimen ja kasvin kautta, se päättää laskeutumisensa vasta kivikuntaan. Sitä kuvaa kaksoiskolmio – kaikista mystisistä merkeistä salaperäisin ja ajatuksia herättävin, sillä se on kaksoismerkki, joka käsittää henkisen ja fyysisen tietoisuuden ja elämän, edellisen kolmion kohotessa ylöspäin ja jälkimmäisen alaspäin, kummatkin punoutuen yhteen ja esittäen [z380] tietoisuuden 2 x 7 muodon erilaista tasoa, olemassaolon neljätoista piiriä, bramiinien lokia.

Lukija voi nyt saada paremman käsityksen koko asiasta. Hän huomaa myös, mitä tarkoitetaan ”vartijoilla”, joista yksi on asetettu valvojana eli sijaishallitsijana valvomaan kutakin maapallon seitsemästä osasta eli seudusta vanhojen perimätietojen mukaan, kuten yksi valvoo ja johtaa kutakin neljästätoista maailmasta eli lokasta.¹ Mutta emme puutu tällä hetkellä mihinkään näistä, vaan niin kutsuttuun ”seitsemään henkäykseen”, jotka varustavat ihmisen hänen kuolemattomalla monadillaan hänen pyhiinvaellusmatkallaan.

DZYANIN KIRJAN kommentaarissa sanotaan:

”Laskeutuessaan alueelleen ensin Loiston Herrana liekki (eli henkäys) kutsuttuaan tietoiseen olemiseen korkeimmat tuon erityisen alueen emanaatioista kohoaa siitä jälleen alkuperäiseen paikkaansa, josta se valvoo ja ohjaa lukemattomia säteitään (monadeja). Se valitsee avatârôikseen vain ne, joilla oli seitsemän hyvettä² aikaisemmassa inkarnaatiossaan. Mitä loppuihin tulee, se varjostaa jokaista yhdel-

¹ Tämä on prajâpatien eli rishien hierarkiasta kertovien tiedonantojen salainen merkitys. Ensin mainitaan seitsemän, sitten kymmenen, sitten kaksikymmentäyksi jne. He ovat ”jumalia” ja ihmisten luojia – monet heistä ”olentojen herroja”. He ovat Brahmân ”järkisyntyisiä poikia” ja sitten heistä tulee kuolevaisia sankareita ja heitä sanotaan usein hyvin syntiseksi hahmoiksi. Raamatun patriarkat, heidän sukutaulunsa ja heidän jälkeläisensä, jotka jakoivat maan keskenään, merkitsevät okkultisesti samaa. Jaakobin unella on myös sama merkitys.

² ”Seitsemän hyveen” omistaja on se, josta ilman vihkimystä tulee yhtä puhdas kuin kenestä tahansa adeptista yksinkertaisesti oman ponnistuksensa ansioista. Koska hän on niin pyhä, hänen ruumiistaan seuraavassa inkarnaatiossa tulee hänen ”vartijansa” eli suojelusenkelinsä (kuten kristitty sen esittäisi) avatâra.

*lä lukemattomista säteistään... Kuitenkin myös ”säde” on osa Herrojen Herras-ta.”*¹

Ihmisen seitsemäinen lähtökohta – häntä voidaan pitää kaksinaisena vain mitä tulee sielulliseen ilmenemiseen tällä karkealla maisella tasolla – oli kaikkien muinaiskansojen tiedossa, ja se voidaan löytää kaikista muinaisista pyhistä kirjoista. Egyptiläiset tiesivät sen ja opettivat sitä ja heidän [z381] periaatteidensa vastaa joka suhteessa arjalaisista salaista opetusta. Se esitetään *Hunnuttomassa Isiksessä*:

”Egyptiläisten käsityksen mukaan, kuten kaikkien muidenkin filosofiaan perustuvien uskontojen mukaan, ihminen ei ole pelkästään... sielun ja ruumiin yhteenliittymä vaan hän on kolminaisuus, johon kuuluu myös henki. Tuon opin mukaan häneen kuuluivat lisäksi *kha* – ruumis, *khaba* – astraalimuoto eli varjo, *ka* – eläimellinen sielu eli elonperiaate, *ba* – korkeampi sielu ja *akh* – maallinen äly. Heidän mukaansa on olemassa vielä kuudes periaate nimeltä *sah*, muumio, mutta tämän tehtävä alkoi vasta ruumiin kuoleman jälkeen.”²

Korkein on tietysti seitsemäs periaate, luomaton henki, jota kutsuttiin yleisesti Osirikseksi, ja sen vuoksi jokaisesta kuolleesta henkilöstä tuli kuoleman jälkeen osirisoitu – eli Osiris.

Mutta sen lisäksi, että okkultistit toistelevat vanhaa, aina esillä olevaa kysymystä jälleensyntymästä ja karmasta – ei siten kuin spiritistit vaan kuten maailman vanhin tiede opettaa – heidän on opetettava syklisiä ja kehitysopillista reinkarnaatia: sellaista jälleensyntymistä – mystistä ja yhä käsittämättömää monille jotka eivät tunne maailman historiaa – johon varovasti viitattiin *Hunnuttomassa Isiksessä*. Tavallinen jälleensyntymä kâma-lokan ja devachanin välinäytöksineen jokaiselle yksilölle ja syklinen tietoinen reinkarnaatio suurine jumalallisine tarkoituksineen harvoille. Sellaiset ihmiskunnan historiaan sankareina kohoavat suuret hahmot kuin Siddhârtha BUDDHA ja Jeesus henkisen voiton maailmasta ja Aleksanteri Makedonialainen ja Napoleon Suuri fyysisen valloituksen maailmasta ovat vain heijastuneita kuvia inhimillisistä tyypeistä, jotka olivat olleet olemassa, eivät kymmenen tuhatta vuotta aikaisemmin, kuten varovasti esitettiin *Hunnuttomassa Isiksessä* (tiede osa 1, 151), vaan miljoonia toistaan seuraavia vuosia manvantaran alusta. Sillä – lukuun ottamatta todellisia avatâroja, kuten edellä selitettiin – he ovat samoja keskeytymättömiä säteitä (monadeja), kukin vastaavasti omasta erityisestä vanhempi-liekistään – nimeltä devat, dhyâni-chohanit tai dhyâni-buddhat tai vielä planeettaenkelit jne. – loistaen aionisessa ikuisuudessa heidän prototyyppeinään. Jotkut ihmiset syntyvät juuri heidän kuvakseen, ja kun jokin erityinen humanitaarinen asia on suunnitteilla, viimeksi mainittuja elävöittävät hypostaattisesti heidän jumalalliset prototyypkinsä, [z382] joita tuottavat yhä uudelleen mystiset voimat, jotka valvovat ja ohjaavat maailmamme kohtaloita.

¹ Korkeimman dhyâni-chohanin arvonimi.

² Teologia osa 1, s. 392

Enempää ei voitu sanoa silloin kun *Hunnuton Isis* kirjoitettiin. Tästä syystä esitys rajoitettiin yhteen ainoaan huomautukseen että

Ei ole yhtään huomattavaa henkilöä hengellisissä tai maallisissa historian aikakirjoissa, jonka prototyyppiä, perusmallia, emme voisi löytää menneiden uskontojen ja mytologioiden puoliksi mielikuvituksellisista ja puoliksi todenperäisistä traditioista. Niin kuin tähti loistaa suunnattoman korkealla päittemme yläpuolella taivaan rajattomassa äärettömyydessä ja heijastuu järven tyyneen pintaan, niin samalla tavalla vedenpaisumusta edeltäneiden aikojen ihmisten kuvat heijastuvat aikakausiin, joita voimme tarkastella historiallisesti.¹

Mutta kun nyt on tuotu esiin monia julkaisuja, jotka kertovat paljon opista ja useat niistä esittävät monia vääriä näkemyksiä, tämä epäselvä viittaus voidaan esittää ja selittää. Tämä esitys ei koske vain historian huomattavia henkilöitä vaan yleensä vaan myös nerokkaita ihmisiä, jokaista aikansa huomattavaa henkilöä, joka kohoaa tavallisen ihmisjoukon yläpuolelle jonkin poikkeuksellisesti kehittyneen erityiskykyänsä avulla ja johtaa ihmiskunnan kehitykseen ja hyvään. Kukin heistä on sellaisen yksilön jälleensyntymä, joka on edeltänyt häntä samanlaisin kyvyin, tuoden siten myötäjäisinä uuteen muotoonsa tuon voimakkaan ja uudelleen helposti heräävän kyvyn tai ominaisuuden, joka oli hänessä täysin kehittynyt hänen edellisessä syntymässään. Hyvin usein he ovat tavallisia kuolevaisia, luonnollisten ihmisten egoja näiden syklisen kehityksen kierrossa.

Mutta tarkastelemme nyt ”erikoistapauksia”. Olettakaamme, että henkilön valitsee hänen jälleensyntymiensä sarjan aikana tiettyyn tarkoitukseen – käyttövälineen ollessa riittävän puhdas – hänen persoonallinen jumalansa, hänen monadinsa alkulähde (ilmenneellä tasolla), josta tulee siten hänen asujansa. Tuo jumala, hänen oma prototyyppinsä eli ”Isä taivaassa”, ei eräässä mielessä ole vain kuva, joksi hänet, henkinen ihminen, luodaan, vaan tarkastelemassamme tapauksessa se on tuo henkinen, yksilöllinen ego itse. Tämä on pysyvän, elinikäisen teofanian tapaus. Muistakaamme, että tämä ei ole avatârismia, kuten brahmalaisessa filosofiassa ymmärretään, eikä siten valittu ihminen ole [z383] jîvanmukta tai nirvânî, vaan kyseessä on täysin poikkeuksellinen tapaus mystiikan maailmassa. Ihminen on saattanut olla adepti edellisissä elämässään. Hän on tähän mennessä todella äärimmäisen puhdas, henkinen yksilö – tai sellainen, joka oli kaikkea sitä edellisessä syntymässään, jos näin valittu käyttöväline on vastasyntyneen lapsen. Tässä tapauksessa, tuollaisen pyhimyksen tai bodhisattvan fyysisen kuoleman jälkeen hänen astraaliset periaattinsa eivät voi alistua luonnolliseen hajoamiseen, kuten käy tavallisten kuolevaisten periaateille. Ne jäävät meidän piiriimme, ja ihminen voi vetää ne puoleensa ja saavuttaa ne. Eikä siten vain Buddhan, Shankarâcharyan tai Jeesuksen voida sanoa elähdyttävän useita henkilöitä samalla kertaa, vaan myös korkean adeptin periaatit voivat elähdyttää tavallisten kuolevaisten ulkoista tomumajaa.

¹ Tiede osa 1, s. 151.

Tietty säde (prinsiippi) Sanatkumârasta henkevöitti (elävöitti) Pradyumnaa, Krishnan poikaa suuren Mahâbhârata-kauden aikana, samalla kun hän, Sanatkumâra, antoi henkistä opetusta kuningas Dhritarâshtralle. Lisäksi on muistettava, että Sanatkumâra on ”kuudentoista ikäinen nuorukainen” asuen jana-lokassa, omassa piirissään eli henkisessä tilassaan.

Jopa niin kutsutussa tavallisessa *mediumistisessa* elämässä ollaan selvillä siitä, että samalla kun keho toimii – vaikka vain mekaanisesti – tai lepää jossakin paikassa, sen astraalinen kaksoispuoli voi ilmestyä ja toimia vapaasti toisessa ja hyvin usein kaukaisessa paikassa. Tällaista sattuu aivan yleisesti mystisessä elämässä ja historiassa, ja jos tämä pätee kaikenlaisiin haltioituneisiin, näkijöihin ja mystikoihin, miksei sama voi tapahtua olemassaolon korkeammalla ja henkisemmällä tasolla? Jos tämä myönnetään mahdolliseksi alemmalla fyysisellä tasolla, miksei sitten korkeammalla tasolla? Korkean adeptin tapauksessa, kun keho on kokonaan sisäisen ihmisen hallinnassa, kun henkinen ego on täysin yhdistynyt jälleen seitsemänteen prinsiippiinsä jopa persoonallisuuden elinaikana ja kun astraalisesta ihmisestä eli persoonallisesta egosta on tullut niin puhdas, että hän on asteittain sulattanut kaikki keskimmäisen luontonsa (buddhi ja manas maisissa puolissaan) ominaisuudet, tuo persoonallinen ego korvaa itsensä, niin sanoakseni, korkeammalla henkisellä itsellä ja voi siten elää riippumatonta elämää maan päällä. Ja kun maallinen kuolema kohtaa, tapahtuu usein [z384] seuraava mystinen tapaus.

Dharmakâyana, nirvânina ”ilman jäännöksiä”, kokonaan vapaana maallisesta liästä, henkinen ego ei voi palata jälleensyntymään maan päälle. Mutta sellaisissa tapauksissa, näin vakuutetaan, jopa dharmakâyana persoonallinen ego voi jäädä piiriimme kokonaisuudessaan ja palata jälleensyntymään maan päälle jos on tarpeen. Sillä nyt se ei voi enää tavallisen ihmisen astraalisten jäännösten tavoin olla alttiina asteittaiselle hajoamiselle kâma-lokassa (roomalaiskatolilaisten limbus eli kiirastuli ja spiritualistien ”kesämaa”). Se ei voi kuolla toista kuolemaa, kuten Proklos kutsuu sellaista hajoamista.¹ Siitä on tullut liian pyhä ja puhdas, ei enää heijastuneen vaan oman luonnollisen valonsa ja henkisyytensä avulla, joko nukkuakseen alemman nirvânisen tilan tiedottomassa unessa tai sulautuakseen tavallisen astraalisen kuoren tavoin ja kadotakseen kokonaan.

Mutta tuossa tilassa, joka tunnetaan nirmânakâyana [nirvânî ”jäännöksiin”], hän voi yhä auttaa ihmiskuntaa.

”Antakaa minun kärsiä ja kantaa kaikkien synnit [jälleensyntyä uuteen kurjuuteen], mutta antakaa maailman pelastua!” sanoi Gautama BUDDHA; huudahdus,

¹ ”Kuoleman jälkeen sielu jatkaa ilma (astraali) -ruumiissa, kunnes se on täysin puhdas kaikesta vihasta ja aistillisista himoista; sitten se pääsee eroon *toisen kuoleman* kautta [noustessaan devachaniin] ilmaruumiista, kuten se pääsi fyysisestä ruumiista. Tästä syystä muinaiset kansat sanovat, että taivaallinen ruumis on aina yhtyneenä sieluun, joka on kuolematon, loistava ja tähtimäinen.” On siis luonnollista, ettei adeptin ”ilmaruumiilla” pitäisi olla mitään sellaista toista kuolemaa, koska se on puhdistunut kaikista luonnollisista epäpuhtauksistaan ennen eroamistaan fyysisestä ruumiista. Korkeat vihityt ovat ”ylösnousemuksen lapsia”, ”ollen enkelien kaltaisia” eivätkä voi enää kuolla (Ks. *Luuk.* 20:36).

jonka todellista merkitystä hänen seuraajansa tuskin nykyään ymmärtävät. ”Mitä se sinulle kuuluu, vaikka tahtoisin hänen jäävän tänne aina siihen asti kun tulen?”¹ sanoo astraalinen Jeesus Pietarille. ”Siihen asti kun tulen” merkitsee ”kunnes jälleensynnyn uudelleen” fyysiseen ruumiiseen. Kuitenkin vanhassa ristiinnaulitussa ruumiissa ollessaan Kristus saattoi todella sanoa: ”Olen Isäni kanssa ja yhtä hänen kanssaan”, mikä ei estänyt astraaliruumista ottamasta muotoa jälleen eikä Johannesta odottamasta, kunnes hänen Mestarinsa oli tullut; eikä se estänyt Johannesta olemasta häntä tuntematta kun hän tuli tai silloin vastustamasta häntä. Mutta kirkossa tuo huomautus aiheutti mielettömän ajatuksen [z385] tuhatvuotisesta valtakunnasta sanan fyysisessä merkityksessä.

Sen jälkeen ”Surujen Mies” on ehkä palannut useammin kuin kerran hänen sokeiden seuraajiensa tuntematta tai huomaamatta häntä. Sen jälkeen hänen nimissään perustetut kirkot ovat siten myös alituisesti ja mitä julmimmin ristiinnaulineet tämän suuren ”Jumalan Pojan” päivittäin. Mutta vain puoliksi vihityt apostolit lakkasivat odottamasta Mestariaan ja tuntematta häntä torjuivat hänet joka kerta kun hän palasi.²

[z386][b361]

LUKU 42

SEITSEMÄN PRINSIIPPIÄ

”Buddhan mysteeri” on sama kuin useiden muiden adeptien – ehkäpä monien – mysteeri. Koko vaikeus on siinä, että ymmärtää oikein tuon toisen todellisen mysteerin, joka on ensi näkemältä niin vaikeatajuinen ja transsendentaalinen, mysteerin ihmisen ”seitsemästä prinsiipistä”, luonnon seitsemän voiman heijastuksista ihmiseen fyysisesti ja olemassaolon seitsemän hierarkian heijastuksista älyllisesti ja henkisesti. Vaikka ihminen (fyysinen, eeterinen ja henkinen) jaetaan – hänen (yleisesti puhuen) kolminaisen luonteensa ymmärtämiseksi selvemmin – ryhmiin jonkin tietyn järjestelmän mukaan, tuon jaon pohja ja kärki on kuitenkin aina sama. Kun ihmisessä on vain kolme upâdhia (perustaa), mikä tahansa määrä koskia (verhoja) ja niiden puolia voidaan rakentaa niille hävittämättä kokonaisuuden harmoniaa. Kun siis esoteerinen järjestelmä hyväksyy seitsenjaon, vedântalaiseen luokitteluun kuuluu viisi koskaa, ja târaka-râja-yoga yksinkertaistaa ne neljään – korkeimman prinsiipin, âtman yhdistäessä kolme upâdhia.

Se, mitä edellä on juuri sanottu, tuo tietenkin mieleen kysymyksen: ”Miten hen-

¹ Joh. 21:22

² Ks. *The Theosophist* -lehteen, marraskuu 1881, s. 38 ja joulukuu, s. 75, lainattua otetta Dostojevskin erinomaisesta romaanista [*Karamazovin veljekset*, 5. Kirja, 6. luku]. Katkelma on nimeltään ”Suurinkvisiittori”. Se on luonnollisesti fiktiota, mutta silti suurenmoinen taru Kristuksesta, joka palasi Espanjaan inkvisition loiston päivinä. Inkvisiittori vangitsi hänet ja surmasi hänet pelätessään hänen pilaavan jesuiittojen käten työn. [Ks. myös *B. C. W.*, vol. III, s. 324–325 ja *Mestarien kirjeet A. P. Sinnetille*, nro 21, s. 95.]

kinen (tai puolihenkilinen) persoonallisuus voi viettää kolmin- tai edes kaksinkertaista elämää vaihtaen vastaavia 'korkeampia itsejä' *ad libitum* ja olla silti yksi ikuinen monadi äärettömän kauan kestävässä manvantarassa?" Todellinen okkultisti tietää helposti vastauksen tähän, kun taas vihkimättömästä maallikosta se tuntuu mahdottomalta. "Seitsemän prinssiä" ovat tietenkin ainoan jakamattoman hengen ilmaus, mutta vasta manvantaran lopussa, ja kun ne tulevat yhdistetyiksi jälleen ainoan todellisuuden tasolla, yhteys ilmenee. "Pyhiinvaeltajan" matkan aikana tuon jakamattoman ainoan liekin heijastuksilla, ainoan ikuisen hengen puolilla, on kullakin kyky toimia yhdellä olemassaolon ilmenneistä tasoista – asteittaiset erilaistumiset ainoalta ilmenemättömältä tasolta – nimittäin sillä tasolla, jolle se oikeastaan kuuluu. Maapallomme mahdollistaa jokaisen mäyävi-tilan, joten siitä seuraa, että puhdistunut, itsekeskeinen prinssi, adeptin astraalinen ja persoonallinen itse, vaikka muodostaakin todellisuudessa ainoan kokonaisuuden korkeamman itsensä (ätma ja buddhi) kanssa, voi kuitenkin universaalien armeliaisuuden ja hyväntahtoisuuden vuoksi erota jumalallisesta monadistaan viettääkseen tällä harhan ja väliaikaisen olemisen tasolla omaa selvästi [z387] itsenäistä, tietoista elämää lainatussa harhamuodossa. Se palvelee siten samalla kertaa kahta tarkoitusta: se tyhjentää oman yksilöllisen karmansa ja pelastaa miljoonia inhimillisiä itseään huonommassa asemassa olevia olentoja mentaalisen sokeuden vaikutuksilta.

Jos kysytään: "Kun siirtyminen, jota on kuvattu Buddhan tai jīvanmuktan pääsynä nirvânaan, tapahtuu, missä ruumiin elähdyttänyt alkuperäinen tietoisuus jatkaa oleskelua – nirvânissa vai viimeksi mainitun 'jäännösten' (nirmânakâya) myöhemmissä jälleensyntymissä?" vastaus on, että *vangittu* tietoisuus voi olla "eräänlaista tietoa havainnon ja kokemuksen pohjalta", kuten Gibbon asian ilmaisee, mutta *ruumiista vapautunut* tietoisuus ei ole seuraus vaan syy. Se on osa kokonaisuudesta tai paremmin sanottuna säde sen ilmenneen toiminnan asteikolla, osa ainoasta kaikkialle tunkeutuvasta rajattomasta liekistä, jonka heijastukset vain voi erottaa. Sellaisena tietoisuus on kaikkialla läsnäoleva eikä sitä voi paikallistaa eikä keskittää mihinkään erityiseen subjektiin eikä sitä voi rajoittaa. Vain sen vaikutukset kuuluvat aineen alueelle, sillä ajatus on energiaa, joka vaikuttaa aineeseen eri tavoin, mutta tietoisuus itsessään, kuten okkulttinen filosofia sen ymmärtää ja selittää, on tuntevan henkisen prinssiin korkein ominaisuus meissä, jumalallinen sielu (eli buddhi) ja meidän korkeampi egomme, eikä se kuulu aineellisuuden tasolle. Fyysisen ihmisen kuoleman jälkeen, jos hän on vihitty, se tulee muutetuksi inhimillisestä ominaisuudesta itse riippumattomaksi prinssiiksi. Tietoinen ego tulee tietoisuudeksi sinänsä ilman mitään egoa siinä merkityksessä, että aistit tai edes aika tai paikka eivät voi enää rajoittaa tai ehdollistaa minuutta. Sen vuoksi se voi erottamatta itseään buddhista tai hylkäämättä sitä, omistajaansa, heijastaa itsensä samalla kertaa entiseen astraaliseen ihmiseensä ilman, että sen on pakko paikallistaa itseään. Tämä käy ilmi paljon alemmalla tasolla unissamme. Sillä jos tietoisuus voi ilmaista toimintaa unikuviemme aikana ja kehon ja sen fyysisten aivojen ollessa syvässä unessa – ja jos se on jopa noiden unikuvien aikana melkein kaikkialla läsnä oleva – miten paljon voimakkaampi onkaan sen voiman oltava, kun se on kokonaan riippumaton fyysisistä aivoista ja ilman mitään yhteyttä niihin.

[z388][b363-]

LUKU 43

BUDDHAN MYSTEERI

Buddhan mysteeri piilee tässä: Gautaman, puhtaan viisauden inkarnaation, oli vielä opittava inhimillisessä ruumiissaan ja tultava vihityksi maailman salaisuuksiin, kuten kuka tahansa kuolevainen, siihen päivään asti, jolloin hän tuli esiin salaisesta luolastaan Himalajalta ja saarnasi ensimmäistä kertaa Benaresin lehdossa. Sama Jeesuksen kohdalla: kahdestatoista kolmeenkymmeneen ikävuoteen, jolloin hänet tavataan julistamassa vuorisaaana, hänestä ei sanota tai tiedetä yhtään mitään. Gautama oli antanut ehdottoman vaitiololupauksen hänelle ilmoitetun esoteerisen opin suhteen. Vaikka hän suunnattoman suurella myötätunnossaan ihmiskunnan tietämättömyyttä – ja sen seurauksena kärsimyksiä – kohtaan tahtoi ehdottomasti pitää pyhät lupauksensa, hän ei voinut pysyä määrättyissä rajoissa. Laatiessaan esoteerisen filosofiansa (”silmän opin”) ikuisen totuuden perustuksille hän ei onnistunut salaamaan tiettyjä oppeja ja ylittäessään lailliset rajat hän aiheutti sen, että nuo opit käsitettiin väärin. Halutessaan päästä eroon vääristä jumalista hän paljasti ”Seitsemässä polussa nirvânaan” joitakin arûpa (muotoa vailla olevan) -maailman seitsemän valon mysteereistä. Vähän totuutta on usein pahempi kuin ei mitään totuutta.

Totuus ja taru ovat kuin öljy ja vesi: ne eivät koskaan sekoitu.

Hänen uudella opillaan, joka esitti esoteerisen opetuksen ulkoista kuollutta ruumista ilman sitä elävöittävää sielua, oli onnettomat seuraukset: sitä ei koskaan ymmärretty oikein, ja eteläbuddhalaiset torjuivat itse opin. Ääretön ihmisystävyyden, rajaton rakkaus kaikkia luotuja kohtaan oli hänen tahattoman virheensä takana. Mutta karma ei välitä ollenkaan tarkoituksista, ovat ne sitten hyviä tai huonoja, jos ne jäävät hedelmättömiksi. Jos saarnattu ”hyvä laki” johti kaikkein ylevimpiin eettisiin ohjeisiin ja ainutlaatuihin filosofiaan näkyvän kosmoksen ulkoisista asioista, se eksytti epäkypsät mielet uskomaan, ettei järjestelmän ulkoisen verhon alla ollut mitään muuta, ja vain sen kuollut kirjain hyväksyttiin. Lisäksi uusi opetus hämmensi monet suuret ajattelijat, jotka olivat aikaisemmin seuranneet oikeaoppista brahmalaista suuntaa.

[z389] Siten noin viidenkymmenen vuoden kuluttua ”suuren opettajan”¹ kuolemasta hän kieltäytyttyään täydellisestä dharmakâyasta ja nirvânasta saattoi karman ja ihmisystävyyden vuoksi syntyä uudelleen. Hänelle kuolema ei ollut mikään kuolema vaan, ”Elonneste”² sanoin hän

¹ Kun sanomme ”suuri opettaja”, emme tarkoita hänen buddhista egoaan vaan sitä prinssiä hänessä, joka oli hänen persoonallisen eli maallisen egonsa käyttöväline.

² *Five Years of Theosophy*, ”Elixir of Life”, s. 4. [G. M., *Elonneste*, Helsinki 1911, s. 6.]

äkillisen pimeyteen syöksymisen sijasta siirtyi kirkkaampaan valoon.

Kuoleman järkytys vaimeni ja monien muiden adeptien tavoin hän vapautui kuolevaisesta osastaan ja jätti kehonsa poltettavaksi ja sen tuhkan palvelemaan pyhäinjäännöksinä. Hän aloitti planeettojen välisen elämän hienommassa ruumiissaan. Hän jälleensyntyi Shankarana, Intian suurimpana vedântan opettajana, jonka filosofia – perustuen täysin ikuisen ilmestyksen, shrutin eli alkuperäisen viisauuskonnon perusohjeisiin, kuten Buddhan filosofia oli aikaisemmin perustunut eri näkökulmasta – sijoittui oikeaoppisten bramiinien liian runsaasti verhotun metafysiikan ja Gautaman metafysiikan keskivälille. Eksoteerisessa asussaan ilman jokaista sielua elähdyttävää toivoa, transsendentaalista pyrkimystä ja symbolia nuo opit ilmenivät kylmässä viisauudessaan kuin kristalliset jääpuikot, esoteerisen filosofian alkuperäisten totuuksien luurangot.

Oliko Shankarâchârya silloin Gautama Buddha uudessa persoonallisessa muodossa? Lukija voi ehkä joutua enemmän ymmälle, jos hänelle kerrotaan, että ”astraalinen” Gautama oli ulkoisen Shankaran sisällä, mutta tämän korkeampi periaate eli âtman oli kuitenkin hänen oma jumalallinen prototyypinsä – ”valon poika” todella – aditin taivaallinen, järkisyntyinen poika.

Tämä taas perustuu entisen jumalallisen persoonallisuuden – joka on sulautunut persoonattomaan yksilöllisyyteen, nyt monadin täydellisessä kolminaisessa muodossa âtma-buddhi-manaksena – mystiseen siirtymiseen uuteen ruumiiseen, joko näkyvään tai subjektiiviseen. Ensimmäisessä tapauksessa se on mânushya-buddha, toisessa nirmânakâya. Sanotaan, että buddha on nirvânassa, vaikka tämä Gautaman entinen maallinen käyttöväline – subtiili ruumis – on yhä [z390] läsnä vihittyjen keskuudessa. Eikä se jätä tietoisien maailmaa niin kauan kuin kärsivä ihmiskunta tarvitsee sen jumalallista apua – ei ainakaan ennen tämän kantarodun loppua. Aika ajoin hän, ”astraalinen” Gautama, yhtyy mitä mystisimmällä – meille täysin käsittämättömällä – tavalla avataroihin ja suuriin pyhimyksiin ja toimii heidän kauttaan. Ja useita sellaisia tiedetään.

Täten vahvistetaan, että Gautama Buddha jälleensyntyi Shankarâchâryassa – etä, kuten *Esoteric Buddhism* -kirjassa sanotaan,

Shankarâchârya yksinkertaisesti oli joka suhteessa Buddha uudessa ruumiissa.¹

Samalla kun ilmaus mystisessä merkityksessään on tosi, ilmaisutapa voi olla harhaanjohtava ellei sitä selitetä. Shankara oli aivan varmasti buddha, mutta hän ei ollut koskaan Buddhan jälleensyntymä, vaikka Gautaman ”astraalinen” ego – tai pikemmin hänen bodhisattvansa – on saattanut yhdistyä Shankarâchâryaan jollakin mystisellä tavalla. Niin, se oli ehkä ego, Gautama, uudessa ja sopivammassa – Etelä-Intian bramiinin – lippaassa. Mutta âtman, korkeampi itse, joka varjosti kumpaakin, oli erillään poissiiirtyneen buddhan korkeammasta itsestä, joka oli nyt omassa piirissään kosmoksessa.

¹ A. P. Sinnett, *Esoteric Buddhism*, 5. painos, s. 175.

Shankara oli avatâra sanan täydellisessä merkityksessä. *Vedojen* suuren kommentaattorin, Sâyanâchâryan mukaan häntä on pidettävä itsensä Shivan – logoksen, luonnon seitsemännen prinssiin – avatârana eli suorana inkarnaationa. Salaisessa opissa Shrî Shankarâchâryaa pidetään liekin asuntona – maallisen elämänsä kolmenkymmenen kahden vuoden ajan – korkeimpana ilmenneistä henkisistä olennoista, yhtenä seitsemästä alkuperäisestä säteestä.

Entä mitä tarkoitetaan bodhisattvalla? Mystisen mahâyâna-järjestelmän buddhalaiset opettavat, että kukin BUDDHA ilmenee (hypostaattisesti tai muuten) samanlaisesti olemisen kolmessa maailmassa, nimittäin kâman (himon tai halun – aistillinen maailma eli maapallomme) maailmassa ihmisen muodossa; rūpan (muodon, kuitenkin yliaistillisen) maailmassa bodhisattvana; ja korkeimmassa henkisessä maailmassa [z391] (puhtaasti aineettomien olemassaolojen maailmassa) dhyâni-buddhana. Viimeksi mainittu vallitsee ikuisesti paikassa ja ajassa, ts. yhdestä mahâ-kalpasta toiseen, ja näitä kolmea yhdistävä korkein on viisauksiprinssi âdibuddha,¹ joka on absoluutti ja sen vuoksi paikan ja ajan ulkopuolella. Niiden keskinäinen suhde on seuraava: kun maailma tarvitsee inhimillisen buddhan, dhyâni-buddha ”luo” dhyânan (meditaation, kaikkivoivan hartauden) voimalla järkisyyntöisen pojan – bodhisattvan – jonka tehtävänä on hänen inhimillisen puolensa (eli mânushya-buddhan) fyysisen kuoleman jälkeen jatkaa hänen työtään maan päällä seuraavan buddhan ilmestymiseen saakka. Tämän opetuksen esoteerinen merkitys on selvä. Tavallisen kuolevaisen tapauksessa prinssiipit hänessä ovat vain enemmän tai vähemmän kirkkaita heijastuksia seitsemästä kosmisesta ja seitsemästä taivaallisesta prinssiipistä, yliaistillisten olentojen hierarkiasta. Buddhan tapauksessa ne miltei ovat itse prinssiipit *in esse*, olemassaolossa. Bodhisattva korvaa hänessä kârana-sharîran, ego-prinssiin ja loput vastaavasti. Juuri näin esoteerinen filosofia selittää sen lauseen merkityksen, että ”dhyânan [eli abstraktisen meditaation] voimalla dhyâni-buddha [buddhan henki eli monadi] luo bodhisattvan” eli astraalisesti verhotun egon mânushya-buddhan sisällä. Siten buddhan sulautuessa takaisin nirvânaan, mistä se oli lähtöisin, bodhisattva jää jäljelle jatkaakseen buddhan työtä maan päällä. Siten juuri tämä bodhisattva on voinut antaa alemmat prinssiipit Shankarâchâryan, avatârana, näkyvälle ruumiille.

Sanoa, että Buddha saavutettuaan nirvânan palasi sieltä ja jälleensyntyä uuteen ruumiiseen, olisi harhaopin esittämistä brahmalaisesta samoin kuin buddhalaisesta näkökulmasta katsoen. Jopa eksoteerisen mahâyâna-koulun [z392] kolmea ”buddhista” ruumista² koskevassa opetuksessa sanotaan dharmakâyasta – ihanteellisesta

¹ Olisi hyödytöntä esittää vastaväitteitä eksoteeristen teosten perusteella näihin esityksiin, joissa pyritään selittämään, kuitenkin pintapuolisesti, pelkästään esoteerisia opetuksia. Eksoteeristen oppien harhaan johtamina piispa Bigandet ja muut väittävät, että ajatus korkeimmasta ikuisesta âdibuddhasta on löydettävissä vasta suhteellisen myöhäisistä kirjoituksista. Tässä esitetty on otettu *Duskyi Khorlon (Kâlachakra)* sanskritiksi eli ”ajan pyörä” salaisista osista.

² Kolme ruumista ovat 1) nirmânakâya (sprul-pa’i-sku eli tülku), jossa bodhisattva käytyään kuuden pâramitân [anteliaisuus, hyveellisyys, kärsivällisyys, tarmo, meditaatio ja viisaus] kautta tien nirvânaan ilmenee ihmisille opettaakseen heitä; 2) sambhogakâya

muotoa vailla olevasta olemisesta – että kun sen kerran saavuttaa, buddha siinä luopuu aistihavaintojen maailmasta ainoaaksi eikä hänellä ole, eikä hänellä voi olla, enää mitään yhteyttä siihen. Sanoa, kuten esoteerinen eli mystinen koulu opettaa, että vaikka Buddha on nirvânaassa, hän on jättänyt taakseen nirmânakâyan (bodhisattvan) työskentelemään jälkeensä, on aivan oikeaoppista ja sekä esoteerisen mahâyâna- että prasanga-mâdhyamika-koulun mukaista, viimeksi mainitun ollessa esoteerisen vastainen ja mitä rationaalisin järjestelmä. Sillä *Kâlachakra*-kommentaarissa osoitetaan, että 1) on âdibuddha, ikuinen ja ehdoton; sitten tulevat 2) sambhogakâya-buddhat eli dhyâni-buddhat, ollen olemassa (aionisesta) ikuisuudesta alkaen, katoamatta koskaan – *kausaaliset* buddhat, niin sanoaksemme; ja 3) mânushi-bodhisattvat. Niiden välinen suhde selviää esitetyn määritelmän avulla. Âdibuddha on Vajradhara, ja dhyâni-buddhat ovat Vajrasattva. Kuitenkin vaikka nämä kaksi ovat eri olentoja vastaavilla tasoillaan, ne ovat itse asiassa sama, toisen toimiessa toisen kautta, kuten dhyâni inhimillisen buddhan kautta. Toinen on ”lopun ymmärrys”, toinen vain ”korkein ymmärrys”. Phra Bodhisattvasta – joka oli myöhemmin maan päällä Buddha Gautama – sanotaan:

”Täytettyään kaikki ehdot täydellisen buddhuuden välittömäksi saavuttamiseksi Pyhä Olento piti rajattomasta rakkaudesta eläviä olentoja kohtaan parempana jälleensyntyä *vielä kerran* ihmisten hyväksi.”

Buddhalaisten nirvâna on vain parinirvânan kynnyksen esoteerisen opetuksen mukaan, kun taas bramiineille se on *summum bonum*, se lopullinen tila, josta ei enää ole paluuta – ei ainakaan seuraavaan mahâ-kalpaan asti. Jotkut liian [z393] sovinnaiset ja dogmaattiset filosofit, jotka eivät tahdo hyväksyä esoteerista oppia, vastustavat jopa tuota viimeksi mainittua käsitystä. Heidän mukaansa nirvâna on absoluuttinen olemattomuus, missä ei ole mitään eikä ketään; vain ehdoton kaikkeus. Ymmärtääkseen tuon abstraktin periaatteen koko merkityksen on tunnettava se intuitiivisesti ja ymmärrettävä täysin ”ainoa pysyvä tila universumissa”, jonka hindut määrittelevät seuraavasti:

...täydellisen tietämättömyyden tila – paljas chidâkâsa (tietoisuuden kenttä) itse asiassa,

näyttipä se maallisesta lukijasta kuinka paradoksaaliselta tahansa.¹

Shankarâchâryaa pidettiin avatârana, väite, johon kirjoittaja ehdottomasti uskoo, mutta jonka muut ihmiset saavat tietysti vapaasti torjua. Ja avatârana hän otti eteläintialaisen vastasyntyneen bramiini-lapsen ruumiin. Gautaman astraalisten persoonallisten jäännösten sanotaan elähdyttäneen tuon kehon syistä, jotka ovat yhtä tärkeitä kuin ne ovat meille mystisiä. Tämä jumalallinen ei-ego valitsi omaksi

(rdzogs-pa'i-sku), autuuden ruumis, läpäisemätön kaikille fyysisille aisteille, sen saavutettavissa, joka on täyttänyt moraalisen täydellisyyden kolme ehtoa; ja 3) dharmakâya (tiibetiksi chos-sku), nirvânainen ruumis. [Vrt. *Hiljaisuuden ääni*, s. 112–115; ja Hui Nengin *Platform Sûtra*, l. 6.]

¹ *Five Years of Theosophy*, Subba Row'n art. ”Personal and Impersonal God”, s. 129.

upâdhikseen (fyysiseksi perustaksi) suuren Viisaan eteerisen, inhimillisen egon, koska se oli tässä muotojen maailmassa sopivin käyttöväline, johon henki voi laskeutua.

Shankarâchârya sanoi:

Parabrahman on kartâ (purusha), koska ei ole mitään muuta adhishtâthâa,¹ ja Parabrahman on prakriti, koska ei ole mitään muuta ainetta.²

Se, mikä pitää paikkansa makrokosmisella tasolla, pätee myös mikrokosmisella tasolla. Sen vuoksi on lähempänä totuutta sanoa – kun kerran hyväksymme tällaisen mahdollisuuden – että ”astraalinen” Gautama eli nirmânakâya oli Shankarâchâryan hengen upâdhi mieluummin kuin että viimeksi mainittu oli edellisen jälleensyntymä.

[z394] Kun Shankarâchâryan on määrä syntyä, ilmenneen maallisen ihmisen jokaisen periaatteen on luonnollisesti oltava puhtain ja hienoin mitä on olemassa maan päällä. Sen tähden nuo periaatteet, jotka kerran olivat kuuluneet Gautamalle, joka oli Shankaran suuri välitön edeltäjä, tunsivat vetovoimaa ja menivät luonnollisesti häneen, luonnon järjestelmän estäessä samanlaisten periaatteiden kehittymisen uudelleen karkeasta tilasta. Mutta on muistettava, etteivät korkeammat eteeriset periaatteet ole, kuten alemmat, aineellisemmat periaatteet, näkyviä joskus ihmiselle (astraaliruumiina), ja niitä on tarkasteltava erillisten tai riippumattomien voimien tai jumalien valossa mieluummin kuin aineellisina kohteina. Tästä syystä oikea tapa esittää totuus olisi sanoa, että bodhisattva, Gautama Buddhan eri periaatteet, jotka eivät menneet nirvânaan, yhdistyivät jälleen muodostaakseen Shankarâchâryan keskeisimmät periaatteet, maallisen olemuksen.³

On ehdottoman välttämätöntä opiskella buddhojen oppia esoteerisesti ja ymmärtää hienot erot olemassaolon eri tasojen välillä voidakseen ymmärtää oikein edellä olevan. Selvemmin ilmaistuna, Gautama, inhimillinen buddha, jolla oli ekso-

¹ Adhishtâthâ, prakritin (eli aineen) toimiva eli vaikuttava voima.

² *Vedânta-sûtras*, I, iv, 23. *Kommentaario*. Tuo kohta esitetään seuraavalla tavalla Thibautin käännöksessä (*Sacred Books of the East*, xxxiv, s. 286): ”Itse on siis vaikuttava syy, koska ei ole mitään muuta vallitsevaa periaatetta, ja aineellinen syy, koska ei ole mitään muuta ainetta, josta maailma voisi olla peräisin.”

³ *Five Years of Theosophy* -kirjassa (art. ”Shâkyâ Muni’s Place in history”, s. 372, alaviite) esitetään, että eräänä päivänä, kun Herramme istui Sattapanni (Saptaparna) -luolassa, hän vertasi ihmistä saptaparna (seitsenlehtiseen) -kasviin.

”Kerjäläismunkit”, hän sanoi, ”jokaisessa buddhassa on seitsemän buddhaa, ja jokaisessa kerjäläismunkissa on kuusi bhikshua ja vain yksi buddha. Mitä seitsemän ovat? Täydellisen tiedon seitsemän haaraa. Mitä kuusi ovat? Kuusi aistinelintä. Mitä viisi ovat? Illusorisen olemisen viisi elementtiä. Entä yksi, joka on myös kymmenen? Hän on todellinen buddha, joka kehittää itsessään pyhyyden kymmenen muotoa ja alistaa ne kaikki yhdelle...” Tämä merkitsee, että buddhan jokainen periaatteet oli korkein, joka saattoi kehittyä maan päällä; kun taas toisten nirvânan saavuttavien ihmisten kohdalla näin ei välttämättä ole. Jopa pelkkänä inhimillisenä (mânushya) buddhana Gautama oli kaikkien ihmisten esikuva. Mutta hänen arhatinsa eivät välttämättä olleet sitä. [Em. artikkeli: *B. C. W.*, V, 247.]

teerisesti Amitâbha bodhisattvanaan ja Avalokiteshvara dhyâni-buddhanaan – kolminaisuus joka virtaa suoraan âdibuddhasta –, otti nämä ”dhyânansa” (mietiskelyn) avulla itseensä ja tuli siten buddhaksi (”valaistuneeksi”). Toisaalta näin on jokaisen ihmisen kohdalla: jokaisella meistä on bodhisattvansa – keskimäinen prinssiipi, [z395] jos pidämme hetken kiinni seitsenryhmän kolmijaosta – ja dhyâni-buddhansa eli chohan, ”Pojan Isä”. Rengas, joka yhdistää meidät taivaallisten olen-
tojen korkeampaan hierarkiaan, on tässä ilmaistu pähkinänkuoressa, olemme vain liian syntisiä sulauttaaksemme ne itseemme.

Kuuisataa vuotta inhimillisen Buddhan (Gautaman) poissiirtymisen jälkeen eräs toinen uudistaja, yhtä jalo ja rakastava vaikka saikin huonomman vastaanoton, syntyi toiseen maailman kolkkaan, toisen ja vähemmän henkisen rodun pariin. Näitä idässä ja lännessä syntyneitä kahta vapahtajaa koskevat maailman myöhemmät mielipiteet ovat hyvin samankaltaisia. Samalla kun miljoonat ihmiset kääntyivät näiden kahden mestarin oppeihin, kummankin vihamiehet – lahkolaiset vastustajat, nämä ovat vaarallisimmat kaikista – repivät molemmat riekaleiksi ujuttamalla tahallaan vääristeltyjä esityksiä oppeihin, jotka perustuivat okkulttisiin totuuksiin ja olivat sen vuoksi kaksin verroin vaarallisia. Bramiinit sanoivat Buddhasta, että hän oli todella Vishnun avatâra, mutta hän oli tullut viettelemään bramiineja heidän uskostaan ja oli sen vuoksi jumalan paha aspekti. Bardesanilaiset gnostikot ja jotkut muut väittivät puolestaan, että Jeesus oli Nebu, väärä Messias, vanhan oikeaoppisen uskonnon hävittäjä. ”Hän on nasiirien uuden lahkoon perustaja”, sanoivat toiset lahkolaiset. Hepreassa sana Naba merkitsee ”puhua inspiraation avulla” (נבא ja נבא on Nebo, viisauden jumala). Mutta Nebo on myös Merkurius, joka on Budha hindulaisessa planeettojen monogrammissa. Tämän osoittaa se seikka, että Talmudin tutkijoiden mielestä Jeesusta inspiroi Merkuriuksen genius (eli hallitsija). Sir William Jones sekoitti Merkuriuksen (Budhan) ja Gautama Buddhan keskenään. Monia muita outhoja samankaltaisuuksia voidaan löytää Gautaman ja Jeesuksen väliltä. Niitä ei voida kuitenkaan käsitellä tässä.¹

Jos kummatkin vihityt – tietäen vaaran, joka olisi seurannut sivistymättömien massojen varustamisesta kyvyillä, jotka saavutetaan lopullisen tiedon avulla – pitivät pyhätön sisimmän sopukan täydellisesti salassa, kuka ihmisluonteeseen perehtynyt voi syyttää kumpaakaan heistä siitä? Vaikka Gautama järjen sanelemana jättikin kertomatta esoteerisen ja vaarallisimman osan salaista tietoa ja eli 80 vuoden korkeaan ikään – [z396] esoteerinen oppi sanoo sadan vuoden – kuollen tietoisena siitä, että oli opettanut sen oleellisia totuuksia ja kylvänyt siemeniä maailman kolmanneksen käännättämiseksi, hän paljasti kuitenkin ehkä enemmän kuin oli täysin hyväksi jälkimaailmalle. Mutta Jeesus, joka oli luvannut oppilailleen tietoa, joka suo ihmiselle kyvyn tuottaa paljon suurempia ”ihmetekoja” kuin hän itse oli koskaan aikaansaanut, kuoli jättäen vain muutaman uskollisen opetuslapsen – ihmisiä, jotka olivat vasta puolessa välissä tietoa. Sen vuoksi heidän oli kamppailtava maailman kanssa, jolle he saattoivat ilmoittaa vain sen, minkä he itse puoliksi tiesivät – eikä yhtään enempää. Myöhempinä aikoina kummankin opettajan eksoteeri-

¹ Ks. *Hunnuton Isis*, Teologia osa 1, s. 147

set seuraajat pilasivat annetut totuudet usein tunnistamattomiksi. Läntisen mestarin kannattajien kohdalla tämä voidaan osoittaa sen perusteella, ettei kukaan heistä voi nykyisin tuottaa luvattuja ”ihmetekoja”. Heidän on valittava: joko he ovat erehtyneet surkeasti tai heidän Mestariaan on syytettävä tyhjästä lupauksesta, aiheettomasta kerskailusta.¹ Mistä syystä sellainen ero näiden kahden kohtalossa? Tämä arvoitus karman tai sallimuksen erilaisesta kohtelusta selviää okkultistille salaisen opin avulla.

Ei ole ”luvallista” puhua julkisesti sellaisista asioista, kuten Paavali kertoo meille. Vielä yksi selitys voidaan esittää tämän aiheen johdosta. Muutama sivu taaksepäin sanottiin, että vaikka adepti, joka uhrautuu siten elämään ja luopuu täydestä nirvânasta, ei voi koskaan menettää aikaisemmissa olemassaoloissa hankkimaansa tietoa, hän ei voi kuitenkaan nousta korkeammalle sellaisissa lainatuissa [z397] ruumiissa. Miksi? Koska hänestä tulee yksinkertaisesti ”valon pojan” käyttöväline, ja tuo ”valon poika” on vielä korkeammasta piiristä ja ollen arûpa hänellä ei ole mitään omaa persoonallista astraalista ruumista, joka olisi sopiva tähän maailmaan. Tuollaiset ”valon pojat” eli dhyâni-buddhat ovat edellisten manvantarojen dharma-kâyoja, jotka ovat päättäneet inkarnaatioidensa kierron tavallisessa merkityksessä ja ollen siten karmattomia ovat kauan sitten jättäneet yksilölliset rûpansa ja tulleet samaksi ensimmäisen prinssiin kanssa. Tästä johtuu uhri-nirmânakâyan välttämättömyys, tämän ollessa valmis kärsimään uuden ruumiin rikoksista ja virheistä sen maallisella vaelluksella ilman mitään tulevaa palkintoa kehityksen ja jälleensyntymän tasolla, koska hänellä ei ole mitään jälleensyntymiä tavallisessa merkityksessä. Korkeampi itse eli jumalallinen monadi ei ole sellaisessa tapauksessa liittynyt alempaan egoon. Sen yhteys on vain tilapäinen ja useammassa tapauksissa se toimii karman käskystä.

Tämä on todellinen uhri, jonka selitys kuuluu korkeimman jñânan (okkulttisen tiedon) vihkimykseen. Se liittyy läheisesti hengen suoranaisten evoluution ja aineen involuution kautta ilmenneiden maailmojen perustamisessa tapahtuneeseen alkupe räiseen suureen uhriin, henkisen asteittaiseen tukehtumiseen ja kuolemaan aineessa. Siemen ”ei tule eläväksi, ellei se ensin kuole”.² Tästä syystä *Rigvedan*,¹ kaikki-

¹ ”Ennen kuin henkilöstä tulee buddha, hänen on oltava bodhisattva. Ennen kehittymistään bodhisattvaksi hänen on oltava dhyâni-buddha... Bodhisattva on tie ja polku hänen Isänsä luo ja sieltä ainoaan korkeimpaan olemukseen” (*Âryâsanga, Descent of Buddhas*, s. 17). ”Minä olen tie, totuus ja elämä. Ei kukaan pääse Isän luo muuten kuin minun kauttani” (*Joh. 14:6*). ”Tie” ei ole määränpää. Missään *Uuden testamentin* kohdassa Jeesus ei kutsu itseään Jumalaksi tai miksikään korkeammaksi kuin ”Jumalan pojaksi”, kaikille yhteisen ”Isän” pojaksi, synteettisesti. Paavali ei sanonut koskaan ”Jumala oli silminnähtävä lihas”, vaan ”Hän ilmeni lihassa [suom. raam.: Hän ilmestyi ihmisruumiissa]” (*1. Tim. 3:16*). Samalla kun tavalliset buddhalaiset – erityisesti burmalaiset – pitävät Jeesusta Devadattan, Buddhan opetuksia vastustaneen Buddhan sukulaisen, inkarnaationa, Buddhan esoteerisen filosofian tutkijat näkevät nasarealaisessa viisaassa bodhisattvan, jossa on itse Buddhan henki.

² *1. Kor. 15:36*.

en myöhempien uskontojen alkulähteen, Purusha Suktassa esitetään allegorisesti, että ”tuhatpäinen purusha” teurastettiin maailman perustamisessa, jotta universumi syntyisi hänen jäännöksistään. Tämä ei ole enempää eikä vähempää kuin monien uskontojen, kristinusko mukaan luettuna, myöhemmän monimuotoisen uhrilammassymbolin perusta – siemen, tosiaan. Sillä se on sanaleikki. ”Aja” (purusha), ”syntymätön” eli ikuinen henki, merkitsee myös ”lammas” sanskritin kielessä. Henki katoaa – kuolee kuvaannollisesti – mitä enemmän se kietoutuu aineeseen, ja tästä johtuu ”syntymättömän” eli ”lampaan” uhraaminen.

Miksi Buddha valitsi tämän uhraamisen, on selvä vain niille, jotka paitsi tuntevat tarkoin hänen maallisen [z398] elämänsä, ymmärtävät karman lait perinpohjaisesti. Sellaiset tapaukset ovat kuitenkin erittäin harvinaisia.

Kuten perimätieto kertoo, bramiinit olivat tehneet suuren virheen vainotessaan Gautama BUDDHAA ja hänen opetuksiaan, sen sijaan että olisivat yhdistäneet ja saattaneet ne sopusointuun puhtaan vedalaisen brahmalaisuuden oppien kanssa, kuten Shankarâchârya teki myöhemmin. Gautama ei koskaan vastustanut *Vedoja*, vaan jo ennakolta omaksuttujen tulkintojen tuomia eksoteerisia lisäyksiä. Shruti – jumalallinen suullinen ilmoitus, josta seurasi *Veda* – on ikuinen. Se saavutti Gautama Siddhârtan, kuten se saavutti niiden rishien luottamuksen, jotka olivat kirjoittaneet sen muistiin. Hän hyväksyi ilmoituksen torjuen kuitenkin brahmalaisen ajattelun ja mielikuvituksen myöhemmän liikakasvun ja perusti oppinsa yhdelle ja samalle katoamattoman totuuden pohjalle.

Kuten hänen länsimainen seuraajansa tahollaan, Gautama, ”Armeliass” ”Puhdas” ja ”Oikeudenmukainen”, oli ensimmäinen historiallisten adeptien itäisessä hierarkiassa, ellei jumalallisten kuolevaisten maailmanaikakirjoissa, jota liikutti tuo jalo tunne, joka sulkee syleilynsä koko ihmiskunnan ilman minkäänlaisia rotua, syntymää tai kastia koskevia eroja. Hän ensimmäisenä esitti tuon suuren ja jalon periaatteen ja pani sen myös käytäntöön. Köyhien ja sorrettujen, hylättyjen ja onnettomien vuoksi, jotka hän kutsui kuninkaan juhlapöytään, hän oli jättänyt ulkopuolelle ne, jotka olivat tähän asti istuneet rauhassa ylimielisessä yksinäisyydessään ja itsekkyydessään uskoen, että maan perinnöttömien varjo jo likaisi heidät – ja nämä ei-henkiset bramiinit kääntyivät häntä vastaan tuon etuoikeutensa johdosta. Siitä lähtien tuollaiset bramiinit eivät ole koskaan antaneet anteeksi kerjäläisruhtinaalle, kuninkaan pojalle, joka unohtaen arvonsa ja asemansa oli avannut kielletyn pyhäntön ovet selkoselälleen parialle ja alhaissäätyiselle, asettaen siten henkilökohtaiset ansiot perinnöllisen aseman tai kohtalon edelle. Virhe oli heidän – asia kuitenkin hänen: tästä syystä ”Armeliass ja Siunattu” ei voinut poistua kokonaan tästä harhan ja aiheutettujen syiden maailmasta sovittamatta kaikkien – siis myös bramiinien – syntiä.

Jos ”ihmisen kiusaama ihminen” löysi turvapaikan Tathâgatassa, ”ihmistä kiusaava ihminen” on myös mukana hänen uhrautuvassa, kaikkia ympäröivässä ja rakastavassa rakkaudessaan. Sanotaan, että hän tahtoi sovittaa vihamiestensä syn-

¹ *Main. teos*, Mandala, x, hymni 90, 1-5. [Suom. kirjassa *Idän viisautta* (toim. Klaus Karttunen, Leif Färding, Kai Nieminen, Porvoo 1977), s. 14–16.].

nit. Vasta silloin hän oli [z399] halukas tulemaan täydelliseksi dharmakâyaksi, jïvanmuktaksi ”ilman jäännöksiä”.

Shankarâchâryan elämän loppu asettaa meidät vastatusten uuden mysteerin kanssa. Shankarâchârya vetäytyy luolaan Himalajalle sallimatta kenenkään oppilaansa seurata itseään ja katoaa siellä ainiaaksi maallikkojen näkyvistä. Onko hän kuollut? Perimätieto ja yleinen käsitys vastaavat kielteisesti. Jotkut paikalliset gurut eivät ehdottomasti vahvista, mutta eivät kielläkään huhuja. Totuus salaperäisine yksityiskohtineen, kuten se on esitetty salaisessa opissa, on vain heidän tiedossaan. Se voidaan esittää kokonaan vain suuren dravidalaisen gurun välittömille seuraajille, ja on yksin heidän asiansa paljastaa siitä niin paljon kuin he katsovat sopivaksi. Yhä väitetään, että tämä adeptien adepti elää tänäkin päivänä henkisessä olemuksessaan salaperäisenä, näkymättömänä, kuitenkin valtavana läsnäolona Shambhalan veljeskunnan keskuudessa kaukana, kaukana lumipeitteisen Himalajan tuolla puolen.

[z400][b373]

LUKU 44

BUDDHAN ”JÄLLEENSYNTYMÄT”

Jokainen osa Kommentaarien ”Dezhin Shegpa”¹ (Tathâgataa) käsittelevässä luvussa kuvaa tuon suuren filosofin elämän yhtä vuotta käsitellen häntä kahdelta kannalta: julkisena ja yksityisenä opettajana, joita verrataan ja selitetään. Se osoittaa viisaan saavuttaneen buddhuuden pitkän opiskelujakson, meditaation ja vihkimysten avulla, kuten kaikkien adeptien olisi saavutettava, jokaisen vaikeanousuiselle ”täydellisyyden tielle” vievän porrasaskelman ollessa välttämätön. Bodhisattavasta tuli buddha ja nirvânî henkilökohtaisten ponnistusten ja ansioitten avulla sen jälkeen, kun hänen oli ollut kestettävä jokaisen kokelaan kaikki vaikeudet – eikä jumalallisen syntymän perusteella, kuten jotkut luulevat. Nirvânan saavuttaminen hänen vielä eläessään ruumiissa ja täällä maan päällä johtui juuri siitä, että hän oli ollut aikaisemmissa syntymissä korkealla ”dzyanin tiellä” (tiedon, viisauden tiellä). Mentaaliset tai älylliset kyvyt ja abstrakti tieto seuraavat vihittyä hänen uuteen syntymäänsä, mutta hänen on hankittava fenomenaliset kyvyt uudelleen läpikäymällä kaikki peräkkäiset vaiheet. Hänen on hankittava Rinchen-na-dun (”seitsemän kallisarvoista kykyä”)² toinen toisensa jälkeen. Meditaatiovaiheen aikana

¹ Sananmukaisesti ”se, joka kulkee [tai seuraa] edeltäjiensä tietä [polkua]”.

² Schmidt, *Ssanong-Ssetzen Chungtaidschi*, s. 471, ja Schlagintweit, *Buddhism in Tibet*, s. 53, hyväksyvät nämä kallisarvoiset asiat kirjaimellisesti luetellen ne ”pyöränä, arvokkaana kivenä, kuninkaallisena puolisona, parhaana rahastonhoitajana, parhaana hevosena, elefantina ja parhaana johtajana”. Tämän jälkeen ei enää ihmettele, jos ”dhyâni-buddhin ja dhyâni-bodhisattvan lisäksi” jokainen inhimillinen buddha varustetaan ”naispuolisella seuralaisella, shaktilla” – kun varmasti ”shakti” on vain sielunvoima, jumalan samoin kuin

mitkään maailmalliset ilmiöt fyysisellä tasolla eivät saa tulla hänen mieleensä tai haitata hänen ajatuksiaan. Zhine-lhag thong (sanskritiksi Shamatha-vipashya, uskonnollinen abstraktinen meditaatio) kehittää hänessä mitä ihmeellisimpiä kykyjä hänestä itsestään riippumatta. Kun kerran on saavuttanut mietiskelyn eli Sam-tan'in (sanskritiksi dhyānan) neljä astetta, kaikki helpottuu. Sillä kun [z401] ihminen on kerran täysin päässyt eroon yksilöllisyyskäsitteestä sulautuen universaaliseen itseeseen, tullen niin sanoaksemme teräsrungoksi, jolle magneetissa (âdibuddha eli anima mundi) luontaisena olevat ominaisuudet siirtyvät, hänen tähän asti uinuneet kykynsä heräävät, näkymättömän luonnon mysteerit paljastuvat, ja tullen Thong-lam-pa'ksi (näkiä) hän tulee dhyâni-buddhaksi. Hän tulee tuntemaan lokottaradharman (syiden korkeimman maailman) jokaisen zungin (dhâranîn, mystisen sanan eli mantran).

Niinpä ulkoisen kuolemansa jälkeen, kaksikymmentä vuotta myöhemmin, Tathâgata suunnattoman suuressa rakkaudessaan ja myötätunnossaan ekyksissä olevaa ja tietämätöntä ihmiskuntaa kohtaan kieltäytyi parinirvânasta,¹ jotta hän voisi jatkaa sen auttamista.

Kommentaari sanoo:

Kun joku on saavuttanut sielunvaelluksesta vapautumisen tien [Thar-lam], hän ei voi enää esiintyä tulpana,² sillä tulla parinirvâniksi on päättää seitsemäisen kusumin³ kierros. Hän on antanut lainaksi saadun Dorjesempan [Vajrasattva] sulautua universaaliin ja tullut yhdeksi sen kanssa.

Vajradhara, myös Vajrasattva (tiibetiksi Dorjesempa eli Dorjechang [Vajradhara] ja Dorjedzin), on kaikkien dhyâni-chohanien eli dhyâni-buddhojen hallitsija eli johtaja, korkein, ylin buddha; persoonallinen, ei kuitenkaan koskaan ilmennyt objektiivisesti; [z402] ”korkein voittaja”, ”kaikkien mysteerien Herra”, ”yksi ilman alkua ja loppua” – lyhyesti, buddhalaisuuden logos. Sillä Vajrasattvana hän on

adeptin psyykkinen energia. ”Kuninkaallinen puoliso”, kolmas ”seitsemästä kallisarvoisesta lahjasta”, johti hyvin todennäköisesti tuon oppineen orientalistin tähän naurettavaan virheeseen.

¹ Bodhisattva voi saavuttaa nirvânan ja elää, kuten Buddha teki, ja kuoleman jälkeen hän voi joko kieltäytyä objektiivisesta jälleensyntymästä tai hyväksyä sen ja käyttää sitä milloin tahtoo ihmiskunnan hyväksi, ja ihmiskuntaa hän voi opettaa eri tavoin niin kauan kuin hän jää devachanisille seuduille maapallomme vaikutuspiiriin. Mutta saavutettuaan kerran parinirvânan eli ”nirvânan ilman jäännöksiä” – korkein dharmakâya-tila, jossa hän pysyy täysin kaikkien maallisten tilojen ulkopuolella – hän ei enää palaa ennen kuin uuden manvantaran alussa, koska hän on kulkenut syntymien syklin tuolle puolen.

² Tulpa on adeptin vapaaehtoinen inkarnaatio elävään ruumiiseen, joko täysi-ikäisen, lapsen tai vastasyntyneen. [”Tulpat ovat enemmän tai vähemmän lyhytaikaisia luomuksia... Nämä tulpat ovat yhtä aikaa olemassa niiden luojan kanssa ja ne voidaan nähdä samanlaisesti hänen kanssaan.” Aleksandra David-Neel & Lama Yongden, *Secret Oral Teachings in Tibetan Buddhist Sects*, s. 94.]

³ Ku-sum on nirvâna-tilan kolminainen muoto [trikâya] ja sen vastaava kesto ”olemattoisuuden syklissä”. Luku seitsemän viittaa tässä seitsenjärjestelmämme seitsemään kierrokseen.

yksinkertaisesti dhyâni-buddhojen eli dhyâni-chohanien tsovo (päällikkö) ja toisen maailman korkein ymmärrys, kun taas Vajradharana (Dorjechang) hän on kaikkea sitä mitä lueteltiin edellä. ”Nämä kaksi ovat yksi ja kuitenkin kaksi”, ja heidän yläpuolellaan on ”Chang, korkein ilmenemätön ja universaali viisus, jolla ei ole mitään nimeä”. Kahtena yhdessä hän (he) on voima, joka voitti pahan alusta alkaen sallien sen hallita vain halukkaita kohteita maan päällä. Sillä ei ole valtaa niihin, jotka halveksivat ja vihaavat sitä. Esoteerisesti allegoria on helposti ymmärrettävä. Eksoteerisesti Vajradhara (Vajrasattva) on jumala, jolle kaikki pahat henget vanhoivat, etteivät ne estäisi Hyvän Lain (buddhalaisuuden) levittämistä, ja jonka edessä kaikki demonit vapisevat.

Me sanomme, että sen vuoksi tälle kaksinaiselle henkilöahmolle on annettu sama osa kanonisessa ja dogmaattisessa tiibetiläisessä buddhalaisuudessa kuin on Jehovalla ja arkkienkeli Mikaelilla, juutalaisten kabbalistien Metatronilla. Tämä on helposti osoitettu. Mikael on ”Jumalan kasvojen enkeli” eli se, joka edustaa hänen mestariaan. ”Minun kasvoni käyvät *sinun kanssasi*” (engl. Raamatussa läsnäoloni) israelilaisten edellä, sanoo Jumala Moosekselle (2. Moos. 33:14, käännetty englannista). ”Hänen läsnäolonsa (heprean kielestä: kasvojensa) enkeli” (Jes. 63:9) jne. Roomalaiskatolilaiset samastavat Kristuksen Mikaeliin, joka on myös hänen ferouer eli ”kasvonsa” mystisesti. Pohjoisbuddhalaisuudessa tämä on täsmälleen Vajradharan eli Vajrasattvan tila. Sillä viimeksi mainittu *ei koskaan* ilmene korkeampana itsenään Vajradharana (Dorjechang) paitsi seitsemälle dhyâni-chohanille, alkuperäisille rakentajille. Esoteerisesti se on kollektiivisesti ”seitsemän” henki, heidän seitsemäs periaateensa eli âtman. Eksoteerisia tarinoita voidaan löytää vaikka kuinka paljon *Kâlachakrasta*, joka on tärkein teos *Kanjurin* Gyü-osassa, joka on mystisen tiedon osa.¹

Sanotaan, että Dorjechang (viisus), Vajradhara, elää toisessa arûpa-maailmassa, joka yhdistää hänet Metatroniin puhtaiden [z403] henkien ensimmäisessä maailmassa; tämä on kabbalistien Briah-maailma. Kabbalistit kutsuvat Metatron-enkeliä El-Shaddaiksi, kaikkivaltiaaksi ja mahtavaksi. Metatron on kreikaksi ἄγγελος (sanansaattaja) eli suuri opettaja. Mikael taistelee saatanan, lohikäärmeen kanssa ja voittaa sen ja sen enkelit. Vajrasattva, joka on yhtä Vajrapânin, pahojen henkien kukistajan kanssa, voittaa Râhun, suuren lohikäärmeen, joka yrittää aina nielaista Auringon ja Kuun (pimennykset). Kristillisen legendan ”sota taivaassa” perustuu pahoihin enkeleihin, jotka ovat keksineet hyvien (Henok) salaisuudet (maagisen viisauden) ja ”elämän puun” mysteerin. Kuka tahansa, joka lukee hindulaisten ja buddhalaisten pantheonien eksoteerisia selostuksia – viimeksi mainitut versiot on otettu edellisistä –, huomaa kummankin perustuvan samaan salaisen opin alkuperäiseen, muinaisaikaiseen allegoriaan. Eksoteerisissa (hindulaisissa ja buddhalaisissa) teksteissä jumalat kirnuavat valtamerta ottaakseen siitä elämän vettä – amritaa – eli tiedon eliksiiriä. Kummassakin lohikäärme varastaa osan siitä, ja sen karkottaa pois taivaasta Vishnu eli Vajradhara eli pääjumala, mikä hänen

¹ [Kanjurin 5. eli tantraosasto. Tiibetin gyü (rgyud) tarkoittaa tantraa. Ks. David Reigle, *The Books of Gyü-de...*, San Diego, Wizards Bookshelf, 1938. Vrt. s. 422 & av.]

nimensä sitten onkin. *Henokin kirjasta* löydämme saman, ja sitä kuvataan myös *Johanneksen ilmestyksessä*. Ja nyt tuosta allegoriasta kaikkine eriskummallisine koristeluineen on tullut dogmi!

Kuten myöhemmin tullaan esittämään, tiibetiläisissä lamalaisluostareissa on monia salaisia ja puolisalaisia teoksia, jotka kertovat yksityiskohtaisesti suurten viisaiden elämistä. Useat näistä esityksistä ovat tahallisesti epäselviä, ja toiset saattavat lukijan ymmälleen erään nimen käytön johdosta, ellei hänelle anneta johtolankaa. Nimeä käytetään monista samaa opetuslinjaa seuraavista yksilöistä. Niinpä siellä on sarja ”eläviä buddhoja”, ja Buddha-nimi annetaan opettajalle opettajan perään. Emil Schlagintweit kirjoittaa:

”Jokaiselle inhimilliselle buddhalle kuuluu dhyâni-buddha ja dhyâni-bodhisattva, ja rajaton määrä edellisiä käsittää myös yhtä rajattoman määrän jälkimmäisiä.”¹

[z404] Sanotaan, että 33-vuotiaana Shankarâchârya väsyneenä maalliseen ruumiiseensa ”riisui sen” luolassa, jonne hän oli mennyt, ja bodhisattva, joka toimi hänen alempana persoonallisuutenaan, vapautettiin

kantamansa synnin taakasta, jota syntiä hän ei ollut tehnyt.

Samalla lisätään:

Minkä ikäisenä tahansa joku riisuu ulkoisen ruumiinsa vapaaehtoisesti, tuon ikäisenä hänen on koettava väkivaltainen kuolema vastoin tahtoaan seuraavassa jälleensyntymässä.

Karma ei kuitenkaan voinut vaikuttaa ”Mahâ Shankaraan” (kuten Shankaraa kutsutaan salaisessa teoksessa), koska hänellä ei avatârana ollut mitään omaa egoa vaan bodhisattva – halukas uhri. Eikä viimeksi mainittu ollut vastuussa teosta, joko syntisestä tai ei. Sen vuoksi emme näe asian ydintä, koska karma ei voi toimia epäoikeudenmukaisesti. Koko tähän kertomukseen liittyy jokin pelottava mysteeri, jota vihkimättömän äly ei voi koskaan selvittää. Kuitenkin se tuo mieleen luonnollisen kysymyksen: ”Ketä karma sitten rankaisi?” Se odottaa vastausta.

Muutama vuosisata myöhemmin Buddha yritti vielä yhtä inkarnaatiota, sanotaan, ****:ssa, ja jälleen 50 vuotta tämän adeptin kuoleman jälkeen Tiani-Tsang-nimisenä. Mitään yksityiskohtia, lisätietoja tai selvityksiä ei anneta. Ilmoitetaan vain, että viimeisen buddhan oli selvittävä karmansa jäännöksistä, joita kukaan itse jumalistakaan ei voi paeta. Hänen oli pakko haudata vielä syvemmälle tietyt mysteerit, jotka hän oli puoliksi paljastanut – tästä syystä ne on väärin tulkittu. Kyseiset sanat voisivat olla käännettyinä:²

¹ *Buddhism in Tibet*, s. 52. Tätä samaa nimen yleiskäyttöä esiintyy hindujen parissa, esim. Shankarâchâryan tapauksessa. Kaikki hänen seuraajansa kantavat hänen nimeään, mutteivät ole hänen jälleensyntymiään. Samoin on ”buddhojen” laita.

² Monet nimet on merkitty vain tähdillä.

Syntyi 52 vuotta liian aikaisin Shramana Gautamana, kuningas Zastangin¹ poikana. Sitten vetäytyi 57 vuotta liian varhain Mahâ Shankarana, joka väsyi ulkoiseen muotoonsa. Tämä tahallinen teko herätti kuningas Karman ja kiinnitti hänen huomionsa. Viimeksi mainittu tappoi ***:n uuden muodon, riisutun ruumiin iän [z405] ollessa kolmekymmentäkolme vuotta.² [Minkä ikäisenä tahansa joku riisuu ulkoisen ruumiinsa vapaaehtoisesti, tuon ikäisenä hänen on koettava väkivaltainen kuolema *vastoin tahtoaan* seuraavassa jälleensyntymässä. – *Kommentaari.*] Hän kuoli seuraavassa (ruumiissa) vähän yli 32-vuotiaana ja seuraavassa 80-vuotiaana – mâyâa, ja 100-vuotiaana todellisuudessa. Bodhisattva valitsi Tiani-Tsangin,³ sitten jälleen sugatasta tuli Tsong-kha-pa, josta tuli siten Dezhin-Shegpa [Tathâgata – ”sellainen, joka seuraa edeltäjiensä tietä ja tapaa”]. Siunattu saattoi tehdä hyvää sukupolvelleen ***:na, muttei jälkimaailmalle, ja siten Tiani-Tsangina hän inkarnoitui vain ”jäännöksiä” varten [edeltävän karman jäännöksiä, kuten me sen ymmärrämme]. Seitsemän tietä ja neljä totuutta kätkettiin vielä kerran näkyvistä. Armelias rajoitti sen jälkeen huomionsa ja isällisen huolenpitonsa Bodyulin⁴ sydämeen, totuuden siementen taimistoon. Siitä lähtien siunatut ”jäännökset” ovat varjostaneet inhimillisten bodhisattvojen monia pyhiä ruumiita ja olleet niissä.

Mitään lisätietoja ei anneta, kaikkein vähiten on salaisesta teoksesta löydettävissä mitään yksityiskohtia tai selostuksia. Kaikki siinä on hämärää ja salaperäistä, sillä se on ilmeisesti kirjoitettu vain niitä varten, joita on jo opetettu. Useita tulipunnaisia tähtiä on sijoitettu nimien tilalle ja muutamat ilmaistut seikat on odottamatta poistettu. Arvoituksen avain jää oppilaan intuition varaan, kunnes Gautama Buddhan ja Shankarâchâryan ”suoranaiset seuraajat” – ”ne, jotka hänen [Gautaman] yhteisönsä on kieltävä seuraavan kierroksen ajan” – haluavat kertoa enemmän.

Viimeinen osa esittää eräänlaisen yhteenvedon seitsemästäkymmenestä osasta käsittäen 73 vuotta Buddhan elämästä.⁵ Tämän osan viimeinen kappale on lyhyesti esitettynä seuraava:

”Ilmaantuen —sta, kolmen salaisuuden [Sang-Sum] aivan erinomaisesta paikasta, vertaansa vailla olevan myötätunnon mestari, toimitettuaan kaikille

¹ Kuningas Suddhodana.

² Shankarâchârya kuoli myös 32-vuotiaana tai oikeammin katosi oppilaittensa näkyvistä, kuten legenda kertoo.

³ Vastaako Tiani-Tsang Apollonios Tyanalaiasta? Tämä on pelkkä oletamus. Tuon adeptin elämän jotkut yksityiskohdat näyttäisivät täsmävän hypoteesin kanssa – toiset ovat sitä vastaan.

⁴ Tiibetin.

⁵ Esoteerisen opetuksen mukaan Buddha eli todellisuudessa 100 vuotta, vaikka kun hän oli saavuttanut nirvânan kahdeksannellakymmenennellään, häntä pidettiin sellaisena, joka oli kuollut elävälle maailmalle. Ks. artikkelia ”Shakyamuni’s Place in History”, *Five Years of Theosophy*, s. 230. [Sama: B. C. W., V, 241–259.]

erakoille —n rituaalin ja kunkin näistä tullessa leikatuksi,¹ [z406] havaitsi Hlun-Chubin² [kyvyn] avulla, mikä oli hänen seuraava velvollisuutensa. Kaikkein loistavin meditoi ja kysyi itseltään, auttaisiko tämä [tulevia] sukupolvia. Se, mitä he tarvitsivat, oli mâyân näkeminen harharuumiissa. Miksi?... Suuri surun ja tuskan voittaja nousi ja palasi syntymäpaikkaansa. Siellä sugatan toivottivat tervetulleeksi harvat, sillä he eivät tunteneet Shramana Gautamaa. ”Shâkyä [mahtava] on nirvânassa... Hän on antanut tieteen shuddhoille [shûdra]”, he sanoivat Damze Yulista [bramiinien maa: Intia]... Ollen myötätunnosta syntynyt Kaikkiloistavan oli palattava —an ja sitten ilmestyttävä [karmallisesti] Mahâ Shankarana; ja myötätunnosta —na ja jälleen —na ja jälleen Tsong-kha-pana... Sillä sen, joka valitsee nöyrästi, on mentävä alas, ja se, joka *ei rakasta*, sallii karman synnyttää itsensä.”³

Tämä kohta on kieltämättä epäselvä ja kirjoitettu vain harvoja varten. Ei ole laillista sanoa enempää, sillä se aika ei ole vielä tullut, jolloin kansat ovat valmiita kuulemaan koko totuuden. Vanhat uskonnot ovat täynnä mysteerejä ja jonkin niistä esittäminen johtaisi varmasti vihanpurkaukseen, jota ehkä seuraisi verenvuodatus ja pahempaa. Riittänee kun tietää, että samalla kun [z407] Gautama Buddha on sulautunut nirvânaan aina kuolemastaan lähtien, Gautama Shâkyamuni on saattanut jälleensyntyä – tämän sisäisen kaksoispersoonallisuuden ollessa yksi esoteerisen psyykkisyyden suurimmista mysteereistä.

”Kolmen salaisuuden paikka” viittaa paikkaan, jossa korkeat vihityt ja heidän oppilaansa asuvat. ”Salaisuudet” ovat kolme mystistä voimaa, jotka tunnetaan nimillä gopa, yasodharâ ja uptala varnâ, joita Csoma de Kôrös luuli Buddhan kolmeksi vaimoksi, kuten muut orientalistit ovat sekoittaneet shaktin (joogavoiman),

¹ Se on *salainen* rituaali, joka koskee korkeaa vihkimystä ja merkitsee samaa kuin se, johon Clemens Aleksandrialainen viittaa puhuessaan sellaisesta ”meille yhteisestä tunnusmerkistä kuin katkaisemalla Kristus” (*Strom.*, xiii). Schlagintweit ihmettelee mikä se voisi olla. Hän sanoo: ”Tyypillinen erakko on mies, jolla on pitkä leikkaamaton tukka ja parta... Usein valittu rituaali, vaikken tiedä mistä syystä, on chöd-rituaali (’leikata’ tai ’hävittää’), jonka merkityksen lamat pitivät visusti salassa.” (*Buddhism in Tibet*, s. 163.) [Chöd (gcod)-harjoituksesta, ks. esim. Dilgo Khyentse, *Valaistunut rohkeus*, s.53, 124.]

² Hlun-Chub on jumalallinen henki ihmisessä, tietäjyyden korkein aste.

³ Tämän lauseen salainen merkitys on se, että karma käyttää valtaansa adeptiin samoin kuin muihin ihmisiin. ”Jumalat” voivat paeta sitä yhtä vähän kuin tavalliset kuolevaiset. Adeptin joka saavutettuaan tien ja voitettuaan dharmakâyansa – nirvânan, josta ei ole paluuta ennen kuin uudessa suuressa kalpassa – mieluummin käyttää oikeuttaan valita alempi tila kuin se joka hänelle kuuluu, mutta joka jättää hänelle vapauden palata milloin tahansa hän pitää sitä viisaana ja missä tahansa valitsemassaan persoonallisuudessa, on varauduttava kaikkiin epäonnistumisen mahdollisuuksiin – mahdollisesti – ja alhaisempaan tilaan kuin oli hänen omansa – varmasti – koska se on okkulttinen laki. Vain karma on ehdottoman oikeudenmukainen ja erehtymätön valinnoissaan. Sen, joka käyttää oikeuksiaan sen (karman) suhteen, on kannettava seuraukset – jos mitkään. Siten Buddhan ensimmäinen jälleensyntymä oli karman aikaansaama – ja se johti hänet korkeammalle kuin koskaan; kahden seuraavan ollessa ”myötätunnosta ja ***.

jota personoi naisellinen jumaluus, hänen vaimoonsa; tai draupadīn – myös henkinen voima – viiden Pāndava-veljen yhteiseen vaimoon.

[z408][b379]

LUKU 45

BUDDHAN JULKAISEMATON PUHE

(Se on toisessa *Kommentaarien kirjassa* ja se on osoitettu arhateille.)

Ikiarmelias sanoi: Autuaita olette te, oi bhikshut, onnellisia olette te, jotka olette ymmärtäneet Bas-pa’ssa [Bas-pa dharmassa, -opissa] selitetyn olemisen ja *olemattomuuden* mysteerin ja antaneet etusijan jälkimmäiselle, sillä te olette todella arhatejani... Elefantti, joka näkee muotonsa kuvastuneena järveen, katselee sitä ja lähtee sitten pois luullen sitä toisen elefantin ruumiiksi, on viisaampi kuin ihminen, joka näkee kasvonsa järven pinnassa ja katsellen niitä sanoo: ”Tässä olen minä... minä olen minä.” Sillä ”minä”, hänen Itsensä, ei ole kahdentoista nidānan ja muuttuvuuden maailmassa vaan olemattomuuden, mâyân verkkojen takana olevassa ainoassa maailmassa... Tämä yksin, jolla ei ole syytä eikä aiheuttajaa, joka on itseoleva, ikuinen, kaukana muuttuvuuden ulottumattomissa, on todellinen ”minä” [ego], universumin itse. Nam-Kha’n universumi sanoo: ”Minä olen hsien-ch’anin¹ maailma.” Neljä harhaa nauraa ja vastaa: ”Niin totisesti.” Mutta todella viisas ihminen tietää, ettei ihminen eikä universumi, jonka läpi hän kulkee kuin kiitävä varjo, ole todellinen universumi yhtään enempää kuin kastepisara, joka heijastaa aamuaurion säteen, on tuo Aurinko... On kolme asiaa, bhikshut, jotka ovat aina samat, joihin eivät mitkään kohtalon vaihtelut, eivät mitkään muutokset voi koskaan vaikuttaa: nämä ovat laki, nirvāna ja avaruus,² ja nämä kolme ovat yksi, sillä kaksi ensimmäistä on viimeisessä, ja viimeinen on mâyâ niin kauan kuin ihminen pysyttelee aistillisten olemassaolojen pyörteessä. Kuolevaisen ruumiin ei tarvitse kuolla välttääkseen aistillisen himon ja muiden halujen otteet. Arhat, joka huomaa Bas-pan seitsemän salattua ohjetta, voi tulla dang-maksi ja lhaksi.³ Hän voi kuulla... [Kuan-yin’in] ”pyhän ää-

¹ Brahmān universumi (hsien-ch’an; nam-kha) on universaali illuusio eli meidän ilmiömaailmamme.

² Ākāsha. On lähes mahdotonta kääntää mystistä sanaa ”Tho-og” millään muulla sanalla kuin ”avaruus”, eikä kuitenkaan mikään uusi nimi, paitsi tarkoituksellisesti keksitty, voi niin hyvin ilmaista sitä okkultisteille. Myös sana ”aditi” on käännetty ”avaruudeksi” ja siinä on paljon merkitystä.

³ Dang-ma, puhdistunut sielu, ja lha, vapautunut henki elävässä ruumiissa; adepti tai arhat. Tiibetiläisen kansanomaisen käsityksen mukaan lha on ruumiiton henki muistuttaen jotenkin burmalaisien nat’ia, mutta on korkeampi. [Buddhalaisessa sanastossa tiibetin lha on sanskritin deva-sanana vastine.]

nen”¹ ja havaita itsensä [z409] sangharamansa² tyyneiden rajojen sisällä muuttuneen Amitābha Buddhaksi.³ Yhdistyneenä Anuttara-samyak-sambodhiin⁴ hän voi kulkea olemisen kuuden maailman (rūpalokan) läpi ja saapua arūpan kolmeen ensimmäiseen maailmaan⁵... Se, joka kuuntelee salaista lakiani, jota saarnataan valituille arhateilleni, saapuu sen avulla Itsen tuntemiseen ja siitä täydellisyyteen.

Itämaisen ajattelun täydellisestä väärinkäsittämisestä johtuen ja tietämättä ulkoihin buddhalaisiin fraaseihin liittyvän esoteerisen avaimen olemassaolosta E. Burnouf ja muut suuret oppineet ovat päättelleet sellaisista esityksistä – vedantalaiset ovat samaa mieltä – kuin ”ruumiini ei ole ruumis” ja ”itseni ei ole minun itse”, että itämainen psykologia perustui kokonaan pysymättömyyteen. Cousin, esimerkiksi, luennoidessaan aiheesta esittää kaksi seuraavaa väitettä osoittaakseen Burnoufiin nojaten, että buddhalaisuus, brahmalaisuudesta poiketen, kieltää ajattelevan periaatteen ikuisuuden. Ne ovat:

1. Ajatus eli henki⁶ – sillä kykyä ei ole erotettu subjektista – ilmenee ainoastaan aistimuksen yhteydessä eikä elä kauemmin kuin se.

2. Henki ei voi itse tarttua itseensä, ja kääntäessään huomion itseensä se saa siitä vain vakaumuksen kykenemättömyydestään nähdä itseään muulla tavoin kuin peräkkäisenä ja ohimenevänä.⁷

[z410] Kaikki tämä tarkoittaa ruumiillistunutta henkeä eikä vapautunutta henkistä Itseä, joka ei ole enää māyān vallassa. Henki ei ole mikään ruumis; sen vuoksi se on orientalisteillemme: ”ei kukaan” ja ei mitään. Tästä syystä he julistavat, että buddhalaiset ovat nihilistejä ja vedantalaiset sellaisen uskomuksen seuraajia, jossa ”per-

¹ Kuan-yin [Guanyin] on synonyymi, sillä alkuperäisessä tekstissä käytetään toista sanaa, mutta tarkoitus on sama. Se on Itsen jumalallinen ääni eli ”henki-ääni” ihmisessä ja sama kuin bramiinien Vāchīshvara (”ääni-jumaluus”): Kiinassa buddhalaiset ritualistit ovat alentaneet sen merkityksen antropomorfoimalla sen samannimiseksi jumalattareksi, jolla on tuhat kättä ja silmää, ja he kutsuvat sitä Kuan-shih-yin-bodhisatiksi [Guanshiyin]. Se on Sokrateen ”daimon”-äänen buddhalainen vastine.

² Sangharama on askeetin *sanctum sanctorum*, pyhin pyhättö, luola tai jokin paikka, jonka hän valitsee mietiskelyään varten.

³ Amitābha Buddha on tässä yhteydessä ”ääretön valo”, jonka avulla havaitaan subjektiivisen maailman asiat.

⁴ Esoteerisesti ”voittamattoman armelias ja valaistunut sydän, sanottuna ”täydellisistä”, jīvanmuktat kollektiivisesti.

⁵ Nämä kuusi maailmaa – seitsemän meillä – ovat burmalaisten buddhalaisten nat’ien eli henkien maailmoja ja vedántalaisten seitsemän korkeampaa maailmaa.

⁶ Nämä kaksi asiaa eroavat täysin toisistaan. ”Kykyä ei ole erotettu subjektista” pätee vain aineellisella tasolla, kun taas fyysisten aivojemme synnyttämä ajatus, joka ei ole samanlaisesti leimautunut henkiseen vastinosaansa, joko jälkimmäisen surkastumisen takia tai tuon ajatuksen luontaisen heikkouden vuoksi, ei voi koskaan elää kauemmin kuin ruumiimme; näin paljon on varmaa.

⁷ [M. V. Victor Cousin, *Course of the History of Modern Philosophy*, vol. I, 374 ab.]

soonaton [jumala] havaitaan tutkittaessa taruksi”. Heidän päämääränsä selitetään olevan

Kaikkien henkisten, mentaalisten ja ruumiillisten voimien täydellinen sammuminen persoonattomuuteen sulautumalla.¹

[z411][b381]

LUKU 46

NIRVÂNA-MOKSHA

Gautama Buddhan salaisista opetuksista otetun tekstin muutamit lauseet osoittavat, miten sopimatonta on nimittää materialistiksi häntä, jonka kaksi kolmasosaa Aasian suurina adepteina ja okkultisteina pidetyistä tunnustavat mestarikseen joko Buddhana tai Shankarâchâryana. Lukija muistaneekin, että edellä lainatut sanat ovat, mitä tiibetiläiset okkultistit väittävät Buddha Sang-gyasin (eli Phon) opettaneen: universumissa on kolme ikuisia asiaa – laki, nirvâna ja avaruus. Eteläisen koulukunnan buddhalaiset [theravâdalaiset] väittävät toisaalta, että Buddha piti vain kahden ikuisena – âkâshaa ja nirvânaa. Mutta koska âkâsha on sama kuin aditi² ja molemmat on käännetty sanalla avaruus, ei siinä ole mitään ristiriitaa, koska nirvâna, kuten mokshakin, on tila. Kapilavastun suuri viisas yhdistää siis kummassakin tapauksessa nämä kaksi, kuten kolmekin, yhdeksi ikuisiksi elementiksi ja lopettaa sanoen, että jopa ”tämä yksi on mâyâ” sille, joka ei ole Dang-ma, täydellisesti puhdistunut sielu.

Koko ongelma on aiheutunut materialistisista väärinkäsityksistä ja siitä, ettei ole tunnettu okkultista metafysiikkaa. Tiedemiehelle, joka pitää avaruutta yksinkertaisesti mentaalisenä ilmiönä, käsityksenä jostakin joka on olemassa *pro forma*, ilman mitään todellista olemassaoloa meidän mielemme ulkopuolella, avaruus sinänsä on todella harhakuva. Vaikka hän täyttäisi rajattoman tähtien välisen avaruuden ”kuvitellulla” eetterillä, avaruus on hänelle kuitenkin abstraktio. Useimmat eurooppalaiset metafysiikot ovat yhtä kaukana päämaalista, ”avaruuden” oikeasta ymmärtämisestä puhtaasti okkulttisesta näkökulmasta katsottuna, kuin materialistitkin, vaikka kummankin virheelliset käsitykset eroavat suuresti toisistaan.

Pitäen mielessä muinaisten kansojen filosofiset käsitykset tästä asiasta ja verratessamme niitä siihen, mitä kutsutaan nykyisin eksaktiksi luonnontieteeksi, huomaamme näiden kahden eroavan toisistaan [z412] vain päätelmissä ja nimissä ja niiden periaatteiden yksinkertaisimpiin ilmauksiin pelkistettyinä olevan samat. Inhimillisten aionien alusta, okkulttisen viisauden aamunkoitosta alkaen alueet, jotka tiedemiehet täyttävät eetterillä, ovat olleet kaikkien aikojen näkijöiden tutki-

¹ *Vedântasâra*, käänntänyt majuri G. A. Jacob, teoksessa *A Manual of Hindu Pantheism*.

² Aditi on *Rigvedan* mukaan ”kaikkien jumalien isä ja äiti”. Eteläbuddhalaiset pitävät âkâshaa kaiken juurena, josta kaikki universumissa on lähtenyt siihen liittyvän liikelain mukaisesti. Tämä on tiibetiläisten ”avaruus” (Tho-og).

muskohteina. Mitä maailma pitää yksinkertaisesti kosmisena avaruutena, abstraktina kuvana, sitä hindulainen rishi, kaldealainen maagikko ja egyptiläinen hierofantti pitivät kaiken ikuisena juurena, kaikkien luonnonvoimien pelikenttänä. Se on kaiken maallisen elämän alkulähde ja niiden lukuisten (meille) näkymättömien olentojen – todellisten olentojen samoin kuin niiden varjojen, tietoisien ja tiedottomien, älyllisten ja tajuttomien – olinpaikka, jotka ympäröivät meitä joka puolella ja tunkeutuvat kosmoksemme atomien läpi. Ne eivät näe meitä, kuten emme mekään näe emmekä tunne niitä fyysisen elimistömme välityksellä. Okkultistille avaruus ja universumi ovat synonyymeja. Avaruudessa ei ole ainoastaan ainetta, voimaa ja henkeä vaan kaikki tämä ja paljon muuta. Se on ainoa elementti, ja tämä on anima mundi – avaruus, âkâsha, astraalivalo – elämän juuri, joka ikuisessa, lakkaamattomassa liikkeessään suuren valtameren ulos- ja sisäänhengityksen tavoin kehittyy vain imeäkseen itseensä jälleen kaiken, mikä elää, tuntee ja ajattelee ja on olemassa siinä. Kuten *Hunnuttomassa Isiksessä* on sanottu universumista, se on:

Tuhsien elementtien yhdistelmä ja kuitenkin yhden ainoan hengen ilmaisu – kaaos aisteille, kosmos järjelle.

Tällainen näkemys tästä aiheesta oli kaikilla suurilla muinaisilla filosofeilla Manusta Pythagoraaseen, Platonista Paavaliin.

Kun levon aikakausi [pralaya] oli loppumassa, suuri Olevainen [Paramâtmâ eli Para-Purusha], itsensä kautta olemassa oleva Herra, josta ja jonka kautta kaikki on ollut, on ja tulee olemaan... päätti vuodattaa omasta substanssistaan, ydinaineksestaan, moninaiset oliot.¹

[Pythagoraan] mystinen kymmenluku, dekadi, $1 + 2 + 3 + 4 = 10$ ilmentää saman ajatuksen. Yksi on Jumala;² kaksi aine; kolme [z413] yhdistäen monadin ja duadin ja ottaen itsensä molempien ominaisuuksia on ilmiömaailma; neljä eli täydellisyyden luku ilmaisee kaiken tyhjyyttä; ja kymmenen, kaiken summa, sulkee sisäänsä koko kosmoksen.³

Platonin ”jumala” on ”universaali ideointi”, ja Paavalilla [*Room.* 11:36] sanoessaan ”hänestä, hänen kauttaan ja hänessä on kaikki” oli varmasti syvämietteisessä mielessään prinssiippi – ei koskaan Jehova. Avain pythagoralaisten oppeihin on avain jokaiseen suureen filosofiaan. Se on yleinen sanonta ykseydestä moninaisuudessa, Yhdestä, joka kehittää monet ja on vallitsevana kaikessa. Lyhyesti sanoen, se on muinainen oppi emanaatioista.

Speusippos ja Ksenokrates eivät pitäneet, eikä heidän suuri opettajansakaan pitänyt

¹ *Mânava-dharma-shâstra*, i, 6, 7.

² Pythagoraan, arjalaisten tietäjien oppilaan, ”jumala” ei ole persoonallinen jumala. Muistettakoon, että hän opetti tärkeimpänä opinkappaleenaan, että kaikkien muotojen, muutosten ja universumin muiden ilmiöiden alla on olemassa pysyvä ykseysprinssiippi.

³ *Hunnuton Isis*, Tiede osa 1, s. 81.

anima mundia, maailman sielua, itse Jumalana vaan Jumalan ilmentymänä. Nämä filosofit eivät pitäneet Yhtä samana kuin *elävä luonto*. Tämä perimmäinen Yksi ei ole myöskään *olemassa*, niin kuin ymmärrämme tämän käsitteen.¹ Ei ollut olemassaoloa, ennen kuin hän (se) oli yhdistynyt moneen – vuodattanut olemassaolon itsestään (monadin ja duadin). *Timion*, kunnioitettu, jokin ilmennyt, on keskipisteessä ja ympyränkehällä, mutta se on pelkkä heijastus jumaluudesta – Maailman Sielu.² Tässä opissa kuvastuu esoteerisen buddhalaisuuden henki.³

Ja se on myös esoteerisen brahmalaisuuden ja advaita-vedântalaisten henki. Kaksi nykyaikaista filosofia, Schopenhauer ja von Hartmann, opettavat samoja aatteita. Okkultistit sanovat:

Psykkiset ja ekteniset voimat, ”ideomotoriikka”, ”sähköbiologiset voimat” ja teorit ”latentista ajatuksesta” ja jopa ”tiedostamattomasta aivotoiminnasta” voidaan tiivistää yhteen sanaan: kabbalistien käyttämään ASTRAALIVALOON.⁴

Schopenhauer vain yhdisti kaiken tämän nimittäen sitä tahdoksi ja vastusti tiedemiesten materialistisia näkemyksiä, samoin kuin von Hartmann myöhemmin. *Philosophy of the Unconscious* -kirjan tekijä kutsuu heidän näkemystään ”vaistomaiseksi ennakkoluuloksi”.

Sitä paitsi hän esittää väitteen, että kukaan kokeellisen tieteen tutkija ei oikeastaan ole [z414] tekemisissä minkään sellaisen kanssa, jota voitaisiin kutsua aineeksi, vaan voimien kanssa, joihin hän jakaa sen. Aineen näkyvät vaikutukset ovat vain voiman vaikutuksia. Tästä hän tekee johtopäätöksen, että se, mitä nyt kutsutaan aineeksi, on vain niiden atomivoimien ryhmittymä, jonka ilmaisemiseksi käytetään sanaa *aine*; muuten aine on tieteelle täysin merkityksetön sana.⁵

Pelkäämme, että sitä ovat nämä toisetkin sanat, joita nyt käsittelemme, avaruus, nirvâna jne.

Schopenhauerin teoksissa esitetyt rohkeat teorit ja käsitykset poikkeavat suuresti oikeaoppisten tiedemiesten enemmistön käsityksistä.⁶ ”Todellisuudessa”, sanoo tämä uskalias mietiskelijä, ”ei ole *ainetta eikä henkeä*... Kivessä oleva taipumus painovoimaan on yhtä selittämätöntä kuin ajatus ihmisaivoissa... Jos aine osaa – ei tiedetä miksi – pudota maahan, niin se osaa myös – ei tiedetä miksi – ajatella... Heti kun ylitämme puhtaasti matemaattiset rajat, jopa

¹ Platon, *Parmenides*, 141e.

² Vrt. Stobaios, *Eklogai*, I, 862

³ *Hunnuton Isis*, Tiede osa 1, s. 83.

⁴ *Sama*, s. 177.

⁵ *Sama*, s. 178.

⁶ Koska ne suurelta osin ovat samoja kuin esoteerisen buddhalaisuuden, Idän salaisen opin, selitykset.

mekaniikassakin, heti kun joudumme selittämättömän painovoiman, tartunta-voiman... alueille, olemme tekemisissä ilmiöiden kanssa, jotka ovat meille yhtä salaperäisiä kuin ihmisessä oleva AJATUS ja TAHTO; olemme tekemisissä itse tutkimattoman kanssa, sillä jokainen luonnonvoima on sellainen. Minne jää sitten *aine*, jonka te tunnette niin hyvin, että tahdotte sen avulla selittää kaiken, pitää sitä kaiken perustana?... Se, mistä älymme ja aistimme yleensä tekevät havaintoja, kuuluu vain pinnalliseen ilmennykseen, eikä näiden avulla päästä koskaan asioiden sisäiseen tosiolemaan. Näin ajatteli Kant. Jos nyt oletatte, että ihmisen päässä... on jonkinlainen *henki*, silloin teidän on pakko myöntää, että jokaisen kiven ominaisuuksiin kuuluu myös *henki*. Jos kuollut ja täysin passiivinen aineenne pystyy ilmentämään taipumusta painovoimaan tai kuten sähkö pystyy vetämään puoleensa, työntämään luotansa sekä sinkoamaan kipinöitä, niin se voi kuten aivomassakin ajatella. Lyhyesti sanoen: niin kutsutun hengen voimme näin ollen korvata aineella, ja aineen hengellä... Niinpä kartesiolaista teoriaa kaiken jakamisesta aineeseen ja henkeen ei voida koskaan pitää filosofisesti oikeana; ainoastaan jos jaamme kaiken *tahtoon* ja *ilmennykseen*, jolla jakotavalla ei ole mitään tekemistä edellisen kanssa, sillä se henkevoittaa kaiken, niin kaiken sen, mikä on ensimmäisessä tapauksessa todellista ja objektiivista – ruumiin ja aineen – se muuttaa kuvaksi ja jokaisen ilmennyksen tahtoon perustuvaksi.”¹

Tieteen *aine* voi olla kaikkiin objektiivisiin tarkoituksiin nähden [z415] ”kuollut ja täysin passiivinen aine”. Okkultistille ei sen atomikaan voi olla kuollut – ”elämä on siinä aina läsnä”. Lukija, joka tahtoo tietää tästä enemmän, voi tutkia artikkeliamme ”Transmigration of Life-Atoms”.² Nyt tarkastelemme oppia nirvānasta.

Sitä voi syystä kutsua ateistiseksi oppirakennelmaksi, koska se ei tunne jumalaa eikä jumalia – kaikkein vähiten luojaa, koska se hylkää täysin luomisen. *Fecit ex nihilo* [tyhjästä syntyminen] on yhtä käsittämätön okkulttis-metafyysiselle tutkijalle kuin tieteelliselle materialistillekin. Tässä kohtaa lakkaa kaikki yksimielisyyden näiden kahden välillä. Mutta jos siitä syytetään buddhalaisia ja brahmalaisia okkultisteja, silloin panteistien, ateistien ja lisäksi teististen juutalaisten – kabbalistien – on myös tunnustettava ”syyllisyytensä”. Kukaan ei silti voisi ajatellakaan kutsuvansa kabbalan heprealaisia ”ateisteiksi”. Talmudilaista ja kristillistä eksoteerista järjestelmää lukuun ottamatta ei milloinkaan ole ollut uskonnollista filosofiaa, ei vanhan eikä uuden ajan maailmassa, joka ei *a priori* hylkäisi *ex nihilo* -olettamusta, yksinkertaisesti koska ainetta pidettiin yhtä ikuisena kuin henkeä.

Useimmat orientalistit pitävät nirvānaa samoin kuin vedāntalaisten mokshaakin tyhjäksi tulemisen synonyymina. Kuitenkaan ei voida tehdä räikeämpää vääryyttä, ja tämä kohtalokas erehdys on osoitettava ja kumottava. Tämän brahmalais-buddhalaisen järjestelmän mitä tärkeimmän periaatteen – ”olemisen” tai ”olematomuuden” alfan ja omegan – varassa on koko okkulttis-metafyysinen rakennelma.

¹ *Parerga and Paralipomena*, II, s. 89, 90. Vrt. *Hunnuton Isis*, tiede osa 1, s. 177–178.

² B. C. W., V, 109–117. Ks. H. P. Blavatsky, *Mitä on okkultismi?*, s. 160–169, ”Elämän-atomien kiertokulku”.

Nyt tämän nirvânaa koskevan suuren virheen oikaiseminen on hyvin helposti suoritettavissa filosofiaan taipumusta omaavien suhteen, niiden jotka

Ajallisten asioiden peilistä näkevät henkisten asioiden kuvan.

Toisaalta selityksemme näyttää tarkoituksettomalta sellaisesta lukijasta, joka ei voi milloinkaan kohota konkreettisen aineellisen muodon yksityiskohtia korkeammalle. Hän voi käsittää ja jopa hyväksyäkin loogiset päätelmät esitetyistä perusteista – todellinen henki pakenee kuitenkin aina hänen havaintojaan. Sanaa ”nihil” on alusta asti väärin käsitettynä jatkuvasti käytetty lyömäaseena [z416] esoteerisesta filosofiasta puheen ollen. Okkultistin velvollisuus on kuitenkin yrittää selittää sitä.

Nirvânalla ja mokshalla, kuten aikaisemmin on sanottu, on siten olemuksensa olemattomuudessa, jos tällaisella paradoksilla sallitaan valaista käsitettä paremmin. Nirvâna, kuten jotkut kuuluisat orientalistit ovat yrittäneet todistaa, tarkoittaa kaiken aistivan olemassaolon ”sammumista”.¹ Se on kuin viimeiseen atomiinsa saakka loppuun palaneen ja sitten äkkiä sammuneen kynttilän liekki. Aivan niin. Kuitenkin, kuten vanha arhat Nâgasena vakuutti häntä pilkanneelle kuninkaalle: ”Nirvâna on” – ja nirvâna on ikuinen. Mutta orientalistit kieltävät tämän ja sanovat, ettei se ole niin. Heidän mielestään nirvâna ei ole universaalinen voiman takaisin sulautumista eikä ikuista autuutta ja lepoa, vaan se tarkoittaa kirjaimellisesti ”sammuminen, häviäminen, täydellinen tyhjäksi tuleminen eikä sulautuminen”. Se *Lankâvatâra-sûtran* kappale, jota jotkut sanskritin tutkijat lainaavat väitteidensä tueksi ja joka esittää tîrthika-bramiinien erilaiset tulkinnat nirvânasta, ei ole mikään auktoriteetti sille, joka menee tiedon alkulähteille, nimittäin oppia opettaneen Buddhan luo. Samoin he lainaavat chârâvâka-koulun materialisteja tuekseen.

Jos tuomme todisteeksi jainalaiset pyhät kirjat, joissa kuolevaa Gautama Buddha puhutellaan näin: ”Nouse nirviin [nirvânaan] tuosta raihnaisesta ruumiista, johon sinut on lähetetty... Nouse edelliseen olinpaikkaasi, oi siunattu avatâra”; ja jos lisäämme, että tämä on mielestämme täysin nihilismin vastakohta, meille voidaan sanoa, että kyseessä voi olla vain ristiriitaisuus, yksi yhteensopimattomuus lisää buddhalaisessa uskossa. Jos taas muistutamme lukijan mieleen, että koska Gautaman uskotaan ilmestyvän [z417] satunnaisesti, laskeutuvan uudelleen ”edellisestä olinpaikastaan” ihmiskunnan ja uskollisten seuraajiensa hyväksi, sen siis merkityksessä kiistattomasti, ettei buddhalaisuus opeta lopullista tyhjäksi tulemistä – meille osoitetaan auktoriteetit, joiden esittämänä sellaista opetusta pidetään. Ja sanokaamme heti paikalla: Ihmiset eivät ole meille auktoriteetteja omantunnon asioissa eikä heidän tulisi olla sitä kenellekään. Jos joku pitää kiinni Buddhan filo-

¹ Prof. Max Müller väitti kirjeessään *The Timesille* (huhtikuu 1857) mitä jyrkimmin, että nirvâna tarkoittaa *tyhjäksi tulemistä* sanan täydessä merkityksessä. (*Chips from a German Workshop*, i, 284) Mutta saksalaisten filologien seuran kokouksessa Kielissä v. 1869 pitämässään luennossa hän ilmoitti selvästi uskovansa, että ”Buddhan opetuksen kuuluvaksi sanottu nihilismi ei muodosta mitään osaa hänen opistaan ja että on täysin väärin otaksua, että nirvâna merkitsee tyhjäksi tulemistä”. (Trübner, *Amer. and Oriental Lit. Rec.*, 16.10.1869.)

sofiasta, annettakoon hänen tehdä niin ja puhua kuten Buddha teki ja sanoi. Jos joku kutsuu itseään kristityksi, annettakoon hänen seurata Kristuksen käskyjä – eikä hänen monien eriuskoisten pappiensa ja lahkojensa tulkintoja.

Buddhalaisessa katekismuksessa kysytään:

Onko buddhalaisuudessa mitään opinkappaleita, joihin meitä käsketään uskomaan sokeasti?

V.: Ei, päinvastoin meitä vakavasti kehoitetaan olemaan uskomatta mitään sokeasti, kirjoihin kirjoitettua, esi-isiltä perittyä tai viisaiden opettamaa oppia. Meidän Herramme Buddha on sanonut, että meidän ei pidä uskoa mihinkään ainoastaan sen nojalla, että se on sanottu; ei perimätietoihin sen nojalla, että ne ovat vanhoja; ei huhuihin sellaisinaan; ei viisaiden kirjoituksiin vain sen nojalla, että ne ovat viisaiden kirjoittamia; ei kuvitelmiin, joita luulottelemme devan eli enkelin meille ilmoittaneen (so. muka henkiseen inspiraatioon); ei satunnaisen olettamuksemme johtopäätöksiin; ei siihen, mikä analogisesti näyttää välttämättömältä; eikä omien opettajiemme eikä mestariemme pelkkään arvovaltaan. Mutta meidän tulee uskoa silloin, kun oma järkemme ja tajuntamme hyväksyy ja vahvistaa kirjoituksen, opin tai sanan. ”Sillä tätä”, hän lopuksi sanoo, ”en ole opettanut teitä uskomaan ainoastaan sen nojalla, että te olette kuulleet minun sanovan vaan uskomaan oman tajuntanne nojalla – ja sitten toimimaan täysin uskonne mukaan.”¹

Että nirvâna eli pikemminkin se tila, missä me olemme nirvânassa, on tyhjäksi tulemisen täydellinen vastakohta, sen ilmoittaa meille oma ”järkemme ja tajuntamme”, ja tämä riittää meille henkilökohtaisesti. Koska tämä tosiasia on toisaalta riittämätön ja soveltuu erittäin huonosti tavalliselle lukijalle, jotakin vakuuttavampaa on lisättävä.

Turvautumatta okkultismille kylmäkiskoisiin lähteisiin *Kabbala* antaa meille erittäin valaisevia ja selviä todisteita siitä, [z418] että sana ”nihil” merkitsi entisajan filosofeille aivan toista kuin mitä se tarkoitti materialisteille. Se merkitsee epäilemättä ”ei mikään” – tai ”ei-olio”. F. Kircher selittää *Kabbalaa* ja egyptiläisiä mysteerejä käsittelevässä teoksessaan² sanan erinomaisesti. Hän kertoo lukijoilleen, että *Zoharissa* ensimmäisellä sefiralla³ on nimi, jonka merkitys on ”loputon”, mutta jonka kabbalistit käänsivät epämääräisesti sanalla ”Ens” ja ”Non-Ens” (oleminen ja olemattomuus); *oleminen*, koska se on kaikkien muiden olentojen *juuri* ja lähde; *olemattomuus*, koska se [Ain Suf – rajaton ja syytön, tiedoton ja passiivinen

¹ Ks. *Anguttara-nikâyan Kâlâma-sutta*-sitaattia kirjassa *Buddhalainen Katekismus*, kirj. H. S. Olcott, Teosofisen Seuran puheenjohtaja. [*Buddhalainen Katekismus*, suom. Pekka Ervast, s. 51–52; 2. painos: *Näin puhui Buddha*, s. 58, 59.]

² *Oedipus Aegypt*, II, i, s. 291.

³ Sefir eli aditi (mystinen avaruus). Ymmärrettäköön, että sefirat ovat samoja kuin hindulaisten prajāpatit, esoteerisen buddhalaisuuden dhyâni-chohanit, zoroasterilaisuuden amshâspendit ja lopulta elohimit – roomalaiskatolisen kirkon ”seitsemän läsnäolon enkeleä”.

prinsiippi] ei muistuta mitään muuta universumissa.

Tekijä jatkaa:

Tässä on syy, miksi Dionysios ei epäröinyt kutsua sitä sanalla *nihil*.

”Nihil” merkitsee siten – myös joidenkin kristittyjen teologioiden ja ajattelijoiden mielestä, varsinkin aikaisempien, jotka elivät vain muutaman askeleen päässä vihityjen pakanoiden syvällisestä filosofiasta – samaa kuin persoonaton, jumalallinen prinsiippi, ääretön kaikkeus, joka on ei-mikään olento tai olio – Ain Suf, Vedântan Parabrahman. Dionysios taas oli Paavalin – vihityn – oppilas, ja tämä seikka selvittää kaiken.

”Nihil” on *in esse* absoluuttinen jumaluus itse, salattu voima eli ainainen läsnäolo, jonka monoteismi on alentanut antropomorfiseksi olennoiksi, jolla on kaikki kuolevaisen himot suuressa mittakaavassa. Yhtyminen tähän ei ole tyhjäksi tulemista siinä merkityksessä kuin se on ymmärretty Euroopassa.¹ Idässä tyhjäksi tuleminen nirvânassa [z419] koskee vain ainetta – sekä näkyvän että näkymättömän ruumiin ainetta, sillä astraaliruumis, persoonallinen kaksoispuoli on vielä ainetta, vaikkakin ylevöitynyttä. Buddha opetti, että alkuperäinen substanssi on ikuinen ja muuttumaton. Sen käyttöväline on puhdas, loistava eetteri, rajaton, ääretön avaruus.

...joka ei kuitenkaan ole tyhjä, vaikei siinä ole muotoja, vaan se on päinvastoin *kaikkien muotojen perusta*... Mutta juuri *muotojen* olemassaolo osoittaa sen olevan *mâyân* luomus, ja sen aikaansaannokset eivät ole mitään verrattuna *luomattomaan* muotoon, HENKEEN, jonka syvässä ja pyhässä rauhassa kaiken liikkeen on lakattava ikuisiksi ajoiksi.²

Liike viittaa tässä vain harhanomaisiin kohteisiin, niiden muutokseen pysyvyyden, levon, vastakohtana – ikuisen liikkeen ollessa ikuinen laki, absoluutin loputon hengitys.

Buddhalaisten opinkappaleiden hallinta voidaan saavuttaa vain platonisen menetelmän avulla: yleisestä yksityiseen. Avain siihen on henkisen sisäänvirtauksen ja jumalallisen elämän hienostuneissa ja mystisissä opeissa.

Buddha sanoi:

Sen, joka ei tunne lakiani³ ja joka kuolee siinä tilassa, täytyy palata maan päälle, kunnes hänestä tulee täydellinen samana (askeetti). Saavuttaakseen tämän

¹ Itämaisen aatteen mukaan kaikki lähtee yhdestä ja palaa siihen takaisin. Täydellinen tyhjäksi tuleminen on yksinkertaisesti mahdotonta. Eikä ikuinen aine voi tulla tyhjäksi. Muoto voi tulla tyhjäksi: keskinäiset suhteet voivat muuttua. Siinä kaikki. Universumissa ei voi olla sellaista kuin tyhjäksi tuleminen – sanojen eurooppalaisessa merkityksessä.

² *Hunnuton Isis*, Tiede osa 2, s. 44.

³ Salainen laki, ”sydämen oppi”, nk. ”silmän opin” eli eksoteerisen buddhalaisuuden vastakohtana.

päämäärän hänen on hävitettävä itsestään kolminainen mâyâ.¹ Hänen täytyy kukistaa intohimonsa, sulautua ja tulla yhdeksi lain (salaisen opin opetusten) kanssa sekä ymmärtää oikein oppi annihilaatiosta, tyhjäksi tulemisesta.²

Tutkijoiden ei tule koskaan toivoa löytävänsä buddhalaisen kirjallisuuden kuolleesta kirjaimesta todellista ratkaisua sen metafyyysisille hienouksille. Koko antiikin aikana vain pythagoralaiset ymmärsivät ne täydellisesti ja näille (tavalliselle orientalistille ja materialistille) käsittämättömille buddhalaisuuden abstraktioille Pythagoras perusti filosofiansa tärkeimmät periaatteet.

[z420] Tyhjäksi tuleminen merkitsee buddhalaisen filosofian mukaan vain aineen hajaantumista, missä muodossa tai muodon *kaltaisuudessa* se lieneekin. Sillä kaikki, millä on muoto, on luotua ja sen täytyy täten ennemmin tai myöhemmin hävitä, so. muuttaa tuo muotonsa; sen vuoksi se ajallisena vaikka näyttääkin pysyvältä on vain illuusio, mâyâ; sillä koska ikuisuudella ei ole alkua eikä loppua, jonkin erityisen muodon enemmän tai vähemmän jatkuva kesto on yhtä ohimenevä kuin äkillinen salamanleimaus. Ennen kuin olemme ehtineet tajuta nähneemme sen, se on kadonnut ainiaaksi; tästä syystä myös meidän astraaliruumiimme, puhdas eetteri, ovat vain aineen illuusioita niin kauan kuin ne säilyttävät maiset hahmonsansa. Buddhalainen sanoo, että tuo hahmo muuttuu henkilön ansioiden ja vikojen mukaan hänen elinaikanaan, ja tämä on sielunvaellus (metempsykoosi). Kun henkinen olemus murtautuu ainiaaksi irti jokaisesta aineosasta, vasta silloin se astuu ikuiseen ja muuttumattomaan nirvânaan. Hän on olemassa hengessä, *ei-missään*. Muotona, hahmona, kuvana hän on täysin *tyhjäksi tullut*, eikä siten kuole enää, sillä henki yksin ei ole *mâyâa* vaan ainoa TODELLISUUS aina vaihtuvien muotojen harhanomaisessa universumissa.

Juuri tähän buddhalaiseen oppiin perustuvat pythagoralaisten filosofien pääperiaatteet. ”Voiko henki, joka synnyttää elämän ja liikkeen sekä on olemukseltaan valon kaltainen, tulla olemattomuudeksi?” he kysyivät. ”Voiko tuo eläimellisissä ihmisissä oleva hieno henki, joka pystyy käyttämään muistia, tätä erästä järjellistä kykyämme, kuolla ja tulla olemattomaksi?” Whitelocke Bulstrode on selittänyt tätä oppia erinomaisella tavalla puolustaessaan Pythagorasta. Hän sanoo:

”Jos väitetään, että ne [eläimelliset ihmiset] hengittävät henkensä ilmaan, jonne ne katoavat, niin näin minäkin uskon. Ilma on todellakin sopiva paikka niiden säilyttämiseen, ja Laertioksen mukaan se onkin täynnä sieluja ja Epikuroksen mukaan täynnä atomeja... jotka ovat kaiken perusta. Sillä tämä paikka, missä me kuljemme ja missä linnut lentävät... on näkymätön ja niin ollen suurelta osin henkinen luonteeltaan. Sen tähden se sopii hyvin muotojen säilytysasiaksi, koska kaikkien ruumiiden muodot ovat näkymättömiä. Voimme ainoastaan kuulla ja nähdä sen vaikutukset; ilma itsessään on liian hienoa ja ylittää

¹ ”Illuusio, aine kolminkertaisessa ilmennyksessään, mainen ja astraali- eli alkusielu tai -ruumis ja Platonin kaksinainen sielu – rationaalinen ja irratiionaalinen.”

² *Hunnuton Isis*, Tiede osa 2, s. 44.

silmän näkökyvyn. Mitä sitten on tämä yläpuolellamme oleva eetteri? Ja mitä ovat ne vaikutukset eli muodot jotka laskeutuvat sieltä?”¹ Olentojen *henkiä*, kuten pythagoralaiset väittävät, henkiä, jotka ovat sädehdyksiä, HENKÄYKSIÄ, eetterin hienoimmista osista *mutta eivät muotoja*. Eetteri on katoavaista; [z421] tästä ovat kaikki filosofit yhtä mieltä. Ja se mikä on tuhoutumatonta *on niin kaukana annihilaatiosta* vapauduttuaan *muodosta* että sen voidaan olettaa hyvin perustein olevan KUOLEMATON.

”Mutta mikä on tämä, jolla ei ole minkäänlaista ruumista, ei minkäänlaista *hahmoa* ja joka on näkymätön, jakamaton ja jota ei voida mitata millään tavoin? Mikä on tämä, mikä on olemassa *eikä* kuitenkaan *ole*?” buddhalaiset kysyvät. ”Se on nirvâna”, kuuluu vastaus. Se on EI-MIKÄÄN, ei paikka vaan pikemminkin tila.²

[z422][b389]

LUKU 47

”LAM-RININ” JA DZYANIN SALAISET KIRJAT

DZYANIN KIRJA – sanskritin sanasta dhyâna (mystinen meditaatio) – on Gyü-den seitsemän salaisen folion kommentaarien ensimmäinen osa ja samannimisten julkisten teosten sanasto. Eksoteerisiin tarkoituksiin ja maallikkojen käyttöön tarkoitettua kolmekymmentäviisi Gyü-den osaa sekä neljätoista kirjaa vihittyjen opettajien laatimia kommentaareja ja selityksiä ovat löydettävissä tiibetiläisten Gelugpa-lamojen hallusta minkä tahansa luostarin kirjastosta.

Täsmällisesti puhuen noita kolmeakymmentäviittä kirjaa olisi kutsuttava salaisen opin ”yleistajuistetuksi versioksi”, joka on täynnä myyttejä, verhoja ja virheitä. Toisaalta *Kommentaarien* neljätoista osaa – käänöksineen, selityksineen ja laajoine okkulttisten sanojen sanastoineen, laadittu yhden pienen muinaisaikaisen folion, *Maailman salaisen viisauden kirjan*³ pohjalta – sisältävät yhteenvedon kaikista okkulttisista tieteistä. Niitä on ilmeisesti pidetty salassa ja erillään Shigatsen Teshu-laman huostassa. *Gyü-den kirjat* ovat suhteellisen uusia. Ne on toimitettu viimeisen vuosituhatvuotien aikana. *Kommentaarien* varhaisimpien osien korkea ikä ei sitä vastoin tunneta. Joitakin katkelmia alkuperäisistä sylintereistä on kuitenkin säilynyt. Paitsi että ne selittävät ja oikaisevat joitakin liian uskomattomia ja kaikkesta päätellen suuresti liioiteltuja *Gyü-den kirjojen*⁴ – sopivasti kutsuttu siten – selos-

¹ [An Essay of Transmigration jne., s. 29–30; 1692.]

² *Hunnuton Isis*, tiede osa 2, s. 45.

³ Juuri näiden kaikkien teosten tekstien pohjalta salainen oppi on esitetty. Alkuperäisestä materiaalista saataisiin kokoon vain pieni lehtinen, mutta kommentaarien ja sanastojen selityksistä ja huomautuksista tulisi kymmenen yhtä isoa teosta kuin *Hunnuton Isis*.

⁴ Munkki Orazio Della Penna tekee muistelmissaan (ks. Clements Markham, *Narratives of the Mission of George Bogle to Tibet and of the Journey of Thomas Manning to Lhasa*, liite) selvää pilaa *Gyü-den kirjojen* tietyistä esityksistä. Hän saattaa kristillisen yleisön tie-

tuksia, [z423] *Kommentaareilla* on vähän tekemistä niiden kanssa. Ne vastaavat niitä niin kuin kaldealais-juutalainen *kabbala* suhtautuu Moosekseen kirjoihin. *Avatamsaka-sûtra* -nimellä tunnetun teoksen luvussa ”Korkein âtman [henki] ilmenneenâ arhatien ja pratyeka buddhujen hahmossa” sanotaan:

Koska alusta alkaen kaikki tuntevat olennot ovat sekoittaneet totuuden ja omaksuneet väärän, sen vuoksi syntyi salattu tieto, jota kutsutaan nimellä âlaya-vijñâna.

”Kuka omistaa todellisen tiedon?” kysytään. ”Lumisen vuoren suuret opettajat”, on vastaus.

Näiden suurten opettajien tiedetään asuneen Himalajan ”lumisilla rinteillä” lukemattomia aikoja. Kieltää miljoonien hindujen edessä heidän suurten gurujensa olemassaolo, jotka gurut elävät eri puolilla Pohjois- ja Etelä-Himalajan rinteitä sijaitsevilla âshrameissa, on sama kuin tehdä itsensä naurettavaksi heidän silmissään. Kun buddhalainen vapahtaja ilmestyi Intiaan, heidän âshraminsa – sillä näitä suuria miehiä on harvoin tavattu lamalaisluostareissa, paitsi lyhyillä vierailuilla – olivat paikoissa, joissa he nyt asuvat, ja he tulivat jopa ennen itse bramiineja Keski-Aasiasta asettuakseen asumaan Induksen varrelle. Ja tätä ennen useampi kuin yksi maineikas ja historiallisesti kuuluisa arjalainen dvija [kahdesti syntynyt] oli ollut heidän oppilanaan saaden tietää sellaista, mikä huipentui myöhemmin jossakin suuressa filosofisessa koulussa. Useimmat näistä Himalajan bhanteista olivat arjalaisia bramiineja ja askeetteja.

Ainoastaan hyvin pitkälle edennyt tutkija voisi hyötyä [z424] noiden eksoteeristen teosten¹ tutkimisesta. Niiden ymmärtämiseksi tarvitaan avain, jollaisen voi

toon ”Himalajan vuorijonossa sijaitsevan suuren vuoren, 160 000 leagua korkean” (tiibetiläinen leagua on viisi mailia). ”Heidän lakinsa mukaan”, hän sanoo, ”tämän maailman länsipuolella on ikuinen maailma... paratiisi, ja siellä Hopahme -niminen pyhimys, joka nimi merkitsee häikäisevän loiston ja loputtoman valon pyhimystä. [Tiibetin Hopahme eli od-pag-med, foneettisesti öpame, ’Ääretön valo’, sanskritiksi Amitabha.] Tällä pyhimyksellä on monia oppilaita, jotka ovat kaikki Chang-chub”, joka merkitsee, hän lisää alaviitteeseen, ”niiden henkiä, jotka täydellisyytensä johdosta eivät välitä tulla pyhimyksiksi ja kouluttavat ja opettavat jälleensyntyneiden lamojen ruumiita... niin että he voivat auttaa eläviä...” Tämä merkitsee, että ”kuolleiksi” otaksutut jangchub (ei ”Chang-Chub”) ovat yksinkertaisesti eläviä bodhisattvoja, joista jotkut tunnetaan bhanteina (”veljinä”). Mitä tulee 160 000 leagea korkeaan vuoreen, *Kommentaari*, joka antaa avaimen sellaiseen esitykseen, selittää, että kirjoittajien käyttämän koodin mukaan ”’lumisesta vuoresta’ 160 leaguetta [nollien ollessa verho] länteen tietyistä kohdasta ja suoraa tietä on Bhante Yul [’veljien paikka’ eli maa], Mahâ-Chohanin asuinpaikka...” Tämä on todellinen merkitys. Della Pennan ”Hopahme” on Mahâ-Chohan, korkein. Ks. *Lucifer*, XV, s. 14 & *B. C. W.*, VI, s. 100–101, ”Tibetan teachings”, suomeksi kirjassa: H. P. Blavatsky, *Jumalten viisaus*, s. 100–119, ”Tiibetiläisiä opetuksia”.]

¹ Joissakin edessämme olevissa käsin kirjoitetuissa selityksissä, jotka gelong (munkki) Thango-pa Chhe-go-mo on kirjoittanut, sanotaan: ”Muutamat roomalaiskatoliset lähetys-saarnaajat, jotka ovat vierailleet maassamme (tahtomattaan) viime vuosisadalla ja ovat palkinneet vieraanvaraisuutemme pitämällä pyhää kirjallisuuttamme pilkkanaan, ovat osoit-

löytää vain *Kommentaareista*. Lisäksi on olemassa suhteellisen uusia teoksia, jotka ovat ehdottomasti vahingollisia sikäli kuin on kyse eksoteerisen buddhalaisuuden oikeasta ymmärtämisestä. Sellaisia ovat pekingiläisen Bonze Jin-chanin *Buddhalainen kosmos*; Wang Puhin *Shing-Tao-ki* (eli *Kertomuksia Tathâgatan valaistumisesta*) seitsemänneltä vuosisadalta; *Hi-shai Sûtra* (eli *Luomiskirja*) ja jotkut muut.

[z425][b391]

LUKU 48

AMITÂBHA BUDDHA, KUAN-SHIH-YIN JA KUAN-YIN. MITÄ ”DZYANIN KIRJA” JA TSONG-KHA-PAN LAMALAI LUOSTARIT SANOVAT?

On olemassa monia buddhojen ja bodhisattvojen elämästä kertovia salaisia folioita, jotka täydentävät *Kommentaareja*. Eräs niistä koskee prinssi Gautamaa ja toinen hänen jälleensyntymäänsä Tsong-Kha-pana. Tämä neljännen vuosisadan suuri tiibetiläinen uudistaja, jota pidetään Amita Buddhan suorana inkarnaationa, on perustanut salaisen koulun, joka sijaitsee lähellä Shigatsea, Teshu-laman yksityisen piilopaikan yhteydessä. Juuri hänen mukanaan alkoi buddhojen (Sang-gyas) eli Shâkyathubpan (Shâkyamunin) lamalaisten inkarnaatioiden säännöllinen järjestelmä.¹ *Chinese Buddhism* -kirjan tekijä kutsuu Amida eli Amita Buddha tarunomaiseksi olennoksi. Hän sanoo:

Amida Buddha (Ami-to fo) on myyttinen henkilö, jota pohjoisbuddhalaiset palvoivat ahkerasti – samoin kuin Kuan-yinia. Häntä ei kuitenkaan tun-

taneet vain vähän hienotunteisuutta ja vielä vähemmän asiantuntemusta. On totta, että tiibetiläisten pyhä kaanon, *Bka'* - 'gyur ja *Bstan* - 'gyur, käsittää 1707 selvää teosta – 1083 julkista ja 624 salaista osaa, edellisen koostuessa 350 ja jälkimmäisen 77 folio-osasta. Saammeko kuitenkin nöyrästi pyytää arvoisia lähetysaarnajia kertomaan meille, milloin he olisivat onnistuneet näkemään edes vilahduksen viimeksi mainituista salaisista folioista? Vaikka he olisivat nähneet vain sattumalta niitä, voin kuitenkin vakuuttaa läntisille pandiiteille, etteivät edes syntyperäiset tiibetiläiset voisi ymmärtää näitä käsikirjoituksia ja folioita ilman avainta a) niiden erityismerkkeihin ja b) niiden kätkeytyyn merkitykseen. Meidän järjestelmässämme kaikki paikankuvaukset ovat vertauskuvallisia, jokainen nimi ja sana tarkoituksettisesti verhottu. Ensin on opiskeltava tulkitsemistapaa ja sitten opittava vastaavat salaiset sanat ja symbolit uskonnollisen kielen lähes jokaiselle sanalle. Egyptiläinen demoottinen ja hieraattinen järjestelmä on lasten leikkiä papillisiin palapeleihimme verrattuna.”

¹ Tiibetiläisten lähteiden mukaan Tsong-kha-pa (1357–1419) oli viisauden bodhisattva Mañjuśrīn ilmentymä. Hänen oppilaansa Khedrup-rinpoche (1385–1438) oli ensimmäinen Teshu-lama. Ks. Dalai-lama/Jeffrey Hopkins, *Kālacakra Tantra, Rite of Initiation*, s. 139–145 ja 495–496. Tiibetissä ei käytetä nimitystä Teshu-lama, vaan nimiä Panchen-lama ja Panchen-rinpoche. Panchen-lamoja pidetään Amitâbhan ilmentyminä. Tiibetin ensimmäinen tunnustettu jälleensyntymälama on 1. Karmapa-lama, Düsüm Khyenpa (1110–193), jota pidetään Avalokiteshvaran ilmentymänä. – Suom. toim.

nettu Siamissa, Burmassa eikä Ceylonilla.¹

Hyvin todennäköistä. Kuitenkaan Amida Buddha ei ole ”myyttinen” henkilö-hahmo, koska a) ”amida” on senzarinkielinen muoto ”âdista”; ”âdi-buddhi” ja ”âdibuddha”,² kuten jo osoitettiin, olivat olemassa aikoja sitten sanskritin sanana, joka vastasi ”alkuperäistä sielua” ja ”viisautta”; ja b) nimeä käytettiin Gautama Shâkyamunista, Intian viimeisestä buddhista, seitsemänneltä vuosisadalta lähtien kun buddhalaisuus tuli Tiibettiin. ”Amitâbha” (kiinaksi ”Wu-liang-shu”) merkitsee sananmukaisesti ”rajatonta aikaa”, ollen ”Ain Sufin”, ”Ikiaikaisen” synonyymi. Se on lisänimitys, joka yhdistää hänet suoraan hindujen rajattomaan âdi-buddhiin (alkuperäiseen ja universaaliseen sieluun) samoin kuin Euroopan kaikkien muinaisten kansojen anima mundiin ja kabbalistien rajattomaan ja äärettömään. Jos Amitâbha on tiibetiläisten keksimä tai Wu-liang-shun, ”myyttisen henkilö-hahmon”, uusi muoto, kuten *Chinese Buddhismin* tekijä-toimittaja kertoo [z426] lukijoilleen, silloin ”myytin” on oltava hyvin vanha. Sillä eräällä toisella sivulla hän itse sanoo, että lisäys kaanoniin, kirjojen sisältäessä

...legendoja Kuan-yinista ja läntisestä taivaasta ja sen buddhista, Amitâbhasta, oli olemassa myös ennen Kashmirin konsiilia, hiukan ennen ajanlaskumme alkua,³

ja hän sanoo, että

alkuperäiset buddhalaiset kirjat, jotka ovat yhteisiä etelä- ja pohjoisbuddhalaisille, ovat peräisin ajalta ennen vuotta 246 eaa.

Koska tiibetiläiset ottivat buddhalaisuuden vastaan vasta seitsemännellä vuosisadalla jaa., miten on selitettävissä, että heitä syytetään Amita Buddhan keksimisestä? Lisäksi Tiibetissä kutsutaan Amitâbhaa Od-pag-mediksi, mikä osoittaa, että ensin hyväksyttiin, ei nimi, vaan abstraktinen ajatus tuntemattomasta, näkymättömästä ja persoonattomasta voimasta. Se on lisäksi otettu hindulaisesta ”âdi-buddhista” eikä kiinalaisesta ”Amitâbhasta”.⁴ Kansanomaisen Od-pag-medin

¹ Ks. J. Edkins, *Chinese Buddhism*, s. 171

² ”Buddhi” on sanskritin sana merkiten ”erottamista” tai järkeä (kuudetta periaatetta), ja ”Budha” on ”viisas”, ”viisaus” ja myös Merkurius-planeetta.

³ Tämä erikoinen ristiriitaisuus voidaan löytää *Chinese Buddhismin* sivulta 171 ja 273–274. Kunnianarvoisa tekijä vakuuttaa lukijoilleen, että ”filosofisille buddhalaisille... Amitâbha Yoshi fo ja muut ovat vain merkkejä aatteista” (s. 236). Hyvin todennäköistä. Mutta niin pitäisi myös muiden sellaisten jumalallisten nimien kuin Jehova, Allah jne. olla. Ja elleivät ne ole yksinkertaisesti ”merkkejä aatteista”, tämä osoittaisi vain, että mielet, jotka vastaanottavat ne muutoin, eivät ole ”filosofisia”. Tuskin maksaa vaivan todistaa, että tämän nimisiä persoonallisia, eläviä jumalia on todellisuudessa olemassa.

⁴ Kiinalainen Amitâbha (Wu-liang-shu) ja tiibetiläinen Amitâbha (Od-pag-med) ovat nyt tulleet persoonallisiksi jumaliksi halliten ja eläen sukhâvatîn eli tushitan (tiibetiksi: de-vachan [ja ganden]) taivaallisella alueella, kun taas filosofisten hindujen âdibuddha ja filosofisten kiinalaisten ja tiibetiläisten Amita Buddha tarkoittavat muinaisia universaaleja aatteita.

(Amitâbhan) – joka istuu ylimpänä devachanissa (sukhâvatissa) *Mani Kah-'bumin* kirjoitusten, Tiibetin vanhimman *historiallisen* teoksen, mukaan – ja Amida Buddhaksi kutsutun filosofisen abstraktion välillä on suuri ero, viimeksi mainitun nimen siirtyessä nyt maalliselle buddhalle, Gautamalle.

[z427][b393]

LUKU 49

TSONG-KHA-PA – KIINAN LOHANIT

Artikkelissa ”Reincarnation in Tibet” julkaistiin Tsong-kha-pasta kaikki se, mitä voitiin sanoa.¹ Siinä esitettiin, että tämä uudistaja ei ollut, kuten parsi-oppineet ovat väittäneet, taivaallisista dhyâneista eli viidestä taivaallisesta buddhasta yhden inkarnaatio, jonka sanotaan olleen Shâkyamunin luoma sen jälkeen kun tämä oli kohonnut nirvânaan, vaan hän oli itse Amita Buddhan inkarnaatio. Gon-passa, Tashi-lhunpon pääluostarissa säilyneet asiakirjat osoittavat, että Sang-gyas jätti ”läntisen paratiisin” seudut ruumiillistuaakseen Tsong-kha-pana sen johdosta, että hänen salaiset oppinsa olivat rappeutuneet.

Chön hyvä laki [maagiset kyvyt] vajosi poikkeuksetta noituuteen tai ”mustaan magiaan” aina kun siitä tuli julkinen. Dvijoille, hoshangeille [kiinalaisille munkeille] ja lamoille ainoastaan voitiin huoletti uskoa kaavat.

Ennen Tsong-kha-pan aikaa Tiibetissä ei ollut yhtään Sang-gyasin (Buddhan) inkarnaatiota.

Tsong-kha-pa antoi ne merkit, joiden avulla voitaisiin tuntea kahdestakymmenestäviidestä bodhisattvasta² eli taivaallisesta buddhasta (dhyâni-chohanista) jonkun läsnäolo ihmisruumiissa, ja hän kielsi ehdottomasti nekromantiikan, henki-
en manaamisen. Tämä johti erimielisyyteen lamojen keskuudessa, ja tyytymättömät liittoutuivat alkuperäisten bönien kanssa uudistettua lamalaisuutta vastaan. Jopa nykyisin he muodostavat voimakkaan lahkoon harjoittaen mitä inhottavimpia rituaaleja kaikkialla Sikkimissä, Bhutanissa, Nepalissa ja jopa Tiibetin rajamailla. Silloin se oli pahempaa. Tashi- eli Teshu-laman³ luvalla noin sata lohania (arhatia) torju-

¹ Ks. *The Theosophist*, maaliskuu 1882, s. 146. [B. C. W., IV, 8-19.]

² Kahdenkymmenenviiden buddhan (bodhisattvan) läheinen yhteys hindujen kahteenkymmeneenviiteen tattvaan (ehdonalainen eli rajallinen) on mielenkiintoinen.

³ On erikoista huomata, miten tärkeinä eurooppalaiset orientalistit pitivät Lhasan dalai-lamoja, ja heidän kertakaikkinen tietämättömyytensä Tashi (eli Teshu) -lamojen suhteen, vaikka juuri viimeksi mainitut aloittivat Buddha-inkarnaatioiden hierarkkisen sarjan ja ovat *de facto* Tiibetin ”paaveja”. Dalai-lamat olivat Ngawang Lobzangin, Teshu-laman luomuksia, joka viimeksi mainittu itse oli Amitan kuudes inkarnaatio Tsong-Kha-pan kautta, vaikka kovin harvat näyttävät tietävän sen. [Ngawang Lobzang (Ngag-dbang-bLo-bzang) on viidennen Dalai-laman nimi. Hän antoi opettajalleen Tashilhünpon luostarin apotti Lobzang Chökyi Gyaltsenille arvonimen Panchen-rinpoche. Ks. B. C. W., IV, 12 av.]

akseen erimielisyyden muutti [z428] kuuluisaan luostariin Kiinassa lähellä Tien-t'aita, missä heidät tunnettiin pian ja tunnetaan yhä legendaarisen tiedon haltijoina. Heidä olivat jo edeltäneet toiset lohanit,

Tathâgatan maailmankuulut oppilaat, joita kutsuttiin ”sointuvaäänisiksi” sen vuoksi, että he pystyivät laulamaan mantroja maagisella teholla.¹

Ensimmäiset tulivat Kashmirista vuonna 3000 kali-yugaa (noin 100 eaa.),² kun taas viimeiset saapuivat neljäntoista vuosisadan lopussa, 1500 vuotta myöhemmin; ja koska he eivät mahtuneet Yihigchingin luostariin, he rakensivat omaan käyttöönsä kaikkein suurimman luostarin Pu-ton (Buddha eli Put Kiinassa) pyhälle saarelle Chou-shanin maakuntaan [nyk. Putuo-saari Zhoushansaarilla, Zhejiang-maakunnassa]. Siellä Hyvä Laki, [z429] ”sydämen oppi”, kukoisti useita vuosisatoja. Mutta kun joukko länsimaisia ulkomaalaisia häpäisi saaren pyhyiden, johtavat lohanit lähtivät ———vuorille. Pi-yün-sin pagodassa lähellä Pekingiä kävijä voi yhä nähdä ”viidensadan lohanin hallin”. Ensimmäisten patsaat sijaitsevat alapuolella, kun taas eräs yksinäinen lohan on sijoitettu aivan rakennuksen katon alle. Rakennus on ilmeisesti rakennettu heidän käyntinsä muistoksi.

Orientalistien teokset ovat täynnä huomattavia kertomuksia arhateista (adepteista), joilla oli ihmeidentekijän kykyjä, mutta niistä puhutaan – milloin aiheita ei voida välttää – avoimen halveksuvasti. Ryhtyessään selittämään eri uskontoja, he joko täydellisestä tietämättömydestä tai tahallisesta välinpitämättömydestä niissä olevan okkulttisen aineksen ja symboliikan tärkeyttä kohtaan, käyvät yleensä sellaiset kohdat nopeasti läpi ja jättävät kääntämättä. Pelkän kohtuuden nimessä olisi kuitenkin myönnettävä, että niin paljon kuin yleinen kunnioitus ja kuvittelu ovatkin saattaneet liioitella kaikkia sellaisia ihmetekoja, ”pakanallisten” aikakirjojen ihmeet eivät ole yhtään vähemmän luotettavia tai oikeaksi todistettuja kuin kirkon

¹ Mantran laulaminen ei ole rukous vaan paremminkin maaginen lause, jossa okkulttinen syy-yhteyden laki yhdistyy sen esittäjän tahtoon ja tekoihin ollen niistä riippuvainen. Se on sanskritin äänteiden perättäisyyttä ja kun sen sana- ja lauseketjut äännetään *Atharvavedan* maagisten sanakaavojen tapaan, joita vain harvat ymmärtävät, jotkut mantrat tuottavat silmänräpäyksellisen ja erittäin ihmeellisen vaikutuksen. Esoteerisessa merkityksessään se sisältää vächin (”mystisen puhunnan”), joka piilee mantrassa tai pikemmin sen äänissä, koska tavalla tai toisella tuo vaikutus syntyy eetterivärähtelyjen mukaan. ”Sointuvaäänisiä laulajia” kutsuttiin tuolla nimellä, koska he olivat mantrojen tuntijoita. Tästä johtuu Kiinasta peräisin oleva legenda, että Fang-Kuang-luostarin munkit kuulevat aamunkoitteessa lohanien laulun ja sen sävelmän kammioissaan. (Ks. *Biography of Chi-K'ai T'ien-t'ai-han-chi'ssa.*) [Ks. Leon Hurvitz, *Chih-I*, Bruxelles Juillet, 1962.]

² Kuuluisa lohan, Mādhyantika, joka käännähti kuninkaan ja koko Kashmirin maan buddhalaisuuteen, lähetti joukon lohaneita saarnaamaan Hyvää Lakia. Hän oli se kuvanveistäjä, joka pystytti Buddhalle upean 30 metrin korkuisen patsaan, jonka Hsüan-tsang näki Dardussa, Punjabista pohjoiseen. Koska sama kiinalainen matkaja mainitsee 10 lin päällä Peshawarista temppelein – 100 metriä ympärysmitaltaan ja 260 metriä korkea – joka oli jo hänen aikanaan (500 jaa.) 850 vuotta vanha, Koeppen olettaa, että niin kauan sitten kuin vuonna 292 eaa. buddhalaisuus oli vallitseva uskonto Punjabissa.

aikakirjoissa esitettyjen lukuisten kristillisten pyhimysten ihmeet. Kummallakin on yhtäläinen oikeus paikkaansa historiassa.

Jos buddhalaisuutta vastaan suunnatun vainon alettua Intiassa ei enää kuultu arhateista, se johtui siitä, että heidän antamiensa lupauksen estäessä vastatoimenpiteet heidän oli jätettävä maa ja etsittävä yksinäisyyttä ja turvaa Kiinasta, Tiibetistä, Japanista ja muualta. Bramiiniin papillisten kykyjen ollessa tuohon aikaan rajattomat buddhalaisuuden simoneilla ja apollonioksilla oli yhtä suuret mahdollisuudet tulla brahmalaisten irenaeusten ja tertullianusten tunnustamiksi ja arvostamiksi kuin oli heidän seuraajillaan juudealaisessa ja roomalaisessa maailmassa. Vuosisatoja myöhemmin tapahtui kristinuskossa samanlainen historiallinen näytelmäharjoitus. Kuten kristinuskon niin kutsuttujen ”harhaoppisuuden isien” tapauksessa, buddhalaisia arhateja ei vainottu *Vedojen* tai pyhien tavujen hylkäämisestä vaan siitä syystä, että he ymmärsivät liian hyvin kummankin salaisen merkityksen. Heidän oli muutettava maasta yksinkertaisesti siksi, että heidän tietojaan pidettiin vaarallisina ja heidän läsnäoloaan Intiassa ei-toivottavana.

Itse bramiiniin joukossa oli useita vihittyjä. Jopa nykyisin voi löytää erittäin lahjakkaita sadhuja ja joogea, joiden on pysyttävä huomaamattomina [z430] ja varjossa johtuen ehdottomasta vaitiolosta, joka heille on määrätty heidän vihkimyksessään, ja myös anglointialaisten tuomioistuinten pelosta. Näissä tuomareita määrätään pitämään kaikkien epätavallisten kykyjen näyttämistä tai väitettä niistä silmäkääntötemppeina ja huijauksena ja mennyttä saatetaan arvostella nykyisyyden nojalla. Ajanlaskumme alun jälkeisinä vuosisatoina sisäisten temppelien ja mathamien (luostariyhdyksien) vihityt valitsivat korkeamman neuvoston, jonka johtajana oli kaikkivoipa Brahmâtma, kaikkien noiden mahâtmojen korkein pää. Näitä tehtäviä saattoi suorittaa vain tietyn iän saavuttanut bramiini ja juuri hän oli mystisen sanakaavan ainoa suojelija ja hierofantti, joka loi suuret adeptit. Ainoastaan hän osasi selittää pyhän sanan AUM ja kaikkien uskonnollisten symbolien ja rituaalien merkityksen. Ja jos joku korkeamman asteen vihityistä paljasti edes yhden totuuden maallikoille, vaikkapa vain pienimmän hänelle uskotuista salaisuuksista, hänen oli kuoltava. Se, joka vastaanotti salaisuuden, otettiin hengiltä.

Mutta silloin oli olemassa kuten on vieläkin sana, joka sivuuttaa mystisen yksitavuisen ja tekee sen, joka saa haltuunsa sen avaimen, lähes bramiinin veroiseksi. Vain brahmâtmoilla oli tuo avain, ja me tiedämme, että tänäkin päivänä on Etelä-Intiassa kaksi suurta vihittyä, joilla on se. Se voidaan antaa vasta kuoleman kynnyksellä, sillä se on ”kadonnut sana”. Ei mikään kidutus, ei mikään inhimillinen voima voi pakottaa tuota sanaa tietävää bramiinia sen paljastamiseen. Se on hyvin varjeltu myös Tiibetissä.

Tämä salaperäisyys ja syvä arvoitus ovat todella masentavia, koska vain he – Intian ja Tiibetin vihityt – voisivat kokonaan karkottaa paksun verhon okkultismin historian edestä ja saada sen väitteet yleisesti hyväksytyiksi. Tällä aikakaudella vain harvat tuntevat delfoilaisen käskyn ”*Tunne itsesi*”. Siitä ei pidä kuitenkaan syyttää adepteja, jotka ovat tehneet kaiken mahdollisen ja menneet niin pitkälle kuin heidän sääntönsä ovat sallineet avatakseen maailman silmät. Ja samalla kun eurooppalainen kammoaa okkultistien osaksi tullutta armotonta pilkkaa ja yleistä

panettelua, aasialaisen lannistavat heidän omat pandiittinsa. Nämä tunnustavat olevansa sen synkän käsityksen vallassa, ettei mikään bĳja vidyā, mikään arhatius (adeptius) ole mahdollinen kali-yugan (”mustan kauden”) aikana, [z431] jota par-aikaa elämme. Jopa buddhalaisille opetetaan Herra Buddhan ennustaneen, että kyky sammuisi tuhannessa vuodessa hänen kuolemansa jälkeen. Mutta tämä on selvä erehdys. *Dĳgha Nikāyassa* Buddha sanoo:

Kuule, Subhadra, maailma ei tule koskaan olemaan ilman rahateja, mikäli veljeskuntamme askeetit pitävät perusteellisesti kiinni ohjeistani.

Krishna esittää *Bhagavadgĳtāssa* bramiinien esittämää ristiriitaista näkemystä muistuttavan ajatuksen. Lisäksi menneenä, jopa nykyaikana on esiintynyt monia sadhuja ja ihmeiden tekijöitä. Sama pätee Kiinan ja Tiibetin suhteen. Tsong-kha-pan käskyihin kuuluu yksi, joka velvoittaa siihen, että rahatit (arhatit) yrittävät valistaa maailmaa ”valkoiset barbaarit” mukaan luettuna jokaisen vuosisadan erityisenä ajanjaksona. Tähän päivään mennessä mitkään näistä yrityksistä eivät ole olleet kovin menestyksellisiä. Epäonnistuminen on seurannut toista. Onko meidän selitettävä tämä tietyn ennustuksen valossa? Sanotaan, että siihen saakka, jolloin Panchen-rinpoche (suuri viisauden jalokivi)¹ suvaitsee jälleensyntyä Pelingin (län-simaalaisten) maahan ja esiintyen henkisenä valloittajana (chom-den-da’na) hävittää aikojen erehdykset ja tietämättömyyden, ei juuri kannata yrittää poistaa Peling-pan (Euroopan) väärinkäsityksiä: sen pojat eivät kuuntele ketään. Toinen ennustus selittää, että salainen oppi tulee säilymään koko puhtaudessaan Bod-yulissa (Tiibe-tissä) vain siihen asti, kunnes maahanhyökkääjät tulevat sinne. Juuri länsimaalais-ten vierailu, miten ystävällinen tahansa, olisi tuhoisa tiibetiläisille asukkaille. Tässä on todellinen syy tiibetiläisten eristyneisyyteen.²

[z432][b397]

LUKU 50

VIELÄ MUUTAMAN VÄÄRINKÄSITYKSEN OIKAISU

Huolimatta laajalle levinneistä väärinkäsityksistä ja virheellisyyksistä – jotka usein ovat mitä huvittavimpia sen mielestä, jolla on varmaa tietoa todellisista opeista – koskien buddhalaisuutta yleensä ja Tiibetin buddhalaisuutta erityisesti, kaikki orientalistit ovat sitä mieltä, että Buddhan ensimmäinen tavoite oli johtaa ihmiset pelastukseen. Tähän hän pyrki opettamalla heille suurinta puhtautta ja hyvettä ja vierottamalla heidät illusorisen maailman palvelemisesta ja kiintymyksestä ihmisen vielä illusorisempaan – koska se on niin lyhytaikainen ja epätodellinen – ruumiiseen ja fyysiseen itseän.

¹ Tashilhünpo-luostarin johtajalaman arvonimi.

² [Ks. *Lucifer*, XV, s. 97–98, ja *B. C. W.*, VI, 105., suomeksi: H. P. Blavatsky, *Jumalten viisaus*, s. 111.]

Entä mitä hyötyä on hyvästä ja hyveellisestä elämästä, joka on täynnä kiel-tämyksiä ja kärsimyksiä, jos sen ainoana seurauksena on tyhjäksi tuleminen sen lopussa? Jos jopa sellaisen korkean täydellisyyden saavuttaminen, joka saa vihityn muistamaan menneiden elämiensä koko sarjan ja näkemään tulevat elämät sisäisen, jumalallisen silmänsä täydellisen kehittymisen seurauksena ja hankkimaan tietoa, joka paljastaa syyt¹ olemassaolon alituisesti uusiutuviin sykleihin, – jos se johtaa hänet lopulta olemattomuuteen eikä mihinkään muuhun, silloin koko järjestelmä on älytön, ja epikurolaisuus on paljon filosofisempi kuin tuollainen buddhalaisuus. Se, joka ei voi ymmärtää hienon hienoa ja kuitenkin vakuuttavaa eroa aineellisessa eli fyysisessä tilassa olemisen ja puhtaasti henkisen olemassaolon – hengen eli ”Sielun elämän” – välillä, ei tule koskaan ymmärtämään Buddhan suuria opetuksia täydellisessä arvossaan, ei edes niiden eksoteerista muotoa.

Persoonallinen olemassaolo aiheuttaa tuskaa ja surua: kollektiivinen ja persoonaton ikuinen elämä on täynnä jumalallista autuutta ja iloa ikuisesti, eivätkä syyt tai seuraukset pimennä sen valoa. Ja sellaisen ikuisen elämän toivominen on koko buddhalaisuuden avain. Jos meille kerrotaan, että persoonaton olemassaolo ei ole ollenkaan olemassaoloa vaan merkitsee tyhjäksi tulemistä, kuten jotkut ranskalaiset reinkarnationistit väittävät, silloin me kysymme: mitä eroa on egon henkises-sä tietoisuudessa, jos hän astuu nirvânaan täynnä muistoja vain omista persoonalli-sista elämistään – [z433] kymmenistä tuhansista nykyisten reinkarnationistien mu-kaan – tai jos se sulautuneena täysin parabrahmaniseen tilaan yhtyy kaikkeuteen, absoluuttiseen tuntoon ja absoluuttiseen tietoon vastaavista kollektiivisista ihmis-kunnista? Heti kun ego elää vain kymmenen selvää yksilöllistä elämää, hänen on ehdottomasti kadotettava yksi itsensä ja sekoituttava – sulauduttava, niin sanoak-semme – näihin kymmeneen itseen. Näyttää todella siltä, että niin kauan kuin tämä suuri mysteeri pysyy kuolleen kirjaimena länsimaisten ajattelijoiden ja erityisesti orientalistien maailmalle, niin kauan viimeksi mainitut eivät yritä selittää sitä to-tuuden hyväksi.

Kaikista vallitsevista uskonnonfilosofioista buddhalaisuus on vähiten ymmärret-ty. Lassenit, Weberit, Vasiljevit, Burnoufit ja Julienit ja jopa sellaiset tiibetiläisen buddhalaisuuden ”silminnäkiäjät” kuin Csoma de Körös ja Schlagintweit ovat tähän asti vain lisänneet sekaannusta ja hämmennystä. Kukaan heistä ei ole koskaan saa-nut tietojaan alkuperäisestä Gelugpa-lähteestä: kaikki ovat arvostelleet buddhalai-suutta niiden tiedonmurujen perusteella, joita he ovat poimineet Tiibetin rajaseutu-jen luostareista ja bhutanilaisten ja lepchojen, bönien ja punamyssy-dugpojen tihe-ään kansoittamista maista kautta koko Himalajan linjan. Burjaateilta, shamaaneilta ja kiinalaisilta buddhalaisilta ostettuja satoja teoksia on luettu ja käännetty, varus-tettu selityksin ja tulkittu säännöllisesti väärin. Esoteeriset koulut lakkaisivat ole-masta nimensä arvoisia, mikäli niiden kirjallisuudesta ja opeista tulisi niiden vih-kimättömien uskonveljien, saatikka sitten länsimaisen yleisön omaisuutta.

Tämä on pelkkää tervettä järkeä ja logiikkaa. Orientalistimme ovat kuitenkin

¹ Kaksitoista nidânaa, joita Tiibetissä kutsutaan nimellä Tin-brel Chug-nyi ja jotka perus-tuvat ”neljään totuuteen”.

aina kieltäytyneet tunnustamasta tätä tosiasiaa. Niinpä he ovat jatkaneet vakavia keskustelujaan jumalienkuvien, ”ennustavien taulujen” ja ”neliökilpikonnassa” olevien ”Phurbun¹ maagisten hahmojen” vastaavista ansioista ja järjettömyyksistä. Millään näistä ei ole mitään tekemistä gelugpan tai edes sakyapa- ja kadampa-lahkojen sivistyneimpien edustajien todellisen filosofisen buddhalaisuuden kanssa. Kaikki tuollaiset ”laatat” ja uhrिताulut, maagiset chinsreg-ympyrät jne. saatiin tunnetusti Sikkimistä, Bhutanista ja Itä-Tiibetistä, böneiltä ja dugpoilta. Siitä huolimatta niiden sanotaan olevan tiibetiläisen buddhalaisuuden tunnusmerkkejä! Olisi yhtä reilua arvostella piispa Berkeleyyn lukematta jäänyttä filosofiaa sen jälkeen kun on tutkinut kristinuskoa napolilaisen *lazzaronin* klovnipalvonnasta käsin, tanssinut mystistä gigue-tanssia Pipin epäjumalankuvan edessä tai kantanut [z434] Cosmon ja Domianon vahafallos-votiivilahjaa Tserniessä.

On aivan totta, että alkuperäiset shrāvakat (kuulijat) ja shramanat (”ajatuksen hallitsijat” ja ”puhtaat”) ovat rappeutuneet ja monet buddhalaiset lahkot vajonneet pelkkään dogmatismiin ja ritualismiin. Kuten kaikki muut esoteeriset, puoliksi salatut opetukset, Buddhan sanat ilmaisevat kaksinaisen merkityksen, ja jokainen lahko on vähitellen väittänyt olevansa ainoa ryhmä, joka tietää oikean merkityksen, ja siten vaatinut herruutta muihin nähden. Eripuraisuus on hiipinyt sisään ja tarttunut kuin inhottava syöpäkasvain varhaisen buddhalaisuuden terveeseen ruumiiseen. Hīnayāna (eli ”pieni kulkuneuvo”) -järjestelmä vastusti Nāgārjunan mahāyāna (”suuri kulkuneuvo”) -koulua, ja vuosittaiset pyhiinvaellusmatkat pilasivat jopa Āryāśangan yogāchāran. Näitä pyhiinvaellusmatkoja Intiasta Manasarovarin rannikoille tekivät eräät takkutukkaiset kulkurijoukot. Nämä kiertolaiset olivat olevinaan joojeja ja fakiireja, jotka pitivät vaeltamisesta enemmän kuin työstä. Teeskennelty maailman inhoaminen ja ikävät ja hyödyttömät sisään- ja uloshengitysharjoitukset ehdottoman mielenrauhan tai meditaation saavuttamiseksi ovat vieneet tämän koulun hatha-joogan alueelle ja ovat tehneet siitä brahmalaisten tirthikoiden perillisen. Ja vaikka sen srotāpanna, sen sakridāgāmin, anāgāmin ja arhatit² kantavat samoja nimiä melkein kaikissa kouluissa, kunkin opit eroavat kuitenkin suuresti, eikä mikään niistä todennäköisesti saavuta todellisia abhijñoja (viittä yliluonnollista epätavallista kykyä).

Eräs orientalistien päävirhe heidän arvostellessaan ”sisäisen (?) todistuksen” perusteella, kuten he asian ilmaisevat, oli se, että he olettivat, että pratyekabuddhat, bodhisattvat ja ”täydelliset” buddhat ovat buddhalaisuudessa myöhemmän kehityk-

¹ [Phurbu, ’naula’ on rituaalitikari. Se on Vajrakilan symboli, ks. René Gothóni ja Mahāpañña (Mikael Niinimäki), *Buddhalainen sanasto ja symboliikka*, s. 106.]

² Srotāpanna on sellainen, joka on saavuttanut todellisen ja epätodellisen ymmärtämisen *ensimmäisen* polun. Sakridāgāmin on kokelas, joka pyrkii yhteen korkeammista vihkimyksistä: ”sellainen joka on syntävä vielä kerran”. Anāgāmin on sellainen, joka on saavuttanut ”kolmannen tien” eli sananmukaisesti ”se joka ei tule enää jälleensyntymään uudelleen”, *ellei hän niin tahdo*, ollen vapaa jälleensyntymään mihin tahansa ”jumalien maailmoista” tai jäämään devachaniin tai valitsemaan maallisen ruumiin ihmisrakkaudesta. Arhat on sellainen, joka on saavuttanut korkeimman polun; hän voi tahtonsa mukaan sulautua nirvānaan täällä maan päällä ollessaan.

sen tulosta. [z435] Sillä adeptihierarkian seitsemän ja kaksitoista astetta perustuvat näihin kolmeen pääasteeseen. Ensimmäisiä ovat ne, jotka ovat saavuttaneet buddhojen bodhin (viisauden), mutta eivät tule opettajiksi.¹ Inhimilliset bodhisattvat ovat niin sanoakseni täydelliseen buddhuuteen (tulevissa kalpoissa) pyrkijöitä ja he voivat nyt tarvittaessa käyttää kykyjään. ”Täydelliset” buddhat ovat yksinkertaisesti ”täydellisiä” vihittyjä. Nämä kaikki ovat ihmisiä eivätkä ruumiittomia olentoja, kuten hīnayānan eksoteeriset kirjat esittävät. Heidän oikean luonteensa voi havaita vain Lugrubin eli Nāgārjunan, Mahāyāna-järjestelmän perustajan, salaisista teoksista. Nāgārjunan sanotaan olleen nāgojen (tarunomaisten ”käärmeiden”, vihityn tai mahātman verhottu nimi) vihkimä.

Kiinalaisista asiakirjoista löydetty seipetty kertomus, että Nāgārjuna piti oppiaan Gautama Buddhan opin vastaisena, kunnes hän havaitsi nāgojen avulla, että se oli täsmälleen sama oppi, jota Shākyamuni itse oli salaisesti opettanut, on allegoria. Se perustuu sovintoon Himalajan vanhojen brahmalaisten salaisten koulujen ja Gautaman esoteeristen opetusten välillä, kummankin puolen vastustaessa aluksi toisen kilpailevia kouluja. Edellinen, kaikkien muiden alkuoppi, oli vakiintunut Himalajan toisella puolella kauan ennen Shākyamunin ilmestymistä. Gautama oli sen oppilas, ja juuri näiden intialaisten viisaiden luona hän oppi Shūnyatān, tyhjyyden, ja kaiken maallisen ja katoavan ja tilapäisyyden totuudet sekä prajñāpāramitān eli ”joen toiselle rannalle menneen tiedon” salaisuudet, mikä vie ”täydellisen” lopulta ainoan todellisuuden seuduille. Mutta hänen arhatinsa eivät olleet hän itse. Jotkut heistä olivat kunnianhimoisia ja he muuttivat tiettyjä opetuksia suurten konsiilien jälkeen, ja näiden ”harhaoppisten” vuoksi emäkoulu ei ensin sallinut niiden sulautua kouluihinsa, kun vainot alkoivat ajaa esoteerista veljeskuntaa pois Intiasta. Mutta kun lopulta useimmat niistä suostuivat pääāshramien ohjaukseen ja valvontaan, silloin Āryāsangan yogāchāra yhdistyi vanhimpaan loosiin. Sillä juuri *siellä* on ikivanhoista ajoista ollut salassa maailman viimeinen toivo ja valo, ihmiskunnan pelastus. Tuolla koululla ja maalla on monia nimiä. Orientalistit pitävät nyt tuon maan nimeä tarunomaisen maan myyttisenä nimenä. Juuri tuosta salaperäisestä maasta [z436] hindu kuitenkin odottaa Kalki-avatāraansa, buddhalainen Maitreyaansa, parsi Saoshyantiaan ja juutalainen Messiastaan, ja kristitty odottaisi myös sieltä Kristustaan – jos hän vain tietäisi siitä.

Siellä, yksin siellä vallitsee paranishpanna (Yong-Grüb), olemisen ja olemattomuuden ehdottoman täydellinen ymmärtäminen, muuttumaton todellinen olemassaolo hengessä silloinkin, kun viimeksi mainittu on ilmeisen hiljaa ruumiissa, jokaisen asukkaan ollessa siitä syystä egoton, koska hänestä on tullut täydellinen ego.

¹ [Pratyekabuddha on buddhan tasolla, mutta hänen työllään maailman hyväksi ei ole mitään tekemistä sen opettamisen kanssa, ja salaperäisyyden verho on aina ympäröinyt hänen tehtävänsä. Eksoteerisista kirjoista voi löytää sellaisen merkillisen käsityksen, että hän sellaisessa voiman, viisauden ja rakkauden yli-inhimillisessä korkeudessa voisi olla itsekäs. On kuitenkin vaikea käsittää, miten tällainen käsitys on muodostunut. H. P. B. pyysi minua oikeasemaan erehdyksen, koska hän oli kerran ajattele mattomasti kopioinut tuollaisen selityksen muualle. – A. B.]

Sen tyhjiys on ”itsestään olevaa ja täydellistä” – jos maallinen silmä voisi aistia ja tajuta sen – koska siitä on tullut absoluuttinen. Epätodellinen on muuttunut riippumattomaksi todellisuudeksi, ja tämän meidän maailmamme todellisuudet ovat kadonneet oman luontonsa mukaan ohueen (ei-olevaan) ilmaan. Kun ”ehdoton totuus” (don-dam-pa’i-denpa; sanskritiksi paramârthasatya) on vallannut ”suhteellisen totuuden” (Kun zab chi-den pa; sanskritiksi Samvritisatya), salaperäisen seudun asukkaiden oletetaan saavuttaneen tilan, jota kutsutaan mystisessä sanastossa svasamvedanaksi (”itseään analysoiva mietiskely”) ja paramârthaksi eli tuoksi persoonattomaan egoon sulautuneen persoonallisen absoluuttiseksi tietoisuudeksi, joka on kaiken, tästä syystä joka merkityksessä harhan yläpuolella. Sen ”täydelliset” buddhat ja bodhisattvat voivat olla jokaisen nopeaälyisen buddhalaisen kielellä taivaallisia, sen vuoksi saavuttamattomia olentoja, samalla kun heidän nimensä eivät ehkä sano mitään tavallisen eurooppalaisen hitaalle käsityskyvyille. Mitä se merkitsee niille, jotka ollen tässä maailmassa elävät silti illusorisen maailmamme ulkopuolella ja kaukana siitä! Heidän yläpuolellaan on vain yksi luokka nirvâneja, nimittäin cho-ku (dharmakâya) eli nirvânît ”ilman jäännöksiä” – puhdas arûpa, muotoa vailla olevat henkäykset.¹

[z437] Sieltä nousee silloin tällöin bodhisattvoja Tul-pa’i-ku (eli nirmânakâya) -ruumiissaan ja ottaen tavallisen ulkomuodon he opettavat ihmisiä. On tietoisia yhtä hyvin kuin tiedostamattomiakin inkarnaatioita.

Useimmat opit, jotka sisältyvät yogâchâraan tai muihin mahâyâna-järjestelmiin, ovat esoteerisia. Jonakin päivänä maallinen hindu ja buddhalainen voivat repiä *Raamatun* kappaleiksi ottaessaan sen sananmukaisesti. Kehitys on nopeasti leviämässä Aasiaan, ja siellä on jo tehty joitakin yrityksiä tällä suunnalla, niin että kristityille saatetaan silloin maksaa tylysti samalla mitalla. Mihin tahansa johtopäätöksiin nuo kaksi pääsevätkin, ne eivät koskaan ole puoliksikaan niin mielettömiä ja epäoikeudenmukaisia kuin jotkut niistä teorioista, joita kristityt ovat singonneet heidän vastaavia filosofioitaan vastaan. Spence Hardyn mukaan arhat astuu kuolemassa nirvânaan:

Se on, hän lakkaa olemasta.²

Ja majuri Jacobin mukaan jîvanmukta,

¹ Eräs virheellinen aate saa orientalistit ottamaan kirjaimellisesti mahâyâna-koulun opetuksen kolmenlaisista ruumiista, nimittäin sprul-pa’i-sku, longs-spyod-rdzogs-pai’i-sku ja chos-sku -ruumiista, että ne kaikki koskevat nirvânista tilaa. On olemassa kahdenlaista nirvânaa: maallinen ja puhtaasti ruumiittomien henkien nirvâna. Nämä kolme ”ruumista” ovat ne kolme verhoa – kaikki enemmän tai vähemmän fyysisiä – jotka ovat sellaisen adeptin käytettävissä, joka on kulkenut ja ohittanut Buddhan kuusi pâramitâa eli ”polkua”. Kun hän on astunut seitsemännelle, hän ei voi enää palata maan päälle. [Ks. Csoma de Körös, *Journal of the Asiatic Society of Bengal*, 1. sarja, VII, 142; ja Schott, *Buddhismus*, s. 9., jotka esittävän sen toisin. Lainattu teokseen Schlaginitweit, *Buddhism in Tibet*.]

² [Ks. *A Manual of Buddhism*, s. 39; offset-painos vuodelta 1853: *The Chowkhamba Sanskrit Studies Series*, LVI, Varanasi 1967.]

joka on sulautunut Brahmaan, astuu tiedottomaan ja kivenkaltaiseen olemassaoloon.¹

Shankarâchâryan osoitetaan sanovan *Shvetâshvatara-upanishadin* johdannossaan:

Kerran syntynyt gnosis ei vaadi mitään muuta tuloksensa toteutumiseen: se tarvitsee apua vain jotta se voisi syntyä.

On päätelty, että teosofi voi niin kauan kuin hän elää tehdä hyvää ja pahaa valintansa mukaan eikä hän hanki mitään häpeätahroja, sellainen on gnosisen voima. Lisäksi on väitetty, että oppi nirvânasta johtaa siveettömiin päätelmiin, ja kaikkien aikojen kvietistejä on syytetty moraalittomuudesta.²

Wassiljevin³ ja Csoma de Körösin⁴ mukaan [z438]

Prasanga-koulu sai nimensä omaksumastaan erikoisesta tavastaan, jolla se päätteli kaikkien esoteeristen käsitysten järjettömyydet ja virheellisyydet.⁵

Buddhalaisen filosofian oikeat tulkinnat kruunaa tuo selitys, joka koskee Prasanga-koulun väitettä, että

Jopa arhat menee helvettiin, jos hän epäilee jotakin,⁶

tehdén siten maailman suvaitsevimmasta uskonnosta sokean uskonjärjestelmän. ”Uhka” viittaa yksinkertaisesti siihen tunnettuun lakiin, että jopa vihitty voi epäonnistua ja saattaa siten tarkoituksensa täydelliseen perikatoon, jos hän epäilee hetkeäkään psyykkisten kykyjensä vaikutusta – okkultismin aakkosia, kuten jokainen kabbalisti tietää hyvin.

Tiibetiläistä Ngo-bo-nyid-med-par-smra-ba (”ne jotka kieltävät olemassaolon” eli ”pitävät luontoa mâyâna”) -lahkoa⁷ ei voi koskaan verrata hetkeäkään sellaisiin nihilistisiin tai materialistisiin kouluihin Intiassa kuin chârâvâka. Heidän näkemyksensä ovat puhtaasti vedântalaisia, jos mitkään. Ja jos yogâchâreja voidaan verrata vishishtâdvaitalaisiin ja kutsua tiibetiläisiksi vishishtâdvaitalaisiksi, silloin prasanga-koulu on varmasti sama kuin maan advaita-filosofia. Se jakautui kahtia; toisen eli svatântrika-madhyamika-koulun perusti alun perin Bhâvaviveka ja toisen [eli prasangika-madhyamikan] Buddhapâlita. Kummassakin on eksoteerinen ja esoteerinen puolensa. On välttämätöntä kuulua viimeksi mainittuun tietääkseen jotain tuon kaikkein metafysisimmän ja filosofisimman lahkon esoteerisista opeista.

¹ *Vedânta-sâra*, kääntänyt majuri Jacob, s. 119.

² *Sama*, s. 122.

³ *Der Buddhismus*, s. 327, 357 eteenpäin, Schlagintweit lainannut.

⁴ *Buddhism in Tibet*, s. 41.

⁵ *Sama*.

⁶ *Buddhism in Tibet*, s. 44.

⁷ He myöntävät myös ainoan ehdottoman puhtaan luonnon, Parabrahmanin, olemassaolon; kaiken illuusion sen ulkopuolella; että yksilöllinen sielu – ”universaali” säde – johtaa olemassaolon ja asioiden todelliseen luonteeseen yksin joogan avulla.

Chandrakirti (Dava Dagpa) kirjoitti kommentaarinsa Prasanga-opeista ja opetti julkisesti. Hän sanoo selvästi, että on kaksi tapaa astua nirvânaan johtavalle ”tielle”. Jokainen hyveellinen ihminen voi saavuttaa naljor-ngonsumin (”meditaatio itsehavainnon kautta”) avulla neljän totuuden intuitiivisen ymmärtämisen ilman [z439] että kuuluu johonkin luostarikuntaan tai on vihitty. Tässä tapauksessa pidettiin harhaoppisena väittää, että näkyihin, jotka voivat syntyä tuollaisen meditaation tai vijñânan (sisäisen tiedon) seurauksena,¹ ei voi sisältyä virheitä (namtog eli väärää näkyä), sillä niihin voi. Vain âlayalla, jolla yksin on ehdoton ja ikuinen olemassaolo, voi olla ehdotonta tietoa, ja jopa vihitty nirmânakâya-ruumiissaan² voi joskus tehdä virheen hyväksyessään väärän oikean sijasta tutkiessaan ”syytä vailla oleva” maailmaa. Ainoastaan dharmakâya bodhisattva on erehtymätön ollessaan todellisessa samâdhissa. Âlaya eli nying-po, ollen kaiken juuri ja perusta, näkymättömän ja käsittämättömän inhimilliselle silmälle ja ymmärrykselle, voi heijastaa vain heijastuksensa – ei itseään. Siten tuo heijastus kuvastuu, kuten Kuu tyyneen ja kirkkaaseen veteen, ainoastaan himottomaan dharmakâya-ymmärrykseen, ja sen väärissä kiitävä kuva kaikesta, mikä tajutaan mielessä, joka itse häiriintyy helposti.

Lyhyesti sanoen, tämä oppi vastaa rjâya-yogaa, jonka harjoituksiin kuuluu kaksi samâdhi-tilaa. Toinen ”teistä” johtaa autuuden piiriin (sukhâvatî eli devachan), missä ihminen nauttii täydellisestä, puhtaasta onnesta, mutta on kuitenkin vielä yhteydessä persoonalliseen olemassaoloon. Toinen tie johtaa täydelliseen vapautumiseen harhan, itsen ja epätodellisuuden maailmoista. Ensimmäinen on avoinna kaikille ja se saavutetaan vain ansioiden avulla. Toinen – sata kertaa nopeampi – saavutetaan tiedon (vihkimyksen) avulla. Siten prasanga-koulun seuraajat ovat lähempänä esoteerista buddhalaisuutta kuin yogâchârit. Sillä heidän näkemyksensä ovat samat kuin salaisimpien koulujen, ja vain näiden oppien kaiku kuullaan Yamyang-shay-ba'n teksteissä³ ja muissa yleisissä [z440] käytössä olevissa teoksissa.

Esimerkiksi aikaa koskevan kolmijaon sijasta esitetään yleisissä teoksissa epätodellinen kaksijako, nimittäin a) että ei ole menneisyyttä eikä tulevaisuutta, kummankin näistä jaoista ollessa vastaavuussuhteessa nykyisyyteen; ja b) että asioiden todellisuutta ei voi koskaan aistia tai tajuta kukaan muu kuin se, joka on saanut dharmakâya-ruumin. Tässä on jälleen tukala kohta, koska tämä ruumis ”ilman jäännöksiä” vie vihityn täydelliseen parinirvânaan, jos hyväksymme eksoteerisen selityksen sanatarkasti, eikä hän sen vuoksi voi aistia eikä tajuta. Mutta ilmeisesti

¹ *Sama*, 44.

² Nirmânakâya (kansanomaisesti myös nirvânakâya) on ruumis eli Itse ”jäännöksiin” eli niiden maallisten ominaisuuksien, kuitenkin henkistettyjen, vaikutus, jotka takertuvat yhä tuohon Itseen. Vihitty dharmakâyassa tai nirvânassa ”ilman jäännöksiä” on jïvanmukta, täydellinen vihitty, joka erottaa korkeamman itsensä kokonaan ruumiistaan samâdhin aikana. [Kannattaa panna merkille, että tässä käytetään näitä kahta sanaa toisessa merkityksessä kuin mitä aikaisemmin on esitetty. – A. B.] [Jotkut opiskelijat kysyivät tästä, ks. edellä, s. z400–z401.]

³ [H. P. B. viittaa tässä luultavasti hänen tekstikirjaansa *Suuri periaatteiden selitys*. Sitä on kommentoinut ja sen on osittain kääntänyt Jeffrey Hopkins teokseensa *Meditation on Emptiness*, Lontoo 1983. – Z.]

orientalistimme eivät huomaa varoitusta sellaisissa epäsuhdissa, ja he etenevät pohdiskelussaan pysähtymättä miettimään sitä. Mystisismiä koskevan kirjallisuuden ollessa tavattoman laaja ja pelkästään Venäjän, joka on ollut yhteydessä burjaatien, shamaanien ja mongolialaisten kanssa, ostettua kokonaisia kirjastoja Tiibetistä kertovaa kirjallisuutta oppineiden pitäisi jo tähän mennessä tietää paremmin. Riittää kuitenkin kun lukee mitä Csoma kirjoitti Kälachakra-järjestelmän¹ alkuperästä tai Wassiljev buddhalaisuudesta ollakseen valmis luopumaan toivosta, että näkisi heidän menevän ”kielletyn hedelmän” kuoren alle. Kun huomaa Schlagintweitin sanovan, että tiibetiläinen mystiikka ei ole joogaa,

...[tuota] abstraktia omistautumista, jonka avulla hankitaan yliluonnollisia kykyjä,²

kuten Wilson määritteli joogan, vaan että se liittyy läheisesti Siperian shamanismin ollen ”melkein kuin tântrika-rituaali” ja että Tiibetin *zung* on ”*dhâranî-loitsuja*” ja *gyû* vain *tantra* – arvosteltaessa esikristillistä tantraa nykyisten tântrikoiden riittien perusteella –, näyttää melkein oikeutetulta olettaa, että materialistiset orientalistimme ovat toimineet lähetyssaarnaajien parhaimpina ystävinä ja liittolaisina. Kaikki paikat, joita maantieteilijämme eivät tunne, näyttävät olevan olemattomia. Siten

”Mystiikan sanotaan olevan peräisin tarunomaisesta maasta, [z441] Shambhalasta... Csoma, *huolellisten* tutkimustensa perusteella, sijoittaa tämän [tarunomaisen?] maan Syrdarjan [Jaksartes-joen] toiselle puolelle 45. ja 50. leveysasteen välille pohjoista leveyttä. Se tunnettiin ensin Intiassa vuonna 965 jaa., ja tuotiin... Tiibetiin Intiasta Kashmirin kautta vuonna 1025 jaa.”³

”Se” tarkoittaa Dus-Kyi-’Khorloa eli tiibetiläistä mystiikkaa. Järjestelmästä, joka on yhtä vanha kuin ihminen ja joka tunnettiin Intiassa ja jota harjoitettiin ennen kuin Euroopasta oli tullut manner, ”tiedettiin ensi kerran”, kuten meille kerrotaan, vasta yhdeksän tai kymmenen vuosisataa sitten! Sen kirjojen teksti nykyisessä muodossaan saattaa ”olla peräisin” jopa myöhemmältä ajalta, sillä on olemassa lukuisia sellaisia tekstejä, joita lahkot ovat peukaloineet, jotta ne sopisivat jokaisen käsityksiin. Mutta kuka on lukenut alkuperäisen, Tsong-kha-pan uudelleen kirjoittaman kirjan ja hänen kommentaarinsa Dus-Kyi-’Khorlost? Ottaen huomioon, että tämä suuri uudistaja poltti jokaisen noituutta käsittelevän kirjan, jonka hän saattoi saada käsiinsä vuonna 1387, ja että hän on jättänyt jälkeensä kokonaisen kirjaston omia teoksiaan – josta kymmenettä osaakaan ei ole koskaan tehty tunnetuksi – edellä esitetyn kaltaiset selostukset ovat liioittelematta harkitsemattomia. Sellaista

¹ Dus-Kyi-’Khorlon (”Ajan pyörän”) ”pyhät” kirjat. Ks. *Journal of the Asiatic Society of Bengal*, II, 57-59. Nämä teokset annettiin Sikkim-dugpojen käsiin Tsong-Kha-pan uudistuksen ajasta lähtien.

² *Glossary of Judicial and Revenue Terms*, (H. W. Wilsonin artikkelissa ”Yoga”), lainattu teokseen *Buddhism in Tibet*, s. 47.

³ *Buddhism in Tibet*, s. 47 ja 48.

ajatusta on myös vaalittu – abbé Hucin esittämän erikoisen oletuksen perusteella – että Tsong-kha-pa sai viisautensa ja hankki epätavalliset kykynsä seurustellessaan erään länsimaisen muukalaisen kanssa, jolla oli ”huomattavan pitkä nenä”. Kunnon pastori uskoo, että tämä muukalainen oli eurooppalainen lähetyssaarnaaja, ja tästä johtuu Tiibetin uskonnollisen rituaalin ja roomalaiskatolisen jumalanpalveluksen huomattava samankaltaisuus. Sangviininen ”Jehovan lama” ei kuitenkaan sano, keitä olivat ne viisi ulkomaalaista, jotka ilmestyivät Tiibetiin vuonna 381 ajanlaskuamme hävitäkseen yhtä äkkiä ja salaperäisesti kuin olivat tulleetkin jätettyään kuningas Lhatotori Nyen-tsenille ohjeet, miten käyttää erään arkun tiettyjä esineitä. Arkku oli ”pudonnut taivaasta” hänen läsnä ollessaan tasan viisikymmentä vuotta aikaisemmin eli vuonna 331 jaa.¹

[z442] Eurooppalaiset oppineet ovat yleensä sekoittaneet toivottomasti itämaiset aikamääräykset, ja kaikkein eniten on erehdytty tiibetiläisen buddhalaisuuden tapauksessa. Siten, samalla kun jotkut aivan oikein hyväksyvät seitsemännän vuosisadan buddhalaisuuden omaksumisajankohdaksi, on toisia – sellaisia kuin Lassen ja Koeppen esimerkiksi – jotka osoittavat arvovaltaisesti muuta. Toisen mukaan buddhalaisluostari rakennettiin Kailâsa-vuoren rinteille niin kauan sitten kuin vuonna 137 eaa.,² ja toinen puolestaan sijoitti buddhalaisuuden Punjabiin ja siitä pohjoiseen alkamaan niin varhain kuin vuonna 292 eaa. Ero vaikkakin vähäpätöinen – vain 1000 vuotta – on kuitenkin hämmästyttävä. Mutta jopa tämä selittyy helposti esoteerisin perustein. Buddhalaisuus – Buddhan verhottu esoterismi – vakiintui ja juurtui kristillisen ajan seitsemännellä vuosisadalla, ja todellinen esoteerinen buddhalaisuus eli Tathâgatan oppien ydin, itse henki, tuotiin synnyinpaikalleen, ihmiskunnan kehtoon Buddhan valittujen arhatien välityksellä, jotka arhatit lähetettiin etsimään sille varma turvapaikka, koska

Viisas oli ymmärtänyt vaarat heti kun hän oli astunut Thonglamiin (”näkemisen tie” eli selvänäköisyys).³

Noituuteen vajonneiden kansojen keskuudessa yritys epäonnistui. Vasta kun ”sydämen opin” koulu oli sulautunut edeltäjäänsä, vakiintunut paljon aikaisemmin Länsi-Tiibetin puoleisella rinteellä, buddhalaisuus juurtui lopulta kaksine erillisine kouluineen – esoteerinen ja eksoteerinen jako – Bön-pon maassa.

¹ *Buddhism in Tibet*, s. 63 ja 64. Arkusta löydetyt esineet, jotka on lueteltu eksoteerisessa legendassa, ovat tietysti symbolisia. Niistä voidaan ehkä löytää maininta *Kanjurissa*. Niiden sanottiin olevan: 1) kaksi yhteen liitettyä kättä; 2) pienoishörten (stüpa eli pyhäinjäännösmonumentti); 3) talismaani, johon on kaiverrettu ”Om mani padme hûm”; 4) uskonnollinen kirja, *Zamatog* (”rakennettu kulkuneuvo” [Kârandavyûhasûtra]).

² C. Lassen, *Alterthumskunde*, ii, 1072.

³ [Kolmas viisivaiheisesta tiestä. Ks. Tenzin Gyatso, 14. Dalai-lama, *The Opening of the Wisdom Eye*, s. 104–119, Theosophical Publishing House, Wheaton 1972.]

[z443][b406]

LUKU 51

**”SILMÄN OPPI” JA ”SYDÄMEN OPPI”
ELI ”SYDÄMEN SINETTI”**

Prof. Albrecht Weber oli oikeassa väittäessään, että pohjoisbuddhalaisilla

Ainoastaan on nämä [buddhalaiset] pyhät kirjoitukset täydellisinä.

Sillä samalla kun eteläbuddhalaisilla ei ole mitään käsitystä esoteerisen opin – joka on kätkeyty kuin helmi jokaisen uskonnon simpukankuoreen – olemassaolosta, kiinalaiset ja tiibetiläiset ovat säilyttäneet paljon salaista tietoa. Vaikka Gautaman julkisesti saarnaama oppi on nykyisin rappeutunut, sitä säilytetään kuitenkin sellaisissa Kiinan luostareissa, jotka sijaitsevat vieraiden saavuttamattomissa. Ja vaikka yli 2000 vuoden aikana jokainen uusi ”uudistaja” on ottanut jotain pois alkuperäisestä opista ja korvannut sen jollakin omalla teoriallaan, totuus asustaa kuitenkin vielä nykyisinkin suurten joukkojen keskuudessa. Mutta vain Himalajan toisella puolella olevissa turvapaikoissa – vapaasti sanottuna Tiibetissä – vaikeapääsuisillä autioma- ja vuoripaikoilla elää tuo esoteerinen ”hyvä laki” – ”sydämen sinetti” – tänäkin päivänä koko alkuperäisessä puhtaudessaan.

Oli Emmanuel Swedenborg väärässä, kun hän huomautti unohdetusta, kauan kadoksissa olleesta Sanasta:

Etsikää sitä Kiinasta, ehkäpä löydätte sen suuresta Tartariasta!

Hän kertoo lukijoilleen saaneensa tämän tiedon tietyiltä ”hengiltä”, jotka kertoivat hänelle, että he toimittivat palvontansa tämän (kadonneen) muinaisen Sanan mukaan. Tästä huomautettiin *Hunnuttomassa Isiksessä*, että

muilla okkulttisten tieteiden tutkijoilla on ollut tukenaan tässä erityistapauksessa jotakin enemmän kuin ”määrättyjä henkiä” – he ovat nähneet kirjat,

jotka sisältävät ”Sanan”.¹ Ehkä suuren ruotsalaisen teosofin luona vierailleiden [z444] ”henkien” nimet olivat itämaisia. Tuollaisen moitteettoman ja rehellisen miehen sanaan, miehen joka matematiikan, astronomian, luonnontieteiden ja filosofian oppineisuudessaan oli paljon aikaansa edellä, ei voi suhtautua eikä sitä torjua yhtä kursailematta kuin jos se olisi nykyaikaisen teosofin esitys. Hän väitti lisäksi siirtyvänsä vapaasti siihen tilaan, jolloin sisäinen itse vapautuu täysin kaikista fyysisistä aistimuksista ja elää ja hengittää maailmassa, missä luonnon jokainen salaisuus on kuin avoin kirja sielun silmälle.² Valitettavasti kaksi kolmasosaa hänen julkisista kirjoituksistaan on eräässä mielessä myös allegorisia, ja koska ne

¹ *Main. teos*, teologia osa 2, s. 70.

² Ellemme saa täsmällistä tietoa ja oikeaa menetelmää, näyt, vaikka kuinka oikeita ja tosiasielunelämän kannalta katsottuna, eivät voi koskaan tulla valokuvatuiksi inhimilliseen muistiimme, ja tietyt aivosolumme hävittävät varmasti muistojamme.

on omaksuttu sanatarkasti, kritiikki ei ole säästänyt suurta ruotsalaista näkijää yhtään enempää kuin muitakaan näkijöitä.

Luotuamme yleissilmäyksen salaisiin tieteisiin ja magiaan eurooppalaisine adepteineen meidän on nyt tarkasteltava itämaisia vihittyjä. Jos lännen pyhien kirjoitusten sisältämä esoterismi alkaa valjeta vasta nyt, kun lähes 2000 vuotta on sokeasti uskottu niiden viisauteen *kirjaimellisesti*, sama voidaan hyvin myöntää idän pyhien kirjojen suhteen. Sen vuoksi ei voi ymmärtää intialaista eikä buddhalaista järjestelmää ilman avainta, eikä vertailevasta uskonnotutkimuksesta voi tulla tiedettä ennen kuin kaikkien uskontojen symbolit ilmaisevat lopulliset salaisuutensa. Parhaimmillaan sellainen tutkimus on ajanhukkaa, kuin leikkisi piilosta.

Japanilaiseen tietosanakirjaan nojaten Rémusat¹ osoittaa, että ennen kuolemaansa Buddha ilmoitti järjestelmänsä salaisuudet oppilaalleen Kashyapalle, jolle ainoastaan uskottiin esoteerisen tulkinnan pyhä säilyttäminen. Sitä kutsutaan Kiinassa *Ching-fa-yin-Tsangiksi* ("Hyvän silmänopin mysteeriksi"). Jokaiselle buddhalaisen esoterismin opiskelijalle sana "silman mysteeri" paljastaa esoterismin poissaolon. Jos tilalla olisi ollut sana sydän, [z445] se olisi tarkoittanut sitä, mitä se nyt vain väittää ilmaisevansa. "Silman oppi" tarkoittaa dogmia ja kuolleen kirjaimen muotoa, kirkollista ritualismia, joka on tarkoitettu niille, jotka tyytyvät eksoteerisiin kaavoihin. "Sydämen oppi" eli "Sydämen sinetti" (Sin Yin) on ainoa todellinen oppi. Hiuen Tsang vahvistaa tämän. Hänen 120 osaa käsittelevässä *Mahâ-prajñâ-pâramitâ-sûtran* (*Ta-pan-jo po-lo-mi-to ching*) käännöksessään sanotaan, että Kashyapa antoi Buddhan "lempioppilaan, Anandan", tehtäväksi, sen jälkeen kun tämän suuri mestari oli mennyt nirvânaan, julistaa "silman oppia", kun taas lain "sydän" jätettiin vain arhateille.

Oleellinen ero, joka vallitsee näiden kahden – "silman" ja "sydämen" eli ulkoisen muodon ja salaisen merkityksen, kylmän metafysiikan ja jumalallisen viisauden – välillä, osoitetaan selvästi useissa kiinalaista buddhalaisuutta käsittelevissä teoksissa, joita eri lähetyssaarnaajat ovat kirjoittaneet. Elettyään vuosia Kiinassa he eivät silti vieläkään tiedä yhtään enempää kuin mitä ovat oppineet mahtailta koulukunnilta, jotka kutsuvat itseään esoteerisiksi, mutta ovat kuitenkin toimittaneet auliisti uskonsa avoimille vihamiehille omien sanojensa mukaan muinaisaikaisia ja esoteerisia kirjoituksia! Tämä hullunkurinen ristiriita luostarivalan ja käytännön välillä ei näytä koskaan oudoksuttaneen ketään muiden kansojen salaisten oppien kunnianarvoisia länsimaisia historioitsijoita. Joseph Edkinsin kirjoittamassa *Chinese Buddhismissa* mainitaan monia esoteerisia koulukuntia. Hän uskoo vilpittömästi tehneensä "yksityiskohtaisen tutkimuksen" buddhalaisten salaisista opeista. Lisäksi hänen mukaansa heidän alkuperäiset teoksensa "ovat olleet viime aikoihin asti vaikeasti saavutettavissa". Ei todellakaan ole liian paljon sanottu, kun esitämme tässä, että alkuperäinen esoteerinen kirjallisuus on "vaikeasti saavutettavissa" tänäkin päivänä. Ja tuo arvoisa herra, joka innoittui esittämään, että

...ei näytä siltä, että olisi yhtään salaista oppia, jota sen tunteneet eivät olisi

¹ [Ks. Abel Rémusat, *Foë-Kouë ou Relation des Royaumes Bouddhiques*, Pariisi 1836.]

tuoneet päivänvaloon,

erehtyi suuresti, sikäli kuin hän koskaan uskoi siihen, mitä hän sanoo teoksensa sivulla 161. Sanottakoon hänelle heti, että kaikki nuo ”maineikkaiden opettajien *Yü-luh*” (”sanojen muistiinpanot”) ovat yksinkertaisesti yhtä täydellisiä verhoja – elleivät parempia – kuin bramiinien *purânoiden* verhot. On hyödytöntä luetella loputonta sarjaa mitä hienoimpia itämaiden tuntijoita tai esittää [z446] Rémusatın, Burnoufin, Koeppenin, St. Hilairin ja St. Julianin tutkimuksia. Näiden herrojen uskotaan tuoneen näkyviin muinaisen hindumaailman ja paljastaneen buddhalaisuuden pyhät ja salaiset kirjat: maailma, jonka he paljastivat, ei ole koskaan ollut verhottu. Orientalistien virheitä voidaan arvostella erään kaikista tunnetuimman ellei heistä suurimman – prof. Max Müllerin – erehdyksen pohjalta. Viittaamme siihen, minkä hän huvittuneena kääntää sanalla ”Jumala Kuka” (Ka).

...Brähmanoiden tekijät olivat poikenneet niin perusteellisesti menneisyydestä, että unohtaen hymnien runollisen luonteen ja runoilijoiden tuntemattoman Jumalan kaipuun he korottivat itse kysyvän pronominin jumaluudeksi ja tunnustivat Jumalan Ka (eli Kuka?)... Aina kun esiintyy kysyviä säkeitä, tekijä esittää, että Ka on prajâpati, luotujen Herra. Eivätkä he pysähtyneet tähän. Jotakin hymnejä, joissa esiintyi kysyvä pronomini, kutsuttiin Kadvatiksi, se on, niissä oli Kad eli [latinan] Quid. Mutta pian muodostettiin uusi adjektiivi, eikä vain hymnejä vaan myös jumalalle toimitettua uhria kutsuttiin nimellä Kaya eli ”Kuka”-nen... Pâninin aikana tämä sana saavutti sellaisen laillisuuden, että se vaati oman säännön selittämään sen muodostumisen. Kommentaattori selittää tässä Kan Brahman’iksi.¹

Jos kommentaattori olisi selittänyt sen edes Parabrahmaniksi, hän olisi ollut enemmän oikeassa kuin hän oli tulkitessaan sen ”Brahmaniksi”. Jää näkemättä, miksi korkeimman, sukupuolettoman, muotoa vailla olevan hengen, absoluutin – jota kukaan ei olisi uskaltanut sijoittaa muiden ilmenneiden jumaluuksien luokkaan tai edes kutsua sitä nimeltä symbolisen pantheonin alkuperäisen nimistön aikana – salaista ja pyhää mysteerinimeä ei olisi voitu ilmaista kysyvällä pronominilla. Onko niillä, jotka kuuluvat maailman antropomorfisimpaan uskontoon, oikeus panna muinaiset filosofit tilille jopa liiallisesta uskonnon kunnioituksesta?

Me olemme nyt kuitenkin tekemisissä buddhalaisuuden kanssa. Sen esoterismin ja suullisen opetuksen, jonka todellisten esoteeristen koulujen korkeimmat päämiehet kirjoittivat muistiin ja säilyttivät yksinä ainoina kappaleina, esittää tekijä San-kian-yi-su. Verratessaan Bodhidharmaa Buddhaan hän huudahtaa:

[z447] ”Ju-lai” (*Tathâgata*) opetti suuria totuuksia ja asioiden perusteita. Hänestä tuli ihmisten ja devojen opettaja. Hän pelasti suuria joukkoja ja ilmaisi yli viidensadan teoksen sisällön. Tämän jälkeen syntyi *chiao-men* eli järjestelmän eksoteerinen haara, ja sen uskottiin olevan perimätietoa Buddhaan *sanoista*. Bodhidharma toi läntisestä taivaasta (Shambhala) ”totuuden sinetin” (todellisen

¹ [A History of Ancient Sanskrit Literature, s. 433–434, Lontoo 1859.]

sinetin) ja avasi kontemplaation lähteen idässä. Hän viittasi suoraan Buddhan sydämeen ja olemukseen, hävitti kirjaopetuksen loismaisen vieraskasvun ja perusti siten *tsung-menin* eli järjestelmän esoteerisen haaran, joka sisälsi perimätiedon Buddhan sydäimestä...¹

Muutamit *Chinese Buddhismin* kirjoittajan tekemät huomautukset valaisevat hyvin orientalistien ja erityisesti ”pakanamaissa” toimineiden lähetyssaarnaajien yleisiä väärinkäsityksiä. Ne vetoavat hyvin voimakkaasti teosofien – erityisesti intialaisten teosofien – intuitioon. Huomionarvoiset kohdat on kursivoitu.

Tavallinen [kiinalainen] esoteerista koulua tarkoittava sana on *dan*, sanskritin *dhyāna*... Oikeaoppisista buddhalaisista on Kiinassa vähitellen mutta vakaasti tullut *harhaoppisia*. Kirjojen ja muinaisten perimätietojen buddhalaisuudesta on tullut *mystisen mietiskelyn buddhalaisuutta*... Kauan sitten Intian buddhalaisista yhteisöistä kehkeytyneiden muinaisten koulujen historia *voidaan nyt vain osittain tunnistaa uudelleen*. Kiina voi ehkä puolestaan valaista sen maan uskonnonhistoriaa, josta buddhalaisuus tuli.² Apu kadotetun tiedon uudelleen löytämiseksi on todennäköisemmin löydettävissä vain patriarkkojen selostuksista, Bodhidharman täydentäessä heidän sarjaansa. Kun etsitään kiinalaisten ja japanilaisten kertomusten parasta selitystä [ch’an-]patriarkoista ja seitsemästä *buddhista*, jotka päättyivät Gautamaan eli Shâkyamuniin, on tärkeää tietää jainalaiset perimätiedot, sellaisina kuin ne olivat varhain ajanlaskumme kuudennella vuosisadalla, kun patriarkka Bodhidharma muutti Kiinaan....

[z448] Etsiessämme esoteerisen buddhalaisuuden eri koulujen alkua on pidettävä mielessä, että hiukan apostolista suksessiota muistuttava periaate on niille kaikille ominainen. Ne kaikki väittävät *saaneensa oppinsa opettajien suksession kautta, joita kutakin opetti henkilökohtaisesti hänen edeltäjänsä Bodhidharman ajasta alkaen ja siitä taaksepäin aina itse Shâkyamuniin ja varhempiin buddhoihin asti*.³

Tuonnempana valitetaan ja mainitaan ehdottoman oikeaoppisesta buddhalaisuudesta luopumisena, että *Tiibetin lamat saavat Pekingissä osakseen keisarin korkeimman kunnioituksen*.

¹ *Chinese Buddhism*, s. 158. Past. Joseph Edkins ei joko välitä tai – mikä on todennäköisempää – on täysin tietämätön tuollaisten koulukuntien todellisesta olemassaolosta ja arvioi niitä kiinalaisten ivamukailujen perusteella kutsuen niiden esoterismia ”harhaoppiseksi buddhalaisuudeksi”. Ja sitä se onkin, eräässä mielessä.

² Tämä maa – Intia – on kadottanut muistitiedot noista koulukunnista ja niiden opetuksista vain sikäli kuin on kyse tavallisesta yleisöstä ja varsinkin ymmärtämättömistä länsimaalaisista orientalisteista. Se on säilyttänyt ne täydellisinä eräissä mathameissa (mystisen kontemplaation turvapaikoissa). Mutta ehkä on parempi etsiä ja kysyä niitä niiden oikeilta omistajilta, niin kutsutuilta ”myyttisiltä adepteilta eli mahätmoilta.

³ *Chinese Buddhism*, s. 155–159. [Luetteloja perättäisistä opettajista, ks. Sangharakshita, *Zen – olemus ja ydin*, 1984, s. 40–42, ja Keizan, *Denkoroku Patriarkat*, 1996, s. 11.]

Kirjan eri osista otetut seuraavat kohdat ovat yhteenvedona Edkinsin näkemyksistä.

Erakkoja tapaa usein sattumalta suurten buddhalaisten temppelien läheisyydestä... heidän hiustensa saadessa kasvaa leikkaamattomina... Oppi sielunvaelluksesta torjutaan... Buddhalaisuus on panteismin eräs muoto siitä syystä, että oppi sielunvaelluksesta saa koko luonnon uhkumaan elämää ja että tuo elämä on jumaluus, joka omaksuu eri persoonamuotoja. Tuo jumaluus ei ole itsetietoinen, vapaasti toimiva ensisyys vaan kaikkialle tunkeutuva henki. Kiinan esoteeriset buddhalaiset noudattaen järkähtämättä ainoaa oppiaan¹ eivät sano mitään sielunvaelluksesta... tai mistään muusta buddhalaisen järjestelmän aineellisemmasta puolesta... Amida Buddhan palvojille luvattu läntinen paratiisi on... risti-riittäinen nirvâna-opin kanssa [?]²... *Se lupaa kuolemattomuutta* tyhjäksi tulemisen sijasta. Tämän koulukunnan korkea ikä käy selvästi ilmi Kumârajîvan *Amida Sûtra* -käännöksen ja *Wu-liang-shu-chingin*³ varhaisesta ajankohdasta, jälkimmäinen on peräisin [z449] Han-dynastian ajalta. Sen laaja vaikutusalue voidaan todeta tiibetiläisten ja mongolialaisten kiintymyksestä tuon buddhan palvontaan ja siitä seikasta, että Kiinassa kuullaan päivittäisissä keskusteluissa tuon kuvitellun henkilön [?] nimi useammin kuin historiallisen Shâkyamunin nimi.⁴

Pelkäämme, että oppinut kirjoittaja on nirvânan ja Amita Buddhan suhteen väärillä jäljillä. Kuitenkin meillä on tässä lähetysaarnajan todistus, joka osoittaa, että Kiinan keisarikunnassa on useita esoteerisen buddhalaisuuden koulukuntia. Kun dogmaattisten ja oikeaoppisten buddhalaisten kirjoitusten väärinkäyttö oli saavuttanut huippukohtansa ja Buddhan filosofian todellinen henki miltei kadonnut, useita uudistajia ilmestyi Intiasta järjestämään suullisen opin. Näitä olivat Bodhidharma ja Nâgârjuna, Kiinan mietiskelykoulun tärkeimpien teosten tekijät ajanlaskumme ensimmäisinä vuosisatoina. Lisäksi tiedetään, kuten *Chinese Buddhismissa*

¹ He hylkäävät ehdottomasti yleisen teorian inhimillisten olentojen eli sielujen vaelluksesta eläimiin, mutteivät ihmisten kehittymistä eläimistä – ainakaan mikäli kysymyksessä ovat heidän alemmat prinsiippinsä.

² Se on päinvastoin aivan yhdenmukainen, kun sitä selitetään esoteerisen opin valossa. ”Läntinen paratiisi” eli läntinen taivas ei ole mikään yliluonnolliseen tilaan sijoitettu kuvitelma. Se on *bona fide* -paikka vuorilla, tai ollaksemme täsmällisempiä, paikka vuorten ympäröimässä autiomaassa. Tästä syystä sitä on sanottu niiden esoteerisen viisauden tutkijoiden – Buddhan oppilaiden – paikaksi, jotka ovat saavuttaneet lohanien ja anâgâminien (adeptien) asteen. Sitä kutsutaan läntiseksi pelkästään maantieteellisistä syistä. ”Suuri rautainen vuorivyö”, joka ympäröi avichia, ja seitsemän lokaa, jotka ympäröivät ”läntistä paratiisia”, kuvaavat hyvin tarkasti itämaisen okkultismin tutkijan tuntemia paikkoja ja asioita.

³ [*Amida Sûtra* eli *Pienempi Sukhâvati-sûtra* ja *Wu-liang-shu-ching* eli *Amitâyur-dhyâna-sûtra* on julkaistu suomeksi kirjassa *Buddha ja Läntisen onnen maa*. Dharmakustannus, 1994.]

⁴ *Main. teos*, s. 166–167, 171.

sanotaan, että Bodhidharmasta tuli esoteeristen koulujen pääperustaja. Nämä koulut jakautuivat viiteen päähaaraan. Esitetyt asiatiedot ovat kyllä oikeat, mutta jokainen johtopäätös ilman ainoatakaan poikkeusta on väärä. *Hunnuttomassa Isiksessä* sanotaan, että –

Buddha esittää opin uudesta syntymästä aivan yhtä selvästi kuin Jeesuskin. Hindulainen uudistaja tuo useissa kohdissa ajatuksensa selvästi julki halutesaan päästä eroon muinaisista mysteereistä, joihin tietämättömien kansanjoukkojen ei ollut mahdollista päästä, vaikkakin hän tavallisesti vaikenee monistakin salaisista opeista. Niinpä hän sanoo: ”*Muutamat ihmiset syntyvät uudelleen, pahantekijät menevät helvettiin [avichi], oikeamieliset taivaaseen [devachan], ne, jotka ovat vapaat kaikista maallisista haluista, astuvat nirvânaan*” (*Dhammapada*, 126). Toisessa kohdassa Buddha sanoo, että ”on parempi uskoa tulevaan elämään, jossa on mahdollista tuntea onnea tai kurjuutta. Sillä mikäli sydän näin uskoo, se on hylkäävä synnin ja toimiva hyveellisesti, ja jos pelastusta ei olisi-kaan, tällainen elämä antaa kuitenkin hyvän maineen ja ihmisten arvostuksen. *Mutta ne jotka uskovat tyhjiin häviämiseen kuolemassa* sortuvat mihin tahansa syntiin, koska he eivät usko tulevaisuuteen.”¹

Miten kuolemattomuus on sitten ristiriidassa nirvâna-opin kanssa? Edellä esitetyt ovat vain muutamia Buddhan valituille arhateilleen avoimesti ilmaisemia ajatuksia; suuri viisas sanoi [z450] paljon muutakin. Kommenttina orientalistien vuosisadallamme omaamiin virheellisiin näkemyksiin, orientalistien, jotka ”turhaan yrittivät päästä perille Tathâgatan ja bramiinien ajatuksista” – bramiinithan ”ovat tähän päivään asti torjuneet suuren opettajan” –, tässä esitetään joitakin alkuperäisiä Buddhaa ja salatieteiden opiskelua koskevia ajatuksia. Ne ovat teoksesta, jonka eräs tiibetiläinen on kirjoittanut kiinankielellä ja joka on julkaistu T’ien-t’ain luostarissa siksi, että ne kiertäisivät niiden buddhalaisten keskuudessa,

jotka elävät vieraisissa maissa ja ovat vaarassa tulla lähetyssaarnaajien turmelemiksi,

kuten tekijä todella sanoo, jokaisen käännyttäessä ollessa paitsi oman uskonsa kannalta ”turmeltunut”, myös surkea saalis kristinuskolle. Seuraavassa on tuon teoksen muutamista kohdista käänös, joka on ystävällisesti tehty tätä kirjaa varten.

Kun mitkään maalliset korvat eivät olleet kuulleet Wu-Wei-chen-jenin [buddha buddhan *sisällä*],² rakastetun Herramme ja bodhisattvan, mahtavia Chau-yan (salaisia ja valaisevia *ohjeita*), miten joku voi kertoa, mitä hänen ajatuksensa todella olivat? Pyhä Sang-gyas-Panchen³ ei koskaan ilmaissut selvästi

¹ Teologia osa 2, s. 172, lainattu Alabasterin kirjasta, *Wheel of the Laws*, s. 42.

² Orientalistit kääntävät tämän sanan ”todellinen ihminen ilman paikkaa” (?), mikä on hyvin harhaanjohtava. Se tarkoittaa yksinkertaisesti todellista sisäistä ihmistä eli egoa. ”Buddha buddhan *sisällä*” taas tarkoittaa, että oli olemassa Gautama *sisäisesti* yhtä hyvin kuin *ulkoisesti*kin.

³ Eräs Gautama Buddhan arvonimi Tiibetissä.

ainoa Todellisuutta parannusta tekemättömille [vihkimättömille] bhikkhuille. Vain harvat jopa Tu-fonin [tiibetiläisten] keskuudessa tiesivät sen. Ja mitä Tsung-men-koulukuntiin¹ tulee, ne taantuvat kaiken aikaa.... Ei edes Fa-hsiang-Tsung² voi esittää toiselle viisautta, jota opetettiin todellisessa naljor-chod-passa [sanskritiksi yogâchâra³].... Se kaikki on ”silmän” oppia eikä mitään muuta. Rajoitetun ohjauksen menetys tuntuu, koska sisäisen meditaation [itsekontemplaation eli Chung-kuanin] ch’an-si [opettajat] ovat tulleet harvinaisiksi, ja Hyvä Laki korvataan jumalankuvien palvonnalla [Siang-kyan]. Juuri tästä [jumalankuvien palvonnasta] barbaarit [läntiset kansat] ovat kuulleet eivätkä he tiedä mitään Bas-pa-Dharmasta [salaisesta dharmasta eli opista]. Miksi totuus on kätkettävä kuin kilpikonnan kuorensa alle? Koska [z451] on todettu, että siitä on nyt tullut kuin laman tonsuuriveitsi,⁴ ase, joka on liian vaarallinen jopa laanoon käyttöön. Sen vuoksi kenellekään ei voida uskoa tietoa [salaista tiedettä] ennen hänen aikaansa. Chagpa-Thog-med ovat tulleet harvinaisiksi ja parhaimmat ovat vetäytyneet autuaaseen Tushitaan.⁵

Lisäksi ihmistä, joka yrittää perehtyä esoterismin mysteereihin ennen kuin vihiytyt ch’an-si (opettajat) ovat ilmoittaneet hänelle, että hän on valmis vastaanottamaan niitä, verrataan

Sellaiseen, joka pimeässä yössä ilman lyhtyä menisi paikkaan, joka on täynnä skorpioneja, päätettyään etsiä maasta naapurinsa pudottaman neulan.

Vielä:

Sen, joka tahtoo hankkia salaista tietoa, olisi ennen kuin hän menee pitemmälle ”*puhdistettava* sisäisen ymmärryksen *lamppunsa*” ja sitten ”sellaisen hyvän valon avulla” käytettävä ansiokkaita tekojaan pölyriepuna poistaakseen

¹ ”Esoteerisia” koulukuntia eli lahkoja, joita Kiinassa on monta.

² Matkailija Hsüan-tsingin perustama mietiskelykoulu, joka on miltei sammunut. Fa-hsiang-Tsung tarkoittaa ”koulua, joka verhoaa asioiden sisäisen luonteen”.

³ Esoteerinen eli salainen joogaopetus (kiinaksi Yo-ga-mi-kean).

⁴ ”Tonsuuriveitsi” on tehty *meteoriraudasta* ja sitä käytetään ”lupauslukon” eli hiusten leikkaamiseen noviisin päästä hänen ensimmäisen vihkimyksensä aikana. Siinä on kaksi-päinen terä, se on terävä kuin partaveitsi ja se on piilossa sarven ontossa osassa. Koskettamalla jouta terä aukeaa kuin salamanleimahdus ja menee takaisin yhtä nopeasti. Käyttäjältä vaaditaan suurta taitoa, ettei hän haavoita nuoren gelong ja gelong-ma (munkki ja nunna) -kokelaan päätä julkisten alkurituaalien aikana.

⁵ Chagpa-Thog-med on Āryāsangan, yogâchâra- eli naljorchodpa-koulun perustajan, tiibetiläinen nimi. Sanotaan, että itse Maitreya Buddha, kuudennen Rodun buddha, opetti ”viisautta” Tushitassa (hänen johtamansa taivaallinen paikka) tuolle viisaalle ja vihitylle, joka sai häneltä *Champai-chos-ngan* viisi kirjaa. Salainen oppi opettaa kuitenkin, että hän tuli Dejungista eli Shambhalasta, jota kutsutaan ”onnen lähteeksi” (”opittu viisaus”) ja jotkut orientalistit selittävät, että se on ”tarunomainen” paikka.

kaiken epäpuhtauden mystisestä peilistään,¹ niin että hän voisi nähdä sen välkkeessä Itsen oikean heijastuksen... Ensin tämä, sitten tong-pa-nyi,² lopuksi sammâ-sambuddha.³

Chinese Buddhismin [s. 163–164] Lin-chin aforismeista on löydettävissä vahvistus näille esityksille:

Kehossa, joka tuntee aistimuksia, hankkii tietoa, ajattelee ja toimii, on ”todellinen ihminen ilman paikkaa”, *Wu-wei-chen-jen*. Hän tulee selvästi näkyviin. Ohuinkaan erottava kalvo ei kätke häntä. Miksi et tunnista häntä? Ellei mieli tule tietoiseen olemassaoloon, vapautus on kaikkialla... Mikä on Buddha? *Vast.*: Mieli puhdas ja levossa. Mikä on laki? *Vast.*: Mieli kirkas ja valaistunut. Mikä on *Tao*? *Vast.*: Joka paikassa esteiden puuttuminen ja puhdas valaistuminen. Nämä kolme ovat yksi.⁴

Chinese Buddhismin kunnianarvoisa tekijä pilkkaa buddhalaiseen kuriin liittyvää symboliikkaa. Itse tuotetuilla ”läimäyksillä poskelle” ja ”iskuilla kylkeen” on kuitenkin vastineensa kristillisten munkkien itsekidutuksessa ja lihankiduttamisessa – ”ruoskan kurissa” – kristinuskon ensimmäisiltä vuosisadoilta aina meidän päiviimme asti. Mutta mainittu tekijä onkin protestantti, joka korvaa itsekidutuksen ja kurin – hyvällä elämällä ja mukavuudella. Lint-tsin lauseelle

¹ Ei ehkä ole pahitteeksi muistuttaa lukijalle siitä seikasta, että ”peili” oli osa Thesmoforian symboliikkaa, osa Eleusiin mysteereistä, ja sitä käytettiin Atmun, ”salaisen” eli ”Itsen” etsintään. Edellä mainittuja mysteerejä käsittelevässä loistavassa esityksessään tri Alexander Wilder New Yorkista sanoo: ”Niistä Herodotoksen ja muiden väitteistä huolimatta, että Bacchuksen mysteerit olivat egyptiläisiä, on erittäin todennäköistä, että ne tulivat alun perin Intiasta ja olivat shaivalaisia tai buddhalaisia. Kore-Persefone oli vain jumalatar Parashupani eli Bhavânî, Thugsin suojelija, jonka nimi oli myös Gorée, ja Zagreus on *Chakrasta*, maasta, joka ulottuu valtamerestä valtameren. Jos tämä on turaanilainen tai tataarialainen kertomus, voimme helposti tunnistaa ’sarvet’ lama-pappien kantamaksi kuunsirpiksi. Kääntäen jumalnimet pelkiksi papillisiksi nimityksiksi voimme olettaa koko kertomuksen [Dionysios-Zagreuksen tarun] perustuvan lama-sukseeseen ja sielunvaellukseen... Koko kertomus Orfeuksesta... vaikuttaa täysin hindulaiselta.” [Lainattu Thomas Taylorin teoksesta *Eleusinian & Bacchus Mysteries*, s. xv av., Wizards Bookshelf, 1980.] ”Lama-sukseesiota ja sielunvaellusta” koskeva kertomus ei ole alkuaan peräisin lamoilta, jotka juontavat juurensa vasta seitsemänneltä vuosisadalta, vaan kaldealaisilta ja vielä varhaisemmilta bramioneilta.

² Kaikesta synnistä ja halusta ehdottoman vapaa tila.

³ Tila, jonka aikana adepti näkee menneiden syntymiensä pitkän sarjan ja elää läpi kaikki aikaisemmat inkarnaationsa tässä ja muissa maailmoissa. (Ks. Edwin Arnoldin kirjan *The Light of Asia*, VI, s. 166, 1884-edition, erinomaista kuvausta; suomennos: *Aasian valo*.)

⁴ [Ks. *The Recorded Sayings of Chan Master Lin-chi*...käänt. R. F. Sasaki, Kyoto, Institute for Zen Studies, 1975.]

”Todellinen ihminen ilman paikkaa”, Wu-wei-chen-jen, on kastanjan tavoin piikkisen kuoren sisällä. Häntä ei voi lähestyä. Tämä on buddha, buddha sinun sisälläsi...

nauretaan. Todellakin:

Pikkulapsi ei voi ymmärtää seitsemää arvoitusta!¹

Huom.! **Kolmannen osan loppuaineisto** on ilmestynyt kahtena Lahden Minerva ry:n kustantamana kirjana: H. P. Blavatsky, *Esoteeriset ohjeet I, II ja III* (1998) sekä *H. P. Blavatskyn opetukset sisäiselle ryhmälle* (1999), jonka Henk J. Spierenburgin kokosi ja toimitti englanniksi 1995. Näistä kahdesta kirjasta on erilliset pdf-versiot. – Suomentaja.

¹ *Main. kohta.*